

Em là tiểu tiên nữ của anh

Mà
Mà

biểu tượng | Thu Trần dịch

NHÀ XUẤT BẢN
PHỤ NỮ

Mục lục

<u>Chương 1: An Tĩnh - An Nguyệt</u>
<u>Chương 2: Trần Thuật</u>
<u>Chương 3: Học Bá</u>
<u>Chương 4: Em Gái</u>
<u>Chương 5: Lần Đầu Viết Tên Em</u>
<u>Chương 6: A Thuật Cầm Tay Người Ta Không Chịu Buông</u>
<u>Chương 7: One Piece</u>
<u>Chương 8: Một Cái Đầu, Hai Công Việc</u>
<u>Chương 9: Trà Sữa Khoai Môn " Ngọt Ngào Tới Tận Tâm Can"</u>
<u>Chương 10: Chăm Chú Nghe Giảng</u>
<u>Chương 11: Lục Cách</u>
<u>Chương 12: Rung Động</u>
<u>Chương 13: Thích Rồi À?</u>
<u>Chương 14: Giải Nhì</u>
<u>Chương 15: Lưu Manh</u>
<u>Chương 16: Anh Hùng Xuất Hiện</u>
<u>Chương 17: Nỗi Niềm An Tĩnh</u>
<u>Chương 18: Hạng Ba Và Hạng Ba Mười Tư</u>
<u>Chương 19: Lần Này Chúng Ta Đã Coi Là Thân Nhau Rồi Chứ?</u>
<u>Chương 20: Mơ Về Em</u>
<u>Chương 21: Hẹn Gặp</u>
<u>Chương 22: Ngọt Không Phải Vì Trà Sữa</u>
<u>Chương 23: Gọi Em, Tiểu Tiên Nữ</u>
<u>Chương 24: Về Mình Đi</u>
<u>Chương 25: Trần Thuật Được Ăn Đầu Hủ</u>
<u>Chương 26: Tôi Thích Tiểu Tiên Nữ Nhất</u>
<u>Chương 27: Tỏ Tình</u>
<u>Chương 28: Xin Hôn</u>
<u>Chương 29: Mình Rất Nhớ Cậu</u>
<u>Chương 30: Trần Thuật Tức Giận</u>
<u>Chương 31: Hôn Trộm</u>
<u>Chương 32: Mình Quản Cậu Cả Đời Được Không?</u>
<u>Chương 33: Hạng Nhất Và Bạn Gái</u>
<u>Chương 34: Xác Lập Quan Hệ</u>
<u>Chương 35: Vụng Trộm</u>
<u>Chương 36: Ngọt</u>
<u>Chương 37: Em Về Nhà Cùng Anh Nhé</u>
<u>Chương 38: Châu Tè Phát Giác</u>
<u>Chương 39: Trần Thuật Trẻ Con</u>
<u>Chương 40: Trêu Chọc</u>
<u>Chương 41: Quan Tâm</u>
<u>Chương 42: Anh Muốn Ở Bên Em Thật Lâu</u>
<u>Chương 43: Em Ngắm Pháo Hoa, Anh Ngắm Nhìn Em</u>

Chương 44: Em Thật Sự Rất Khó Hẹn
Chương 45: Hẹn Hò Đôi
Chương 46: Đôi Chỗ, Có Biến
Chương 47: Mâu Thuẫn
Chương 48: Chiến Tranh Lạnh
Chương 49: Cuối Cùng Cũng Đợi Được Anh Rồi
Chương 50: Em Sai Hay Là Anh Sai
Chương 51: Nhớ Nhưng
Chương 52: Lời Đồn
Chương 53: Mùi Hương Không Biết Nói Dối
Chương 54: Anh Sẽ Thích Em Mãi Mãi
Chương 55: Tâm Sự
Chương 56: Cam Tâm Tình Nguyên
Chương 57: Không Phải Là Tin Đồn
Chương 58: Có Anh, Em Không Sợ Gì Cả
Chương 59: Bạt Tai
Chương 60: Em Khóc Anh Sẽ Đau Lòng
Chương 61: Lời Hứa
Chương 62: Gồng Minh
Chương 63: Thủ Khoa
Chương 64: Xa Nhau Lần Nữa, Em Muốn Lấy Mạng Anh Sao
Chương 65: Nóng Bỏng Và Cuồng Nhiệt
Chương 66: Đại Học S
Chương 67: Bát Quái
Chương 68: Anh Chỉ Sờ Thôi
Chương 69: Mua Chuộc
Chương 70: Tâm Tình Trên Mây
Chương 71: Cục Phẩm Nữ Phụ
Chương 72: Anh Muốn Ở Chung Một Phòng Với Em
Chương 73: Trần Trần 3 Tuổi
Chương 74: Mama!
Chương 75: Thanh Thành
Chương 76: Chung Phòng
Chương 77: Chúng Ta Cùng Nhau Trưởng Thành, Rồi Lại Cùng Nhau Già Đi
Ngoại Truyện: Sinh Nhật Trong Kỳ Nghỉ Hè
Ngoại Truyện: Cầu Hôn Đêm Giao Thừa
Ngoại Truyện: Kỳ Nguyên 1
Ngoại Truyện: Kỳ Nguyên 2
Ngoại Truyện: An Nguyệt

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 1: An Tĩnh - An Nguyệt

Thành phố A, sáng sớm, sương mù dày đặc giăng kín bầu trời.

Những đám mây ẩm ướt bám dính lại với nhau trên nền trời u ám, khiến người ta cảm thấy không một chút sức sống. Oi bức, ẩm thấp là những từ ngữ biểu trưng của thành phố này.

An Tĩnh thức dậy từ rất sớm, trong căn phòng tối om, cô quay người, nhìn về phía rèm cửa hơi hé mở ở cách đó không xa, ngáp một cái uể oải.

Trong phòng tĩnh lặng, bởi vậy rất dễ nghe thấy tiếng bước chân như có như không từ bên ngoài vọng vào.

Cô thầm nghĩ chắc chị gái đã dậy rồi.

Chị ấy lúc nào cũng dậy sớm hơn mình.

An Tĩnh nhìn chăm chăm vào tấm rèm cửa, như thể ở đó có cái gì vậy.

Tiếng bước chân ngoài cửa hướng xuống cầu thang, âm thanh bên dưới dần trở nên rõ rệt.

Tiếng nói chuyện giữa mẹ và chị, tiếng "tinh" của lò vi sóng, tiếng lật giở từng trang báo của bố đều lọt vào tai cô.

Vì trong nhà có người chơi piano, nên giữa các phòng được cách âm rất tốt. Thực ra, bình thường rất khó có thể nghe được những âm thanh này.

Nhưng không biết vì lý do gì, có lẽ bởi đó là những việc xảy ra hàng ngày nên dễ dàng lọt vào tai một cách rất tự nhiên.

Rèm cửa chưa được kéo kín rung lên khe khẽ.

Cô nghĩ, lại không đóng chặt cửa sổ như mẹ dặn rồi.

Đôi mắt đen lầy của An Tĩnh cuối cùng đã có tiêu điểm, cô chớp mắt, chống người dậy, lật chăn bước xuống giường. Trong bộ váy ngủ rộng thùng thình, cô vừa vuốt tóc, vừa tiến về phía cửa sổ. Chú mèo Hello Kitty màu hồng phấn phía dưới xương quai xanh nhỏ nhắn xinh xắn tươi cười vẫy tay chào mọi người.

Bàn tay trắng nhợt nhỏ nhắn kéo rèm cửa ra. Ánh sáng đột ngột xộc vào khiến cô nhắm chặt mắt vì chưa kịp thích ứng, đôi lông mày nhíu lại. Cô xòe tay, đưa tay lên mắt cho đỡ chói.

Thời tiết âm u, ẩm thấp. An Tĩnh khẽ nhoẽn miệng, đúng kiểu thời tiết mà cô thích.

Tiếng bước chân bên ngoài càng ngày càng gần, dừng lại phía ngoài cửa phòng cô, một lúc sau, tiếng gõ cửa vang lên.

Cốc cốc, " Tĩnh Tĩnh, dậy đi con."

Người đứng bên ngoài đợi một lúc không thấy tiếng đáp lại, chuẩn bị mở cửa bước vào.

"Mẹ, con dậy rồi, thay quần áo xong con sẽ ra." Giọng nói nhỏ nhẹ ầm ập vang lên.

Bà Lục Mỹ Hoa ngoài cửa nghe thấy tiếng con gái mới dừng tay, cau mày nói, "Hôm nay là ngày đầu tiên tới trường, đừng ngủ nướng nữa, chị con dậy từ lâu lắm rồi đấy."

Dứt lời bà vẫn đứng chờ thêm một lúc lâu, bên trong tĩnh lặng như tờ, chỉ nghe thấy tiếng thay quần áo. "Nhanh lên, cả nhà đang chờ con xuống ăn sáng đấy." Bà An cau mày nói thêm câu nữa.

"Con biết rồi."

Nghe tiếng con gái trả lời, cuối cùng bà cũng hài lòng đi xuống.

Trong phòng, cô gái vừa thoáng ngừng lại để trả lời mẹ lại tiếp tục mặc quần áo như chưa có chuyện gì xảy ra.

Mười phút sau, An Tĩnh đã vệ sinh cá nhân và thay xong quần áo, khoác ba lô đi xuống dưới nhà.

Trong phòng ăn.

An Hướng Dật vừa ăn sáng vừa xem Thời báo Kinh tế - Tài chính trên bàn. Ông đã ngoài bốn mươi, vận trên mình một bộ vest vừa vặn, dáng vẻ lịch sự nho nhã. Bản thân ông khá chăm chỉ chơi thể thao nên người ngoài khó lòng đoán biết được tuổi thật.

Bà Lục Mỹ Hoa mãi miết dọn dờ con gái lớn An Nguyệt đang ăn sáng, An Nguyệt tinh nghịch vẩy tay với cô.

An Tĩnh nhẹ nhà bước xuống cầu thang.

Nghe thấy tiếng động, An Hướng Dật ngẩng đầu lên: "Tĩnh Tĩnh xuống rồi, mau lại đây ăn sáng đi, lát nữa bố đưa các con đi học."

An Tĩnh "ạ" một tiếng, kéo ghế, chào mẹ và chị gái. "Bố ơi, công ty không bận ă?"

Cô chọn chiếc bánh sandwich nhỏ, mở ra, phết chút bơ đậu phộng.

Bà Lục Mỹ Hoa ngồi đối diện vừa dặn dò An Nguyệt những điều cần chú ý khi đi học, vừa đẩy cốc sữa về phía An Tĩnh, ý bảo cô uống.

"Bạn chứ, nhưng bạn mấy cũng phải đưa các con đi."

Ông An Hướng Dật đưa tay đẩy kính, "Hôm nay là ngày đầu tiên các con lên lớp mười một, bố nhất định phải đưa các con đi học."

An Tĩnh mỉm cười, cúi đầu ngoan ngoãn ăn sandwich.

Ông An Hướng Dật làm chủ một công ty quy mô tầm trung, bình thường bận bịu chẳng có nổi thời gian ăn sáng, đừng nói tới chuyện đưa con cái đi học. Quả nhiên, việc học hành của hai người họ vẫn là chuyện quan trọng nhất trong nhà.

Bà Lục Mỹ Hoa ngồi đối diện, sau khi dặn dò An Nguyệt xong liền quay sang An Tĩnh, vuốt tóc mái của con gái, "Tóc với tai che hết cả mắt rồi, hôm nay đi học về nhớ đi cắt tóc."

An Tĩnh uống ngụm sữa, gật đầu.

"Chuẩn bị xong hết cả rồi chứ, đừng cầu thả quên đồ đạc đấy, con chẳng cần thận như chị con chút nào."

"Con chuẩn bị xong từ tối qua rồi." An Tĩnh nhẹ nhàng nói.

Bà Lục Mỹ Hoa tự thấy những gì cần dọn dờ đều đã dọn dờ xong liền gật đầu hài lòng. Bà đứng cạnh nhìn hai đứa con ăn sáng, không kìm được cảm giác mãn nguyện trong lòng. Thời trẻ, bà vô cùng xinh đẹp, có biết bao người theo đuổi, cuối cùng lại chọn lấy ông An Hướng Dật. Cuộc sống hai người hạnh phúc, có được hai cô con gái sinh đôi, thừa hưởng tất cả vẻ đẹp và khí chất của mình.

Bạn bè của bà hết lòng ngưỡng mộ bà vì sinh được hai cô con gái xinh đẹp hơn người, chẳng thế mà bà vô cùng tận tụy. chăm chút cho hai con từng ly từng tý, từ đời sống thường ngày đến chuyện sách vở học hành.

Trường trung học Minh Đức là trường cấp ba trọng điểm tốt nhất thành phố, tỷ lệ đỗ đại học trên chín mươi lăm phần trăm, đội ngũ giáo viên hùng hậu, do vậy học phí cũng không hề rẻ.

Điều đó đồng nghĩa với việc không đủ tiêu chuẩn đừng mơ bước chân vào, mà không có tiền cũng chớ mơ tưởng.

Học sinh vào lớp mười được chia lớp ngẫu nhiên để quan sát năng lực, nhưng sang lớp mười một sẽ chia lớp dựa trên thành tích học tập.

Hai chị em An Tĩnh An Nguyệt học chung một lớp. Điều đó khiến bà Lục Mỹ Hoa rất vui mừng, thật chẳng uổng công bà theo sát tình hình học tập của hai chị em.

"Hôm nay chắc trời mưa đấy, hai đứa đã mang ô đi chưa?" Bà Lục Mỹ Hoa trông ra ngoài cửa sổ, cau mày phàn nàn, "Năm có một lần khai giảng, thời tiết u ám thật khiến người ta mất hứng."

Ông An Hương Dật thường đi làm về muộn nên không đón các con được, Vì thế bọn họ tự bắt xe buýt về nhà,

An Nguyệt lấy chiếc ô được gấp gọn trong cặp sách, khuôn mặt nở nụ cười rạng rỡ, "Con mang rồi, hôm qua xem dự báo thời tiết, sợ hôm nay mưa ạ."

Bà Lục Mỹ Hoa gật đầu, đưa mắt nhìn sang phía bên kia. An Tĩnh nuốt ngụm sữa trong miệng, "Con quên rồi."

Bà Lục Mỹ Hoa cau mày, sao chẳng cẩn thận chút nào vậy. Bà quay người, định chạy lên tầng lấy ô.

"Mẹ ơi, đừng lấy nữa." An Nguyệt kéo tay mẹ, "Tới lúc đó con và An Tĩnh che chung."

"Cũng được." Bà Lục Mỹ Hoa gật đầu, dặn dò An Tĩnh, "Sau này nhớ cẩn thận một chút, đừng lơ đãng như vậy."

An Tĩnh gật đầu.

Bà Lục Mỹ Hoa thở dài, hai đứa con gái này ngoan thì ngoan nhưng vẫn có điều khiến người ta không yên tâm. Cô chị An Nguyệt từ nhỏ đã khiến người ta không cần lo lắng, tính cách hoạt bát vui vẻ, lần chia lớp này thành tích đứng thứ ba cả khối. Còn cô em, tính cách thiếu quyết đoán lại hướng nội, cũng không biết là giống ai, mặc dù thành tích học tập cũng rất tốt, nhưng không xuất sắc như chị, cũng không hay chuyện và hoạt ngôn khéo léo.

Haizz, vậy là bà còn phải lo nhiều.

"Ăn xong rồi thì mau đi thôi, không biết chừng hôm nay sẽ tắc đường đấy."

Bà Lục Mỹ Hoa đẩy vai ông An Hướng Dật.

Trên xe. Hai chị em ngồi ghế sau, cả hai đều đeo tai nghe. Chỉ có điều một người nghe nhạc, một người nghe tiểu thuyết tiếng anh.

An Tĩnh thư thái nhìn ra ngoài cửa xe, ngón tay quần quần dây tai nghe.

Bên ngoài người bước đi vội vã, tiếng còi xe inh ỏi. Nhìn một lúc, cô quay đầu lại, chẳng còn chút hứng thú.

An Nguyệt ngồi cạnh đang nhắm mắt, miệng mấp máy không ra tiếng, có lẽ đang đọc theo từ mới trong tiểu thuyết.

An Nguyệt vô cùng xinh đẹp, một vẻ xinh đẹp rạng ngời, khuôn mặt giống bố. Hơn nữa An Nguyệt còn dậy thì khá thành công, bộ đồng phục trường căn bản không che lấp được đường cong uyển chuyển của cô ấy.

Tóc cô ấy rất dài, đến tận thắt lưng. Hàng ngày, An Nguyệt chăm sóc tóc rất cẩn thận nên mái tóc mềm mượt và óng ả vô cùng.

Trong khi đó, tóc cô ngắn ngang vai, bởi cô không đủ kiên nhẫn gội đầu xong còn phải sấy tóc cả nửa tiếng. Nghĩ lại mới nhớ, hồi đó cũng vì chuyện này mà bà Lục Mỹ Hoa và cô đã cãi nhau một trận.

Chẳng bao lâu thì tới trường. Một hàng xe sang trọng đỗ trước cổng.

An Tĩnh đeo ba lô cùng An Nguyệt ngoan ngoãn chào tạm biệt ông An Hướng Dật.

"Tan học nhớ về nhà sớm, đi đường cẩn thận." Ông An Hướng Dật ngồi trong xe vừa cuối đầu nhìn đồng hồ vừa dặn dò: "Mau đi đi, không còn sớm đâu."

Trường trung học Minh Đức nổi tiếng khắp tỉnh A vì tỷ lệ đỗ đại học cùng đội ngũ giáo viên hùng hậu.

Hồi mới nhập học, lúc lên phát biểu, thầy hiệu trưởng đã đọc tên những người đạt thành tích xuất sắc của trường trước đó. Có một số người hiện tại là tổng giám đốc của công ty đã lên sàn chứng khoán, hoặc là bí thư nào đó.

Nghe thật khủng.

Mỗi khối đều có khu phòng học riêng biệt.

Cũng tương tự, mỗi khối đều có văn phòng riêng.

Đi lên tầng hai, tới cửa lớp 11-A1, phòng học vô cùng yên tĩnh, tĩnh thoảng mới có vài tiếng người nói chuyện.

Học sinh lớp A1 kỷ luật và trật tự như vậy sao?

An Tĩnh không nghĩ nhiều, theo chị gái vài lớp học.

Phòng học rất đông người, đã ngồi gần kín, chỉ còn lại ba, bốn chỗ trống.

"Suýt nữa thì đến muộn." A n Nguyệt lẩm nhẩm.

Có lẽ hôm nay là ngày khai giảng nên tắc đường khá lâu.

Trong phòng học, tiếng nói chuyện dần dần lắng xuống khi trông thấy có thêm bạn mới tới, yên tĩnh một lúc, rồi một số bạn nam ồ lên.

Cô giáo tuổi trung niên đứng bên bục giảng nghiêm khắc suyt một tiếng, sau đó đưa mắt nhìn lên.

Đôi mắt giống như radar quét qua người hai chị em họ từ trên xuống dưới.

"Em chào cô, em là An Nguyệt."

An Nguyệt cúi người chào lễ phép nói.

Trong đám bạn cùng lớp vang lên tiếng bàn tán khe khẽ, đặc biệt là các bạn nam. Nếu không có cô giáo ở đó chắc là đều đứng dậy vỗ tay hoan hô.

Cô giáo cúi đầu nhìn tờ danh sách lớp đặt bên cạnh, gạt đầu, đánh dấu một cái tên.

"Ừ."

Cô lướt mắt nhìn cái tên bên dưới An Nguyệt, rồi ngẩng đầu nhìn sang bên cạnh cô bé, "Còn em là em gái An Tĩnh phải không?"

An Tĩnh gạt đầu, khẽ đáp: "Vâng ạ."

Cô giáo mỉm cười, lúc ấy mới giãn cơ mặt, chỉ chỗ ngồi trong sơ đồ cho họ. Cô đã nghe nói về cặp chị em sinh đôi này, lúc ở phòng giáo viên, giáo viên chủ nhiệm lớp củ, không ngớt lời khen ngợi cả hai.

Cô em dịu dàng ngoan ngoãn, thành tích cũng ở top đầu, không cần quá bận tâm.

Cô giáo lại nhìn về ngoài cửa họ, hai cô bé đều vô cùng xinh đẹp, không ăn mặt trang điểm lòe loẹt, ấn tượng rất tốt.

Tổng Tư ngồi hàng cuối cùng dãy giữa, huých vào tay Hứa Gia Nghiệp đang chơi PSP bên cạnh, cười tinh quái, "Nhìn thấy chưa, đó chính là hoa khôi lớp 10-A7, tuy có vẻ hơi kiêu, nhưng vóc dáng hay mặt mũi đều rất được."

"Ồ ồ, để xem nào." Hứa Gia Nghiệp cao lớn, ngẩng đầu liền dễ dàng thấy rõ, "Trời ơi, sao lớp A1 này nhiều gái xinh như vậy, chia lại lớp sớm có phải tốt bao nhiêu không, sau này tôi có động lực học hành rồi."

"Động lực con khỉ, nếu học kỳ trước, A Thuật không ép ông học thì ông có thi được vào lớp A1 để ngắm gái xinh không?"

Châu Tề ngồi ở dãy bên kia túm mái tóc bù xù của Hứa Gia Nghiệp, cười tít mắt hỏi cô gái đứng sau hoa khôi là ai.

Tổng Tư cúi người cười gian xảo: "Không biết, nhưng cũng xinh."

Cậu ta và Hứa Gia Nghiệp không hẹn mà gặp cùng nhìn về phía hai chỗ trống hàng trên. Tổng Tư đã âm thầm lên kế hoạch sớm. Phải bắt chuyện như thế nào để không bị coi bị coi là thô thiển.

Châu Tề gác chân trêu đùa : "Đừng thiếu nghĩa khí như vậy, phần A Thuật với chứ."

Hứa Gia Nghiệp tiếp tục vùi đầu vào PSP, mơ màng nói : "Phần cái gì, gái xinh á?"

Châu Tề tức quá bật cười.

An Tĩnh nhìn sơ đồ chỗ ngồi, thấy An Nguyệt và cô không ngồi cùng bàn. Cô ngồi ở hàng thứ tư trong khi An Nguyệt ở hàng thứ năm. Vì hai chị em đều cao trên 1m65 và thị lực tốt, nên cả hai chưa bao giờ được ngồi bàn trên.

Cô gửi lại sơ đồ chỗ ngồi cho cô giáo, chuẩn bị đi về chỗ.

"Chào buổi sáng, cô Lý."

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 2: Trần Thuật

"Chào buổi sáng, cô Lý."

Một giọng nói nghe có vẻ rất thờ ơ vang lên phía sau An Tĩnh, chất giọng rất hay và êm tai, trầm trầm đầy sức hút. Lời chào nghe thiếu cung kính mà ít nhiều có chút bất cần.

An Tĩnh vẫn chưa về chỗ ngồi, bất giác quay đầu nhìn phía sau.

Cậu ta mang tai nghe màu đen, ba lô đeo lệch, mặc đồng phục chỉnh tề, nhưng không cài khuy cổ, để lộ làn da trắng trẻo.

Bên dưới chiếc mũ lưỡi trai màu đen là mái tóc đen rậm dày bị che khuất. Đôi mắt đen láy, sống mũi cao, khóe miệng nở nụ cười như có như không.

Dáng người cao gầy đứng trước cửa, một tay thư thái đút vào túi áo, tay còn lại giơ lên chào cô giáo.

An Tĩnh quay người lại, tiếp tục đi về chỗ ngồi.

Phòng học đã ngồi kín bốn mươi lăm học sinh, khoảng trống giữa các bàn không lớn lắm, An Tĩnh bước đi hết sức cẩn thận, cố gắng không chạm vào bàn của các bạn khác.

Mắt cô nhìn dưới chân, nhưng trong đầu thì nghĩ.

Ồ. Người này rất nổi tiếng hồi học lớp mười.

Cô nghĩ, chắc chẳng ai lại không biết cậu ta.

Quả là như vậy, sau khi cậu ta xuất hiện, các bạn nữ trong lớp bắt đầu thì thầm to nhỏ, khuôn mặt không kìm được vẻ phấn khích.

"Trần Thuật, bây giờ là mấy giờ rồi mà còn chào buổi sáng."

Cô Lý nhìn đồng hồ đeo tay, nghiêm mặt ra vẻ nghiêm khắc, "Còn nữa, vào lớp học không được phép đội mũ, đã nói mấy lần rồi."

Trần Thuật vô tình lướt nhìn bóng hình gầy guộc trước mắt, quay sang nhìn cô Lý, đưa tay bỏ chiếc mũ lưỡi trai xuống với vẻ vô tội, giải thích bằng giọng hơi cợt nhả: "Tại em sợ trời mưa."

Sau khi bỏ mũ, cậu ta vuốt vuốt mái tóc ngắn sạch sẽ gọn gàng.

"Sợ trời mưa thì mang ô, lần sau đến sớm một chút, lần nào cũng gần sát giờ, không sợ muộn sao?" Cô Lý xua tay, chỉ về phía bàn cuối, "Đi đi, đi đi, mau về chỗ ngồi."

Trần Thuật nổi danh khắp trong ngoài trường, trước đó học lớp 10-A1, cũng chính là lớp cô Lý đã dạy.

Cô Lý vừa yêu lại vừa ghét cậu ta.

Yêu là bởi vì cậu ta luôn đứng trong top ba toàn khối, có thể nói là học sinh xuất sắc toàn diện, không hề học lệch, khiến cô chủ nhiệm được dịp nở mày nở mặt trước các bạn đồng nghiệp cùng khối. Lần này thi vào lớp mười một cậu ta cũng đứng thứ hai toàn khối.

Còn ghét, cũng chỉ vì chuyện học hành mà thôi.

Có lẽ, Trần Thuật học theo kiểu thiên tài, cái gì cũng rất giỏi, nhưng chẳng khi nào tỏ vẻ như chăm chỉ học hành. Trong giờ học cậu ta không chăm chú nghe giảng, thích ngủ thì ngủ, thích chơi điện thoại thì chơi.

Nhưng biết sao đây, người ta vẫn đạt được điểm cao mỗi lúc thi cử.

"Cô Lý, em ngồi đâu ạ?"

Trần Thuật bỏ tai nghe xuống, nhìn xung quanh một lúc.

"Cạnh An Nguyệt." Cô Lý lướt nhìn sơ đồ chỗ ngồi rồi nói.

Trần Thuật không nhúc nhích.

Cô Lý nhận ra cậu ta không biết An Nguyệt là ai, đành đưa tay lên chỉ kèm lời giải thích: "Ngay trước Hứa Gia Nghiệp, ở đó có chỗ trống."

"Này, người anh em, ở đây." Hứa Gia Nghiệp ngồi bàn cuối giờ tay vẫy vẫy, chỉ chỗ cho cậu ta.

Trần Thuật nhìn thấy, nhếch mép cười, bước thật nhanh về phía cậu bạn. Nhìn từ xa, cậu ta thoáng thấy ngay trước mặt mình chính là cô gái vừa đi lướt qua, vóc người nhỏ nhắn mảnh mai, tóc mái che hết đôi mắt.

Trần Thuật nhìn một lúc rồi thờ ơ nhìn sang chỗ khác, đi về phía trước.

Sách giáo khoa được phát sẵn trên bàn, một chồng dày và nặng như đá. An Tĩnh sắp xếp đồ dùng cho tiết một, nhân tiện viết tên của mình lên từng cuốn sách.

Khoảnh khắc cô cầm bút lên, khoe mắt vô tình liếc thấy đôi giày đá bóng hàng hiệu của Trần Thuật.

Góc áo đồng phục của cậu ta thoáng chạm qua mép bàn của An Tĩnh, gợn lên một làn sóng nhỏ, lại như không một chút dấu vết.

Một làn gió thổi qua.

Người phía sau đã ngồi vào chỗ.

An Tĩnh tiếp tục viết tên lên từng cuốn sách, nét bút mực đen đẹp để trên trang sách trắng.

Trần Thuật vừa ngồi xuống, Hứa Gia Nghiệp ở sau đã nóng lòng vỗ vai cậu ta, giơ ngón tay cái ra: "A Thuật, ông gầu thật đấy, ngày đầu tiên đi học mà suýt đến muộn."

Trần Thuật chưa kịp nói, Châu Tề ngồi cách một lối đi đã chen vào: "Ha ha, rõ ràng là tối qua A Thuật ngủ muộn, nói đi, có phải lại nói chuyện điện thoại cả đêm với hoa khôi trước đây của chúng ta không?"

Tống Tư nghe thấy liền đưa mắt nhìn người anh em của mình, cười rất gian tà.

Ba đôi mắt đều đổ dồn về phía Trần Thuật.

Trần Thuật bỏ cặp sách xuống, thản nhiên chỉnh lại dây điện thoại của mình, quay người cau mày nói: "Nói linh tinh gì thế?"

Ngón tay của cậu ta rất dài, bàn tay với các đốt xương rõ ràng quần lấy dây tai nghe, cuối cùng cuộn lại một cách cầu thả và nhét vào cặp sách.

Hành động không từ chối cũng không thừa nhận ấy khiến ba cậu bạn càng nổi hứng.

Tổng Tư ngồi thẳng dậy, khoác vai Trần Thuật, "Đúng thật sao, thật vậy à?"

Châu Tề cũng biết chuyện này, khẽ nhếch mắt: "Làm khó Hạ Tâm Vũ rồi. Theo đuổi cả học kỳ không được, lẽ nào nghỉ hè đã ra tuyệt chiêu tất thắng nào rồi?"

Tổng Tư, Hứa Gia Nghiệp và Trần Thuật trước đây học cùng lớp 10-A1, Châu Tề học lớp 10-A6.

Châu Tề quen họ khi cùng chơi bóng rổ, chơi mãi chơi mãi cuối cùng trở thành anh em thân thiết, hơn thế, thành tích học tập của cậu ta cũng không tệ, học kỳ này cũng thi vào được lớp A1, anh em ai nấy đều vui mừng.

Còn hoa khôi mà Tổng Tư nói chính là lớp phó văn nghệ của lớp 10-A1, Hạ Tâm Vũ, sở trường nhảy múa, dáng người cao ráo, chân tay rất dài, đặc biệt là đôi chân, vừa thẳng vừa thon thả.

Lần này hình như cô nàng thi không tốt, bị phân vào lớp A2.

Trước đây Tổng Tư cũng có chút tình ý với cô nàng, có điều trong mắt người ta lúc nào cũng chỉ có một mình Trần Thuật, thế nên Tổng Tư thà để mắt tới cô gái khác.

Trần Thuật càng nghe các bạn nói càng linh tinh, lúc ấy mới day trán giải thích: "Nói linh tinh gì vậy, tối qua mãi xem bóng rổ, sáng nay xuýt không dậy nổi."

Cậu ta vò đầu bực tai đầy bực dọc, không ngủ đủ giấc khiến Trần Thuật hơi bực, khuôn mặt có chút cáu kỉnh.

Tổng Tư phì cười: "Chán thế, tôi còn tưởng có chuyện gì cơ."

Hứa Gia Nghiệp tiếp tục cúi đầu chơi PSP, biểu môi nói: "A Thuật, ông quá lãng phí gái xinh của Minh Đức đấy."

Những người ở độ tuổi như họ, mấy ai chưa trải qua vài cuộc tình, thời lớp mười ai chẳng cặp kè với một, hai cô gái, lúc đưa ra ngoài cũng có chút thể diện.

Bạn gái dịu dàng e ấp, chẳng khác nào một đóa hoa vậy, đẹp biết bao.

Nhưng Trần Thuật không cần, cậu ta thậm chí còn chẳng buồn liếc mắt nhìn.

Ngày còn học lớp mười, ngăn bàn cậu ta lúc nào cũng chất đầy thư tình, thậm chí còn có người tỏ tình trước mặt, Trần Thuật trước sau bày ra giọng điệu của con ngoan trò giỏi đáp rằng bạn ơi, bây giờ mình chỉ muốn chú tâm học hành, không suy nghĩ tới những chuyện khác.

Khi ấy Châu Tề còn đùa rằng nếu ông là học sinh ngoan thì ông còn xem đấu bóng rổ cái nổi gì, chơi game cái nổi gì, hút thuốc cái nổi gì.

Mấy người anh em lúc ngồi với nhau đều xúm lại nói xấu Trần Thuật là đồ lưu manh giả danh nho nhã, kiếm đủ cớ này đến cớ khác để từ chối con gái nhà người ta.

Nhưng nói Trần Thuật là học sinh ngoan cũng chẳng sai, người ta đứng đầu toàn khối không biết bao nhiêu lần rồi.

Khi ấy Tống Tư còn hỏi một câu vô cùng ngốc nghếch.

"Rốt cuộc ông thích kiểu con gái như thế nào?"

Trần Thuật chán ngấy vì sự quấy rầy của cậu ta nên vô tình buông một câu: "Dáng đẹp, mặt xinh."

"Tôi xin, Hạ Tâm Vũ còn chưa đủ xinh sao? Dáng chưa đủ đẹp hay sao?"

Khi ấy Trần Thuật nhớ lại, lạnh lùng nói: "Tạm được thôi."

Tống Tư suýt nữa thì hộc máu miệng, được, người ta yêu cầu cao, chính là muốn tìm tiên nữ.

Vì thế mới có câu nói Trần Thuật đang lãng phí gái xinh của Minh Đức.

Trần Thuật lười biếng dựa lưng vào ghế, tùy ý lấy một cuốn sách trên bàn học, lật mấy trang rồi hỏi: "Tiết đầu tiên sáng nay là môn gì?"

Hứa Gia Nghiệp: "Không biết."

Châu Tề: "Không biết."

Tống Tư lắc đầu: "Đừng nhìn tôi, tôi cũng không biết đâu."

Trần Thuật cau mày: "Hứ, cần các ông để làm gì?"

"Hi, tôi không biết, nhưng tôi có thể đi hỏi mà." Tống Tư đảo mắt, ghé sát về phía trước, đập tay vào tựa ghế của người ngồi trước mặt: "Người đẹp ơi, người đẹp ơi."

An Nguyệt nghe tiếng động liền quay đầu lại, nheo mắt, tiện tay vuốt một lọn tóc xòa xuống bên tai.

Cô đang chép thời khóa biểu, bạn nam bên cạnh và mấy người phía sau nói chuyện với nhau không hề nhỏ, cô đều nghe thấy cả.

Tống Tư thấy cô quay đầu, giọng nói càng dịu dàng hơn, để lộ vẻ mặt nghiêm túc nhất trong từng ấy năm cậu ta sống trên đời và hỏi: "Bạn ơi, cho mình hỏi tiết đầu là gì?"

An Nguyệt nhìn thời khóa biểu trả lời: "Tiết Ngữ văn."

"Ồ ồ." Tống Tư nghe thấy người đẹp trả lời mình, càng được đà lấn tới làm thân: "Bạn ơi bạn tên gì, mình là Tống Tư, làm quen với nhau nhé."

An Nguyệt mỉm cười vui vẻ: "Mình tên là An Nguyệt." Dứt lời còn không quên nhìn sang bên cạnh Tống Tư.

Hứa Gia Nghiệp thấy đôi mắt đẹp của cô bạn xinh xắn hướng về phía mình, xúc động tới mức không nói nổi tên: "Hứa... Hứa Gia Nghiệp."

Châu Tề ở bên kia ôm lấy cổ của Hứa Gia Nghiệp đầy thân thiết, nhắng nhít hùa theo: "Mình tên là Châu Tề, chào bạn."

"Xin chào." Đôi mắt của An Nguyệt hướng về phía bạn nam đang cúi đầu bên cạnh.

Bạn cùng bàn của cô.

Không gian yên lặng một chút.

Yên lặng tới mức có thể nghe tiếng bút soạt soạt trên trang giấy.

Trần Thuật cử động, lúc ấy mới ngẩng đầu nhìn bạn ngồi cùng bạn, cặp mắt đen lầy khể hướng lên, sống mũi thẳng, đôi môi rất đẹp.

Khuôn mặt cậu ta không một chút biểu cảm, khể mở miệng nói: "Trần Thuật.

An Nguyệt gật đầu, mỉm cười.

Tống Tư lóa mắt trước nụ cười duyên dáng của cô bạn xinh đẹp, vội cười nói: "Sau này chúng ta là bạn cùng lớp rồi, xin hãy chỉ bảo thêm, chỉ bảo thêm."

Châu Tề không biết xấu hổ, nói: "An Nguyệt, nghe nói bạn đứng thứ ba toàn khối, thật lợi hại, sau này có người giúp làm bài tập rồi."

An Nguyệt nhướn mày, nhìn về phía Trần Thuật, "Có người đứng thứ hai ở đây, sao các cậu không chép bài của cậu ấy."

"Ôi trời, chữ cậu ta như gà bới ấy, còn không đẹp bằng mình cơ."

An Nguyệt bụm miệng cười: "Thật sao?"

Tống Tư gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc: "Thật một trăm phần trăm."

Trần Thuật đang ngồi chơi điện thoại, không mấy bận tâm tới bọn họ, thấy Tống Tư càng lúc càng nói nhiều, đành lên tiếng giọng khó chịu: "Chán sống rồi à?"

Tống Tư lập tức làm động tác khóa miệng lại.

An Nguyệt nở nụ cười khiến hoa thẹn nguyệt nhường.

Không biết từ khi nào mưa phùn trút xuống, giăng kín ngoài khung cửa sổ, khiến thời tiết oi bức của tháng Chín dịu đi vài phần oi ả.

Vốn dĩ thứ Hai là lễ khai giảng, thầy hiệu trưởng đã chuẩn bị một bài phát biểu dài dằng dặc nhưng tất cả hóa ra công cốc vì cơn mưa bất chợt này. Vì thế, hiện tại học sinh toàn trường ngồi trong lớp nghe phát biểu qua loa.

Điều đó khiến học sinh có chút hưng phấn còn gì hạnh phúc hơn khi không cần phải phơi mình ngoài sân vận động.

Trong lúc thầy hiệu trưởng đang đứng trước loa đọc bài phát biểu với giọng điệu xúc động và hào hùng thì học sinh trong các lớp bắt đầu rì rầm nói chuyện, chẳng mấy ai thêm chăm chú nghe.

An Tĩnh ngồi chung với một bạn nữ, cô nàng cũng để mái bằng, khuôn mặt tròn trịa, hơi mũm mĩm, tính cách hơi ngượng ngùng e thẹn.

Sau khi đã viết hết tên lên đồng sách giáo khoa, An Tĩnh mới nhận ra vẻ thăm dò như có như không của cô bạn cùng bàn. Cô không phải kiểu người thích chủ động bắt chuyện với người khác, vì thế chỉ mỉm cười thân thiện với cô nàng rồi tiếp tục làm việc của mình.

Bạn ngồi cùng đã nhận ra điều đó, bèn dồn hết can đảm, khẽ tự giới thiệu: "Xin chào, mình tên là Dương Kỳ."

"Mình... " An Tĩnh chưa kịp trả lời liền thấy có người vỗ lưng mình.

Cô quay người lại.

Thứ đầu tiên đập vào mắt cô là Trần Thuật ngay phía sau, có điều cậu ta đang quay người nói chuyện với bạn, không nhìn cô.

Thế là cô biết An Nguyệt đang gọi mình.

An Nguyệt chỉ tay về phía cô giới thiệu với Tống Tư: "Đây là em gái mình, bọn mình là chị em sinh đôi khác trứng."

Hai mắt Tống Tư sáng lên, gật đầu rồi nói tiếp: "Ồ ồ! Chào em gái, sau này chỉ giáo nhé."

Trần Thuật đang bàn tán với các bạn về trận bóng rổ mình xem tối qua.

Cậu ta nghe thấy giọng nói liền liếc mắt nhìn An Tĩnh. Khoảnh khắc ấy, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, cặp song sinh này chẳng giống nhau chút nào.

Dưới tóc mái quá dài của An Tĩnh là khuôn mặt nhỏ xíu, đôi mắt đẹp và đen láy mang theo chút hờ hững xa cách khi nhìn người xung quanh.

Khuôn mặt trắng muốt tôn lên đôi môi mềm mại nhỏ nhắn, trông rất ngoan hiền, nhưng không mang theo chút biểu cảm nào, khiến người ta thấy vừa xinh đẹp vừa lạnh lùng.

"An Tĩnh." An Tĩnh mấp máy môi, để lộ hàm răng trắng. Giọng nói dịu dàng nhỏ nhẹ vang lên trong không trung, mềm mịn như bông.

Tổng Tư sững người, không hiểu ý của cô.

An Tĩnh (yên tĩnh), ý là sao? Làm phiền cô ta sao?

Trần Thuật đang nói chuyện với Hứa Gia Nghiệp và Châu Tề nghe vậy cũng sững lại, không dám nói tiếp. Cậu ta quay người lại, cau mày, đôi mắt đen láy nhìn cô chăm chú.

"Mình tên An Tĩnh."

Cô chợt nhận ra điều gì đó, bất đắc dĩ phải lặp lại.

An Nguyệt bật cười, tên của em gái mình rất dễ khiến người ta hiểu nhầm.

"Ồ, ra vậy."

Tổng Tư như chợt tỉnh ngộ, buông một câu đùa bỡn, "Tên bạn rất giống với Trần Thuật, dễ nhầm lẫn."

Trần Thuật nghe xong chỉ nghiêng nghiêng đầu, không nói gì.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 3: Học Bá

Chương trình phát thanh vang vọng khắp toàn trường cuối cùng cũng kết thúc.

Lớp học hết như vừa tan một cuộc mít-tinh, người vươn vai uể oải, người thở phào nhẹ nhõm.

An Tĩnh và bạn cùng bàn Dương Kỳ thỉnh thoảng trao đổi với nhau vài câu.

"Thì ra cậu và chị gái cậu là chị em song sinh khác trứng."

Dương Kỳ có chút hiếu kỳ: "Thật khó nhận ra được."

An Tĩnh miễn cưỡng gật đầu, cố gắng kiềm nén cảm giác chán ngán trong lòng, từ nhỏ đến lớn chẳng biết cô đã phải trả lời câu hỏi này bao nhiêu lần rồi.

Cậu và chị gái cậu có đúng là chị em sinh đôi không?

Vì sao hai người không giống nhau chút nào vậy?

Ồ, song sinh khác trứng.

Cô chị xinh thật đấy.

Cô em cũng rất thanh tú, lại ngoan ngoãn.

Những câu hỏi tương tự như vậy không biết An Tĩnh đã trả lời bao nhiêu lần rồi.

Dương Kỳ ngồi bên cạnh tiếp tục thăm dò: " Mẹ của các cậu rất xinh đẹp đúng không?"

An Tĩnh ngẫm nghĩ một chút: "Ừ."

Bà Lục Mỹ Hoa thật sự rất đẹp, dù hiện tại đã có tuổi nhưng vẫn rất biết cách chăm sóc nhan sắc, bao nhiêu tiền đi spa không uống chút nào. Hơn nữa từ nhỏ bà đã dạy hai chị em họ phải biết yêu thương làn da của mình.

Dương Kỳ ôm bít trước ngực, nheo mắt lại: "Ngưỡng mộ thật đấy."

Ngưỡng mộ cái gì?

Ngưỡng mộ vì có bà mẹ xinh đẹp, hay ngưỡng mộ vì có chị gái xinh đẹp?

An Tĩnh quay sang liếc nhìn Dương Kỳ.

Gương mặt mồm mỉm của cô bạn nổi lên những vết mụn đặc trưng của tuổi dậy thì.

An Tĩnh chỉ cười, không nói gì.

"Trước đây mình học lớp 10-A3."

Dương Kỳ e thẹn muốn làm thân với cô bạn mới trông có vẻ rất nho nhã, thế nên lại gọi thêm chuyện: "Mình nhớ cậu và chị gái trước đây học lớp 10-A7 đúng không. Chị gái cậu ngày trước rất nổi tiếng trong khối."

An Tĩnh cầm chiếc bút mực trong tay, tùy ý lật một trang sách, tìm thấy hình của một ông lão, tô màu đen vào chỗ trống.

Dương Kỳ tỏ ra thận trọng liếc nhìn phía sau, thấp giọng nói: "Bạn nam ở phía sau cậu cũng rất nổi tiếng, cậu biết không, cậu ấy chơi bóng rổ giỏi, học cũng giỏi, nghe nói gia đình cũng rất giàu có."

Cô nàng thấy An Tĩnh không nói gì, tưởng rằng cô không biết, liền ghé sát lại nói: "Hơn nữa cậu ấy cũng rất đẹp trai."

An Tĩnh mím môi, hiểu ý và nói: "Câu cuối cùng mới là trọng điểm đúng không?"

Dương Kỳ bị nói trúng tim đen, có chút thẹn thùng. Thiếu nữ đến tuổi này thường đọc rất nhiều tiểu thuyết ngôn tình, đầu óc lúc nào cũng ảo tưởng về đôi ba chuyện gì đó.

Thực ra lần này cô nàng có thể phát huy khả năng phi thường để thi đỗ vào lớp A1, không biết là vui sướng tới mức nào, được học cùng lớp với mấy người nổi tiếng trong trường mang tới cảm giác rất phấn khích, như thể bản thân có thể bước chân vào thế giới của học vây.

Một bạn nữ ngồi trên Dương Kỳ nghe tiếng nói chuyện của họ, khẽ quay đầu lại góp chuyện: "Nhưng mà tính khí của cậu ta không được tốt cho lắm."

Dương Kỳ: "Sao cậu biết?"

"Ngày trước mình học cùng lớp với bọn họ, dĩ nhiên là biết rồi. Trước kia có lần cậu ta đang ngủ, bạn cùng bàn vô tình đánh thức cậu ta, cậu ta liền nổi trận lôi đình trước mặt tất cả mọi người."

Cô bạn bàn trên lén liếc mắt nhìn về phía sau họ, có ý muốn tám chuyện tiếp.

"Thật á, không phải thế chứ?" Dương Kỳ tròn tròn mắt.

"Thật đấy, bạn cùng bàn cậu ta là một bạn gái, tên là Dư Lệ, còn phát khóc mà."

Cô bạn sợ bọn họ không tin, lập tức giải thích bằng giọng rất nghiêm túc.

Nói quá chút chút chắc không sao đâu nhỉ. Cô bạn bàn trên trầm nghĩ.

Thực ra cũng không thể trách Trần Thuật được, cậu ta còn đáng thương hơn. Cậu ta là kiểu người một khi không được ngủ ngon liền sinh ra cáu bẳn khó chịu, mọi người xung quanh đều biết điều đó nên chẳng ai dám động tới cậu ta.

Khi ấy, Dư Lệ đang chơi đùa với bạn. Người bạn thấy Trần Thuật sau lưng cô đội người mũ lưỡi trai nằm bò ra bàn ngủ, liền nảy ra ý định trêu đùa, cố tình năm lần bảy lượt đẩy Dư Lệ về phía Trần Thuật.

Tâm Tư thiếu nữ, ai không có chút tình ý, ở tuổi này con trai và con gái chỉ khẽ chạm vào nhau cũng có thể khiến mọi người xung quanh ồ lên trêu chọc.

Dư Lệ bị đẩy nên có chút chống cự, nhưng hơn cả vẫn là xấu hổ.

Không ngờ cuối cùng lại đẩy Dư Lệ vào người Trần Thuật thật, cả người Dư Lệ đập vào lưng Trần Thuật.

Trần Thuật giật mình, choàng tỉnh. Cậu ta tức giận ngẩng đầu lên, đưa mắt liếc nhìn sang bên cạnh. Lông mày cau lại, đôi mắt đen lầy đầy khó chịu lướt qua hai người đang trêu đùa bên cạnh mình.

Dư Lệ và bạn đều có chút luống cuống, không biết phải làm thế nào.

Nhìn thì có vẻ sắp bùng nổ nhưng cuối cùng Trần Thuật không nói gì, cậu ta khẽ chửi thề một tiếng, giơ chân đạp mạnh vào bàn, đội chiếc mũ lưỡi trai đang cầm lên đầu rồi dứt khoát đứng thẳng người đi ra khỏi lớp học.

Một vài bạn nữ trong lớp lén lút quan sát hai người.

Lòng tự tôn và tâm tư thiếu nữ khiến Dư Lệ không kìm nén được, hai mắt dầm lệ.

Dương Kỳ cứng họng, một lúc sao mới thốt lên: "Hơi bị ngầu đấy."

Cô bạn tên Quách Kiều ngồi trên gập đầu với vẻ tán đồng.

An Tĩnh giật giật khóe môi, như thế mà gọi là ngầu sao. Có điều cô vẫn cảm thấy thật may mắn vì có người giúp tám chuyện với Dương Kỳ rồi.

Tổng Tư ngồi hàng cuối cầm thời khóa biểu của An Nguyệt trên tay, vô cùng phấn khích nói: "Giờ Ngữ văn, chắc chắn là cô Lý đuôi sam dạy rồi."

"Tôi nói này, không phải lại có màn giới thiệu bản thân đấy chứ." Trò chơi trên PSP của Hứa Gia Nghiệp đã vào vòng cuối, tiếng nhấn phím lạch cà lạch cách.

An Nguyệt ngoảnh đầu: "Vì sao lại gọi cô ấy là Lý đuôi sam?"

"Hí hí, sau này cậu sẽ biết, bởi vì một năm có ba trăm sáu mươi lăm ngày thì cô Lý của chúng ta sẽ tết tóc đuôi sam suốt ba trăm sáu mươi sáu ngày."

Châu Tề khoác vai Trần Thuật mỉm cười tinh nghịch: "A Thuật, ông có định lập lại màn giới thiệu bản thân năm ngoái không?"

"Năm ngoái suýt nữa ông chọc cô Lý đuôi sam nổi điên ngay tiết học đầu tiên, năm nay làm lại lần nữa đi."

Đôi mắt sáng rực của Tống Tư tràn đầy khát khao cháy bỏng.

Trần Thuật cúi đầu phì cười, không bận tâm tới cậu ta.

Reng reng reng. Tiếng chuông vào tiết một vang lên.

An Nguyệt không hiểu chuyện gì, nhướn mày, lấy lại thời khóa biểu từ tay Tống Tư rồi ngồi ngay ngắn.

An Tĩnh thấy ông lão trong cuốn sách đã bị tô đen kín người, cô gấp sách lại, bỏ bút vào trong hộp bút.

Cô Lý bê tập giáo án rất dày, tràn đầy khí thế bước vào lớp học.

Tiếng ồn ào trong lớp dần lắng xuống, đến tận khi trở nên yên tĩnh.

Đầu tiên, cô Lý cầm sơ đồ chỗ ngồi, đứng dựa vào bàn nói: "Tạm thời cứ giữ nguyên vị trí như thế này đi, học kỳ đầu chưa có gì thay đổi."

Vẫn chưa nói dứt lời, học sinh bên dưới bèn xì xào to nhỏ.

Cô Lý ho một tiếng, quay người lấy phấn viết tên mình lên bảng.

"Tôi tên Lý Thục Quyên, là giáo viên chủ nhiệm, cũng đồng thời là giáo viên Ngữ văn của các em..."

"Năm mươi học sinh có mặt ở đây đều là những thành viên xuất sắc của cả khối. Mọi người thi được vào đây không phải là chuyện dễ dàng."

Ánh mắt nghiêm túc của cô Lý lướt qua từng học sinh ngồi trong lớp, "Trong năm học lớp mười một vô cùng căng thẳng này, tôi hy vọng các em có thể nghiêm túc đặt ra yêu cầu với bản thân, không được lơ là trễ nải vì đã thi được vào lớp A1. Các em phải biết rằng sắp tới đây sẽ liên tục có các bài thi lớn nhỏ khác nhau, việc học hành vô cùng căng thẳng."

"Đặc biệt là một vài em học sinh nào đó không được vì bản thân học giỏi mà lơ là nghe giảng, các em làm vậy không ảnh hưởng tới bản thân nhưng sẽ hủy hoại không khí của cả lớp." Cô Lý nhìn chăm chăm ai đó, đặc biệt nhấn mạnh câu nói này.

Đám Hứa Gia Nghiệp, Châu Tề cúi đầu cười trộm, Tống Tư lại đặc biệt không sợ chết đưa tay huých vào người ai đó ngồi hàng trên.

Trần Thuật ngẩng đầu nhìn cô Lý với vẻ khiêu khích, thản nhiên nhếch mép cười.

Cô Lý thầm thở dài một tiếng trong lòng, vỗ tay nói: "Hôm nay là buổi học đầu tiên, một số bạn cô cũng chưa biết tên, nào cả lớp giới thiệu bản thân để mọi người cùng làm quen nhé."

Vừa nói dứt lời, học sinh ngồi dưới không ngớt lời than thở.

Tổng Tư giơ tay, nói bằng giọng điệu có chút quái đản: "Cô ơi, em thấy chúng em đều quen nhau hết rồi, không cần phải giới thiệu nữa đâu ạ."

Hứa Gia Nghiệp bên cạnh cũng chen vào: "Đúng vậy cô ơi, đều quen nhau cả rồi, mặc dù có vài bạn nữ chưa quen, đợi lát nữa hết giờ học làm quen sau cũng được."

Cả lớp cười ồ lên.

Có bạn trêu đùa: "Hứa Gia Nghiệp, cậu muốn làm quen thế nào?"

Trần Thuật uể oải tựa lưng vào ghế, nghe vậy nhếch mép, quay người lại, đánh hai kẻ ngồi phía sau.

"Tổng Tư, Hứa Gia Nghiệp, hai cậu trật tự cho tôi, ngồi ngay ngắn lên, ngồi cái kiểu gì thế kia."

Cô Lý cao giọng quát, sau đó cô cầm tờ danh sách học sinh lướt qua vài cái tên, nói với giọng dứt khoát: "Bắt đầu từ người đạt điểm cao nhất Thẩm Thư Quân."

Cô Lý sợ không khí trong lớp học sẽ chuyển sang hướng khác nên vội vàng đẩy nhanh tiến trình.

An Tĩnh nhìn thấy một bạn nam ngồi cách mình hai bàn đứng dậy, dáng người trung bình, đeo cặp kính dày cộp, để đầu bằng, vừa

nhìn đã biết là một học sinh ngoan.

An Tĩnh thầm nghĩ có gì đó không đúng, đây chính là người thành tích đứng đầu cả khối sao.

"Chào các bạn, mình tên là Thẩm Thư Quân, chúng ta hãy cùng nhau cố gắng thi đỗ đại học nhé. Mình rất thích học, sau này các bạn gặp khó khăn gì trong học tập đều có thể hỏi mình."

Tổng Tư nói với vẻ nghênh nghênh ngang ngang: "Bạn Thẩm ơi, vậy nếu không có vấn đề gì trong học tập có thể rủ bạn đi chơi không?"

Thẩm Thư Quân đưa tay đẩy kính, nghiêm túc nói: "Chơi cái gì?"

Cả lớp lại được một trận cười.

Một bạn nam nào đó cũng trêu chọc: "Bạn muốn chơi cái gì thì chơi cái đó."

Thẩm Thư Quân cúi đầu, hơi xấu hổ ngồi xuống.

Cô Lý tức giận lườm Tổng Tư, cau mày đọc cái tên tiếp theo.

Mấy cậu học sinh này nghịch quá, nếu ở lớp khác thì thôi, đằng này cả đám đều được vớt vào lớp A1.

"Trần Thuật."

Cả lớp không ai đứng dậy, cô Lý bực tức trong lòng, nhìn chằm chằm về phía Trần Thuật. Sau đó lại nhắc tên cậu ta một lần nữa.

Tất cả các bạn trong lớp đều quay đầu lại nhìn với vẻ tò mò.

An Tĩnh cũng quay đầu.

Lúc ấy Trần Thuật mới từ từ chậm rãi đứng lên trước ánh nhìn của mọi người, đút tay vào túi áo.

An Tĩnh nhận ra, cậu ta cao hơn Thẩm Thư Quân gần hai cái đầu, sống mũi thẳng tắp, khôi ngô tuấn tú, đôi mắt đen láy có vẻ ngênh ngang, bộ đồng phục của trường Minh Đức vừa vặn ôm khít người, như thể dành riêng cho cậu ta vậy.

"Tôi tên là Trần Thuật, sau này có gì không hiểu nhất định đừng tới hỏi tôi, tôi cũng không biết đâu."

Không gian tĩnh lặng một hồi.

Sặc. Tống Tư không kìm được, suýt sặc nước bọt.

Các bạn nam trong lớp ồ lên.

Cậu không biết? Ai tin cơ chứ?

Thành tích xếp hạng hai toàn khối của cậu là giả chắc?

Cô Lý cau mày, vội vàng nói: "Được rồi được rồi, cậu ngồi xuống đi, người tiếp theo, An Nguyệt."

Trần Thuật nhún vai, thản nhiên ngồi xuống.

Ngoảnh đầu nhìn thấy các anh em đều tỏ vẻ rất phục cậu ta.

"Xin chào các bạn, mình tên là An Nguyệt, biết chơi piano, trước đây là lớp trưởng của lớp 10-A7, rất vui vì có thể thi được vào lớp A1."

An Nguyệt tự tin mỉm cười rạng rỡ, "Mình có một cô em gái, bọn mình là chị em sinh đôi, em ấy cũng học lớp này, hy vọng trong năm học tới chúng mình có thể cùng nhau đôn đốc, cùng nhau tiến bộ."

Một số người khi nghe nói tới em gái liền nhìn về phía An Tĩnh với vẻ hiếu kỳ.

An Tĩnh cụp mắt xuống.

Cô Lý gật đầu lia lịa, rõ ràng rất hài lòng với tác phong hoạt bát vui tươi của An Nguyệt, tốt hơn Trần Thuật trước đó không biết bao nhiêu lần.

"Người tiếp theo..."

Khi tới lượt An Tĩnh thì đã được hơn nửa lớp rồi.

Cô đứng dậy.

"Mình tên An Tĩnh, mình rất thích vẽ, có thể phụ trách phần vẽ bảng của lớp..."

Bên tai vang lên giọng nói nhỏ nhẹ, dịu dàng, không nhỏ cũng không lớn, trầm lắng mà đầy sức sống, như làn gió mát thổi qua.

Trần Thuật không hề chú ý cô nói gì. Ánh mắt tập trung nhìn phía sau lưng cô.

Bộ đồng phục hơi rộng khiến cô trông càng nhỏ bé, xương bả vai nhô lên, thực ra cô gái này không hề thấp, Trần Thuật tự ước lượng, cao qua vai cậu một chút.

Lúc cô nói xong, Trần Thuật uể oải cúi đầu, vuốt vuốt tóc, chuẩn bị ngủ bù một giấc. Trận bóng vô cùng sôi nổi đêm qua khiến cậu ta

còn phần khích tới tận bây giờ.

Đến khi người cuối cùng giới thiệu xong thì đã hết hơn nửa giờ đồng hồ.

"Coi như mọi người đã làm quen với nhau rồi, hy vọng trong năm học mới này, tất cả sẽ vui vẻ với nhau."

Cô Lý gật đầu, liếc nhìn đồng hồ, "Nào, mọi người mở sách Ngữ văn ra, chúng ta cùng học bài văn đầu tiên."

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 4: Em Gái

Thời gian thấm thoát trôi đi.

Đến trưa, học sinh trong lớp đều đã đi hết, chỉ còn lại vài bạn nữ lè mề thu dọn sách vở.

Dương Kỳ vừa dọn dẹp túi bút vừa nhăn nhăn nhó nhó nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt ủ rũ.

Bên ngoài mưa rất to, mưa rơi tầm tã. Bầu trời cũng có phần u ám, nước mưa giống như tấm rèm màu đen đang từ kéo xuống.

Cô nàng than thở: "Mình nhớ quán Nhất Tuyến Khiên ở gần trường chết đi được, cứ tưởng cuối cùng hôm nay được ăn rồi. Vì sao trời lại mưa cơ chứ?"

Nhà ăn của trường trung học Minh Đức giá cả thường đắt hơn một chút, và đồ ăn cũng không ngon cho lắm.

Chính điều đó khiến mấy quán ăn nhỏ gần trường trở nên vô cùng đắt hàng. Cứ đến trưa là người đông như kiến, ra vào tấp nập.

Nhất Tuyến Khiên chính là một nhà hàng trong số đó, chủ yếu bán mì Qua Cầu.

Chủ nhà hàng đổi tên, trang trí lại cửa hàng, muốn chạy theo xu thế của thời đại, trông vô cùng độc đáo, khác biệt.

An Tĩnh và chị gái đã từng ăn ở đó vài lần, mùi vị không tệ, nhưng cũng không ngon tới mức ấy. Có thể là do thói quen ăn uống của cô nữa.

"Không ra được Nhất Tuyến Khiên thì vào nhà ăn, nhà ăn cũng có mì mà."

Quách Kiều gọi với vào trong, rồi lại lắc lư cái đầu với An Tĩnh cũng đang đợi ở cửa, "Buổi trưa cậu ăn cơm ở đâu?"

An Tĩnh nằm bò ra lan can tầng hai, tay thò ra ngoài, hứng nước mưa, "Chắc xuống nhà ăn cùng chị mình."

"Ồ."

Quách Kiều im lặng một lúc rồi hỏi dò: "Vậy cậu có muốn cùng đi không?"

An Tĩnh thản nhiên gật đầu, khẽ nói: "Cũng được."

"Cậu ấy có đồng ý không?"

Quách Kiều chỉ tay về phía An Nguyệt đang nói chuyện với cô chủ nhiệm trong lớp.

An Tĩnh ngừng một lát, quay đầu lại nhìn.

Chị gái cô đáng sợ như vậy sao?

Đôi mắt đen chăm chú nhìn chị ấy một hồi, bất chợt quay đầu, khóe miệng nở nụ cười, "Đồng ý chứ, chị ấy sẽ đồng ý."

"Thế thì tốt." Quách Kiều khẽ gật đầu.

Thực ra... nếu quan sát ở khoảng cách gần, cô nhận ra An Tĩnh rất xinh đẹp, dù không phải là vẻ đẹp rạng ngời tỏa sáng giống như An Nguyệt.

Da cô rất trắng, lông mi dài, lúc không cười tạo cho người khác cảm giác có chút kiêu ngạo, nhưng khi mỉm cười sẽ khiến đôi phương chìm đắm trong đôi mắt long lanh nước của cô.

Đợi An Nguyệt tới, cả đám cùng đi tới nhà ăn.

Dọc đường An Nguyệt tỏ ra vô cùng thân thiện, nói cười vui vẻ, không để lộ ra vẻ kiêu ngạo lúc thường, bắt theo chủ đề nói chuyện của hai bạn đi cùng. Quách Kiều và Dương Kỳ dần dần cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Nhà ăn rất lớn, có hai tầng. Tầng một là khu gọi đồ ăn bình thường, có cơm, có mì. Tầng hai có thể gọi thêm các món ăn vặt, mùi vị rất ngon, nhưng giá cũng tương đối đắt đỏ.

"Hi, An Nguyệt."

Giọng nói vang lên từ phía cửa hàng tiện lợi đối diện nhà ăn.

Mấy cô gái dừng bước, Tống Tư xách theo vài chai nước chạy tới, vừa thở hắt hắt vừa nói: "Các cậu cũng tới nhà ăn à?"

"Đúng vậy, trời mưa nên không có hứng thú ra ngoài ăn." An Nguyệt đưa một tờ khăn giấy cho cậu ta rồi hỏi: "Cậu chạy đi làm gì vậy, sao lại ướt mát mồ hôi thế?"

"Cảm ơn nhé."

Tổng Tư kệp mấy chai nước vào khuỷu tay, nhận lấy khăn giấy, đưa lên lau mồ hôi trên trán, "Bọn mình vừa chơi bóng rổ với mấy anh lớp mười hai trong nhà thi đấu. Đói bụng rồi nên ra đây ăn cơm."

Cậu ta chợt nhớ ra điều gì đó liền nói tiếp: "Ày, hay các cậu cùng ăn với bọn mình, lên tầng hai, mình mời, được không?"

An Nguyệt nghĩ một lúc, khuôn mặt nở nụ cười, "Được đấy."

Tổng Tư đưa mắt nhìn An Tĩnh, "Em gái thì sao?"

An Tĩnh: "Mình thế nào cũng được..."

"... Thế còn hai cậu?" Cậu ta quay sang hỏi hai bạn nữ đứng sau lưng An Nguyệt, có điều Tổng Tư nghĩ mãi không nhớ được tên của họ là gì.

Quách Kiều và Dương Kỳ không nói gì nhưng gật đầu lia lịa. Chuyện gì vậy, bản thân họ cũng không biết nữa. Đùa à, cơ hội tốt hiếm có khó tìm như vậy làm sao có thể bỏ qua được.

Ngày đầu tiên đi học lại được ăn cùng bàn với đại ca của cả khối?

Nghĩ thôi cũng thấy thật kích thích.

"Được, vậy chúng ta đi thôi."

Tổng Tư hát cảm, đi trước dẫn đường.

Năm người đi lên cầu thang, tầng hai của nhà ăn chỉ còn lác đác vài bóng người thừa thớt. Do bọn họ đến muộn, phần lớn mọi người đều đã ăn xong, trông không còn vẻ chật chội chen lấn nữa.

Họ đi tới chiếc bàn gần cửa sổ nhất, mấy người ngồi đó đang bắt chéo chân, nghiêng đầu, dáng vẻ nhàn nhã.

Tổng Tư xoa xoa tay, nheo mắt nhìn lên bàn: "Ồ, đồ ăn đều được mang lên hết rồi."

Châu Tề và Hứa Gia Nghiệp hoa mắt, từ khi nào Tổng Tư có sức hút lớn như vậy? Tới mức có cả đám nữ sinh theo sau.

Trần Thuật đang nghịch điện thoại, nghe thấy tiếng nói liền ngẩng đầu, sững người, đôi mắt đen láy lướt qua rồi lập tức cau mày, tỏ rõ sự khó chịu, "Tôi bảo ông đi mua bốn chai nước chứ có bảo ông dẫn bốn cô gái về đâu."

Giọng nói của cậu ta rất trầm lắng nhưng vẫn mang theo chút bực dọc.

Quách Kiều và Dương Kỳ đi sau cùng cảm thấy bồn chồn không yên, bước đi ngập ngừng. Hình như đại ca của khối có vẻ tức giận.

An Tĩnh mím chặt môi, cũng thấy có chút bất an, giật giật vạt áo của An Nguyệt, "Chúng ta ngồi bàn bên cạnh ăn nhé."

An Nguyệt liếc mắt nhìn Trần Thuật rồi gật đầu.

Tổng Tư sột sắng, thấy mấy người mình đưa tới định đi liền vội vàng đứng chắn trước mặt họ và nói: "Này, đừng đi mà, cùng ăn cơm đi, mặc kệ cậu ta, lúc nào cậu ta chẳng xấu tính như thế."

"Nào, ngồi xuống, cùng ngồi xuống nào."

Tổng Tư ra sức tươi cười lôi kéo các bạn, ấn từng người ngồi xuống ghế và nói: "Đều là bạn cùng lớp mà, cô giáo đã nói chúng ta

phải thân thiết với nhau còn gì. Nào, các cậu ngồi xuống đây, để mình đi gọi thêm mấy món nữa."

Tổng Tư an ủi bọn họ, rồi đặt tay lên vai Trần Thuật ra sức vỗ vai cậu ta, nói bằng giọng uy hiếp: "Dịu dàng với bạn nữ trong lớp một chút thì chết người hay sao."

Trần Thuật nhếch mép, không nói gì.

An Tĩnh thầm nghĩ muốn làm thân ư, thân thiết mà ngay cả tên của Quách Kiều và Dương Kỳ cậu cũng không nhớ?

Hứa Gia Nghiệp phì cười: "Nếu ngày nào đó cậu ta cam tâm tình nguyện ăn cơm với con gái, cả đời này mình sẽ không bao giờ chơi game nữa."

"Sặc, chính miệng ông nói ra rồi đừng hối hận đấy."

Châu Tề nổi hứng trêu đùa, ghé sát về phía Trần Thuật, "A Thuật à, ngày mai ông hẹn Hạ Tâm Vũ đi ăn đi, yên tâm, ăn một bữa thôi, cô ấy cũng không làm gì ông được đâu."

Trần Thuật cau mày, đập một cái vào chân Châu Tề, uể oải nói, "Muốn chết à, chán không biết làm gì thì đi bưng đồ ăn đi."

Châu Tề cười cọt đứng dậy, cúi người chào Trần Thuật, buông lời bông đùa: "Tuân lệnh đại ca."

Dáng vẻ ấy của bọn họ khiến không khí vốn đang căng thẳng trở nên thoải mái hơn.

Dương Kỳ và Quách Kiều ngồi bên cạnh không dám nhúc nhích, mặc dù rất căng thẳng, nhưng vẫn nhìn trộm mấy cái.

Trần Thuật chậm rãi thay đổi tư thế ngồi, vô cùng khí thế, đôi chân dài duỗi thẳng.

An Tĩnh bị Tổng Tư ấn xuống cạnh Trần Thuật, chân của người ngồi cạnh sắp chạm tới chỗ cô rồi, An Tĩnh lờ mờ cảm thấy hơi nóng, cô cử động với vẻ không thoải mái.

Yên lặng một hồi, không ai nói câu nào.

An Tĩnh quay sang mỉm cười, khẽ hỏi xin An Nguyệt một tờ khăn giấy, sau đó nhẹ nhàng lau vết bẩn dính trên bàn.

Hứa Gia Nghiệp nghe thấy liền ngẩng đầu khỏi chiếc PSP, cười khì khì nói: "Em gái, cậu lau luôn giúp mình với, cảm ơn nhé."

An Tĩnh ngừng một lát, không nói câu nào, lại rút một tờ nữa, lau giúp tất cả mọi người.

Quách Kiều, Dương Kỳ tự cầm khăn giấy lau chỗ của mình.

Trần Thuật ngược mắt, khuôn mặt không chút biểu cảm liếc nhìn bàn tay gầy guộc trắng muốt trước mắt, cậu ta đẩy lưỡi vào khóe miệng, rồi lại cúi xuống, tiếp tục nghịch điện thoại.

"Ai cho cậu gọi em gái, đó là em gái của tôi." An Nguyệt không vui.

"Đừng keo kiệt thế, mình còn chưa có em gái đây này, để mình gọi cho biết." Hứa Gia Nghiệp gọi An Tĩnh, "Em gái, em gái, em gái, em gái, em gái."

...

Yên lặng hồi lâu.

Phụt. Trần Thuật không nhìn được, nhe răng cười.

Mọi người xung quanh cảm thấy thật khó hiểu.

An Tĩnh tiếp tục lau bàn.

Sau bữa trưa, nam sinh nữ sinh đường ai nấy đi. Mấy cậu nam sinh kéo nhau ra đình hóng mát ở cổng sau nhà ăn.

An Nguyệt nhìn chằm chằm bóng dáng của ai đó rồi đi lên cầu thang về lớp học.

Còn mấy phút nữa là tới tiết đầu tiên của buổi chiều, lúc ấy mấy cậu nam sinh mới khoác vai bá cổ cười cười nói nói trở lại lớp.

An Tĩnh nằm bò lên bàn ngủ, đầu gục xuống cánh tay.

Có người đi qua. Chiếc bàn phía sau rung lên một hồi. An Tĩnh giật mình.

Trên mình người vừa đi qua tỏa ra mùi hương bạc hà thơm mát, dễ chịu, giống mùi lá bạc hà nhà trồng, khiến An Tĩnh đang ngái ngủ tỉnh táo lại rất nhanh. Cô nheo mắt, hít hít, cau mày.

Trong đó có lẫn rất nhiều mùi khói thuốc.

Sau một ngày dài, An Tĩnh về phòng, mang quần áo của mình đi giặt.

Chiếc ô của An Nguyệt quá nhỏ, rõ ràng không đủ cho hai người, An Tĩnh bị ướt nửa cánh tay.

Cô tắm gội xong cũng là lúc ông An Hướng Dật về đến nhà.

Cả nhà cùng ăn tối. Trên bàn ăn, bà Lục Mỹ Hoa hỏi han các con tình hình học tập ngày hôm nay như thường lệ.

An Nguyệt trả lời tỉ mỉ từng câu hỏi. Đột nhiên, cô nhớ ra điều gì đó, vô cùng phấn khích nói: "Mẹ ơi, mẹ còn nhớ bạn nam trước đây lúc nào cũng đứng đầu không, chính là người đứng thứ hai trong đợt phân lớp lần này."

"À, cậu ta à, nhớ chứ, sao vậy con."

"Cậu ta là bạn cùng bàn với con." An Nguyệt biểu mô, khuôn mặt lộ vẻ không cam tâm, "Con thấy cậu ta trong giờ chẳng chăm chú nghe giảng gì cả, vì sao lần nào cũng đạt điểm cao hơn con."

An Tĩnh im lặng liếc nhìn An Nguyệt, cúi đầu tiếp tục đưa thức ăn vào miệng.

"Cái đó không thể ghen tị được, người ta đầu óc thông minh, có tài năng thiên bẩm." Bà Lục Mỹ Hoa múc một bát canh đưa cho An Tĩnh, "Con cũng phải cố gắng lên, đừng tưởng điểm số hiện tại của mình là đủ rồi, bây giờ cạnh tranh ác liệt lắm, phải tự mình nâng cao yêu cầu với bản thân, học tập chụi con, có gì không biết thì hỏi nhiều vào."

Câu cuối cùng của bà Lục Mỹ Hoa rõ ràng là nói với An Tĩnh.

An Tĩnh gật đầu, nhẹ nhàng nói: "Con biết rồi."

Ông An Hướng Dật gấp thức ăn vào bát của bà Lục Mỹ Hoa, "Ăn cơm đi, đừng nói những chuyện này nữa."

Ăn xong, An Tĩnh về phòng làm bài tập. Cô đeo tai nghe, tua đi tua lại một bài hát trước khi mở vở bài tập toán.

Sau khi làm xong mấy bài, cô ngồi ngây người. Thực ra thành tích của An Tĩnh rất tốt, chẳng qua nếu đem so sánh với chị gái thì không bằng.

An Tĩnh nhớ lại hồi học cấp hai, có một lần môn Toán đạt điểm cao bất ngờ, cô vô cùng phấn khích về khoe với bà Lục Mỹ Hoa, chờ được mẹ khen ngợi.

Có điều, thật không ngờ bà Lục Mỹ Hoa lại cau mày giáo huấn cô, "Mới như vậy đã khiến con thấy thỏa mãn rồi sao? Được có chừng đó điểm, con hãy nhìn thành tích của chị con đi rồi hãy tự so sánh xem."

Thực ra An Tĩnh cũng rất muốn vượt qua chị gái.

Nhưng chẳng có cách nào, trong chuyện học hành đôi khi dù có nỗ lực thế nào cũng vô ích. Giống như mẹ đã nói, cần dựa vào tài năng thiên bẩm.

Bỗng nhiên cô nhớ tới lời An Nguyệt nói trong bữa cơm, bất chợt phì cười. An Nguyệt muốn vượt qua Trần Thuật, còn cô chỉ muốn vượt qua An Nguyệt mà thôi. Cái này gọi là gì, vòng tuần hoàn ác tính ư?

An Tĩnh dụi mắt, tiếp tục làm bài tập.

Trong đêm tối, ánh đèn màu vàng làm tôn lên khuôn mặt trắng mịn mềm mại của cô thiếu nữ.

Không gian vô cùng yên tĩnh.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 5: Lần Đầu Viết Tên Em

Trưa hôm sau.

Mùa hè oi ả, ánh nắng chói chang, tiếng ve kêu râm ran cành lá.

Trong quán trà sữa gần trường, chiếc điều hòa treo tường chuyển động không ngừng, không khí mát lạnh thổi tới từng góc trong cửa hàng.

Bốn cậu nam sinh cao lớn ngồi ở bàn trong cùng.

Tống Tư hút một hơi thật mạnh, thứ nước ngon ngọt và mát lạnh chảy xuống cổ họng, lạnh tới tận tim: "Ôi, cuối cùng cũng sống lại rồi."

Châu Tề liếc nhìn cậu ta: "Có cần nói quá lên như vậy không?"

"Sao lại không? Đi bộ năm phút ở ngoài đã ướt đầm mồ hôi rồi."

Tống Tư mồ hôi đầm đìa, hai tay lau mãi không sạch, cậu ta bĩu môi đứng dậy đi về phía bàn bên cạnh, khuôn mặt tươi cười: "Người đẹp, cho mượn ít khăn giấy nào."

Mấy cô gái thoáng chần chừ trước khi đưa một gói cho cậu ta.

"Cảm ơn nhé."

Tổng Tư quay về chỗ ngồi, miệng thầm rửa, "Không có con gái bên cạnh thật bất tiện, lũ thô lỗ các ông ngay cả tờ giấy ăn cũng không có mà dùng."

"Chỉ có ông nhiều chuyện thôi." Châu Tề hát cảm về phía Trần Thuật, thoải mái nói: "Ông nhìn người ta kia kìa, mặt mũi có lấm giọt mồ hôi nào đâu."

Trần Thuật vẫn đội chiếc mũ lưỡi trai màu đen, miệng ngậm điếu thuốc, nhàn nhã tựa vào ghế, gác chân đầy thư thái.

Cậu ta cụp mắt, lách cách bấm chiếc PSP trên tay, vẽ mặt thư thả.

Một giây sau, cậu ta ném chiếc PSP cho Hứa Gia Nghiệp đang ngồi cạnh quan sát.

"Trời ơi, cửa này tôi chơi mãi không qua được, vậy mà ông nhanh vậy." Hứa Gia Nghiệp cầm chiếc PSP trên tay, không dám tin vào mắt mình.

Châu Tề chế nhạo, "Đã lần nào ông chơi game thắng được A Thuật chưa."

Hứa Gia Nghiệp không phục, bực tức nói: "Không được, tôi vẫn chưa chịu thua, có bản lĩnh thì Dota, solo, dám không?"

Tổng Tư kinh ngạc: "Ôi, người anh em, lần này cậu nghiêm túc thật đấy à, mang cả sổ trường của mình ra cơ đấy."

Hứa Gia Nghiệp đã chơi Dota từ thời tiểu học, chơi đến bây giờ không đến một nghìn ván thì cũng phải vài trăm ván rồi.

Trần Thuật rít một hơi thuốc, thản nhiên dập điếu thuốc vào gạt tàn, nhếch mắt nhìn cậu ta, nói với vẻ thách thức: "Chơi luôn."

Châu Tề huýt sáo: "Lần này có kịch hay để xem rồi."

Cậu ta lại nói: "Cược cái gì, nếu không thì chán lắm."

Tổng Tư liếc nhìn mặt bàn, cười gian tà, "Cược một tháng trà sữa nhé."

"Được." Hứa Gia Nghiệp gật đầu.

Cả nhóm lại ngồi nói chuyện phiếm thêm một hồi.

Đột nhiên Châu Tề hỏi: "Này, đội cảm tử, vì sao hôm qua ông lôi cả đám nữ sinh tới ăn cơm với chúng ta, ông không biết tính khí của A Thuật sao."

Càng nói càng thấy có gì không đúng lắm, cậu ta nhìn Tổng Tư với ánh mắt hoài nghi, nghi ngờ nói: "Không phải là ông để mắt tới ai đấy chứ."

Đột nhiên Tổng Tư cau mày: "Mẹ kiếp, đã nói bao nhiêu lần ông đừng gọi cái tên ấy nữa rồi, nếu không chẳng có anh em gì hết."

"Ha ha ha ha ha ha ha, ok ok." Châu Tề ôm bụng cười ngặt nghẽo rồi ra hiệu bằng tay.

Trần Thuật cũng chậm chậm nhếch mép cười.

Tổng Tư = tổng tử = đội cảm tử.

Tổng Tư ghét nhất người khác gọi hai biệt danh này của mình, cảm thấy rất xui xẻo.

Tổng Tư ngậm một ngụm trà sữa, vừa nhai trân châu vừa lúng búng nói: "Đâu phải tôi giúp bản thân tôi đâu, tôi đang giúp A Thuật mà."

Trần Thuật nghe vậy cau mày, khó chịu nói: "Liên quan gì tới tôi?"

"Sao lại không liên quan, tôi hỏi các ông này, Hạ Tâm Vũ đẹp hơn hay An Nguyệt đẹp hơn?"

Châu Tề: "An Nguyệt."

Hứa Gia Nghiệp: "An Nguyệt."

Châu Tề nghĩ một lúc: "Lúc nào cũng cảm thấy Hạ Tâm Vũ có chút tiểu thư, ỏn à ỏn ẻn, không được phóng khoáng như An Nguyệt."

Tổng Tư xua tay, "Như vậy chẳng phải xong rồi sao, A Thuật không để mắt đến Hạ Tâm Vũ, thì chắc cũng phải để mắt tới An Nguyệt chứ."

"Tôi nói các ông nghe này, sáng nay tôi đã gặp Tường Thành ngày trước học lớp 10-A7, cậu ta nói trước đây người theo đuổi An Nguyệt nhiều không đếm xuể, nhưng An Nguyệt từ chối sạch và tuyên bố thẳng thừng rằng cô ấy không thích những người học kém."

Haizz, vì câu nói ấy mà không biết bao nhiêu người học hành bất kể ngày đêm.

Tổng Tư ba hoa một hồi rồi tặc lưỡi nói: "Hí hí, thật không nhận ra cô gái này có yêu cầu cao như vậy."

Hứa Gia Nghiệp xoa cằm, "Vậy thì chẳng phải A Thuật điều kiện rồi sao?"

Tống Tư gật đầu: "Đúng vậy, tôi khổ sở trăm đường như vậy đều là vì ai chứ?"

Châu Tề cười gian tà: "Vậy chẳng phải tên mọt sách trong lớp cũng có hy vọng hay sao?"

Trần Thuật vươn vai đầy biến nhạc, không hề hứng thú với chủ đề mà bọn họ đang nói.

"Nhặt nhẽo, đi thôi."

"Anh ơi, đây là trà sữa của anh."

Nhân viên phục vụ lịch sự đưa túi trà sữa cho Tống Tư.

"Làm gì vậy, ông còn định mang về lớp uống à?" Châu Tề hỏi.

"Ông quản được tôi à, tôi uống."

"Thằng ranh này nói năng càng ngày càng láo toét."

"Này này, có chuyện rồi, có chuyện rồi."

Hứa Gia Nghiệp huých tay hai người, nhếch mép về phía Trần Thuật đang đi phía trước, tập trung tinh thần quan sát.

Chỉ thấy cô gái mà trước đó Tống Tư vừa mới mượn khăn giấy đứng chắn trước mặt Trần Thuật, đang nói cái gì đó.

Hóa ra cô gái này đang đổ mặt hỏi xin số điện thoại của Trần Thuật.

Trần Thuật kéo mũ lưỡi trai xuống khít đầu, hai tay đút túi quần, làn môi mỏng mím thành đường thẳng, chậm rãi mở miệng đọc một dãy số.

Cái gì? Lần này có chuyện thật sao? Ba người anh em trợn tròn mắt.

Giờ nghỉ trưa, trong lớp học, chiếc quạt trần trên đầu mọi người quay ong ong.

Đám học sinh thừa thốt hoặc nằm bò ra bàn nghỉ ngơi, hoặc vội vàng làm bài tập buổi sáng.

An Tĩnh quay người lại ghé sát vào bàn An Nguyệt, tay chống cằm nhờ chị gái giảng giúp một đề toán mà buổi sáng mình chưa hiểu cho lắm. Cô cầm bút tính toán một hồi trên giấy.

"Ừ, sau đó thì sao?"

Không ai trả lời.

An Tĩnh ngẩng đầu, "Chị?"

"Ồ." An Nguyệt không chú tâm nói ra bước tiếp theo.

Chỉ là nói một hồi bỗng dừng lại, cô quay mặt về phía An Tĩnh, ánh mắt thất thần, nghiêng đầu, hình như đang chăm chú nghe cái gì đó.

An Tĩnh giật mình, cô cũng nhận ra điều gì đó. Cô liếc nhìn bàn cuối cùng.

Tổng Tư dò hỏi: "A Thuật, ông cho cô ấy số điện thoại thật sao?"

"Không phải chứ, ông thích cô ta ở điểm nào?"

"Vóc dáng? Khuôn mặt? Tôi thấy cô ta có đẹp gì đâu."

Châu Tề nói xen vào: "A Thuật không phải là người nông cạn chỉ chú ý đến vẻ bề ngoài đâu."

"Thôi đi, trước đây chính cậu ta đã nói thích mấy cô nàng dáng đẹp, mặt xinh." Tống Tư tiếp tục hỏi đến cùng: "Tôi nói này, không phải ông xúc động vì cô nàng tốt bụng đưa cho tôi một gói giấy ăn đấy chứ?"

Lúc này Trần Thuật đang chiếm chỗ của Hứa Gia Nghiệp, cúi đầu làm bài tập với vẻ lười nhác, thỉnh thoảng lại chau mày suy nghĩ vì gặp đề bài phức tạp, ngón tay thon dài trắng muốt xoay bút một cách thành thạo.

Trần Thuật không bận tâm tới cậu ta.

Tống Tư hít một hơi thật sâu: "Tôi nói này, ông thích cô bé đó thật à?"

Trần Thuật làm xong một bài, lúc ấy mới ngẩng đầu, thản nhiên nói: "Ông đoán xem."

Trần Thuật ngồi đối diện với An Tĩnh, ở giữa cách một chỗ trống.

Khoảnh khắc cậu ta ngẩng đầu, vừa khéo bắt gặp ánh mắt trong sáng của An Tĩnh.

Cậu ta sửng người.

Cô gái gầy guộc yếu ớt bàn trên có khuôn mặt hơi nhợt nhạt, đôi mắt đen lấp sáng ngời, trong trẻo như mặt hồ, có thể chạm tới tận

trái tim người khác.

Khoảnh khắc ấy, mọi âm thanh đều trở nên tĩnh lặng.

Một tia nắng xuyên qua cửa kính chiếu vào, tạo thành vệt loang lổ trên khuôn mặt mọi người. Mùi hương hoa dành dành lan tỏa khắp lớp học.

An Tĩnh cúi đầu, không chút biểu cảm, cầm quyển vở bài tập quay lại chỗ ngồi của mình.

Trần Thuật chăm chú nhìn theo bóng dáng cao gầy của cô, trong lòng như nghĩ ngợi điều gì.

Đột nhiên một tiếng động lớn vang lên.

"Trời ơi, Trần Thuật ông thật nham hiểm!" Tống Tư kéo ghế nhảy lên, một tay giơ điện thoại, một tay kéo vai Trần Thuật, nói với vẻ không dám tin: "Ông dám cho số điện thoại của tôi, không biết xấu hổ à?"

Châu Tề nghe vậy liền ghé sát lại xem điện thoại của cậu ta, đọc từng câu từng chữ: "Thứ Sáu sau giờ học có thể mời anh đi uống trà sữa được không ha ha ha ha."

Hứa Gia Nghiệp cũng đập bàn cười lớn.

Trần Thuật bị cậu ta kéo làm ngất quăng tầm nhìn, thấy vậy liền nhếch mép, trêu chọc với vẻ thích thú: "Sao vậy, không vui à?"

"Vui cái đầu ông ấy." Tống Tư ngồi phệt xuống ghế lẩm bẩm: "Tôi không thích kiểu trẻ con chưa dậy thì ấy đâu."

An Nguyệt vỗ vai An Tĩnh.

"Đừng quay lên vội thế, chị vẫn chưa giảng xong."

An Tĩnh quay đầu nhìn dáng vẻ nhẹ nhõm của chị, cười khì khì lắc đầu: "Em hiểu rồi."

Tiếng chuông vào học vang lên.

Cô giáo chủ nhiệm ôm một cái hộp nhỏ vào lớp.

"Vào tiết rồi vào tiết rồi, Trần Thuật, Hứa Gia Nghiệp về chỗ của các em ngồi ngay ngắn."

Cô giáo vỗ tay, cất cao giọng nói.

Châu Tề cao giọng hét: "Tiết này không phải là tiết tự học sao cô?"

Cô Lý: "Chúng ta dành một chút thời gian của tiết tự học để bầu cán bộ lớp/"

Cô Lý phân phát giấy trắng.

"Thẩm Thư Quân, em phụ trách kiểm phiếu."

Quá nửa tiết trôi qua.

An Nguyệt được bầu làm lớp trưởng, lớp phó học tập Thẩm Thư Quân, bí thư đoàn Kỷ Khang, lớp phó thể dục Hạ Quý...

Cô Lý liếc nhìn bản danh sách rồi đọc: "Tiếp theo có hai bạn muốn cạnh tranh lớp phó văn nghệ."

Thẩm Giai Văn và Long Ni lần lượt lên biểu diễn.

Hứa Gia Nghiệp: "Chọn ai đây?"

Tổng Tư không chút do dự: "Ai xinh thì chọn người đó."

"Có phải chúng ta quá nông cạn không?"

"Nông cạn cái con khỉ, lớp phó văn nghệ vốn dĩ là do bạn gái xinh đẹp nhất lớp đảm nhận. Ông xem Hạ Tâm Vũ ở lớp 10-A1 trước đây chẳng phải vậy sao."

"Thế thì chọn Long Ni đi, tuy da hơi đen nhưng dáng người đẹp, rất sexy."

Trần Thuật đag ngồi nghiêng người chơi PSP, ngón tay khẽ khựng lại trong giây lát.

Thẩm Thư Quân ôm hộp bỏ phiếu đi về phía từng người một. Đúng lúc muốn bỏ qua Trần Thuật thì bị chặn lại. Trần Thuật gấp tờ giấy trong tay, thư thả ném vào hòm phiếu. Thẩm Thư Quân sững lại một hồi, sau đó đi tới trước mặt người khác.

Trần Thuật cúi xuống, tiếp tục chơi PSP như thể giữa chốn không người.

Tổng Tư bỏ phiếu xong, nghiêng người lên trước hỏi: "A Thuật, ông bầu cho ai vậy, rõ ràng trước đó ông có bỏ phiếu nào đâu."

Chơi qua cửa này, Trần Thuật bình thản chậm rãi thốt ra vài tiếng.

"Ông đoán xem."

"Thôi đi, hôm nay ông đây không muốn nghe thấy mấy từ này nữa."

Cô Lý cau mày: "Tổng Tư, nói to như vậy làm gì hả?"

Thẩm Thư Quân đọc từng phiếu một.

Cô Lý viết tên trên bảng. Đọc được một nửa, hai bên ngang sức ngang tài. Thẩm Thư Quân lấy thêm một phiếu. Dừng lại một lúc rồi mới do dự đọc một cái tên: "An Tĩnh."

Cả lớp ồ lên.

An Tĩnh càng cảm thấy khó hiểu hơn. Cô còn chẳng tranh cử, sao lại có người chọn cô? Đùa cô chắc. Đúng là vớ vẩn.

Cuối cùng Long Ni được bầu làm lớp phó văn nghệ.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 6: A Thuật Cầm Tay Người Ta Không Chịu Buông

Chẳng mấy chốc đã đến thứ Sáu.

Sáng sớm, trong lớp học, có người cúi đầu lén lút ăn sáng, có người yên lặng ngồi tại chỗ đọc từ mới. Ai nấy đều bận rộn với việc của mình, thỉnh thoảng vang lên tiếng nói chuyện thưa thớt.

Dần dần, mọi người đều đến đông đủ, cửa sau vang lên tiếng đẩy cửa. Cả lớp đưa mắt nhìn ra phía sau.

Đám Tổng Tư, Châu Tề tươi cười hơn hờ bước vào lớp học. Trần Thuật bước vào sau cùng, hai mắt dúi lại, ánh nắng buổi sớm phủ lên người cậu ta. Cứ như thể cả ngày cậu ta chẳng có phút nào tỉnh táo và chẳng có hứng thú hay quan tâm tới chuyện gì.

Cậu ta uể oải ngồi xuống, ném ba lô xuống bàn, sau đó lật ngược mũ lưỡi trai đội lên đầu, cứ thế nằm bò ra bàn ngủ.

An Tĩnh thở dài một tiếng. Trên bàn là bài tập các môn của dãy bọn họ.

Lần trước khi bầu cán bộ lớp, cô giáo còn chọn ra tổ trưởng của từng dãy, phụ trách thu bài tập của các bạn trong dãy, sau khi thống kê đối chiếu xong, sẽ nộp cho cán sự môn.

Không biết vì sao khi tới dãy này, cô giáo chủ nhiệm nhìn một lúc rồi tùy ý chỉ tay, chọn đúng An Tĩnh.

Rõ ràng người đứng thứ hai và thứ ba đều ngồi ở dãy của họ. Không chọn An Nguyệt có thể là vì chị ấy là lớp trưởng, bình thường đã bận lắm rồi. Không chọn Trần Thuật... cũng đúng.

Thực ra An Tĩnh rất không thích chuyện này, từ nhỏ đến lớn, những chức vụ cán bộ lớp như tổ trưởng tổ phó nếu có thể trốn được cô đều trốn không làm. Cô không thích mang lại phiền phức cho người khác, cũng không thích tự gây phiền phức cho mình.

Nhận thấy còn mười phút nữa là vào tiết học, cô quay người lại.

Trần Thuật vẫn đang biến nhạc nằm bò ra bàn. Mái tóc rối bù màu đen, thỉnh thoảng có vài sợi không chịu nghe lời chìa ra ngoài.

An Tĩnh nhớ Quách Kiều từng nói, Trần Thuật không thích bị người khác làm phiền khi đang ngủ.

Cô mím môi, do dự lên tiếng: "Bạn ơi."

Không phản ứng.

Cô lại gọi một lần nữa: "Bạn ơi?"

Bỗng nhiên An Tĩnh nhận ra trên tai cậu ta là tai nghe nhạc màu đen.

Cô giơ tay, khẽ đẩy vai cậu ta.

Người nằm trước mặt vẫn chẳng hề nhút nhích.

Đúng lúc cô muốn đẩy một lần nữa thì một bàn tay bất chợt nắm chặt lấy cổ tay cô. An Tĩnh giật mình sợ hãi, suýt hét lên.

Cậu trai đang nằm bò ra bàn từ từ ngẩng đầu, lông mày khẽ cau lại, hai mắt khẽ nhếch lên, trong đôi mắt đen láy sâu thẳm mang theo vẻ khó chịu và bực mình rõ rệt.

Tay cậu ta rất khỏe, khớp xương rõ ràng, ngón tay thon dài khẽ nắm nhẹ một cái là có thể nắm trọn cổ tay mảnh mai mềm mịn của An Tĩnh.

Trần Thuật tỉnh giấc vì bị làm phiền, vốn định nổi quạu nhưng vừa ngẩng đầu liền bắt gặp khuôn mặt trắng trẻo của An Tĩnh, những lời định nói vội nuốt xuống.

Cậu chậm rãi bỏ một bên tai nghe ra, cau mày, "Sao vậy?"

An Tĩnh mím chặt môi, mắt nhìn xuống tay.

Trần Thuật đưa mắt nhìn theo, cậu vẫn đang nắm cổ tay của người ta.

Hứa Gia Nghiệp ngồi không chán quá, ngó nghiêng thăm dò tình hình, khuỷu tay huých vào người Tống Tư ngồi cạnh.

Tống Tư đang học tốc chép bài tập: "Làm gì thế? Đừng có làm phiền tôi."

Hứa Gia Nghiệp: "Này người anh em, có chuyện rồi."

Tống Tư: "Có chuyện cái đầu ông ấy, giờ chẳng có chuyện gì quan trọng hơn bài tập của tôi hết, hiểu chưa."

Hứa Gia Nghiệp: "Mau nhìn kìa, lần này thật sự có chuyện rồi, A Thuật cầm tay người ta không chịu buông!"

"Hả, A Thuật đang làm gì vậy?"

Trần Thuật chậm rãi buông tay, đôi mắt đen và sâu thẳm tiếp tục nhìn cô chăm chăm, ánh mắt lộ vẻ thăm dò.

An Tĩnh cúi xuống xoa xoa cổ tay, giọng nói dịu dàng: "Nộp bài tập."

Trần Thuật liếc nhìn cổ tay cô, cau mày.

Trên cổ tay trắng muốt hằn lên vết đỏ vô cùng nổi bật.

Sao lại yếu ớt như vậy? Cậu đâu có mạnh tay lắm. Lòng bàn tay vẫn còn vương lại cảm giác lúc nãy.

Cậu không nhúc nhích, ánh mắt vẫn dừng lại ở đó.

Một hồi lâu mới chậm rãi quay người, rút mấy quyển vở bài tập của mình bên cạnh Tống Tư, đưa cho cô.

An Tĩnh cầm tập vở, sau đó đứng dậy, đi qua cậu, tới trước mặt Tống Tư.

"Bạn ơi, nộp bài tập."

"Ồ, chờ chút." Tống Tư bưng tỉnh, lúc ấy mới phát hiện Trần Thuật lấy lại vở bài tập của mình rồi, liền hỏi: "A Thuật ông lấy vở đi làm gì, tôi vẫn chưa chép xong bài tập tiếng Anh."

"Sao ông chép chậm vậy, tôi chép xong từ lâu rồi." Hứa Gia Nghiệp đưa vở của mình cho cậu ta rồi nói: "Này, ông nhớ thầy tên đi đấy, đừng chép giống hết."

Tống Tư nộp các bài tập khác cho An Tĩnh rồi xin xỏ: "Bài tập tiếng Anh chờ thêm chút nữa nhé, mình sẽ nộp ngay đây, năm phút thôi."

An Tĩnh gật đầu, quay về chỗ của mình. Cô sắp vở bài tập ngay ngắn trên bàn, đếm một lượt thật kỹ, phát hiện ra chỉ còn thiếu hai cuốn vở tiếng Anh.

Sau đó An Tĩnh mở sách Ngữ văn ra, học thuộc lòng bài thơ cổ mà hôm nay cần phải chép.

An Nguyệt bị cô giáo chủ nhiệm gọi đi, lúc ấy mới quay về lớp học. Cô tìm An Tĩnh, nói: "Cô Lý nói phải trang trí bảng đen xong trước thứ Sáu tuần sau, em bàn bạc với Kỷ Nguyên một chút nhé."

An Tĩnh gật đầu.

Kỷ Nguyên là bạn cùng phụ trách trang trí bảng với cô lần này, bạn ấy viết, An Tĩnh vẽ.

An Tĩnh tiếp tục lẩm nhẩm học thuộc bài thơ cổ. Bỗng nhiên ghế của cô rung lên. Cô cúi đầu, phát hiện người ngồi phía sau giơ đôi chân dài của mình lên, mũi chân mó vào ghế của cô.

Cô quay người lại.

Trần Thuật đưa hai tờ phiếu bài tập cho cô, lạnh lùng nói: "Bài tập."

An Tĩnh cầm lấy một góc của phiếu bài tập, giật lấy, nhưng không được. Trần Thuật không chịu buông tay. An Tĩnh nhìn về phía cậu ta, hai người nhìn nhau như thế vài giây.

Đến khi An Tĩnh cau mày, Trần Thuật mới cup mắt xuống trước, bật cười một tiếng, chậm chậm buông tay ra.

An Tĩnh quay người lại, chần chừ một hồi. Cô mím chặt môi. Sau đó, cô ôm đồng bài tập, đứng dậy giao cho cán sự các môn.

Đến giờ tan học, học sinh trong lớp lần lượt ra về. Phía cuối lớp học kê một chiếc bàn để rất nhiều loại phấn đủ màu. An Tĩnh xác định được đại khái vị trí cần vẽ trang trí trên bảng. Cô đã bàn bạc qua với Kỷ Nguyên rằng mình sẽ vẽ trước, xong xuôi, bạn ấy sẽ tìm khoảng trống để viết.

Lúc này Trần Thuật đã xuống tầng hai, đi được nửa đường cậu chợt nhận ra mình để quên điện thoại ở lớp.

Cậu vào lớp qua cửa trước, đèn chỉ sáng nửa cuối lớp. Một bạn nữ gầy nhỏ mảnh mai đang đứng trên ghế nhìn lên tấm bảng.

Trần Thuật vừa nhìn bóng dáng ấy liền nhận ra là ai.

Mái tóc dài ngang vai buộc lỏng sau đầu, đen nhánh mềm mượt. Một tay cô cầm điện thoại, tay còn lại cầm phấn vẽ trên bảng, chốc chốc lại nhìn điện thoại. Cổ tay trắng muốt thanh mảnh đối lập hoàn toàn với tấm bảng đen to và rộng.

Không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà Trần Thuật cứ đứng lặng trong theo một lúc rất lâu.

"Đang vẽ gì vậy?"

Giọng nói trầm ấm êm tai bất ngờ vang lên trong phòng học rộng và trống trải.

An Tĩnh không đề phòng nên giật mình, cô chống tay lên bảng, suýt không đứng vững. Cô quay đầu lại.

Trần Thuật nghiêng người dựa vào cánh cửa, đứng trong bóng tối, hai tay đút túi quần, uể oải nhìn cô, chiếc mũ lưỡi trai màu đen che hết khuôn mặt của cậu ta, khiến cô khó lòng nhìn rõ mặt.

Cậu ta lại hỏi lại lần nữa: "Đang vẽ cái gì vậy?"

"Luffy*". Trong phòng học trống trải, giọng nói trở nên rất rõ ràng.

(* Tức Monkey D. Luffy, một nhân vật trong manga "One Piece" đình đám của tác giả Eiichiro Oda. Luffy là người sáng lập và là thuyền trưởng của băng Hải Tặc Mũ Rơm.)

Trần Thuật gật đầu: "Vì sao lại vẽ cậu ta?"

"Bởi vì cậu ấy..."

An Tĩnh nói rất chậm, giọng nhỏ nhẹ.

Trần Thuật hiếm khi có đủ kiên nhẫn chờ đợi như thế này.

"Dũng cảm, tự do, theo đuổi ước mơ."

Trần Thuật gật đầu, ra hiệu cho cô tiếp tục vẽ.

An Tĩnh quay người, bình tâm lại, tiếp tục cảm nhận phác họa nhân vật như không có ai bên cạnh. Vẽ được một lúc, cô bắt đầu thấy không tập trung, người đứng đằng sau chần chừ mãi không chịu đi, cũng không phát ra tiếng động nào. Cô có thể cảm thấy ánh mắt ở phía sau đang khóa chặt lấy mình.

Ngoài cửa sổ, mới rồi vẫn còn rực rỡ ánh hoàng hôn, giờ đây đã mưa phùn giăng kín. Thời tiết mùa hè, bảo mưa là mưa, chẳng hề biết nể mặt.

Không biết bao nhiêu lâu đã trôi qua, lúc này Trần Thuật mới bình thần nhắc đôi chân dài của cậu ta, đi tới chỗ ngồi, cúi người lấy điện thoại trong ngăn bàn. Cậu ta mở ra xem một lúc. Có mấy cuộc gọi nhớ, đều là của Tống Tư. Trần Thuật không bận tâm, khóa màn hình.

Lúc ấy, khoảng cách giữa cậu ta và An Tĩnh gần hơn, gần đến mức cậu ta dễ dàng nhìn thấy vùng da trắng muốt trên cái cổ mảnh mai của cô chẳng khác nào ngọc quý chưa từng được gọt giũa.

Cậu ta đưa mắt nhìn sang chỗ khác như chưa có chuyện gì xảy ra. Với chiều cao của Trần Thuật, dễ dàng có thể nhìn thấy bức hình trên điện thoại của cô, một lúc sau, cậu ta thản nhiên nói: "Cậu vẽ sai rồi."

Lúc ấy An Tĩnh đã vẽ xong Luffy, đang vẽ Nami*. Cô đang phát họa cơ thể của Nami, đột nhiên sau lưng vang lên một câu nói.

(* Tức "Miêu Tặc" Nami, một nhân vật nữ trong bộ truyện tranh "One Piece" của tác giả Eiichiro Oda. Nami là hoa tiêu của băng Hải Tặc Mũ Rơm.)

Cô quay đầu, nhận ra cậu ta đã đứng ngay sau lưng cô từ lúc nào không hay, dáng người cao lớn, cô đứng trên ghế nhưng chỉ cao hơn cậu ta một chút.

An Tĩnh hết liếc nhìn điện thoại với vẻ nghi ngờ, lại nhìn hình Nami trên bảng. Cô khẽ nói: "Đâu có sai."

Trần Thuật nhếch mép, đi tới bên cạnh cô.

Khoảng cách ấy rất gần, hai người vai kề vai, gần tới mức cô có thể ngửi được mùi bạc hà thanh mát dịu nhẹ trên người cậu ta.

Cô không thoải mái dịch ra xa, bước hai bước ra phía ngoài. Nào ngờ trọng tâm đều dồn về một bên, chiếc ghế dưới chân không chống đỡ được bất chợt vênh lên một góc.

An Tĩnh lảo đảo, suýt ngã.

"Cẩn thận."

Giọng nói trầm ấm vang lên, kèm theo đó là một bàn tay đặt lên eo An Tĩnh, đỡ người cô rồi buông ra, tùy ý đút vào túi quần.

"Chỗ này, vẽ sai rồi." Trần Thuật tỏ ra nghiêm túc, ngón tay với các khớp rõ ràng chỉ lên bảng.

An Tĩnh lấy lại bình tĩnh, hướng mắt nhìn theo, tiếng "cảm ơn" chưa kịp thốt ra đã vội nuốt vào.

Trần Thuật chỉ tay vào ngực Nami.

An Tĩnh nhìn Trần Thuật với khuôn mặt vô cảm.

Người này rõ ràng là đến gây chuyện, cô chắc chắn như vậy.

Trần Thuật nghiêng đầu, thản nhiên nói: "Cậu vẽ hơi nhỏ thì phải."

An Tĩnh không bận tâm tới cậu ta, tiếp tục vẽ những bộ phận còn lại, lạnh lùng nói: "Mình không thấy nhỏ."

Trần Thuật nhún vai.

Điện thoại trong túi quần của Trần Thuật rung liên hồi. Cậu ta rút máy ra. Lại là Tống Tư. Trần Thuật nhấn nút từ chối. Cuối cùng liếc nhìn cô gái đang dồn hết tâm trí vào tấm bảng, lúc định bước chân ra khỏi lớp, cậu ta vô tình nhìn thấy cơn mưa bên ngoài, cau mày nói: "Cậu có mang ô không?"

An Tĩnh mím chặt môi, đảo mắt. Một lúc sau, cô ngẩng đầu, nhìn qua cửa sổ, bên ngoài mưa nhỏ nhưng mau.

Cô gác lại tất cả mọi cảm xúc trong lòng, cụp mắt xuống. Đôi lông mày dày và cong vút khế run run, An Tĩnh thấp giọng nói: "Không."

Từ đầu đến cuối, An Tĩnh đều quay lưng về phía Trần Thuật.

Trần Thuật lấy lưỡi đá khước miệng, bực tức "chặc" một tiếng. Đột nhiên cậu ta bỏ chiếc mũ lưỡi trai trên đầu xuống rồi đội thẳng lên đầu cô và rời khỏi lớp không nói tiếng nào.

An Tĩnh chỉ kịp nhìn thấy bóng dáng cao gầy của cậu ta mà thôi.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 7: One Piece

Trước cửa quán trà sữa, mấy chiếc xe đạp nhãn hiệu nổi tiếng dựng lộn xộn ở đó. Trong quán, trên chiếc bàn ở phía cuối cùng vút bừa bãi điện thoại, bao thuốc.

Châu Tề rút một hơi rồi hỏi: "Đây là lần thứ mấy rồi?"

Hứa Gia Nghiệp đang chơi PSP chẳng buồn ngẩng đầu: "Mười bảy lần, tôi đếm mà."

"Cạch" một tiếng.

Tống Tư ném chiếc điện thoại không được bắt máy xuống bàn, cau mày, vô cùng tức giận nói: "M. kiếp, A Thuật làm sao thế? Không mua điện thoại thì mua làm quái gì?"

Sau đó cậu ta lại cần nhả: "Chẳng khác gì mẹ gọi điện thoại cho con trai cả."

Châu Tề phì cười: "Ông ví von kiểu gì vậy?"

"Đợi kiểu này tôi sắp hút hết thuốc lá rồi."

Tống Tư lại bao thuốc lấy thêm một điếu.

Hứa Gia Nghiệp nghĩ một lúc, như chợt nhận ra điều gì đó: "Các ông nói xem, có phải A Thuật sợ solo với tôi sẽ thua nên lén lút chuồn rồi không?"

Châu Tề gật đầu như thể có chuyện đó xảy ra vậy: "Ừ, câu này ông mà tin thì tôi cũng tin."

Hứa Gia Nghiệp cạn lời, chỉ hăm hứ một tiếng.

Tiếng chuông gió rung lên. Trần Thuật cúi đầu, bình thản bước vào cửa. Cậu ta tùy ý chọn một chỗ trống rồi ngồi xuống.

"Đại ca, cuối cùng ông cũng đến rồi, có phải là ông về trường thỉnh kinh không vậy?" Bỗng nhiên Tống Tư phát hiện ra điều gì đó, kinh ngạc nói: "Này, cái mũ ông đội khur khur cả ngày đâu rồi?"

Trần Thuật không bận tâm tới cậu ta. Cậu vuốt vuốt mái tóc dính nước mưa của mình, lắc lắc bao thuốc trên bàn, rút ra một điếu đưa lên miệng, bật lửa, hít một hơi thật sâu.

Châu Tề nghiêm túc hơn: "Lấy được điện thoại chưa?"

Trần Thuật khẽ gật đầu.

Tống Tư nghe vậy liền xù lông: "Sặc, ông có biết bọn tôi đợi ông bao lâu rồi không, ông lấy được điện thoại rồi nhắn cho tôi cái tin không được sao."

Dáng vẻ cần nhần của Tống Tư lúc này thật giống mẹ của Trần Thuật. Thế nên Hứa Gia Nghiệp trêu đùa: "Ông cần nhần như mẹ già vậy."

Châu Tề cười ha ha không chút nề mặt.

Trần Thuật liếc mắt, nhếch mép, ngẩng đầu nhìn cậu ta:

"Cô gái hẹn với ông đã mời ông uống trà sữa chưa?"

Hứ, không ngờ cậu ta lại hỏi chuyện này. Tống Tư rút người lại, áp a áp úng: "Uống rồi, uống rồi."

Châu Tề cúi người xuống, cười gian tà: "Đâu có, người ta vừa nhìn thấy không phải ông đã bỏ chạy rồi, chạy nhanh hơn cả thỏ, thậm chí còn chẳng dám bước chân vào quán."

Tống Tư đập bàn: "Sau này không được phép nhắc tới chuyện này nữa! Đây là quá khứ đen tối của tôi."

Hứa Gia Nghiệp lẩm bẩm: "Quá khứ đen tối của ông còn ít chắc."

Trần Thuật gạt đầu, dập tắt nửa điếu thuốc còn lại vào gạt tàn, sau đó uể oải vươn vai, lạnh lùng nói: "Mệt rồi, về thôi."

"Về nhà làm gì? Chẳng phải đã hẹn ra quán nét xõa rồi sao?" Ba người tỏ vẻ khó hiểu.

"Đọc truyện tranh." Trần Thuật liếc nhìn bọn họ.

"Truyện tranh gì?"

"One Piece"

"Chẳng phải ông đã đọc từ lâu rồi sao?" Tống Tư không hiểu gì cả.

Trần Thuật đã đứng dậy đi ra cửa, bỏ lại một câu thản nhiên như không: "Đọc lại lần nữa."

Trong lớp học, An Tĩnh thu dọn sạch sẽ những viên phấn còn lại, xếp gọn gàng vào hộp phấn trên bàn giáo viên. Sau đó vào nhà vệ sinh giặt khăn, lau sạch sẽ bụi phấn rơi trên bàn và vết chân trên

ghế. Cuối cùng, cô kê lại bàn ghế về vị trí cũ. Làm xong những việc đó cô mới về chỗ của mình lấy cặp sách.

Bên ngoài mưa nặng hạt hơn, bầu trời u ám. An Tĩnh chậm rãi bỏ chiếc mũ trên đầu xuống. Chiếc mũ lưỡi trai màu đen, không có hoa văn, trông rất bình thường và có vẻ quá to so với cô, đội lên sẽ che hết đôi mắt của cô.

Cầm chiếc mũ đen trên tay, An Tĩnh bỗng nhiên cảm thấy có chút khó xử không biết làm thế nào. Cô mím môi, không ngờ chỉ vì một câu nói ấy mà Trần Thuật lại đưa mũ của cậu ta cho cô. Cô mở khóa cặp sách, bỏ chiếc mũ vào trong và rút một chiếc ô gấp gọn màu trắng trong đó ra. Thực ra, từ sau thứ Hai, cả tuần cô đều mang ô. An Tĩnh đeo cặp sách lên vai, ra khỏi lớp, tắt đèn và khóa cửa sau lại.

An Tĩnh mở ô, bước đi trên con đường nhỏ mưa rơi tí tách. Bến xe cách trường học không xa, chỉ cần đi qua một con đường là tới. Trong thời gian chờ xe, An Tĩnh vào siêu thị mua một hộp sữa chua nhỏ, vừa đi vừa cắn ống hút.

Tối thứ Sáu, An Nguyệt phải tới lớp piano, ông An Hướng Dật tan làm về sẽ đón chị ấy. Lúc này ở nhà chỉ có mình bà Lục Mỹ Hoa. An Tĩnh gấp ô, cởi giày. Bữa tối hôm ấy chỉ có hai mẹ con cô.

Ăn cơm xong, cô về phòng. An Tĩnh mang quần áo đi tắm. Trong phòng tắm, cô soi gương rồi túm lấy một búi tóc nhỏ trước trán, lấy kéo cắt bằng.

Sau khi cắt xong, cô lắc lắc mái tóc trước gương. Trong đó hiện lên bóng dáng một cô thiếu nữ với gương mặt trái xoan trắng trẻo, đôi mắt long lanh như nước lộ ra dưới tóc mái gọn gàng.

Tắm gội xong, An Tĩnh lấy khăn lau khô tóc rồi đi vào phòng. Cô ngồi trước bàn học, vớt khăn tắm sang một bên, mở cặp, lấy sách và vở bài tập.

Chiếc mũ màu đen bên trong vô tình lộ ra, An Tĩnh nhìn một lúc rồi nhét nó xuống dưới cùng.

Sách trên bàn xếp thành chồng cao vút, cô mở cuốn vở vẽ ra, cầm bút chì bắt đầu phát thảo từng đường nét thật tinh tế, vô cùng chăm chú.

Đột nhiên, có người gõ cửa. An Tĩnh nhanh chóng lấy quyển vở bài tập Toán đề lên vở vẽ, cúi đầu viết vội một dãy bất đẳng thức trên giấy nháp. Cô làm động tác này hết sức thành thạo.

Bà Lục Mỹ Hoa nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, nhìn thấy khuôn mặt chăm chú của con gái dưới ánh đèn. Bà gật đầu hài lòng, đặt đĩa hoa quả đã được cắt thành miếng gọn gàng trên tay xuống cạnh bàn.

Bà Lục Mỹ Hoa sờ mái tóc ướt sũng của An Tĩnh, ca cẩm: "Sao không sấy khô tóc đi con."

An Tĩnh cười: "Con lười sấy."

Bà Lục Mỹ Hoa lắc đầu đi tìm máy sấy tóc: "Chẳng phải mẹ đã nói là con gái không được lười rồi sao." Một tay bà nhẹ nhàng vén mái tóc đen nhánh mềm mượt của An Tĩnh, một tay cầm máy sấy tóc.

An Tĩnh nhắm mắt, tận hưởng khoảnh khắc này. Đến khi tiếng máy sấy dừng lại, tất cả đều biến mất.

Bà Lục Mỹ Hoa sờ tóc, thấy tóc khô rồi liền cắt máy sấy. Bà bước tới cạnh bàn của An Tĩnh: "Có chỗ nào không hiểu thì đợi chị con về rồi hỏi chị nhé."

An Tĩnh gật đầu.

Cuối cùng bà Lục Mỹ Hoa gật đầu, đóng cửa phòng và đi ra.

An Tĩnh thở phào một tiếng, đặt vở bài tập sang bên cạnh. Quyển vở vẽ nằm ngay ở giữa. Cô buồn bực gấp vở vẽ lại.

Bà Lục Mỹ Hoa không cho phép cô bận tâm tới những chuyện khác ngoài chuyện học hành, ngay cả vẽ tranh cũng không. Bởi vì bà nghĩ rằng những thứ vô bổ đó sẽ ảnh hưởng tới việc học của An Tĩnh, nhất là khi thành tích của cô cũng không được coi là quá xuất sắc.

An Tĩnh vô cùng chán ngán xiên một miếng táo bỏ vào miệng. Cô chống tay lên đầu, làm bài tập.

Thời gian trôi đi rất nhanh, mới đó đã qua hai ngày cuối tuần. Tuần học đầu tiên được coi là thời kỳ quá độ, những ngày tiếp theo chắc chắn giáo viên sẽ không cho phép học sinh thả lỏng nữa.

Trần Thuật vẫn sát giờ mới bước vào lớp. Cậu ta ném cặp sách vào ngăn bàn, bỗng nhiên sờ thấy thứ gì đó. Trần Thuật cúi đầu nhìn, chính là mũ của mình. Cậu ta bất giác ngẩng đầu, tám lạng của cô gái ngồi trước trong thật mỏng manh. Cậu ta hơi cau mày, ném chiếc mũ vào ngăn bàn.

Bảy rưỡi sáng thứ Hai có lẽ chào cờ.

Cả trường đứng ngay ngắn trên sân vận động. Mùa hè với cái nắng tháng Chín oi bức, mặt trời chói chang, ánh nắng nóng rực chiếu xuống đường chạy trên sân.

Thầy hiệu trưởng đứng trên bục, cúi nhìn rùng học sinh bên dưới, gật đầu đầy tự hào. Ông ho một tiếng, tạo dáng trước micro, chuẩn bị một bài phát biểu với giọng điệu thật hào hùng.

Đám học sinh bên dưới đều lén lén lút lút liếc nhìn lớp 11-A1, lớp có điểm số cao nhất khối. Đặc biệt là nam sinh cao gầy đứng cuối hàng, Trần Thuật.

Nghe đồn gia đình cậu ta vô cùng lợi hại, hình như bố cậu ta là quan chức cao cấp thành phố A, còn mẹ là ca sĩ nổi tiếng. Hơn nữa bản thân cậu ta thành tích học tập cũng tốt, lại vô cùng đẹp trai, quả đúng là "con nhà người ta."

Ngay cả học sinh trường khác cũng biết cậu ta, lúc tan học, thi thoảng sẽ bắt gặp vài nữ sinh mặc đồng phục trường khác đứng bên ngoài đợi cậu ta. Mấy người chơi cùng với Trần Thuật, gia đình không nhiều thì ít đều có chút "máu mặt."

Lúc này, Trần Thuật hai tay đút túi, đứng đó với dáng vẻ uể oải, chiếc mũ trên đầu giúp cậu ta chắn hết ánh nắng nóng rát.

Tổng Tư đứng trước cậu ta, quay đầu lại nói với dáng vẻ đáng thương: "A Thuật, ông cho tôi mượn mũ đội đi, tôi nóng sắp không chịu nổi nữa rồi." Vừa nói vừa lau mồ hôi.

Trần Thuật khẽ mở miệng, thốt ra hai tiếng: "Chết đi."

"Hứ, thấy chết mà không cứu."

Mấy người bọn họ đều rất cao, đứng cuối lớp 11-A1, đang nói chuyện vì quá nhàm chán. Có người ở lớp bên cạnh trêu chọc: "Tổng Tư, người sợ nóng như ông sao suốt ngày chơi bóng rổ."

Tổng Tư lập tức phản bác: "Từ Lâm khôn kiếp, chơi thì sao, ông thua còn ít à?"

Từ Lâm cau: "Ông tinh tướng cái gì, nếu không có A Thuật thì chẳng biết ai thua đâu."

Tổng Tư tươi cười hớn hở: "Ha, bọn tôi có Trần Thuật thì sao, ý thế ức hiếp người thì sao?"

Từ Lâm học lớp 11-A2, trước đây thường xuyên chơi bóng rổ với họ, dáng người cao lớn, rất trọng nghĩa khí, cũng coi là bạn bè.

Trần Thuật không chút biểu cảm giờ chân đạp một cái vào mông Tổng Tư.

"Ha ha ha ha ha ha."

Mấy người xung quanh bật cười không hề nể nang.

Tổng Tư tức giận quay đầu lại: "Trần Thuật, đừng tưởng tôi không dám đánh ông."

Trần Thuật nghiêng đầu, nhếch mép, nói với vẻ thách thức: "Đánh đi."

Chàng trai đội mũ lưỡi trai trông vô cùng nổi bật giữa đám đông, khuôn mặt thanh tú toát lên vẻ ngông nghênh không biết sợ là gì.

Nam sinh xung quanh ra sức hò hét.

Châu Tề cười khẩy: "Tổng Tiểu Tư, lên đi, chúng ta đánh không lại, như phải có khí thế, đúng khồn."

Tiếng ồn ào đó gây chú ý với thầy tổ trưởng tổ Thể dục. Thầy bước tới, nghiêm khắc "suyt" một tiếng với đám nam sinh: "Đừng nói chuyện nữa, chăm chú nghe vào." Nói rồi thầy lại đi tới chỗ khác tuần tra giám sát.

Cuối cùng thầy hiệu trưởng cũng phát biểu xong. Loa phát thanh vang lên tiếng nhạc, cả trường bắt đầu tập thể dục.

Đám nam sinh đứng cuối hàng không chăm chú tập, chỉ đối phó cho xong chuyện.

Từ Lâm gọi Tổng Tư, ra hiệu nhìn lên bục: "Cô em tập mẫu kia học lớp ông đúng không?"

Tổng Tư buồn chán liếc nhìn An Nguyệt đứng trên bục: "Đúng vậy, đại mỹ nhân của lớp tôi, thành tích cũng top đầu."

Từ Lâm hứng thú nói: "Có ai theo đuổi chưa?"

Tổng Tư: "Ông đừng mơ tưởng cô ấy, người ta chỉ thích người học giỏi hơn mình thôi. Ông không với tới được đâu."

Từ Lâm cảm thán: "Ghê nhỉ, kiêu vậy sao?" Rồi lại nói: "Ấy, A Thuật với được."

Tổng Tư phì cười: "Vớ tới cũng phải xem cậu ta có thích hay không, cậu ta kén chọn lắm."

Từ Lâm biểu mô: "Đến bây giờ Hạ Tâm Vũ vẫn còn chờ cậu ta. Tôi mà đẹp trai được như thế..."

"Ông thôi đi ông."

"M. kiếp."

Lễ chào cờ ngày thứ Hai kết thúc. Mọi người lần lượt về lớp. Người đi cạnh An Tĩnh là Kỷ Nguyên, cô gái có dáng người nhỏ nhắn, khuôn mặt thanh tú. Hai người đang thì thầm nói về việc trang trí bảng.

Đột nhiên phía sau có người vỗ vai An Tĩnh, cô ngoảnh đầu.

Một hàng nam sinh cao lớn khoác vai bá cổ đi phía sau cô, đều là các bạn cùng lớp, ngoại trừ một bạn nam cô không quen, trông hơi đáng sợ.

Người gọi cô là Tống Tư. Tống Tư nịnh nọt nói: "Em gái, có khăn giấy không, xin một tờ nào."

Châu Tề đánh cho Tống Tư một cái: "Sao ông đi đến đâu cũng hỏi xin khăn giấy thế, ông không tự mang đi được hay sao?"

Tống Tư hứ một tiếng: "Tôi có phải là con gái đâu, tự nhiên mang khăn giấy làm gì."

Trần Thuật đứng cạnh thản nhiên liếc nhìn cô.

An Tĩnh thu lại tầm nhìn, lắc đầu: "Không mang."

Tống Tư lại hỏi Kỷ Nguyên: "Còn bạn thì sao?"

Kỷ Nguyên lạnh lùng liếc nhìn Tống Tư, cúi đầu lấy túi giấy ăn trong túi áo, rút một tờ đưa cho cậu ta.

Tống Tư cầm lấy tờ khăn giấy: "Cảm ơn bạn nhé."

Kỷ Nguyên không đợi cậu ta nói hết câu đã kéo An Tĩnh bỏ đi.

Tổng Tư có chút choáng váng: "Ồi chao, con gái bây giờ... đều kiêu như vậy sao?"

Mấy người đứng cạnh đều cười cậu ta.

Từ Lâm cười ngật nghễo: "Bản thân ông không có sức hút, còn trách người ta kiêu."

Trần Thuật nhếch mép, như đang nghĩ ngợi điều gì.

Cô ấy cắt tóc rồi? Đôi mắt to tròn long lanh như nước, sao mà rõ ràng đến thế.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 8: Một Cái Đầu, Hai Công Việc

Tiết học đầu tiên của buổi sáng là môn Toán, còn khoảng năm phút trước khi chuông kêu.

Các bạn trong lớp người đã nộp bài tập, người đang chép bài, người hỏi thời khóa biểu, người rót nước, cả lớp đều tấp nập bận rộn.

Dương Kỳ nằm bò ra bàn với vẻ uể oải, không chút hứng thú: "Lại là tiết Toán, An Tĩnh, cậu nói xem nếu như có người trả lời câu hỏi giúp mình thì tốt biết bao."

"Thôi, cũng chỉ dám mơ vậy thôi." Cô ấy lại thở dài một tiếng.

An Tĩnh mỉm cười, đặt sách Toán và vở nháp lên bàn.

Thầy Thắm dạy môn Toán tuổi đã cao, rất giàu kinh nghiệm. Phong cách giảng dạy ôn hòa, thân thiện, bình thường cũng không giao nhiều bài tập. Duy chỉ có một điểm, cũng chỉ là cơn ác mộng mà học sinh sợ nhất.

Thầy Thắm rất thích gọi học sinh trả lời câu hỏi bất cứ lúc nào, hoặc là lên bảng giải phương trình.

Một câu không trả lời được, không sao, vẫn còn câu tiếp theo đang chờ bạn. Đến tận khi bạn làm được mới cho bạn ngồi xuống.

Hơn nữa, càng đáng sợ hơn là thầy Thắm gọi tên không theo nguyên tắc nào cả, không tuân thủ thứ tự, cũng không gọi theo chỗ ngồi, khiến học sinh không kịp trở tay, chẳng kịp ứng biến.

Người ta nói không cần dao vẫn có thể làm người khác bị thương. Thầy Thắm dư sức làm được điều đó.

Tiếng chuông vang lên. Thầy Thắm kẹp mấy cuốn sách trên tay, đeo cặp kính viền vàng cũ kỹ, mái tóc hoa tiêu, tay cầm bình giữ nhiệt, lúc bước đi dáng người hơi gù, lảo đảo tiến vào lớp học.

Vừa mới tập xong bài thể dục buổi sáng, học sinh vẫn chưa ổn định được hơi thở, không khí trong lớp học có chút nhộn nhạo, tiếng ồn ào vang lên không ngớt.

Cô chủ nhiệm đứng cạnh cửa, ra sức vỗ tay: "Yên lặng yên lặng, vào học rồi, đừng nói chuyện nữa. Châu Tề mau về chỗ của em đi."

An Tĩnh:...

An Tĩnh lại một lần nữa thầm than cái tên không hay một chút nào của mình*.

(*An Tĩnh trong tiếng Trung cũng có nghĩa là yên lặng, trật tự.)

Thầy Thắm tươi cười xua tay với cô giáo chủ nhiệm. Cô chủ nhiệm mỉm cười, rời khỏi lớp.

Dương Kỳ lại khẽ than thở một câu, nói nhỏ tới mức không thể nghe thấy được: "Cười gì mà cười."

Cô ấy nhắm mắt, chắp hai tay trước ngực, khẽ khấn cầu: "Tuyệt đối đừng gọi tên mình, đừng gọi tên mình, đừng gọi tên mình."

An Tĩnh nghiêng đầu, liếc nhìn động tác của cô banh cùng bàn. Cô ấy đang cầu xin ai phù hộ cho mình vậy?

"Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn, ông Trời ơi, thánh mẫu Maria, xin phù hộ cho con, nhất định đừng gọi tên con."

An Tĩnh run run khoe miệng. Làm như vậy thật sự có tác dụng sao.

Đầu tiên, thầy Thắm ôn lại nội dung đã học tuần trước, sau đó quay người viết hai đề bài lên bảng và nhìn xuống đám học sinh trong lớp, ánh mắt lướt qua chẳng khác nào một chiếc radar vậy.

Cứ những lúc thế này, phần lớn học sinh trong lớp đều cúi thấp đầu, cầu xin đừng lọt vào trúng tầm mắt thầy Thắm.

Thầy Thắm háng giọng, gọi hai cái tên: "An Nguyệt câu đầu tiên, Kỷ Nguyên câu thứ hai, lên bảng làm đi."

Khoảng khắc ấy, dường như An Nguyệt có thể nghe thấy rất nhiều người thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hai bạn lên bảng làm bài tập.

Thầy Thắm ngồi một bên, nhấp từng ngụm từng ngụm nhỏ trà nóng.

Hứa Gia Nghiệp vỗ ngực, thờ hớn hể: "May quá may quá, qua được một ải."

Tổng Tư cắn bút, chế nhạo cậu ta: "Đồ nhát chết."

Hứa Gia Nghiệp không bận tâm tới cậu ta, cúi người về phía trước, ghé sát vào tai Trần Thuật: "A Thuật, lát nữa ông ngồi thẳng

người lên nhé, nhớ chần hết người tôi đấy."

Trần Thuật nghiêng đầu, buông một tiếng đầy khó chịu: "Phiền phức."

Hứa Gia Nghiệp chấp hai tay vào nhau, ra vẻ nũng nịu: "Làm ơn mà."

Châu Tề toàn thân nổi da gà: "Đều là người mình, đừng làm nũng, có gì thì từ từ nói."

Tổng Tư nhìn hai bạn gái đang đứng trên bục giảng, quay lưng về phía các bạn trong lớp, miệng giật giật, lắc đầu than thở: "Hai người một ngực tấn công mông phòng thủ, một người như cọng giá đổ chưa dậy thì xong, sao lại có thể trái ngược rõ rệt đến vậy."

Hứa Gia Nghiệp cúi thấp người, nói với vẻ không mấy tốt đẹp: "Ông đã từng thử ngực tấn công mông phòng thủ rồi sao?"

Tổng Tư nhớ tới cái gì đó, xoa mũi, ghé sát lại cười gian tà: "Chỉ ít thì sờ rất sướng, tôi thích mẫu người đầy đặn như thế."

Cậu ta lại vờ vai Trần Thuật, tìm kiếm sự tán đồng: "Đúng không A Thuật, chẳng phải đàn ông đều thích kiểu sờ vào có cảm giác hay sao, vậy mới vui tay."

Trần Thuật một tay chống cằm, một tay quay bút với vẻ chán ngán, nghe cậu ta nói vậy nhưng chẳng hề phản ứng, biểu cảm cũng không thay đổi.

Tổng Tư liếc nhìn dáng vẻ lạnh lùng của cậu ta, khẽ lẩm bẩm: "Giả vờ giả vịt?"

Hứa Gia Nghiệp kéo áo cậu ta, chỉ về phía cô gái thấp hơn trên bục: "Ê, đó chẳng phải là người sáng nay ông xin khăn giấy sao?"

Tổng Tư liếc mắt nhìn.

"Đúng rồi, chính là cô bạn đi cùng em gái, hóa ra cô ấy học cùng lớp chúng ta, sao mờ nhạt thế nhỉ." Tổng Tư gãi đầu: "Ày, lúc nãy thầy giáo gọi cô ấy là gì nhỉ? Kỷ Nguyên? Kỷ Viện? Cái tên quái quỷ gì vậy?"*

(*Trong tiếng Trung chữ "Nguyên" và chữ "Viện" đồng âm)

An Nguyệt và Kỷ Nguyên lần lượt viết các bước giải chi tiết lên bảng, thầy Thẩm rất hài lòng.

Sau khi giảng giải, thầy xóa bảng rồi lại viết tiếp hai đề nữa.

"Hai bài này chúng ta sẽ mời..." Thầy dài giọng, rõ ràng là đang tìm kiếm ai đó.

An Tĩnh cúi đầu, cầm bút viết viết gạch gạch linh tinh lộn xộn trên giấy nháp. Trên bảng có một bài cô không biết làm.

Hai con mắt đằng sau cặp kính của thầy Thẩm hết như mắt một con chim cất đang tìm kiếm con mồi, trong đám học sinh này, nổi bật nhất chính là Trần Thuật, cậu ta dựa người vào ghế một cách uể oải, dáng vẻ thư thái.

"Trần Thuật, em lên bảng làm bài đầu tiên, bài thứ hai... bạn nữ ngồi trước Trần Thuật lên làm."

An Tĩnh:...

Tim cô đập thành thịch, làm thế nào bây giờ. Bài thứ hai đúng là bài cô không biết làm.

Cả lớp im lặng không một tiếng động. Đâu đó văng vẳng tiếng huýt sáo kỳ quái của mấy cậu nam sinh bàn cuối.

Lúc này An Tĩnh thấy trong lòng trống rỗng, hoang mang lo lắng. Cô chân chừ không đứng dậy, người ngồi phía sau dường như cũng chẳng hề nhúc nhích.

Dương Kỳ ra dấu với cô, khẽ nói: "Cố lên."

An Tĩnh dù không muốn vẫn phải đứng dậy, chầm chậm đi lên bảng. Cô cầm viên phấn màu trắng, đứng trước bảng một hồi nhưng không viết được chữ nào.

Cô liếc sang thấy thầy Thẩm lại ngồi xuống bên cạnh uống trà.

Lúc ấy, sau lưng mới vang lên tiếng bước chân chậm rãi thư thái, có người đứng bên cạnh cô.

Trần Thuật một tay dứt túi, một tay cầm phấn, chầm rãi viết công thức lên bảng.

Không một chút suy nghĩ, như thể các bước giải đều có sẵn trong đầu cậu ta vậy.

Người đứng bên cạnh khí chất sáng ngời, vô cùng tự tin.

An Tĩnh cầm viên phấn trong tay, làm thế nào bây giờ, cô thật sự không biết phải bắt đầu từ đâu. Mấy bài trước cô đều biết làm, đúng bài không biết làm thì lại bị gọi lên.

Sau lưng có tiếng bàn tán khe khẽ. An Tĩnh cắn môi, cảm giác mọi ánh nhìn đều đang đổ dồn về phía mình. Làm thế nào bây giờ. Hay nói thẳng mình không biết làm rồi đứng cả tiết học.

"Không biết làm à?" Giọng nói trầm lắng vang lên bên tai.

An Tĩnh sửng người, bị người ta nói trúng nỗi lòng, cô cảm thấy hơi xấu hổ, hai tai ửng đỏ. Cô khẽ gật đầu.

"Chứng minh $f(x) = 2x a \dots$ "

An Tĩnh thấy hơi khó hiểu. Cậu ta đang nói chuyện với ai vậy? An Tĩnh quay sang nhìn trộm cậu ta.

Hai mắt Trần Thuật chăm chú nhìn tấm bảng đen, vẫn chuyên tâm viết bài giảng của mình. Da mặt cậu ta khi nhìn nghiêng trắng muốt, sống mũi cao thẳng, đường nét rõ ràng, mái tóc lộn xộn phủ phía sau tai.

Từ khoe mắt cô có thể nhìn thấy cổ tay của cậu ta, đường nét rõ ràng, từng ngón tay thon dài, đường gân màu xanh nhạt lờ mờ ẩn hiện.

Trần Thuật thấy cô vẫn không nhúc nhích, thần thái có chút mơ màng, khẽ nói: "Không viết sao?"

Câu nói này khiến An Tĩnh lấy lại bình tĩnh, cậu ta bảo cô viết gì? Lẽ nào cậu ta đang đọc đáp án cho cô? An Tĩnh mím môi, gác lại mọi cảm xúc, viết theo lời cậu ta, từng bước từng bước giải hiện ra trên bảng.

Giọng nói của cậu ta không quá vang, nhưng trầm lắng lôi cuốn, rõ ràng.

Đến tận khi cô viết xong rồi, cậu ta vẫn đang viết. An tĩnh đặt phần xuống, trước khi đi, lén nhìn một cái mà không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Vì sao cậu ta lại viết cả những bước không cần thiết lên bảng vậy? Mặc kệ đi, An Tĩnh nhanh chóng quay về chỗ ngồi, hít một hơi thật sâu, lúc ấy mới cảm thấy tim mình đập thành thịch như thể đang muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Trời ơi, cô vừa làm cái gì vậy? Chép đáp án của người khác trước bàn dân thiên hạ sao... Mặc dù hình như thầy giáo và các bạn không phát hiện ra, nhưng... cảm giác đó vẫn thật kì lạ.

Cuối cùng Trần Thuật cũng làm xong, quá trình giải bài dài dòng, dài hơn của An Tĩnh rất nhiều.

An Tĩnh vội vàng cúi đầu, hàng mi khẽ run run, cô ra sức cắn bút, không dám nhìn thẳng vào mắt cậu ta. Cảm thấy hơi mất mặt... Đến tận khi Trần Thuật quay về chỗ của mình, cô cũng không ngẩng đầu.

Thầy Thẩm đứng dậy, nhìn các bước giải của hai người họ một lúc, vừa nhìn vừa gật đầu, khuôn mặt hiện lên vẻ hài lòng.

Sau đó, thầy cất tiếng khen ngợi hướng giải của An Tĩnh, đơn giản dễ hiểu, đi đúng trọng tâm, đồng thời lấy phấn gạch bớt vài bước trong bài của Trần Thuật: "Những bước này không cần viết vào, không cần thiết, Trần Thuật lần sau chú ý nhé."

Trần Thuật nhún vai không bận tâm.

Dương Kỳ thốt lên: "Wow, An Tĩnh cậu giỏi thật đấy."

An Tĩnh giật giật khoe miệng, không đáp lại. Không phải cô giỏi. Là người ngồi sau cô. Vừa làm bài của mình, vừa chẳng cần nhìn vẫn có thể đọc đáp án cho cô chép. Một cái đầu làm hai công việc.

Trần Thuật quay về chỗ ngồi, cúi đầu chơi điện thoại một lúc.

Tổng Tư vỗ vai cậu ta, nói với vẻ đầy tự hào: "A Thuật, lợi hại quá, người anh em vẫn lão luyện như ngày nào."

"Hình như đây là lần đầu tiên ông đứng trên đó lâu như vậy, bình thường chẳng phải đều xử lý nhanh gọn rồi về chỗ sao." Hứa Gia Nghiệp cảm thấy có chút kỳ lạ, liền hỏi.

Châu Tề nhìn điện thoại một lúc, hỏi với sang qua lối đi: "Buổi trưa ra quán net không? Thăng ranh Từ Lâm nhắn tin hẹn chúng ta cùng đi."

"Được đấy, tới cho hấn ăn hành đi. Nhân tiện chơi bóng rổ một lúc cho giãn gân giãn cốt." Tổng Tư xoa xoa tay về nóng lòng, "Thế nào, A Thuật?"

Trần Thuật bình thản ném điện thoại xuống bàn, chậm rãi thốt ra mấy tiếng.

"Được thôi."

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 9: Trà Sữa Khoai Môn " Ngọt Ngào Tới Tận Tâm Can"

Khó khăn lắm An Tĩnh mới qua được giờ học buổi sáng. Đặc biệt là ai đó ngồi phía sau khiến cô cảm thấy không thoải mái.

Tiếng chuông cuối cùng vang lên báo hiệu hết giờ, giáo viên bước ra khỏi cửa.

Học sinh nháo nhào thu dọn đồ dùng, mấy bạn nam sinh nhanh chân nhanh tay chạy tốt ra ngoài, mau lẹ hơn cả giáo viên trên bục giảng.

Thoáng sau, trong lớp chỉ còn lác đác vài bóng người.

"Tĩnh Tĩnh, chờ chị một chút, chị chạy tới chỗ cô chủ nhiệm một lát." Trước khi ra khỏi lớp An Nguyệt dặn dò An Tĩnh.

An Tĩnh gật đầu, chậm rãi thu dọn hộp bút và sách vở.

Nhóm Tổng Tư hiếm khi ở lại lớp muộn như vậy. Lúc này mấy người cùng vây quanh chỗ ngồi của Trần Thuật.

"Tù Lâm nói bạn gái hần đi vệ sinh, bảo chúng ta chờ hần, lát nữa cùng đi." Tổng Tư ngồi lên bàn của An Nguyệt, liếc nhìn tin nhắn trong điện thoại, lẩm bẩm: "Con gái thật là phiền phức."

Châu Tề rảnh rỗi ngồi nghịch vở bài tập, tò mò hỏi: "Tôi nhớ bạn gái của hần học trường khác cơ mà, chờ kiểu gì nhỉ?"

"Thay lâu rồi, chuyện này mà ông cũng không biết à, bạn gái hiện tại hình như là bạn cùng lớp." Nói rồi Tống Tư nháy mắt ra hiệu: "Không biết cửa cấm từ lúc nào."

Châu Tề ngạc nhiên: "Lão Từ khá lắm, tốc độ thay bạn gái kinh thật."

Tống Tư nhớ tới điều gì đó, khuôn mặt rất gian tà: "Chỉ là không biết hẳn rồi cô bạn gái bây giờ có thấy sướng như cô trước không nữa."

Vừa nói dứt lời, bỗng "cộp" một tiếng. An Tĩnh run tay, cố gắng tự trấn tĩnh.

Tống Tư chưa kịp nhe răng cười liền bị đập một cái ngã lăn ra đất.

"Này, ông làm gì vậy?" Cậu ta có chút bực tức, vẫn chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Hứa Gia Nghiệp đang dở màn game trên PSP giật mình, hoảng hốt ngẩng đầu: "Động đất à?"

"Động đất con khỉ, ông đây bị người ta đập!" Tống Tư bực tức nói. Giọng điệu mang theo vẻ ầm ức, cậu ta đứng dậy phủi mông, nhấm nhẳng mấy tiếng, có vẻ khá đau.

Trần Thuật cau mày, đôi mắt đen láy nhìn Tống Tư chăm chăm, giọng hơi trầm xuống: "Nói năng chú ý một chút." Khuôn mặt tuấn tú như toát ra vẻ cảnh cáo.

"Chú ý cái gì, chẳng phải trước giờ chúng ta đều nói chuyện như vậy sao?" Tống Tư vò đầu bứt tai, cảm thấy khó hiểu, không biết

Trần Thuật bị làm sao.

Châu tè hiểu ý, gọi cậu ta một tiếng, ra hiệu nhìn sau lưng.

Tổng Tư quay người.

M. kiếp, vẫn còn người ở đây.

Tiếng động phía sau càng lúc càng lớn, An Tĩnh lúc ấy đã thu mình chẳng khác gì một con nhím, cô nghĩ, hay ra ngoài đợi An Nguyệt.

Nhưng chẳng đợi cô kịp phản ứng, có người lên tiếng.

"Em gái à, cậu vẫn chưa đi ăn cơm sao, ở đây làm gì thế?" Tổng Tư đứng bên cạnh cô, hai tay chống bàn hỏi.

An Tĩnh nhẹ nhàng đáp: "Mình chờ chị mình."

Tổng Tư nhìn phòng học trống trơn: "Chị cậu đi đâu rồi?"

An Tĩnh: "Cô giáo chủ nhiệm tìm chị ấy có việc."

"Ồ, vậy cậu." Tổng Tư vẫn chưa nói hết câu thì có người ngắt lời cậu ta.

"A Thuật, Tiểu Tư các ông ở đó làm gì vậy, đi thôi, đừng trêu ghẹo con gái nữa." Người đứng ở cửa chính là cậu bạn trông rất dữ dằn sáng nay, đồng phục trên người xộc xệch, tóc tai dựng ngược cả lên.

Châu Tề nhảy tới khoác vai Từ Lâm, tươi cười hớn hở: "Người anh em, nghe nói ông lại mới đổi bạn gái, giỏi thật đấy."

Từ Lâm đắc ý: "Dĩ nhiên."

"M. kiếp, Từ Lâm, ông không được phép gọi tôi là Tiểu Tư, cả nhà ông mới là Tiểu Tư." Tống Tư giống như con sư tử xù lông lao tới đuổi theo Từ Lâm.

Hứa Gia Nghiệp cất PSP đi, ra cửa lớp, đi được nửa chừng bần khoản quay đầu lại: "A Thuật, đi thôi, mọi người đi cả rồi."

Một lát sau, người phía sau mới uể oải ờ một tiếng. An Tĩnh thở phào, cuối cùng cũng đi hết rồi, nếu không cô không chịu nổi nữa mất.

Trong lớp chỉ còn lại hai người. Phía sau chẳng hề có chút động tĩnh nào. Trong không gian tĩnh lặng, bên ngoài cửa sổ lá rơi xào xạc.

An Tĩnh sắp không thể kìm nén được muốn lao ra khỏi cửa. Cuối cùng Trần Thuật cũng nhắc chân, cầm điện thoại và mũ, chậm rãi ra ngoài.

An Tĩnh cúi gằm đầu xuống.

Sau khi bước tới cửa, Trần Thuật ngoảnh lại, bực tức "hừ" một tiếng.

An Tĩnh mím môi, cuối cùng đã yên tĩnh trở lại rồi, cô mở vở bài tập Toán ra chép bài, nhưng hình như không tập trung được.

Hay là... cảm ơn một câu nhĩ? Dù sao cậu ta cũng giúp mình trong giờ.

Haizz, hay là thôi đi. Hình như mình với cậu ta cũng chẳng thân lắm, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện.

An Tĩnh tĩnh tâm làm bài tập.

Trong ngôi trường rộng lớn, buổi trưa chẳng có mấy bóng người.

Mùa hè nóng nực, bầu trời trong xanh, mặt trời ở chính giữa chiếu ánh nắng như thiêu đốt xuống mặt đất chẳng khác nào một chiếc lò nướng. Dù đi giày vẫn có thể lờ mờ cảm nhận được hơi nóng trên mặt đường lớn.

Đi trên đường, từng cơn gió thổi tới mang hơi nóng hầm hập, con người giống như đang ở trong một xũng hấp khổng lồ, ngọt ngọt không thể thở được.

Cô và An Nguyệt đi ăn ở quán mì Ramen Nhật rất nổi tiếng gần trường. Trong quán chật kín người, tất cả đều mặc đồng phục, phần lớn là học sinh trường Minh Đức. Phải xếp hàng rất lâu mới tới lượt bọn họ.

An Tĩnh gọi mì thịt nướng. Sợi mì rất dai, nước dùng đậm đà, thêm một trái trứng lòng đào dậy lên mùi vị thơm ngon. An Tĩnh húp từng ngụm nhỏ. Lúc ăn cô thường chu miệng lên như một chú chuột nhỏ.

Bàn bên cạnh là hai bạn nữ mới vào, sau khi gọi xong món liền nghịch điện thoại và tán chuyện.

"Này, cậu có nhìn thấy mấy người đó không?"

Cô gái tóc ngắn khó giấu được vẻ phấn khích trên mặt.

"Ừ, lúc đi qua mình đã lén ngó thêm mấy lần, hồi hộp chết đi được, Trần Thuật đẹp trai quá."

Cô gái tóc dài gật đầu, nhiệt liệt tán đồng, rồi lại chống cằm mơ màng: "Đã ngầu còn học giỏi, a a a a, trái tim thiếu nữ mong manh của tôi, sao tôi không thi được vào lớp A1 cơ chứ."

"Cậu thi vào lớp A1 cũng vô ích, chắc chắn người ta có bạn gái rồi, người như bọn họ lẽ nào lại không có bạn gái hay sao?"

"Cũng đúng, lúc đi qua cửa quán trà sữa thấy có hai cô gái rất xinh đẹp ngồi cùng bọn họ, không biết có phải là bạn gái của cậu ấy không."

Cô gái tóc dài nói, giọng điệu có chút thất vọng.

"Ấy, hình như mình nhìn thấy Trần Thuật hút thuốc, mà dáng vẻ lúc hút thuốc cũng rất đẹp trai, cậu nói xem có phải chúng ta đã hết thuốc chữa rồi không?"

"Thôi, coi như chúng ta là fan của người ta đi."

"Nhưng mình vẫn rất muốn được học cùng lớp với cậu ấy."

Giọng nói không to không nhỏ lọt vào tai hai chị em. An Tĩnh cảm thấy bọn họ rất giống fan hâm mộ của Trần Thuật... Thật đáng yêu.

An Tĩnh húp mì, cắn một miếng trứng lòng đào. Vừa mềm vừa tươi. Ngon quá, không uống công xép hàng lâu như vậy. Cô thật sự

khâm phục bản thân, trời nóng nực như vậy mà lại ăn món ăn nóng thế này.

An Tĩnh ăn hết sạch cả nước lẫn cái, lấy khăn giấy lau sạch mồ hôi trên trán, ngoan ngoãn nghịch điện thoại, chờ An Nguyệt.

"Tĩnh Tĩnh." Đột nhiên An Nguyệt gọi cô.

"Dạ?"

"Có nóng không? Lát đi mua trà sữa nhé, khát chết mất." An Nguyệt quạt quạt vào má.

"Ừ."

Thanh toán xong, An Nguyệt nắm tay An Tĩnh rời quán.

Cạnh trường chỉ có một quán trà sữa, quán được trang trí tinh tế đẹp mắt, có rất nhiều hương vị, ngay cả cốc đựng cũng được trang trí hết sức độc đáo. Người ra vào quán nườm nượp không ngớt, mỗi lần mua trà sữa đều phải xếp hàng rất dài.

An Tĩnh không hay tới đó lắm.

Quán trà sữa cách đó không xa, đi bộ năm phút, rẽ một cái là tới. Từ xa cô có thể nhìn thấy một đám người chen chúc ở đó.

Trước cửa quán có một cây ngân hạnh rất lớn, cành lá um tùm, ánh nắng loang lổ xuyên qua những kẽ lá, hắt những hình thù kỳ quái trên mặt đất. Năm, sau anh chàng cao lớn đứng dưới gốc cây cười cười nói nói, trong đó có hai cô gái, cô không quen họ.

Chưa tới gần đã có thể ngửi thấy mùi thuốc lá.

"Ô, chẳng phải là lớp trưởng kia sao?" Tống Tư tinh mắt, là người đầu tiên nhận ra hai chị em, cậu ta hút thuốc, tươi cười hơn hờ nói: "Sao trưa nay lại có thời gian ra ngoài thế, người bận rộn?"

An Nguyệt cười: "Lớp trưởng cũng cần ăn cơm mà."

Họ đi về phía gốc cây. Tầm nhìn trở nên rõ rệt hơn. Trên tay mấy cậu nam sinh đều cầm thuốc lá, người đứng người ngồi rất ngả ngón.

An Tĩnh thấy cậu bạn hung dữ cũng ở đó. Vừa thấy hai chị em họ, hai mắt cậu ta sáng lên, huyết sát mấy tiếng có vẻ phấn khích.

Trần Thuật dựa vào thân cây, cậu ta cầm điếu thuốc, tay nghịch điện thoại, thái độ thản nhiên như không.

Một cô gái xinh đẹp như hoa đứng bên cạnh cậu ta, dáng người cao ráo, nhỏ to thắm thì gì đó bên tai. Trần Thuật không thèm ngước mắt.

An Nguyệt đi đến bên cạnh Trần Thuật, nghiêm túc hỏi: "Mình còn mấy điểm chưa hiểu trong cách giải bài toán cậu làm trên bảng, lát về lớp cậu viết lại lần nữa được không?"

Lúc ấy Trần Thuật mới rời mắt khỏi chiếc điện thoại nhìn An Nguyệt, trong thoáng chốc, ánh mắt thư thái lắng lặng liếc nhìn An Tĩnh đang đứng cúi đầu bên cạnh chị gái, khẽ nói: "Được thôi."

Từ lúc An Nguyệt nhắc tới mấy từ bài toán trên bảng, An Tĩnh đã cúi đầu, có chút ngượng ngùng.

Có cảm giác chuyện đó sẽ trở thành nỗi hổ thẹn mãi mãi đối với cô vậy.

An Nguyệt tươi cười, khuôn mặt kiêu ngạo dịu dàng hơn rất nhiều. Cô thấy Trần Thuật cầm điếu thuốc trên tay, có ý tốt khuyên nhủ: "Hút thuốc lá có hại cho sức khỏe."

Trần Thuật cau mày, nhún vai chẳng hề bận tâm.

Từ lúc An Nguyệt xuất hiện, cô gái xinh đẹp kia liền xù lông như gặp kẻ thù. Cô ta liếc nhìn An Nguyệt từ trên xuống dưới, vừa lườm vừa nguyệt.

Từ Lâm huých tay Tống Tư, cười gian tà: "Giới thiệu đi, giới thiệu đi."

Cô gái nhỏ nhắn vóc dáng rất đẹp bên cạnh khoác tay cậu ta, nũng nịu nói: "Giới thiệu ai vậy?"

Giới thiệu con khỉ, chẳng phải đã làm quen lúc tập thể dục rồi sao, còn giả bộ. Tống Tư khó hiểu, chỉ về phía Từ Lâm giải thích với họ: "Từ Lâm, bên cạnh là bạn gái cậu ấy."

Nói rồi lại chỉ về phía cô gái cao ráo kia: "Đây là Hạ Tâm Vũ, họ đều học lớp A2." Hạ Tâm Vũ không thềm ngẩng đầu, đang nghịch móng tay lấp lánh của mình.

"Đây là An Nguyệt, lớp trưởng xinh đẹp, bên cạnh là em gái cô ấy, An Tĩnh."

Từ Lâm cười, ra vẻ lịch sự nho nhã.

Muốn chào hỏi một tiếng hân hoan, nhưng vừa mở miệng đã bị ngắt lời.

"Đây rồi đây rồi, xếp hàng lâu chết đi được, xếp với chả hàng." Hứa Gia Nghiệp xách một túi trà sữa rất to, chạy ra khỏi quán, vừa đi vừa hét.

"Chà, chính ông nói muốn hôm nay trả hết một lần luôn cho xong còn gì, đừng trách anh em, nào, xem xem có những vị gì nào." Tống Tư cầm túi, liếc nhìn một cái, đưa cho các bạn nữ chọn trước.

Châu Tề cười khì khì: "Tôi đã nói rồi, ông lấy đâu ra tự tin mà đòi đấu game với A Thuật vậy? Thua bét nhè rồi còn không chịu nhận. Thật là thê thảm."

Trước đó họ đã ghé qua quán net, chứng kiến cuộc solo giữa Hứa Gia Nghiệp và Trần Thuật, chưa đầy mười phút, Hứa Gia Nghiệp đã chết hai lần.

An Tĩnh liếc nhìn quán trà sữa, người đông như kiến, xếp hàng tới tận ngoài cửa. Cô cúi đầu nhìn đồng hồ, hình như không kịp xếp hàng nữa. Trưa nay cô còn phải hoàn thành báo tường.

Uống nhiều nước mì nên cô khá khát. Thôi, không uống nữa vậy, nếu không sẽ không kịp về lớp. Cô liếm môi, đang định kéo tay An Nguyệt đi.

Một bàn tay giơ ra trước mặt. "Ày, mua nhiều quá, hai người cũng chọn hai cốc đi." Tống Tư đưa túi cho họ.

An Nguyệt xua tay: "Không hay lắm, để bọn mình trả tiền."

"Có gì đâu, chỗ trà sữa này đều là do Hứa Gia Nghiệp thua A Thuật, không uống thì phí quá." Tống Tư lại đưa túi ra trước mặt họ.

"Thôi được." An Nguyệt cười, chọn một cốc trà sữa vị dâu tây, ngượng ngùng nói, "Cảm ơn nhé."

"Này, em gái."

Chần chừ một lúc, An Tĩnh cũng thò tay vào túi.

Lấy một cốc vị khoan môn, khẽ nói: "Cảm ơn."

"Ấy, cốc này cậu mang cho cái bạn tên là Kỷ Nguyên gì gì ấy giúp mình nhé." Tống Tư lấy thêm một cốc trà sữa đậu đỏ đưa cho cô.

An Tĩnh nghiêng đầu nghĩ: "Kỷ Nguyên?"

"Đúng, chính là bạn ấy, phiền cậu cảm ơn bạn ấy vì sáng nay đã cho mình khăn giấy."

Tống Tư gần như nhét cốc trà sữa vào tay cô, không cho cô từ chối.

An Tĩnh ngượng ngùng cầm lấy.

Trần Thuật vô tình liếc nhìn dáng vẻ của cô, nhút nhát e thẹn, hơi lúng túng không hiểu vì sao hay phải làm thế nào. Cậu ta khẽ nhếch miệng cười.

An Tĩnh khoác tay An Nguyệt, chuẩn bị quay về trường. Đột nhiên cô cảm giác có ánh mắt đang nhìn mình chăm chú. Bất chợt ngẩng đầu, cô sững người, bắt gặp đôi mắt tĩnh lặng của Trần Thuật.

Cô cúi đầu, mím chặt môi.

Nghĩ ra điều gì đó, cô nhú mày, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo hình như gặp chuyện gì khó xử, do dự khẽ mở miệng.

Trần Thuật chăm chú nhìn cô. Đúng lúc An Tĩnh đi lướt qua mình, Trần Thuật nghe thấy giọng nói khe khẽ, tới mức gần như không thể nghe thấy.

Chỉ có hai tiếng, vừa nhỏ vừa êm ái. Trần Thuật ngây người vài giây, bất chợt mỉm cười, dập thuốc.

"Cảm ơn."

Tổng Tư đưa cốc trà sữa vị nhài cho Trần Thuật, nhìn thấy nụ cười ánh lên trên gương mặt cậu ta. Không hiểu gì cả.

Trần Thuật không cầm, lục tìm trong túi, lấy một cốc trà sữa khoai môn. Cậu ta chọc ống hút, hút một ngụm. Chát lỏng ngọt mát trôi qua cổ họng.

Ngọt lịm.

Ngọt ngào tới tận tâm can.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 10: Chăm Chú Nghe Giảng

Trở về trường học, An Nguyệt tới phòng cô chủ nhiệm, An Tĩnh về lớp.

Cô đặt cốc trà sữa của mình lên bàn.

Trong lớp chỉ có lác đác vài người, phần lớn đang ngủ trưa.

An Tĩnh đi tới bên cạnh Kỷ Nguyên, vỗ vai cô nàng, đặt cốc trà sữa lên bàn.

"Cho mình à?" Kỷ Nguyên sững người, vội cúi người tìm ví, "Cảm ơn nhé, bao nhiêu tiền?"

An Tĩnh lắc đầu: "Là Tổng Tư nhờ mình mang cho cậu, nói là cảm ơn cậu buổi sáng cho cậu ấy khăn giấy."

Kỷ Nguyên nghe vậy cũng sững người, chuyển hướng nhìn từ ví tiền lên cốc trà sữa, lập tức cau mày, biểu cảm có phần phức tạp.

Nhìn từ góc nhìn của An Tĩnh, hình như hơi... chê bai.

An Tĩnh cảm thấy hơi bất ngờ.

Kỷ Nguyên là cán sự môn Ngữ văn trong lớp, ngoại hình không hề xuất chúng, khuôn mặt trắng nhợt gần như không mang theo biểu cảm, thêm cặp kính viền đen càng tôn thêm sự lạnh lùng, tạo cho người ta cảm giác rất khó gần.

Nhưng An Tĩnh lại rất có thiện cảm với điều đó, hai người thường bàn bạc với nhau về việc làm báo tường cho lớp. Kỷ Nguyên khác hẳn các bạn, cô không mải miết nói không ngừng, cũng chẳng hỏi chuyện nọ chuyện kia, càng không dă động tới chị gái An Nguyệt.

Nói tóm lại, cô gái này tạo cho An Tĩnh cảm giác rất thoải mái, tự nhiên.

"Mình tiếp tục đi làm báo tường đây."

An Tĩnh cười, đi đến bên bục giảng, lấy những viên phấn màu sắc khác nhau cho vào hộp.

Báo tường mới vẽ được một nửa, vẫn còn vài nhân vật chưa vẽ xong, cô cần tranh thủ thời gian. An Tĩnh nhìn điện thoại, đắm chìm trong thế giới của mình, vẽ như thể không có ai bên cạnh vậy.

Chẳng biết bao lâu sau, có mấy người đi vào lớp qua lối cửa sau, ai nấy đều mồ hôi đầm đìa, tay cầm chai nước đã uống hết nửa.

"Nóng chết đi được, tôi phải ra chỗ điều hòa ngồi một lúc."

Tổng Tư vuốt tóc, tới đứng trước điều hòa cây bên cạnh An Tĩnh.

"Này, đừng có tranh với tôi, tôi cũng muốn mát." Hứa Gia Nghiệp chạy tới tranh chỗ với cậu ta.

"Đi chết đi, đừng có đứng cùng ông đây, càng nóng hơn."

An Tĩnh thu vai lại, tránh để mồ hôi của họ bắn vào mình.

Lúc ấy Trần Thuật mới đi vào, mặt cậu ta ướt nhẹp, hình như vừa vào nhà vệ sinh rửa mặt, trên mái tóc ngắn đen nhánh còn đọng lại

những giọt nước long lanh, từ từ chảy xuống làn da trắng mịn. Cậu ta kéo ghế của Hứa Gia Nghiệp rồi ngồi xuống.

Châu Tề đập đập quả bóng rổ, vừa đập vừa nói gì đó với Trần Thuật. Thịnh thoảng Trần Thuật cười cười. Quả bóng rổ nảy nảy dưới đất, kêu bộp bộp, cuốn theo rất nhiều bụi.

An Tĩnh đứng lên trước một chút, tiếp tục làm việc của mình như không có chuyện gì xảy ra.

Tổng Tư đứng trước điều hòa một lúc, sau khi cảm thấy mát mẻ hơn, cậu ta cười hớn hờ ra khoác vai Châu Tề.

Dáng vẻ đặc chí, Tổng Tư bắt đầu lên tiếng: "Đấy thấy không, quá đơn giản, chơi chưa đến mười phút mà các em gái kéo đến càng lúc càng đông, hình như còn có cả mấy em lớp mười."'

Châu Tề ném bóng cho cậu ta, nhân tiện chế nhạo: "Nhiều em thì làm sao, đâu phải đến xem ông chơi."

"Hứ, dù sao trông tôi cũng đang hoàng nho nhã, một bậc anh tài, số em gái thích tôi nhiều không kể xiết."

Tổng Tư đón lấy quả bóng rổ, liền nhảy lên tạo dáng ném bóng.

Trêu chọc Châu Tề một lúc, đột nhiên cậu ta chuyển chủ đề, cười gian tà: "A Thuật, ông nói xem, cuối tuần ở nhà ông xem 'One Piece' thật hay là xem phim... hả?"

Nói tới câu cuối cùng còn kéo dài giọng ra, nháy mắt ra hiệu với Châu Tề.

Lúc nghe thấy 'One Piece', ngón tay của An Tĩnh bất giác run run.

Trần Thuật ngửa cổ uống một ngụm nước, vừa cười vừa chửi: "Muốn chết à?"

Tổng Tư huýt vài tiếng sáo, không để ý lùi ra sau một bước, va vào ai đó.

Chỉ thấy sau lưng mềm mềm, Tổng Tư chưa kịp phản ứng, liền nghe thấy một tiếng "cạch" cùng tiếng đồ vật rơi xuống đất.

Tổng Tư quay đầu, nhìn thấy một bạn nữ, cậu ta gãi gãi đầu tỏ vẻ vô tội nhưng giọng điệu chẳng hề có chút áy náy nào, miệng còn cười cười: "Xin lỗi đã va vào bạn."

Kỷ Nguyên lạnh lùng lắc đầu, cúi người nhặt cốc nước, xoa vai, đi qua người cậu ta, đến chỗ cây nước.

An Tĩnh đứng ngay cạnh đó, cô lo lắng nói: "Không sao chứ?"

"Không sao." Kỷ Nguyên rót nước xong, mỉm cười với cô, sau đó quay người đi về chỗ.

Tổng Tư nhìn theo bóng dáng cô ấy, sờ mũi với vẻ đầy hoài nghi, khẽ lẩm bẩm: "Cái bạn Kỷ Nguyên này thật lạnh lùng, nhìn thấy tôi mà không đổ mặt, không thẹn thùng cũng chẳng xấu hổ."

Châu Tề cười không ngời thẳng người lên được: "Ông tưởng mình là ai, đòi người ta phải đổ mặt. Mơ vừa thôi."

Tổng Tư, Châu Tề lại đánh nhau.

Lúc ấy cán sự tiếng Anh bước vào, đập bàn giáo viên, nói với cả lớp: "Lát nữa giờ tiếng Anh phải đọc chép từ mới, ai chưa học thuộc

thì mau học thuộc đi, nếu không viết được sẽ bị phạt về nhà chép lại mười lần."

Bỗng chốc cả lớp như muốn khóc ròng.

Vừa cúi đầu giờ sách vừa than phiền.

"Trời ơi, tôi vẫn chưa học, mau đưa sách tiếng Anh cho tôi, trang mấy vậy?" Hứa Gia Nghiệp ném chiếc PSP đi, vội vàng mở quyển sách tiếng Anh ra, nhanh chóng học thuộc lòng.

Sau khi vẽ được một lúc, An Tĩnh nhìn thời gian, còn mười phút nữa là vào tiết. Cô cất điện thoại vào túi áo, cúi đầu sắp xếp lại phần.

Cô quay người đi về phía trước, bỗng nhiên va vào ai đó đang từ chỗ ngồi đứng dậy.

An Tĩnh khẽ "á" lên một tiếng, lùi lại một bước, suýt đánh rơi hộp phấn.

Trần Thuật một tay đỡ tay cầm hộp phấn của An Tĩnh, tay kia đỡ lấy vai cô, đôi mắt đen láy và sâu thẳm nhìn cô, nhíu mày khẽ nói: "Không sao chứ?"

Sau khi bình tĩnh lại, An Tĩnh lắc đầu, bỗng nhiên nhận ra bàn tay ấm nóng của cậu ta đặt dưới tay mình, vội vàng buông tay: "Không sao."

An Tĩnh chưa từng cầm tay con trai bao giờ nên thấy hơi căng thẳng.

Trần Thuật thấy cô đứng vững rồi mới buông tay, rút vào túi áo.

An Tĩnh cầm hộp phấn, cúi đầu, đứng sang một bên, muốn nhường cho cậu ta đi trước. Nào ngờ cậu ta cũng không nhấc chân lên. An Tĩnh hơi bất ngờ, ngẩng đầu nhìn cậu ta.

Vừa hay bắt gặp ánh mắt của cậu ta, hàng mi dài, khóe mắt khẽ nhếch lên, đôi môi khép hờ, vì vừa chơi bóng rổ nên mấy cút áo trước ngực vẫn còn phanh ra, mơ hồ nhìn thấy xương vai xanh trắng muốt.

"Cậu đi trước đi."

Bên tai vang lên giọng nói trầm lắng tới mức khàn khàn của cậu ta. An Tĩnh gạt đầu lia lịa, cụp mắt xuống, không nói một lời, cầm hộp phấn lướt thẳng qua người cậu ta.

Châu Tề chán ngán cầm quyển sách tiếng Anh ngồi một bên, vừa khéo chứng kiến chuyện vừa rồi, không bỏ sót bất kì chi tiết nào. Cậu ta nhướn mày có vẻ khá ngạc nhiên, liếc nhìn Trần Thuật đã quay về chỗ ngồi của mình.

Sao có cảm giác giữa hai người này có gì đó kỳ lạ nhỉ? Châu Tề trầm ngâm suy nghĩ.

Cất hộp phấn xong An Tĩnh nằm bò ra bàn. Cô mở sách tiếng Anh tới trang cần học thuộc từ mới. Một tay chống cằm, một tay vô thức cuộn mép trang sách.

Tiếng nói chuyện của hai người ngồi sau không to không nhỏ, An Nguyệt đang hỏi Trần Thuật về bài toán sáng nay. An Nguyệt đưa giấy nháp cho Trần Thuật, chỉ vào một đề, cau mày nói: "Mình thấy bước này hơi khó hiểu, phức tạp quá."

Trần Thuật uể oải đặt điện thoại xuống, cầm tờ giấy, thản nhiên liếc nhìn đề bài. Vài giây sau, cậu bắt đầu viết các bước giải lên giấy, gần như chẳng cần suy nghĩ gì.

An Nguyệt bật cười: "Trần Thuật cậu lợi hại thật đấy."

An Tĩnh khẽ uống một ngụm trà sữa. Thật là ngọt.

Trong ấn tượng của cô, An Nguyệt chưa bao giờ phải hỏi ai điều gì. Lúc nào chị ấy cũng tỏ ra kiêu hãnh tự tin, cũng chưa bao giờ khiến bố mẹ thất vọng, cho dù chỉ là cán sự bộ môn hay lớp trưởng, lúc nào chị ấy cũng hoàn thành một cách xuất sắc, khiến người ta hết lời khen ngợi.

Tiết học cuối cùng của buổi chiều là môn Ngữ văn.

Ánh hoàng hôn từ bên ngoài hắt vào phòng học, ánh nắng loang lổ, những tia sáng vàng chiếu lên người học sinh trong lớp. Trên sân vận động, tiếng cười nói trêu đùa của học sinh trong giờ Thể dục vọng tới tận lớp học.

Giáo viên Ngữ văn đứng trên bục giảng đọc bài, giọng đọc hòa vào tiếng ve kêu râm ran trên cành cây.

Dương Kỳ ngồi bên cạnh đã không thể kiểm soát được đầu óc mình nữa, hai mắt nhắm hờ, đầu gật gật. Cô cầm bút trên tay, vẽ vẽ gạch gạch trong vô thức, cuốn sách Ngữ văn trên bàn đã bị gạch đến không còn ra hình thù gì, các đường nét linh tinh lộn xộn.

An Tĩnh cúi người, tay chống dưới cằm, khẽ nằm bò ra bàn, trầm nghĩ, chỉ ngủ một lúc thôi, một lúc thôi.

Tổng Tư ngồi hàng cuối ngồi gác chân, nói chuyện riêng với Hứa Gia Nghiệp.

"Hừ, thật là, rõ ràng Từ Lâm biết A Thuật không thích Hạ Tâm Vũ mà trưa nay còn dắt cô ta theo làm gì không biết." Tổng Tư ngán ngẩm quay bút nghịch nghịch.

"Đúng vậy, lẽo đẽo theo sau A Thuật cả ngày mà cậu ấy còn không thèm nhìn cô ta."

"Con gái bây giờ đều không biết e thẹn như vậy sao, đã phủ tới mức ấy rồi còn không bỏ cuộc." Tổng Tư bực dọc.

Hứa Gia Nghiệp thoáng ngừng vài giây, cười gian tà nói: "Ông thích kiểu e thẹn thuần khiết à?"

Tổng Tư ghen hòng, tức giận nói: "Hừ, kiểu làm làm lì lì ấy chán chết đi được, tôi thích kiểu biết làm nũng hơn."

Về mặt hai người lúc nói đến đây trông rất gian tà.

"Tổng Tư, trong giờ học cậu cười cái gì thế? Thấy tôi giảng bài buồn cười lắm sao?" Cô giáo Ngữ Văn đẩy kính, nhấn giọng nói: "Nhắc lại những gì tôi vừa giảng một lần nữa, nếu không nhắc lại được thì đứng đấy nghe giảng."

Tổng Tư bực tức, lè mà lè mè đứng dậy. Có trời mới biết trước đó cô giảng cái gì.

"Không biết thì đứng đấy nghe cho tôi." Giáo viên Ngữ văn lườm cậu ta một cái rồi tiếp tục giảng bài.

Mấy người anh em ngồi hàng sau cười khi khi chế nhạo Tống Tư, không chút nể mặt.

Trần Thuật cũng phì cười, ném điện thoại vào trong ngăn bàn, mở một trang sách Ngữ văn, chuẩn bị nghe giảng một lát.

Cậu ta ngược đầu, tầm nhìn bỗng trở nên rõ rệt hơn. Cô gái mỏng manh bàn trên không biết đã nằm bò ra bàn từ bao giờ. Cậu nhú mắt, liếc nhìn hình bóng của cô từ phía sau.

Không gian tĩnh lặng, ánh chiều tà rực rỡ.

Trần Thuật dừng lại một hồi, hai mắt từ từ dịch chuyển, cúi đầu nhìn sách Ngữ văn, ho một tiếng vẻ không tự nhiên, dáng ngồi uể oải dần dần thẳng lên.

Một lúc sau, lại liếc mắt nhìn. Cô gái trước mặt vẫn nằm rạp trên bàn, hai tay chống dưới cằm. Bộ đồng phục rộng thùng thình bị kéo lên hở một phần eo nhỏ nhắn, lộ ra vóc dáng thon thả.

Mùa hè mặc áo đồng phục màu trắng mỏng manh, từ phía sau có thể lờ mờ nhìn thấy dây áo lót màu đen, khiến người ta suy nghĩ miên man.

Đường nét khá rõ ràng, nhưng nếu không nhìn kỹ thì cũng không thấy được.

Trần Thuật nhú mày, sờ sờ chóp mũi, bàn tay thon dài, đưa lên che đôi tai đỏ ửng.

Kết thúc tiết học cuối cùng, giáo viên Ngữ văn ôm sách rời khỏi lớp học trong cảm giác hài lòng, học sinh xuất sắc Trần Thuật hiếm khi tập trung và chăm chú nghe giảng trong giờ của cô như vậy.

Tiếng ồn ào khiến An Tĩnh tỉnh giấc. Cô mơ mơ màng màng ngẩng đầu, mọi người trong lớp đang nhốn nháo thu dọn sách vở.

Cái gì, đã hết giờ rồi sao. Cô đã ngủ nguyên nửa tiếng rồi. An Tĩnh cau mày, cô hoàn toàn chẳng nghe được cô giáo đã giảng những gì, về nhà phải hỏi lại An Nguyệt rồi. Cô ủ rũ, uể oải thu dọn sách vở.

Tổng Tư đứng nửa tiết học, mệt mỏi duỗi chân, ngạc nhiên nói: "A Thuật, sao tiết này ông chăm chú nghe giảng vậy?"

"Lẽ nào ông thích bà giáo Ngữ văn này rồi chứ?" Tổng Tư cười gian xảo.

Trần Thuật cúi đầu không nói một lời.

Tổng Tư tiếp tục trêu đùa mãi không thôi.

Trần Thuật đội chiếc mũ lưỡi trai màu đen che kín mặt lên, điều bộ lạnh lùng đập cho cậu ta một cái. Khẩu khí không mấy tử tế: "Đi thôi."

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 11: Lục Cách

Lớp học ngày thứ Tư, tiếng chuông báo hiệu kết thúc tiết Toán buổi chiều vừa vang lên, mấy cậu nam sinh vốn đang ngồi cúi đầu co ro ở hàng dưới bất chợt sôi nổi hẳn lên, kẻ đầu sát tai, không ngừng làm việc riêng.

Những học sinh vốn chăm chỉ nghe giảng cũng không thể tập trung chú ý được.

Thầy Thẩm buông viên phấn trên tay xuống, ném vào hộp phấn trên bàn giáo viên, lắc đầu. Ông cụ chậm rãi nhấp ngụm trà, giao bài tập về nhà xong xuôi, thốt ra hai tiếng khiến đám học sinh vui nhất.

"Hết giờ."

Cả lớp nhao nhao như đàn ong vỡ tổ. Mấy nam sinh ngồi cuối phần khích huýt sáo, khoác vai bá cổ đấm lưng đấm ngực nhau. Tiết sau là tiết Thể dục, cũng là tiết học cuối cùng trong ngày, các bạn có thể thoải mái chơi đùa.

An Tĩnh thu dọn hộp bút, che miệng ngáp một cái uể oải. Cả ngày hôm nay trong giờ học cô cứ mơ mơ màng màng không tập trung lắm.

Nguyên nhân là tối qua làm bài tập Toán quá khuya, bị vướng lại mấy bài, cứ như thể đầu óc bị đóng băng vậy, cô đành ngồi ngây ra

không biết phải giải như thế nào, muốn sang hỏi An Nguyệt nhưng lại sợ làm phiền chị ấy.

Giờ nghỉ trưa An Tĩnh ở trong lớp ngủ bù. Dương Kỳ ngồi bên cạnh vô cùng lo lắng, tưởng rằng cô bị ốm.

May mà báo tường đã làm sắp xong, phần còn lại giao cho Kỳ Nguyên. Cô ấy ở trong ký túc xá của trường, có thể giải quyết nốt trong giờ tự học buổi tối.

Phần lớn nam sinh trong lớp đều chạy ra ngoài hết. Lúc ấy các bạn nữ mới nắm tay nhau chậm rãi bước ra khỏi lớp.

Trên sân vận động, trời đã dịu hơn rất nhiều so với buổi trưa, nhưng vẫn rất nắng, ánh nắng xuyên qua những kẽ lá màu xanh non hắt xuống mặt đất.

Các bạn nữ tụm năm tụm ba ngồi dưới bóng cây. Vừa tránh nắng, vừa hóng gió.

Cái oi nóng của mùa hè hết như lò lửa kín mít không một cơn gió, ánh nắng mặt trời chiếu thẳng xuống mặt đất, đường chạy màu đỏ dưới chân còn lưu lại hơi nóng. Tiếng ve sầu trên cây râm ran khắp sân.

Trên sân không chỉ có học sinh lớp 11- A1, còn có một vài bạn nam tận dụng thời gian tan học chơi bóng rổ, ai nấy đều cao lớn cơ bắp.

Các bạn nữ đứng thành mấy nhóm một hàng. An Tĩnh, An Nguyệt và Kỳ Nguyên đứng cùng nhau, Dương Kỳ, Quác Kiều và một vài bạn nữ nữa đứng ở giữa, gần đó là Long Ni và Triệu Thái Giao.

An Tĩnh có cảm giác như giữa Long Ni và An Nguyệt lúc nào cũng có một sự cạnh tranh nhất định, một người là lớp trưởng, một người là lớp phó văn nghệ, đều do các bạn trong lớp bỏ phiếu bầu ra.

Thành tích học tập của hai người đều rất tốt, nhưng rõ ràng An Nguyệt giỏi hơn một chút. Long Ni không phụ An Nguyệt, An Nguyệt không ưa Long Ni, dần dần nữ sinh trong lớp bắt đầu chia bè chia phái.

An Tĩnh không thể kìm được ngồi xuống, khủy tay chống lên đầu gối, chống cằm ngủ gật. Thật sự rất buồn ngủ.

Xung quanh vang lên tiếng bàn tán xôn xao.

Long Ni nhìn thẳng về phía đối diện, nói với Triệu Thái Giao: "Này, cậu ấy đẹp trai thật đấy."

Triệu Thái Giao tươi cười, hai mắt long lanh phụ họa: "Đúng vậy, sao có thể chơi hay như vậy cơ chứ, đúng là đẹp trai chết đi được."

Đối diện với bóng râm chỗ bọn họ đứng là sân bóng rổ, có thể trông rõ mấy cậu nam sinh ngồi cuối lớp đang chơi bóng rổ. Trẻ trung, hừng hực sức sống tuổi thanh xuân.

Trần Thuật là người nổi bật nhất, đội mũ lưỡi trai, dáng người cao gầy, mặt mày sáng sủa, làn da trắng trẻo, ngông nghênh bất cần.

Cậu ta chậm rãi ném được một cú ba điểm, lông mày khẽ nhếch lên, khóe miệng nở nụ cười tự đắc, ánh mắt ẩn chứa vẻ thách thức.

Đám Tống Tư bên cạnh nhảy lên khoát vai cậu ta hoan hô, ra hiệu bằng tư thế khoe khoang với đối phương.

Triệu Thái Giao khoát tay Long Ni, lập tức nhảy lên hò hét lúc thấy cậu ta ném trúng, như thể đang ăn mừng đội mình ghi điểm vậy. Mặc dù họ hoàn toàn không hiểu gì về bóng rổ.

Triệu Thái Giao tỏ vẻ ngưỡng mộ, liếc nhìn mấy em nữ sinh lớp mười bên cạnh sân, miệng lẩm bẩm: "Mình còn chưa nói chuyện với Trần Thuật bao giờ."

Long Ni vén mấy sợi tóc mai lòa xòa ra sau tai, ưỡn ngực, hai mắt nhìn chằm chằm về phía sân bóng rổ, cau mày nói: "Thì sao nào, bắt chuyện chẳng phải rất đơn giản sao, chúng ta qua đó đứng đi, đợi bọn họ chơi xong thì đưa khăn."

"Đám nữ sinh lớp mười kia hình như cũng có ý đó."

"Chúng ta học cùng lớp với họ, chẳng lẽ không đấu lại được mấy đứa lớp mười hay sao?"

Long Ni từ Mỹ về nước học cấp ba, suy nghĩ thoáng hơn người bình thường rất nhiều. Da dẻ không trắng bóc mà ngăm ngăm khỏe khoắn. Những đường nét trên gương mặt cô ta đều rất đẹp, đặc biệt là hàng lông mày khểnh lên, tỏa ra sức hấp dẫn lạ lùng,

Có vài nữ sinh thường ít nhiều cảm thấy xấu hổ vì bầu ngực nở nang ở tuổi dậy thì của mình nên lúc nào cũng gù lưng cúi người. Nhưng Long Ni thì khác, cô nàng lại cho rằng đó chính là tài sản vô giá của bản thân, lúc nào cũng ưỡn ngực ngẩng cao đầu.

Long Ni dẫn theo đám Triệu Thái Giao cùng đi lên phía trước.

Hứ. An Nguyệt đứng khoanh tay, ánh mắt tỏ vẻ coi thường, vẻ mặt đầy khinh miệt, cười chế nhạo vài tiếng. Mặc dù rất khẽ, nhưng An Tĩnh vẫn có thể nghe thấy. Cô mơ mơ màng màng ngược mắt, ngھn cổ, hướng mắt nhìn lên trên.

Kỷ Nguyên và An Nguyệt đều tập trung tinh thần nhìn về sân bóng rổ, ánh nắng loang lổ hắt lên khuôn mặt của họ.

An Tĩnh chớp mắt một cái, lại cúi đầu xuống ngủ bù,

"Này, người đó là ai?" Dương Kỳ chỉ tay về phía sân bóng rổ bên cạnh, tò mò hỏi.

Quách Kiều liếc mắt nhìn theo, nói với vẻ không bận tâm: : "Ồ, đó là học sinh lớp A10, tên là Lục Cách hay gì đó."

"Á, đó chẳng phải là lớp thành tích kém nhất trường hay sao." Gương mặt Dương Kỳ lộ ra vẻ khinh thường.

Học sinh lớp A1 hình như lúc nào cũng coi thường học sinh lớp khác, lúc nào cũng cho rằng bản thân cao hơn người ta một bậc, có một cảm giác rất ưu việt, đặc biệt là khi đối diện với lớp A10 thành tích kém nhất toàn khối.

Dương Kỳ nhón chân nhìn sang, không kìm được tặc lưỡi: "Cậu ta cũng có vẻ nổi tiếng đấy chứ."

Đám con gái đứng cổ vũ cho cậu ta hình như không thua kém mấy người cổ vũ Trần Thuật bên này.

Quách Kiều quan sát xung quanh, hạ giọng xuống vài phần và nói: "Nghe nói cậu ta suốt ngày đánh nhau, vô cùng thô bạo."

"Má ơi." Dương Kỳ bụm miệng, ánh mắt nhìn về phía lớp Lục Cách với vẻ e sợ.

Cô nàng vốn e thẹn, bình thường chẳng bao giờ nói chuyện với các bạn nam, cũng chẳng dám cãi lời giáo viên, chứ đừng nói tới những chuyện như ẩu đả đánh nhau.

Tuy An Tĩnh nhắm mắt, nhưng nhờ phúc của họ, những lời bàn tán này vẫn lọt vào tai cô không sót tiếng nào. Cô thay đổi tư thế, vùi đầu vào trong cánh tay, trời vẫn còn rất nắng.

Tiếng chuông vào học vang lên. Lúc ấy các bạn A10 mới chậm chạp quay về lớp. Khi đi qua bọn họ, mấy cậu nam sinh nhìn có vẻ không tử tế huýt sáo với bọn họ.

Quách Kiều và Dương Kỳ rút người lại phía sau. An Nguyệt tỏ vẻ khinh ghét, Kỷ Nguyên vẫn giữ khuôn mặt lạnh lùng như mọi ngày.

An Tĩnh: ...

An Tĩnh vẫn ngồi dưới đất không ngẩng đầu lên, thu mình thành một khối nhỏ nhắn xinh xắn.

Giáo viên Thể dục tới, gọi học sinh tập hợp. Lúc ấy An Tĩnh mới chầm chậm đứng dậy. Không ngờ ngồi quá lâu, hai chân tê rần, không cẩn thận lão đảo mấy bước. An Nguyệt và Kỷ Nguyên đứng cạnh cùng lúc đỡ cô.

An Nguyệt nhìn dáng vẻ ẻo lả, tinh thần rệu rã của cô cau mày nói: "Tối qua em lại vẽ tranh đúng không?"

Chưa đợi An Tĩnh phản bác, cô đã kiên quyết nói: "Tối nay em phải đi ngủ sớm, chị sẽ bảo mẹ giám sát em."

"Ừm." An Tĩnh nuốt lại những điều định nói, cụp mắt ngoan ngoãn gật đầu.

Trên sân bóng rổ, Tổng Tư tươi cười hờn hờ nhận khăn giấy của Long Ni, còn trêu chọc cô ta thêm một lúc.

Long Ni che miệng cười e thẹn.

Cậu ta chia mấy tờ giấy cho đám Châu Tề. Có điều Trần Thuật không nhận, cậu ta thư thái nói chuyện với Hứa Gia Nghiệp, nghiêng đầu lấy đồng phục lau mồ hôi trên mặt. Động tác vô cùng tự nhiên.

Giáo viên Thể dục thổi còi hai tiếng, tất cả học sinh tập trung trước mặt thầy.

"Vẫn như mọi khi, trước tiên chạy chậm ba vòng quanh sân vận động."

Sau một tiếng hiệu lệnh là một tiếng còi. Các bạn trong lớp khẽ càu nhàu. Cả lớp xếp thành hàng, chạy quanh sân vận động.

Không có bóng râm che chắn, đám An Tĩnh phải phơi mình dưới nắng, vài bạn nữ vừa chạy vừa lấy tay che ánh nắng chói chang chiếu thẳng vào mắt.

Lớp phó thể dục Hạ Quý chạy đầu tiên. Hai hàng sau phân theo thứ tự cao thấp, nữ sinh hai hàng trước, nam sinh hai hàng sau.

Thể lực An Tĩnh không tốt cho lắm, lúc chạy tới vòng cuối cùng bắt đầu thở không ra hơi.

Sau khi chạy xong, giáo viên Thể dục cho mọi người nghỉ một lúc.

An Tĩnh lại ngồi xuống. Mồ hôi lấm tấm chảy trên khuôn mặt trắng muốt, hơi thở gấp gáp.

Dương Kỳ còn có vẻ tệ hơn cả cô, bình thường đã không vận động, sau khi chạy xong thì mồ hôi đầm đìa, gần như nằm vật xuống đất.

Tổng Tư uống một ngụm nước, chứng kiến cảnh ấy liền chạy tới cười nói: "Này, vừa mới chạy xong không được ngồi đâu, phải đứng lên đi lại."

Bên này chỉ có lan can bên cạnh nữ sinh, đám nam sinh cao lớn như Châu Tề, Trần Thuật khệnh khạng bước tới, đứng dựa vào lan can.

Trần Thuật uể oải đứng dựa người vào lan can, khuỷu tay chống sau lưng, đôi chân dài và thẳng bắt chéo dưới đất, vẻ mặt thư thái, hờ hững nói chuyện với mấy người xung quanh.

Long Ni thấy bọn họ tới, khuôn mặt lộ vẻ vui mừng. Cô ta đặt biệt thay đổi tư thế, phô ra đường nét gợi cảm, tươi cười nói: "Tổng Tư, cậu đâu phải giáo viên thể dục, lấy tư cách gì lên mặt dạy dỗ chúng tôi."

Tổng Tư càng ra vẻ liếc mắt đưa tình, nói với giọng đầy ẩn ý: "Mình muốn tốt cho các bạn mà, nếu không ... sợ ảnh hưởng tới sự phát triển của các bạn."

Long Ni liếc nhìn Trần Thuật, nũng nịu nói: "Ghét cái mặt."

Dương Kỳ hơi e thẹn, thấy các nam đi tới, không dám ngẩng đầu, càng không dám nằm vật ra đất nữa, trông cô nàng có vẻ lo lắng.

"Này, Tổng tiểu Tư, đưa nước cho tôi."

Châu Tề đứng bên cạnh Trần Thuật, điệu bộ nửa cười nửa không, người như Tống Tư, chỉ cần có thời gian rảnh rỗi là ra sức tán gái, bọn họ quá quen với việc đó rồi.

Tống Tư uống ngụm nước rồi đưa cho Châu Tề, ngoảnh đầu thấy An Tĩnh vẫn ngồi đó, vội vàng đi tới bên cạnh cô, "Em gái mau đứng dậy đi vài bước đi, nói thật đấy, đi vài bước giãn gân giãn cốt." Cậu ta lại giơ tay, "Này, hay mình đỡ cậu nhé."

An Tĩnh mím môi, lông mi khẽ run run. Thật sự thật sự rất muốn bịt miệng cậu ta lại, hai người đâu có thân nhau, suốt ngày gọi người ta là em gái, thật là ... đâu phải cô không có tên.

Ngồi lâu như vậy cũng thấy đỡ hơn nhiều rồi. An Tĩnh tự mình chống đầu gối đứng dậy, quạt quạt tay vào mặt, cảm thấy hơi khát, khẽ liếm môi.

Trần Thuật dựa vào lan can, hờ hững liếc nhìn cô. Khuôn mặt nhỏ xíu, yếu ớt nhợt nhạt, vài lọn tóc xòa xuống cạnh tai, đôi mắt ươn ướt không ngừng chớp chớp. Tay chân nhỏ nhắn thế kia, chạy một vòng chắc cũng đủ mệt rồi.

Châu Tề đưa nước còn lại cho cậu ta.

"Này, uống không?"

Trần Thuật chuyển hướng nhìn, chầm chậm ngẩng đầu.

Cậu ta cầm chai nước, ngẩng cao đầu, một tay chống vào lan can, một tay dốc thẳng nước vào miệng. Yết hầu lộ rõ, cần cổ trắng muốt cũng lộ ra. Uống xong, cậu ta bóp rất mạnh. Chỉ nghe thấy tiếng rắc rắc, chai nước tinh khiết bị bóp thành một khối ném vào thùng rác.

Mười lăm phút sau, giáo viên Thể dục "hùng dũng" bước tới thổi hai tiếng còi, lớn giọng nói: "Hôm nay kiểm tra tư thế nằm gập bụng."

Một vài học sinh than phiền: "Chúng em vừa mới chạy xong mà."

Giáo viên Thể dục liếc nhìn, giọng kiên quyết: "Chẳng phải vừa cho các em đủ thời gian để nghỉ rồi sao?"

Một nam sinh đùa: "Chưa đủ ạ, nghỉ thêm lúc nữa được không thầy?"

Giáo viên Thể dục nheo mắt chậm rãi nhìn từng học sinh: "Ai không muốn thì tiếp tục chạy cho tôi."

Bên dưới ồ lên những tiếng than vãn.

Giáo viên Thể dục thổi thêm một tiếng còi, hô lên: " Học sinh nữ làm trước, nằm tại chỗ, học sinh nam giữ chân giúp họ, nhân tiện đếm số lần."

Thầy giáo lại dặn dò lớp phó thể dục Hạ Quý: "Em phụ trách ghi chép."

Hạ Quý gật đầu.

Các bạn nữ nghe thấy vậy, phần lớn đều có chút xấu hổ, các bạn nam lẽ mề không tình nguyện lắm. Con trai con gái trong độ tuổi dậy thì đều e thẹn như vậy. Có điều cũng có một số trường hợp ngoại lệ.

Tổng Tư huyết sáo, nhìn ngắm xung quanh, vui sướng xoa tay:
"Ôi, ai cần mình giúp nào?"

Long Ni vô cùng táo bạo liếc nhìn Trần Thuật, thấy cậu ta uể oải đứng đó không nhúc nhích, liền chỉnh lại tóc đi tới đứng trước mặt cậu ta, đá lông nheo một cách tình tứ rồi nằm xuống. Cô nàng thầm nghĩ mình đã chủ động như vậy rồi, chắc hẳn cậu ta sẽ hiểu ý.

An Nguyệt nhìn thấy động tác của Long Ni, lén lườm cô ta một cái.

Cô vừa nằm xuống đã có rất nhiều nam sinh tranh nhau đến giúp cô. An Nguyệt định mở miệng nói gì đó, nhưng lại không nói gì cả. Trên khuôn mặt xinh đẹp, lông mày khẽ nhíu lại.

An Tĩnh ngồi xuống, hai chân gập lại, đầu đặt lên đầu gối, thả lỏng người cố gắng thở đều, đã chuẩn bị xong.

Dưới ánh nắng chói chang, một bóng râm to lớn chiếu lên người cô. Gió nhẹ thổi tới mang theo mùi hương bạc hà thơm mát. Đôi mắt đang sụp xuống của An Tĩnh nhìn thấy hai bên bàn chân rất to cùng với đôi giày thể thao màu đen.

Cô sững sờ ngược mắt nhìn.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 12: Rung Động

Khi Long Ni tự tin bước về phía Trần Thuật, phần lớn học sinh nữ trong lớp đều âm thầm quan sát. Rốt cuộc Trần Thuật sẽ chọn An Nguyệt hay Long Ni, không ai biết được.

Hai cô gái này nói không ngoa chính là hai nữ sinh xuất sắc nhất trong lớp, ngoại hình xinh đẹp, tính cách vui vẻ, lại giữ vị trí quan trọng trong lớp.

Tuy An Tĩnh cũng rất xinh đẹp, nhưng trong lớp cô rất ít nói, không hề nổi bật một chút nào.

Lúc nằm xuống, Long Ni gần như nắm chắc phần thắng trong tay. Khóe miệng cô ta nở nụ cười tự tin, những người tinh mắt đều có thể nhận ra cô ta lao thẳng về phía Trần Thuật, vì thế chẳng có ai không có mắt mà chạy tới làm loạn.

Trần Thuật không nhúc nhích, ánh mắt thờ ơ. Cậu thản nhiên nói chuyện với Châu Tề đang đứng bên cạnh.

Cô ta liếc nhìn An Nguyệt, có một bạn nam qua bên đó, ngồi xuống giữ giày cho An Nguyệt.

Hừ, làm bộ làm tịch. Cô ta ghét nhất loại người ra vẻ học sinh ngoan trước mặt giáo viên bạn bè, bên ngoài thì tươi cười nói chuyện với bạn, nhưng sau lưng lại kiêu căng cao ngạo, không bao giờ để ai vào mắt.

Phần lớn học sinh trong lớp đều đã bắt cặp với nhau. Tâm trạng của Long Ni càng lúc càng cao lên như điều gặp gió. Đôi mắt của cô ta ẩn chứa vẻ chờ mong, nhìn chăm chăm về phía Trần Thuật.

Cuối cùng, Trần Thuật cũng cất bước, cô ta thấy tim mình lơ lửng trên cao. Cậu ta chậm rãi từ tốn đi về phía này. Nụ cười trên mặt Long Ni từ từ lan rộng ra rồi dần dần ... đông cứng lại.

Trần Thuật đi vòng qua người cô ta, thậm chí chẳng buồn ghé mắt nhìn. Coi cô ta chẳng khác nào người vô hình vậy.

Long Ni không dám tin, cô ta vùng dậy, nhìn ra phía sau.

Các bạn nữ trong lớp hoặc cố tình hoặc vô tình đều nhìn về phía này.

Long Ni siết chặt hai tay, hôm nay đúng là mất hết cả thể diện. Cô ta bặm chặt môi, đôi mắt kiêu sa như muốn té lửa, nhìn chăm chăm theo bóng Trần Thuật.

Không khí xung quang An Tĩnh bao phủ bởi mùi hương bạc hà thanh mát. Có tiếng huýt sáo trêu ghẹo và tiếng kêu ngạc nhiên khe khẽ vang lên.

An Tĩnh sững sờ ngược mắt nhìn.

Ánh nắng rực rỡ, vô cùng chói mắt.

Trần Thuật bước tới trước mặt cô lúc nào không hay, hai tay đút túi áo, ánh mắt thản nhiên nhìn cô. Khuôn mặt cậu chìm ngập trong ánh nắng chói lóa, khiến An Tĩnh không nhìn rõ.

An Tĩnh sững người, bối rối không biết phải phản ứng thế nào.

Vì sao cậu ta ... cậu ta lại tới đây. Chẳng phải lúc này Long Ni đã chủ động tới chỗ cậu ta rồi sao, lẽ nào không thành công?

Quách Kiều nhìn thấy cảnh tượng này liền nháy mắt với Dương Kỳ, ghé sát bên tai cô, khẽ nói: "Long Ni thua rồi."

Cô ấy nói tiếp: "An Tĩnh là em gái An Nguyệt mà."

Dương Kỳ liền hiểu ý.

Châu Tề đứng cạnh xoa cằm, cậu ta liếc nhìn theo bóng Trần Thuật, vẻ mặt đầy xa xa, sau đó đập vào mắt cậu ta là dáng vẻ tức phát điên của Long Ni.

Haha, có kịch hay để xem rồi đây.

Giáo viên phát hiệu lệnh.

Trần Thuật thần nhiên đứng đó một lúc, rồi mới chậm rãi ngồi xuống.

Không bị ngược sáng, An Tĩnh đã nhìn rõ gương mặt tuần tú của cậu ấy.

Trần Thuật lặng lẽ nhìn An Tĩnh, thần thái thần nhiên như không. Có thể do vừa chạy quanh sân nên mái tóc của cậu ta hơi rối, vài sợi tóc không chịu an phận bay tứ tung.

Lúc cơ thể cao lớn của cậu ta áp sát lại, An Tĩnh khẽ động đậy, cảm giác lo lắng bất an dâng lên. Khí thế quả thật lấn át người khác.

An Tĩnh cúi đầu, hai tay ôm đầu gối của mình. Đôi giày thể thao màu đen của cậu ta ở ngay trước mắt cô, bàn tay trắng muốt buông xuống tự nhiên.

Không gian tĩnh lặng một hồi.

"Nằm xuống." Giọng của cậu khe khẽ trầm trầm, như thể đang thì thầm bên tai cô.

An Tĩnh hoảng hốt, liếc nhìn cậu ấy.

Trần Thuật thấy cô hình như không nghe rõ, dáng vẻ sững sờ, khóe miệng cậu khẽ nhếch lên, hai mắt nhìn xuống dưới chỉ chỉ, khuôn mặt như cười như không ra hiệu với cô: "Nằm xuống đi, sắp bắt đầu rồi."

An Tĩnh: ...

Cô cảm thấy không khí có chút kỳ quái, nhưng không muốn đi sâu tìm hiểu. Thế là cô hít một hơi thật sâu, hai tay đan vào nhau đặt sau gáy, chầm chậm nằm xuống đất.

Bầu trời rất xanh, nhìn lên chỉ thấy mênh mông vô tận, mây san sát nhau tạo thành nhiều hình dáng phong phú, hết như cây kẹo bông mềm mịn ngọt ngào.

Đột nhiên, có thứ gì đó đặt lên giày của cô, hơi ấm lan tỏa, giữ chặt đôi giày của cô.

An Tĩnh giật mình.

Trần Thuật ung dung ngồi xuống, một tay đặt lên chân, một tay giữ chặt giày cô.

Đôi giày búp bê màu trắng nhỏ nhắn sạch sẽ, chụm lại với nhau vẫn không to bằng một bàn tay của cậu. Do tư thế gập chân, quần

đồng phục màu đen bị kéo lên, để lộ cổ chân trắng mịn, nhỏ nhắn và xinh xắn.

Đôi mắt của Trần Thuật tối đi, chợt nhận ra đôi chân nhỏ bé dưới tay mình đang cử động một cách bất an, cậu ta khẽ cười một tiếng.

"Này cậu đừng có căng thẳng như vậy, thả lỏng đi nào."

An Tĩnh quay đầu đi.

Tống Tư bên cạnh đập đập vào giày của Kỷ Nguyên, vì muốn cô ấy thả lỏng một chút nên cố tình nhướn mày nói: "Động tác nằm gập bụng rất đơn giản, mình làm vớ vẩn cũng được một trăm cái."

"Này người anh em, nói quá rồi đấy." Châu Tề cười nói.

"À à, nói quá sao? Vậy tám, chín mươi cái có thể làm được chứ?"

"Được." Châu Tề tỏ ra nghiêm túc gật đầu.

Kỷ Nguyên nhìn lên trời, lạnh lùng nói: "Tôi không căng thẳng."

Rõ ràng Tống Tư không tin, cậu ta lẩm bẩm: "Vậy sao khi mình cổ vũ cậu, cậu không nhìn mình, đó chính là biểu hiện cậu căng thẳng, biết không hả?"

Kỷ Nguyên im lặng một lúc.

"Cậu quá xấu trai."

Tống Tư: ...

Cậu ta há hốc mồm. Đây là lần đầu tiên có người chê cậu ta xấu trai, hơn nữa còn nói thẳng trước mặt, lạnh lùng không chút biểu cảm, cũng chẳng e thẹn đỏ mặt nói cậu ta ... xấu trai.

Châu Tề không thể nén được nữa, ôm bụng cười đến mức chảy cả nước mắt, trêu cậu ta: " Tổng tiểu Tư, ông có biết đó gọi là gì không?"

"Gọi là gì?"

"Xấu không nổi nhìn."

Mẹ kiếp. Tổng Tư thâm chửì thề trong lòng, nghiêng răng nghiêng lợi.

"Cút đi cút đi, cút đi cho tôi, ông làm gì thì làm đi."

An Tĩnh không kìm được bật cười, mấy người này buồn cười quá.

Á, An Tĩnh khẽ kêu một tiếng, cau mày. Có ai đó nắm cổ chân cô, chỉ một thoáng nhưng sự động chạm ấm nóng đó vẫn khiến cô rùng mình. An Tĩnh quay đầu lại.

Trần Thuật rút tay lại, xoa xoa ngón tay, cay mày, bình thản nói: "Vẫn còn thời gian nhìn người khác à?"

Giáo viên Thể dục quan sát xung quanh, thôi một tiếng còi: "Nào, chuẩn bị."

An Tĩnh không kịp trả lời, vội vàng nhìn lên trời, thả lỏng toàn thân nhịp thở đều đều.

Giáo viên thể dục: "Bắt đầu."

Hiệu lệnh vang lên. Tất cả các học sinh nữ bắt đầu ngồi dậy nằm xuống rồi lại ngồi dậy nằm xuống, người nhanh người chậm. Bên tai là tiếng đếm số lượt của các bạn nam.

Đang tập, An Tĩnh thấy hơi ngạc nhiên, Trần Thuật không lên tiếng, có lẽ đang đếm nhầm.

Từ bầu trời bao la tới Trần Thuật, chỉ là chuyện trong thoáng chốc.

Mỗi lần cô bật dậy đều có thể nhìn thấy cậu ấy.

Dù rằng động tác rất nhanh, nhưng An Tĩnh biết, đôi mắt đen nháy tĩnh lặng của cậu nhìn mình chăm chú từ đầu đến cuối.

Càng về cuối càng mất sức, An Tĩnh cảm thấy lực bất tòng tâm, mỗi lần ngồi dậy đều tốn rất nhiều sức lực, hơi thở dần trở nên gấp gáp.

Trần Thuật thấy dáng vẻ mệt mỏi của cô, nhúu mày nói: "Cố lên, sắp xong rồi." Giọng nói của cậu trầm thấp nhưng rất có sức hút.

An Tĩnh mím môi, cố gắng hết sức.

Bàn tay đặt trên chân ghì chặt lấy người cô. Lúc cô ngồi dậy sẽ không khống chế được mà giơ chân lên, nhưng nhờ sự giúp đỡ của cậu mà việc ngồi dậy có vẻ thuận lợi hơn.

Một tiếng còi vang lên. Giáo viên Thể dục lớn tiếng hô: "Hết giờ rồi." Thầy nói với Hạ Quý: "Em ghi chép đi."

An Tĩnh nằm một lúc, đứng dậy, khủy tay chống lên đầu gối, tay đặt trên trán, thở hỏn hà hỏn hển.

Trần Thuật vẫn ngồi ở đó, dáng vẻ lười biếng. Cậu chậm chậm rút tay lại, dáng người cao lớn giúp cô che đi một phần ánh nắng chói chang.

Tổng Tư bên cạnh tỏ vẻ kinh ngạc, nhìn Kỷ Nguyên: "Áy, thật không ngờ luôn, trong cơ thể nhỏ bé như vậy lại ẩn chứa sức lực kinh người, được sáu mươi lần đấy."

Kỷ Nguyên không bận tâm tới cậu ta.

Nghĩ một lúc, An Tĩnh khẽ hỏi: " Bao nhiêu?"

Cậu ấy khẽ nói: "Năm mươi."

Cô không nói gì, Trần Thuật khẽ mím môi, nhú mào: "Thành tích này rất tốt rồi."

Chạy một vòng quanh sân cũng đủ khiến cơ thể nhỏ bé ấy mệt nhoài rồi, thế mà còn yêu cầu cao với bản thân.

An Tĩnh cười cười, ngược mắt nhìn cậu gật đầu "ừ" một tiếng.

Cái nhìn ấy như dòng điện như có như không chạy xộc thẳng vào tim cậu, cảm giác tê dại lan ra toàn thân.

Cô gái trước mặt với khuôn mặt trắng mịn, đôi mắt to tròn trong sáng, do vừa vận động nên đôi mắt long lanh nước, cái mũi nhỏ nhắn xinh xắn, hàng mi rậm khẽ run run, bờ môi hồng nhẹ cong lên.

Dáng vẻ xinh xắn ngoan ngoãn đó khiến cậu thoáng rung động.

Làn gió mùa hè thổi tới mang theo hơi nóng, khiến tóc mái của cô bay bay, lộ ra vầng trán đầy đặn trắng mịn.

Đến tận khi thấy Hạ Quý đến hỏi số lần, cậu mới giật mình bừng tỉnh.

Cậu nhú mào, đưa mắt đi chỗ khác khẽ báo số lần với Hạ Quý.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 13: Thích Rồi À?

Giáo viên Thể dục hô lớn: "Tiếp theo chúng ta đổi vị trí, học sinh nam nằm, học sinh nữ giữ, chuẩn bị."

An Tĩnh nghe vậy, tay chống xuống đất rồi đứng dậy, phúi bụi dính trên quần áo, sau đó ngồi xỏm xuống.

Trần Thuật nghiên đầu, giãn gân giãn cốt. Cậu ta ngồi bệt xuống đất, đôi chân rất dài duỗi thẳng trước mặt cô.

An Tĩnh nhìn đôi giày thể thao màu đen trước mắt mình, chán chừ đưa tay ra, học theo cách của cậu lúc nãy, hai tay ấn giữ mũi giày, hai bàn tay của cô rất khó khăn mới giữ được.

Tổng Tư ở bên cạnh gọi to: "A Thuật."

Trần Thuật đưa tay ra đằng sau chống xuống đất, lười biếng đáp lại một tiếng.

"Sao vậy?"

"Thì không?" Hai mắt Tổng Tư sáng lên, tỏ vẻ phẫn khấn thách thức cậu ta.

Châu Tề và Hứa Gia Nghiệp bên cạnh ra sức phụ họa.

Trần Thuật bật cười, chậm rãi liếc nhìn cậu ta, nhú mày: "Ông đấu lại được không?"

Cậu buông những lời ấy bằng chất giọng trầm thấp, đầy tự tin.

Tổng Tư hứ một tiếng, không phục: "Thi đi, không thử thì sao biết được."

Châu Tề nhin cười, vội vàng khuyên nhủ: "Đừng, người anh em, đến lúc đó thua bết nhè thì nhục."

"Ông cút đi."

An Tĩnh giữ chân cậu bằng cả hai tay, có vẻ mệt, cô đổi tư thế, rồi lại ngẩng đầu nhìn thầy giáo, sao vẫn chưa bắt đầu nhỉ.

"An Tĩnh."

An Tĩnh khẽ sững người, liếc nhìn về phía tiếng nói phát ra. Hình như đây là lần đầu tiên cậu ấy gọi tên cô, giọng nói trầm thấp rõ ràng có cảm giác gì đó rất khác.

Trần Thuật nghiêng người qua gật gật đầu, khẽ nói: "Dùng đầu gối giữ giúp mình."

An Tĩnh cúi đầu, chân chừ bỏ hai tay ra, dùng đầu gối đè lên đôi giày thể thao màu đen của cậu.

"Như thế này sao?" Sau khi làm xong, cô hỏi lại cậu ấy.

Trần Thuật gật đầu, giọng nói ần chứa tiếng cười: "Ừ, mình sợ cậu không giữ được mình."

Khóe miệng An Tĩnh run run.

Có phải cậu ấy nghĩ cô quá yếu ớt không, có điều tư thế này giải phóng đôi tay, nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Khoảnh khắc giáo viên thể dục nói chuẩn bị, Trần Thuật nằm xuống, đôi mắt bỗng trở nên nghiêm túc, bộ đồng phục to rộng làm lộ ra phần eo khá gầy.

Tiếng còi vang lên.

Lúc Trần Thuật gập cái đầu tiên, An Tĩnh không để ý suýt không giữ nổi cậu. Cô vội vàng dồn trọng tâm vào thân dưới, trong lòng nhanh chóng đếm số lần.

Sao người này lại khỏe như vậy nhỉ?

Tàn xuất Trần Thuật ngồi dậy nhanh tới nỗi cô không thể nhìn rõ khuôn mặt của cậu, thứ duy nhất cô thấy được là mái tóc đen hất lên hất xuống. Hơn nữa động tác của cậu vô cùng chuẩn mực, dứt khoát.

Tiếng còi vang lên, hết thời gian một phút.

An Tĩnh vội đứng dậy, báo số lần: "Bảy mươi lăm."

Trần Thuật ngồi một lúc, thở hắt hắt, cậu ta vuốt vuốt mái tóc, bình thản gập đầu.

Đợi Hạ Quý thống kê số lần xong, giáo viên thể dục tập hợp học sinh một lần nữa, trước ánh mắt vô cùng mong đợi của cả đám học trò, thầy chậm rãi lên tiếng: "Thời gian còn lại các em hoạt động tự do."

Đám học sinh nghe thấy vậy thi nhau hò hét vui mừng, không khí náo nhiệt lạ thường.

Giáo viên thể dục thấy học sinh hoan hô như vậy, vội vàng giấu nụ cười trên mặt, làm ra vẻ nghiêm túc nói: "Chơi thì chơi, không được để bị thương, nghe rõ chưa?"

Mấy học sinh nam đồng thanh hô lớn. "Dạ."

Sau khi thầy giáo đi, cả lớp bắt đầu chia nhau ra, các bạn nam chơi bóng rổ, một số bạn nữ chuyển sang đánh cầu lông.

Long Ni và các chị em trốn sang một bên nói chuyện về mỹ phẩm.

An Tĩnh ban đầu bó gối, ngồi dưới bóng cây râm mát, cô nhìn Quách Kiều và Dương Kỳ đánh cầu lông, một qua một lại, không khỏi ngửa tay ngửa chân.

"Chị ơi, chơi không?" Cô quay sang hỏi An Nguyệt.

An Nguyệt đang ngồi dưới bóng cây râm mát, đôi chân thon dài nhỏ nhắn, chỉ có điều khác biệt là cô nàng đang đeo tai nghe, vẻ mặt chăm chú, chắc chắn đang nghe bài đọc hiểu tiếng Anh.

An Nguyệt lắc đầu, cử động đôi chân, mắt nhìn lên trời: "Nóng lắm, không chơi đâu."

An Tĩnh "ừ" một tiếng rồi lại quay sang bên kia.

"Kỷ Nguyên, chơi không?"

Kỷ Nguyên vốn đang khoanh tay nhìn gì đó, bị An Tĩnh cắt ngang, cô nàng nghĩ một lúc rồi gật đầu.

An Tĩnh cười, đứng dậy đi lấy hai chiếc vợt cầu lông, đưa một chiếc cho Kỷ Nguyên. Cô lại lấy một quả cầu, hai người tới chỗ

trống không người, vào tư thế chuẩn bị.

Thực ra bình thường An Tĩnh không chơi những môn thể thao như thế này, vì thể cũng đánh không thành thạo lắm, chỉ là hôm nay đột nhiên có hứng mà thôi.

Đánh một lúc, An Tĩnh ngạc nhiên không ngờ Kỷ Nguyên chơi giỏi như vậy, hoàn toàn không thể nhận ra. Trong khi đó, bản thân cô hoặc là không đỡ nổi, hoặc đỡ được nhưng không đánh sang được.

An Tĩnh thấy hơi mệt, có điều cảm thấy rất thú vị.

"Á." An Tĩnh khẽ kêu một tiếng.

Đột nhiên Kỷ Nguyên đánh một đường cầu bổng, An Tĩnh nhảy lên đỡ, quả cầu bay qua, rơi xuống sau lưng An Tĩnh.

An Tĩnh thở hổn hển, ra hiệu bảo Kỷ Nguyên chờ một lúc rồi lập tức quay đầu chạy ra phía sau.

Đang chạy, cô bỗng người khựng lại. Quả cầu lông rơi xuống ... trước mặt một chàng trai cao ráo đội mũ lưỡi trai màu đen.

Trần Thuật không chơi bóng rổ. Cậu ngồi phía dưới giá bóng rổ với dáng vẻ ung dung, hai tay đưa ra sau chống xuống đất, ánh mắt thư thái nhìn đám bạn đang chơi bóng rổ, chốc chốc chỉ đạo vài câu.

Hình như cậu ta không hề sợ bóng sẽ rơi vào người mình, chăm chú nhìn theo không chớp mắt, dáng vẻ vô cùng thư thái. Xung quanh là quần áo, bình nước, máy chơi game PSP, bật lửa vút linh tinh lộn xộn.

Bỗng dưng một quả cầu lông từ trên trời rơi xuống trước mặt cậu.

Cậu hơi sững người, nhìn một lúc rồi đưa tay ra, chậm rãi nhặt lên, sau đó ngược mắt nhìn, cách đó không xa là một cô gái mảnh mai xinh xắn.

An Tĩnh đi tới cách chỗ cậu ngồi một đoạn, cố gắng lấy lại nhịp thở bình thường. Cô chỉ tay vào quả cầu lông trên tay cậu, khẽ nói: "Là của mình."

An Tĩnh hy vọng là cậu sẽ ném quả cầu sang cho mình, cô liếc nhìn về phía giá bóng rổ với vẻ sợ sệt, sợ rằng sẽ có người ném vào người mình.

Đang chơi cầu lông à, đúng là nên vận động một chút. Khóe miệng Trần Thuật nở nụ cười gọi đòn, cup mắt nghịch quả cầu lông trên tay, một lúc sau hai mắt nhìn về phía cô gái nhỏ bé kia, nhẹ nhàng nói: "Lại đây lấy đi."

Ngữ khí trầm trầm, chậm rãi, nghe kỹ hình như ẩn chứa chút trêu đùa.

An Tĩnh mím môi, hai má phồng lên, nhưng không nói gì.

Cô chậm rãi bước tới trước mặt cậu, cố gắng tránh xa giá bóng rổ.

Lúc ấy Trần Thuật mới nhận ra hình như cô rất sợ bóng rổ, cậu thân nhiên liếc nhìn mấy người đang chơi tới mức đổ mồ hôi ướt đầm như mưa.

Trần Thuật khẽ nói: "Yên tâm, bọn họ không ném vào người cậu đâu."

An Tĩnh mím môi, khẽ gạt đầu, đưa tay ra xòe lòng bàn tay về phía cậu, nhỏ giọng nói: "Cầu lông."

Trước mắt là bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo, Trần Thuật liếc nhìn nhưng không đưa cho cô. Cậu khẽ nheo mắt, ung dung nhìn cô.

An Tĩnh đang tập trung nhìn vào quả cầu lông, thấy cậu chần chừ không nhúc nhích, ngược mắt nhìn, cô sững người bắt gặp ánh mắt của Trần Thuật.

Đôi mắt khuất dưới chiếc mũ lưỡi trai của cậu rất đẹp, đen lầy như mực, trầm lắng như mặt hồ không gợn sóng, đang nhìn cô chằm chằm không chớp.

Một tay chống dưới đất, một tay thư thái tung quả cầu lông. Thật là thư thái.

Sao không đưa cho cô nhỉ?

Cuối cùng An Tĩnh cảm thấy hơi sốt ruột, biểu cảm trên khuôn mặt trắng muốt có sự thay đổi, lông mày nhíu lại, Kỷ Nguyên còn đang đợi cô ở phía sau. An Tĩnh vội vén một lọn tóc ra sau tai, cúi người định giạt lấy quả cầu lông.

Không đợi cô kịp hành động, Trần Thuật đã cup mắt xuống, bất chợt nhếch miệng, bật cười thành tiếng khàn khàn, hình như đang rất vui vẻ, khuôn mặt khôi ngô tuấn tú, ánh mắt sáng lấp lánh.

An Tĩnh không hiểu gì cả. Cười gì vậy?

Cười xong, cậu xòe tay thấp giọng nói: "Này, đừng sốt ruột, của cậu đây."

An Tĩnh cup mắt, quả cầu lông nằm trên tay cậu, mấy lời cuối cùng của cậu giống như thì thầm bên tai của cô, mang theo chút treu đùa, phảng phất bên tai. Giống như một làn gió thổi tới, mang theo hơi nóng.

An Tĩnh thấy tim mình run lên, nhẹ nhàng nhận lấy quả cầu.

Cô mơ màng gạt đầu với cậu, lập tức quay người, nhưng cô chưa kịp đi xa. Bỗng chốc, có tiếng quả bóng xé gió lao tới, kèm theo đó là tiếng kêu hốt hoảng của Tống Tư.

An Tĩnh không kịp phản ứng, bỗng nhiên thấy một bàn tay to lớn ầm áp kiên định nắm lấy cổ tay của cô, kéo cô quay người lại, một bóng hình cao lớn sừng sững đứng chắn trước mặt cô.

Trần Thuật ném mạnh quả bóng rồi trở lại, sau đó cầu mày, giọng không vui: "Muốn chết à?"

Tống Tư đỡ bóng, ra dấu và hét lên ở đằng xa: "Xin lỗi nhé, xin lỗi, em gái không sao chứ?"

An Tĩnh bất ngờ bị kéo tay không kịp đề phòng, vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh.

Tim cô đập thành thịch, mặc dù hốt hoảng vẫn bất giác lắc đầu, khẽ nói: "Không sao."

Trần Thuật quay đầu, nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, chắc chắn cô không bị bóng đập vào người mới yên tâm buông tay ra.

An Tĩnh mím môi, chăm chú nhìn cậu, dịu dàng nói: "Cảm ơn."

Nói xong, không đợi cậu đáp lại liền quay người chạy đi.

Trần Thuật nheo mắt, ngấm nhìn hình bóng của cô, khóe miệng khẽ nhếch lên. Một lúc sau, cậu đưa tay vào túi áo chậm rãi lấy một viên kẹo bạc hà, bóc giấy gói, đưa lên miệng.

Ngay lập tức cảm giác mát lạnh lan khắp các dây thần kinh, vô cùng sảng khoái.

Tổng Tư chuyển bóng cho Châu Tề. Châu Tề không để ý nên bắt hụt, khiến cậu ta bất mãn nói: "Này, ông có chơi nữa không hả?"

Châu Tề lắc đầu, lấy vạt áo đồng phục lau mồ hôi trên trán.

"Mệt rồi, nghỉ một lúc."

"Hừ, ông thật là."

Châu Tề đi đến bên cạnh Trần Thuật, khoát vai cậu ta.

Dáng vẻ bốn cột trêu chọc cậu ấy, như vô tình mà đầy ẩn ý: "Này, mùi vị thế nào, cho tôi một cái đi."

Trần Thuật lười biếng liếc nhìn cậu ta, mặt không chút biểu cảm.

Nói thật, Châu Tề chưa bao giờ nhìn thấy Trần Thuật đối xử đặc biệt với cô gái nào như vậy. Trước đây cậu cư xử với các cô gái theo một cách hết như nhau, lạnh lùng thờ ơ và vô cùng thiếu nhân nại.

Cảnh tượng vừa rồi khiến cho Châu Tề có cái nhìn khác. Ha ha, cô nàng An Tĩnh này bình thường lằm lằm lì lì mà thật lợi hại.

Lúc này, hai người đang nhìn Hứa Gia Nghiệp và Tống Tư đuổi nhau trên sân.

Châu Tề khoát vai Trần Thuật, khẽ hỏi: "Thích rồi hả?"

Trần Thuật thư thái đút tay vào túi, đưa mắt nhìn ra phía xa.

Cậu ta không nói gì, cũng không nhúc nhích, như thể không nghe thấy lời Châu Tề vừa nói vậy.

Một lúc sau, cậu ta nghiêng đầu, đầu lưỡi đẩy đẩy viên kẹo bạc hà, khẽ nói:

"Ông đoán xem."

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 14: Giải Nhì

Vậy đến nay là tròn nửa tháng đi học rồi.

Ngày thứ Sáu tan học, cả lớp vô cùng ồn ào náo nhiệt, bởi vì buổi trưa giáo viên chủ nhiệm nói lúc tan học không được về vội, có chuyện cần nói. Vì thế cho dù lớp học ồn ào, nhưng không ai dám chạy ra ngoài.

An Tĩnh cúi đầu thu dọn cặp sách, một đồng bài tập về nhà trên tay khiến cô cảm thấy hơi nặng nề. Bên tai cô là tiếng cằn nhằn than thở của Dương Kỳ.

Tổng Tư bàn cuối tỏ ra vô cùng chán ngán. Cậu ta khoác vai Hứa Gia Nghiệp, chốc chốc lại đứng đưa ghế ngồi, đột nhiên hỏi: "Đại Tề, ông nói xem cuối tuần chúng ta đi đâu chơi? Cho ý kiến đi."

"Ông nói xem đi đâu?"

Châu Tề bắt chéo chân, thư thái gấp máy bay giấy, thỉnh thoảng liếc nhìn cậu ta.

"Còn đi đâu được nữa, chắc chắn mẹ tôi sẽ xích tôi ở nhà làm bài tập, được ra ngoài là tốt lắm rồi." Hứa Gia Nghiệp cúi đầu đắm chìm trong PSP, vội vã nói.

"Ai bảo thành tích của ông mãi chẳng khá lên chút nào."

Tổng Tư đánh cậu ta một cái, tức giận nói, sau đó lại thần nhiên tiếp: "Có điều nhốt ông ở nhà cũng vô ích, khóa trái cửa rồi ông vẫn chứng nào tật nấy, lại lén lút chơi game thôi."

Cậu ta nhớ tới điều gì đó, cười thầm nói tiếp: "Hay là lấy danh nghĩa Trần Thuật hẹn ông ra ngoài, thế nào, chẳng phải mẹ ông quý cậu ta nhất sao, lần nào cũng nhiệt tình không tả được."

Hứa Gia Nghiệp nghe vậy, chán luôn cả game, ngẩng đầu oán hận, ngưỡng mộ tới mức nghiêng răng nghiêng lợi: "Ông còn nói thế được à, chính tôi còn không biết rốt cuộc ai mới là con đẻ của bà ấy."

Bà Hứa lúc nào cũng đối xử đặc biệt nhiệt tình với người có thành tích học tập tốt, nhất là khi biết Trần Thuật thỉnh thoảng hướng dẫn bài tập cho con trai mình, bà càng vui vẻ hơn bao giờ hết. Trần Thuật chính là "con nhà người ta" trong mắt của bà Hứa.

An Nguyệt đang làm bài tập. Có một bài cô nghĩ rất lâu mà không giải được nên vô cùng bực bội.

Cô cầm vở bài tập Toán tới trước mặt Trần Thuật, hỏi cậu ta.

"Trần Thuật, bài tập này giải thế nào vậy, mình nghĩ rất lâu vẫn chưa tìm ra cách."

Trần Thuật ngồi dựa vào thành ghế, một chân cậu gác lên thanh chắn dưới bàn, đang cụp mắt nghịch điện thoại, không nghe không nhìn quyển vở bài tập đang giơ ra trước mắt, một hồi lâu vẫn chưa thém lên tiếng, cứ như thể nó không tồn tại vậy.

An Nguyệt gọi mà không thấy cậu ta phản ứng, bặm chặt môi, hơi ngượng ngùng, lòng tự trọng khiến tay cô khẽ run lên, cô "hừm"

một tiếng.

Lúc ấy Trần Thuật mới bớt chút thời gian bận rộn ngẩng đầu liếc nhìn quyển vở một cái, có điều rất nhanh chóng lại hướng mắt vào màn hình điện thoại. Về mặt thờ ơ, giọng nói lạnh lùng: "Không biết."

Lúc hai tiếng nhẹ tựa lông hồng ấy lọt vào tai của An Nguyệt, biểu cảm của cô không chút thay đổi, chỉ nheo mắt nhìn cậu ta một lúc, khẽ nhướn mày, đáp bằng giọng không chút biểu cảm: "VẬY À, vậy mình đi hỏi Thẩm Thư Quân."

Trần Thuật không hề bận tâm, ơ hờ "ừ" một tiếng, mắt vẫn nhìn điện thoại.

Hai người bàn cuối lén la lét lút chứng kiến toàn bộ cảnh tượng ấy.

Tổng Tư thờ dãi theo hình bóng An Nguyệt, không khỏi thương tình cho An đại mỹ nhân, có một người bạn cùng bàn đẹp như vậy mà thà chơi game rần tham ăn chứ kiên quyết không muốn nói chuyện với người ta.

Đúng vậy, cậu đang chơi game rần tham ăn.

Trần Thuật chính là kiểu người như vậy, hoàn toàn thiếu kiên nhẫn với người không thân thiết, trước đây cũng có bạn nữ then thùng e ấp tới hỏi bài Trần Thuật. Lúc nào cậu ta cũng kiềm nén sự bực bội, giữ chút thể diện cho người ta mà giảng bài tập.

Nhưng nếu lần sau lại tới hỏi bài, Trần Thuật sẽ thấy phiền phức, từ chối thẳng thừng không chút nể mặt. Còn nhớ lúc ấy cậu ta vừa mới khiến cho một cô gái tức giận chạy đi. Máy người anh em hỏi cậu ta vì sao mà cự tuyệt người ta.

Trần Thuật cau mày, bức tức nói: "Tôi đâu phải giáo viên, hỏi tôi làm gì."

Ha ha, thật là nhạt nhẽo mà.

Có điều Tổng Tư nhanh chóng vớt An Nguyệt sang một bên, cậu ta cúi người, ghé sát vào tai Trần Thuật, "A Thuật, ông nói xem cuối tuần này chúng ta đi đâu?"

Trần Thuật nghiêng đầu đang định nói thì Lý Thục Quyên ôm một đồng hồ, đẩy cửa phòng học, hùng hù hỏ hỏ bước vào.

Cả lớp thấy cô vào, tiếng nói chuyện ồn ào dần dần lắng xuống, những người đang không ở chỗ của mình nhanh chóng chạy về chỗ.

Cô giáo Lý đặt đồ xuống bàn, sau đó ngẩng đầu, nhìn một vòng quanh lớp học, thấy không có ai bỏ về thì hài lòng gật đầu.

Cô chống tay xuống bàn, hắng giọng nói: "Hôm nay cô xin chút thời gian sau giờ học của các em để nói vài chuyện."

Học sinh trong lớp chăm chú nhìn cô, hai mắt sáng bừng.

Cô nói nhanh lên, chúng em còn về.

"Thứ Hai tuần sau thi tháng, tổng cộng thi hai ngày."

Lớp học im lặng như tờ, giọng nói của cô chủ nhiệm vang vọng trong lớp. Đến tận mấy giây sau, tiếng kêu than của lũ học sinh mới vang âm lên.

Cô giáo Lý vỗ tay, "Được rồi, đừng kêu ca nữa, có thời gian kêu ca chi bằng về nhà chăm chỉ ôn tập, vì thế hai ngày cuối tuần các em đừng có ra ngoài chơi nữa."

Trần Thuật nghe thấy vậy, đặt điện thoại xuống, khoanh tay cười, "Tôi nghĩ cuối tuần nên ở nhà thì tốt hơn, bởi vì ... các ông phải chăm chỉ học hành." Cậu ta kéo dài giọng, vô cùng thản nhiên.

Tổng Tư nằm bò ra sàn, áp mặt lên mặt bàn lạnh buốt, bộ dạng như thể cuộc sống không còn gì đáng đề lưu luyến nữa vậy.

"Thật là chán, lại phải chăm chỉ học hành rồi."

Hứa Gia Nghiệp cũng chán không kém, nhưng nghe thấy lời Tổng Tư nói, cậu ta lại tức giận véo Tổng Tư một cái, "Ông học hành cái rắm, tôi mới phải chăm chỉ học hành đây này."

Tổng Tư giống Trần Thuật, mặc dù thành tích của cậu ta không xuất sắc như Trần Thuật, nhưng cũng không quá kém.

Còn Hứa Gia Nghiệp thì khác, luôn bị người khác ép học.

Cô giáo Lý trên bục giảng nói tiếp: "Vì thế cuối tuần các em phải chăm chỉ ôn tập, cố gắng đạt thành tích tốt, như thế dịp nghỉ lễ Quốc Khánh mới có thể chơi vui vẻ được, đúng không."

Bên dưới lại vang lên tiếng than thở.

"Thôi được rồi, bây giờ chuyện tiếp theo, đó chính là ..."

Cô giáo cúi đầu lật tìm cái gì đó trên bàn giáo viên, lấy ra một tấm bằng khen màu cam đưa cho cả lớp xem, "Cuộc bình chọn báo tường đã có kết quả rồi, lớp ta đạt giải nhì."

Cô giáo Lý tươi cười rạng rỡ, "Nào, hãy cùng biểu dương hai bạn đã làm báo tường của lớp ta, An Tĩnh và Kỷ Nguyên."

Tất cả học sinh liền quên đi nỗi bất mãn vì sắp phải thi thảng, tiếng hò hét và vỗ tay bao trùm lấy hai người, một vài bạn nam trong lớp còn la hét ầm ĩ, khiến cô chủ nhiệm và các bạn khác cười ồ lên.

An Tĩnh bỗng cảm thấy lúng túng không biết làm thế nào. Mọi ánh mắt xung quanh đều đổ dồn về phía mình, các bạn đồng loạt quay đầu nhìn cô. Cô xấu hổ, khẽ cúi đầu, đôi tai trắng như ngọc khẽ ửng đỏ.

Dương Kỳ vỗ tay điên cuồng, phấn khích như chính mình đạt giải vật, "An Tĩnh cậu lợi hại thật đấy, vẽ đẹp quá!"

Quách Kiều quay người lại: "Giỏi quá giỏi quá."

An Nguyệt cũng kéo vai cô, hiềm khi giờ ngón tay cái về phía cô khích lệ.

An Tĩnh không quá thích có nhiều người nhìn mình, chỉ biết cười trừ.

Châu Tề ngồi hàng cuối lên tiếng với giọng điệu đùa giỡn.

"Ấy, sao chỉ đạt giải nhì, em thấy báo tường của lớp mình đẹp nhất, lẽ ra phải đạt giải nhất chứ?"

Trần Thuật hờ hững liếc nhìn hình bóng nhỏ bé bàn trên, mỉm cười nói:

"Đúng vậy, dù sao thì cũng phải được giải nhất, như thế không quá chứ."

Mấy người anh em ngồi sau thi nhau phụ họa.

"Không quá."

"Không quá."

Có cậu ta khơi ngòi, học sinh trong lớp thi nhau gật đầu. Đúng vậy, lúc tới lớp khác xem thấy chẳng ưng ý báo tường của họ chút nào, chỉ thấy của lớp mình là đẹp nhất.

Đây chắc hẳn là cảm giác tự hào về tập thể lớp mình.

Cô Lý cảm thấy vô cùng hạnh diện. Cô cũng cười một lúc, sau đó nói tiếp:

"Được rồi, không còn chuyện gì nữa, hôm nay chúng ta tan học, bạn trực nhật nhớ quét dọn sạch sẽ, lần trước không đóng chặt cửa sổ đã bị trù điểm rồi."

Cô nhìn danh sách học sinh trực nhật trên bảng rồi nói: "Tổng Tư, lát nữa em dán bằng khen lên nhé."

Tổng Tư rung chân, ra hiệu: "Dạ."

Sau khi cô đi, lớp học lại trở nên ồn ào huyên náo.

Học sinh lần lượt thu dọn sách vở ra về.

An Nguyệt đeo cặp, đi vòng tới trước bàn của An Tĩnh,

"Tĩnh Tĩnh, chị tới cửa hàng tiện lợi ngoài trường mua chút đồ ăn đợi em ở đó nhé."

An Tĩnh gật đầu, hôm nay cô cũng phải trực nhật.

Mỗi ngày lớp sẽ cử ra bốn học sinh trực nhật, phân theo thứ tự, hai nam, hai nữ. Nam nữ cùng kết hợp, như thế làm việc không mệt, ai nấy tuân thủ đúng những gì được phân công.

Hôm nay nam có Tổng Tư, Trần Thuật. Nữ là Kỷ Nguyên và An Tĩnh.

Bọn họ lau bảng sạch sẽ, sau đó mang khăn lau bảng vào nhà vệ sinh.

Trong nhà vệ sinh, An Tĩnh cúi đầu mở vòi nước, nhúng ướt khăn lau bảng, vò vò vài cái.

"Vui lắm sao?" Nhà vệ sinh trống trơn đột nhiên vang lên tiếng nói.

Kỷ Nguyên đứng cạnh cô, tắt vòi nước, vắt khô khăn lau bảng.

An Tĩnh quay sang nhìn cô ấy với vẻ dò hỏi.

Kỷ Nguyên đưa tay, chỉ lên miệng cô, khẽ nói: "Cậu cứ cười suốt."

An Tĩnh bất giác đưa tay lên, chính cô cũng không để ý.

"Có sao?"

"Ừ, không giống bình thường, rất vui."

An Tĩnh im lặng một lúc. Lúc sau, cô nhoẻn miệng, đôi mắt xinh đẹp cong lên, đáy mắt lấp lánh, gật đầu không chút do dự.

"Ừ, rất vui, bởi vì cố gắng của mình được người khác thừa nhận." Cô khẽ nói.

Mặc dù không mong chờ gì, và cũng chẳng có gì đáng nói, nhưng báo tường cô vẽ đã đạt giải, điểm này khiến cô rất tự hào.

"Ừ, mình cũng rất vui."

Khuôn mặt thanh tú của Kỷ Nguyên cũng sáng lên một nụ cười nhàn nhạt. Tuy bình thường cô ấy chẳng mấy khi có biểu cảm, lúc nào cũng tỏ ra lạnh lùng. Cô ấy không biết cách hòa đồng với các bạn, đành phải tự phòng ngự bằng vẻ mặt lạnh lẽo đó.

Hôm nay trong lớp có rất nhiều bạn không thân thiết vẫn vỗ tay chúc mừng và khen ngợi cô, đặc biệt còn có người cảm thấy chỉ đạt giải nhì thật bất công. Lúc ấy, Kỷ Nguyên mới cảm thấy từ khi vào học đến bây giờ, cô mới hòa nhập được với lớp mới.

Cảm giác ... rất tuyệt.

Kỷ Nguyên đợi An Tĩnh vắt khô giẻ lau bảng, hai người cùng ra khỏi nhà vệ sinh. Lúc bước vào lớp họ thoáng sững sờ, toàn bộ ghế trong lớp đã được úp lên bàn. Nhanh vậy sao, An Tĩnh có chút ngạc nhiên.

Ánh nắng vàng ươm xuyên qua cửa sổ chiếu vào lớp học, bầu trời nhuộm sắc đỏ rực, phảng phất mùi hương của một loài hoa không biết tên.

Trong lớp ngoài Trần Thuật, Tống Tư, còn cả Hứa Gia Nghiệp và Châu Tề cũng chưa về, hai người họ đang phụ úp ghế, không quên trêu đùa nhau.

Không biết nói cái gì mà Tống Tư sầm mặt, bay lên đập bọn họ một cái, nhưng không đập được, hai người cười ha ha.

Trần Thuật thư thái dựa người một bên, lười biếng nhìn họ trêu chọc nhau, khóe miệng mỉm cười, im lặng không nói câu nào.

Tổng Tư cầm chổi, thấy hai cô gái quay lại liền nói: "Ấy, hai cậu quay lại rồi, bọn mình đã lau xong ghế và úp lên hết rồi, bây giờ chuẩn bị quét lớp."

Giọng điệu như kể công của cậu ta nghe khá đáng yêu.

An Tĩnh gật đầu, vừa buồn cười vừa hơi ngây người.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 15: Lưu Manh

Từ buổi học đầu tiên, ấn tượng mà những người này để lại trong cô không mấy tốt đẹp, lúc nào cũng chí chóa, ầm ĩ, nghênh ngang, có lúc còn dám cãi lại giáo viên.

An Tĩnh không thể tưởng tượng nổi. Trước nay An Tĩnh luôn là một cô gái tuân thủ quy tắc, ngoan ngoãn an phận trong mắt bố mẹ thầy cô. Đầu là học sinh thi được vào lớp A1, có nghĩa thành tích học tập của họ quả thật rất tốt.

Nhưng đồng thời họ còn hút thuốc, yêu đương, chơi game, nói tục chửi bậy, khiến An Tĩnh cảm thấy họ không khác gì học sinh hư cả.

Tiếp xúc lâu với họ, cô bắt đầu thay đổi cách nhìn. Bọn họ đều rất nhiệt tình, người hay cọt nhả như Tống Tư bình thường cũng chia trà sữa cho cô.

Hứa Gia Nghiệp từ sáng tới tối suốt ngày cuối đầu chơi game nhưng hay tranh thay nước ở cây cho lớp. Châu Tề phóng khoáng luôn bảo vệ các bạn trong lớp.

Còn người cả ngày lúc nào cũng như thiếu ngủ, khuôn mặt hơi đáng sợ như Trần Thuật lại nhắc bài cho cô trong giờ học. Bây giờ mấy người đó lại không nói một lời, làm hết hơn nữa công việc trực nhật.

An Tĩnh thâm nghĩ, thì ra bọn họ không xấu như mình tưởng.

Tổng Tư cất chổi, đi tới góc lớp lấy hai cây lau nhà và xô nước. Cậu ta đưa cây lau nhà cho hai người đã úp ghế xong chưa có việc gì làm là Châu Tề và Hứa Gia Nghiệp.

"Này, mau cầm lấy, vào nhà vệ sinh lấy nước với tôi, A Thuật ông nhớ đóng cửa sổ lại đấy."

"Ông bảo tôi đi thì tôi phải đi à, tôi là người hầu của ông chắc."

"Đừng nói nhiều nữa, mau lên đi."

Hứa Gia Nghiệp lầu bầu nhưng vẫn chạy theo.

Trần Thuật rảo bước đi tới gần cửa sổ, cậu ta đứng thẳng người, cánh tay rất dài, thừa sức với tới khung cửa.

Kỷ Nguyên đang lau kính cửa trước và sau lớp.

An Tĩnh cầm khăn lau bảng đã được giặt sạch lau bảng. Sẽ có người tới kiểm tra, nên cô lau rất cẩn thận.

Nhưng chỗ cao không với tới được. An Tĩnh cau mày, bên trên vẫn còn vết phấn, cô nhón chân, vẫn không với tới được, chán nản "phù" một tiếng.

Đúng lúc cô định nhảy lên một lần nữa, đột nhiên có người đứng chắn ánh sáng chiều vào qua cửa sổ, đứng chếch phía sau lưng cô, tạo thành một cái bóng cao lớn, hơi thở rất gần.

Ngay sau đó là một bàn tay trắng muốt nhẹ nhàng cầm lấy chiếc khăn lau đang lơ lửng trên cao.

An Tĩnh không bỏ tay ra, khẽ nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh.

Trần Thuật một tay đút túi quần, cúi đầu nhẹ nhàng nhìn cô.

Hai người bốn mắt nhìn nhau. Cậu nhú mày, ra hiệu cô bỏ tay ra:
"Chẳng phải không với tới sao."

Cô lùi lại nửa bước, nhường chỗ cho cậu ta, khẽ mở miệng:
"Cảm ơn."

Trần Thuật khẽ "ừ" một tiếng, sau đó duỗi thẳng cánh tay, dễ dàng với lên tận góc trên cùng tấm bảng, lau sạch sẽ.

An Tĩnh đứng bên cạnh, cảm thấy lúng túng, không biết phải làm gì, việc bị người ta tranh hết cả rồi. Sau đó cô đứng sang một bên, sắp xếp lại những viên phấn vứt linh tinh lộn xộn trên bàn giáo viên, cho chúng vào hộp.

Hai người trong lớp yên lặng làm việc của mình, chỉ có tiếng ve sầu kêu râm ran.

Bỗng nhiên Trần Thuật gọi cô: "An Tĩnh."

An Tĩnh cầm một viên phấn sừng sờ quay sang.

"Hả?"

Trần Thuật vẫn đang uể oải lau bảng, khuôn mặt nhìn nghiêng trắng trẻo với những đường nét rõ ràng. Cậu chậm rãi dừng tay, quay đầu nhìn cô.

Đôi mắt cô đen và sáng ngời, thoáng long lanh. An Tĩnh khẽ hỏi:
"Sao vậy?"

Trần Thuật nhìn cô, giọng nói bất giác chùng xuống, khoé miệng nở nụ cười, nhẹ nhàng nói: "Cậu vẽ rất đẹp."

An Tĩnh bất giác "hả" một tiếng. Cô hơi bất ngờ, chưa bao giờ nghĩ cậu ấy lại nói ra những lời như vậy. Cậu ấy đang khen ngợi cô sao?

Có điều vì sao câu nói này nghe cứ là lạ vậy nhỉ, rốt cuộc đang khen ai đây.

An Tĩnh không hiểu lắm, đột nhiên được người ta khen ngợi khiến cô cảm thấy hơi ngượng, miệng khẽ lẩm bẩm cảm ơn, cảm giác mặt mũi nóng bừng lên.

Cô cụp mắt, tiếp tục làm việc của mình.

Vùng da trắng trẻo lộ ra phía sau cái gáy nhỏ nhắn, chốc chốc bị những lọn tóc màu đen óng mượt che đi.

Trần Thuật khẽ cười, hình như rất vui, cậu ta quay đầu tiếp tục lau bảng, dáng người cao lớn, đôi chân dài, bỗng nhiên cậu nhú mày, như đang tự nói với bản thân, giọng nói rất trầm, ngữ khí lười biếng.

" Nhưng, mình vẫn cảm thấy ..."

Giọng điệu ẩn chứa ý vị sâu xa, hình như có gì đó chưa hài lòng.

Cái gì? An Tĩnh không kịp được mở miệng nói: "Cảm thấy cái gì?" Cô cũng thấy mình vẽ chưa được tốt lắm, hy vọng có người góp ý.

Trần Thuật không nói thêm, cậu lau bảng sạch bóng như gương, sau đó quay người lại tùy tiện ném khăn lau lên bàn giáo viên.

Lúc này hai người đứng song song với nhau, khoảng cách không gần.

Trần Thuật khẽ đặt tay lên bàn giáo viên, hơi cúi người, ghé sát vào cái tai nhoe nhắt của An Tĩnh. Cậu nghiêng đầu, khoé miệng nở nụ cười trêu trộng, nhỏ giọng nói:

"Mình vẫn cảm thấy ... cậu vẽ ngực của Nami nhỏ quá."

Tay An Tĩnh run run, hơi thở của cậu gần sát bên tai. Cô không kịp phản ứng, bất giác đẩy nhẹ cậu ra sau.

Rõ ràng lực đẩy rất nhẹ, vậy mà cậu lại thuận theo lực đẩy của cô, ra vẻ vô cùng đau đớn, hai chân lảo đảo lùi lại vài bước.

Cậu một tay đút túi quần, một tay ôm ngực, hơi cúi người, ẩn vào chỗ vừa bị cô đẩy. Đôi mắt đen lầy sâu thẳm nhìn cô chăm chăm không chớp, khuôn mặt thanh tú điển trai nở nụ cười "đều đều".

An Tĩnh không thèm đáp lời của cậu nữa, cúi đầu tiếp tục dọn dẹp. Còn tưởng cậu có thể đưa ra ý kiến gì hay ho. Cô tức giận, lẩm nhẩm "Vô vị."

Trần Thuật bật cười một tiếng, ra vẻ đáng thương, hai tay đút túi, thư thái đứng bên cạnh.

Kỷ Nguyên đã lau xong cửa ra vào, cô ấy đi vào trong lớp, mở cửa cho người đứng sau.

Tổng Tư xách một xô nước về lớp, thở hổn hển: "Nào, nhanh lên, lau xong là có thể về rồi."

Cây lau nhà ướt nhẹp tạo thành những vệt dài dưới sàn.

Hứa Gia Nghiệp đau khổ nói: "Hai chúng ta thật là khổ."

Châu Tề bắt đầu lau từ bàn giáo viên, cậu ta ngẩng đầu trên Tổng Tư: "Này, sao lúc trước ông không đi trang cử lớp phó lao động đi, ông nói một tiếng, anh em sẽ bỏ phiếu cho ông."

Tổng Tư đặt xô nước xuống đất, tức giận chửi.

"Cút."

Trần Thuật dựa vào bàn giáo viên cụp mắt. Ngón tay thản nhiên gõ xuống bàn, nụ cười trên mặt nhạt dần, không thể nhận ra có chút không nghiêm chỉnh nào.

Châu Tề quay đầu, cười khì khì nhìn hai người đứng cạnh bàn giáo viên, như chợt nghĩ ngợi gì đó.

Bỗng nhiên cậu ta cười gian xảo, trên Trần Thuật, không quên nháy mắt với cậu ấy.

"A Thuật, ông đừng bỏ rơi bọn tôi rồi đứng đó nói chuyện với em gái của chúng ta."

Đội ngũ đang hăng say làm việc nghe vậy lập tức vênh tai lên.

Cái gì? Trần Thuật vẫn có thời gian rảnh rỗi để nói chuyện à.

Tổng Tư gọi: "A Thuật, ông không có việc gì làm thì đi dán băng khen đi."

Trần Thuật mím môi, chỉ chỉ tay về phía Châu Tề.

Châu Tề lập tức ngậm miệng, chuyên tâm lau nhà, làm ra vẻ không có việc gì cả.

Cuối cùng, Trần Thuật vẫn đi dán bằng khên lên gần cửa sau.

Đợi các bạn ở hội học sinh tới kiểm tra xong xuôi, Tổng Tư khoá cửa, xách túi rác, cả nhóm đi xuống cầu thang.

Hai cô gái đi phía trước, đám con trai cười nói trêu đùa nhau đi không xa phía sau. Hoàng hôn buổi chiều, bầu trời nhuộm đỏ, trên sân vận động vẫn có người đang chơi bóng rổ.

Lúc đi đến cổng trường, đám con trai không biết đã biến mất từ lúc nào. Bọn họ chẳng buồn để tâm.

An Tĩnh và Kỹ Nguyên chậm rãi đi về phía bến xe buýt. Xe của Kỹ Nguyên đã tới, cô chào An Tĩnh một tiếng rồi lên xe.

Cửa hàng tiện lợi ở khá gần bến xe buýt. An Tĩnh đi mãi đi mãi, bỗng nhiên bước chân thoáng ngập ngừng. An Nguyệt nói đợi cô ở cửa hàng tiện lợi, nhưng ...

Cô trông thấy trước cửa hàng có mấy nam sinh trông khá côn đồ, trên tay họ lăm lăm thuốc lá, mặc đồng phục trường cô.

Trong đó có một nam sinh cao lớn đứng chắn trước cửa ra vào. An Tĩnh mím môi, cố kìm ném cảm xúc sợ hãi, chầm chậm đi tới.

Đám nam sinh thấy có người đi đến bèn dừng tiếng cười nói, đưa mắt nhìn sang, miệng không ngừng huýt sáo.

An Tĩnh đi đến trước mặt nam sinh đó.

Cậu ta liếc nhìn, hoàn toàn không có ý nhường đường. Cậu ta phì phèo điều thuốc, nheo mắt nhìn cô, "Học lớp nào?"

An Tĩnh đeo cặp sách, làn da trắng trẻo như ngọc, khuôn mặt trái xoan xinh xắn, mặt mũi sáng sủa, nhưng gương mặt cứng đờ không biểu cảm.

Cô không trả lời cậu ta, chỉ khẽ nói một câu.

"Cho đi qua chút."

Cậu ta giả vờ không nghe thấy, ghé tai nghiêng đầu, cười khẽ.

"Gì cơ?"

An Tĩnh bặm môi, cảm thấy cơn tức giận trào lên trong lòng.

Cô cau mày, nói to hơn một chút.

"Cho tôi qua chút."

Cậu ta nhe răng cười, nhìn cô từ trên xuống dưới, "Không nghe rõ, nói lại lần nữa xem nào."

"Cô ấy bảo ông tránh ra, ông điếc à, Lục Cách?"

Sau lưng vang lên giọng nói trầm trầm, từng câu từng chữ rõ ràng chậm rãi, nghe kỹ còn nhận ra bên trong còn ẩn chứa vẻ hung hăng và ngênh ngang.

An Tĩnh bất giác quay đầu, sửng người.

Đám người Trần Thuật, Tống Tư lúc này không biết đã đi đâu giờ đang đứng sau lưng cô, mỗi người một cái xe đạp.

Trần Thuật đi đầu với dáng người cao lớn, một chân chống xuống đất. Cậu ta thản nhiên giữ ghi -

đồng, khuôn mặt lạnh tanh không biểu cảm nhìn chằm chằm đám người kia.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 16: Anh Hùng Xuất Hiện

Trần Thuật hơi hást hàm, đôi mắt sâu thẳm trầm tĩnh ẩn chứa vẻ hung tợn. Dây tai nghe vòng qua cổ, nhưng không đeo vào tai.

Đây là dáng vẻ An Tĩnh chưa từng nhìn thấy, thật khó có thể tìm điểm tương đồng giữa người này với người vừa mới trêu đùa cô trong lớp.

Tổng Tư ở phía sau phì cười một tiếng. Cậu ta đạp xe lên trước, cũng không cần biết có ai hay không, lao thẳng lên đâm vào đám người đang đứng trước cửa.

"Làm gì đấy? Làm gì đấy?" Dáng vẻ của cậu có chút đùa giỡn bốn cọt, chân chống xuống đất, bất mãn nói: "Đứng chen chút ở đây có biết là đang chắn đường người khác không hả?"

An Tĩnh thở phào nhẹ nhõm, thấy an tâm hơn hẳn, như thể đã tìm thấy người đáng tin cậy.

Đám người chắn trước cửa bắt đầu chột dạ từ khi nhìn thấy Trần Thuật, lùi ra sau mấy bước.

Trần Thuật tiếng tăm lừng lẫy, ở Minh Đức không ai không biết cậu ta. Mặc dù cậu ta chưa từng chủ động gây chuyện, nhưng lại không phải kiểu người sợ gặp chuyện.

Xưa nay chưa học sinh nào to gan dám động tới cậu ta. Cậu ta có gia thế tốt, lại học giỏi, so với đám người suốt ngày chơi bời lêu lổng như bọn họ, các thầy cô giáo sẽ nghiêng về phía Trần Thuật hơn. Vì thế ở Minh Đức chẳng ai không sợ chết đi gây chuyện với Trần Thuật.

An Tĩnh cup mắt suy nghĩ một lúc. Lục Cách, cái tên này nghe quen quen, chẳng phải cậu ta chính là học sinh lớp A10 chơi bóng trên sân vận động hôm trước sao. Cô còn nhớ mình từng vô tình nghe được chuyện về cậu ta qua miệng Dương Kỳ.

Lúc đó cô đang gục mặt nên không biết cậu ta trông ra sao. An Tĩnh khẽ liếc nhìn Lục Cách. Thăm nghĩ, sức hút lớn như vậy đúng là có lý do.

Lục Cách rất đẹp trai, nhưng khác hẳn kiểu đẹp trai của Trần Thuật. Cậu ta hơi đen trong khi Trần Thuật thì rất trắng.

Hốc mắt Lục Cách rất sâu vẽ đào hoa, miệng lúc nào cũng cười cười vẽ cợt nhả.

Lục Cách và Trần Thuật nhìn nhau một lúc, sau đó cậu ta nghênh ngang nhún vai, rít một hơi thuốc, ném xuống đất, lấy chân dậm tắt.

"Tôi còn tưởng là ai, A Thuật, ông không nói sớm, em gái lớp ông à? Xin lỗi nhé, mau vào đi."

Lục Cách mở miệng với vẻ lắc cắc, vừa nói vừa tránh đường, đồng thời đưa tay vào trong một cách rất khoa trương ra hiệu mời vào.

Không khí hai bên có chút căng thẳng.

An Tĩnh nhất chân bước đi được một bước, rồi lại dừng lại. Cô liếc nhìn Trần Thuật. Hai đám người này ... chắc không đánh nhau luôn chứ, cô hơi lo lắng.

Trần Thuật thấy cô nhìn sang phía mình với vẻ bất an, đôi mắt to tròn ánh lên sự sợ hãi, trái tim cậu như tan ra, mê đắm. Cậu gật đầu với cô, môi mấp máy không thành tiếng "Vào đi."

An Tĩnh yên tâm, đẩy cửa bước vào cửa hàng tiện lợi.

Hơi lạnh lập tức phả vào mặt, đồng thời cũng ngăn cách âm thanh bên ngoài. Cô "phù" một tiếng, qua khu đồ ăn vặt, tìm thấy An Nguyệt đang đợi.

Chị ấy đang ngồi trên ghế, cúi đầu làm bài tập, tai đeo tai nghe, mái tóc dài che quá nửa khuôn mặt điểm lệ.

An Tĩnh đi lên phía trước chạm vào người chị. Lúc ấy An Nguyệt mới bỏ tai nghe ra, "Trực nhật xong rồi à?"

An Tĩnh gật đầu.

"Mua cho em này, uống đi." An Nguyệt mua cho cô hộp sữa chua uống.

An Tĩnh cầm lấy, mỉm cười nói: "Cảm ơn chị."

An Nguyệt "ừ" một tiếng, cúi đầu cất hết sách vở vào trong ba lô rồi đứng dậy.

"Đi thôi."

An Tĩnh kéo áo An Nguyệt thoáng do dự.

"Sao vậy?" An Nguyệt ngoảnh đầu, nhìn cô với vẻ khó hiểu.

Nói thế nào bây giờ nhỉ ... Máy người ở ngoài hình như định đánh nhau.

"Bên ngoài có người ..." An Tĩnh chần chừ mở miệng.

An Nguyệt vẫn chưa nghe hết câu, khuôn mặt xinh đẹp bỗng chốc sa sầm lại, vẻ mặt bức dọc khó chịu.

"Đám người đó vẫn chưa chịu đi sao?"

"Á?" Sao chị ấy biết bên ngoài có người chặn đường nhỉ?

"Lúc chị mới vào cửa hình như có mấy người bên lớp A10, phiêng chết đi được." An Nguyệt nói rồi hỏi cô: "Bọn chúng có làm khó em không?"

An Tĩnh lắc đầu, "Mới đầu thì có, về sau đám Trần Thuật tới ..."

"Trần Thuật...?" An Nguyệt nhú mày, như chợt nghĩ ngợi điều gì, cô ấy kéo tay An Tĩnh quả quyết nói: "Cứ ra ngoài xem sao đã."

"Ừm."

Hai người vẫn chưa ra khỏi cửa hàng tiện lợi, cảnh tượng bên ngoài cửa kính trong suốt khiến An Tĩnh ... sửng sờ. Chẳng hề có chuyện ẩu đả đánh nhau, ngược lại không khí hai bên tương đối hoà hoãn.

Lục Cách và Trần Thuật đứng cạnh nhau. Trần Thuật nghiêng người, lười biếng tựa vào chiếc xe đẹp, chẳng biết cả hai đang nói những gì. Lục Cách cầm một điều thuốc trên tay, mới châm lửa.

Trên tay Trần Thuật cũng có điều thuốc, nhưng cậu không hút, chỉ thản nhiên cầm nghịch.

Đám Tổng Tư, Châu Tề vừa cười vừa nói với mấy bạn nam lớp A10, chỉ thiếu điều không xưng anh gọi em mà thôi.

An Tĩnh nhìn mà sửng sờ. Cô vừa đi vừa cúi đầu, cầm ống hút vào hộp sữa chua uống, nhấp một ngụm.

Quả nhiên, mấy chuyện du côn xã hội đen nhìn nhau ngửa mắt quay ra đánh lộn gì gì đó trên tivi đều là diễn cả. Cô đã nghĩ nhiều rồi.

Hai người đẩy cửa bước ra.

Một đám người thi nhau ngược nhìn. Trần Thuật và Lục Cách cũng liếc mắt.

An Tĩnh cúi đầu uống sữa chua.

Lục Cách huýt sáo vẽ đầy lưu manh, phẩn khích ngấm nhìn An Nguyệt buông một câu cợt nhả: "Thì ra người đẹp học lớp A1, thế mà không nói sớm, để bọn này đợi lâu quá."

An Nguyệt cau mày, "Vì sao tôi phải nói với cậu?"

Người này chặn đường xin số điện thoại lúc cô đến đây, không ngờ cũng gây khó dễ với em gái cô luôn, thật đúng là một một đám lưu manh vô học. Cô ghét nhất là loại người này.

Châu Tề đứng cạnh, mặc dù miệng trêu đùa nhưng ánh mắt vẫn đầy cảnh cáo: "Hoa khôi lớp bọn tôi là động vật quý hiếm, cần được bảo vệ, ông đừng có mà có ý đồ gì, Lục Cách."

Lục Cách nhún vai, không phủ nhận cũng chẳng thừa nhận.

"Được thôi, hẹn gặp lại sau nhé, người đẹp."

Cậu ta quay người chào Trần Thuật một tiếng: "Đi trước đây, hôm nào cùng chơi bóng rổ nhé."

Trần Thuật liếc mắt nhìn cậu ta, chậm chậm gật đầu.

Lục Cách ngược mắt, xua tay ra hiệu cho đám đàn em, sau đó dẫn bọn đó đi như một cơn gió.

Trong nháy mắt ở đó chỉ còn lại mấy người.

Tổng Tư nhìn vẻ mặt khinh ghét của An Nguyệt. Cậu ta tiến lại mỉm cười an ủi cô: "Yên tâm đi, Lục Cách không làm gì cậu đâu, cậu ta chỉ nói thế thôi."

An Nguyệt gật đầu. Bên cạnh có người kéo áo cô. Cô ngoảnh đầu.

An Tĩnh một tay cầm hộp sữa chua, một tay chỉ ra bến xe: "Chị ơi, xe đến rồi ... á."

Vẫn chưa nói hết câu, cô đã bị An Nguyệt kéo tay, hai người chạy ra bến xe buýt.

Trần Thuật nheo mắt, ngắm nhìn hình bóng của cô, gầy guộc mảnh mai, mái tóc ngang vai lay động phía sau, ánh chiều tà còn rớt lại chiếu lên mái tóc óng mượt của cô.

Cậu nhớ dáng vẻ lúc nãy của cô, nhếch khoé miệng lên đầy thích thú.

Cô chăm chú uống sữa chua, hai mắt cụp xuống, đôi lông mi dày như một chiếc quạt tạo thành một bóng râm trên mặt. Bờ môi mỏng mịn chốc chốc lại nhấp ống hút, hết như một chú mèo con uống sữa vậy.

Đột nhiên có người đập mạnh vào lưng cậu, cậu chột bưng tỉnh.

Nhíu mày, đưa mắt nhìn kẻ gây họa, khó chịu nói: "Muốn chết à?"

Tổng Tư nhún vai, cười khì khì một tiếng: "Lúc nãy bọn tôi nói chuyện, sao ông không có phản ứng gì."

Trần Thuật thờ ơ: "Nói gì?"

Tổng Tư tỏ vẻ bất mãn, lặp lại lần nữa: "Bọn tôi đang nói chuyện nghỉ Quốc Khánh đi đâu chơi."

Trần Thuật khoing hứng thú "ờ" một tiếng, giọng điệu đối phó.

Hứa Gia Nghiệp giữ ghi - đông, "Còn đi đâu nữa, phải thi tháng này ngon lành rồi mới được chơi."

Tổng Tư đánh cậu ta một cái: "Thế thì ông liệu mà ôn tập cho tốt vào."

Trần Thuật thả lỏng cổ, khẽ nói: "Đi thôi."

Nói xong, cậu ta ngồi lên xe, đeo tai nghe, cúi thấp người một mình đạp xe đi trước.

Châu Tề, Hứa Gia Nghiệp lần lượt đuổi theo.

Tổng Tư đau khổ leo lên xe. "Này, các ông chờ tôi với."

An Tĩnh lên xe, quẹt thẻ xong, cô bỏ cặp sách xuống, ngồi cạnh An Nguyệt, đặt cặp sách lên đùi.

An Nguyệt nhìn ra ngoài cửa.

An Tĩnh đưa mắt nhìn theo, chai sữa chua uống vẫn còn một nửa.

Cô chậm chậm nhấp môi, như đang nghĩ ngợi điều gì.

Ngoài cửa là mấy bóng người phóng khoáng đạp xe đạp, ung dung phóng qua.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 17: Nỗi Niềm An Tĩnh

Tối thứ Sáu, chỉ có An Tĩnh và bà Lục Mỹ Hoa ăn cơm với nhau như thường lệ. Trên bàn ăn, mấy món ăn thường ngày vô cùng ngon miệng.

Bà Lục Mỹ Hoa gấp một miếng thịt rim đặt vào bát cô, miệng nói: "Ăn nhiều thịt vào, trông con gầy quá."

An Tĩnh cao 1m60, nhưng người rất gầy, cảm giác chỉ cần một cơn gió cũng đủ thổi bay người cô vậy. Suốt bữa ăn, bà Lục Mỹ Hoa không ngừng gấp thịt cho cô.

An Tĩnh gấp một miếng cơm đưa vào miệng, nhai thật kỹ. Cô liếc nhìn bà Lục Mỹ Hoa, nuốt miếng cơm ấy, dịu dàng nói: "Mẹ ời."

"Ừ, sao thế?"

"Báo tường mà con vẽ ... đạt giải rồi."

An Tĩnh nói rất khẽ, đồng thời liếc nhìn mẹ với vẻ lo lắng bất an, ánh mắt ẩn chứa chút mong đợi và hồi hộp.

Bà Lục Mỹ Hoa nhướng mày, tỏ ý đã biết.

An Tĩnh mím môi, nói thêm một câu. "Là giải nhì, con chụp lại rồi, lát nữa cho mẹ xem."

Bà Lục Mỹ Hoa gật đầu gần như chẳng bận tâm, bà uống một ngụm canh rồi nói tiếp.

"Hôm nay mẹ nhắn tin cho cô giáo chủ nhiệm để hỏi thăm tình hình học của các con, cô giáo nói thứ Hai tuần sau các con thi tháng."

"Vâng."

Bà Lục Mỹ Hoa nhìn đồng hồ, "Chị con sắp đi học về rồi, con thanh thủ thời gian, hai ngày này có gì không hiểu thì phải hỏi chị, đừng xấu hổ. Mẹ nghe chị con nói con không hỏi gì cả, không hỏi thì làm sao thành tích khá lên được."

An Tĩnh cúi đầu, hơi thất vọng, chốc chốc lại chọc đũa vào bát cơm, bực bội "vâng" một tiếng.

Quay về phòng, cô lấy sách vở trong cặp ra ngoài, một chồng Ngữ văn, Vật lý, Toán học ... nhiều tới mức cô không biết phải học quyển nào trước.

Cô mở sách Vật lý, sau đó mở vở.

Chăm chỉ ôn tập được một lúc, An Tĩnh hờ hững cầm bút, ánh mắt dần trở nên ngây dại, nét chữ trên vở dần nhoè đi không nhìn rõ. Cô thở dài một tiếng nặng nề, trên tờ giấy nháp là mấy nhân vật hoạt hình được vẽ ra trong vô thức.

Dưới ánh đèn bàn, nhân vật vẽ bằng bút mực trên giấy trở nên hơi chói mắt. Cô tức giận vò nát, vứt sang một bên.

An Tĩnh mím môi, lấy điện thoại trong cặp ra. Cô mở album ảnh, nhìn bức ảnh hồi lâu. Đó là báo tường cô đã chăm chú vẽ rất lâu,

mỗi đường nét đều mang bao tâm huyết.

Nếu cô cũng thông minh như chị gái thì tốt biết bao. Nhưng không hề, giữa hai người trước sau luôn tồn tại một sự khác biệt nhỏ, đó cũng chính là điều khiến bà Lục Mỹ Hoa luôn mang hai người họ ra so sánh.

Bạn bè hay người thân đều như vậy.

Có lẽ họ hỏi thăm hoàn toàn không có ý khiến bạn tổn thương.

Thành tích của cô chị bao nhiêu, thứ nhất à, lợi hại thật đấy.

Còn cô em à, thành tích cũng được, nhưng phải cố gắng đuổi theo chị nhé.

Trong nhà này, An Nguyệt chính là "con nhà người ta."

Bà Lục Mỹ Hoa bảo cô có gì không hiểu thì hỏi chị. Nhưng An Tĩnh cố tình làm trái ý mẹ mình.

Sự chống đối tuổi dậy thì khiến cô không chịu mở miệng hỏi chị.

Trên khuôn mặt bình tĩnh, non nớt của An Tĩnh, một giọt nước mắt long lanh rơi xuống màn hình điện thoại, làm nhoà cả bức ảnh trong đó.

Cô bình tĩnh, ngón tay khẽ cử động, ấn nút xoá. An Tĩnh khịt mũi, cau mày.

"Thật vô dụng, khóc cái gì mà khóc."

Cô lại mở sách Vật lý, đắm chìm vào phần trọng tâm mà thầy giáo đánh dấu.

Hai ngày cuối tuần, An Tĩnh mê mải trong biển học, làm các loại đề thi, chăm chỉ hơn thường ngày gấp mấy lần.

Sáng sớm thứ Hai, không khí trong nhà có chút nặng nề. Do không có giờ tự học buổi sáng nên cả hai có thể tới trường muộn một chút.

Bà Lục Mỹ Hoa tranh thủ thời gian cả nhà ăn sáng dọn dồ hết cái này đến cái kia, hết dọn làm bài thi xong phải kiểm tra lại, lại nhắc không được phép lơ là cầu thả. Cứ như thể người sắp đi thi là bà vậy.

Chín môn thi trong hai ngày, thời gian hơi gấp gáp. Môn thi đầu tiên là Ngữ văn.

Sau khi đến trường, An Tĩnh tìm phòng thi và chỗ ngồi của mình. Cô ngồi xuống, thở phò một tiếng, xung quanh đều là những người không quen, các bạn trong lớp phân tán ở các phòng thi khác nhau.

Vẫn chưa tới giờ thi, trong phòng chỉ có một nửa học sinh.

An Tĩnh đặt đồng hồ đeo tay ở góc bàn.

Sau đó ngồi dựa vào mép bàn, tay chống cằm chán ngán quya bút. Cô lẩm nhẩm lại bài thơ cổ có thể gặp trong bài thi, ghi nhớ lại một lần nữa.

Có điều tiếng nói chuyện của những người xung quanh dần dần làm cô mất tập trung.

"Này, cậu có biết Trần Thuật ở phòng thi nào không?"

"Mình vừa xem qua rồi, phòng bên cạnh, thật thất vọng."

"Hình như An Nguyệt cũng thi ở phòng ấy, đúng rồi, cậu có biết An Nguyệt không?"

"Dĩ nhiên là biết rồi, vừa học giỏi lại xinh đẹp nữa."

"Vậy chẳng phải rất xứng đôi với Trần Thuật sao, đều học giỏi, trai tài gái sắc, haizz, các cậu nói xem có phải hai người họ đang yêu nhau không?"

"Không biết, có điều mình thấy hai người họ đều kiêu kiêu thế nào ấy."

"Ai học giỏi cũng đều như thế cả mà."

Hai bạn nữ bàn trên bàn dưới đang tám chuyện với nhau không hề hay biết em gái của An Nguyệt ở ngay bên cạnh bọn họ.

Bỗng nhiên họ nhìn thấy cái gì đó, đáng vẻ phần khích, thi nhau rướn cổ nhìn ra ngoài cửa. An Tĩnh cũng đưa mắt nhìn theo.

Nơi đó chính là tâm điểm cuộc nói chuyện của bọn họ, Trần Thuật đang dựa lưng vào bức tường ngoài cửa. Rất nhiều người vây xung quanh cậu, Tống Tư, Châu Tề còn có cả Lục Cách mà lần trước An Tĩnh gặp.

Không biết mấy người đang nói gì, nhưng Trần Thuật không hề lên tiếng, hai tay đút túi, lười biếng đứng ở đó, khoé miệng khẽ nhếch lên.

Người bên cạnh lại bắt đầu một cuộc tám chuyện mới.

"Này, là Lục Cách, sao cậu ta lại đứng cùng với Trần Thuật nhỉ?"

"Xuất sắc với cá biệt ... sự kết hợp này lạ thật đấy. Máy lần mình đi qua sân vận động đều thấy đám Lục Cách và Trần Thuật cùng chơi bóng rổ."

"Quan hệ giữa họ có vẻ không tệ lắm."

"Lục Cách à, cậu ta cũng rất đẹp trai, đánh nhau rất hăng, mặc dù hơi đen một chút."

"Không, mình vẫn thích Trần Thuật hơn, cậu ấy đẹp trai hơn Lục Cách nhiều."

"Hay là chúng mình chụp lén kiểu ảnh đi, hai anh chàng đẹp trai nhất khối cùng có mặt. Này, mình phát hiện thực ra Tống Tư cũng rất đẹp trai."

"Cậu nói cũng đúng, có điều tối ngày đi chung với Trần Thuật, chẳng ai để ý đến cậu ta hết."

An Tĩnh cup mắt, cảm thấy hơi buồn cười. E là Tống Tư không biết người ta bàn tán sau lưng cậu ta như vậy.

"Trần Thuật đã từng yêu rồi chứ nhỉ?" Hai cô gái chuyển chủ đề nói chuyện.

"Không biết, không thấy đồn gì cả, mình chỉ biết có rất nhiều cô gái thích cậu ta."

"Này, này, mau ngồi thẳng lên, quay người lại, giám thị đến rồi."

An Tĩnh ngược mắt, giám thị bên ngoài cửa đi ngang qua đám người bọn họ. Tống Tư tươi cười hơn hờ nói gì đó với thầy, chỉ thấy

thầy mỉm cười, rồi không biết vì sao lại cầm tệp đề thi đập vào lưng cậu ta, sau đó đi về phòng.

Các thầy cô luôn dành ưu đãi đặc biệt cho những học sinh có thành tích học tập tốt.

Tiếng chuông vang lên, lúc ấy cả đám nam sinh mới chậm chậm giải tán, ai nấy đi về phòng thi của mình.

Có hai người đi về phòng thi này, Châu Tề và Lục Cách người đi trước người đi sau. Lục Cách còn lớn tiếng báo cáo có mặt.

Giám thị chấp tay sau lưng, cau mày, xua xua, "Mau về chỗ của mình ngồi ngay ngắn."

Lục Cách nghiêng ngả đi vào phòng thi, đi về phía An Tĩnh, rầm một cái ngồi phía sau cô.

Từ khi giám thị bước vào, phòng thi im phăng phắc không còn tiếng ai nói chuyện, có chăng chỉ là tiếng quay bút và tiếng lật sách khe khẽ.

Sau lưng có người vỗ vào vai cô.

An Tĩnh cau mày, kéo dịch ghế lên phía trước, hoàn toàn không bận tâm.

Chẳng ngờ một lúc sau, người kia cũng đẩy bàn lên phía trước, sau đó tiếp tục vỗ vai cô.

Tiếng ken két phát ra khi di chuyển bàn ghế gây chú ý trong phòng thi yên tĩnh.

An Tĩnh không thể nhẫn nhịn được nữa, cô hơi bực tức, khẽ quay đầu lại: "Chuyện gì?"

Người phía sau bắt đầu giở trò nhăn nhó, "Nghe nói cậu là em gái của An Nguyệt à?"

An Tĩnh gật đầu.

"Cậu cho mình số điện thoại cô ấy đi."

An Tĩnh nghe xong, không thèm bận tâm tới cậu ta, ngả người về phía trước.

Lục Cách hứ một tiếng, định vỗ vai gọi tiếp. Đột nhiên, từ đâu lao tới một chiếc bút đập vào lưng cậu ta, sau đó rơi xuống đất.

Lục Cách không ngờ lại gặp chuyện này, chán sống à? Cậu ta chầm chậm cúi xuống nhặt bút, neho mắt nhìn ra phía sau chuẩn bị nổi điên.

Cậu ta nhìn thấy Châu Tề ngồi chếch phía sau đang ra dấu với mình, hết chỉ tay về phía An Tĩnh, lại chỉ tay sang phòng thi bên cạnh, sau đó làm động tác cửa sổ.

Lục Cách nhíu mày như chợt nhận ra điều gì đó.

"Làm gì vậy?" Cậu ta nói một câu phát ra tiếng.

Châu Tề cũng mở miệng. Lục Cách có thể nhận rõ cử động môi của Châu Tề, không khỏi sửng lại.

"Ông động vào cô ấy, có người xử ông đấy."

Đồ thần kinh.

Lục Cách nhún vai, tỏ vẻ không hiểu gì cả. Hắn quay lại ngồi thẳng người, nhưng không làm phiền An Tĩnh nữa, chỉ lười biếng nằm bò ra bàn.

An Tĩnh thấy sau lưng đã yên lặng, cô thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục đọc bài thơ cổ bị ngắt quãng vì người ngồi sau.

Hai ngày thi kết thúc, học sinh có cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

Có người vui sướng, có người buồn bực.

Môn thi cuối cùng ngày thứ Ba, An Tĩnh làm bài xong, kiểm tra một lượt từ trên xuống dưới, chắc chắn không có vấn đề gì nữa liền gơ tay nộp bài, giám thị tới thu bài thi.

Lúc ấy, nửa phòng thi đã làm xong bài, cô nhẹ nhàng thu dọn hộp bút, cầm đồng hồ đeo tay, đeo cặp đẩy cửa phòng thi.

Vừa ra ngoài cô hơi bất ngờ.

Một đám nam sinh đứng vây quanh cửa. Trần Thuật, Tống Tư đang đứng đó nói chuyện, còn có một vài bạn nam và bạn nữ xinh đẹp lớp khác, An Tĩnh không quen họ.

An Tĩnh nhìn một thoáng rồi cúi đầu, đang định đi thì bị một người đằng sau gọi lại.

"Ê, em gái."

An Tĩnh dừng bước, ngoảnh đầu.

Tống Tư ghé sát về phía cô, chỉ vào phòng thi: "Châu Tề vẫn ở trong đó đúng không?"

An Tĩnh nghĩ lại một lúc "ừ"

"Sau thắng ranh này vẫn chưa ra nhĩ, đã nói là đi thi xong là đi xoã rồi, giờ chỉ còn mình cậu ta thôi." Tống Tư khẽ than phiền một tiếng rồi hỏi cô: "Cậu có thấy cậu ta làm đến câu nào không?"

"Không."

"Thôi được rồi."

Tống Tư chán ngán đáp lại một tiếng, đột nhiên vô cùng phần khích hỏi cô: "Cậu có đi ăn cùng bọn mình không, thi xong rồi cùng đi chơi cho thư giãn không?"

An Tĩnh do dự: "Mai còn phải đi học."

Tống Tư đáp "Không đi chơi khuya quá đâu."

An Tĩnh bình tĩnh đáp "Nhưng mình với các cậu không thân lắm."

Ý là mình và các cậu không thân, vì sao phải đi chơi cùng các cậu?

Tống Tư cặn lờ, hiếm khi không nói được lời nào cũng không biết phải phản bác lại ra sao. Học với nhau gần một tháng rồi, nói thân cũng đúng, mà không thân cũng chẳng sai.

"Ha ha ha ha ha ha."

"Tống tiểu Tư nhục mặt chết đi được, không rủ nổi một em gái."

"Không được rồi, để tôi cười một lát đã."

Đám con trai đứng nhìn phía sau thi nhau chế nhạo Tống Tư.

Tổng Tư vò đầu, cảm thấy thật mất mặt, bực tức nói với bọn họ "Không được cười."

Lục Cách cũng cúi người cười theo một lúc, một ý nghĩ loé lên, bỗng nhiên cậu ta nghĩ tới cái gì đó, nheo mắt nhìn Trần Thuật từ trên xuống dưới, rồi huýt tay vào người cậu.

Trần Thuật bình thần đứng đó, đôi mắt trong veo nhìn theo An Tĩnh, khoé miệng nhếch lên nở nụ cười nhẹ nhàng, thấy bên cạnh có người huýt tay, cậu liếc mắt, chằm chằm nhìn xem.

"Sao?"

"Cô ấy, tôi động vào được không?" Lục Cách ám chỉ An Tĩnh, và hỏi.

Thốt xong câu này, cậu ta mơ hồ cảm thấy lạnh lạnh sau gáy.

Trần Thuật cup mắt, im lặng một lúc bỗng nhiên bật cười vẻ ngông nghênh. Cậu rút một tay trong túi áo ra, nhẹ nhàng phỉ phỉ những hạt bụi không hề tồn tại trên vai Lục Cách.

"Cậu thử xem."

Giọng nói rất nhẹ, nhưng trầm toát lên vẻ hung dữ, nghe thôi cũng đủ rùng mình ớn lạnh.

Với sự nhanh nhạy của Lục Cách, cậu ta nhanh chóng hiểu ra. Cậu ta nhú mày, đúng là có chút tình ý.

Cậu ta tặc lưỡi, thật may chưa kịp gây sự với An Tĩnh, nếu không Trần Thuật sẽ không tha cho mình mất. Cậu ta chỉ hứng thú với cô chị gái An Nguyệt thôi.

Tổng Tư nhìn theo bóng An Tĩnh rời đi, vẫn cảm thấy tiếc nuối, gãi đầu lẩm nhẩm "Tôi tưởng chúng ta là bạn bè tốt hoạn nạn có nhau, sao vẫn còn không thân nhỉ, rõ ràng còn từng trực nhật chung."

Vừa hay Châu Tề bước ra khỏi phòng thi, cậu ta thấy Tổng Tư đang lẩm bẩm một mình, chạy lên vò đầu cậu ta.

"Ông đang lẩm bẩm cái gì đấy?"

"Này, ông ra rồi đấy à, ông đừng rề rà như vậy có được không?"

"Hí, xin lỗi, bài làm văn cuối cùng viết hơi dài."

Châu Tề mỉm cười xin lỗi, vẫy tay chào đám Trần Thuật, "A Thuật, đi không, ăn cơm không?"

Trần Thuật lười nhát "ừ" một tiếng. Sau đó, cậu ta lại nói, "Các ông đợi tôi một lúc."

Tổng Tư nhìn cậu ta rời đi, lhoong hiểu có chuyện gì. "Cậu ta làm gì vậy?"

Châu Tề cười, "Người ta đuổi theo gái rồi."

"Ồ, gái." Tổng Tư ngập ngừng vài giây, không thể tưởng tượng được, "Gái, ông nói với tôi Trần Thuật đuổi theo gái?"

"Không tin à?" Châu Tề nhú mày.

"Không, đây không phải là vấn đề tin hay không tin, điều này căn bản là không thể, ông nói linh tinh à, Trần Thuật làm gì có hứng thú với con gái trong trường Minh Đức."

Châu Tề nhún vai. "Cô em vừa mới đi qua đấy." Cậu ta đưa ra gợi ý rõ ràng nhất.

Tống Tư trầm ngâm suy nghĩ một lúc lâu nhưng không nghĩ ra, đột nhiên cậu ta nhớ lại, "Sao ông biết cậu ta đuổi theo gái? Cậu ta nói với ông à? Tôi với cậu ta thân thiết thế mà cậu ta không nói với tôi đầu tiên."

Châu Tề lắc đầu thờ dài một tiếng, thật hết thuốc chữa.

Cậu ta nhìn Tống Tư với ánh mắt phức tạp.

"Ông ... nên học hành chăm chỉ đi."

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 18: Hạng Ba Và Hạng Ba Mươi Tư

An Tĩnh đeo cặp lên vai, tay vẫn cầm đề thi, cẩn thận đi xuống cầu thang. Đột nhiên một cơn gió thổi tới đem theo luồng khí thanh mát, sau lưng có người lao như bay tới, đứng chắn trước mặt cô.

Xung quanh có âm thanh ồn ào lướt qua.

An Tĩnh ngạc nhiên, khẽ thốt lên một tiếng không kịp trở tay, do quán tính, cô không kịp lùi lại hai tay chới với muốn tìm một điểm tựa chống đỡ cơ thể.

Một đôi tay nắm chặt cổ tay của cô, bên tai vang lên giọng nói trầm thấp.

"Cẩn thận, bám vào người mình."

Bàn tay An Tĩnh đặt lên bờ vai thẳng tắp trước mặt mình, người đó đang đỡ cả cơ thể cô.

Sau một thoáng hoảng loạn, An Tĩnh mới lấy lại bình tĩnh, nhìn xem người đó là ai.

Trần Thuật nhếch miệng cười, khuôn mặt khô ngô trắng trẻo, cánh tay đỡ nhẹ eo cô, sợ cô không đứng vững.

An Tĩnh cau mày, hiếm khi thấy cô tức giận.

"Cậu làm gì vậy, có biết như thế rất nguy hiểm không?"

Nếu cô không đứng vững có thể cả hai sẽ cùng ngã, như vậy hậu quả thật khó lường.

Trần Thuật thấy vẻ mặt nghiêm nghị, đôi mắt ươn ướt của cô, nên sinh lòng áy náy, đưa tay sờ mũi, chắc đã làm cô sợ lắm. Cậu nhỏ giọng nói "Mình sai rồi."

An Tĩnh hơi bất ngờ, cậu nhận lỗi nhanh như vậy khiến cô không biết trách sao.

Dáng người Trần Thuật vừa cao vừa thẳng, đứng thấp hơn cô một bậc thang vậy mà An Tĩnh vẫn phải hơi ngửa cổ nhìn cậu.

An Tĩnh buông bàn tay đang đặt trên vai cậu xuống, đeo lại cặp sách trên vai, lấy lại vẻ mặt bình tĩnh, dịu giọng hỏi.

"Có chuyện gì sao?"

Đôi mắt đen láy bình tĩnh của Trần Thuật nhìn cô hồi lâu, cậu mở miệng cười, nhẹ nhàng cất lời mời: "Thứ Sáu này tan học cậu rảnh không, mọi người cùng đi chơi."

"Không rảnh." An Tĩnh trả lời không hề do dự.

"Vì sao, hôm sau được nghỉ lễ dài rồi mà, không cần đi học."

An Tĩnh nghe vậy, đưa mắt nhìn cậu lạnh lùng nói: "Bởi vì ... mình và cậu cũng không thân."

Trần Thuật hơi sững sờ, dường như chính cậu cũng chẳng ngờ sẽ nhận được câu trả lời như vậy. Cậu bất chợt cười thành tiếng. Mới vừa rồi còn chế nhạo người khác, bây giờ chính bản thân cậu cũng được một phen bẽ mặt trước câu trả lời này.

"Tránh ra, mình phải đi rồi."

Trần Thuật mím môi, nhúng vai, đôi chân dài bước sang một bên nhường đường, mắt tròn tròn nhìn cô gái gầy guộc trước mắt càng đi càng xa.

Ngày thứ Tư đi học bình thường.

An Tĩnh vừa đến lớp, Dương Kỳ đã kéo tay cô, tỏ vẻ hưng phấn mà lén lút nói: "Lần thi này mình và Trần Thuật ngồi cùng phòng, cậu ấy còn ngồi sau bàn mình, phòng bọn mình sát cạnh phòng cậu."

An Tĩnh ngập ngừng đáp lại một tiếng, đang định hỏi "Thì sao?"

Quách Kiều ngồi trên quay đầu lại, tinh nghịch trêu chọc cô bạn: "Cảm giác thế nào?"

Dương Kỳ nghĩ một lúc, chép miệng: "Thực ra cũng chẳng có cảm giác gì, lần nào Trần Thuật cũng đến muộn nhất, rồi nộp bài sớm nhất. Cơ bản thì mọi người còn mải mê làm bài thì Trần Thuật đã nộp bài rồi."

Quách Kiều ngạc nhiên, "Không phải chứ, chắc chắn như vậy sao, cậu ta không kiểm tra à?"

An Tĩnh bóp đầu, hai ngày thi liên tiếp khiến cô cảm thấy mệt mỏi.

Dương Kỳ ghé sát lại, "An Tĩnh, cậu làm bài thế nào?"

An Tĩnh lắc đầu, "Mình cũng không biết nữa. bình thường thôi."

Lúc ngoảnh đầu lại, Quách Kiều liếc nhìn sau lưng họ.

"Mấy người đám Trần Thuật chưa ai đến cả?"

Dương Kỳ cũng đưa mắt nhìn theo, "Ờ, bọn họ đâu rồi?"

An Tĩnh đặt sách vở cần dùng cho tiết một lên bàn, uể oải nghĩ, có lẽ tối qua chơi khuya quá nên sáng nay không dậy được.

Trong lớp bắt đầu xôn xao, bỗng nhiên cửa sau "rầm" một tiếng. Cả lớp lại nhìn.

Trần Thuật đeo cặp, chậm rãi bước vào lớp, theo sau là Hứa Gia Nghiệp. Cậu chẳng màng đến ánh mắt của các bạn, ném tai nghe vào ngăn bàn, nằm bò ra ngủ li bì.

Đến khi hết hơn nửa tiết Vật lý, Tống Tư và Châu Tề mới xuất hiện trong bộ dạng áo quần xộc xệch.

Giáo viên Vật lý tức trợn mắt, bắt họ đứng nghe hết cả tiết.

Nghĩ giữa giờ, Hứa Gia Nghiệp hỏi Tống Tư: "Tối qua hai ông về sau làm cái gì vậy, sao lại đến muộn?"

"Tối qua hát KTV đến mười hai giờ, thằng ranh Từ Lâm không cho bọn tôi đi."

Tống Tư uống ngụm nước, lấy lại tinh thần hỏi Trần Thuật: "A Thuật, sao hôm qua ông lại về trước, đã gọi mấy em lớp mười rồi."

Trần Thuật không trả lời, lười nhác nghịch điện thoại, Hứa Gia Nghiệp ghé sát lại hỏi: "Trời ạ, các ông hẹn cả mấy em lớp mười sao?"

Cậu ta nói với vẻ ám ức: "Nếu không phải nhà tôi có giờ giới nghiêm, còn lâu tôi mới về sớm như vậy."

Tổng Tư tiếp tục nhìn Trần Thuật chăm chăm, thao thao bất tuyệt không ngừng: "Tôi nói này, sao tối qua ông lại về trước, ông có biết mấy em ấy đến chỉ vì ông không? Ông đi rồi, người ta cụt hứng, thì nhau kêu ca đòi về theo."

Trần Thuật bị cậu ta căn vặn tới mức bực mình, cậu nghiêng đầu liếc nhìn Tổng Tư, hỏi ngược lại đầy khó chịu: "Tôi và bọn họ thân lắm sao?"

Sặc, Tổng Tư ngậy người ở đó, nghĩ một lúc. Ý của A Thuật là, không chơi với người không thân sao? Sao câu này nghe quen quen nhỉ? Cậu ta trầm ngâm suy nghĩ.

Chẳng mấy chốc đến thứ Sáu.

Học sinh vừa phấn khích, vừa bồn chồn không yên. Bởi vì hôm nay là ngày công bố kết quả thi.

Tiếng chuông vang lên, giáo viên chủ nhiệm vào lớp. Cô nheo mắt nhìn tất cả học sinh, khó nhận ra biểu cảm trên khuôn mặt. Công thông báo thứ tự và điểm tổng.

Đứng đầu toàn khối, Thẩm Thư Quân.

Xếp thứ hai toàn khối, An Nguyệt.

Xếp thứ ba toàn khối, Trần Thuật.

Cả lớp ồ lên những tiếng bàn tán sôi nổi, lần này An Nguyệt vượt qua Trần Thuật, bọn họ đồng loạt quay lại nhìn về phía hai người ngồi cùng bàn, có điều, hai người trong cuộc đều không có phản ứng gì.

Cô chủ nhiệm đập mạnh xuống bàn, "Yên lặng một chút, tôi vẫn chưa thông báo xong."

Tổng Tư lén vỗ vai Trần Thuật, "Này người anh em, lần này thất thủ rồi,"

Trần Thuật không bận tâm, cười cười, tiếp tục cúi đầu nghịch điện thoại.

Cô chủ nhiệm đọc tên một nửa lớp, vẫn chưa tới An Tĩnh. Cô bất giác quẩn quẩn trang sách, lúc này cô bắt đầu nóng ruột, chốc chốc lại ngược nhìn cô chủ nhiệm.

Đến tận khi cô chủ nhiệm đọc, thứ ba mươi tư, An Tĩnh.

An Tĩnh cắn môi, cúi đầu.

Cô chủ nhiệm thông báo thành tích xong còn báo thêm vài chuyện khác. Lần này lớp A2 có mấy người thành tích vượt trội, vượt qua cả một số người ở lớp A1.

Cô còn nói tới bài thi Toán của Trần Thuật là bài thi duy nhất đạt điểm tối đa lần thi tháng này. Sau đó cô chuyển giọng, nói bài thi Ngữ văn của cậu hơi lơ là chủ quan nên kéo tổng thành tích xuống.

Thực ra những lời này căn bản không lọt tai An Tĩnh, bây giờ cô chỉ thấy đầu óc trống rỗng. So với lần trước cô rút mười bậc. Cô cúi đầu, nằm bò ra sàn, cảm thấy hơi mệt.

Những tiết tiếp theo là trả bài thi tháng và giải đề. Cả lớp đều vùi đầu vào biển đề thi.

Tan học, lớp học ồn ào, tiếng hò hét vang khắp hành lang.

Kỳ nghỉ tuần lễ vàng khiến người ta vô cùng phấn chấn.

An Nguyệt đến chỗ giáo viên piano.

Một mình An Tĩnh đi ra bến xe như thường lệ, đợi xe, lên xe, quẹt thẻ.

Cô chọn một chỗ ngồi gần cửa sổ.

Bên ngoài từng hàng xe nối đuôi nhau, đông đúc tấp nập, những hàng cây xanh non mơn mớn biến mất trước mắt, ánh chiều tà hắt xuống.

An Tĩnh chớp chớp mắt, đeo cặp, xuống xe ở trạm giữa đường.

Thứ Sáu, mọi người đều dẫn bạn gái hoặc người nhà ra ngoài ăn tối. Khuôn mặt ai nấy đều rạng rỡ nụ cười, vui tươi hơn hở.

An Tĩnh cứ cất bước đi như thế, mông lung mơ hồ chẳng biết sẽ tới đâu. Cô nhắn tin cho mẹ, nói đến nhà bạn chơi một lúc, sau đó tắt máy. Nếu về nhà, việc đầu tiên bà Lục Mỹ Hoa hỏi sẽ là thành tích thi tháng của cô.

Cô muốn được xả hơi, cho mình một chút không gian riêng.

Không biết từ lúc nào, trời đã tối sầm lại, đèn đường lần lượt bật sáng, nối thành một đường thẳng, từ xa tới gần, bóng người dưới đất lúc sáng lúc tối.

Xung quanh toàn là các cửa hàng nhỏ san sát nhau, rực rỡ muôn màu.

Mùi thơm của thức ăn khiến người ta không khỏi thèm thuồng.

An Tĩnh không biết mình đã đi bộ bao lâu, chỉ thấy hai chân hơi mỏi, cô nhìn quanh rồi ngồi xuống chiếc ghế gỗ ven đường.

Trên đường người qua kẻ lại, vô số khuôn mặt khác nhau mang theo vô số biểu cảm khác nhau, cô thả lỏng bản thân.

Đó chính là cảnh tượng mà Trần Thuật nhìn thấy.

Bên kia đường, một cô gái mặc đồng phục ngồi trên chiếc ghế băng, khuôn mặt thanh tú ẩn chứa nỗi muộn phiền không biết tên.

Cơn gió mùa hè thổi bay tóc mái thưa thưa của cô, để lộ vàng trán trắng mịn nhỏ nhắn, mái tóc ngang vai xõa ra, cánh tay trắng trẻo nhỏ bé ôm chiếc cặp trước cặp, đôi chân mang đôi giày đế bằng màu trắng bắt giắc dung đưa.

Lông mày của Trần Thuật khẽ nhíu lại, sao cô còn chưa về nhà? Một mình ở đây làm gì? Đồng phục còn chưa thay, vai còn đeo cặp.

Cậu nhìn đồng hồ, cau mày, đã bảy giờ rồi, chưa ăn gì luôn sao?

Trần Thuật cảm thấy hơi bực bội và lo lắng, không biết từ khi nào, cô gái trước mắt đã khiến trái tim cậu rung động.

Tổng Tư vẫy vẫy tay trước mặt Trần Thuật, "Nhìn cái gì vậy?"

Trần Thuật đứng thẳng người, thờ ơ nói với mấy cậu bạn: "Mấy ông đi chơi đi, tôi không đi nữa."

"Trời, sao ông không đi, đã hẹn cùng chơi bowling rồi." Tổng Tư không vui, bắt đầu lải nhải: "Lần này toàn là người quen, ông nên đi chứ."

Trần Thuật không bận tâm tới cậu ta, chỉ vẫy vẫy tay, rào bước đi thẳng sang bên kia đường.

Đèn đỏ vẫn đang nhấp nháy, cậu bực tức "chep" một tiếng, nóng lòng không đợi được. Đột nhiên thấy có chút nực cười, cô ấy vẫn còn đó cơ mà, lẽ nào còn sợ cô ấy chạy mất.

Tổng Tư muốn xem xem cái gì đã thu hút sự chú ý của Trần Thuật. Cậu ta hướng mắt nhìn theo, quan sát từ trái sang phải, bỗng dừng lại, cô gái mảnh mai ngồi trên băng ghế trong rất quen.

Cậu ta nghĩ ra điều gì đó, bỗng nhiên nhảy lên ôm vai Châu Tề, "Đại Tề, ông nói xem, không phải Trần Thuật muốn theo đuổi em gái đấy chứ, á nhầm, người Trần Thuật muốn theo đuổi là An Tĩnh?"

Châu Tề sờ cằm, nhìn về phía Trần Thuật, chỉ biết cảm thán trong lòng. Không biết cô nàng tiểu An Tĩnh này đã cho Trần Thuật uống bùa mê thuốc lú gì mà trong mắt cậu ta chỉ có một mình cô ấy.

Cậu ta thích thú trêu chọc Tổng Tư, thấp giọng nói: "Ông đoán xem."

Tổng Tư đánh một cái vào gáy cậu ta.

"Đoán cái đầu ông đấy, ông đâu phải Trần Thuật, học cậu ta làm gì."

"Trời, ông ra tay hiểm vậy."

An Tĩnh cup mắt nhìn xuống đất, hay chân đứng đưa qua lại, khẽ chạm xuống đất. Đột nhiên, trước mắt xuất hiện một cốc trà sữa màu tím cỡ lớn.

An Tĩnh sững người, rời mắt khỏi cốc trà sữa hướng lên trên, người đứng đối diện với cô là ... Trần Thuật.

Cậu không mặc đồng phục, bên trên là áo phông cộc tay màu đen, bên dưới là quần bò xanh lam, đường nét phóng khoáng, dưới chiếc mũ lưỡi trai là mái tóc màu đen, dáng người cao gầy, đơn giản khỏe khoắn.

An Tĩnh thoáng ngây người, nhìn cậu với ánh mắt phức tạp và nói, "Sao cậu ... lại ở đây."

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 19: Lần Này Chúng Ta Đã Coi Là Thân Nhau Rồi Chứ?

Trần Thuật nhếch miệng, không trả lời. Cậu chậm rãi ngồi xuống bên cạnh, đưa cốc trà sữa cho cô.

"Trà sữa khoai môn, mua cho cậu đấy." Ngữ khí trầm lặng ẩn chứa nụ cười.

An Tĩnh không nhúc nhích, đôi mắt trong voi vẫn đang chăm chú nhìn cậu, dường như không hiểu vì sao cậu lại ở đây.

Trần Thuật thở dài một tiếng, lẩm bẩm, "Đúng là nằm gọn trong tay cậu rồi."

"Cái gì?" An Tĩnh không nghe rõ.

Cậu giơ một tay ra, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của An Tĩnh. Cô có vẻ kháng cự, rút tay lại phía sau, nhưng cậu vẫn nắm rất chặt, nhét cốc trà sữa vào tay cô.

Bàn tay cậu thon dài, trắng trẻo với những khớp xương rõ ràng.

Cốc trà sữa trên tay vẫn còn ấm, cô ngập ngừng hút một ngụm. Vị trà sữa ngọt ngọt ấm nóng từ từ chảy xuống cổ họng, lúc ấy cô mới phát hiện quả thực mình đang khát, tây chân đã mềm nhũn.

Trần Thuật chống hai tay xuống gối, cúi người, chăm chú nhìn cô hồi lâu, sau đó nói: "Cậu đợi mình một chút."

An Tĩnh vẫn đang uống trà sữa, thấy Trần Thuật đột nhiên đứng dậy, đi sang đường, tới cửa hàng tiện lợi ở phía đối diện.

Cô ngược mắt, tiếp tục uống trà sữa.

Một lúc sau, người bên cạnh quay lại đem theo mùi thơm của đồ ăn. Trần Thuật thấy cô đã uống hết nửa cốc trà sữa, cậu chọt nhíu mày, đưa bát canh cá trên tay cho cô, rồi lấy lại cốc trà sữa.

An Tĩnh đưa mắt nhìn theo, hơi ngơ ngác.

Trần Thuật bật cười, "Ăn đi, mình cầm hộ cậu."

An Tĩnh liếc mắt nhìn bát canh rất to trên tay, đầy đủ các thành phần, mỗi loại chọn một ít, sao cậu biết cô vẫn chưa ăn gì nhỉ?

Cô cắn một miếng chả cá, nhai rất kỹ, nuốt xuống và nói: "Bao nhiêu tiền vậy? Ăn xong mình trả cậu."

Trần Thuật không trả lời, chỉ nhếch miệng cười. Khuôn mặt nhìn nghiêng thật tuấn tú, cậu thản nhiên ngồi nghịch cốc trà sữa trên tay, ánh mắt không biết đang nhìn về phía nào.

Một lúc sau, cậu nói: "Không phải vội."

An Tĩnh ăn rất chậm, nhai thật kỹ, Trần Thuật ngồi bên kiên nhẫn chờ.

Người qua đường liếc nhìn họ, một cảnh tượng mới đẹp làm sao. Cô gái mặc đồng phục ngồi ăn ngon lành, bên cạnh là một chàng trai áo đen khôi ngô tuấn tú ngắm nhìn cô không rời mắt, đôi mắt ngập tràn niềm vui và sự thỏa mãn.

Thấy cô ăn xong, Trần Thuật chủ động cầm chiếc bát dùng một lần trên tay cô bỏ vào thùng rác, rồi đưa một chiếc bánh kem nhỏ không biết đã chuẩn bị từ lúc nào cho cô.

Nói thật An Tĩnh đã thấy no rồi, nhưng vẫn không kìm được cảm giác thèm ăn, Cô mở ra múc một thìa bánh, thật ngọt, cảm giác nhân bánh mềm xốp rất mịn. Đồ ngọt đúng là khiến tâm trạng của cô khá hơn rất nhiều.

An Tĩnh ăn hết miếng bánh kem lúc nào không hay, Trần Thuật lại đưa cốc trà sữa cho cô. Cậu nhìn cô, nhẹ nhàng hỏi: "Ăn no rồi chứ?"

Lúc ấy An Tĩnh thấy mặt mình nóng ran, cô chậm chậm hút trà sữa, gật đầu, suýt Ợ lên vì no.

"Vẫn chưa muốn về nhà sao?" Cậu hỏi.

An Tĩnh ngây người nhìn cậu. Trong đôi mắt đen láy sâu thẳm của Trần Thuật ẩn chứa một thứ cảm xúc cô không hiểu được.

Cô khẽ ừ một tiếng.

Trần Thuật nhếch miệng, ngời thẳng người, cậu đưa tay sờ cổ, rồi đút hai tay vào túi, "Đi thôi, mình đưa cậu đến chỗ này chơi."

An Tĩnh đấu tranh tư tưởng, cuối cùng cô đeo cặp, ngập ngừng đi theo cậu.

Bởi cậu đã dành quá nhiều ý tốt cùng sự quan tâm cho cô, khiến cô không kiềm chế được mà đi theo cậu.

Họ đi bộ một đoạn không lâu lắm, tới một quán game nhỏ bên đường, vào cửa, lên tầng hai, không gian đổi khác, nhả nhận gọn gàng.

Trần Thuật đang định đẩy cửa, bỗng nhiên người bên cạnh liền kéo áo cậu.

"Trần Thuật, chỗ này, chỗ này chúng ta không vào được đâu."

Trần Thuật hơi sửng sốt. Lần đầu tiên cô gọi tên của cậu, không còn là tiếng "bạn ơi" xa lạ, cậu nghĩ, giọng cô mới dịu dàng nhẹ nhàng làm sao, sao mà hay thế.

An Tĩnh ngược nhìn mấy chữ quán net rất bắt mắt trước mặt, khẳng định lại một lần nữa, "Chúng ta là trẻ vị thành niên, không thể vào đây được."

Không gian tĩnh lặng.

Trần Thuật cười, nhìn dáng vẻ nghiêm túc và đôi mắt long lanh nước của cô, khiến cậu bất giác động lòng.

Cậu giơ tay, khoác vai cô đẩy cửa bước vào, thì thầm bên tai cô, "Không sao đâu, chủ quán này là bạn mình, mình và Tống Tư vẫn thường đến đây."

Trần Thuật đưa cô đến quầy, thuê một phòng, sau đó hỏi: "Cậu biết chơi game gì?"

An Tĩnh nghĩ một lúc, "Dò mìn."

Trần Thuật khựng lại một lúc, bắt đầu mở máy như không có chuyện gì.

Cậu mở một game đang hot, dạy cô các bước chơi cơ bản.

"Cái này là nhật đồ, cái này đi ..." Cậu ngồi trên ghế của mình ghé sát lại, kiên nhẫn dạy cô.

Khuôn cằm với đường nét rõ ràng, yết hầu khể nhô lên, vẻ mặt lạnh nhạt nhưng rất nghiêm túc.

An Tĩnh nghe nhưng không hiểu lắm, có vẻ rất phức tạp, nhưng khá mới lạ.

Họ chơi một ván, hai người một đội. Trần Thuật chỉ vào một vị trí, "Nhảy ở đây."

An Tĩnh luống cuống theo cậu, "Mình phải làm gì?"

"Cứ đi theo mình là được."

"Ừm."

Sau đó An Tĩnh thật sự không làm gì cả, đồ cũng không nhật, chỉ mãi miết chạy theo cậu, xem cậu nhật đồ, uống nước, cảm giác như vậy cũng rất thú vị.

"Ấy, có người."

Lúc đi dạo cô không cẩn thận nhìn thấy người, hốt hoảng thốt lên.

"Ừ, cậu ngồi xuống, để mình xử lý hấn." Trần Thuật liếc mắt nhìn, trầm tĩnh nói.

Sau một hồi bắn súng lia lịa.

"Chết rồi sao?"

"Ừ, chết rồi, cứ ở cạnh mình là được."

"..."

Có một lần An Tĩnh cầm súng bắn lung tung, cũng giết được một người. Điều đó khiến cô không khỏi phấn khích, rất đặc chí với người ngồi bên cạnh.

Lúc ấy Trần Thuật cũng nở nụ cười, rất biết cách phối hợp khen ngợi cô.

Thời gian cứ thế trôi đi lúc nào không hay, sau vài ván, Trần Thuật liếc nhìn đồng hồ. "Đi thôi, muộn quá rồi, phải đưa cậu về nhà."

An Tĩnh ngáp ngừng, liếc nhìn thời gian, im lặng một lúc rồi ngoan ngoãn gật đầu.

Buổi tối, trăng lưỡi liềm lơ lửng trên bầu trời, ánh trăng chiếu xuống mặt đất.

Bên đường là một dãy cột đèn. Hai người một trước một sau. Trần Thuật dứt tay vào túi, dáng vẻ hờ hững, nhà nhả theo sau cô.

Đến bên xe buýt, An Tĩnh ngoảnh đầu, nhìn cậu, khẽ nói.

"Cậu đi đi, mình ở đây chờ xe được rồi."

Trần Thuật đáp một tiếng lầy lệ, nhưng không nhúc nhích. Cậu đã nhịn nguyên buổi tối, cuối cùng quay người móc bao thuốc, lắc lắc rồi rút ra một điếu, bật lửa châm thuốc. Sau khi hút một hơi, cậu tùy ý cầm trên tay.

Ánh lửa thoát ẩn thoát hiện trong bóng tối trông thực rực rỡ.

Qua màn khói thuốc, cậu nhìn cô gái mảnh mai trước mắt, chậm rãi cất tiếng hỏi.

"Tâm trạng khá lên chút nào chưa?"

Cậu không hỏi nguyên nhân, cũng không hỏi cô vì sao không về nhà, chỉ đơn giản muốn đưa cô đi thư giãn đầu óc.

Còn cô cũng không hỏi vì sao cậu lại ở bên cạnh mình nguyên buổi tối.

Trần Thuật mỉm cười, nghiêng đầu thản nhiên nói: "Mình không cần lời cảm ơn của cậu đâu."

An Tĩnh im lặng nhìn cậu.

Ánh đèn neon rực rỡ muôn màu vụt sáng ở đằng xa, cuộc sống về đêm chỉ mới bắt đầu.

Đôi mắt đen láy sâu thẳm của Trần Thuật nhìn cô chăm chú, một lúc sau, cậu rút tay ra khỏi túi, đồng thời lấy ra một chiếc điện thoại, giơ lên trước mặt cô, nhẹ nói: "Cho mình số điện thoại của cậu."

An Tĩnh không nhúc nhích, đưa mắt nhìn chiếc điện thoại màu đen ấy một hồi.

Trần Thuật cũng đứng im, vẫn dáng vẻ thản nhiên ấy.

An Tĩnh mím môi, đưa tay cầm lấy chiếc điện thoại của cậu, thân máy mát lạnh rất dễ chịu. Cô gõ một dãy số lên đó, đưa lại cho cậu.

Trần Thuật nhướn mày, hết nhìn điện thoại lại nhìn cô, như cười như không cất tiếng đùa: "Cậu sẽ không cho mình số điện thoại giả đấy chứ?"

An Tĩnh lắc đầu, giọng bình tĩnh: "Mình không lừa người khác đâu."

Trần Thuật gật đầu, như chợt nghĩ ngợi điều gì.

Lúc ấy, xe buýt mà An Tĩnh đang đợi chầm chậm đi tới, cô ngoảnh đầu chào tạm biệt cậu.

Trần Thuật gật đầu, đứng sau chăm chú dõi theo cô, đến tận khi cô lên xe, chọn được chỗ ngồi, lại trông theo chiếc xe phóng đi xa.

Trần Thuật cúi đầu đi theo hướng ngược lại, bàn tay hờ hững nghịch điện thoại. Đột nhiên, cậu dừng bước, mở màn hình lưu lại số điện thoại cô vừa nhập.

Sau đó ghi chú : Tiểu Tiên Nữ.

An Tĩnh về gần đến nhà, ngập ngừng một lúc trước khi lấy chìa khóa ra mở cửa. Lúc này An nguyệt đã về nhà rồi.

Bà Lục Mỹ Hoa từ trong phòng khách bước ra, hỏi một câu: "Ăn cơm chưa?"

"Con ăn rồi."

"Ở nhà bạn à?"

"Vâng."

An Nguyệt vào bếp rót cốc nước, hỏi thêm "Bạn nào vậy?"

An Tĩnh ngáp ngừng, một suy nghĩ lóe lên trong óc, cô vội nói "Kỳ Nguyên."

An Nguyệt gật đầu, "Em và bạn ấy thân nhau vậy sao?"

"Ừ."

"Mang bài thi ra đây mẹ xem nào." Bà Lục Mỹ Hoa bảo cô ngồi xuống, vẻ mặt rõ ràng đã biết kết quả thi của cô.

An Tĩnh cắn môi, chậm chạp kéo khoa cặp, lấy đề thi và đáp án cho mẹ xem.

Về mặt bà Lục đánh lại, bà xem một lúc rồi nói: "Kỳ nghỉ lễ Quốc Khánh này mẹ sẽ đăng ký lớp học thêm cho con, không thể tiếp tục thế này được, sao lại rớt mười bậc cơ chứ? Thành tích của chị con tăng lên kia kìa."

An Tĩnh gật đầu lắng nghe, bàn tay vô thức cuộn cuộn bài thi.

Cuối cùng vẫn là An Nguyệt kên tiếng, "Thôi, em ấy đã rất mệt rồi, về phòng nghỉ ngơi đi."

Bà Lục Mỹ Hoa thở dài, gật đầu.

An Tĩnh về phòng, ngồi thượt xuống ghế, ngây người hồi lâu. Cô mệt mỏi vò đầu, lấy quần áo vào phòng tắm.

Cô bước ra với vẻ nhẹ nhõm dễ chịu, ngồi xuống giường bôi kem dưỡng da lên mặt, sau đó lấy điện thoại trong cặp ra, bật máy.

Có hai tiếng chuông báo tin nhắn, cô mở ra đọc.

Bỗng chốc, hàng mi của cô run run, An Tĩnh mím môi, lòng hoang mang. Lần đầu tiên, một cảm giác không thể gọi tên xộc thẳng vào tim cô.

Người đó ... rốt cuộc muốn làm gì vậy.

"Lần này chúng ta đã coi là thân nhau rồi chứ?"

"Có thể hẹn cậu ra ngoài được không?"

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 20: Mơ Về Em

Cô sống người, không biết phải nhấn lại thế nào.

Thực ra, tính cách An Tĩnh giống như cái tên của cô, là một cô gái rất dịu dàng và nhẹ nhàng, . Do tính cách trời sinh nên dù chẳng nói nhiều, nhưng không có nghĩa cô là người chậm hiểu.

Hoàn toàn ngược lại, tâm tư của cô rất nhạy bén, không hề nhu nhược mềm yếu giống như người ta lầm tưởng.

Lúc ở trường, cô lẽ mờ nhận ra hình như người này đối xử với mình khác hẳn mọi người. Thứ cảm xúc thầm kín này cũng chỉ người trong cuộc mới có thể nhận thấy rõ ràng.

Có điều, lúc ấy cô hoàn toàn không bận tâm. Chỉ muốn chăm chỉ học hành mà thôi.

Bây giờ, hai tin nhắn trong điện thoại như hai quả bom nổ chậm, khiến cô lúng túng không biết phải làm thế nào. Cô chưa bao giờ đối mặt với những chuyện này.

Trước đây cũng từng có người thích và bày tỏ tình cảm với cô, còn gửi cả thư tình gì gì đó, có điều bà Lục Mỹ Hoa quản lý rất nghiêm, hơn nữa cô cũng chẳng hứng thú với chuyện yêu đương, nên đều thẳng thắn từ chối.

Nếu có người then thùng xin số điện thoại của cô, cô chỉ cười cười trả lời mình không có điện thoại.

Tuy chàng trai này không hề bày tỏ cái gì, nhưng những chuyện cậu làm tối nay, ví như kiên nhẫn ở bên cạnh cô cả buổi tối, dạy cô chơi game, đưa cô ra bến xe, có lẽ An Tĩnh không hiểu sai ý cậu.

Giữa bạn bè cùng lớp có chuyện đó sao?

Tối nay, đôi mắt đen láy sâu thẳm của Trần Thuật nhìn cô chăm chú, khoảnh khắc cậu hỏi số điện thoại của cô, thú thực, cô cũng do dự vài giây, trong đầu hiện lên một loạt hình ảnh trước đây khi An Nguyệt vô tình nhìn về phía Trần Thuật, An Nguyệt hỏi bài tập cậu.

Không biết vì sao, bất giác cô cho cậu số điện thoại của mình.

Hai người là chị em sinh đôi, cô hiểu rõ tính cách của An Nguyệt hơn ai hết.

An Nguyệt là một người vô cùng hiếu thắng, chị ấy thích cái gì cũng đều phải làm đến mức tốt nhất, hoàn hảo nhất. Hồi học lớp mười, chị ấy biết về sự tồn tại của một bạn nam tên là Trần Thuật, kết quả thi luôn dễ dàng đè bẹp mình, vì thế trong mắt An Nguyệt lúc nào cũng ẩn chứa cảm giác hiếu kỳ và không phục.

Hơn nữa, từ ngày bắt đầu năm học mới, An Nguyệt lúc nào cũng đặc biệt chú ý tới Trần Thuật.

Khoảnh khắc ấy, cô cũng không biết vì sao, giống như ma xui quỷ khiến, cô đã cho cậu số điện thoại của mình

Bây giờ cô lại cảm thấy hơi hối hận, thấy mình thật tầm thường.

Thật sự rất tầm thường.

Cô bực tức mím môi, cúi đầu định lưu lại số điện thoại của Trần Thuật, nhưng đúng khoảnh khắc nhập ký tự, cô sững người rồi bỏ qua.

Cô chậm chậm buông tay ra, khóa bàn phím, kiên quyết không nhìn số điện thoại lạ ấy nữa.

Chiếc điện thoại bị cô ném sang một bên.

Sau khi đưa An Tĩnh ra bến xe buýt, Trần Thuật cúi đầu châm một điếu thuốc nữa.

Toàn thân cậu chìm khuất trong bóng tối, đôi môi mỏng hơi mở ra, từ từ nhả khói thuốc, ánh mắt hướng về phía ánh đèn neon phía xa. Dưới vành mũ lưỡi trai, đôi mắt lạnh lùng xa cách không biết đang ẩn chứa tâm trạng gì.

Bên đường thỉnh thoảng có nữ sinh trung học đi ngang qua, lén nhìn trộm cậu đầy phấn khích, muốn chụp tấm ảnh khoe khoang với bạn bè.

Trần Thuật dường như phát hiện ra, đôi mắt lạnh lùng liếc nhìn họ, rồi tỏ vẻ bình thản quay mặt đi, không bận tâm.

Ánh nhìn đó khiến mấy cô gái cảm thấy e thẹn sợ hãi, trong lòng có chút căng thẳng, chưa kịp mở khóa điện thoại liền vội vàng chạy đi.

Làn khói mỏng bay lên, làm nhòa đi khuôn mặt khô ngò của cậu.

Hết một điều thuốc, cậu lấy điện thoại ra gọi điện. Sau khi điện thoại kết nối, giọng nói của Tống Tư vang lên.

"Alo alo, A Thuật à?"

"Đang ở đâu?" Cậu lạnh lùng nói.

"Ông xong việc rồi à, đưa gái về rồi à? Hai người chơi gì vậy?"

"Ở đâu?" Trần Thuật không bận tâm đến cậu ta, chỉ hỏi ngắn gọn một câu.

Đầu dây bên kia ồn ào náo nhiệt, có tiếng nói chuyện của con trai con gái. Một cô gái nũng nịu, còn có cả tiếng bóng bowling đánh đổ những chai gỗ.

"Ồ ồ, ở chỗ cũ, vẫn là sân bowling ở đường số 15, nhanh lên, mọi người đang đợi ông đấy."

"Ừ, tới đây." Trần Thuật lười biếng đáp.

Mười lăm phút sau, Trần Thuật bước vào sân bowling sáng rực ánh đèn, nam thanh nữ tú chen chúc trong sân chơi, ai nấy phì phèo thuốc lá.

Lúc cậu đến, đám người Tống Tư đã chơi được một lượt rồi.

Từ Lâm đứng bên cạnh dạy bạn gái cậu ta chơi bowling, tư thế rất thân mật, cô gái nũng nịu, cố tình nói không biết chơi. Từ Lâm ngửa ngáy trong lòng, khó mà kìm nén được, trong lúc dạy bảo cũng nhân tiện " sờ mó" tận hưởng.

Trần Thuật ngồi xuống ghế ở khu vực ngồi nghỉ, ánh đèn quá chói, cậu kéo mũ lưỡi trai xuống.

Từ Lâm và đám bạn thường xuyên chơi với cậu giờ tay chào cậu.

Trần Thuật cười, bình thản đáp lại một tiếng. Cậu bắt chéo chân, khoanh tay trước ngực, nhìn Châu Tề và Hứa Gia Nghiệp chơi bowling một lúc.

Rồi lại cảm thấy có chút tẻ nhạt, cậu thổi phèo một tiếng, lấy điện thoại ra nghịch, bất chợt, cậu nheo mắt lại, khóe miệng nở nụ cười, nhấn tin vào số điện thoại vừa mới xin được, vẫn còn nóng bỏng tay.

Tống Tư vẫy tay với các bạn, nói lát nữa chơi tiếp. Cậu ta ngồi xuống cạnh Trần Thuật, khoác vai cậu, ngắm nghía khuôn mặt cậu, ánh mắt càng nhìn càng kỳ quái.

"Nhìn đủ chưa?" Trần Thuật không rời mắt khỏi điện thoại, lạnh lùng mở miệng nói.

Tống Tư gật đầu cười khì khì, "Sao cơ? Không phải, không phải, định hỏi ông vài câu thôi, nhưng thấy ông đang nhắn tin nên không muốn làm phiền."

Bắt đầu từ khi nào lại lịch sự như vậy, Trần Thuật liếc nhìn cậu ta.

"Hỏi đi."

"Cậu đưa em gái đi đâu chơi vậy?"

"Quán nét."

"Chơi gì ở quán net?" Cậu ta không thể hiểu nổi.

"Chơi game."

Hả? Tống Tư trợn mắt há hốc miệng. A Thuật trọng sắc khinh bạn để đưa một cô gái đi chơi game suốt cả buổi tối sao?

Cậu ta nhìn Trần Thuật như nhìn "sinh vật lạ" rồi hỏi với vẻ thăm dò: "Tôi có cần làm quen lại với ông từ đầu không, từ lúc nào mà ông đột nhiên hứng thú với cô em gái lớp chúng ta vậy, âm thầm lặng lẽ quá, tôi chẳng hề hay biết."

Trần Thuật liếc cậu ta một cái, lạnh lùng nói: "Sao, không được à?"

"Sặc, được chứ, sao lại không được, ông là được nhất." Tống Tư gật đầu lia lịa, nhưng nghĩ một hồi, vô cùng thận trọng quan sát vẻ mặt của Trần Thuật, "Chỉ là tôi muốn biết, làm sao em gái của chúng ta lọt vào mắt xanh của ông, làm thế nào khiến ông rung động?"

Tống Tư nói chuyện có chút khoa trương nhưng cũng rất nghiêm túc.

Trần Thuật không nói gì, khuôn mặt vô cảm, chỉ tùy ý tung chiếc điện thoại trên tay.

Đúng vậy, cậu cũng muốn biết, vì sao cậu lại có cái nhìn khác với An Tĩnh.

Nhưng lấy đâu ra nhiều cái vì sao như vậy, ban đầu cậu cũng không bận tâm, nhưng càng về sau, từng cử chỉ hành động của An Tĩnh, thậm chí một nụ cười, một câu nói dịu dàng đều khắc sâu trong tim cậu.

Giống như nhện giăng tơ vậy, từng bước từng bước, càng lún càng sâu.

Tổng Tư thấy cậu không nói gì, lại lẩm bẩm: "VẬY còn Hạ Tâm Vũ thì sao, còn cả Long Ni gì gì đó nữa chứ, bọn họ phải làm sao đây, trái tim dâng hiến cho ông rồi."

Trần Thuật cau mày, phản bác lại một cách khó hiểu: "Đầu óc ông có vấn đề à? Bọn họ liên quan gì đến tôi?"

Tổng Tư cạn lời, chỉ biết lắc đầu. Quả nhiên Trần Thuật vẫn là Trần Thuật trước đây, chưa bao giờ nể tình bất kỳ cô gái nào khác.

"Không nói nữa."

Trần Thuật đứng dậy, lắc lắc cần cổ, sau đó nhấc một quả bóng, những người xung quanh thấy Trần Thuật muốn chơi, thi nhau cổ vũ, tiếng huýt sáo vang lên từng hồi.

Trần Thuật nhếch mép, nở nụ cười. Cậu nheo mắt, nhìn chằm chằm về phía trước, chuẩn bị sẵn sàng, quả bóng lao vào chính giữa, toàn bộ ki gổ đổ rạp xuống.

An Tĩnh dịu dàng nhìn cậu, đôi mắt ươn ướt, thân thể như một chú nai con ngơ ngác run rẩy, hai mắt ngấn lệ.

Tay cô nắm chặt vạt áo phong đen của cậu với dáng vẻ lo lắng bất an, toàn thân toát lên vẻ quyến rũ. Cô khẽ gọi tên cậu: "Trần Thuật."

Giọng nói mềm mại, âm cuối hơi ngân lên, mang theo sức hấp dẫn khó diễn tả thành lời.

Cô chậm chậm nghiêng người, ghé sát về phía cậu, nhón chân.

Trần Thuật sửng sờ, không biết nên phản ứng thế nào. Lúc này đầu óc cậu trống rỗng. Trong mắt chỉ còn đôi môi đỏ càng lúc càng áp sát lại của cô, nhỏ nhắn non nớt như cánh hoa mỏng manh.

Mùi hương rất thơm trên người An Tĩnh khiến cậu đắm say, vẻ đáng thương ẩn trong đôi mắt của cô khiến cậu bất giác siết chặt tay ôm cô vào lòng.

Đúng lúc hai bờ môi sắp chạm nhau, Trần Thuật bất chợt tỉnh giấc.

Đêm khuya, căn phòng chìm trong bóng tối, màn đêm dày đặc.

Mồ hôi túa ra ướt tóc, cậu thở hổn hển một hồi.

Trần Thuật vò đầu, đứng dậy, ngồi cạnh mép giường, cậu cầm cốc nước trên chiếc kệ cạnh giường, ngửa đầu dốc thẳng vào miệng, đường cong yết hầu lộ ra rõ rệt.

Nước chảy vào cổ họng, lúc ấy cậu mới cảm thấy sức nóng trong người từ từ lắng xuống.

Uống hết một hơi, cậu đặt chiếc cốc lên kệ. Khuỷu tay chống xuống đầu gối, tay đỡ lấy trán, cụp mắt một hồi lâu. Cậu khàn khàn chửi nhỏ: "Chết tiệt."

Đến tận bây giờ, cơ thể vẫn còn chảy mồ hôi, cậu nghĩ ngơi một lúc, lấy điều khiển giảm điều hoà xuống mấy độ, đi vào phòng tắm.

Một lúc sau, tiếng nước chảy vang lên. Năm phút sau, cậu bình thản bước ra ngoài, sau khi tắm nước lạnh, thân thể dần trở lại bình tĩnh.

Đanv trong phòng riêng, cậu cởi trần, chỉ mặc độc một chiếc quần rộng màu đen, làn da trắng trẻo, cơ thể khoẻ khoắn, vùng eo của chàng thiếu niên cao gầy thấp thoáng vài múi cơ bụng.

Tóc cậu ướt sũng, còn chảy nước, những giọt nước nhỏ xuống, lăn qua xương quai xanh chảy xuống dưới.

Cậu lau tóc qua loa bằng khăn rồi ném xuống giường, với lấy chiếc điện thoại màu đen trên kệ đầu giường, mở máy nhưng chẳng thấy tin nhắn nào đến.

Trần Thuật uể oải nằm trên giường, tin nhắn gửi Tiểu Tiên Nữ không nhận được hồi âm, nét mặt cậu chẳng biết ẩn chứa tâm trạng gì, một lúc sau, khoé miệng nhếch lên tự cười nhạo mình.

Cậu cảm thấy mình hết như ma xui quỷ khiến. Cậu vốn tưởng rằng mình không phải kiểu người dễ dàng đắm chìm vào chuyện tình cảm. Hồi học lớp mười, càng không có cô gái nào có thể khiến tim cậu đập loạn nhịp.

Cậu luôn có cảm giác những cô gái cố tình gần gũi với cậu, cố tình làm bộ làm tịch, cố làm ra vẻ trong sáng thuần khiết trước mặt cậu thật tẻ nhạt vô vị.

Cậu cũng không biết mình đã bắt đầu để ý đến cô từ khi nào, chỉ là dần dần ánh mắt không thể kiểm soát được luôn trông về phía cô, từng chút từng chút ăn sâu vào trái tim cậu.

Đêm nay, lần đầu tiên cậu mơ thấy cô, cũng là lần đầu tiên có cảm giác ham muốn. Trong giấc mơ, cô dịu dàng miên man gọi tên cậu.

Đôi mắt sợ sệt nhìn cậu, đồng thời chủ động áp sát lại, để cậu cảm nhận được mùi hương của cô. Cậu vẫn nhớ cảm giác khi chạm vào eo của cô, mềm mại mịn màng, uyển chuyển dịu dàng.

Cậu buông một tiếng chửi thề khe khẽ, bực tức cau mày, sao đang mơ lại tỉnh giữa chừng? Thật mất hứng.

Trần Thuật "phù" một tiếng, nhắm mắt, đặt tay lên trán, không dám nghĩ nhiều nữa, cố gắng kìm nén cảm giác bồn chồn rục rịch đang bùng lên tận sâu trong đáy lòng.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 21: Hẹn Gặp

Dịp Quốc Khánh được nghỉ bảy ngày. Bạn bè bắt đầu vui chơi điên cuồng. Nhưng trong số đó không có An Tĩnh.

Bà Lục Mỹ Hoa đã đăng ký lớp học thêm cho An Tĩnh, cô đành phải đi học mà thôi.

Mấy ngày nghỉ này, bà Lục Mỹ Hoa không ngừng ở nhà gọi điện thoại khoe khoang với bạn bè, người thân rằng An Nguyệt thi tốt thế nào, lần này đứng thứ hai cả khối.

Thú thật, An Tĩnh đã nghe những lời này suốt từ ngày bé xịu tới giờ đã thấy ngán lắm rồi, nhưng chính cô vẫn lờ mờ có chút đổ kỵ với vị trí quan trọng của An Nguyệt trong lòng mẹ.

An Tĩnh luôn cảm thấy bà Lục Mỹ Hoa dành quá nhiều tình yêu cho An Nguyệt, và chẳng mấy quan tâm tới cô.

Ngày thứ năm của kỳ nghỉ lễ, buổi sáng An Tĩnh vẫn tới lớp học thêm như thường lệ. Cô ngồi trong phòng của mình, chuẩn bị đầy đủ bài tập và sách vở cần thiết trong cặp, sau đó đóng cửa phòng, xuống cầu thang.

An Tĩnh khẽ dừng lại giữa cầu thang, cô cụp mắt xuống.

Bà Lục Mỹ Hoa đang gọi điện trong phòng khách, tiếp tục khoe khoang với bạn bè về thành tích của An Nguyệt lần này. An Tĩnh

không cần nhìn cũng biết, khuôn mặt của mẹ đang rạng rỡ một nụ cười tự hào.

Không biết bà Lục Mỹ Hoa nghe được gì từ đầu bên kia mà đập tay vào sofa, giọng đầy phấn khích: "Đúng vậy, An Nguyệt nhà này rất thông minh, trước kỳ thi lần này nó cũng đặt ra yêu cầu với bản thân. Tôi còn nhớ nó từng nói phải vượt qua ai trong lớp, ơ mà là ai nhỉ, đại loại là một cậu bạn thành tích rất tốt trong lớp, rồi lần này đúng là nó đứng thứ hai thật."

Bà Lục Mỹ Hoa phối hợp với đối phương cười vài tiếng, nói tiếp: "Ừ ừ, đúng vậy, trường Minh Đức cạnh tranh rất khốc liệt, An Nguyệt nhà này chỉ cần hạ quyết tâm thì không có gì là không làm được."

"Đúng vậy, con bé An Nguyệt này hiếu thắng lắm."

Giọng điệu khó lòng giấu được sự tự hào. Thế nhưng bà tuyệt không nhắc một chữ nào về An Tĩnh.

An Tĩnh đứng trên tầng hai siết chặt điện thoại trên tay. Cô bất giác cúi đầu nhìn. Không có chuyện gì mà chị gái chỉ cần hạ quyết tâm muốn làm là không làm được? Vì sao mẹ cô có thể chắc chắn như vậy.

Mẹ biết An Nguyệt rất hiếu thắng, nhưng mẹ có biết tính khí của An Tĩnh cũng rất hiếu thắng, rất bướng bỉnh không.

An Tĩnh thấy cay cay sống mũi, hiếm khi thấy cô giận hờn. Cô liếc nhìn điện thoại trên tay, do dự một lúc, nhếch miệng. Cô mở khóa màn hình, gửi một tin nhắn tới số điện thoại lạ kia.

Tin gửi đi rồi, cô cất điện thoại, vội vàng xuống cầu thang, cố tình không nhìn bà Lục Mỹ Hoa, đi thẳng ra khỏi cửa.

Bà Lục Mỹ Hoa buồn chuyện điện thoại, nghe thấy động tĩnh, ngoảnh đầu nhìn, nhưng chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng An Tĩnh.

"Này, ăn sáng đi, phần đồ ăn sáng cho con đây ..." Bà Lục Mỹ Hoa vẫn chưa nói hết câu An Tĩnh đã đi rồi.

"Trời ạ, cái con bé này." Bà Lục lắc đầu ngao ngán.

Đầu dây bên kia "alo" một hai tiếng, hỏi bà có chuyện gì.

Bà Lục Mỹ Hoa mỉm cười giải thích: "An Tĩnh nhà tôi, chẳng thêm ăn sáng đã đi học thêm rồi."

"Ôi giờ, lần này An Tĩnh thi không tốt bằng lần trước, đứng thứ ba mươi tư." Bà Lục hơi nhú mồm, dường như không hài lòng, nhưng vẻ mặt rất đặc ý.

Dù sao thì top năm mươi của trường Minh Đức vẫn danh giá hơn những trường khác nhiều. Có điều, xưa này bà Lục luôn yêu cầu rất cao ở con cái.

Đối phương khen ngợi An Tĩnh, nói thành tích như vậy là quá tốt rồi, không cần học thêm nữa, kỳ nghỉ nên để cô được nghỉ ngơi thì tốt hơn.

Bà Lục Mỹ Hoa cau mày nói: "Như thế sao được, thời gian là vàng là bạc, giờ không nắm bắt từng giây từng phút sau này sẽ thua kém người ta."

Hai ngày đầu kỳ nghỉ Trần Thuật cùng mẹ đi du lịch thành phố B, hôm qua mới về lại thành phố A.

Không phải cậu ghét đi du lịch, nhưng cậu không thích đi cùng mẹ lắm. Mẹ cậu là ca sĩ nổi tiếng, ai gặp cũng yêu mến, cứ gặp fan hâm mộ nào nhiều tuổi là mẹ lại giới thiệu cậu.

Những người đó tưởng rằng cậu cũng thừa hưởng chất giọng đẹp để từ mẹ mình và mong cậu thể hiện một bài.

Cậu chỉ đành mỉm cười ngượng ngùng tránh không thất lễ mà thôi.

Mẹ cậu cũng phải nói hết nước hết cái mới có thể lôi được cậu đi cùng mình.

Nhờ "phúc" của mẹ, chỉ vắn vỏi vài ngày đi du lịch nhằm chán mà toàn bộ bài tập trong kỳ nghỉ lễ Quốc Khánh vô tình được Trần Thuật làm xong từ lúc nào không hay.

Trong phòng của Trần Thuật, toàn bộ đồ đạc màu đen và đậm chất nam tính. Chiếc giường rộng lớn hơi bừa bộn.

Trần Thuật chơi game trên máy tính bàn, để trải nghiệm cảm giác tuyệt vời nhất khi chơi game nên cậu đã đặc biệt nghiên cứu, trang bị cấu hình cao cho máy, tiêu tốn không ít tiền.

Bên cạnh bàn máy tính là một dãy tủ kính trong suốt cao cấp, sạch sẽ, bày rất nhiều mô hình đắt tiền. Đặc biệt là một tủ kính bày rất nhiều mô hình máy bay lớn nhỏ khác nhau. Trên bức tường màu trắng sạch sẽ là ảnh các ngôi sao bóng rổ.

Căn phòng điển hình của một cậu thiếu niên.

Lúc này, cậu đeo tai nghe, chăm chú đắm chìm trong game.

Điện thoại trên bàn rung lên, báo hiệu có tin nhắn đến.

Trần Thuật nghiêng đầu, liếc nhìn. Sau đó lại không bận tâm đưa mắt đi, tiếp tục tập trung vào trong game, linh hoạt điều chỉnh nhân vật thật chuẩn xác, ngón tay thon dài di chuyển thoăn thoắt trên bàn phím.

Kết thúc một ván, cậu chiến thắng dễ dàng.

Trần Thuật vươn vai, nhắm mắt lại thu thái dựa người vào ghế, thả lỏng toàn thân, ngón tay trắng trẻo gõ xuống bàn theo nhịp đều đặn.

Một lúc sau, cậu ngược mắt, thờ ơ nhìn mặt bàn.

Trần Thuật duỗi thẳng cánh tay, chậm chậm với chiếc điện thoại trên bàn, một tay chống cằm, một tay tùy ý mở ra nhìn, sau đó mở mắt nhìn vào.

Cậu tưởng là tin nhắn của Tống Tư. Nào ngờ ...

Trần Thuật đột nhiên lặng người, nhìn lại một lần nữa. Nhìn đúng mười giây.

Lát sau, cậu ngẩng đầu, đưa mu bàn tay lên che mắt, khóe miệng nhếch lên, khẽ cười thành tiếng.

Trong tiếng cười trầm khàn của cậu ẩn chứa niềm vui và một chút gì đó không dám tin. Bao nhiêu ngày trôi qua, cuối cùng cậu đã đợi được, chẳng phải sao.

"Buổi chiều mình có việc tới quảng trường Thất Viên, cậu tới không?"

Từ: Tiểu Tiên Nữ.

Trần Thuật nhú mày, chủ động vậy sao? Thật là hiếm thấy.

Cậu ném điện thoại xuống giường, ngồi dậy vuốt vuốt mái tóc rối bù của mình, vừa ngân nga một bài hát không theo giao điệu nào, vừa đi vào phòng tắm.

Tắm tấp xong, cậu bước ra lấy chiếc áo choàng có mũ màu đen, đang định mặc vào.

Cốc cốc hai tiếng, có người gõ cửa. Theo sau là giọng nói dịu dàng của một người phụ nữ trung niên.

"Trần Trần."

Trần Thuật nhăn nhó nhìn ra cửa, lớn tiếng "Chờ chút."

Cậu nhanh chóng mặc chiếc áo màu đen lên người, chỉnh lại quần áo, sờ tay ra sau gáy rồi đi mở cửa.

Cửa mở ra, cậu còn chưa nhìn thấy người đã nói với giọng điệu vô cùng bất lực: "Mẹ, chẳng phải đã nói đừng có gọi biệt danh của con rồi sao, để các bạn nghe thấy thì con còn mặt mũi nào làm đại ca ở trường nữa."

Người đứng bên ngoài cửa là mẹ của Trần Thuật. Bà Tống Triều Anh là một ca sỹ nổi tiếng, vô cùng xinh đẹp, lại rất biết cách chăm sóc nhan sắc, chỉ có đôi mắt có vài nếp nhăn rất nhỏ. Vẫn có thể nhận ra dáng vẻ xinh đẹp tràn đầy xuân sắc thời trẻ.

Tống Triều Anh bưng một bát canh, lườm cậu một cái, hờn dỗi nói: "Mẹ gọi con là Trần Trần bao nhiêu năm rồi, đâu thể thay đổi

được, con mãi mãi là cục cưng yêu quý của mẹ."

Nói rồi bà lại bật cười tiếp lời: "Đại ca cái gì, bố con mà biết con làm đại ca là mắng con đấy, nào uống chút canh giải nhiệt đi, cô Châu đặc biệt làm cho con đấy."

Trần Thuật liếc nhìn đồng hồ đeo tay, nói qua loa: "Mẹ, mẹ cứ đặt ở đây, đợi con về sẽ uống sau."

Bà Tống Triều Anh sửng sờ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhìn con trai quần áo chỉnh tề, chải chuốt rất khôi ngô tuấn tú, không khỏi nghi ngờ nói: "Trần Trần, con định ra ngoài à? Chẳng phải hôm nay con nói sẽ ở nhà sao?"

"Con lại thay đổi ý định rồi, con bị muộn, con đi trước đây." Cậu vội vã nhìn đồng hồ, cầm điện thoại, ví tiền lướt qua bà Tống ra ngoài.

"Này, Trần Trần."

Chỗ học thêm của An Tĩnh ở đường Tùng Lâm. Buổi sáng, cô đi tàu điện ngầm tới, không cần đổi xe, tới thẳng lớp học.

Đó là lớp học thêm phục vụ học sinh trung học, giá cả khá đắt đỏ, nhưng đội ngũ giáo viên đều rất tận tâm tận lực, suốt hai tiếng rưỡi dốc sức truyền thụ kiến thức, trọng tâm ôn tập đều là những môn tự nhiên.

Vì là lớp học thêm chú trọng kỹ năng giải đề và giáo viên kiên nhẫn giảng giải nên thời gian đi rất nhanh.

Sau khi tan học, An Tĩnh cất một đồng đề thi và sách vở vào trong cặp, khoác lên vai, chào giáo viên trước khi rời đi.

Đường Tùng Lâm rất gần quảng trường Thất Viên, chỉ cần băng qua hai con đường là đến, tổng thời gian di chuyển chưa tới mười lăm phút.

Đó là một trong những lý do An Tĩnh đặc biệt chọn địa điểm này, lý do thứ hai là vì cô không ăn sáng, nên đang rất đói, cô định tới đó tìm đồ ăn rồi mới đi gặp Trần Thuật.

Quảng trường Thất Viên có một phố ẩm thực với những quán ăn ngon muôn màu muôn vẻ.

Trong thời gian nghe giảng, cô tắt điện thoại. Cô lấy điện thoại trong cặp ra, vừa đi vừa bật máy.

Một tin nhắn đến từ số lạ.

"Đợi mình."

Hai từ đơn giản ngắn gọn lại khiến cô thấy thật nặng nề.

An Tĩnh lão đảo dừng chân, cô thở dài một tiếng, cúi đầu khẽ gơ một chân, chiếc giày đế bằng màu trắng di di lên mặt đất.

Thực ra cô vẫn chưa quyết định không biết có nên đi gặp Trần Thuật hay không.

Khoảnh khắc gửi tin nhắn khi ở nhà, quả thực cô đã oán trách bà Lục Mỹ Hoa thiên vị An Nguyệt, hơn thế, lại thêm đầu óc mơ hồ và bốc đồng nhất thời, muốn thắng chị gái.

Nên cô mới gửi tin nhắn đó. Thật ấu trĩ. Cô không kim được buồn bực tự lằm bằm.

Mỗi khi bà Lục Mỹ Hoa thiên vị, An Tĩnh đều muốn thắng chị gái để giành lại sự quan tâm của mẹ. Nhưng chính bản thân cô cũng cảm thấy mình chẳng có gì giỏi hơn chị.

Chỉ có thể ... bắt đầu từ hướng khác ...

Bây giờ nghĩ lại tin nhắn gửi Trần Thuật, cô lại cảm thấy xấu hổ. Hay là gửi một tin nhắn nữa báo là gửi nhầm? Cứ vậy đi.

Thôi, đi ăn trưa trước đã rồi tính, dù sao cũng hẹn buổi chiều, vẫn còn nhiều thời gian. An Tĩnh nghĩ như vậy, liền nhấc chân, đi về phía quảng trường Thất Viên.

Quảng trường rất rộng, ở giữa có đài phun nước đẹp mắt. Xung quanh là ghế băng bằng gỗ.

Kỳ nghỉ lễ, quảng trường rất đông người qua lại, tiếng cười đùa của trẻ nhỏ vang vọng, tiếng nhạc du dương, tất cả hòa cùng với nhau.

An Tĩnh buồn chán liếc nhìn về phía đài phun nước, nghe tiếng nước róc ra róc rách, nhìn dòng nước lung linh trong suốt.

Lúc đưa mắt đi chỗ khác, An Tĩnh không khỏi sửng sò, trên băng ghế thứ ba, có một chàng trai cao gầy, đang cúi đầu, tai đeo tai nghe màu đen. Lần này cậu không đội mũ, mái tóc màu đen mềm mại lơ thơ trước trán.

Cậu cúi đầu, tay lăm lăm điện thoại, ấn màn hình đều đặn theo nhịp, tập trung tinh thần chơi game.

Bỗng nhiên, một đàn vịt con đi thành hàng qua chân cậu, một chú vịt con không cẩn thận bị lạc đường, bàn chân nhỏ xíu xinh xinh

giẫm lên giày cậu.

Trần Thuật bỏ chút thời gian liếc xuống chân, cậu nhếch miệng cười, nụ cười rất dịu dàng, không hề có vẻ bồn chồn như mọi khi, trong mắt cũng ẩn chứa nụ cười dịu dàng.

Cậu nhẹ nhàng nhếch mũi giày, đẩy nhẹ đưa chú vịt nhỏ quay về bên vịt mẹ, rồi lại cúi đầu, tiếp tục chơi game như không có ai bên cạnh vậy.

Ở phía xa, An Tĩnh nhìn cậu với ánh mắt phức tạp, rồi cúi đầu xem giờ.

Mới có mười một rưỡi trưa. Sao ... sao cậu ấy lại đến chờ sớm vậy?

Phải làm thế nào bây giờ? Bảo cậu ấy về sao?

Cô mím môi, đeo cặp, chầm chầm tiến về phía cậu. Khoảng cách dần dần được rút ngắn. Cô đi đến trước mặt cậu, dừng lại. Trần Thuật không hề phản ứng, vẫn đang cúi đầu chơi game trong điện thoại.

An Tĩnh cất tiếng gọi: "Trần Thuật."

Vẫn không có phản ứng gì cả. An Tĩnh cạn lời, nhìn tai nghe màu đen trên tai cậu.

Cô giơ tay định gỡ nó xuống, đột nhiên ngừng lại, nhớ tới lần vô tình đập tay vào người cậu đã bị cậu bắt ngờ tóm cổ tay, khi ấy cổ tay cô còn đỏ lên.

Cô nhìn quanh, thấy chú vịt con còn chưa đi xa, cô chợt nảy ra một ý thú vị, định trả thì vụ cậu làm đổ cỗ tay cô.

An Tĩnh rón rén bước tới, cúi người bế chú vịt con lại mới lặc đàn lên, vịt mẹ thấy có gì đó không đúng, quay người lại trợn mắt nhìn cô.

"Xin lỗi nhé, mượn bé cưng một chút thôi, sẽ trả lại ngay mà." Cô nhú mày, khẽ giải thích với vịt mẹ.

Chú vịt con rất ngoan ngoãn nằm trong tay cô, không đập cánh kêu la.

Hai tay An Tĩnh đỡ chú vịt con, chậm chậm lại gần Trần Thuật.

Lông mi cậu rất dài, rậm, khuôn mặt nhìn nghiêng thật trắng trẻo, đẹp trai, những ngón tay linh hoạt từ tốn lướt trên màn hình điện thoại.

An Tĩnh đi đến trước mặt cậu, nhếch miệng, chuẩn bị sẵn tư thế, bất ngờ giờ chú vịt nhỏ về phía Trần Thuật.

"Cái quái gì vậy?"

Trần Thuật đang yên ổn chơi game, đột nhiên có thứ gì xộc tới, cậu bất ngờ, một thứ gì đó mềm mại đầy lông lá hiện ra trước mắt khiến cậu giật nảy mình, buông một tiếng chửi thề.

Nhưng thật may cậu phản ứng nhanh lẹ, nhanh chóng nhìn rõ đó là cái gì. Cậu vội vàng buông điện thoại xuống, đỡ lấy chú vịt con.

Bất giác, Trần Thuật bắn khoắn nghĩ, vịt biết bay sao?

Khoảnh khắc đó, cậu lại thấy không đúng, thứ cậu sờ vào không phải bộ lông ấm áp, mà là làn da mịn màng, rất mềm mại và mượt rượt.

Cảm giác không đúng, cậu bắt chợt nhú mảy, ngẩng đầu, thoáng sững người.

Dưới ánh nắng chói mắt, một cô gái quay lưng về phía ánh nắng, đứng trước mặt cậu. Cô không mặc đồng phục mà mặc một bộ đồ kiểu dáng khỏe khoắn, áo phông có mũ phối với quần soóc bò.

Hai tay cô ôm chú vịt con đưa tới trước mặt cậu hết như đang tặng quà. Khuôn mặt trắng muốt mịn màng của cô có vẻ lúng túng mà Trần Thuật chưa thấy bao giờ. Hai bên má hình như vẫn còn lấm tấm mồ hôi.

Trần Thuật không hề giật mình sợ hãi như trong tưởng tượng của An Tĩnh, cảm thấy ngỡ ngàng, bàn tay của cô còn nằm nguyên trong tay Trần Thuật, những ngón tay của cậu lạnh lạnh, chú vịt con ngoan ngoãn nằm trên tay An Tĩnh.

Khóe miệng An Tĩnh giật giật, sợ đại ca nổi giận, cô vội vàng rút tay lại.

Trần Thuật nắm hệt, muốn nắm lấy cái gì đó nhưng lại không được.

Ánh mắt của cậu dần dần hướng xuống dưới. Khẽ sững người, ngay sau đó, đôi mắt đen lách sầm xuống.

An Tĩnh định hỏi sao cậu lại đến sớm như vậy. Nhưng chưa kịp mở miệng liền nghe chàng trai trước mặt cất tiếng.

Trần Thuật mím môi, giọng khàn khàn, lẩm bẩm như đang phân vân, mà có lẽ là đang tự nói với chính mình.

Cậu nhúu mày. "Sao quần lại ngắn vậy?"

"Hả?"

An Tĩnh cúi xuống theo ánh mắt ngạc nhiên của Trần Thuật. Đôi chân của cô rất nhỏ, thon dài thẳng tắp, mịn màng trắng muốt.

Cô bắt an nhúc nhích đôi chân, bất giác nói: "Thấy hơi nóng."

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 22: Ngọt Không Phải Vì Trà Sữa

Xung quanh là tiếng người nói ồn ào và tiếng nước chảy róc rách.

Sau một hồi ngạc nhiên, Trần Thuật liếc nhìn sang chỗ khác như không có chuyện gì xảy ra. Cậu sờ sờ chóp mũi có vẻ không tự nhiên, bình thản nói: "Ừ, đúng là hơi nóng."

Trần Thuật cất điện thoại và tai nghe, không bận tâm tới ván game mới chơi được hơn nửa. Cậu đứng dậy, hai tay đút túi.

Cậu cụp mắt, nhìn chú vịt con đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra trên tay An Tĩnh, mỉm cười, nhúu mày trêu chọc: "Quà cho mình đây à?"

Hả? An Tĩnh nâng chú vịt con, đứng không được, ngồi cũng không xong, thật lúng túng và ngượng ngùng, dù sao thì cũng không thể nói đây là món quà nhỏ cô định dùng để dọa cậu được.

Cô vuốt vuốt lông chú vịt con, bất giác nói: "Nó ... nó đến tìm mẹ."

Trong một thoáng, xung quanh chìm vào im lặng.

Trần Thuật nghe vậy, vẻ mặt có chút kỳ lạ, cậu chỉ tay vào người mình với vẻ dò hỏi.

An Tĩnh không ngờ cậu sẽ phản ứng theo cách đó, liền bật cười thành tiếng.

Trần Thuật ngây người nhìn. Cô gái trước mắt cười tươi như hoa, đôi mắt long lanh sáng ngời.

"Không phải đâu."

An Tĩnh dịu dàng đáp, cô quay người, sững sờ, vệt mẹ đứng sau vẫn đang trợn mắt gườm gườm nhìn mình.

Cô mỉm cười, hình như đã hiểu được ánh mắt đó, mau trả lại cục cưng cho tôi.

Cô ngồi xuống, cẩn thận thả chú vệt con ra.

"Đi về với mẹ đi nào."

Chú vệt con vừa chạm đất liền lạch bạch nhào vào lòng vệt mẹ. Thật là đáng yêu.

An Tĩnh ngồi trông theo hồi lâu, sau đó mới đứng dậy, quay người lại hỏi: "Sao cậu đến sớm thế? Không phải chúng ta hẹn chiều sao?"

Làm cô chẳng còn thời gian chữa cháy bằng việc báo nhấn nhầm.

Trần Thuật cứng họng. Chết tiệt, cậu quá xúc động nên đã quên mất cả thời gian.

Cậu khế ho một tiếng, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, đưa bừa ra một cái có mà chính cậu cũng chẳng thể tin nổi: "Đến để sưởi nắng."

An Tĩnh nhìn lên bầu trời với ánh mắt nghi ngờ. Toàn là mây với mây, nắng đâu ra? Có điều cô không lên tiếng.

Trần Thuật cup mắt nhìn cô gái trước mặt, hôm nay mái tóc dài ngang vai đã được buộc lên, vài lọn tóc rối lòa xòa xuống hai bên má, khiến cô trở nên xinh đẹp lạ thường.

Cổ An Tĩnh rất cao, xương quai xanh nhỏ nhắn thoát ần thoát hiện, trắng muốt tựa ngọc ngà, vô cùng bắt mắt.

"Ngồi đi."

Trần Thuật lại ho một tiếng, nghiêng đầu ý bảo cô ngồi xuống chiếc ghế băng bên cạnh, sau đó tự mình ngồi xuống trước, hai tay đặt lên đùi.

An Tĩnh chần chừ một lúc rồi bỏ cặp xuống, cô cúi người ngồi xuống theo, đặt cặp lên đùi, không quên dùng hai tay ôm chặt.

Trần Thuật nhìn người bên cạnh, nhận ra cô đang giữ khoảng cách với mình. Cậu mím môi, không nói gì, hai người im lặng một lúc lâu, cậu mới lên tiếng.

"Hôm ấy cậu về nhà không sao chứ?" Bên tai vang lên giọng nói trầm thấp của cậu.

Hôm ấy?

An Tĩnh nhớ lại xem hôm ấy là hôm nào, lúc sau, cô chợt nhớ ra cậu là đang muốn hỏi về hôm cậu ở cạnh cô suốt buổi tối.

Tâm trạng An Tĩnh rối bời, không biết nói thế nào, cảm thấy hơi bất an và lo lắng trước sự quan tâm như có như không này, lòng cô

hoang mang.

Cô lắc đầu, "Không sao."

Bàn tay của Trần Thuật đặt lên đùi, nghe vậy gật đầu nhẹ.

Cậu lại hỏi, "Ăn cơm chưa?"

"Vẫn chưa."

"Đói không?"

"Hơi hơi."

"Vậy đi ăn cơm đi."

"Hả?"

Sao càng nói càng có gì đó sai sai nhỉ? Rõ ràng cô không có ý này.

Cô cảm thấy hơi có lỗi với Trần Thuật. Bởi vì mấy lý do cá nhân của cô, mà buộc phải gọi cậu ra ngoài giữa kỳ nghỉ.

Tuy nhiên, cô không ngờ Trần Thuật lại đến nhanh như vậy. Trần Thuật trên lớp mà cô quen luôn có vẻ lười biếng, như thể còn chưa tỉnh ngủ vậy.

Chỉ riêng lúc chơi bóng rổ và chơi game mới có chút phấn chấn.

Cô còn tưởng cậu là người chậm chạp, không biết chừng còn đến muộn cơ.

An Tĩnh lắc đầu. Cô cụp mắt, mở ví tiền trong cặp ra.

Trần Thuật không biết cô định làm gì, chỉ cụp mắt, chăm chú nhìn theo.

Có điều một giây sao cậu đã hiểu. An Tĩnh rút tờ năm mươi tệ trong ví ra, đưa cho cậu.

Trần Thuật tỏ vẻ bình tĩnh, nhú mồm hỏi: "Ý gì vậy?"

An Tĩnh nói nhỏ: "Trả cậu tiền."

"Tối hôm trước mình nợ cậu tiền trà sữa và canh cá, đã nói là sẽ trả rồi." Cô giải thích.

Trần Thuật không nói gì, cũng không làm gì, chỉ lạnh lùng nhìn cô, đôi mắt cô thật trong sáng, cũng thật nghiêm túc khi nhìn cậu.

"Gọi mình ra ngoài vì chuyện này sao?"

"Ừ, xin lỗi nhé, lẽ ra mình nên đợi tới lúc đi học rồi trả cậu sau." An Tĩnh chần chừ đáp, cảm thấy áy náy vì làm phiền cậu trong thời gian nghỉ lễ.

Một lúc sau, Trần Thuật khẽ cười thành tiếng, nụ cười mang theo chút tự giễu và tiếng thì thầm khe khẽ có mà như không: "Vậy à."

Hai tiếng rất đơn giản, bình thường, nhưng chẳng biết vì sao lại nhuộm màu thất vọng.

An Tĩnh không nghĩ nhiều. Cô mím môi, đưa tờ tiền lên trước mặt cậu thêm lần nữa, hơi lo cậu sẽ không nhận.

Không ngờ, Trần Thuật bật cười khẽ, chậm chậm đưa tay nhận tờ tiền rồi đứng dậy.

An Tĩnh ngẩng đầu nhìn cậu, tưởng cậu tức giận muốn bỏ về.

Nào ngờ, giọng nói nhẹ nhàng của cậu vang lên. "Chờ mình một chút."

"Trần Thuật ..." Cô khẽ gọi cậu, muốn nói rằng cô chuẩn bị đi rồi.

Nhưng dáng người cao gầy của cậu quay lưng về phía cô, vẫy vẫy tay vài cái rồi bước đi rất xa.

An Tĩnh không biết làm thế nào, đành tiếp tục ngồi đợi.

Xung quanh người qua người lại, quảng trường rất rộng, có người sắm vai chú hề cầm những trái bóng bay đủ màu sắc sặc sỡ, chơi đùa cùng các bạn nhỏ.

An Tĩnh ngây người một lúc, buổi học thêm kéo dài tận hai tiếng rưỡi khiến cô cảm thấy không có thời gian để thở, nhưng nghĩ tới ngày mai là buổi học cuối cùng, cô lại cảm thấy vui vui.

"Này, ăn đi."

Không biết là bao lâu, Trần Thuật quay lại, ngồi xuống bên cạnh cô, chìa túi giấy trên tay ra.

Cô nhận lấy với vẻ hoài nghi, liếc nhìn bên trong.

An Tĩnh ngập ngừng một lúc, bên trong có một cốc trà sữa, mấy chiếc bánh sandwich phô mai, bao bì rất tinh xảo đẹp mắt, thoáng nhìn cũng biết là đồ của một nhà hàng.

Cô không xem tiếp mà trả lại cậu.

"Không cần đâu."

Trần Thuật không hiểu, khuôn mặt đẹp trai khẽ nhú mày: "Mình mua cho cậu mà. Không thích vị này à? Vậy để mình đi mua cái khác."

Cậu nói rồi định đứng dậy. An Tĩnh sợ cậu lại đi tiêu tiền, vội ngăn cản, nhưng động tác của cậu qua nhanh, Anh Tĩnh chỉ kịp tóm lấy vạt áo cậu, vội vàng nói.

"Không phải."

Mặc dù lực kéo rất nhẹ, nhưng Trần Thuật đã đứng lại.

Cậu cup mắt, bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo của An Tĩnh nắm chặt vạt áo màu đen của cậu, cảm giác yếu ớt mong manh nhưng thật đẹp. Sự đối lập rõ rệt giữa trắng và đen.

Trần Thuật chột mềm lòng. Cậu lại ngồi xuống, tìm một tư thế ngồi thoải mái rồi hỏi cô: "Sao không ăn?"

An Tĩnh cup mắt, khẽ nói: "Cậu làm như vậy, mình lại nợ tiền cậu mất."

Thì ra là vì nguyên nhân này. Trần Thuật mỉm cười. Cậu ngấm nhìn đôi mắt cô. "Không thích nợ người khác đến vậy sao?"

An Tĩnh gật đầu: "Mình với cậu không thân, chỉ là bạn học cùng lớp mà thôi, không thể nợ cậu mãi được, huống hồ lại là thứ rất nhạy cảm như tiền bạc."

Mấy từ "thân" hay "không thân" lại bất ngờ xuất hiện.

Trần Thuật có thể cảm nhận được gân xanh trên trán mình giật giật. Cậu liếc sang chỗ khác, không nhìn khuôn mặt nghiêm trang

đầy cổ chấp của cô nữa, chỉ khẽ đáp: "Sớm muộn cũng sẽ thân thôi."

"Sao cơ?" An Tĩnh không nghe rõ.

"Không đắt đâu, ăn đi."

"Đừng tưởng lừa được mình, nhãn hiệu này rất đắt, năm mươi tệ mình vừa đưa cậu cũng chẳng đủ mua."

Trần Thuật thở dài một tiếng, vừa tức vừa buồn cười lại không biết làm thế nào, rất nhiều cảm xúc phức tạp đan xen với nhau, thật chẳng biết phải làm gì với cô gái này.

Đây là lần đầu tiên cậu gặp phải tình huống này, cô gái trước mặt ra sức từ chối ý tốt của cậu, cứ như thể cậu là thú dữ hay nước lũ vậy. Khiến bản thân cậu cũng bắt đầu nghi ngờ chính mình.

Hai người cứ giằng co như vậy,

An Tĩnh mím môi, thăm dò: "Cậu cũng chưa ăn đúng không?"

"Ừ."

Không biết vì sao cậu lại ừ, cậu đã mặc nhiên bỏ qua một bàn đầy thức ăn ngon lành mà cô Châu đã nấu lúc trưa.

"Vậy cậu đợi mình một chút." An Tĩnh nói.

Cô đặt cặp xách và túi giấy xuống ghế băng, lướt qua người cậu, cũng đi về phía cậu vừa đi.

Trần Thuật cúi người, khuỷu tay chống xuống đầu gối. Hai tay chống cằm, cô gái nhỏ lướt qua trước mắt, đôi chân ngọc ngà càng

nhìn càng thấy trắng, hoàn toàn không phải là kiểu gầy guộc quá mức, ngược lại trông rất cân đối.

Cậu không dám nhìn tiếp nữa, vội vàng đưa mắt ra chỗ khác. Nhưng trong đầu vẫn ẩn hiện thứ gì đó, cậu nhú mày, cúi đầu bực bội buông một tiếng chửi thề.

Đợi một lúc, cảm thấy hơi chán, cậu lấy điện thoại ra chơi một lúc. Tống Tư gọi điện tới nhưng cậu chẳng buồn nghe.

"Của cậu này, cùng ăn đi."

Tiếng bước chân rất nhỏ tới gần, cô gái trước mắt đưa túi giấy cho cậu. Liếc mắt, Trần Thuật hiểu ra ý cô, túi giấy này, đóng gói giống hệt chiếc cậu vừa mua. Vậy là không nợ nần gì nhau sao?

"Ừ." Trần Thuật uể oải đáp rồi nhận lấy.

An Tĩnh ngồi xuống bên cạnh cậu, lúc ấy mới mở túi. lấy một chiếc sandwich ra ăn từng miếng nhỏ.

Cô chưa ăn sáng, lại tập trung tinh thần học thêm hai tiếng rưỡi nên đã đói bụng lắm rồi. Cô không muốn mất thời gian thêm nữa.

Trần Thuật nheo mắt nhìn dáng vẻ ăn ngon lành của cô, lòng thoáng rung động, cũng chậm rãi cắn một miếng.

Tiếng nhạc du dương bao trùm lấy họ, thật dịu dàng và hài hòa.

Loáng một cái, Trần Thuật đã giải quyết xong túi đồ ăn. Cậu thu dọn giấy gói rồi đặt sang một bên, sau đó cúi đầu thản nhiên hút trà sữa. Chốc chốc cậu lại cắn ống hút.

Giọng nói trong trẻo dịu dàng bên cạnh bất chợt vang lên.

"Ngọt không?"

Trần Thuật không nghĩ ngợi gì, bất giác trả lời.

"Ừ, ngọt lắm."

An Tĩnh cau mày, cô ngẩng nhìn cốc trà sữa trên tay cậu. Cô nói: "Không phải chứ, mình sợ cậu không quen uống ngọt nên đặc biệt bảo họ cho ít đường thôi, sao vẫn còn ngọt nhỉ?"

Cô biết đàn ông con trai nhiều người không thích những thứ ngọt ngọt ngấy ngấy, bố cô là một ví dụ, ông không bao giờ đụng vào mấy thứ đồ kiểu này.

Vì thế cô đã cẩn thận dặn nhân viên phục vụ, lẽ nào họ quên rồi sao?

Trần Thuật nghe vậy, khoe miệng nở nụ cười, cậu nhìn cô đầy ảm ý, làn môi mỏng nhếch lên, khẽ nói: "Mình thấy ngọt ... không phải vì trà sữa."

An Tĩnh: "..."

Tổng Tư, Châu Tề nhân chuông một căn biệt thự, thật hiếm khi thấy hai người bọn họ đứng thẳng người, không còn bộ dạng nghênh ngang là lơ phất phơ, thiếu nghiêm túc thường ngày.

Hai người chuẩn bị sẵn tư thế, nở nụ cười rất lễ phép.

Có người ra mở cửa, Tổng Tư lập tức nói to, giọng rất ngọt: "Cháu chào cô Châu."

"Chào hai cậu, mau vào đi." Cô Châu mỉm cười mở cửa, mời họ vào nhà.

Bà Tống Triều Anh từ phòng khách bước ra, cười nói: "Ôi, tiểu Tống và tiểu Châu đến à, lâu rồi không gặp hai cháu rồi, mau ngồi xuống, nhớ hai cháu quá."

Tống Tư, Châu Tề lễ phép chào hỏi.

Tống Tư xua tay: "Cô ơi, bọn cháu không ngồi đâu ạ, bọn cháu tìm Trần Thuật có chút việc ạ."

Bà Tống Triều Anh "ơ" một tiếng. Với gương mặt ngạc nhiên, bà tiếp: "Trần Trần không nói với các cháu à, nó đi ra ngoài từ sớm rồi."

Mỗi lần nghe thấy bà Tống gọi hai tiếng "Trần Trần" là Tống Tư lại buồn cười, cảm thấy giữa Trần Thuật hung hăng và cái tên này thật chẳng liên quan chút nào.

"Ồ, cậu ấy ra ngoài rồi ạ."

Tống Tư mỉm cười gật đầu, một giây sau mới kịp phản ứng, cậu ta kinh ngạc lớn tiếng hỏi: "Á? Cậu ta ra ngoài rồi ă?"

Bà Tống Triều Anh mỉm cười, "Đúng vậy, nó ra ngoài rồi, cô còn tưởng hôm nay các cháu đi chơi với nhau." Nói rồi bà lại có chút nghi ngờ: "Lẽ nào Trần Trần không hẹn với các cháu? Nó không nói với các cháu à?"

Tống Tư mặt mày nhăn nhó: "Vâng ạ, hôm qua bọn cháu đã hẹn đến đây, sao cậu ấy lại ra ngoài nhỉ?"

Cậu ta nhìn Châu Tề, Châu Tề cũng chẳng hiểu nổi.

Bà Tống Triều Anh nghe vậy, liền vỗ tay, vẻ ngạc nhiên đầy phấn khích: "Không phải là Trần Trần ra ngoài hẹn hò với bạn gái chứ?"

Tổng Tư á một tiếng, xua tay: "Sao có thể được ạ, Trần Thuật đâu có bạn gái."

Châu Tề cúi đầu nghĩ một lúc, gương mặt thoáng thay đổi, có điều cậu ta không lên tiếng.

Bà Tống Triều Anh nghe vậy cảm thấy hơi thất vọng. Bà là kiểu phụ huynh có tư tưởng rất thoáng, không hề ngăn cấm con cái, ngược lại bà luôn cho rằng thời đi học không hẹn hò yêu đương thật thiếu hoàn chỉnh.

Vì thế trước khi ngày nào bà cũng hỏi Trần Thuật xem các bạn nữ trong lớp ra sao và cậu có thấy ai xinh không.

Lần nào Trần Thuật cũng phô ra một gương mặt lạ lùng, đối phó cho xong chuyện: Không có. Con cũng không biết, không để ý lắm.

Vì thế khi nghe Trần Thuật ra ngoài một mình, bà Tống thấy thật phẫn khích, nhưng trước lời khẳng định chắc như đinh đóng cột của Tống Tư, niềm vui của bà tan biến rất nhanh.

Tống Tư gãi đầu, nói với bà: "Cô ơi, nếu Trần Thuật không có nhà vậy bon cháu về đây ạ."

Nói rồi cậu ta quay người rời đi. Cô Tống nhiệt tình quá, khiến cậu ta cảm thấy hơi khó chống đỡ.

"Đừng đi, không biết chừng Trần Thuật sắp về rồi , hai cháu vào phòng nó chơi đi."

Châu Tề kéo tay Tống Tư, gật đầu nói: "Vâng, thế cũng được ạ."

Cậu ta muốn đến thử chơi game bằng máy tính cấu hình cao ở nhà Trần Thuật xem cảm giác thế nào từ lâu, nhân lúc Trần Thuật không có nhà, tranh thủ độc chiếm mới được.

Tổng Tư vẫn nghĩ mãi về việc Trần Thuật đã đi đâu, cậu ta vừa đi lên tầng hai vừa khẽ lẩm bẩm: "Trần Thuật đi ăn mảnh ở đâu rồi, thật là, cố tình cho bọn mình leo cây, không thể tha cho cậu ta được."

ăn mảnh : có nghĩa là ăn uống một mình hoặc với người khác một cách giấu giếm, không chia sẻ với ai hoặc mời mọi người tham gia)

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 23: Gọi Em, Tiểu Tiên Nữ

Ăn xong, Trần Thuật lại đưa An Tĩnh ra bến tàu điện ngầm. Tuy An Tĩnh đã từ chối mấy lần, nhưng Trần Thuật vẫn một mực đi bên cạnh, An Tĩnh hết cách đành để mặc cậu.

Giữa hai người chỉ có tiếng bước chân, bên cạnh xe cộ qua lại.

Cậu buột miệng hỏi: "Đến đây làm gì?"

An Tĩnh cúi đầu, nhàm chán đếm bước chân, khẽ nói: "Mẹ mình đăng ký lớp học thêm cho mình, sáng nào cũng phải tới đường Tùng Lâm để học."

Trần Thuật cau mày, "Học thêm gì, chẳng phải thành tích của cậu rất tốt rồi sao?"

An Tĩnh cười: "Mẹ mình kỳ vọng rất nhiều về mình."

"Không mệt à."

An Tĩnh chững lại một lát: "Vẫn ổn."

"Ngày mai vẫn phải đi à?"

"Ừ, ngày mai là buổi cuối cùng."

"Ừ."

Cô không muốn nhắc tới chuyện này nữa, liền tìm cách đổi chủ đề, "Vì sao cậu..."

An Tĩnh vẫn chưa nói hết câu, chợt nghe sau lưng vang lên một hồi còi gấp gáp, cùng với đó là tiếng hò hét. Người bên cạnh kéo cổ tay cô rất mạnh, An Tĩnh nhào vào vòng tay ấm áp của Trần Thuật, được cậu kéo vào trong.

Chỉ trong thoáng chốc, một chiếc xe máy từ đằng sau phóng qua như bay.

Trần Thuật vòng tay qua vai cô, đôi lông mày cau lại, nhìn chăm chăm chiếc xe máy đã phóng đi xa, ánh mắt đầy tức giận.

"Chết tiệt."

Đoạn đường này rất nhỏ, xe cộ và người qua lại đi sát nhau, gần như lướt qua nhau.

An Tĩnh thở phào nhẹ nhõm, lại bất giác thấy sợ, nếu Trần Thuật không kéo cô, rất có thể cô đã bị xe máy đâm rồi. Cô ngoảnh đầu, nhìn thấy Trần Thuật vẫn cau mày, mặt nghiêm lại.

Cô cắn môi, kéo vạt áo của cậu, khẽ nói: "Không sao rồi, Trần Thuật."

Một lúc sau, Trần Thuật mới nặng nề đáp lại.

Nhưng bàn tay của cậu vẫn ôn chặt bờ vai gầy của An Tĩnh, đến tận khi họ đến đường lớn, cậu mới chậm chậm buông tay nhét vào túi áo.

Cậu hỏi: "Vừa rồi cậu định nói gì?"

"A,ừ." Lúc ấy An Tĩnh mới nhớ ra, buột miệng hỏi: "Muốn hỏi vì sao cậu lại thích đội mũ như vậy?"

"Cái đó à?"

Trần Thuật thản nhiên đáp: "Bởi vì mình ghét ánh nắng."

"Ồ."

An Tĩnh liếc nhìn cậu, "Nhưng cậu vừa bảo đến đây sớm để sưởi nắng mà."

Trần Thuật bị chặn họng, không ngờ cô vẫn còn nhớ. Cậu hơi bối rối, mỉm cười, nheo mắt nhìn cô: " Thế nên cậu vẫn muốn biết lý do mình đến sớm?"

An Tĩnh ngừng một lát rồi đi thật nhanh, "Đâu có."

Trần Thuật phối hợp với bước chân của cô, cậu rảo bước đi nhanh hơn, nhanh chóng bắt kịp.

Cậu khẽ cúi người, ghé sát vào tai cô, như cười như không nói: "Mình đến sớm vì cậu đó, cậu có tin không?"

Sau khi đưa An Tĩnh đến bến tàu, cậu đón taxi về nhà. Lúc về đến nhà, bà Tống Triều Anh nhào ra, vẻ mặt thần bí hỏi cậu đi đâu về.

Trần Thuật cảm thấy hơi kỳ lạ, cậu đối phó qua loa bằng cách nói đi chơi với bạn, sau đó vẫy tay chào mẹ.

Cậu đi lên cầu thang, mới đến cửa đã nghe thấy tiếng cãi cọ, cậu đẩy cửa bước vào.

Tổng Tư ngồi một bên rung đùi xem Châu Tề chơi game.

Thấy Trần Thuật về, cậu ta kêu lên một tiếng, lao tới nhào lên người cậu, "Tôi yêu ông quá A Thuật, ông đã làm xong hết bài tập rồi, cho tôi mang về nhà nhé."

"Tránh ra."

Trần Thuật nhú mày, chậm rãi gạt Tổng Tư sang một bên, cậu đi đến sau lưng Châu Tề xem cậu ta chơi game một lúc, khẽ nói: "Cảm giác thế nào?"

Châu Tề phấn khích, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào nhân vật trong game.

"Phê, phê lắm, màu sắc này, khung hình này, không gì địch nổi."

Trần Thuật cười.

Tổng Tư ăn mấy miếng trái cây, vừa nhai vừa buồn chán hỏi: "A Thuật ông đi đâu đấy, bọn tôi đã hẹn đến rồi, vậy mà một mình ông đi ra ngoài là sao?"

Trần Thuật thư giãn gân cốt, tựa vào thành giường, rút điện thoại ra xem, trả lời băng quơ: "Đi chơi."

Tổng Tư nhìn cậu, có chút kỳ lạ: "Chơi với ai?"

Trần Thuật không trả lời, cậu nhìn điện thoại chẳng biết đang tìm cái gì, cứ ẩn đi ẩn lại, một một lúc sau mới nói, "Ông quản được à?"

Tổng Tư lờm một cái, "Sặc, tôi thềm vào."

Ánh mắt Trần Thuật loé lên, dường như tìm thấy thứ gì đó, khoé miệng giật giật, ném điện thoại sang một bên, cậu đứng dậy đi tới trước mặt Tống Tư.

Rút đồng vở bài tập của mình đang để cạnh cậu ta, Trần Thuật vui vẻ nói: "Nếu ông thiếu thân thiện như vậy, tôi có quyền thu lại vở bài tập của mình."

"Chết tiệt, đừng mà." Tống Tư không để ý, bị cậu lấy mất vở bài tập về nhà, miệng lải nhải.

Bất chợt cậu ta nhớ ra cái gì đó, nộ nộ cười gian xảo, buông mấy câu đầy ẩn ý: "Trần Trần à, bạn bè với nhau, chúng ta hà cớ gì phải làm khó nhau?"

Lúc nói hai chữ "Trần Trần" cậu ta cố tình nhấn mạnh.

"Ông chán sống rồi à?"

Trần Thuật khẽ nhướn mày, cặp mắt nhếch miệng đầy ẩn ý.

Cậu xắn tay áo, lao thẳng lên đám đá.

Chỉ còn lại buổi học thêm cuối cùng, ngày mai sẽ được nghỉ.

An Tĩnh đeo cặp, tới lớp học ở đường Tùng Lâm, cô đến sớm mười phút. Cô xếp hộp bút, phiếu bài tập, vở trong cặp sách lên bàn, lớp học bắt đầu có lác đác vài bóng học sinh.

Những người này đều là học sinh ưu tú của các trường trong thành phố A, bình thường thành tích trên lớp đều là thứ nhất thứ nhì, nên khá kiêu ngạo, không ai vừa mắt với ai.

Do An Tĩnh ít nói nên ngồi một mình ở góc lớp.

Một tay cô chống cằm, một tay quay bút, buồn chán đợi giáo viên.

Giáo viên ôm tập giáo án, đến trước chiếc bàn nhỏ.

Thấy nhìn đồng hồ, mỉm cười với cả lớp: "Chúng ta đợi một chút, còn một bạn nữa sắp đến, đợi bạn ấy đến, chúng ta sẽ bắt đầu."

Cả lớp bàn tán sôi nổi, bàn trên bàn dưới khẽ nói chuyện với nhau, buổi học cuối cùng rồi còn ai tới nữa? Những người cần đến đều đã đến đủ hết rồi.

Bỗng nhiên, cửa sau vang lên tiếng động. Mười mấy người trong lớp cùng nhìn về một phía.

Yên lặng một hồi, các bạn nữ đột nhiên reo lên khe khẽ, vài người lấy tay che miệng, thò đầu ngھn cổ.

"Chuyện gì thế này, đó là ai vậy? Đẹp trai quá!"

"Ôi ôi, học trường nào vậy?"

"Có ai quen cậu ấy không? Sao ngày cuối cùng rồi mới đến?"

"Khuôn mặt này nhìn quen quá!"

An Tĩnh đang chán nên cũng ngoảnh đầu nhìn theo. Chỉ một thoáng cũng đủ khiến cô sửng người, vẻ mặt kinh ngạc, Trần Thuật mặc cả cây màu đen, lười nhác dựa vào cửa lớp.

Sao cậu ta lại ở đây ... Cô vội vàng quay đầu nhìn quyền vở trên tay, tay lăm lăm cây bút.

Trần Thuật ung dung đi vào lớp, trước mọi ánh nhìn, cậu coi như không thấy, chỉ nheo mắt nhìn phòng học không rộng lắm, một bóng hình gầy guộc khiến cậu nhếch miệng cười. Cậu rảo bước, đi về phía góc lớp.

Người xung quanh thấy cậu đi tới, ai nấy đều thấy ngượng ngùng bối rối, không biết cậu sẽ ngồi ở đâu, tất cả lén ngó trộm cậu.

Đến tận khi cậu đi tới bên cạnh bạn nữ ít nói kia và ngồi xuống.

"Áy, bọn họ có quan hệ gì vậy, quen nhau à?"

"Hình như bạn nữ đó học trường Minh Đức, mình vẫn nhớ."

"Mình nhớ ra rồi, nhắc tới Minh Đức, anh chàng kia nhún quen lắm, hình như tên Trần Thuật thì phải."

"Trần Thuật là ai?" Một cô gái hỏi.

"Thế mà cậu cũng không biết, Trần Thuật là hot boy của Minh Đức, đẹp trai còn học giỏi."

Từ lúc người mới đến ngồi xuống bên cạnh An Tĩnh, cô cảm thấy mọi ánh nhìn trong lớp đều đổ dồn về phía mình.

Mùi hương dễ chịu trên người Trần Thuật lan tới. An Tĩnh thấy mặt mình nóng ran, cô cụp mắt xuống, bực tức buông một câu: "Sao cậu lại ở đây?"

Trần Thuật bỏ một viên kẹo bạc hà vào miệng, nhìn cô một lúc, thản nhiên đáp: "Đến học."

Cô bực bội, không biết cậu ta muốn làm gì.

"Thành tích của cậu tốt như vậy còn học gì nữa?"

"Thành tích tốt thì không được đến học à?" Cậu hỏi lại.

An Tĩnh lườm một cái.

Trần Thuật nhếch kiệng, bị cô lườm nhưng chỉ thấy thích thú, cậu ghé sát về phía cô, cười khế: "Ghe gớm như vậy à, không cho mình đến luôn?"

An Tĩnh lại lườm cậu. Rõ ràng không phải ý đó, vì sao lúc nào cậu cũng bẻ cong ý của cô?

Thầy giáo đã bắt đầu giảng bài rồi. An Tĩnh không định đôi co với cậu, chăm chú nghe giảng một lúc.

Người ngồi cạnh cũng không làm phiền cô, cậu chỉ cười nhác ngồi đó, uê oải nghe giảng một lúc rồi bắt đầu chơi game trên điện thoại.

Trán An Tĩnh lấm tấm mồ hôi, cô vén tóc ở hai bên ra sau tai, không tìm được mở miệng nói: "Cậu nộp tiền rồi à?"

"Ừ, nộp rồi." Cậu khế gật đầu.

"Toàn bộ." An Tĩnh quay sang nhìn cậu, không dám tin vào tai mình.

"Ừ, toàn bộ."

"Cậu điên rồi."

Học phí của lớp này tính sáu buổi liên tiếp, dù Trần Thuật chỉ học một buổi cuối cùng vẫn phải nộp học phí của cả năm buổi trước mới

được vào lớp.

Trần Thuật cất điện thoại, nhún vai, tỏ ý không bận tâm.

An Tĩnh khònh còn gì để nói.

Rõ ràng tiền là của cậu, vậy mà chẳng hiểu vì sao cô lại rất tức giận, An Tĩnh chẳng thèm bận tâm tới cậu nữa, cúi đầu làm bài mà thầy giáo giao.

An Tĩnh làm được một nửa, người bên cạnh đột nhiên lên tiếng, ngón tay thon dài chỉ vào vài tập mà cô đang làm.

"Này, làm sai rồi, bài này này."

Cô dừng bút, không thèm nhìn cậu, tiếp tục làm bài.

Trần Thuật nhướng mày, nghiêng đầu nhìn cô.

Khuôn mặt nhỏ xíu của An Tĩnh thật trắng trẻo, đôi môi mím chặt, hàng mi rậm rủ xuống, tạo thành bóng râm, không thèm nhìn cậu, như thể đang bực tức với ai vậy.

Trần Thuật mỉm cười, một tay chống cằm, dịu dàng nói: "Giận rồi à?"

Hàng mi của An Tĩnh khẽ run run, cô không nói gì. Cô tiếp tục viết công thức như không có chuyện gì xảy ra.

Một giây sau, hơi nóng bên tai dần dần áp sát lại, hương bạc hà mát lạnh sáng khoái tràn ngập xung quanh cô.

"Đừng giận nữa mà, lần sau mình sẽ nghe lời cậu, cậu bảo làm gì mình sẽ làm như thế." Cậu nhếch miệng, giọng nói rất trầm, ần

chứa nụ cười.

An Tĩnh ngừng một lát, nhìn cậu: "Mình bảo cậu làm gì cậu sẽ làm thế?"

Trần Thuật nhướn mày, gật đầu.

"Ngồi thẳng người, làm bài tập, đừng nhìn mình."

"Ồ." Trần Thuật đáp, chán ngán vò đầu bứt tóc.

An Tĩnh tiếp tục viết, người bên cạnh lấy khuỷu tay huých vào người cô.

"Mượn cây bút."

An Tĩnh cau mày, đi học đến cây bút cũng không mang là sao? An Tĩnh chẳng màng tới cậu, cô bò người ra, thu mình lại.

Bên trên có một bạn nữ quan sát bọn họ rất lâu. Thấy Trần Thuật không có bút, cô ta vội lấy đồ của mình, mỉm cười đưa cho cậu, "Này bạn, mình có bút này, cho bạn mượn."

Trần Thuật không nhìn cô ấy, gương mặt lạnh lùng.

Không cần bút của cô ấy, cũng không nói chuyện với cô ấy, chỉ dựa lưng vào ghế, thản nhiên nhìn An Tĩnh.

Cô gái bên trên trở nên khó xử, tay giơ giữa không trung, khuôn mặt nóng bừng.

An Tĩnh thở dài một tiếng. Cô ngồi thẳng người, lấy bút đưa cho cậu, đồng thời mỉm cười xin lỗi bạn nữ ngồi bên trên, "Xin lỗi, cậu ấy không cần nữa."

Ánh mắt cô gái đó đảo qua đảo lại nhìn hai người một lúc, hứ một tiếng, rồi quay lên.

Trần Thuật chậm rãi cầm bút, viết đáp án lên giấy.

Dáng vẻ cậu rất chăm chú, nhưng không hề tập trung, chốc chốc lại quay bút, đề bài này với cậu chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ, chốc lát sau đã giải xong.

Cậu đặt bút xuống, đưa giấy nháp cho cô, "Này, mình đã viết lại các bước giải cho đề bài lúc nãy, cậu xem đi."

An Tĩnh nhìn cậu với ánh mắt phức tạp, chậm rãi đón lấy tờ giấy nháp, đó chính là bài tập cô làm sai lúc trước.

Trần Thuật lại chán chường nghịch điện thoại một lúc.

Nhìn từ phía của An Tĩnh có thể thấy sống mũi cao thẳng của cậu, khuôn cằm rõ nét, cổ trắng bóc, biếng nhác uể oải.

An Tĩnh sững người, nói: "Thực ra, cậu không cần làm vậy." Giọng cô rất nhỏ, gần như không thể nghe thấy được.

Trần Thuật cup mắt, tay nghịch điện thoại, không rõ có nghe thấy không. Một lúc sau, cậu khẽ nói: "Ừ", chẳng có gì, cậu không cần bận tâm."

An Tĩnh mím môi, không biết nên làm thế nào, đành thờ dãi, tiếp tục làm bài. Giáo viên ở trên giảng bài, học sinh thỉnh thoảng bàn luận với nhau.

Lúc ấy, bên gai vang lên giọng nói khe khẽ, trầm lắng và từ tốn. "Mình chỉ sợ một mình cậu cô đơn mà thôi." Buông một cậu nhẹ

tên như vậy, cậu tiếp tục chơi điện thoại.

An Tĩnh ngây người nhìn đề bài, rất lâu không viết tiếp. Không hiểu vì sao đáy lòng cô trào dâng một cảm giác chua xót đến tê tái.

Kết thúc buổi học hai tiếng rưỡi, Trần Thuật lại đưa cô tới bến tàu như lần trước.

Hai người đều không phải kiểu người hoạt ngôn, lúc đến bến tàu điện ngầm, An Tĩnh vẫy tay với cậu rồi đi vào.

Giờ này, trên tàu điện ngầm còn rất nhiều chỗ trống, cô chọn một chỗ gần cửa rồi ngồi xuống, sau đó lấy điện thoại trong cặp ra, bật máy.

Dãy số lạ kia vẫn còn trong điện thoại. Cô ngây người nhìn một lúc, gác lại cảm xúc trong lòng, ngón tay khẽ ấn màn hình, lưu hai chữ "Trần Thuật". Cũng không biết có phải là trùng hợp hay không, bỗng nhiên có một tin nhắn đến.

"Lúc này quên chưa tạm biệt cậu."

An Tĩnh đang định gõ hai chữ tạm biệt thì thêm một tin nhắn nữa gửi tới.

"Tiểu Tiên Nữ, ngày kia gặp."

An Tĩnh cau mày, vội vàng gõ chữ.

"Không được gọi mình là Tiểu Tiên Nữ."

"Tiểu Sửu Nữ?"

"Cũng không được."

"Tiểu Ma Nữ?"

"Biến."

"Được thôi Tiểu Tiên Nữ, mình biến đây."

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 24: Vẽ Minh Đi

Thời gian cứ thế trôi đi. Đã hai tuần trôi qua kể từ kỳ nghỉ Quốc khánh.

Lại một buổi sáng thứ Năm, lớp học ồn ào, học sinh người ăn sáng, người chép bài về nhà, lối đi chật chội người qua người lại.

An Tĩnh bận rộn đếm bài tập về nhà các môn của bạn trong tổ.

Ngữ văn, Vật lý, Toán học, bài tập về nhà tương đối nhiều, bận rộn đến mức An Tĩnh hoa mắt, bài tập trên bàn vút lung tung lộn xộn.

Bài tập của mấy người ngồi sau không được tính trong đó, bởi vì bọn họ lúc nào cũng nộp muộn nhất, có thể nói là chưa đổ chuông thì chưa nộp bài tập.

An Tĩnh đếm một lúc, còn thiếu phiếu bài tập Toán của An Nguyệt.

Cô ngoảnh đầu, định gọi An Nguyệt nhưng không thấy người đâu, chị gái không có ở chỗ ngồi.

Cô thấy hơi lạ bèn ngó nghiêng xung quanh. Lúc ấy, cô vô tình bắt gặp ánh mắt của Trần Thuật ngồi phía sau. Cậu vốn đang ngửa đầu uống nước, yết hầu trắng muốt lộ ra ngoài, cánh tay với cơ bắp rõ ràng đang giơ chia nước.

Hai người đều đứng hình.

Trần Thuật thoáng khựng lại giây lát, há miệng uống một ngụm nước, ngón tay thon dài chậm chậm vặn chặt nắp chai.

Ánh mắt đen láy sâu thẳm của cậu nhìn cô chăm chăm, sau khi bình thần nuốt ngụm nước xuống, cậu mỉm cười rạng rỡ với cô.

An Tĩnh khựng một giây, quay người lại.

Từ buổi học thêm đó, mỗi lần cô và Trần Thuật vô tình thấy nhau trong lớp liền có một cảm giác gì đó rất kỳ lạ, chính cô cũng không biết vì sao, dường như có một từ trường khác biệt chỉ tồn tại giữa hai người. Trong khi cả hai chẳng hề làm gì.

Hai người bàn trên bàn dưới, những khi cô cần quay lại chuyển đồ ra phía sau, hoặc khi cậu nộp bài, cô quay người lại, Trần Thuật lại nhìn cô như thế.

Cô không dám nhìn thẳng vào cậu.

Suốt hai tuần sau đó, thỉnh thoảng Trần Thuật lại nhắn tin cho cô, hỏi những chuyện vụn vặt như ăn cơm chưa, ngủ chưa...

Đôi khi An Tĩnh cũng nhắn lại. Chỉ vài từ đơn giản.

Người kia cũng đáp lại hết như đang báo cáo.

Ừ, mình cũng đang ăn cơm. Hoặc mình cũng ngủ rồi, chúc ngủ ngon, đại loại vậy.

Hoàn toàn không có lời nói hay hành động vượt giới hạn nào khác.

Cô nghĩ một lúc, thôi kệ. Sau đó ném những suy nghĩ ấy sang một bên, ngó nghiêng xung quanh tìm kiếm một lúc mới tìm thấy An Nguyệt.

An Tĩnh gọi chị gái. An Nguyệt vẫy tay, không ngoảnh đầu lại mà nói: "Đợi chị hỏi xong bài này sẽ nộp bài tập cho em, chờ chút."

An Tĩnh cảm thấy có chút kỳ lạ.

Kể từ sau khi đứng thứ hai trong kỳ thi tháng, ánh mắt An Nguyệt dần dần chuyển từ Trần Thuật sang Thẩm Thư Quân. Bây giờ chỉ cần có thời gian rảnh là cô ấy lại đi hỏi bài Thẩm Thư Quân, có lúc vẫn cảm thấy chưa phục, còn thảo luận gay gắt với Thẩm Thư Quân.

Không khí học tập giữa hai người càng ngày càng quyết liệt.

An Tĩnh đặt bài tập về nhà sang một bên. Nhắm lại bài thơ cổ lát nữa có thể bị gọi lên bảng trong giờ Ngữ văn.

Phía sau có người đẩy đẩy ghế cô. Cô biết đó là Trần Thuật, cậu luôn dùng phương thức đặc biệt này để gọi cô, không gọi tên cũng không chạm vào người.

Chân cậu rất dài, có thể chạm vào ghế của cô bất cứ lúc nào, nhưng rất khẽ.

An Tĩnh quay người lại, Trần Thuật ung dung nhìn cô, mỉm cười, khẽ nghiêng đầu, khuỷu tay chống xuống bàn, đưa vở bài tập Vật lý đang cầm cho cô.

Cậu hơi hất hàm: "Này, nộp bài tập cho cậu."

An Tĩnh gật đầu nhận lấy, sau đó quay lên. Sắp xếp bài tập xong, cô tiếp tục nhắm lại bài thơ cổ, nhưng chưa được nửa phút, người ngồi sau lại tiếp tục đẩy ghế cô. An Tĩnh mím môi, lại quay xuống.

Một quyển vở bài tập tiếng Anh chìa ra trước mặt cô.

Trần Thuật vẫn mỉm cười như thế, đôi mắt đăm láy nhìn cô chăm chú.

"Bài tập."

An Tĩnh thở dài một tiếng, vẫn nhận quyển vở, quay lên xếp ngay ngắn.

Cô tiếp tục học thuộc bài thơ, ngừng một lát, bỗng phát hiện quên mất nội dung đã học thuộc phía trên, đành mở sách ra xem.

Thanh ngang dưới ghế lại rung rung. Cuối cùng An Tĩnh không tìm được, quay người lờm Trần Thuật một cái.

Cô nhỏ giọng kêu lên, "Làm gì vậy?" Giọng điệu bực bội, pha chút nhấn nhị và nũng nịu.

Trần Thuật cười, giọng trầm ấm: "Quyển bài tập cuối cùng."

Trước mắt An Tĩnh là bài tập Hóa của cậu. Cô bực bội nhận lấy, không tìm được lâu bâu: "Cậu không thể nộ hết một lần được sao?"

Sao lại nhàn rồi như vậy chứ, cô còn phải học thuộc bài, bị làm phiền hết lần này đến lần khác, cô sắp quên hết rồi, lát nữa cô giáo còn gọi lên bảng đọc bài.

Trần Thuật sờ mũi, bỗng nhiên cúi người ghé sát về phía cô.

An Tĩnh không kịp phản ứng, thoáng đứng hình. Vẫn đang trong lớp học mà, không biết cậu định làm gì, cô vội vàng ngửa đầu ra sau, trợn tròn mắt. Cặp mắt long lanh nước, hốt hoảng như chú nai con ngơ ngác vậy.

Trần Thuật không lại gần nữa, chỉ một tay thả nhiên chống cằm, nhún vai ra vẻ rất vô tội, khẽ nói: "Mình chỉ muốn cậu quay lại nhìn mình thôi."

Giọng cậu hơi khàn khàn nhưng nhấn rõ từng câu từng chữ.

An Tĩnh sững sờ, thở phò một tiếng, không biết nói gì, vội lấy vở bài tập và quay phắt lên.

Cô cụp mắt nhìn vở bài tập trên tay, lòng hơi hoảng loạn, thầm hạ quyết tâm lần sau không thèm quay đầu lại nữa. Chỉ nói lung tung là giỏi.

Tổng Tư, Hứa Gia Nghiệp phía sau trợn mắt há miệng, nhìn hành động của Trần Thuật. Người khác có thể không nhìn thấy, nhưng họ ngồi ngay phía sau cậu, cậu bắt chuyện với người ta bao nhiêu lần, bọn họ đều trông rõ mồn một.

Tổng Tư nuốt nước bọt, lén hỏi người bên cạnh, "Đây là Trần Thuật sao? Cậu ấy làm gì vậy. sao cứ kiếm chuyện làm phiền con gái nhà người ta vậy?"

Hứa Gia Nghiệp nằm bò trên bàn, hằm hứ, "Người ta đâu có làm phiền, miệng dẻo quẹo thế cơ mà."

Hứa Gia Nghiệp nói rồi liền bắt chước Trần Thuật, làm mặt xấu, nói với giọng điệu quái đản: "Mình chỉ muốn cậu quay lại nhìn mình thôi."

Tổng Tư và Châu Tề đập bàn cười lớn.

Trần Thuật nghiêng đầu, nhếch miệng, quay người lại, huých thẳng cánh tay vào vai Hứa Gia Nghiệp, nheo mắt nói: "Tôi thấy ông muốn chết rồi đấy."

Hứa Gia Nghiệp lè lưỡi, giả vờ ho khan vài tiếng, "Em sai rồi, em sai rồi đại ca, hãy tha cho em."

Trần Thuật hứ một tiếng, buông tay ra, lười nhác dựa vào bàn phía sau, nhắm mắt suy nghĩ.

Tổng Tư cười nhạo Hứa Gia Nghiệp, cười xong lại ho hai tiếng. Cậu ta duỗi cánh tay dài vỗ vào người Trần Thuật, đưa bài tập của mình cho cậu, khẽ nói: "A Thuật, ông đưa vở bài tập cho em gái giúp tôi."

Trần Thuật ngược mắt, rồi lại nhìn hình bóng mảnh mai bàn trên, dường như có thể tưởng tượng được khuôn mặt nhỏ bé tức giận ấy. Một người thường ngày hiền lành là thế, bị cậu làm phiền tới mức hai mắt như muốn tóa lửa.

Trần Thuật lạnh lùng nói, "Không."

Tổng Tư không hiểu, "Vì sao vậy, ông ngồi gần như vậy đưa giúp tôi một tý đi mà."

Trần Thuật cúi đầu chơi điện thoại, chậm rãi ném ra một câu về phía cậu ta. "Ông tự nộp đi."

Nếu cậu mà gọi nữa, chắc là Tiểu Tiên Nữ sẽ giận thật.

Tổng Tư "sặc" một tiếng.

Tự mình đứng dậy kéo ghế, đi một vòng, tới phía sau An Tĩnh, vỗ vai cô, "Bài..."

Vẫn chưa nói hết câu, chỉ thấy cô gái trước mắt bỗng quay lại, lườm cậu đầy khó chịu, hét lên: "Cậu có thôi đi không hả?"

Không khí trầm xuống, lặng thinh hồi lâu. Hai người nhìn nhau, có chút ngượng ngùng.

An Tĩnh quay đầu lại thấy Tống Tư đứng đó, âm cuối cùng dần dịu xuống.

Trong lớp khá yên tĩnh, mọi người xung quanh đều ngơ ngác, nhìn họ bằng ánh mắt khó hiểu.

Đến khi có một tiếng cười khẽ phá vỡ sự im lặng. An Tĩnh quay đầu, thấy Trần Thuật vẫn cầm điện thoại, nghiêng nhẹ đầu, nhếch miệng cười.

An Tĩnh ngượng ngùng, cô còn tưởng lại là Trần Thuật gây chuyện, không ngờ là người khác, thật là xấu hổ.

Cô chậm chậm cầm vở bài tập, cụp mắt khẽ giải thích với Tống Tư: "Xin lỗi nhé, mình... không phải mình nói cậu." Giọng nói của cô càng ngày càng nhỏ.

Tống Tư gãi đầu, cười xòa: "Không sao, không sao."

Buổi trưa, sau khi ăn cơm xong.

An Tĩnh, An Nguyệt và Kỷ Nguyên cùng tới sân vận động phơi nắng. Họ chọn một góc có bóng râm rồi ngồi xuống.

Ánh nắng oi bức xuyên qua tán cây muôn hình muôn vẻ hắt xuống đường chạy, bóng râm loang lổ, từ xa thoang thoang mùi hương hoa không rõ tên, thơm nhẹ nhẹ.

Ba người nói chuyện với nhau.

Trên tay An Tĩnh cầm một cuốn sổ nhỏ, tùy ý phác họa cảnh tượng trên sân vận động.

Đột nhiên, đám nữ sinh đi dạo xung quanh phần khích hò hét.

Một đám người từ phía xa đi tới, tùm năm tùm ba, đánh người cao lớn, nghênh ngang khoác vai nhau bước đi.

An Tĩnh nghe thấy tiếng hò hét cũng ngược mắt nhìn.

Là nhóm Tống Tư, Châu Tề; Trần Thuật hai tay đút túi đi ở giữa, cậu nghiêng đầu nói chuyện với người bên cạnh, ánh mắt thờ ơ, chốc lát lại nhếch miệng cười, mái tóc màu đen hết sức bắt mắt dưới ánh nắng chói chang.

Lục Cách và Từ Lâm đi cạnh họ, nói chuyện vui vẻ. Trên tay Tống Tư còn cầm quả bóng rổ, vừa đi vừa đập bóng, có lúc còn nhảy lên ném và rổ rất ngẫu.

Xem ra bọn họ định tận dụng thời gian nghỉ trưa để đánh bóng.

An Tĩnh cúi đầu, An Nguyệt bên cạnh gườm gườm, bất mãn nói: "Tống Tư, Trần Thuật sao suốt ngày chơi với tên đội sổ kia nhỉ?"

An Tĩnh có chút nghi hoặc: "Đội sổ?"

An Nguyệt "ừ" một tiếng, chỉ chỉ về phía đó: "Là tên Lục Cách kia kìa, không có chuyện gì cũng chạy đến lớp chúng ta, phiền chết

được."

An Tĩnh nhìn cô ấy, hơi lo lắng: "Hai tuần nay hình như ngày nào cậu ta cũng đến tìm chị, chị không sao chứ?"

An Nguyệt bực tức hứ một tiếng, "Ừ", không sao, chị không thích hắn, hắn cũng không dám làm gì."

An Tĩnh bỗng hiểu ra. An Nguyệt ghét nhất là những anh chàng học dốt, không chịu học hành.

Đám người ấy hình như cũng nhìn thấy họ, Lục Cách vẫy tay với họ, mấy người đó cất bước, lần lượt đi về phía bọn họ.

An Nguyệt khẽ lờm một cái. Lục Cách vẫn chưa tới gần, từ xa đã vang lên giọng nói thiếu đứng đắn: "Ôi, đây không phải là hoa khôi trường chúng ta sao, đến đây sưởi nắng à.?"

An Nguyệt lạnh lùng nói: "Nhảm nhí, không kể ngòi đây đợi cậu?"

"Ồ, thế thì tốt quá."

"Có biết xấu hổ không hả?" An Nguyệt tỏ vẻ ghét ra mặt.

Lục Cách bị cô nói như vậy, chẳng những không hề tức giận mà còn mỉm cười vui vẻ.

Tổng Tư nhìn thấy bọn họ, một mình chạy lên trước, thở hổn hển nói: "Này, mấy người đẹp, tuần sau sinh nhật mình, làm ơn nể mặt đi chơi cùng mình nhé."

An Tĩnh ngược mắt, khẽ hỏi: "Chơi cái gì?"

Tổng Tư tắc lưỡi, đập đập bóng rổ và nói: "Nhiều hoạt động lắm, ăn uống hát hò chơi bowling, chơi bi-a đều được, muốn chơi gì thì chơi, đông người lắm, các cậu cùng đến nhé, đến cho vui."

An Tĩnh do dự một lúc, cô không thích chỗ đông người, cảm thấy không thoải mái, đang định từ chối.

An Nguyệt ngược mắt nhìn, hướng về phía Lục Cách sắp đi tới, hỏi Tổng Tư: "Hắn ta cũng đi?"

Tổng Tư nhìn qua, gạt đầu: "Dĩ nhiên rồi, anh em mà."

An Nguyệt lạnh lùng nói: "Không đi, có hắn thì không có tôi."

Tổng Tư "ặc" một tiếng, thật khó xử.

Chỉ có Lục Cách không bận tâm, dáng vẻ cười cợt không đàng hoàng, cậu ta cúi người ngồi trước mặt An Nguyệt, nheo mắt hỏi: "Cậu đang bức tức với ai vậy, không muốn thấy mình sao? Chứng tỏ trong lòng cậu mình là người đặc biệt nhất đúng không?"

An Nguyệt trợn mắt nhìn, hỏa khí bùng lên. "Cậu đặc biệt? Cậu đặc biệt cái con khỉ, đi thì đi, xem ai sợ ai."

An Tĩnh khẽ thở dài trong lòng. An Nguyệt ghét nhất là bị người ta khích, phép khích tướng của Lục Cách thật sự đã dùng đúng người rồi.

Cô vẫn hơi do dự, Kỷ Nguyên bên cạnh kéo vạt áo của cô, cô quay đầu sang.

Kỷ Nguyên nói nhỏ với cô: "Đi đi, mình cũng đi."

An Tĩnh ngạc nhiên, không ngờ Kỷ Nguyên lại nhận lời. Rõ ràng là bình thường cô ấy không thích tiếp xúc với những người này.

Tổng Tư thấy Kỷ Nguyên nhận lời, cười khì khì, cô gắng công phá người cuối cùng, "Em gái à, đi nhé."

An Tĩnh nhìn chàng trai ở phía xa lúc này mới đi tới, hơi ngập ngừng gật đầu.

Trần Thuật tới trước mắt họ, nhướng mày nhìn cô.

Lúc ấy Tổng Tư đã chạy đi rồi, đập bóng lao tới bên cột bóng đối diện với họ, giả bộ ném bóng. Không trúng.

Lục Cách ngồi bên cạnh định bắt chuyện với An Nguyệt.

An Nguyệt vênh mắt lên không thèm để mắt đến cậu ta.

Trần Thật đứng bên cạnh An Tĩnh một lúc, không nói gì. Cô hoài nghi liếc nhìn cậu. Cậu đút hai tay vào túi quần, dáng người cao lớn, đôi chân rất dài, ung dung đứng một bên, đôi mắt khuất dưới vành mũ lưỡi trai, không trông rõ.

Tổng Tư ở đằng xa hét lớn về phía họ: "Trần Thuật, Lục Cách làm gì vậy, mau lại đây."

Trần Thuật lười nhác đáp lại một tiếng.

An Tĩnh cúi đầu vẽ tranh, tưởng cậu sắp đi. Nào ngờ cậu đột nhiên cúi đầu ghé sát vào tai cô, hơi nóng tỏa ra xung quanh cô mang theo mùi thuốc lá.

Cậu liếc nhìn cuốn sổ của cô: "Vẽ gì đấy?"

An Tĩnh bất giác ngồi dịch sang một bên, khẽ nói: "Vẽ linh tinh thôi."

Trần Thuật mỉm cười, liếc nhìn vành tai trắng trẻo của cô, đôi mắt đen láy thâm trầm, khẽ nói: "Vẽ mình đi."

An Tĩnh cúi đầu tiếp tục động tác trên tay, bực tức nói: "Không."

"Ừ, không vẽ thì thôi."

Giọng điệu cậu vừa mang vẻ nuông chiều vừa tỏ ra thờ ơ, rõ ràng là thuận theo ý của cô, nhưng chỉ khiến An Tĩnh càng thêm bực tức.

Trần Thuật chậm rãi đứng thẳng người, khí thế đầy lấn áp cũng xa dần.

An Tĩnh thở phào. Ai ngờ, một giây sau, có thứ gì đó đặt lên đầu cô, tầm mắt bị che khuất, chỉ còn một khoảng tối om.

Trên đỉnh đầu vang lên giọng nói chứa tiếng cười.

"Giữ giúp mình nhé."

"Đi thôi, Lục Cách." Cậu uể oải vẫy tay gọi Lục Cách.

An Tĩnh dừng tay, đặt bút xuống, với tay lên đầu.

Chiếc mũ lưới trai, vật bất ly thân thường ngày của Trần Thuật đang yên vị trên đầu cô.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 25: Trần Thuật Được Ăn Đầu Hủ

An Tĩnh đỡ vành mũ. Ở đó còn vương lại hơi ẩm dịu dàng.

Ngủi kỹ một chút, vẫn thoang thoảng mùi hương thơm mát của Trần Thuật. Chiếc mũ quá rộng, đội lên đầu cô làm che cả tầm mắt, cô đẩy vành mũ lên, chỉnh lại vị trí.

Đột nhiên bên cạnh xuất hiện ánh nhìn nóng rực. An Tĩnh quay đầu.

An Nguyệt nheo mắt, nhìn cô và chiếc mũ trên đầu cô với ánh mắt kỳ lạ, hai mắt đảo qua đảo lại, ánh mắt càng lúc càng không bình thường.

An Tĩnh đột nhiên luống cuống, cô vội bỏ chiếc mũ xuống. Không biết nên nói thế nào, và giải thích ra sao với chị gái, cô hơi lo lắng.

"Đấy... không phải..."

Hiếm khi thấy cô ấp a ấp úng như vậy.

An Nguyệt nhìn vẻ mặt ngại ngùng, ánh mắt né tránh của em gái, đột nhiên có vẻ hiểu ra điều gì đó.

Cô hơi tức giận, quay sang lớn tiếng hét với mấy anh chàng đang chơi bóng rổ: "Trần Thuật! Cậu đừng có bắt nạt em gái tôi! Sao cậu

trẻ con như vậy hả? Cậu bao nhiêu tuổi rồi mà còn tìm cu li giữ đồ cho mình, cậu tưởng cậu là đại ca thật à!"

An Tĩnh: ...

Kỷ Nguyên ngồi cạnh khẽ mỉm cười.

Trần Thuật đang chơi bóng chợt dừng lại, lơ mắt nhịp bóng, trái bóng lộp bộp lăn ra phía xa, cậu nhếch miệng, khuôn mặt không chút cảm xúc.

Tổng Tư, Châu Tề bên cạnh nghe vậy ôm bụng cười, có người còn nằm lăn ra đất.

"Trời ơi chết mấy, bà chị ngốc ha ha ha."

"Lục Cách, ông chắc ông thích cô ta chứ?"

Tài, tài thật. Tư duy kiểu gì vậy, bà chị này.

An Tĩnh thăm thở dài, sau đó chậm chậm đội mũ lên đầu, cố ý che ánh mắt tránh sự ồn ào xung quanh.

Hai tay cô ôm chân, đầu gục xuống đầu gối, tránh ánh mắt đầy ẩn ý của đám người kia.

Chớp mắt đã đến ngày sinh nhật của Tổng Tư.

Thứ Sáu, tuần này lại đến lượt bốn người họ trực nhật.

Trong lớp học, ánh mặt trời chói mắt chiếu vào, nắng vàng rực rỡ, vô cùng ấm áp. Cảnh tượng đẹp đẽ, nhưng không khí lại thật kỳ lạ.

An Nguyệt ngồi trên bàn trước bàn giáo viên, hai mắt gườm gườm nhìn anh chàng cách cô một mét, gương mặt đầy dè bủ.

Lục Cách chống một tay lên bàn giáo viên, một tay đút túi, dựa vào mép bàn mỉm cười với cô, chốc chốc lại nháy mắt.

An Nguyệt khó chịu, cau mày đầy ghét bỏ, không thèm nhìn cậu ta. Cô quay sang nói với mấy người trực nhật: "Có thể đi được chưa vậy?"

"Ồ ồ, đợi chút, để mình gọi điện thoại." Tống Tư cầm chổi, vừa gọi điện thoại, vừa quét lớp, khá bận rộn.

Người đầu dây bên kia nghe máy. "Này, Từ Tiểu Lâm, ông với hội Châu Tề đưa mọi người tới nhà hàng tôi đã đặt trước nhé. Tôi và Trần Thuật trực nhật xong sẽ đến, ừ ừ, các ông gọi món trước đi, bọn tôi đến chỉ việc ăn thôi, được, cứ thế nhé."

Nói xong cậu ta cúp máy, đút vào túi. Sau đó ánh mắt vô tình liếc về phía bục giảng, chợt nổi sùng lên, bắt đầu lải nhải: "Lục Cách, ông đến đây ngồi không mà không biết ngại à, giúp một tay cho xong còn đi chứ, trêu chọc người ta làm gì?"

Lúc ấy Kỷ Nguyên đang lau sàn nhà bên cạnh cậu ta. Tống Tư thấy ngay tám gương, liền chỉ tay về phía cô và nói: "Ông nhìn người ta đi, chăm chỉ thế chứ."

Kỷ Nguyên cúi người, sững sờ.

Lục Cách xòe tay tỏ vẻ vô tội: "Tôi đâu có trách nhiệm trực nhật, việc gì phải làm, tôi còn chẳng phải học sinh lớp ông."

Tổng Tư lờm cậu ta một cái: "Hôm nay là sinh nhật tôi, ông còn không chịu nghe tôi?"

Lục Cách hết cách, nhún vai: "Đúng, đúng, sinh nhật ông, ông to nhất."

"Tất nhiên rồi, hôm nay tôi phải tìm mọi cách sai khiến các ông mới được."

An Tĩnh liếc mắt nhìn bọn họ cãi cọ, tiếp tục xé túi rác.

Trần Thuật ung dung đi tới, rất biết cách phối hợp, lôi những túi chất đầy rác trong thùng ra và buộc chặt lại.

An Tĩnh dừng lại giây lát, sau đó lồng túi rác trên tay vào thùng.

Cuối cùng mọi người khóa cửa phòng học, rời khỏi trường. Cổng trường vắng hoe, chỉ lác đác vài bóng người.

Họ cùng ra đường lớn. Sáu người, nữ đi với nữ, nam đi với nam, theo sát các bạn nữ.

Đi được một đoạn, An Nguyệt ngoảnh đầu: "Tổng Tư, chúng ta đi thế nào đây?"

Tổng Tư mãi nhìn điện thoại, nghe vậy mới nhìn quanh, nhướng mày, "Sáu người bắt hai chiếc taxi đi." Vừa hay đằng xa có một chiếc taxi đang đi tới, cậu ta giơ tay vẫy.

Chiếc taxi dừng lại trước mặt An Nguyệt, cô tiện tay mở cửa ngồi vào trong, chưa kịp gọi An Tĩnh thì Lục Cách bên cạnh nhướng mày, cười khì khì chui vào ghế sau.

Tổng Tư nhớ ra điều gì đó, liền nhìn Trần Thuật, lập tức nhanh tay lẹ chân kéo Kỷ Nguyên nhét cô vào ghế sau trong khi bản thân chiếm ngay ghế phụ.

Hai người còn lại sửng sờ trước hành động của cậu ấy.

Tổng Tư hạ thấp cửa xe, mỉm cười rất gian tà: "Này, hai người bắt xe khác nhé." Cậu ta nói rồi còn nháy mắt với Trần Thuật. Người anh em, tôi chỉ giúp ông đến đây thôi, phần còn lại phải dựa vào ông rồi.

Trần Thuật không chút biểu cảm.

An Tĩnh ngăn người nhìn tất cả diễn ra trước mắt, vẫn chưa kịp phản ứng. Tốc độ của những người này nhanh thật ...

Trong xe còn vang lên giọng nói đầy bất mãn của An Nguyệt và tiếng trêu đùa của Lục Cách.

Tiếng động cơ vang lên, chiếc xe đi xa dần.

Hai người còn lại hơi khó xử, hay là ít nhất An Tĩnh nghĩ như vậy, đột nhiên bị bỏ lại.

Trần Thuật nheo mắt, thờ dài, nhếch miệng thầm nghĩ "thằng ranh Tổng Tư này."

Trần Thuật và An Tĩnh tiếp tục đợi bên đường. Giữa hai người có một chút khoảng cách, Trần Thuật thản nhiên đút tay vào túi.

Hoàng hôn buông xuống, gió đêm nhẹ nhàng thổi. Lúc ấy cứ như thể có ma ám, không một chiếc xe nào chạy qua.

Không gian tĩnh lặng, gió thổi lá cây xào xạc.

Đột nhiên An Tĩnh nghĩ tới một vấn đề, dè dặt hỏi Trần Thuật:
"Cậu biết nhà hàng nào không?"

Trần Thuật gật đầu, "Biết."

An Tĩnh ừ một tiếng, "Thế thì tốt."

Đột nhiên Trần Thuật bật cười, liếc nhìn cô: "Sao, sợ chúng ta không tìm được đường à?"

An Tĩnh bình tĩnh liếc nhìn cậu, không nói gì. Cô tiếp tục ngó nghiêng xem có xe không.

Thời tiết dần trở lạnh, An Tĩnh kéo ống tay áo xuống.

Trần Thuật hai tay đút túi, nhìn cô hồi lâu, khẽ gọi một tiếng.

An Tĩnh nhìn cậu.

Trần Thuật nghĩ một lúc, đôi mắt đen láy sâu thẳm nhìn cô, "Hay là ..." Cậu chỉ nói nửa chừng, âm cuối kéo dài mãi ra.

An Tĩnh nghiêng đầu, "Hay là cái gì?"

"Hay là chúng ta đi chơi riêng đi."

"Đi chơi riêng?" An Tĩnh kinh ngạc.

"Ừ, chỉ hai chúng ta thôi." Đôi mắt Trần Thuật ẩn chứa nụ cười, nhìn cô chằm chằm.

"Đi đâu?"

"Tùy cậu, thích đi đâu thì đi."

"Mình đi cùng cậu." Trần Thuật lại nói thêm một câu.

An Tĩnh cụp mắt, nhìn đôi giày của mình, nói nhỏ: "Không được."

Trần Thuật nhú mày, không nói gì.

Cô ngẩng đầu nhìn cậu, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, đôi mắt trong như nước: "Đã hứa với người ta rồi, không được nói không giữ lời."

Trần Thuật cười, gạt đầu đồng tình. Đôi mắt trầm tĩnh, giọng nói cũng dịu dàng: "Ừ, làm người không được nói lời mà không giữ lời."

Lúc này, đằng xa có một chiếc taxi đi tới.

Trần Thuật mở cửa sau, để An Tĩnh lên xe trước, sau đó cậu mới ngồi vào. Cậu đọc địa chỉ cho tài xế, chiếc xe chầm chậm phóng đi.

Phong cảnh bên ngoài cửa kính nổi thành một đường thẳng, đèn đường hai bên lúc sáng lúc tối.

An Tĩnh nhớ ra một chuyện, ngại ngùng hỏi cậu: "Mình chưa kịp chuẩn bị quà cho Tổng Tư, hình như không hay lắm nhỉ?"

Trần Thuật nghịch điện thoại trên tay, nhún vai khẽ nói: "Không sao, cậu ta không để ý đâu."

An Tĩnh vẫn rất bất an, nói: "Cậu ấy không để ý, nhưng mà không thể không để ý được, lát nữa mình đi xem có món quà nhỏ nào không để mua."

Trần Thuật nhú mày, không nhìn điện thoại nữa mà quay sang nhìn cô, chợt bật cười, buông một câu đầy ẩn ý: "Không cần đâu,

mình đã tặng quà sinh nhật cho cậu ta rồi, quà của mình coi như là quà của cậu."

An Tĩnh cạn lời, chỉ hằm hằm nói: "Không được."

Nhưng Trần Thuật lại ghé sát về phía cô, nhìn khuôn mặt nghiêng lúc sáng lúc tối, trắng trẻo mịn màng của cô, thì thầm: "Sao lại không được?"

An Tĩnh lại không nói nữa, lạnh nhạt nhìn ra ngoài cửa xe.

Đúng lúc ấy, điện thoại trên tay Trần Thuật rung lên. Cậu không nhìn cô nữa. Trần Thuật cúi đầu đọc tin nhắn. Đọc một lúc, nghiêng đầu, miệng chửi thề một tiếng đầy bực dọc.

An Tĩnh nhìn cậu, "Sao vậy."

Trần Thuật giơ điện thoại lên trước mặt cô, để cô đọc tin nhắn.

"A Thuật, giao cho ông một nhiệm vụ, hai người lấy bánh kem ở tiệm bánh ngọt trên đường Lục Viên. Tôi đã đặt trước và dặn họ rồi, sau đó hai người hãy tới nhà hàng nhé. ha ha ha."

An Tĩnh cũng không biết phải làm sao.

Trần Thuật hừ một tiếng, bực bội nói: "Nếu không nể mặt hôm nay là sinh nhật cậu ta, cậu ta nhất định sẽ no đòn."

Sau đó cậu báo lại địa chỉ cho tài xế.

An Tĩnh nhìn các tòa nhà muôn hình muôn vẻ như một bức tranh bên ngoài cửa xe.

Trần Thuật chốc chốc lại ngắm nhìn khuôn mặt trắng trẻo của cô, mỉm cười.

Xe đến đường Lộc Viên, hai người đến tiệm bánh ngọt. Vừa vào trong, An Tĩnh nổi cơn thèm đồ ngọt mới nhận ra bụng mình hơi đói.

Các loại bánh ngọt đẹp mắt được bày trong tủ kính. Đủ loại hương vị, màu sắc phong phú, không thể kể xiết.

Trần Thuật lấy bánh kem ở quầy.

An Tĩnh đi sang bên kia, nhìn chiếc bánh ngọt nhỏ nhắn xinh xắn trông rất ngon miệng.

Đột nhiên trên đầu vang lên giọng nói đầy hứng thú: "Sinh nhật cậu tháng mấy?"

Nhân lúc nhân viên ở quầy đi lấy bánh, không biết Trần Thuật đi tới bên cạnh cô từ lúc nào.

"Tháng tám."

"Qua mất rồi."

"Ừ." Cô gật đầu.

Chẳng mấy chốc, nhân viên đã đưa chiếc bánh kem được đóng hộp rất đẹp cho Trần Thuật.

An Tĩnh đi đến bên cạnh cậu, chuẩn bị ra về.

Nhân viên lại đưa cho cô một chiếc bánh nhỏ được gói rất xinh.

An Tĩnh ngây người một lúc lâu, lắc đầu: "Không phải của em."

Nhân viên mỉm cười đầy ý tứ, "Là chàng trai đi cùng mua cho em."

An Tĩnh ngẩn ngơ một lúc. Đến tận khi giọng nói trầm thấp vang lên bên tai ngắt dòng suy tư của cô.

"Nhận đi."

An Tĩnh nhìn cậu, mím môi. Cô đưa tay từ từ cầm lấy, cúi đầu nhìn chiếc bánh ngọt, hỏi với vẻ khó hiểu: "Vì sao lại mua cái này cho mình?" Nói xong cô ngẩng đầu nhìn cậu.

Trần Thuật nhún vai, thản nhiên nói: "Coi như tặng bù bánh kem cho cậu."

Cậu ngừng một lát rồi nói, "Chẳng phải cậu và chị gái sinh cùng ngày sao, chắc cả hai phải chia nhau một chiếc bánh sinh nhật."

An Tĩnh chớp mắt, gật đầu. Đúng vậy, từ nhỏ đến lớn cô đều đón sinh nhật cùng với chị gái, nên người nhà liền mua một chiếc bánh kem thật to, để hai chị em cùng chia nhau.

Trần Thuật nhếch miệng cười, hơi hất cằm, nói: "Vì thế, đây là chiếc bánh của một mình cậu."

Giọng nói êm tai của cậu cất lên câu nói đó, dường như chỉ là chuyện trong thoáng chốc.

Hàng mi của An Tĩnh khẽ run run, trong lòng cảm khái vô cùng.

Hai tay cầm chặt chiếc bánh kem nhỏ, cuối cùng hít một hơi, mỉm cười với cậu, hai mắt híp lại thành hình trăng lưỡi liềm.

"Cảm ơn cậu."

Cô vô tình nhìn xuống tay cậu, ngạc nhiên thốt lên: "Bánh kem của Tống Tư to như vậy sao?"

Trần Thuật ừ một tiếng.

An Tĩnh cau mày, có chút xót ruột, "Liệu có lãng phí quá không?"

Trần Thuật nghe vậy, mỉm cười, nói đầy ẩn ý: "Cậu không biết sao, bánh kem của cậu ta khổng phải để ăn đâu."

An Tĩnh nhìn cậu với dấu hỏi to trên đầu. Đôi mắt cô trong veo như nước, con người vô cùng sáng.

Trần Thuật chậm rãi nghiêng người, đôi mắt đen láy nhìn cô chăm chú, yết hầu khẽ rung lên, khóe miệng nở nụ cười rất gian, cậu khẽ nói: "Là thế này."

Cậu kéo dài giọng đầy chậm rãi.

Vừa nói, ngón tay thon dài của cậu vừa lướt qua má cô.

Nhẹ nhàng, dịu dàng, hơi tê tê.

Ngón tay chạm vào làn da của cô, ấm ấm mềm mềm, rất mịn.

Hai người đều sửng sờ.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 26: Tôi Thích Tiểu Tiên Nữ Nhất

Lúc đến nhà hàng mà Tống Tư đã hẹn.

Hai người ít nhiều cảm thấy mất tự nhiên. Sau khi xuống xe, cả hai đều không nhìn đối phương.

Nhân viên lễ tân mỉm cười dịu dàng đưa bọn họ tới phòng riêng.

An Tĩnh đi trước, Trần Thuật đi sau.

Chỉ cần nghĩ đến động tác thản nhiên như thể không có ai bên cạnh của Trần Thuật lúc ở tiệm bánh ngọt, An Tĩnh lại thấy đỏ mặt, hơi ngượng ngùng, cảm xúc hỗn loạn tới mức bản thân cũng không hiểu rõ.

Khi tay của Trần Thuật chạm vào má cô. Cô vẫn chưa kịp làm gì, chỉ ngây người nhìn đôi mắt đen láy sâu thẳm của cậu, cả một bầu trời đầy sao trong đáy mắt ấy.

Ngón tay của cậu lướt từ má của cô xuống tận cằm, sự đụng chạm mang theo hơi ấm ấy hết như một dòng điện rất nhỏ, chạy thẳng vào tim cô, cuối cùng ngón tay của cậu còn vuốt vuốt.

Bốn mắt nhìn nhau, không gian như ngừng trôi, cả hai đều im lặng.

Cuối cùng An Tĩnh xấu hổ, mặt nóng bừng như lửa đốt. Cô gạt tay cậu, lúng túng nói: "Cậu làm gì vậy?"

Cậu khẽ ho một tiếng, khẽ nói: "Không kìm được."

Nếu đám Tổng Tư có ở đó, chắc chắn cũng sẽ tròn mắt nhìn. Bình thường Trần Thuật không hề trêu chọc con gái, thậm chí hiếm khi nói chuyện với các bạn nữ, chứ chưa nói đến những hành động đụng chạm rõ rệt như vậy.

Cậu cũng không biết tại sao. Chỉ cần ở bên cạnh cô là lúc nào cậu cũng muốn trêu chọc cô, chạm vào cô, muốn cô vui vẻ, chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt mỉm cười của cô, hay đôi mắt ẩn chứa niềm vui của cô là cậu cảm thấy mãn nguyện, cảm giác ấy cứ tuôn trào trong lòng, khó lòng kiềm nén được.

Cảm giác này, từ trước đến nay cậu chưa từng trải qua.

Giống như cơn khát trong lòng mãi không được thỏa mãn, muốn gần thêm chút nữa, thêm chút nữa.

Trần Thuật chậm rãi bước đi, nhìn cô gái trước mặt, hình như cô thực sự rất xấu hổ. Suốt đường đi đều mím môi, không nhìn cậu. Bất kể cậu kể bao nhiêu chuyện cười, cô vẫn chỉ nhìn ra ngoài cửa xe. Không thèm để ý tới cậu.

Trần Thuật nhếch miệng, có vẻ rất vui.

Giận rồi sao.

Nhân viên lễ tân đưa họ tới một phòng riêng rồi dừng lại.

Chưa vào mà An Tĩnh đã nghe thấy âm thanh ồn ào náo nhiệt bên trong, đặc biệt là giọng nói của Tổng Tư, cậu ta nói rất to, liên tục không ngừng.

Cô khẽ đẩy cửa. Trong phòng người qua người lại, có cả nam cả nữ, ngoài các bạn cùng lớp, còn vài người cô không quen. Một vài bạn nam tay cầm thuốc lá, nheo mắt, nhả khói không ngừng.

An Tĩnh hơi do dự, cô không quen với không khí này, bước chân khẽ lùi lại.

Người đứng sau khẽ bật cười, sát lại gần cô, tay khoác vai cô, đẩy cô đi lên phía trước, tiếp thêm sức mạnh cho cô.

Hơi nóng phả tới tai, cậu cúi người ghé sát vào tai An Tĩnh, giọng nói trầm thấp vang lên: "Không sao đâu, đừng sợ."

Tổng Tư là người đầu tiên phát hiện ra họ. Cậu ta cười khì khì đi tới, nhận chiếc bánh kem trên tay Trần Thuật, khoác vai cậu, nháy mắt: "Hí hí, sao bây giờ mới đến thế, hai người lè mè thật đấy, bọn tôi đợi ông lâu lắm rồi."

Tổng Tư tỏ vẻ không vui: "A Thuật, ông đến muộn thì tự phạt một ly đi, thế nào?"

Những người khác thi nhau huýt sáo, quay sang góp vui.

Trần Thuật không bận tâm đến cậu ta, kéo An Tĩnh vào bàn.

Tổng Tư bắt giác nhìn An Tĩnh, trong đầu nảy ra ý đồ xấu xa, cười khì khì nói: "Ông không uống thì em gái uống vậy, nhất định một trong hai người phải uống, thế nào?"

Cậu ta nói rồi cầm chai rượu lên rót một ly.

An Nguyệt nghe vậy cần nhần: "Cậu đừng bắt nạt em tôi."

Lục Cách lập tức hòa theo An Nguyệt, dáng vẻ nghênh ngang: "Đúng vậy, Tống Tiểu Tư ông làm vậy mà được à."

An Tĩnh ngồi xuống cạnh An Nguyệt, định nói mình không uống được rượu. Chưa nói được lời nào, chợt thấy Trần Thuật bên cạnh mỉm cười, cậu dứt tay vào túi, thản nhiên cúi người cầm ly rượu trên bàn, đưa lên miệng.

Lúc ấy không khí trong phòng có chút yên tĩnh, mười mấy đôi mắt cùng nhìn cậu.

Trần Thuật liếc mắt nhìn Tống Tư một cái, nghiêng đầu cười cười, thấp giọng nói: "Hôm nay sinh nhật ông, nể mặt ông đấy." Nói rồi cậu ngửa đầu, uống hết ly rượu đó. Yết hầu trắng trẻo khẽ rung lên, rượu trôi xuống họng.

"Ôi trời, lợi hại lợi hại." Tống Tư than một câu.

Là rượu trắng đó. Bình thường có chết cũng không thể ép được Trần Thuật uống rượu, bất kể nói thế nào cũng không được, không ngờ hôm nay lại nể mặt như vậy, cũng chẳng biết có phải vì dính tới em gái không.

Mọi người xung quanh thấy cậu phóng khoáng uống hết, liền hò hét hoan hô.

Tống Tư không dám chọc vào Trần Thuật, cười khì khì đi tới chỗ Châu Tề.

Trần Thuật lập tức ngồi xuống, vò vò tóc.

An Tĩnh lo lắng hỏi, "Không sao chứ?"

Cậu cup mắt nhìn cô, nhếch miệng cười: "Lo cho mình à? Lúc này còn không thèm để ý tới mình."

Giọng điệu còn có chút âm ức.

An Tĩnh không trả lời cậu, chỉ im lặng nhìn, lắc đầu tỏ vẻ không đồng ý: "Chúng ta vẫn còn là học sinh, không nên uống rượu."

Trần Thuật ngán người, không ngờ cô lại nói vậy. Cậu cười cười, khẽ nói: "Ừ, vậy sau này không uống nữa."

An Nguyệt bên cạnh huých tay vào cô, An Tĩnh quay sang.

Cô ấy tò mò nhìn Trần Thuật: "Hai người nói gì vậy?"

An Tĩnh đang định lên tiếng, nhưng An Nguyệt chẳng buồn bận tâm lắc đầu, chỉ thức ăn trên bàn: "Đói chưa, mau ăn đi, đồ ăn ở nhà hàng này siêu ngon, xem ra Tống Tư khá biết thưởng thức."

An Tĩnh "ừ" một tiếng, rồi như nghĩ ra điều gì đó, vội ngẩng đầu nhìn quanh. Kỷ Nguyên ngồi phía đối diện, đang mỉm cười với cô.

Cô thấy yên tâm, cũng mỉm cười đáp lại, sau đó liếc mắt nhìn, phát hiện bên cạnh Kỷ Nguyên ló một cô gái xinh đẹp, mắt cứ nhìn chằm chằm về phía họ, khuôn mặt trang điểm cầu kỳ và không mặc đồng phục.

Nhìn quen quá. Hình như là Hạ Tâm Vũ.

An Tĩnh liếc nhìn ánh mắt của cô ta, phát hiện cô ta đang nhìn Trần Thuật, nhìn chăm chăm không chớp mắt.

Có điều Trần Thuật chẳng hề bận tâm, cậu múc một bát bánh trôi nấu nếp cẩm đặt cạnh cô.

An Tĩnh liếc nhìn cậu, không nói gì.

Trần Thuật nhún vai tỏ vẻ vô tội, hất cằm, khẽ nói: "Sợ cậu không với tới."

An Tĩnh cúi đầu, tay cầm thìa, mắt nhìn những viên bánh trôi trong bát, từng viên từ viên óng ánh, vừa trắng lại vừa tròn.

Cô khẽ nói: "Mình với được."

Trần Thuật hừ một tiếng, không nói gì.

Lúc ăn cơm, trong phòng rất náo nhiệt. Bạn rộn nhiều nhất là Tống Tư, chạy tới chỗ này, lại chạy tới chỗ kia, như thể nói mãi không hết chuyện. Sau lưng cậu ta, mấy người Châu Tề, Từ Lâm cầm ly rượu trêu chọc, luôn miệng đòi chúc thọ.

Hứa Gia Nghiệp ngồi một chỗ, sau khi ăn uống no say lại bắt đầu vùi mặt vào PSP, không màng tới mọi chuyện xung quanh.

Trần Thuật không ra góp vui cùng bọn họ, cầu lười nhác ngồi trên ghế.

Tuy vậy vẫn có rất nhiều bạn nam lớp khác tới tìm cậu nói chuyện. Trần Thuật được mọi người vây quanh, một tay cậu tùy ý gác lên ghế của An Tĩnh, thỉnh thoảng đáp lại lời bọn họ.

Một vài bạn nam nói chuyện một lúc rồi mời cậu hút thuốc.

Trần Thuật ung dung nhận lấy, nhưng cậu không hút mà chỉ cầm trên tay.

Thức ăn được mang lên, hết đĩa này đến đĩa khác, bày kín chiếc bàn tròn rất lớn.

An Tĩnh cầm đũa, có quá nhiều món, không biết nên ăn món nào. Vừa hay mâm xoay quay đến chỗ cô, trước mặt cô là món bánh bí ngô vàng ươm, mềm mềm, khá hợp khẩu vị. Cô giơ tay gấp, nhưng không biết do đôi đũa hay vì lý do gì mà gấp mãi không được, An Tĩnh hơi bối rối.

"Cậu nhanh lên, không gấp được thì đừng gấp nữa, người khác cũng muốn ăn bánh bí ngô."

Một giọng nữ mang theo chút khinh ghét và bất mãn vang lên.

An Tĩnh ngừng lại, ngẩng đầu phát hiện cô gái đang nói ngồi ngay cạnh Hạ Tâm Vũ, cô ta hơi hất cằm, nhìn cô với vẻ mặt vô cùng khó chịu.

An Tĩnh gấp mãi mà không được. Cô mím môi, rụt đũa lại, khẽ đặt lên miệng bát, tay nắm chặt.

Cô gái đối diện thấy cô thu đũa về, bật cười một tiếng, trợn mắt lườm, đưa tay xoay mâm xoay.

An Nguyệt ngồi cạnh chứng kiến cảnh tượng ấy, lông mày nhíu lại, chực lên tiếng.

Cô gái kia xoay mãi nhưng không được, như thể có ai đang giằng co với cô ta vậy. Cô ta thấy lạ, đứng lên nhìn bàn tay của những người ngồi trên bàn, lập tức sững người.

Trần Thuật bình thân dựa vào tựa ghế, cậu cup mắt, ngón tay thon dài nhẹ nhàng chạm vào cằm xoay, lực không quá mạnh, nhưng con gái khó lòng xoay chuyển được.

Cô ta sợ sệt rút tay lại, không dám nói gì, cũng không dám giục cậu. Hôm nay cô ta đi theo Hạ Tâm Vũ nên mới được tham dự tiệc sinh nhật của Tống Tư. Động vào ai chứ nhất định không được động vào Trần Thuật.

Trần Thuật không nói gì, giờ tay nhanh chóng dứt khoát lấy cả đĩa bánh bí ngô đặt trước mặt An Tĩnh, khẽ gật đầu với cô và nói: "Ăn đi."

Từ đầu đến cuối cậu không ngẩng đầu, không thèm nhìn cô gái kia.

Cô ta rất xấu hổ, khuôn mặt biến sắc, đỏ phừng phừng.

Trần Thuật là như vậy khác nào tát thẳng vào mặt cô ta, trước đó cô ta nói muốn ăn bánh, lúc sau cậu lấy hết cả đĩa không để lại miếng nào.

Hạ Tâm Vũ bên cạnh cũng lườm cô ta, chê cô ta nhiều chuyện.

An Nguyệt thấy có người ra mặt thay em gái, lúc ấy mới hứ một tiếng, quay mặt đi, không muốn kỳ kèo với cô gái kia.

Tính cách của em gái không giống cô, rất ngoan ngoãn, nhu mì, ít nói lại không bao giờ tranh giành với ai. Nói đến bắt nạt, chỉ có An Nguyệt cô mới có quyền bắt nạt em gái, người khác đừng hòng đụng vào.

Trần Thuật nhìn bàn ăn, ghé sát lại hỏi cô: "Còn muốn ăn gì nữa không?"

Cô không nói gì, cắn bánh bì ngô. Lúc Trần Thuật định gấp thêm thức ăn cho cô, cô ngăn cậu lại.

Trần Thuật nhướn mày, ghé sát lại hỏi cô: "Ăn no rồi à?"

Trong phòng rất nóng, An Tĩnh thấy hơi đỏ mặt, lúc ăn cơm Trần Thuật gần như không ăn, chỉ gấp thức ăn cho cô mà thôi. Vì chiếc bàn tròn rất lớn, thỉnh thoảng cũng ngại gấp những món ăn ở xa.

Cô gạt đầu, khẽ nói: "Ăn no rồi."

Trần Thuật gạt đầu, lúc ấy mới từ từ đặt đĩa xuống.

Sau khi ăn uống no say, cả đám bàn nhau đến quán KTV chơi tiếp. Khá đông người, bọn họ tùm năm tụ ba khoác vai nhau. Quán KTV không xa, chỉ cần băng qua đường, đi thêm một đoạn là tới.

Tổng Tư đặt một phòng rất lớn, đủ cho bọn họ ngồi. Cậu ta còn gọi rất nhiều rượu, hoa quả, nước ngọt. Tiền vung ra như nước chảy vậy.

An Tĩnh thấy cũng hơi giật mình.

Phòng KTV hơi tối, đang bật nhạc không lời, sàn nhà lấp lánh đủ ánh đèn màu, không khí rất náo nhiệt.

An Tĩnh ngồi xuống cạnh An Nguyệt và Kỷ Nguyên, cúi đầu nói chuyện với họ.

Trần Thuật, Lục Cách ngồi với đám con trai.

Đang hát thì có thêm mấy cô gái đến, ai nấy để tóc dài, trông rất thuần khiết.

Tổng Tư hai mắt sáng lên, đi đến ôm một cô: "Sao bây giờ mới đến, anh nhắn tin cho em suốt đấy?"

Cô gái thuận theo ngã vào người cậu: "Ăn cơm xong là em đến ngay."

Mấy người đám Châu Tề thi nhau trêu chọc Tổng Tư.

"Bạn gái đến rồi."

"Ồ, đây không phải là em gái lớp mười sao?"

Tổng Tư hát mấy vòng rồi, vô cùng phấn khích bảo bọn họ chơi trò chơi.

Châu Tề ngồi bên cạnh rung đùi: "Không phải lại cái trò nói thật lòng mình đấy chứ, chả hay gì cả."

Tổng Tư lườm cậu ta một cái: "Ông thì biết cái gì, chơi thế mới vui."

Cậu ta nghĩ một lúc rồi nói: "Thế này đi, chúng ta không chơi to, uống ba chén rượu, chọn một người mà bạn muốn hỏi nhất, sau đó người được chọn nhất định phải trả lời. Thế nào?"

Mọi người nghĩ một lúc, tất cả đều đồng ý.

Tổng Tư hô lớn "Mình trước!" Cậu ta hùng dũng rót ba chén rượu, uống liền một hơi. Sau đó nhìn cô gái trong lòng mình với ánh mắt vô cùng gian tà: "Cưng à, em sẽ yêu anh bao lâu?"

Mọi người hòa vào trêu chọc cổ vũ, tiếng hò hét vang lên liên hồi.

Cô gái bị mọi người nhìn như vậy, có chút thẹn thùng. Cô ngả vào người cậu ta, nũng nịu nói: "Suốt đời."

Đám con trai hò hét điên cuồng.

Lúc Tống Tư đặt câu hỏi, Kỷ Nguyên cúi đầu, hàng mi run run.

An Nguyệt tỏ vẻ khinh bỉ, rùng mình nói: "Sao Tống Tư lại hỏi một câu củ chuối thế nhỉ?"

Tống Tư phấn khích, lại rót ba chén nữa, lải nhải nói: "Tiếp theo là ai?"

Không ai nhúc nhích, Hạ Tâm Vũ lấy hết dũng khí đứng dậy.

Mọi người không nói gì, chỉ nháy mắt với nhau, chẳng phải quá rõ ràng rồi sao.

Cô ta tự động viên mình, cúi người dứt khoát uống cạn ba chén rượu trên bàn. Uống xong, cô ta nhú mày, chờ đợi cảm giác đó qua đi. Cô ta đi đếnn trước mặt Trần Thuật, gọi cậu:

"Trần Thuật."

Không gian tĩnh lặng, mọi người đều nhìn về phía họ.

Trần Thuật chống tay lên đầu, vẫn đang nói chuyện với Lục Cách bên cạnh, ánh mắt thờ ơ, khuôn mặt nhìn nghiêng với những đường nét thật gọn gàng, tóc mái thưa thưa xòa trước trán, tay nghịch điện thoại, có vẻ không hứng thú cho lắm, đến tận khi Lục Cách bên cạnh cười gian huých tay vào người cậu.

Lúc ấy Trần Thuật mới ngược mắt, khẽ nhếch khóe miệng, nường mảy nhìn cô gái trước mặt. Khuôn mặt cậu vô cùng thờ ơ, không lộ ra bất kỳ cảm xúc gì.

Cậu ngồi nhưng lại có vẻ cao ngạo của người ở đứng ở trên cao.

"Trần Thuật, rốt cuộc cậu thích kiểu con gái như thế nào?" Cô ta nhìn cậu chăm chăm không chớp mắt, cất tiếng hỏi.

Cậu thích người như thế nào, mình sẽ cố gắng để trở thành người như vậy. Cô ta tự nhủ trong lòng.

Cô ta đã say mê chàng trai trước mặt từ lâu, bắt đầu theo đuổi từ hồi lớp mười, có điều cậu ấy chưa bao giờ đáp lại, luôn tỏ ra xa cách với tất cả mọi người.

Đến tận hôm nay cô mới phát hiện cậu hoàn toàn không phải là người như vậy. Với cô gái ngồi bên cạnh, cậu sẵn sàng bày ra những biểu cảm mà cô chưa từng nhìn thấy, cậu không ngừng dỗ dành, không ngừng quan tâm săn sóc cô gái đó. Cô thấy đổ kỵ.

Lục Cách ngồi cạnh WOW một tiếng, cợt nhả xem Trần Thuật sẽ trả lời như thế nào.

Tổng Tư nhìn An Tĩnh, cô cụp mắt không biết đang nghĩ gì. Cậu ta "ồ" một tiếng, rồi cũng im lặng, tiếp tục xem kịch hay.

Trong phòng chỉ còn tiếng nhạc vang vọng.

Trần Thuật thản nhiên dựa người vào sofa, cúi đầu nở nụ cười, hạ giọng nói "Tôi thích..."

Cậu dài giọng.

Tất cả mọi người đều nín thở trông chờ, đợi nốt về sau.

Hạ Tâm Vũ càng căng thẳng hơn, bóng tối chiếu lên khuôn mặt khó phân biệt cảm xúc của cậu.

Trần Thuật ngược mắt, nhìn về nơi nào đó, như cười như không đáp.

"Tôi thích Tiểu Tiên Nữ nhất."

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 27: Tỏ Tình

Căn phòng yên tĩnh, Trần Thuật dứt lời, mọi người ngây ra một lúc. Sau đó mấy cậu con trai xôn xao bàn tán, lải nhải nói:

"Như thế không tính, ai không thích tiên nữ cơ chứ, là người thì ai cũng thích tiên nữ."

"Hí hí hí tui cũng thích."

"Gian quá Trần Thuật, không thành thật."

Hạ Tâm Vũ đứng trước mặt Trần Thuật thở phào nhẹ nhõm, rồi lại nắm chặt tay. Vui là vì không phải nghe tên cô gái nào đó thốt ra từ miệng cậu. Buồn là vì như thế nào mới được coi là tiên nữ đây? Bề ngoài sao, cô còn chưa đủ xinh đẹp ư?

Trần Thuật không hề lên tiếng trước những lời trêu chọc xung quanh. chỉ cụp mắt nghịch điện thoại, khoe miệng nở nụ cười thoáng qua.

Chỉ mình An Tĩnh nghe cậu trả lời xong mà như ngồi trên đồng lửa, cúi đầu nhìn chăm chăm ngón tay của mình, tay nắm chặt ly nước ép hoa quả.

Giọng nói của An Nguyệt vang bên tai nhưng cô nghe không rõ. Tim đập nhanh hơn, thỉnh thoảng thỉnh thoảng. Chỉ có một ý nghĩ, cậu ấy có ý gì nhỉ. Chắc đang nói đùa.

Tin nhắn kia vẫn còn nằm trong điện thoại, cô chưa xóa đi. Cô không dám ngẩng đầu nhìn cậu, càng không dám nhìn thẳng vào mắt cậu, Cậu thật sự ... dám nói trước mặt mọi người.

Tiếng ồn ào đình tai nhức óc xung quanh dần dần bao trùm lấy cô.

An Nguyệt ghé lại về phía cô, nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ: "Sao thế? Nóng lắm à, mặt em đỏ bừng kìa."

An Tĩnh á một tiếng, bất giác đưa tay lên sờ mặt, "Đỏ lắm à?"

An Nguyệt gật đầu, đưa tay sờ trán cô, "Còn hơi nóng này."

An Tĩnh thở dài một tiếng, quạt quạt tay, khẽ nói: "Chắc ở đây nóng quá, em ra ngoài hóng gió."

Cô nghĩ đến điều gì đó rồi lại nói với An Nguyệt: "Đúng rồi chị ơi, tiện em xem có gì mua làm quà cho Tống Tư."

An Nguyệt ờ một tiếng, "Có cần chị đi cùng em không?"

An Tĩnh lắc đầu, cô đeo cặp, "Em sẽ về nhanh thôi."

An Nguyệt gật đầu, nhường đường cho cô.

Khoảnh khắc An Tĩnh đi ra khỏi phòng KTV, Trần Thuật cũng để ý. Cậu nhướng mày, cất điện thoại đi, đứng dậy nói với Lục Cách bên cạnh một tiếng. Lục Cách hiểu ý, gật đầu.

Ra khỏi phòng KTV, An Tĩnh mới cảm thấy khá hơn một chút. Gió đêm thổi nhẹ nhẹ, xua tan hơi nóng trên mặt cô. Cô đưa tay lên quạt quạt, hít một hơi thật sâu, xua đi những ý nghĩ lộn xộn trong lòng.

Trên đường, cuộc sống về đêm mới bắt đầu. Các loại biển hiệu cửa hàng rực sáng muôn màu rực rỡ, lấp lánh, các sạp đồ ăn vặt, cửa hàng nhỏ tập trung trên một con đường.

Xung quanh người càng lúc càng đông, chen chúc nhau, các cặp tình nhân nắm tay nhau.

Cô nhìn quanh, chọn một hướng rồi đi về phía đó. Trong lòng đang suy nghĩ không biết nên mua quà gì cho Tống Tư, cô không mang nhiều tiền nên không mua được thứ đắt tiền, hay là mua ít đồ dùng học tập vậy.

Cô nhúu mày, không có ai bên cạnh để bàn bạc, cảm thấy hơi đau đầu.

Lúc ấy, đột nhiên điện thoại trong túi vang lên âm báo tin nhắn. Cô lấy điện thoại ra xem.

"Đi đâu vậy?"

Là tin nhắn của Trần Thuật. Cô mím mím môi, không biết trả lời ra sao.

Trong lòng đã rối sẵn, thấy phiền vì bị cậu đặt cái tên sến sẩm "Tiêu Tiên Nữ", và còn phiền hà hơn vì cậu nói thích Tiểu Tiên Nữ trước mặt bao nhiêu người.

Lúc nào cũng đem cô ra đùa. Cô không nhắn lại, cất điện thoại đi, bước tiếp.

Điện thoại có thêm tin nhắn. Cô bực tức mở ra xem.

"Lại không để ý đến mình nữa rồi."

Không phải không để ý đến cậu, chỉ là, chỉ là tạm thời không biết phải đối mặt với cậu như thế nào. Cô do dự một lúc, khẽ ấn điện thoại nhấn lại.

"Đâu có."

Tin nhắn vừa chuyển đi không lâu, thì cậu đã nhấn lại ngay, tốc độ nhanh chóng mặt, cứ như thể chuyên tâm chờ vậy.

"Cái gì mà đâu có? Mình thấy cậu bỏ qua tin nhắn của mình rồi."

An Tĩnh dừng bước, lông mày nhíu lại, không phải chứ. Cái người này, cô ngẩng đầu nhìn quanh, không có ai. Cô lại quay người nhìn ra phía sau. Mới liếc mắt đã thấy người.

Trần Thuật đứng ngay phía sau, cách cô hai mét. Cậu rất cao, thư thái đứng giữa đám đông, trông vô cùng nổi bật. Một tay hút tui, một tay cầm điện thoại, cậu nghiêng đầu mỉm cười với cô, lặng lẽ ngắm nhìn cô.

An Tĩnh sửng người, nhìn chăm chăm vào cậu.

Trần Thuật nhướn mày, cất điện thoại đi, chậm rãi đi về phía cô. Dường như chỉ trong thoáng chốc, cậu đã đứng trước mặt cô. Trần Thuật nghiêng đầu, nhìn cô: "Đơ rồi à?"

An Tĩnh mơ màng, ngẩn người nói: "Sao cậu lại ra đây?"

"Cậu không ở đó, một mình mình ở lại cũng thấy chán." Cậu nhún vai chẳng hề bận tâm.

Cậu ngẩng đầu nhìn quanh, khoác vai cô đi lên phía trước: "Vừa đi vừa nói đi, ở đây đông người quá."

An Tĩnh đành ngẩn ngơ để cậu đưa đi.

Cô khẽ nói: "Minh ra ngoài cho thoáng à, cũng định xem có thể mua gì cho Tổng Tư không."

Trần Thuật ờ một tiếng, không phản ứng gì. Cậu chột nhe răng cười và nói rất nhanh: "Ra ngoài cho thoáng thì được, nhưng mua quà thì không được."

"Vì sao?" Cô hỏi lại.

"Không được là không được." Trần Thuật mắt nhìn phía trước, hừ một tiếng. Giọng điệu rất kiên định, không hề có ý thương lượng.

An Tĩnh không biết phải nói sao.

Dòng người đông đúc, hai người đi sát cạnh nhau. Cánh tay đặt cạnh nhau, chốc chốc lại chạm vào nhau. An Tĩnh cố giữ khoảng cách.

Cứ như thế, hai người vừa nói chuyện vừa đi đến khu bán đồ ăn vặt, mùi hương hấp dẫn lan tỏa trong không khí.

Xung quanh hỗn loạn, đủ các loại sạp hàng, bàn ghế.

Đột nhiên, đám đông trở nên ồn ào, náo loạn. Có người hét lên, mau chạy đi, mau chạy đi, quản lý khu vực đến rồi.

An Tĩnh vẫn chưa kịp hiểu ra chuyện gì, sao tự nhiên lại chạy?

Trong phút chốc, không biết vì lý do gì mà những người xung quanh bắt đầu bỏ chạy.

Trong tiếng ồn ào hỗn loạn, cô nhìn thấy chủ của mấy sạp hàng đồ ăn vặt thoăn thoắt thu dọn hàng của họ một cách thành thạo, rồi đạp xe bỏ chạy, cứ như thể đã được diễn tập cả trăm, cả ngàn lần vậy.

Có một vài chủ quán còn mặc kệ bàn ghế nhựa, mắm muối, dầu ăn, tương ớt bên đường, chẳng kịp thu tiền, vội vàng lao đi như chạy giặc.

Đột nhiên có người chạy vội quá vào vai An Tĩnh, lực va rất mạnh, người đó không bận tâm, lao thẳng về phía trước.

Cô không đứng vững, bổ nhào về phía trước.

"Chết tiệt." Cô chỉ nghe thấy Trần Thuật bực tức văng tục.

Sau đó cậu nắm chặt cổ tay cô, kéo cô quay người lại, siết chặt lấy eo cô, sau đó An Tĩnh thấy mình nằm gọn trong vòng tay của cậu.

Trần Thuật một tay che đầu cô, một tay ôm chặt cô trong lòng, cẩn thận đưa cô sang bên cạnh.

An Tĩnh ngửi thấy mùi hương sạch sẽ thơm mát. Cô biết, đó là mùi hương của Trần Thuật.

Xung quanh lộn xộn tan tác, vô số âm thanh đan xen với nhau. Sau một phút ngắn ngủi, mọi thứ dần trở lại yên tĩnh. Đường phố như vừa trải qua một trận cuồng phong, rác rưởi khắp nơi.

Một số khách hàng trợn mắt, vẫn cầm đĩa ngồi trên ghế ăn ngon lành, ngẩng đầu đã thấy chủ quán chạy mất rồi. Người đứng xem thì

vẫn đứng xem. Quản lý khu vực bắt được mấy người hốt hoảng không kịp chạy.

Trần Thuật vỗ lưng cô, khẽ an ủi: "Không sao rồi."

Hàng mi của An Tĩnh khẽ run run, cô từ từ mở mắt, thứ đầu tiên đập vào mắt là cái cổ trắng trẻo của Trần Thuật. Do qua sợ hãi nên cô túm lấy vạt áo cậu, áo đồng phục bị cô kéo xuống, thấp thoáng lộ ra xương quai xanh của cậu.

Lần đầu tiên An Tĩnh gặp chuyện như thế này. Cô còn tưởng là có người tụ tập đánh nhau, sợ chết đi được. An Tĩnh từ từ buông Trần Thuật ra, đứng vững lại nhưng vẫn chưa bình tĩnh nổi.

Cô ngẩng đầu nhìn cậu, mặt mày nhăn nhó: "Sợ chết mất."

Vẫn chưa nói hết câu, một giây sau, cô che miệng khẽ kêu lên một tiếng, lòng chột thất lại. Ngỡ ngàng nhìn khuôn mặt của Trần Thuật. Cô run run ngón tay chỉ vào má cậu.

"Trần Thuật, cậu ... cậu chảy máu."

Trần Thuật nhướn mày, nghiêng đầu, bắt giác sờ tay lên mặt. Cảm giác đau đớn nhói lên, tay còn dính máu. Cậu ờ một tiếng, biểu cảm thờ ơ, gần như chẳng bận tâm: "Chắc lúc nãy chai lọ bị vỡ bắn vào, mình không để ý."

An Tĩnh mím môi, bắt giác kéo tay cậu, kiên định nói: "Tới bệnh viện thôi."

Trần Thuật mỉm cười, đi theo lực kéo của cô: "Không cần đâu, vết thương nhỏ như thế này mà đi bệnh viện thì người ta sẽ nhìn mình thế nào?"

An Tĩnh ngoảnh lại lặng lẽ nhìn cậu, xót xa nói: "Nhưng vết thương của cậu..."

"Ừ, chỉ cần cậu không sao là được."

Lời cậu nói rất tùy hứng nhưng chân thành.

Hàng mi An Tĩnh run run, cậu che chắn cho cô để bảo vệ cô.

Cô lại kéo tay cậu, không nói không rằng đi về phía trước.

Trần Thuật gọi cô, "Đi đâu vậy?"

An Tĩnh cúi đầu cứ thế bước đi, hậm hực nói: "Ít ra cũng phải sát trùng chứ."

Trần Thuật đáp lại một tiếng, cụp mắt nhìn bàn tay mảnh mai trắng trẻo của cô, cậu bước theo tâm trạng rất thoải mái.

An Tĩnh đi rất lâu mới tìm được một hiệu thuốc, cô mua cồn i ốt và một ít băng urgo, rồi đi tới một công viên nhỏ gần đó.

Xung quanh tối đen như mực, không một bóng người, chỉ có vài ngọn đèn hắt ra ánh sáng mờ ảo, dưới ánh đèn màu trắng, có thể nhìn thấy những con bọ nhỏ bay lượn.

Trần Thuật đang lười biếng ngồi trên băng ghế, đôi chân dài không biết để vào đâu. Cậu ngửa đầu, không biết đang nhìn cái gì, không nhìn rõ biểu cảm trên mặt.

Cô cầm mấy món đồ trên tay, chầm chậm đi tới.

Nghe thấy tiếng động, Trần Thuật liếc nhìn cô, sau đó chỉ tay lên bầu trời, mỉm cười và nói: "Nhìn kìa, nhiều sao quá."

An Tĩnh ngược mắt nhìn theo. Mắt cô chợt sáng lên, mê đắm bởi cảnh tượng trước mắt. Trong đêm tối, vàng trắng lười liềm lơ lửng trên bầu trời, hàng ngàn vì sao lấp lánh. Những vì sao ở tít tận trên cao.

Gió đêm thổi tới xào xạc, một buổi tối thoải mái, thật yên tĩnh. Chỉ là lúc này vừa mới xảy ra một chuyện không được yên tĩnh cho lắm.

An Tĩnh ngồi xuống bên cạnh cậu, đưa đồ trên tay cho cậu.

Trần Thuật thần nhiên ngược mắt nhìn cô, không nhúc nhích, chỉ nhếch miệng cười khế, đôi mắt chăm chú nhìn cô: "Lo lắng cho mình à?"

Hai người nhìn nhau, không nói năng gì.

An Tĩnh hít một hơi, không biết phải làm thế nào. Cô cụp mắt, lấy tấm bông chấm vào cồn i ốt, cúi người ghé sát về phía cậu.

Thoáng khựng lại trong khoảnh khắc, sau đó chăm chú nhìn khuôn mặt nghiêng với đường nét rõ ràng của cậu, lấy tấm bông chạm rãi khử trùng vết thương.

Trần Thuật ngấm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn gần ngay trước mắt.

Động tác của cô rất nhẹ nhàng, sợ làm cậu đau, vàng trán cao và mịn, mắt long lanh nước, hàng mi dài rậm, đôi môi hồng mím lại.

Cậu thấy lòng mình xao động.

An Tĩnh giúp cậu khử trùng vết thương, động tác run rẩy lúng túng. Bởi cô cảm nhận được chàng trai trước mặt cứ nhìn mình chằm chằm không chớp mắt, cũng không hề nhúc nhích.

Cô cố bình tĩnh, cầm tấm bông lên, cup mắt chấm vào cồn i ốt, sau đó ngẩng đầu, bất chợt sững người, không biết từ lúc nào, Trần Thuật nghiêng người, ghé sát về phía cô, hai người kề sát vào nhau, có thể cảm nhận rõ hơi thở của đối phương.

Đôi mắt đen láy sâu thẳm của Trần Thuật nhìn cô chằm chằm. Hai bờ môi thậm chí sắp chạm vào nhau, không biết vì lý do gì mà An Tĩnh cũng không lùi lại.

"Cho mình một cơ hội." Giọng nói trầm thấp và hơi khàn của cậu vang lên, ngay bên tai của An Tĩnh, hơi ấm thổi tới khiến cô run run.

Cô thấy lòng thất lại, cầm chặt tấm bông trên tay, khẽ lẩm nhẩm: "Cái gì?"

Trần Thuật đặt hai tay lên đầu gối, cup mắt nhìn cô một lúc, nghiêng đầu mỉm cười, khẽ nói: "Cậu thông minh như vậy, nhất định là biết rồi, phải không?"

An Tĩnh bậm môi. Cô tiếp tục nghiêng đầu, mắt chỉ nhìn một nửa khuôn mặt của cậu, tiếp tục động tác trên tay, cố gắng giữ bình tĩnh, phủ nhận: "Không biết." Có điều tai cô dần dần ửng đỏ.

Khử trùng xong, cô lại cầm một miếng urgo lên, xé vỏ dán lên vết thương của cậu. Động tác hơi luống cuống một chút nhưng nhanh chóng dứt khoát làm xong.

"Cậu cũng không biết người mình nhắc tới trong quán KTV là ai à?"

"Không biết."

Cô vội cúi đầu, tránh ánh mắt chằm chằm, dọn dẹp mấy thứ bừa bãi trên đầu gối, động tác lúng túng.

Thực ra, lúc Trần Thuật nói câu đó, cô đã không biết mình đang làm gì rồi, tất cả chỉ dựa vào bản năng, tim đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Trần Thuật bên cạnh bỗng nhiên cười một tiếng: "Vậy sao?"

Xung quanh im lặng không một tiếng động.

Một giây sau, một bàn tay giơ lên khoác vai An Tĩnh, một tay đặt vào má cô, ép cô quay sang nhìn thẳng vào mắt cậu.

Cậu ghé sát lại đôi đàn mím chặt của cô, nhìn một hồi lâu, yết hầu rung lên nhẹ nhẹ, giọng khàn khàn: "Vậy mình sẽ nói cho rõ, mình thích cậu."

Trần Thuật ngừng lại một lát rồi nói tiếp: "Hãy cho mình một cơ hội."

Video đầu post mình thấy giống tên An Tĩnh mà còn là Jackson Got7 hát nữa. Hihi. Mình là chim non nên up các bạn nghe thử.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 28: Xin Hôn

An Tĩnh như bị đóng băng, đầu óc rối bời. Bàn tay nóng ẩm trên vai ương bướng không cho cô lùi lại, cô không thể trốn tránh được nữa. Thực ra... cô đã sớm biết tâm tư của cậu, nhưng vẫn hết lần này đến lần khác vờ như không biết. Chỉ cần cậu không nói ra, cô sẽ coi như chưa có chuyện gì.

Chàng trai cao gầy trước mặt xưa nay không hề biết giấu giếm. Sao cô lại không biết?

Thực ra cô cũng tưởng cậu chỉ nhất thời ham vui mà thôi.

An Tĩnh đáp ứng: "Mình... mình."

"Hả?" Trần Thuật nhướng mày, giọng nói khàn khàn, sát lại gần hơn.

Chỉ thấy làn môi mỏng với đường cong tuyệt đẹp của cậu càng lúc càng gần, gần thêm chút nữa là môi cậu sẽ chạm vào môi cô.

Cô chưa bao giờ tiếp xúc với con trai ở khoảng cách gần như vậy. Một lúc sau, cô quay mặt đi, đôi mắt hoảng loạn nhìn ra chỗ khác.

"Mình chưa từng nghĩ đến chuyện này."

Trần Thuật im lặng một lát, nheo mắt nhìn cái cổ trắng trẻo xinh xinh trước mắt. Cậu ồ một tiếng, sau đó khẽ cười và nói: "Vậy bây giờ cậu nghĩ đi."

Hơi thở nóng bỏng của cậu phả vào cổ cô, nhột nhột, nghĩ thế nào cũng thấy không đúng, tim đập nhanh tới mức sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

An Tĩnh vùng vẫy, bất giác đẩy mạnh cậu ra.

"Cậu đừng thế nữa, mình... mình thực sự chưa từng nghĩ tới những chuyện này."

An Tĩnh đẩy không hề nhẹ, nhưng chẳng là gì với cậu.

Có điều Trần Thuật vẫn chầm chậm nới lỏng tay theo lực đẩy của cô.

Cậu hơi cúi người, khuỷu tay uể oải chống xuống đầu gối, một tay sờ sờ miếng băng urgo trên mặt mình, nhếch nhếch khóe miệng, không nói gì.

An Tĩnh cảm thấy trước ngực thật trống trải, cô đặt cặp sách lên đùi.

Như thế phải làm vậy mới tìm được điểm tựa, cô ôm chặt cặp sách, nhìn xuống mặt đất, run rẩy.

Cô ổn định lại cảm xúc, khẽ nói: "Mình thật sự chưa từng nghĩ tới những chuyện này, đối với bọn mình, giai đoạn này chuyện quan trọng nhất là học tập đúng không?"

An Tĩnh quả thật chưa từng nghĩ đến chuyện yêu sớm. Bà Lục Mỹ Hoa đã quán triệt với hai chị em cô rằng không được phép yêu sớm, vì thế cô luôn dồn hết tâm trí vào chuyện học hành.

Thỉnh thoảng bà Lục Mỹ Hoa còn kiểm tra cặp sách của con gái xem có thư tình hay gì không.

Hai người im lặng một lúc.

Khóe mắt của An Tĩnh có thể nhìn thấy cánh tay với cơ bắp rõ ràng và đôi giày thể thao màu đen của Trần Thuật.

Trần Thuật "ừ" một tiếng.

Đúng lúc An Tĩnh tưởng rằng cậu sẽ im lặng thì Trần Thuật lại lên tiếng, giọng nói trầm trầm.

"Nhưng với mình mà nói, bây giờ, cậu mới quan trọng nhất."

Trần Thuật luôn hiểu rất rõ bản thân mình muốn gì. Hiểu rõ trái tim của mình thì cậu sẽ hành động.

Trước kia, những lúc chơi game, có một cửa chơi mãi không qua được, cậu phải thức suốt mấy ngày mấy đêm tìm cách vượt qua. Bóng rổ cũng vậy, đến bây giờ cậu cũng chỉ thích một ngôi sao bóng rổ.

An Tĩnh bậm môi. Cô không biết nói gì, đành túm chặt cặp sách.

Hai người im lặng.

Trần Thuật gọi cô.

An Tĩnh quay sang, ngần ngừ nhìn cậu.

Trần Thuật quay mặt đi, khuôn cằm hiện ra sắc nét, vẻ mặt rất nghiêm túc, ánh mắt cậu đang nhìn về phía xa.

Chợt cậu liếc mắt, quay sang nhìn cô, khoe miệng nở nụ cười, nói khẽ: "Thế này nhé, mình cho cậu thời gian, sau này cậu thử nghĩ về mình một chút được không?"

Miếng băng urgo yên vị trên gương mặt trắng trẻo của cậu, trông càng ngênh ngang bất cần.

An Tĩnh hơi khó xử.

Cậu nói tiếp, mê hoặc trái tim của cô: "Chỉ nghĩ đến mình thôi, được không?"

An Tĩnh do dự, không biết phải trả lời thế nào.

"Đừng nhìn những chàng trai khác, bởi vì... người khác đều không tốt bằng mình."

Lúc cậu nói ra câu nói ấy, khuôn mặt của chàng thiếu niên khôi ngô tuấn tú loát lên vẻ tự tin sáng ngời.

Cô bị mê đắm, chỉ biết gật đầu.

Trần Thuật mỉm cười, đôi môi mỏng nhếch lên tạo thành đường cong rất đẹp.

An Tĩnh thấy lòng chùng xuống, kết thúc rồi chứ. Một lúc sau, đột nhiên cậu lại gọi.

"An Tĩnh."

"Hả?"

"Không được mua quà cho người khác."

"Vì sao?" An Tĩnh cảm thấy khó hiểu.

"Bởi vì... chàng trai đầu tiên cậu tặng quà nhất định phải là mình."

An Tĩnh cạ lời với cậu.

Thật là trẻ con.

Cô nghĩ một lúc rồi nói: "Trước đây mình từng mua quà sinh nhật cho bố."

Trần Thuật bị chặn họng, nhưng chống chế rất nhanh: "Như thế không tính."

"Ờ."

"Đói chưa?"

"Hơi hơi." Trải qua hàng loạt chuyện lúc này, An Tĩnh thật sự cảm thấy hơi đói.

"Cậu có thể ăn bánh ngọt của mình." Trần Thuật nhắc cô.

Đúng rồi, lúc đi lấy bánh kem, cậu đã mua một chiếc bánh nhỏ cho riêng cô. Cô cúi đầu, mở cặp, nhẹ nhàng lấy chiếc bánh trong đó ra. Cô cẩn thận, nhẹ nhàng xé giấy gói. Phần kem bị dính vào giấy, cô hơi tiếc.

Cô khẽ nói: "Bị nát rồi."

Cậu ừ một tiếng rồi nói: "Không sao, lần sau mua cái khác cho cậu."

An Tĩnh không đáp lại, bắt đầu cầm chiếc thìa nhỏ, lấy một miếng đưa lên miệng. Ừm, ngọt ngọt, thật là thích.

Cô nheo mắt tận hưởng cảm giác ấy.

Đêm tối đen, gió mát nhè nhẹ thổi tới.

Trần Thuật thoải mái dựa người vào ghế, duỗi thẳng hai chân, cứ nhìn cô như thế, khẽ cười: "Ngon không?"

Cô gật đầu, "Ừ, rất ngọt." Cô ngập ngừng một lát, chần chừ hỏi cậu: "Cậu ăn không?"

Dù sao cũng là bánh cậu mua, cô ăn một mình có vẻ không hay lắm.

Trần Thuật lắc đầu, vô cùng bình tĩnh nhìn cô, ánh mắt sâu lắng. Bất chợt cậu cười tinh quái, giơ một tay lên.

An Tĩnh đề cao cảnh giác, nhanh chóng ngửa đầu ra phía sau. Không biết cậu muốn làm gì.

Tay Trần Thuật khựng lại, khẽ nói: "Đừng tránh."

Sau đó ngón tay cái cậu chậm chậm quét phần kem dính trên mép của An Tĩnh.

Hệt như một cảnh quay chậm.

An Tĩnh ngây người nhìn cậu rút tay lại, Trần Thuật nhìn cô chăm chăm, sau đó khẽ hátt cầm lên, làn môi mỏng mút kem dính trên đầu ngón tay.

An Tĩnh đỏ mặt, hai tai cũng đỏ bừng. Cô không kìm được, đưa mu bàn tay lên che miệng.

Trần Thuật cười: "Ném thử rồi, rất ngọt."

An Tĩnh không chịu được nữa. Mặt cô đỏ lựng, cô đập cho cậu một cái. "Cậu thần kinh à?"

"Sao cơ."

Trần Thuật sững sờ lắm lắm: "Cậu hung dữ với mình vậy?"

An Tĩnh trợn mắt nhìn cậu: "Cậu còn nói à."

Cậu tưởng rằng mình là nam chính trong tiểu thuyết sao, mà làm mấy động tác sến súa đó.

Trần Thuật phụng phịu!

"Cho mình hôn một cái đi? Mình nhì lâu lắm rồi đây."

"Cậu chết đi."

Cuối cùng, Tống Tư và An Nguyệt thi nhau gọi điện thoại, nói nếu bọn họ không quay lại thì sẽ không được ăn bánh kem.

An Tĩnh tăng tốc độ ăn hết chiếc bánh ngọt trên tay, sau đó hai người theo đường cũ quay về quán KTV.

Bên trong và bên ngoài quán KTV như hai thế hai thế giới vậy. Ở đây tiếng nhạc đinh tai nhức óc, ánh đèn xanh đỏ mờ ảo.

Trong sảnh còn có một vài bạn nam đang chơi bi-a, nhìn thấy Trần Thuật họ giơ tay chào và nhìn cô đi bên cạnh cô bằng ánh mắt

đầy ắp ý.

An Tĩnh không nhìn bọn họ, rảo bước vào phòng. Lúc cửa mở ra, cô sững sờ. Chiếc sofa màu đen bên trong dính đầy màu trắng, ngay cả mặt đất cũng chịu chung số phận. Cô nghi ngờ mình vào nhầm phòng.

Phía trước có một giọng nói vang lên, cười khì khì: "Ày, hai người về rồi à?"

An Tĩnh nhìn sang, lập tức hít một hơi, lùi ra phía sau.

Trần Thuật đứng sau ngăn cô lại. Cậu nhướng mày nhìn cái người trắng muốt trước mắt và nói: "Bộ dạng quỷ quái gì vậy?"

Trên tóc, mặt, quần áo của Tống Tư bết kem trắng. Đặc biệt là mặt, chỉ chừa ra duy nhất miệng và hai con mắt, những chỗ khác vô cùng thâm thắm.

Tống Tư cũng biết mình bây giờ trông rất thảm. Cậu ta dỗi hờn: "Đám nhãi ranh này rình lúc tôi thổi nến liền lao vào, tôi vẫn chưa kịp phản ứng thì đã bị bôi đầy mặt rồi."

Cậu ta còn kiêu ngạo nói: "Có điều tôi cũng không để yên, đã tóm được vài người, bọn họ đều vào nhà vệ sinh rửa mặt rồi, tôi chưa kịp rửa."

An Tĩnh nhìn vào bên trong, khẽ hỏi: "Chị mình và Kỷ Nguyên đâu rồi?"

Tống Tư lau đống kem lớn nhồn trên người, không để tâm nói: "Lúc đại chiến bánh kem chị cậu bị Lục Cách kéo ra ngoài rồi, Kỷ Nguyên thì về rồi."

"Đi rồi?" Cô trợn tròn mắt.

Tổng Tư ừ một tiếng: "Hai người vừa mới đi không lâu thì cô ấy tặng quà cho mình, sau đó cũng đi luôn."

Cậu ta nói rồi nhìn cô với vẻ kỳ lạ, thò đầu nhìn: "Không phải cậu muốn đi mua quà tặng mình sao, quà đâu?"

An Tĩnh ừm một tiếng, hơi ngại ngùng. "Không, không mua được."

Trần Thuật đứng sau khẽ cười, cô có thể cảm nhận được lồng ngực cậu rung lên.

Tổng Tư cảm thấy hai người này rất lạ, nheo mắt nhìn họ: "Ồ, không sao."

"An Tĩnh." Ở phía xa vang lên giọng nói của An Nguyệt.

An Tĩnh ngoảnh đầu, An Nguyệt đang đi từ hành lang tới, nét mặt vô cùng giận dữ, chân nện cộp cộp xuống nền nhà. Phía sau cô ấy là Lục Cách, nghênh ngang hai tay dứt túi, khuôn mặt cười cười rất thiếu đôn.

Cô ấy đi tới, mặt lạnh tanh, nắm cổ tay An Tĩnh, "Đi thôi, về nhà."

"Ừ." An Tĩnh gật đầu, không hiểu vì sao cô ấy lại tức giận.

Thực ra, An Tĩnh cũng không biết vì sao mọi chuyện lại thành ra như thế.

An Nguyệt kéo tay cô, hùng hổ lao về phía bên xe. Cô ngoảnh đầu liếc nhìn phía sau. Phía sau là hai chàng trai cao gầy, Trần Thuật và Lục Cách. Hai người lẻo đẻo theo sau.

Haizz, An Tĩnh thở dài, không hiểu rõ cảm xúc của mình nữa.

Sau khi về nhà, cô suy nghĩ một lúc, chần chừ bước sang phòng của An Nguyệt.

An Nguyệt vừa tắm gội xong, đang lấy khăn bông lau tóc. Cô ấy nhíu mày: "Sao vậy?"

An Tĩnh nhoẽn miệng cười, tiến lại gần: "Không có gì, em lau tóc cho chị nhé."

An Nguyệt nghi ngờ: "Sao hôm nay lại tốt bụng vậy?"

Tóc của chị gái rất dài, rất mượt. Cô chậm chậm lấy khăn bông lau khô từng lọn tóc.

An Nguyệt cúi đầu đọc tạp chí.

"Chị ơi."

"Hả?"

"Chị... thích Trần Thuật à?"

Bàn tay đang lật giở từng trang tạp chí của An Nguyệt khựng lại, đáp gọn lỏn: "Không thích."

An Tĩnh thở phào một cái, may quá.

An Nguyệt nhìn cô, nghĩ ra chuyện gì đó rồi nhìn cô bằng ánh mắt lạ lùng: "Lẽ nào hôm nay cậu ta nói với em cậu ta thích chị?"

"À, không." An Tĩnh vội xua tay.

An Nguyệt hứ một tiếng, lại cắm cúi đọc tạp chí: "Việc gì chị phải thích cậu ta, thành tích kém như vậy."

Sặc, An Tĩnh dừng tay, thành tích của Trần Thuật còn bị coi là kém...

An Nguyệt lại lật một trang tạp chí, bỗng thấy phía sau không có động tĩnh gì nữa. Cô đang thấy khó hiểu, đang định quay đầu nhìn thì cảm thấy em gái ôm mình từ phía sau, mặt áp vào cổ cô.

"Chị, em xin lỗi." An Tĩnh nhắm mắt, khẽ nói.

"Sao thế?"

An Tĩnh lắc đầu, cô rất muốn khóc. Suýt chút nữa cô đã làm một chuyện mà chính bản thân cô cũng cảm thấy thật đáng khinh bỉ.

Cô sinh lòng đố kỵ ghen ghét với chị gái chỉ vì mẹ quan tâm chị gái nhiều hơn, cũng vì thế mà bất giác làm rất nhiều chuyện trẻ con.

"Em xin lỗi." Cô thu mình lại và nói.

"Trời ơi, em đừng khóc nữa, đừng có mà khóc sụt sịt như trẻ con vậy." An Nguyệt quay người lại, nhìn cô vẻ che bai, nhưng bàn tay lại rất dịu dàng lau sạch những giọt nước mắt lăn trên má An Tĩnh.

An Nguyệt đứng dậy, xoa đầu cô, mỉm cười: "Em là em gái của chị, cho dù mẹ làm chuyện gì, chị cũng tha thứ cho em."

An Tĩnh cúi đầu, không nói gì, cô cảm thấy xấu hổ.

Một lúc sau, An Nguyệt cau mày lại: "Thôi được rồi, em đừng làm phiền chị học bài, mau về phòng của mình đi."

Cô ấy ngừng một lát rồi lại nháy mắt nói: "Chị sẽ không nói với mẹ chuyện em lén lút vẽ tranh đâu."

An Tĩnh bật cười. Cô về phòng của mình, ngây người một lúc. Hôm nãy đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Cô định lấy vở bài tập và sách trong cặp ra, vô tình thấy chiếc điện thoại trong cặp liên tiếp hiện lên mấy tin nhắn.

"Cậu nghĩ xong chưa?"

"Sao mình cảm thấy như đã chờ cả một thế kỷ."

"Hãy nhớ, mình là người tốt nhất."

Cái gì vậy trời, người này lại nhắn tin lung tung. Cô khẽ nhú mào, úp điện thoại xuống. Sau đó cô nằm bò ra bàn, tay chống cằm, ánh mắt ngẩn ngơ nhìn bài tập về nhà, không biết đang nghĩ gì mà đôi tai ửng đỏ.

Trần Thuật một tay hút túi, dáng người cao ráo, đôi chân thẳng tắp, dựa người trước cửa phòng KTV. Cậu cụp mắt, một tay ấn điện thoại gửi tin nhắn. Ánh đèn chiếu lên mặt, cậu nhếch miệng cười.

Đám Tống Tư, Châu Tề ra khỏi phòng KTV, khoác vai cậu.

Trần Thuật từ từ cất điện thoại, hỏi: "Thu dọn xong rồi à?"

Tống Tư ừ một tiếng, cậu ta đã thanh toán xong một đồng hoá đơn, nhưng vẫn phẩn khích hỏi: "Tiếp theo đi đâu đây, đi thâu đêm không?"

Lục Cách, Từ Lâm phía sau miệng ngậm thuốc lá đi đến bên cạnh bọn họ: "Quán net đi, tiếp tục chiến."

"Đi thì đi, tôi mặc kệ, đu sao thì tôi cũng ở cùng đội Trần Thuật, ai thua người ấy trả tiền."

"Xì, ai sợ ai chứ, ày, sao lão Hứa đã chuồn rồi, chúng ta thiếu một đại tướng rồi."

"Mẹ cậu ta lúc nào cũng quản chặt lắm, có cả giờ giới nghiêm."

"Haizz, vừa đi vừa nói."

Hạ Tâm Vũ chần chừ đứng đợi một bên, bên cạnh cô ta còn có và cô gái khích lệ. Thấy bọn họ sắp đi, quả thực cô ta không kìm được nữa, xông lên phía trước, "Trần Thuật."

Trần Thuật cúi đầu chầm một điều thuốc, ánh mắt liếc sang, nhướng mày.

Hạ Tâm Vũ mỉm cười: "Minh có chuyện muốn nói với cậu."

Anh em xung quanh thi nhau hò hét. Trần Thuật không dừng bước, cũng không bận tâm đến cô ta. Rít một hơi thuốc, khói thuốc bay bay, làm nhoà đi khuôn mặt của cậu. Cậu kẹp điều thuốc trên tay, lạnh lùng lướt qua.

Đôi mắt lạnh nhạt liếc nhìn một cô gái, cậu cau mày, khó chịu nói: "Ai mời người này đến vậy? Lần sau đừng đến nữa?"

Nói xong câu đó cậu liền bỏ đi, khuôn mặt hoàn toàn vô cảm.

Mặt Hạ Tâm Vũ trở nên vô cùng khó coi, thật là mất thể diện. Cô ta ngoảnh đầu lườm cô gái kia.

Cô gái cảm thấy mình rất vô tội. Cô ta chỉ... muốn ăn bánh bí ngô thôi mà.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 29: Mình Rất Nhớ Cậu

Tháng Mười Một, học sinh dần dần chuyển sang đồng phục mùa thu màu xanh lam. Những hàng cây trong trường bắt đầu đổi sang sắc vàng.

Gió thu xào xạc, mang theo cái lạnh se se.

Trong sân trường mưa rơi rả rích, nước mưa rơi xuống mặt đất bắn lên những bông hoa nước nhỏ.

Vì trời mưa, An Tĩnh và mấy người bạn đành ăn trưa trong nhà ăn của trường. Ăn xong họ quay về lớp học. Phần lớn học sinh đều ở trong lớp, người làm bài tập, người ngồi tùm tùm ba vớ nhau, con trai nói chuyện chơi game, con gái tám chuyện.

An Tĩnh cúi đầu chuyên tâm làm bài tập Toán, làm mãi làm mãi, cô cau mày nhìn tay mình. Lúc ăn cơm không biết sờ vào cái gì mà lòng bàn tay cứ dính dính, cầm bút thấy không thoải mái, rất khó viết chữ.

Dương Kỳ bên cạnh đang ngán ngẩm học thuộc từ mới tiếng Anh. Phát hiện cô ngơ ngậy, Dương Kỳ ghé sát lại hỏi, "Sao thế?"

An Tĩnh lắc đầu, vẩy vẩy tay, khẽ hỏi: "Cậu có khăn giấy ướt không?"

"Chờ chút mình tìm thử xem."

Dương Kỳ cuối đầu tìm trong ba lô, tìm đi tìm lại không tìm thấy. Cô ấy lắc đầu, "Hôm nay mình không mang, cậu có cần gấp không, để mình đi xin bạn khác."

An Tĩnh vội kéo tay cô ấy, mỉm cười, "Không cần đâu, mình vào nhà vệ sinh rửa tay."

Dương Kỳ gật đầu.

Lớp học cách nhà vệ sinh rất xa, nhà vệ sinh tầng hai ở phía cuối hành lang bên phải, gần như là hai đầu ngược nhau. Ở đó rất vắng vẻ. Không nhiều người ra vào và khá gần sân vận động.

An Tĩnh đang đi, bỗng nhiên dừng bước.

Trần Thuật, Tống Tư đang túm tụm ở lan can gần nhà vệ sinh nói chuyện. Trần Thuật hai tay đút túi, khuôn mặt nể nụ cười thản nhiên như không. Bên trong áo đồng phục mùa thu của cậu là chiếc áo phông có mũ màu đen, cậu đội mũ của áo lên đầu, mái tóc nằm gọn bên trong.

Cậu đang quay người sang nghe người khác nói chuyện. Nói tới chỗ phấn khích, Tống Tư nhảy lên khoác vai cậu. Trần Thuật chậm rãi đập cho cậu ta một cái.

An Tĩnh do dự một lúc, không biết có nên đi tiếp không. Họ đứng ngay sát nhà vệ sinh, nếu đi tiếp nhất định sẽ nhìn thấy cô, khi ấy lại hò hét các kiểu.

Đúng lúc cô đang suy nghĩ thì Trần Thuật dường như cảm nhận được điều gì đó, đôi mắt đen láy chằm cậu nhìn sang.

Hai người bắt gặp ánh mắt của nhau.

Trần Thuật sững người, nhướn mày, khoé miệng với đường cong hoàn hảo nở nụ cười, ung dung nhìn cô.

Tổng Tư và Châu Tề bên cạnh phát hiện cậu không chú tâm, cũng nhìn theo ánh mắt cậu và phát hiện ra cô. Mấy người nhìn đi nhìn lại với vẻ đùa cợt, tinh quái, khuỷu tay huých vào cánh tay của Trần Thuật, từ xa đã nghe thấy tiếng huýt sáo trêu chọc.

Bị họ phát hiện rồi thì né tránh cũng vô ích. An Tĩnh bỏ qua những ánh mắt nhìn như thiêu đốt, chậm chậm đi tới, cô cúi đầu, nhìn mũi giày, lè rề bước về phía trước.

Lúc đi ngang qua bọn họ, cô ngửi thấy mùi thuốc lá nồng nặc.

Giọng nói bốn cột của Tổng Tư vang lên, vô cùng gian xảo.

"Em gái sao không nhìn bọn mình thế, không mua quà sinh nhật cho mình nên ngại à?"

An Tĩnh mỉm cười đối phó, không đáp lời cậu ta, đi thẳng vào nhà vệ sinh.

Cuối cùng cũng thở phào, cô mở vòi nước, rửa tay thật kỹ, nước chảy róc rách. Cô vênh tai nghe, hình như nghe thấy tiếng bước chân của mấy người bên ngoài đang xa dần.

Rửa tay xong, cô vặn chặt vòi nước, lấy khăn lau sạch tay, rồi một lần nữa soi mình trong gương, khuôn cằm nhọn nâng đỡ gương mặt trái xoan nhỏ nhắn, đôi môi hơi nhợt nhạt.

Cô mím môi, ra khỏi nhà vệ sinh. Quả nhiên không thấy đám người ngoài cửa đâu nữa. Cô vén một lọn tóc ra sau tai, đang định bước đi. Đột nhiên bên cạnh có người nắm chặt lấy cổ tay của cô.

An Tĩnh sững sờ quay đầu, phát hiện Trần Thuật đang thản nhiên dựa lưng vào tường. Cậu nghiêng đầu, mỉm cười với cô:
"Sao, tưởng mình đi rồi à?"

An Tĩnh lắc đầu, khẽ nói: "Sao cậu vẫn còn ở đây?"

Rõ ràng là lúc ở trong cô đã nghe thấy mọi người đi hết nên mới chịu ra.

Trần Thuật khẽ cười một tiếng, nhẹ nhàng nói: "Đợi cậu."

An Tĩnh mím môi, đôi mắt sáng bình tĩnh nhìn cậu: "Đợi nình làm gì?"

Trần Thuật không cười nữa, nheo mắt nhìn cô.

Bàn tay với những khớp xương rõ rành của cậu vẫn đang nắm chặt cổ tay mảnh mai của coi. An Tĩnh sợ có người nhìn nên định gạt tay cậu ra.

Đúng lúc đó đột nhiên Trần Thuật kéo mạnh cô đến trước mặt mình.

An Tĩnh bất ngờ, khẽ kêu lên một tiếng, người va vào lồng ngực của cậu. Trán cô chạm vào cằm cậu, hơi nóng phả lên đầu cô.

An Tĩnh lo lắng, đây là trường học, cô ra sức vùng vẫy.

"Cậu làm cái gì vậy?"

Trần Thuật một tay nắm chặt cổ tay cô, một tay đặt vào eo cô.

Cậu nheo mắt, cảm giác thật mềm mại, nhỏ nhắn, gần như hai tay có thể ôm trọn eo cô.

Cậu nghiêng đầu, nhếch miệng, thản nhiên nhưng vẫn rất nghiêm túc, nhìn cô và nói: "Cậu nói xem mình định làm gì?"

An Tĩnh không trả lời, cô cảnh giác nhìn xung quanh, lo sợ có giáo viên hoặc bạn bè đi qua. Có điều chỗ này khá vắng vẻ, không có ai qua lại, cho dù có người muốn đi vệ sinh, cũng sẽ đi nhà vệ sinh tầng trên hoặc tầng dưới, có điều ở đó khá đông người.

Cậu thấy cô không trả lời, nhú mồm nói: "Vì sao ở lớp không để ý đến mình."

An Tĩnh không biết nói thế nào, từ sau khi cậu thổ lộ, An Tĩnh không dám nói chuyện với cậu trong lớp, sợ người khác nhận ra.

Chóp mũi của An Tĩnh lấm tấm mồ hôi, lọn tóc đã được vén ra sau tai lại xoà xuống, toả ra một vẻ đẹp dịu dàng. Chỉ là lúc này cô không có thời gian vén tóc, một tay cô bị Trần Thuật nắm chặt, một tay đang chắn trước lồng ngực vững chãi của cậu.

Cô cau mày, "Cậu buông mình ra đã."

Trần Thuật nhìn cô rất lâu, hừ một tiếng, "Không buông."

Cậu lại nói: "Cậu có biết mình nhìn cậu từ phía sau lâu thế nào không hả? Cậu lòng dạ sắt đá, không thêm quay lại."

An Tĩnh liếc mắt nhìn chiếc áo màu đen liền mũ của cậu, gần ngay trước mắt, có mùi chanh thơm mát.

Trần Thuật thấy cô lơ đãng, chợt cảm thấy không vui. Cậu ghé sát lại, buông cổ tay của cô ra, ngừng một lát, nhẹ nhàng vén lọn tóc mềm mại đang xoà xuống má cô, trong nháy mắt, vành tai nhỏ nhắn trắng trẻo của cô lộ ra ngoài.

Đôi mắt của Trần Thuật tối đi.

An Tĩnh ngây người nhìn cậu.

Bất chợt, làn môi mỏng của Trần Thuật nhếch lên rất đẹp mắt, có chút gian gian, đôi mắt đen láy, sống mũi thẳng tắp, một tay cậu kéo cái mũ rất rộng của mình, dần dần kéo qua đầu An Tĩnh.

Trong thoáng chốc, An Tĩnh thấy phía trước tối om, cô vùng vẫy muốn lùi lại, tim đập thình thịch, hơi bất an.

"Làm gì vậy?"

Bàn tay đặt ở eo ghì chặt lấy cô, không cho cô lùi lại.

Chỉ gần thêm chút nữa sẽ chạm vào làn môi mỏng của cậu, hơi thở nóng ẩm đã làm tan chảy đối phương.

Trần Thuật thấp giọng hỏi: "Nghĩ xong chưa?" Giọng nói nhỏ nhẹ, An Tĩnh vẫn không trả lời. Sống mũi của cậu sát lại, khẽ chạm vào mũi An Tĩnh.

An Tĩnh cảm thấy mọi giác quan đều trở nên vô cùng nhạy bén, cô tròn tròn mắt, thật sự không dám tin.

Trong khoảng không tối tăm, cô bất đắc dĩ phải dựa vào người cậu, bên trong chiếc mũ toàn hơi thở ấm nóng của cậu.

An Tĩnh mím môi, nhắm chặt mắt lại, bàn tay của cô từ chặn trước ngực của cậu dần nắm chặt lại, toàn thân khẽ run lên.

Trước mắt là đôi môi đỏ mím chặt của cô, ánh mắt cậu như sói dữ, cố gắng kìm nén nhìn một hồi lâu, khàn giọng nói: "Thật sự rất nhớ cậu."

An Tĩnh vẫn không nói không rằng.

Sau khi Trần Thuật nói xong câu nói ấy, An Tĩnh chợt cảm thấy cậu càng ôm mình chặt hơn. Cậu quay mặt đi, đôi môi lạnh lạnh lướt qua má cô, chợt cảm thấy vành tai nóng rực. Cậu vừa hôn lên vành tai của cô.

Quay về lớp học, An Tĩnh ra lệnh cho bản thân phải bình tĩnh lại.

Cô trấn tĩnh một lúc, sau đó đặt sách vở cần cho giờ học buổi chiều lên bàn, mở sách ra, xem trước một chút nội dung phía sau.

Dương Kỳ bên cạnh hỏi mượn cô chiếc bút, bỗng nhiên thò đầu sang, nhìn An Tĩnh với vẻ kỳ lạ, "Tai cậu đỏ thế, nhất là vành tai ấy."

An Tĩnh á một tiếng, vội hốt hoảng lấy tay che lại.

Lúc ấy Trần Thuật mới chậm rãi đi vào lớp học.

Cậu vô tình nhìn thấy An Tĩnh bịt tai, bản thân cũng hơi ngại, bất giác đưa tay sờ chóp mũi, khẽ ho một tiếng rồi đi qua cô xuống phía dưới.

Tổng Tư đang đọc tạp chí bóng rổ, thấy cậu quay lại liền khóc vai cậu, phấn khích hỏi: "Hi, vì sao về muộn vậy, sắp vào giờ rồi, nhân duyên ở nhà vệ sinh có đơm hoa kết trái gì không vậy?" Cậu ta nói rồi, hai mắt nhanh chóng liếc nhìn An Tĩnh bàn trên.

Trần Thuật khôi phục vẻ mặt lạnh lùng, cúi đầu nhìn điện thoại, không nói một lời.

Tổng Tư nhú mày, làm cái gì vậy, hai người quay lại, hết cúi đầu lại không nói gì, câm hết rồi sao.

Tiết sinh hoạt lớp buổi chiều, sau khi nói một số chuyện vụn vặt, cô chủ nhiệm nhấn mạnh trọng tâm là đại hội thể thao hai tuần sau.

Cả lớp đều phải tập luyện đội hình, đến lúc đo ban giám hiệu cũng tới xem biểu diễn.

Vì thế ngoài việc tìm lớp phó Thể dục đăng ký các môn thi, hằng ngày phải tan học muộn nữa tiếng, tất cả đến sân vận động tập luyện.

Cả lớp ồ lên kêu ca than phiền.

Cô chủ nhiệm cau mày đập tay xuống bàn nói: "Nửa tiếng đồng hồ có vì mà than thở, sau này cả trường nhìn các em, lúc ấy các em làm sai thì có xấu hổ không?"

"Thế này, ý tưởng biểu diễn sẽ giao cho Hạ Quý, An Nguyệt và..." Ánh mắt của cô chủ nhiệm lướt nhìn bên dưới, bất chợt cô nhanh chóng quyết định, "Thế này, và An Tĩnh, ba người các em hãy bàn bạc với nhau, An Nguyệt, An Tĩnh các em về nhà cũng có thể thảo luận, khá tiện, sau đó báo cho cô phương án tổng quát."

Lúc được gọi tên An Tĩnh sửng người, cô không ngờ chuyện quan trọng như vậy lại được giao cho mình.

Cô chủ nhiệm thay đổi tư thế, dựa vào bàn giáo viên, nheo mắt chỉ nhìn mấy bạn nan đang lén lút nói chuyện riêng, rồi nói: "Đại hội thể thao lần này, các em phải tích cực đăng ký tham gia, để người khác thấy lớp 11-A1 củ chúng ta không chỉ giỏi văn hoá mà cả thể dục thể thao cũng không hề thua kém."

Cô chủ nhiệm đưa ra lý lẽ thuyết phục, học sinh trong lớp đều phẩn chấn trước những lời khích lệ của cô, ai nấy đều sôi sục như

sắp lao vào trận chiến vậy.

Tan học, cả lớp thi nhau dọn dẹp sách vở.

An Tĩnh phân loại sẵn từng cuốn bài tập về nhà, bỏ vào cặp. Cô quay sang, đầu đầu hỏi An Nguyệt: "Chúng ta phải đưa ra ý tưởng gì đây?"

An Nguyệt buồn chán chống tay lên đầu, "Không biết, nhưng phải đặc biệt một chút, khiến lớp khác vừa nhìn thấy đã sáng mắt lên."

Tổng Tư nghe vậy nhe răng cười khì khì, đi lên trước, nói: "Khiêu vũ được không, lúc đến trước bàn của các vị lãnh đạo, chúng ta cùng khiêu vũ thật đều thật đẹp, cho lớp khác được phen lác mắt."

Ban đầu An Nguyệt không để ý lắm, về sau nghĩ một lúc, cảm thấy có vẻ khả thi. Lúc tan học, cô kéo đám Tổng Tư lại cùng thảo luận kỹ lưỡng.

Tổng Tư thấy ý tưởng của mình được chấp nhận, càng đắc ý hơn, ưỡn ngực diễn giải thật hùng hồn.

An Tĩnh đi sau, vênh tai nghe họ nói chuyện.

Trần Thuật chậm rãi bước đi, bỗng nhiên đi bên cạnh cô, cậu hừ một tiếng: "Mình cảm thấy khiêu vũ không được."

An Tĩnh liếc nhìn cậu, "Vì sao."

Trần Thuật nhướng mày, "Cả chuyện này cậu cũng không biết sao?"

"Hả?"

Cần phải biết gì sao? Cô lắc đầu.

Trần Thuật cố nén cười, ghé sát lại bên tai cô, thổi một hơi rồi nói: "Bởi vì đáng vẻ lúc khiêu vũ của cậu, chỉ mình mình được xem thôi."

An Tĩnh vẫn chưa nghe hết đã đẩy cậu một cái rất mạnh, cúi đầu đi thẳng lên phía trước.

Người này thật không biết xấu hổ.

Trần Thuật lúc bị đẩy ra còn kêu ối một tiếng, vui vẻ đi sau cô.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 30: Trần Thuật Tức Giận

Hai tuần tiếp theo cả lớp có chút bận rộn hơn thường ngày. Vừa phải tập luyện đội hình vừa phải đăng ký tham gia thi thố, còn phải tìm thêm ý tưởng.

Chẳng biết từ lúc nào, Tống Tư tự động nhận nhiệm vụ phụ trách chuyện khiêu vũ. Cậu đích thân biểu diễn vũ đạo cho cô chủ nhiệm xem, thuyết minh rất lôi cuốn, lại thêm bản thân rất dẻo miệng khiến cô chủ nhiệm nghe cậu ta thuyết phục mà cười không ngậm được miệng, lập tức quyết định, giao cho Tống Tư phụ trách dạy mọi người vũ đạo.

An Nguyệt phụ trách đặt mua trang phục và phụ kiện cần thiết cho buổi biểu diễn.

Việc đăng ký tham gia môn thi, một mình Hạ Quý đảm đương không xuể nên phải kết hợp với An Tĩnh, cũng vì vậy mà thường xuyên tìm cô bàn bạc chuyện này.

Trong lớp vào giờ nghỉ trưa phần lớn các bạn đều ra ngoài ăn cơm, chỉ còn lác đác vài người.

Hạ Quý đứng cạnh chỗ ngồi của An Tĩnh, năm bò ra bàn, tay cầm chiếc bút, viết viết tẩy tẩy trên bản danh sách đăng ký, vẫn còn vài người chưa hỏi được ý kiến nên thấy hơi băn khoăn.

An Tĩnh do dự hỏi cậu ta: "Có một số người không muốn tham gia thì phải làm sao?"

Hạ Quý suy nghĩ một lúc rồi nói: "Tốt nhất là khuyên nhủ, chuyện này ảnh hưởng đến danh dự lớp chúng ta."

An Tĩnh gật đầu.

Hạ Quý vò đầu, lắc đầu cười nhăn nhó: "Trọng trách nặng nề nhất thuộc về chúng ta. Có một số bạn không muốn tham gia, cậu phải khuyên nhủ đến hết nước hết cái, nếu không chẳng biết phải ăn nói với cô chủ nhiệm thế nào."

An Tĩnh mỉm cười: "Đa số các bạn lớp mình đều rất tích cực mà."

Hạ Quý gật đầu, đang định nói tiếp thì ở cửa có người ở lớp khác gọi cậu ta.

"Hạ Quý, cô chủ nhiệm lớp của các cậu gọi cậu tới có việc."

Hạ Quý ồ một tiếng, cậu ngoảnh đầu nhìn thấy hơn nửa số ghế trống trong lớp, nghĩ một hồi rồi nói với An Tĩnh: "Mình tới văn phòng cô chủ nhiệm trước đã, đợi các bạn về lớp cậu đi hỏi các bạn thử xem nhé. Giờ chủ yếu là nhóm Trần Thuật, Tống Tư thôi, cứ tham gia đầy đủ là được, không quan trọng thành tích."

An Tĩnh ừ một tiếng, nhìn bảng đăng ký trên tay, thấy hơi khó xử. Những môn thi khác còn đỡ, chỉ có ba nghìn mét nam là thiếu người, ngoài Hạ Quý không có ai trong lớp tham gia.

Lúc ấy, một đám con trai ăn trưa xong, ồn ào đi vào lớp.

Lúc Tống Tư đi ngang qua An Tĩnh, tùy ý liếc nhìn danh sách đăng ký trên bàn cô, cậu hỏi: "Làm gì đấy?"

Cậu ta cũng không đợi cô trả lời mà đi thẳng ra phía sau nói chuyện với các anh em của mình. Bỗng chốc lớp học náo nhiệt hẳn lên.

An Tĩnh cầm tờ giấy, đi thẳng đến trước mặt họ.

Mấy người sững sờ nhìn cô.

"Gì vậy?" Tống Tư hỏi.

"Xem xem có thể tham gia môn nào không?" An Tĩnh giơ tờ danh sách đăng ký ra trước mặt họ.

"Ồ ồ, để mình xem." Cậu ta ghé sát lại, nheo mắt nhìn một lượt từ trên xuống dưới, chỉ tay vào hạng mục ở giữa: "Mình tham gia cái này, chạy tiếp sức 4x100m và nhảy cao, cảm giác hai cái này mình rất lợi hại."

"Ừ, được." An Tĩnh điền tên cậu vào .

Châu Tề cười đều đều cậu ta: "Ông mà lợi hại, lợi hại sao không chạy bền đi?"

Tống Tư hứ một tiếng, "Nhược điểm của tôi là sức bền."

Cô cũng hỏi Châu Tề và Hứa Gia Nghiệp. Châu Tề chọn vài hạn mục chạy ngắn. Hứa Gia Nghiệp chọn bóng ném.

Điền xong An Tĩnh hơi chần chừ đứng đợi ai đó.

Tổng Tư cúi đầu nghịch điện thoại, đang nhắn tin cho bạn gái, thấy cô vẫn chưa đi, ngẩng đầu nhìn cô với vẻ ngạc nhiên.

An Tĩnh do dự một lát, khẽ hỏi: "Trần Thuật đâu?"

Buổi trưa cô nhìn thấy bọn họ cùng nhau ra ngoài ăn cơm, nhưng không về cùng nhau, thiếu một mình cậu, không biết đã đi đâu rồi.

Tổng Tư chợt hiểu ra, ồ một tiếng cười khì khì nói: "Thì ra người mà em gái thật sự muốn tìm là A Thuật, chúng ta đều biến thành hàng đính kèm rồi."

Châu Tề bật cười.

An Tĩnh cạn lời, phản bác lại cậu ta: "Đâu có, mình chỉ muốn hỏi cậu ấy đăng ký thi môn gì trong đại hội lần này thôi."

"Hiều hiểu hiểu, bọn mình đều hiểu." Tổng Tư cười khì khì nháy mắt với cô.

Châu Tề bên cạnh đưa tay chỉ ra phía ngoài lớp học, "Cậu ấy vừa mới bị một em lớp mười chặn lại rồi, không biết đang nói gì, bọn mình về trước."

Tổng Tư nhún vai, nhướn mày, "Có lẽ lại là tỏ tình."

Lúc ấy vừa hay Trần Thuật bước vào. Cậu nghe thấy Tổng Tư nói vậy liền đưa tay ra, vò tóc của Tổng Tư, cau mày nói: "Lại nói lung tung cái gì về tôi đấy hả?"

Cậu dứt khoát kéo ghế rồi ngồi xuống, vặn nắp chai nước.

Tổng Tư lẩm bẩm: "Tôi có nói lung tung đâu, con nhà người ta nhìn thấy ông là hai mắt tròn xoe, không phải tỏ tình thì là gì."

Trần Thuật không đáp lời cậu ta. Uống nước xong, khước miệng cậu nhếch nở nụ cười hỏi An Tĩnh: "Sao, tìm mình à?"

An Tĩnh không chút biểu cảm, đưa tờ danh sách đăng ký cho cậu hỏi: "Cậu tham gia cái gì?"

Trần Thuật không nhìn tờ đăng ký trước mặt, đôi mắt đen láy nhìn An Tĩnh chăm chăm, khẽ mỉm cười, lười nhác hỏi: "Cậu muốn mình tham gia cái gì?"

An Tĩnh bực mình vì dáng vẻ thản nhiên như không có của cậu, chẳng bao giờ chịu nghiêm túc hết.

Cô cau mày hỏi lại: "Lẽ nào mình bảo cậu tham gia cái gì thì cậu sẽ tham gia cái đó sao?"

Trần Thuật nhướng mày ừ một tiếng.

"Chạy bà nghìn mét." An Tĩnh nói thẳng.

"Ừ, được." Trần Thuật không suy nghĩ gì mà nhận lời luôn.

An Tĩnh tròn mắt há miệng, không còn gì để nói.

"Cậu..." Cô lắp bắp mãi không nói được tiếng nào.

Trần Thuật đặt tay lên bàn, chốc chốc lại quay bút, quay mặt lại nhìn cô như cười như không: "Sao lắp bắp thế?"

An Tĩnh nhú mày nói: "Không phải, mình nói đùa thôi, cậu chọn môn khác đi." Chạy ba nghìn mét không phải là chuyện đùa.

Trần Thuật ừ một tiếng, khẽ nói: "Cứ đăng ký cái đó đi, không sao đâu."

An Tĩnh bặm môi, vẫn còn muốn nói điều gì đó.

Tổng Tư ngồi phía sau lắc đầu, lén lút nói với Châu Tề: "A Thuật bị làm sao vậy?"

Châu Tề liếc nhìn bọn họ một cái, hừ một tiếng: "Sa vào lưới tình chứ sao."

Tổng Tư nheo mắt nghi hoặc, xoa cằm nói: "Hình như là chưa, cậu ấy chỉ đơn phương thì phải. Sặc, ông nhìn thấy A Thuật như thế bao giờ chưa, cậu ấy ghét nhất mấy cái đại hội thể thao lắm, giờ còn xung phong chạy ba nghìn mét đấy? Tôi sợ cậu ấy hạ đường huyết mất."

Châu Tề liếc nhìn cậu ta: "Tôi thấy ông hạ đường huyết trước thì có."

Lại là một ngày sau giờ tan học, cả lớp mang theo cặp sách, vui vẻ đi tới sân vận động. Cô chủ nhiệm cũng đứng cạnh giám sát đôn đốc.

Sân vận động rất rộng, giờ này các bạn lớp khác cũng đang tập luyện đội hình, hiếm khi náo nhiệt như vậy, đâu đâu cũng bật nhạc.

Ánh chiều tà chiếu xuống mặt đất. Ánh hoàng hôn hắt xuống người các bạn học sinh, ai nấy cũng đắm mình trong ánh nắng.

Tổng Tư tự biên đạo một đoạn vũ đạo đường phố rất ngẫu. Cậu ta đứng ở trên hướng dẫn mọi người, giải thích từng động tác một.

Những người phía sau xếp thành mấy hàng, ngây ngây ngô ngô làm theo cậu ta. Một số người có vẻ không nhạy cảm với lĩnh vực này lắm, Tổng Tư phải làm đi làm lại rất nhiều lần,

Trần Thuật và Châu Tề đứng cuối hàng, cười cười nói nói, nhìn người anh em đang đứng trên cùng.

Lớp A10 bên cạnh đang nghỉ giải lao, Lục Cách chạy tới chơi với bọn họ một lúc, nhân tiện chém gió.

Cô chủ nhiệm giám sát đi đến chỗ bọn họ, cau mày nói: "Châu Tề, Trần Thuật sao các em không luyện theo hả?"

Châu Tề cười cười, cất cao giọng nghênh ngang đáp: "Thưa cô, điệu nhảy này bọn em biết từ lâu rồi, chuyện nhỏ như con thỏ."

Cậu ta nói rồi còn xua xua tay.

Cô chủ nhiệm nhìn bọn họ với ánh mắt nghi ngờ, nhưng chẳng buồn quản, lại đi lên phí trên qaun sát học sinh khác.

Lục Cách khoát vai Trần Thuật, nhìn Tống Tư đứng ở trên cùng, tặc lưỡi: "Ghe nhĩ, Tống Tiểu Tư, dạo này cậu ta hời nhĩ, được gần gũi với An Nguyệt như vậy."

Châu Tề cười khì khì: "Ông ghen à?"

Long Ni ở phía trên tập trung tinh thần nhìn về một hướng nào đó, huých tay Triệu Thái Giao bên cạnh, vẻ mặt bà tám: "Này, cậu nhìn bên kia kìa, đúng rồi, bên ấy ấy, Hạ Quý đang dạy cho An Tĩnh."

Triệu Thái Giao đưa mắt nhìn sang: "Đúng vậy, dạo này hai người họ thân thiết thật đấy, trước đây Hạ Quý chẳng bao giờ nói chuyện với con gái, sao lần này lại phá lệ với An Tĩnh vậy nhĩ?"

Mặt Long Ni hiện lên vẻ như đang xem kịch hay, cô ta khoanh tay trước ngực nói: "Có phải là Hạ Quý thích An Tĩnh rồi không? Cậu thấy không, hai người bọn họ thực sự rất xứng đôi."

Nói rồi cô ta lại cười: "Thế càng tốt, hai người tính cách đều làm làm lì lì chẳng khác gì người câm, mình thấy rất hợp nhau."

Triệu Thái Giao gật đầu đầy giễu cợt.

Trần Thuật đứng sau nghe thấy vậy bỗng chốc sa sầm mặt mày, gương mặt lạnh lùng, nheo mắt nhìn về phía An Tĩnh.

Hạ Quý cúi đầu dạy An Tĩnh luyện tập, từng bước từng bước, tay cậu ta lâu lâu lại chạm vào cánh tay của An Tĩnh, hướng dẫn cô đứng đúng vị trí.

Đầu hai người hình như kề hơi gần nhau, do họ đứng ở phía trên, nên cậu không nhìn thấy mặt An Tĩnh.

Trần Thuật bực tức thờ mạnh một cái, ánh mắt khó chịu, đôi lông mày cau lại. Cậu khẽ nhếch khóe miệng, cụp mắt, mũi chân ma sát qua lại, gõ gõ xuống đất, sau đó đá thật mạnh chai nước suối đã uống hết lên phía trước.

Chai nước lăn tới cạnh chân Long Ni. Cô ta quay đầu, thấy Trần Thuật đứng ở phía sau, lập tức nở nụ cười e thẹn, nghiêng sát lại về phía cậu: "Sao vậy?"

Trần Thuật không thèm nhìn cô ta, lạnh lùng nói: "Tránh xa tôi ra một chút, đừng có đứng trước mặt tôi nói năng lung tung."

Mấy tiếng này rất nhẹ, nhưng vọng đến bên tai vô cùng rõ ràng, từng câu từng chữ, giọng điệu đầy vẻ bực bội không hề giấu giếm.

Long Ni ngây ra tại chỗ, nụ cười cứng đờ trên gương mặt nom thật khó coi, dường như không dám tin vào tai mình.

Châu Tề ho một tiếng, vội vàng nói: "Đừng nói chuyện nữa, cô giáo nhìn hai người mấy lần rồi đó, mau tập đi."

Cậu thầm nghĩ trong lòng, nếu hai cô còn nói tiếp nữa, tôi không ngăn nổi Trần Thuật đâu.

Tập thêm hơn mười phút nữa, cô giáo tuyên bố mọi người nghỉ giải lao tại chỗ năm phút.

An Tĩnh thấy hơi nóng, trán lấm tấm mồ hôi, cô giơ tay quạt quạt. Miệng thấy hơi khát, cô đứng dậy định ra hàng tạp hóa mua chai nước.

Đột nhiên Hạ Quý tiến đến, đưa chai nước suối trên tay cho cô, mỉm cười: "Này, thừa một chai, cậu uống đi."

Cậu ta rất cao, gầy như que củi vậy, gương mặt thanh tú.

An Tĩnh lắc đầu, vội xua xua tay: "Cậu uống đi, mình còn phải mua cho cả chị mình nữa."

Hạ Quý không nói lời nào mà nhét chai nước vào tay cô: "Không sao, chai này không ai uống, cậu mua bớt đi một chai là được."

Nói xong cậu ta bỏ đi luôn, An Tĩnh ơ một tiếng, thấy thật khó xử.

Cũng không tiện trả lại cho cậu mem xách theo cả chai nước ra hàng tạp hóa.

Hàng tạp hóa khá xa sân vận động, phải băng qua một rừng cây nhỏ.

Cô cúi đầu bước đi không để ý, bên cạnh có người kéo cô vào trong một góc. An Tĩnh khẽ hét lên, dựa người vào tường, lúc ngẩng đầu mới phát hiện đó là Trần Thuật.

Ánh mắt của cậu rất phức tạp, trầm trầm, gương mặt không hề cười, giống như đang nhìn nhin điều gì đó, cảm giác như là sự yên lặng trước khi giông bão ập đến.

An Tĩnh cảm thấy kỳ lạ, khẽ hỏi: "Sao vậy?"

Cậu không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm khuôn mặt cô.

An Tĩnh cử động bàn tay một cách không tự nhiên.

Trần Thuật khẽ hất cằm, ám chỉ chai nước trên tay cô, lạnh lùng hỏi: "Hạ Quý đưa cho à?"

Cô cảm thấy hơi khó hiểu, nhưng vẫn gật đầu.

Trần Thuật bình tĩnh nhìn cô, mở miệng nói: "Vứt đi."

Giọng của cậu rất nhẹ, An Tĩnh còn tưởng mình không nghe rõ.

"Cái gì?"

"Vứt chai nước đó đi, không được uống."

An Tĩnh cau mày, "Vì sao?"

Trần Thuật không trả lời, ánh mắt nhìn sang hướng khác, một lúc sau, giọng nói trầm thấp của cậu vang lên: "Đừng quá thân thiết với Hạ Quý."

Câu nói này còn có ý khác, cuối cùng An Tĩnh cũng hiểu ra.

Cô cau mày: "Cậu có ý gì vậy?"

Trần Thuật bực bội, nhíu mày: "Mình không có ý gì cả, chỉ bảo cậu đừng quá thân mật với Hạ Quý."

Thân hình cao lớn của cậu đề cô áo sát tường, che khuất thân thể cô.

Cái gì mà thân thiết với Hạ Quý? Cậu tưởng giữa cô và Hạ Quý có gì sao?

An Tĩnh tròn tròn mắt, cậu đã động vào giới hạn của cô, cô nhìn sang chỗ khác, mím môi: "Cậu dựa vào cái gì mà quản mình."

Rõ ràng cô và Hạ Quý chỉ bàn bạc về đại hội thể thao, là quan hệ giữa bạn bè cùng lớp, vậy mà bị cậu hiểu lầm như vậy.

Trần Thuật sửng người một lát, hình như không ngờ cô sẽ nói như vậy.

Khóe miệng của cậu mím lại, một lúc lâu không nói gì, nhìn sang chỗ khác, chợt khẽ bật cười, gật đầu, tự chế nhạo bản thân: "Mình dựa vào cái gì quản cậu?"

"Đúng vậy, mẹ kiếp, mình dựa vào cái gì mà quản cậu cơ chứ." Đột nhiên cậu lớn tiếng quát.

An Tĩnh run rẩy, cô chưa bao giờ thấy Trần Thuật như vậy. Cô nhìn cậu, đôi mắt đen lay láy đang bùng bùng lửa giận.

Một giây sau, Trần Thuật nghiêng người ghé sát lại.

An Tĩnh giật mình vội nhắm mắt. Cô chỉ thấy tay mình trống trơn, bức tường bên cạnh rung lên rất mạnh.

Rất lâu sau đó, cô mới từ từ mở mắt, phía trước không còn ai, chai nước suối đập vào tường, rơi xuống đất, nước bắn ra xung quanh.

An Tĩnh cúi đầu, móng tay cắm vào da thịt, cô mím môi, mắt cay cay, cảm thấy thật ảm ức.

Cô điều chỉnh lại tâm trạng, mua hai chai nước, đi về sân vận động. Cô đưa một chai cho An Nguyệt, các bạn cùng nhau luyện tập khiêu vũ, tiếng nhạc sôi nổi, không khí vô cùng náo nhiệt.

Nhưng cô lại thấy buồn, bất giác đưa mắt nhìn ra phía sau, nhưng nhìn khắp nơi vẫn không thấy cậu đâu, ngay cả Châu Tề và Hứa Gia Nghiệp cũng biến mất.

Đột nhiên bên tai vang lên một giọng nói.

"Trần Thuật à?"

An Tĩnh quay đầu, là Kỷ Nguyên, cô không gạt đầu cũng chẳng lắc đầu.

Kỷ Nguyên nói tiếp: "Trần Thuật vừa quay lại lấy cặp và bỏ đi luôn rồi, chẳng thèm tập tành nữa, hình như rất tức giận, không để ý đến ai cả."

An Tĩnh siết chặt chai nước suối trong tay, ánh mắt thẫn thờ.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 31: Hôn Trộm

Giờ nghỉ trưa, ở quán trà sữa gần trường học đang mở nhạc của Châu Kiệt Luân, thỉnh thoảng lại nghe tiếng học sinh nói chuyện với nhau.

An Tĩnh một tay chống cằm, lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, hiếm khi để đầu óc trống rỗng như vậy.

Một cốc trà sữa khoai môn đơn giản đặt trên bàn.

Kỷ Nguyên gọi cô mấy lần liền. Lúc ấy An Tĩnh mới giật mình: "Sao vậy?"

Kỷ Nguyên nghiêng đầu nhìn cô, "Dạo này đầu óc cậu cứ để đâu đâu vậy?"

"Thật sao?" An Tĩnh cười, cúi đầu hút trà sữa.

Ngoài cửa quán trà sữa bỗng trở nên náo nhiệt. Hai người vô tình nhìn ra ngoài cửa, An Tĩnh sửng người, là nhóm Trần Thuật.

Tổng Tư kéo tay Trần Thuật vào quán, vừa đi vừa lải nhải: "Chẳng phải tôi bảo ông đi mua trà sữa cùng tôi rồi sao, ông khó chịu như vậy làm gì, chơi bóng chưa đủ mệt sao, ông không mệt nhưng tôi mệt rồi, mua ly trà sữa cùng uống đi, nào."

Trần Thuật khó chịu nhưng vẫn bị cậu lôi vào quán.

"Ôi, các cậu cũng ở đây à?" Tống Tư phát hiện ra bọn họ liền chào hỏi.

Kỷ Nguyên gật đầu.

Trần Thuật bất ngờ khi nhìn thấy cô. Ánh mắt hai người gặp nhau giữa không trung.

Trần Thuật cau mày, nhìn cô một lúc bằng ánh mắt phức tạp, sau đó quay mặt đi trước, ngồi xuống ghế trống bên cạnh. Cậu bực bội nhìn Tống Tư: "Nhanh lên." Dứt lời, cậu liền cúi đầu chơi game trên điện thoại.

An Tĩnh cup mắt uống ngụm trà sữa. Rất ngọt nhưng cô không nhận ra được vị gì, chỉ thấy miệng đắng ngắt.

Sau lần tức giận bỏ đi đó, trên lớp Trần Thuật không còn nói chuyện với cô như trước đây nữa, những khi bắt buộc phải tiếp xúc, giọng điệu của cậu rất thờ ơ lạnh lùng, nếu gặp bên ngoài sẽ xem cô như không tồn tại.

Gọi đồ uống xong, Tống Tư đi đến cạnh bàn hai người nói chuyện. Cậu ta cười cợt, bắt đầu ba hoa khoe lác.

Nói một hồi cậu mới chợt nhận ra có gì đó không đúng, cho dù cậu gọi bao nhiêu chuyện thì An Tĩnh trước sau chỉ cúi đầu, không nói một lời. Còn Kỷ Nguyên lúc nào cũng lạnh băng giá, nhất thời cậu cảm thấy khó xử vô cùng.

Cậu khẽ ho một tiếng, nhận thấy bầu không khí thật kỳ lạ.

Rốt cuộc giữa An Tĩnh và Trần Thuật đã xảy ra chuyện gì.

Mấy ngày nay cậu ta đã gặng hỏi nhưng Trần Thuật không nói, những người khác cũng ngơ ngác không biết đã xảy ra chuyện gì.

Hơn nữa, gần đây chỉ cần tan học là Trần Thuật lại ôm bóng ra sân vận động, như thể thừa năng lượng vậy, cũng khó tính hơn thường ngày rất nhiều, không nói chuyện thì thôi, cứ hễ mở miệng ra là khiến người ta tức giận.

Cậu ta chưa thấy ai có thể khiến tâm trạng của Trần Thuật xao động như vậy.

Không khí tĩnh lặng, may mà lúc ấy nhân viên cửa hàng đã đóng gói xong trà sữa cho Tống Tư, Cậu cầm lấy, do dự một lúc cuối cùng cũng chào tạm biệt hai cô gái.

Trần Thuật đứng dậy rất dứt khoát, cậu nhét điện thoại vào túi, hai tay dứt túi, quay người bước đi.

Lúc ấy An Tĩnh mới ngẩng đầu lên, ánh mắt bình tĩnh trông theo bóng dáng cao gầy của cậu. Hai chàng trai ra khỏi quán, có thể thoáng thấy mấy cô gái lớp mười đáng đứng đợi với vẻ mặt vô cùng phấn khích cũng yếu điệu đi theo.

"An Tĩnh, cậu và Trần Thuật sao vậy?" Đột nhiên Kỷ Nguyên hỏi.

An Tĩnh hả một tiếng, chợt thấy hoảng hốt.

"Mình và cậu ấy không có gì." Cô chợt lấp bắp, "Chỉ là bạn bè mà thôi."

Kỷ Nguyên cười: "Mình có thể nhận ra, Trần Thuật thích cậu lắm, rất thích."

An Tĩnh cầm chặt ly trà sữa trên tay, vẫn còn hơi nóng. Đôi mắt cô run run, không nói gì.

"VẬY..." Kỷ Nguyên ngừng một lúc mới hỏi tiếp: "Cậu thì sao?"

"Mình làm sao?" Cô ngước mắt.

"Cậu có thích cậu ấy không?"

An Tĩnh im lặng một lúc, khẽ mở miệng: "Mình không biết."

Cô thực sự không biết, không biết thích một người có cảm giác như thế nào, Từ nhỏ đến lớn, cô chưa bao giờ làm trái lời mẹ, chuyện yêu sớm chỉ nghĩ thôi cũng không dám nghĩ.

Nhưng, đột nhiên bên cạnh cô xuất hiện Trần Thuật. Cậu lặng lẽ ở bên cô lúc cô thấy cô đơn, đặt mình vào vị trí của cô, suy nghĩ mọi thứ cho cô, thẳng thắn bày tỏ tình cảm với cô mà không hề giấu giếm.

Cô thấy lòng rối bời, cảm nhận được sự ngọt ngào, ấm áp, chua xót chưa từng trải qua.

Khuôn mặt thanh tú của Kỷ Nguyên hiếm khi xuất hiện nụ cười trêu chọc: "Mình kể cho cậu một bí mật."

"Bí mật gì vậy?" An Tĩnh nghiêng đầu.

"Từ hồi lớp mười, mình bắt đầu thích thầm một người." Kỷ Nguyên cầm ống hút, chậm chậm khoáy khoáy, khoe miệng nở nụ cười.

An Tĩnh tròn mắt, cô chưa bao giờ nghĩ rằng Kỷ Nguyên sẽ thích người khác, mà lại còn là thích thầm.

"Nhưng cậu ấy có bạn gái rồi, lúc nào cũng có." Bỗng nhiên Kỷ Nguyên nhìn thẳng vào mắt cô, giọng nói có chút buồn bã.

"VẬY CẬU..." Cô mở miệng nhưng không biết phải nói tiếp thế nào, cảm thấy xót xa cho cô ấy.

"Ừ, cảm giác này rất buồn."

Kỷ Nguyên chuyển chủ đề, "Còn cậu thì sao, bây giờ cậu có buồn không?"

An Tĩnh cup mắt, có buồn không.

Buồn, buồn hơn cả khi bị mẹ coi nhẹ.

Cứ cảm thấy trong lòng đắng ngắt.

Ngày diễn ra đại hội thể thao trời rất đẹp, mặt trời ở trên cao, gió mát hiu hiu.

Cả trường đều náo nhiệt hẳn lên, loa phát thanh không ngừng một phút nào, lúc thì mở nhạc, lúc là tiếng lãnh đạo phát biểu.

Học sinh các lớp kê ghế ngồi của lớp mình ra sân vận động từ sáng sớm, tìm vị trí ngồi của lớp mình rồi xếp thành hàng.

Trên bục có học sinh phát biểu khai mạc vô cùng khí thế. Ở dưới học sinh chen chúc với nhau, tay cầm đồ ăn vặt, nước ngọt hoa quả, mỗi người một câu, cười nói vui vẻ.

Nam nữ sinh nô nức thay quần áo trong nhà vệ sinh. Những thứ này đều do An Nguyệt mua bằng tiền quỹ lớp. Nam sinh mặc áo

phông đen, quần bò màu xanh lam. Nữ sinh mặc khá mát mẻ, áo đen bó sát hở bụng, váy ngắn đến đầu gối.

Vì là vũ điệu đường phố nên trang phục phải toát lên vẻ trẻ trung tràn đầy sức sống.

Trong nhà vệ sinh, Kỷ Nguyên gọi An Tĩnh. An Tĩnh thay quần áo rất lâu mà vẫn chưa thay xong. Cô hơi sốt ruột, trên trán lấm tấm mồ hôi, không muốn làm lỡ thời gian của Kỷ Nguyên, bèn nói vọng ra ngoài: "Kỷ Nguyên cậu đi trước đi, đừng đợi mình nữa, mình thay xong sẽ ra ngay."

Kỷ Nguyên ừ một tiếng, trước khi đi lại hỏi lại lần nữa có cần giúp gì không. An Tĩnh bảo không cần, Kỷ Nguyên liền đi trước.

Đợi đến khi cô thay xong, trong nhà vệ sinh cũng không còn ai. Cô đứng trước gương ngắm nhìn bản thân thêm lần nữa, cảm thấy có gì đó lạ lạ, một vùng eo trắng trẻo vô cùng uyển chuyển lộ ra ngoài.

Thôi kệ.

Lúc ra khỏi nhà vệ sinh cô vẫn còn cúi đầu kéo chiếc váy ngắn xuống dưới, váy đến đùi cô, chẳng biết ngắn thật hay cô lại cao thêm rồi? Vùng đùi trắng trẻo, cân đối, nhỏ nhắn của cô lộ ra ngoài, khiến cô luôn cảm thấy ngại ngùng.

Lúc đi ra ngoài cô không nhìn phía trước. Không cẩn thận va vào người một bạn nam đi từ nhà vệ sinh nam bên cạnh ra ngoài.

Tay An Tĩnh chạm vào ngực người đối diện, cô lập tức đứng vững, vội vàng ngẩng đầu khẽ xin lỗi: "Xin lỗi..."

Còn chưa nói hết, ngừng một lát, khoảnh khắc ngẩng đầu lên cô liền nhận ra đó là Trần Thuật, cô bất giác hạ thấp giọng rồi im bật.

Không khí như đóng băng, hai người đều đứng ngây tại chỗ.

Khuôn mặt Trần Thuật lạnh lùng, ánh mắt thờ ơ, lướt nhìn từ trên xuống dưới, đôi mắt đen láy sững lại lúc thấy eo và đùi của An Tĩnh, sau đó đôi lông mày rất đẹp nhíu lại, ánh mắt tối sầm.

An Tĩnh liếc thấy ánh nhìn của cậu, cảm thấy không tự nhiên, vội vàng thò tay ra phía sau, túm vạt váy ra sức kéo xuống, mặt ửng đỏ, có chút ngượng ngùng, mũi chân từ từ lùi ra phía sau.

Làn môi mỏng của Trần Thuật khẽ rung rung, dường như muốn nói gì đó, nhưng khoé mắt liếc thấy An Nguyệt từ xa tới, ánh mắt cậu bỗng trở nên lạnh lùng, cố kìm nén một hơi thật sâu, cuối cùng không nói gì cả mà bỏ đi luôn.

An Tĩnh nhìn theo bóng cậu, cứ im lặng đứng đó.

An Nguyệt đi tới bên cạnh An Tĩnh, đi một vòng xung quanh cô, khẽ thốt lên: "Trời ơi, rõ ràng là chị đã mua một loạt váy đến đầu gối rồi, sao của em lại biến thành thế này?"

"Hay là chân dài ra rồi?" Cô khẽ lẩm bẩm: "Lại lét lút cao thêm rồi."

An Tĩnh cười.

Hai chị em quay về khu vực lớp mình ở sân vận động.

Các bạn nam ban đầu vừa nhìn thấy quần áo của nữ sinh trong lớp, hai mắt liền sáng lên, luôn miệng huýt sáo trêu đùa. Thật không

ngờ, lúc đi học chỉ thấy các bạn nữ mặc đồng phục, hiếm khi thấy các bạn nữ mặc váy, một số người rất phấn khích.

Mấy người thấy An Tĩnh đi đến, ai nấy đều kinh ngạc.

Không ngờ An Tĩnh ít nói lại có vóc dáng chuẩn như vậy, làn da mịn màng như ngọc ngà, dưới ánh nắng mặt trời cảm giác gần như trong suốt, mềm mịn mỏng manh, đặc biệt là đôi chân, trắng tới mức khiến người ta chói mắt. Lúc cô không cười, khuôn mặt toát lên vẻ đẹp của mỹ nhân lạnh lùng.

Một số bạn nam lớp khác cũng thò đầu nghển cổ nhìn sang.

An Tĩnh xấu hổ ngồi xuống.

Trần Thuật thở dài nặng nề, kìm nén tâm trạng tệ hại của mình. Cậu tùy ý tìm một chỗ trong góc rồi ngồi xuống, luôn cảm thấy mình phải làm cái gì đó, nếu không sẽ không khống chế được bản thân mất.

An Tĩnh phát mũ lưỡi trai đội khi khiêu vũ, tất cả đều là màu đen, ai cũng phải đội.

An Tĩnh cầm mũ, che lên đùi. Cô liếc mắt nhìn ra phía sau, Trần Thuật ngồi chéo ở đó, đôi chân dài của cậu giơ lên gác lên ghế người ngồi trước, dáng ngồi thả lỏng, cúi đầu, ánh nắng mặt trời hắt xuống mái tóc đen bóng.

Cậu đang chơi game trên điện thoại, đôi lông mày nhíu lại, dáng vẻ rất khó chịu, khuôn mặt vô cùng lạnh lùng, ngón tay lướt màn hình rất nhanh, dường như đang xả nỗi bực bội trong lòng vậy.

Bên cạnh có bạn nữ e then đưa đồ ăn vặt cho cậu. Cậu ngừng tay liếc nhìn, nhưng không nhận.

Sân vận động phát nhạc rất ồn ào, phía trước là học sinh lớp mười đang diễu hành, có tận mười mấy lớp, đi từng vòng từng vòng, lúc qua bàn của ban giám hiệu liền đồng thanh hô khẩu hiệu rồi bằng đầu biểu diễn.

Kỷ Nguyên hơi căng thẳng, đứng ngồi không yên, vội kéo cô ra chỗ trống ở phía sau luyện lại vũ đạo, có vài động tác cô ấy không nhớ, cần phải tập lại.

Rất nhiều bạn gái trong lớp vây lấy Tống Tư, cậu ta bận rộn không thể để ý tới họ được.

Kỷ Nguyên nhảy theo nhịp, cô hơi cứng, rất gượng gạo, bỗng nhiên dừng lại một lúc, cau mày hỏi cô: "Động tác tiếp theo là gì nhỉ, mình không nhớ."

An Tĩnh cũng không giỏi lắm, có điều cô khá hơn Kỷ Nguyên một chút, lục lại trí nhớ, làm mẫu động tác, nói: "Mình nhớ hình như chỗ này phải nhảy lên."

Đúng lúc cô nhảy lên, bên cạnh có tiếng nữ sinh cười đùa. Đột nhiên có người va vào người cô, An Tĩnh đang lơ lửng giữa không trung, sự việc bất ngờ xảy đến, cô không đứng vững, ngã xuống đất.

Lúc ngã xuống, cô bất giác nghiêng người lại, bảo vệ những bộ phận quan trọng.

Chỉ nghe bịch một tiếng, cô cúi đầu, cảm giác đau nhói khắp mình mẩy khiến cô không kìm được khẽ kêu lên.

Kỷ Nguyên sợ hết hồn, vội vàng chạy đến bên cạnh cô, sốt sắng hỏi: "Không sao chứ An Tĩnh."

An Tĩnh ngồi yên một lúc, mở mắt, hình như đây là lần đầu tiên cô thấy Kỷ Nguyên vốn rất bình tĩnh động nhiên hoảng loạn như vậy.

Cô từ từ ngồi thẳng người, không cẩn thận chạm vài chỗ bị thương, đau thấu tận tim gan, cô nhăn mặt: "Đau quá."

Long Ni đứng bên cạnh, bùm miệng phàn nàn: "Sao cậu lại đứng sau tôi thế, thật là, tôi không nhìn thấy cậu mà cậu cũng chẳng cẩn thận gì cả."

Triệu Thái Giao cũng đi tới, nói giúp cô ta: "Bọn tôi chơi ở đây, cậu không có việc gì thì đứng sau lưng người ta làm gì? Thật không còn gì để nói."

An Tĩnh mím môi, không nói gì. Cô nhìn vết thương của mình, cánh tay và cẳng chân xây xước nhiều chỗ, đôi chân trắng nõn chảy rất nhiều máu, rất may không trẹo chân.

Kỷ Nguyên đứng dậy muốn tranh luận với Long Ni. Cô đứng bên cạnh, chứng kiến rất rõ Long Ni chạy rồi lại ngừng lại, hùng hổ va vào người An Tĩnh.

Nhưng cô cũng không phải là người biết ăn nói, chưa kịp lên tiếng đã bị Long Ni át đi.

"Hai người còn nhìn tôi làm gì? Tự mình đứng dậy đi đến phòng y tế đi, không ai có lòng tốt bế cậu đâu." Long Ni đứng một bên khoanh tay, nhíu mày nhìn vết thương của An Tĩnh.

Các bạn xung quanh nghe thấy bọn họ to tiếng dần dần xúm lại, Tống Tư cũng chạy tới, không kìm được tròn tròn mắt, lẩm bẩm: "Cái gì thế, em gái, cậu làm sao thế, sao lại thành ra thế này? Haizz, không để thế này được đâu, mau tới phòng y tế, mình đỡ cậu nhé?"

Lòng bàn tay của An Tĩnh đầy bụi, cô phủi phủi, cụp mắt lắc đầu, khẽ nói: "Để mình tự đi, không nghiêm trọng lắm đâu, mọi người luyện tiếp đi."

Cô nói rồi chống tay xuống đất định đứng dậy, nhưng cả lòng bàn tay cũng xây xước, vết thương đau nhói như thể có kim vào vết thương vậy.

Một giây sau, đám đông bỗng ồ lên.

Tống Tư kêu lên: "Này, Trần Thuật ông làm gì vậy?"

An Tĩnh vẫn chưa ngẩng đầu, mũi người thấy mùi bạc hà thanh mát.

Trong nháy mắt, một chiếc áo phông liền mũ màu đen phủ lên đùi cô, không để cho mọi người nhìn thấy, sau đó một bàn tay ấm áp luồn qua đầu gối cô, tay kia vòng qua lưng, nhẹ nhàng bế cô lên.

Đám đông lại ồ lên lần nữa.

Trần Thuật đã bế bổng An Tĩnh lên rồi.

Mọi người xung quanh tròn mắt há mồm, trăm người một biểu cảm.

An Tĩnh cũng sửng người.

Trần Thuật bế cô lên, nhích nhích tay, tránh chạm vào vết thương của cô. Cậu quay sang nghiêm mặt nói với Tống Tư: "Tôi đưa cô ấy đến phòng y tế trước, ông điều tra xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

Tống Tư nhìn quanh một lượt, chợt tỉnh ra, ồ một tiếng cười khi nói: "Tôi nhất định sẽ làm rõ chân tướng."

Long Ni ngây người đứng đó, không dám tin vào mắt mình, đờ người nhìn An Tĩnh trong vòng tay của Trần Thuật.

Trần Thuật đi thẳng qua mặt cô ta, bế An Tĩnh đi.

Lúc ấy An Nguyệt mới từ xa đi tới, cô ngạc nhiên hỏi: "Em mình làm sao vậy?"

Tống Tư liếc nhìn về phía Long Ni, thản nhiên nói: "Có người va vào em gái cậu, nhưng sống chết không chịu thừa nhận."

An Nguyệt liền sa sầm xuống.

Do mất trọng tâm, An Tĩnh khẽ khoác tay lên vai Trần Thuật.

Cơ bắp bên dưới rất rắn chắc, vai rộng eo nhỏ.

Cô ngược mắt lên lên nhìn cậu.

Khuôn mặt của Trần Thuật không lộ cảm xúc, môi mím lại, hai mắt nhìn phía trước, bước rất nhanh nhưng vẫn vững vàng.

Cậu không nói gì, An Tĩnh cũng không dám lên tiếng.

Do tất cả học sinh và giáo viên đều ở sân vận động nên khu phòng học không còn một ai.

Bọn họ đến phòng y tế của trường. Gõ cửa không thấy có ai đáp.

Trần Thuật mở cửa, bên trong trắng toát.

Không biết y tá đã đi đâu. Có lẽ cũng tới sân vận động xem lễ khai mạc.

Tiếng nhạc ồn ào từ phía sân vận động vọng tới, cậu nhẹ nhàng đặt An Tĩnh xuống giường, ngẩng đầu nhìn xung quanh, phát hiện thuốc sát trùng và bông tẩm ở trên bàn.

Cậu lấy một cái khay nhỏ đựng những thứ ấy, chậm rãi kéo ghế, ngồi xuống trước mặt cô.

An Tĩnh lặng lẽ nhìn cậu.

Trần Thuật không nhìn lại, cậu bỏ chiếc áo phong liền mũ ra, đặt xuống giường, bên dưới là cặp chân trắng trẻo nhỏ nhắn của cô, có điều mấy chỗ bị thương đều rớm máu, còn dính rất nhiều bụi đất. Cậu cau mày, như thể đang bực tức trong lòng.

Trần Thuật chậm rãi gác chân của An Tĩnh lên đùi của mình, cúi đầu, lấy bông tẩm chấm vào thuốc sát trùng, nhẹ nhàng từ từ bôi lên vết thương của cô.

An Tĩnh không thoải mái khẽ nhúc nhích bấp chân, bàn tay ấm nóng của cậu như ma lực vậy, chạm vào khiến cô run lên khe khẽ.

Cậu nhíu mày, nhưng bàn tay rất cẩn thận nhẹ nhàng, như thể sợ cô bị đau.

An Tĩnh nhìn cậu một lúc rất lâu, khẽ gọi: "Trần Thuật."

Trần Thuật như không nghe thấy, hàng mi dài và rậm rủ xuống, không nói gì, chỉ tập trung vào động tác trên tay, đôi môi mím chặt, khuôn mặt nhìn nghiêng rất trắng.

An Tĩnh thở dài, cô nắm lấy bàn tay đang bơi thuốc cho mình, Trần Thuật bị cô giữ tay, dừng lại nhưng mắt vẫn nhìn xuống, miệng khẽ nói: "Buông ra."

"Không buông."

"Mình nói lại một lần nữa, buông ra." Giọng cậu lớn hơn vài phần.

"Không buông." Cô nói khẽ, vô cùng dịu dàng.

Trần Thuật không biết làm thế nào, cậu nhú mày, ngược mắt nhìn cô, nói bằng giọng hơi khó chịu: "An Tĩnh, cậu không cần đôi chân này nữa đúng không..."

Chưa nói hết câu, chợt thấy cô gái xinh đẹp trước mắt ghé sát lại, cô nhanh chóng nhắm mắt, hôn lên khoé môi của cậu.

Sợi dây đang căng lên trong đầu Trần Thuật bỗng đứt phụt, lúc này còn bức bối muốn dạy dỗ người không chịu nghe lời là cô, nhưng bây giờ thì chẳng nói nổi gì nữa, cứ ngây ra tại chỗ.

Mùi hương thoang thoảng của cô xộc vào mũi, lan toả ra khắp cơ thể. Cậu không biết đó là cảm giác gì, chỉ biết bao nhiêu bức tức khó chịu tích tụ suốt bao ngày qua chợt tan biến như mây khói.

Tất cả những ám ức đó đều hoá thành vô ích.

Cậu mím môi, cổ họng khàn khàn, nhìn cô gái lóng ngóng vụng về trước mặt bằng ánh mắt kiềm chế và phức tạp, khẽ hỏi: "Cậu..."

có ý gì vậy?"

An Tĩnh nắm chặt áo cậu trong tay, hàng mi khẽ run run, hai má nóng ran. Cô chạm vào bờ môi hơi lạnh lạnh của cậu, dịu dàng nói:
"Trần Thuật, cậu quản mình đi, được không?"

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 32: Mình Quản Cậu Cả Đời Được Không?

âĐầu óc Trần Thuật chết máy hai giây.

Lòng cậu trào lên một cảm giác bức bối, muốn nhéo cô gái trước mắt, xem xem những điều đang diễn ra, những điều mà vốn dĩ cậu chẳng dám nghĩ đến kia rốt cuộc là thật hay là giả.

Kể từ khi An Tĩnh nói ra câu đó, quả thật cậu vô cùng bức bối, lửa giận bùng bùng trong lòng. Hai hôm nay, cậu như người bị mất hết hồn vía, luôn phải tự kiềm nén, không thể gạt bỏ sĩ diện rồi chủ động nói chuyện với cô.

Chỉ thầm hy vọng cô có thể chủ động hơn.

Thực ra chỉ cần cô tiến thêm một bước nhỏ hoặc chủ động nói với cậu dù chỉ một câu thôi, hoặc đơn giản là dịu dàng gọi tên cậu, cậu nghĩ mình sẽ không kìm được mà mềm lòng.

Nhưng ai ngờ cô còn sắt đá hơn cậu.

Mọi người trong lớp đều biết dạo này tâm trạng của cậu không tốt, chẳng ai dám to gan động vào cậu. Trong khi đó cô thì sao, vẫn bình thường như chẳng có chuyện gì xảy ra, lúc thu bài tập cũng chỉ quay đầu lại, lạnh lùng gõ bàn.

Cậu phải kiềm nén cực khổ lắm, trong lòng sấm rung chớp giạt nhưng ngoài mặt chỉ uể oải ném bài tập cho cô.

Sao lại có người như vậy cơ chứ? Về ngoài hiền lành nội tâm, thoát nhìn thấy thật ngoan ngoãn nhưng thực ra lạnh lùng, cứng rắn hơn bất kỳ ai.

An Tĩnh rất căng thẳng. Lần đầu tiên cô làm chuyện này, thậm chí còn không dám thở mạnh, càng không dám nhìn thẳng vào đối phương, hai mắt nhắm chặt, khóe miệng lóng ngóng chạm vào, không nhúc nhích, cứ ngây ra như vậy.

Cô chỉ biết, từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên cô muốn phản kháng, muốn làm trái ý mẹ, quyết định theo tiếng gọi nội tâm của mình.

Người trước mắt không hề cử động, không nói một lời, để mặc cho cô hôn, giống như một người bàng quan lạnh lùng vậy.

An Tĩnh thấy lòng mình dần chùng xuống. Cô từ từ mở mắt.

Lông mi Trần Thuật rủ xuống, nhìn cô với vẻ mặt khó dò, đôi mắt ẩn chứa thứ gì đó mà cô không hiểu được, tựa như lạnh lùng, lại như đang kiềm chế, thậm chí như chực chờ bùng nổ.

Lúc này cô mới cảm thấy hơi xấu hổ. Cô vừa làm cái gì vậy?
Cưỡng hôn Trần Thuật!

Cô khẽ lùi lại, hơi lúng túng không biết phải làm thế nào, khẽ cúi đầu, mím môi ngượng ngùng.

Bầu không khí lặng thinh đầy ngượng ngập.

Cô không nhìn thấy đôi mắt của Trần Thuật tối đen như mực, sâu thẳm không thể đo đếm được.

Cậu ngấm nhìn đôi môi hồng gần ngay trước mắt, bờ môi mấp máy như đang quyến rũ cậu. Không thể kiềm nén được nữa, cậu vút hết tâm hồn xuống khay, nghiêng người về phía cô.

An Tĩnh chợt thấy eo mình bị siết chặt, rất mạnh, một mùi hương vô cùng nam tính lan tỏa và bao trùm lấy cô, rất dễ chịu và thanh mát.

Trần Thuật cup mắt hôn lên đôi môi cô, khác với nụ hôn dịu dàng mà vụng về của cô, cậu hôn rất say đắm, hơi thở nóng bỏng phả giữa hai người.

An Tĩnh vẫn chưa kịp phản ứng, đột nhiên bị chặn miệng, bất giác ư một tiếng. Thấy cậu như vậy, cô im lặng một lúc, từ từ nhắm mắt, để mặc cho cậu hôn.

Chiếc ghế cậu đang ngồi thấp hơn giường nên khi hôn phải ngửa đầu, cảm giác không được thoải mái lắm. Cậu chậm chậm đứng dậy, một tay siết chặt eo cô, một tay đặt lên vai cô.

Tư thế đột ngột thay đổi, giờ An Tĩnh phải ngửa đầu. Cô run rẩy gờ tay, vòng qua vai cậu, ôm lấy cổ cậu.

Phòng y tế trắng toát, trong phòng đặt toàn dụng cụ lạnh ngắt, cửa không đóng chặt, gió nhẹ nhẹ thổi bay rèm cửa màu trắng, hương hoa vô danh bay vào phòng.

Trần Thuật nhận thấy đôi tay mềm mại của cô đặt lên vai mình, càng thêm hưng phấn, ý thức đang run rẩy, cậu khẽ mở miệng, đưa đầu lưỡi lướt lên môi cô.

An Tĩnh cảm thấy có gì đó ươn ướt trên môi mình. Cô chợt tròn mắt, không dám tin, hai má đỏ bừng. Cô đẩy vào ngực cậu, vội

vùng vấy ngoảnh mặt đi.

Hơi thở như đan vào nhau.

Trần Thuật không kịp trở tay, trơ mắt nhìn cô bỏ chạy, hơi thở nóng rát phả bên tai cô. Cậu nhìn vành tai ngọc ngà của cô, nhếch miệng cười, lấy lại bình tĩnh.

An Tĩnh mở mắt ra, hít sâu một hơi, không dám lên tiếng. Những gì cô vừa làm đã vượt quá giới hạn bình thường, thật không dám tưởng tượng.

Hai người không nói gì, không gian chìm trong im lặng.

Trần Thuật cup mắt nhìn khuôn mặt nghiêng của cô, đôi mắt đen lầy và sâu thẳm, ngón tay thon dài của cậu nhẹ nhàng vuốt ve vành tai cô.

An Tĩnh quay mặt đi tránh tay của cậu.

Trần Thuật nhướn mày, khoe miệng nhếch lên cười rất lưu manh, hoàn toàn khác với dáng vẻ bực tức kiêu lòi lúc nãy. Cậu hơi ngẩng lên, yết hầu rung rung, giọng nói khàn khàn: "Cậu nhận lời rồi."

Giọng điệu có vẻ thản nhiên, nhưng không thể che giấu được tâm trạng phấn khích.

An Tĩnh im lặng, không nói gì.

Trần Thuật lại nói một lần nữa, "Cậu nhận lời rồi."

An Tĩnh cúi đầu, không nhìn cậu. Cô cử động, muốn xuống giường.

Nhưng người trước mặt ngăn cô lại, không cho cô xuống.

Trần Thuật đứng chần ở đó, thản nhiên nói: "Đi đâu? Vết thương khỏi rồi sao?"

An Tĩnh không biết làm thế nào đành ngồi đó, mắt nhìn sang chỗ khác.

Trần Thuật quay đầu nhìn cô một hồi, chỉ nghe thấy giọng nói vui vẻ của cậu vang vọng trên đỉnh đầu: "Cậu xấu hổ à?"

An Tĩnh giận dữ lườm cậu, không thèm trả lời, việc gì cô phải trả lời chứ. Vậy còn xấu hổ hơn.

Trần Thuật nhìn cô gái xinh đẹp đang trợn mắt lườm mình, đôi mắt long lanh nước, má phồng lên, đôi môi đỏ thắm, hệt như một chú sóc đang bực tức.

Cậu thấy tim mình mềm xuống, cúi người gác chân cô lên đùi mình, tay cầm chiếc tăm bông mới nhúng vào thuốc, chấm thêm lần nữa lên những vết xước.

Lặng thinh.

"Này." Đột nhiên Trần Thuật lên tiếng.

An Tĩnh nhìn cậu.

Khóe miệng rất đẹp của cậu cong lên, liếc mắt nhìn cô, dáng vẻ không nghiêm túc chút nào.

An Tĩnh đề cao cảnh giác, chợt có dự cảm không lành.

Chỉ thấy đôi môi mỏng của cậu mấp máy, nhả ra mấy lời trêu chọc: "Lúc cậu hôn mình sao mạnh dạn vậy?"

An Tĩnh đỏ mặt, cảm giác nóng bừng. Cô khẽ cau mày, giơ chân lên đạp liên hồi, "Cậu còn nói nữa!"

"Được rồi, được roofif, mình không nói nữa, sao lại e thẹn như thế chứ. Chà, còn đạp nữa là thấy hết đấy." Trần Thuật ôm lấy đôi chân đang đạp loạn xạ của cô, đột nhiên ám chỉ gì đó.

An Tĩnh xấu hổ, lấy tay giữ vạt váy.

Trần Thuật bôi đủ thuốc vào chân cô, bắt đầu chuyển lên phần cổ tay.

An Tĩnh nhú mày, không kìm được giục cậu: "Cậu nhanh lên, khỏi mười điều hành xong là sẽ đến lượt chúng ta đấy."

Trần Thuật vẫn rất chậm rãi và cẩn thận bôi thuốc lên vết thương cho cô, khẽ nói: "Vội cái gì?"

Hai người rời khỏi phòng y tế, An Tĩnh nhìn quần áo của mình từ trên xuống dưới, sợ có gì đó khác thường, thấy hơi chột dạ.

Khi đến khu vực chỗ ngồi của lớp mình ở sân vận động, phần lớn các bạn trong lớp đều đã đứng dậy, chuẩn bị vào sân.

An Nguyệt thấy An Tĩnh tới, bất giác tiến lại, cau mày: "Không sao chứ, con đau nữa không?"

An Tĩnh lắc đầu, "Bây giờ không sao rồi."

Trần Thuật ở phía sau lúc ấy mới lười biếng đi tới, "Bôi thuốc rồi."

Cô chủ nhiệm cũng đi đến. Cô đã nghe mọi chuyện, bèn tiến lại nói với An Tĩnh: "Vẫn ổn chứ? Nếu chân em bị thương thì đừng lên biểu diễn nữa, sức khỏe là quan trọng nhất, có gắng gượng được không?"

An Tĩnh mỉm cười xin lỗi: "Em xin lỗi cô."

Cô chủ nhiệm vỗ vai An Tĩnh: "Vậy em ở đây chờ cả lớp quay lại nhé."

Sau đó cô vẫy tay, bảo cả lớp xếp hàng ngay ngắn, ra điểm tập kết chuẩn bị vào sân.

An Nguyễn nhìn An Tĩnh một cái rồi cũng đi theo các bạn.

Xung quanh trống hơn rất nhiều, An Tĩnh chậm chậm ngồi xuống chỗ của mình, đặt mũ lên che chân.

Đột nhiên có một bóng người xuất hiện ngay trước mặt cô, chắn hết ánh nắng.

An Tĩnh nheo mắt. Trần Thuật tay dứt túi, khóe miệng nở nụ cười, cơ thể ngả về trước, chậm chậm cúi người.

An Tĩnh liền ngửa ra phía sau. Trước mặt bao nhiêu người, cậu lại định làm cái gì vậy?

Trần Thuật nheo mắt, hứ một tiếng: "Có cần phải đề phòng mình như vậy không?"

An Tĩnh bình tĩnh nhìn cậu, gật đầu. Cô vẫn chưa quên trong phòng y tế, cậu còn dùng lưỡi tách môi cô ra...

Trần Thuật bật cười. Cậu cúi đầu nhặt chiếc mũ trên đùi cô, rồi lấy mũ của mình đội lên đầu cô.

Chiếc mũ quá rộng, che mất tầm mắt của An Tĩnh, khiến cô không nhìn thấy gì cả.

Trần Thuật lười biếng đứng một bên điều chỉnh lại kích cỡ của chiếc mũ, sau đó đội lên đầu, động tác rất dứt khoát, tiện tay xoa đầu xô và buông lại một câu.

"Ngoan ngoan chờ ở đây nhé, xem mình biểu diễn."

Dứt lời, cậu dứt tay vào túi và đi thẳng. Ở phía xa mấy người Tống Tư, Châu Tề đang đợi cậu.

An Tĩnh từ từ đẩy vành mũ lên, để lộ đôi mắt. Hình bóng cao gầy thẳng tắp của cậu thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Không lâu sau, đến lượt khối mười một ra sân.

Đi đầu là lớp 11-A1. Cả lớp bước đi ngay ngắn, tiến dần đến bàn ban giám hiệu, nam thanh nữ tú, hô vang khẩu hiệu, vô cùng tự tin, khí thế ngút trời.

Lúc trước bàn ban giám hiệu, đột nhiên tiếng nhạc thay đổi, động tác của cả lớp cũng thay đổi.

Tất cả toát lên sức hút khó diễn tả.

Không ai trông rõ những gương mặt khuất dưới vành mũ lưỡi trai đen, chỉ thấy những động tác ngay ngắn, đều tăm tắp. Dưới ánh nắng, những động tác cơ thể uyển chuyển, tràn đầy sức sống.

Các lớp trong trường đều vô cùng chấn động, thi nhau bàn tán.

Ở phía cuối đội hình 11-A1, Trần Thuật cụp mắt, di chuyển theo tiếng nhạc, động tác dứt khoát rất đẹp mắt, toát lên sự tự tin lôi cuốn. Cậu chẳng khác nào một diễn viên múa thiên bẩm, thần nhiên như không nhưng vẫn đủ sức lấn át mọi người xung quanh.

Áo phông đen và cánh tay trắng trẻo thoăn thoắt của cậu tôn lên nhau, tạo nên một sự đối lập rõ rệt dưới ánh nắng.

Ban giám hiệu chậm rãi gật đầu, tất cả bị cuốn hút trước sức xuân tươi trẻ của họ.

Tuy cách rất xa, An Tĩnh cũng chăm chú nhìn về chỗ đó.

Sau màn biểu diễn của lớp 11-A1, toàn sân vận động rộ lên tiếng vỗ tay rào rào. Học sinh trong lớp rời khỏi sân, nhường chỗ cho lớp tiếp theo.

Trong lúc di chuyển, Tống Tư chạy đến trước mặt Trần Thuật, khoác vai cậu, vô cùng khỏ não: "A Thuật, sao ông nhảy đẹp hơn cả tôi? Tôi là người đại diện biên đạo đấy, ông làm vậy khiến tôi mất mặt quá."

Châu Tề chậm chậm bước đi, thở dài: "Xem ra hôm nay A Thuật lại hút thêm một đồng fan rồi, lúc nãy các ông có nghe thấy không? Các em gái lớp mười và mười một hò reo khản cả họng."

Tống Tư sặc một tiếng, lắc đầu nói: "Sao ông biết họ cổ vũ A Thuật? Không biết chừng là cổ vũ tôi đấy."

Châu Tề cạ lời đập vào đầu cậu ta, "Ông có biết xấu hổ không đấy?"

"Không biết, không biết, tôi chính là soái ca siêu cấp vũ trụ." Cậu ta làm mặt xấu với Châu Tề xong, đột nhiên cảm thấy có gì đó là lạ, nheo mắt nhìn Trần Thuật.

Tên nhãi này, sáng nay tâm trạng còn rất tệ, chẳng có hứng thú làm bất cứ điều gì. Bọn họ không ai dám động vào, sao giờ lại thay đổi như vậy, miệng nhếch lên cười tươi rói, bước chân cũng mau lẹ hơn.

Cậu ta nheo mắt nhìn.

Chỉ thấy Trần Thuật ở phía trước nhướng mày, đôi mắt đen láy sâu thẳm nhìn chằm chằm về một hướng nào đó thật lâu, sau đó chằm chằm giơ tay, bỏ chiếc mũ trên đầu mình xuống, vô cùng tự nhiên đưa lên miệng, khẽ đặt một nụ hôn lên đó.

Tổng Tư, Hứa Gia Nghiệp ở đằng sau đều thộn mặt nhìn.

Chuyện gì thế này?

Lúc Trần Thuật làm xong, sân vận động lại rộ lên tiếng các bạn nữ điên cuồng hò reo.

Châu Tề nhìn cậu bằng ánh mắt phức tạp, thở dài với mấy người anh em: "Không phục không được, chúng ta quả nhiên là kém xa."

An Tĩnh ngồi dưới lặng lẽ nhovn miệng. Cô mím môi, không biểu lộ cảm xúc.

Điện thoại trong tay cô rung lên. Cô cúi đầu nhìn, bỗng nhiên thất thần.

"Mình quản cậu cả đời được không?"

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 33: Hạng Nhất Và Bạn Gái

Đại hội thể thao diễn ra trong hai ngày.

Ngày thứ hai diễn ra giải chạy của nam và chung kết cuộc thi chạy ba nghìn mét hấp dẫn nhất.

Điền kinh luôn là môn thể thao hấp dẫn bậc nhất, cạnh tranh quyết liệt, khí thế sôi sục, lớp nào cũng cử át chủ bài của mình ra, vì thế số người đến xem còn đông hơn cả ngày hôm trước.

Nữ sinh các lớp không chịu thua kém, tập hợp thành đội cổ vũ, đội nào cũng hô vang khẩu hiệu lớp mình. Nam sinh công khai độ sức trên sân đấu, nữ sinh âm thầm độ sức trên khán đài.

Tất cả các giáo viên cũng hết lòng cổ vũ cho tuyển thủ của lớp mình.

Cô chủ nhiệm Lý Thục Quyên đứng trước mặt Trần Thuật, dặn dò: "Nhớ là thân thiện là nhất, thi đấu là nhì, thành tích không quan trọng, chỉ cần không bị thương và gắng hết sức mình là được."

Trần Thuật đứng bên cạnh, mắt nhìn sang chỗ khác.

Không biết có nghe thấy không, cậu chột nghiêng đầu trên cô giáo, vẻ rất tự tin: "Em không tham gia thì thôi, đã tham gia thì giải nhất phải thuộc về em."

Cô chủ nhiệm "bó tay" với cậu.

"Nói linh tinh cái gì vậy, cái gì mà giải nhất. Cuộc thi chạy ba nghìn mét nam là tâm điểm của ngày thi đấu hôm nay, còn rất nhiều bạn chuyên Thể Thao tham gia, em làm sao mà độ lại được, cả bạn đoạt giải nhất năm ngoái cũng có mặt."

Mấy người đám Tổng Tư đứng bên cạnh nghe lỏm nhất đều "wow" một tiếng rất không biết điều...

Trần Thuật cụp mắt, mũi chân di di xuống đất, tự tin nhếch miệng, thản nhiên nói: "Vì năm ngoái em không tham gia."

Cô chủ nhiệm không bận tâm tới chuyện đó, vỗ vai cậu, tiếp tục cổ vũ tinh thần những bạn khác.

Chỉ có mấy người bên cạnh bàn tán sôi nổi.

"Khoác lác quá đấy."

"Đến lúc đó mắt mặt thi rõ thảm hại."

"Thuật Thuật của chúng ta tự tin như vậy sao?"

Trần Thuật vòng tay qua cổ Tổng Tư, gồng mạnh, nheo mắt, giọng trầm trầm: "Gọi lung tung cái gì đấy?"

Tổng Tư ho khan vài tiếng, "Không không không, tôi không gọi nữa, tôi gọi ông là Trần Trần nhé, đến lúc ấy tôi ở dưới hô, Trần Trần cố lên! Trần Trần giỏi nhất! Trần Trần chúng tôi yêu cậu!" Tổng Tư ré lên, giả giọng con gái.

Chưa đợi Trần Thuật giơ chân đạp, cậu ta đã chuồn đi trước.

Châu Tề vỗ vai cậu.

"Cố lên, các anh em đợi ông ở đích nhé."

Trần Thuật ừ một tiếng.

Cậu nhìn quanh, có chút lơ đãng nhíu mày lại. Nghĩ một lúc, cậu rút điện thoại trong túi, gọi một cuộc.

Thời gian chờ đợi khiến người ta thấy sốt ruột. Đối phương không nghe máy, Trần Thuật nhếch miệng, cúp máy.

Đột nhiên cậu nheo mắt nhìn một cặp nam nữ ở góc phía xa, chàng trai cao lớn áp sát cô gái vào góc, nhìn từ sau lưng, không biết đang làm gì.

Cậu đi đến, lười nhác lên tiếng: "Này."

Đôi nam nữ trước mặt quay đầu nhìn cậu.

Sắc mặt An Nguyệt càng khó chịu hơn: "Cái gì?"

Lục Cách nháy mắt khoác vai cậu, "Tôi nói này A Thuật, hiếm khi có cơ hội tốt như vậy, ông lại tới làm gì, đừng có làm phiền bọn tôi."

An Nguyệt cau mày, "Làm phiền cái gì? Lục Cách cậu lại nói lung tung."

Lục Cách hừ một tiếng.

Trần Thuật không bận tâm tới bọn họ, chỉ thông thả hỏi: "An Tĩnh đi đâu rồi?"

An Nguyệt nghe vậy bèn đưa mắt nhìn quanh: "Không biết, lúc trước hình như nó đi lên lớp rồi, vẫn chưa xuống sao?"

Trần Thuật nhướn mày, vẫy vẫy tay, "Biết rồi, không làm phiền hai người nữa."

An Nguyệt thấy kỳ lạ, khoanh tay trước ngực, "Trần Thuật, cậu tìm An Tĩnh làm gì?"

Trần Thuật không trả lời, quay người bỏ đi.

Lục Cách mỉm cười cợt nhả, "Này, là anh tìm em trước, cục cưng à nhìn anh đi mà."

An Nguyệt lạnh lùng, "Cục cưng cái gì! Lục Cách, cậu lại nói lung tung cái gì vậy?"

"Ồ ồ, vậy gọi Nữ vương đại nhân có được không, xin Nữ vương đại nhân cứ trừng phạt thật mạnh tay."

"Chết đi! Rốt cuộc cậu muốn nói gì với tôi? Hôm nay đại hội thể thao, tôi rất bận."

Giọng nói đầy ám chỉ và cợt nhả của Lục Cách lại vang lên, "Anh muốn nói gì em không biết sao?"

Trần Thuật đã đi xa, giọng nói phía sau nhỏ dần. Cậu nghiêng đầu bật cười.

An Tĩnh để quên bài tập, cô đã tìm đi tìm lại ở nhà nhưng không thấy nên hơi lo lắng.

Cô suy nghĩ một lúc, ngày hội thao thứ hai, cô tới hỏi lớp phó lao động lấy chìa khóa phòng học, xem có phải là bỏ quên ở lớp không?

Từ xa đã có thể nghe thấy những tiếng hô ồn ào trên sân vận động, tiếng loa phát thanh thông báo tình hình môn điền kinh, cùng tiếng hò reo cổ vũ của các bạn.

Ngược lại, ở trong lớp không có người, rất yên tĩnh.

Cô cúi đầu lục tìm trong ngăn bàn của mình, quả nhiên tìm thấy phiếu bài tập lẫn trong mấy quyển sách.

An Tĩnh cảm thấy nhẹ nhõm, cô thở phào một tiếng, gấp phiếu bài tập lại, cầm chìa khóa trên bàn chuẩn bị rời khỏi lớp.

Khoảnh khắc quay đầu, cô thấy có người đứng ở cửa sau. Dáng người cao lớn, quần áo đen tuyền, đứng ngược sáng nên không nhìn rõ khuôn mặt.

An Tĩnh giật mình, một lúc sau mới trông rõ người đó.

"Sao cậu bước đi chẳng phát ra tiếng động gì vậy?"

Trần Thuật ung dung dựa vào cửa, chẳng biết đã ở đó nhìn cô bao lâu. Cậu nhúng vai, nói rất ngắn gọn: "Do cậu quá chăm chú thôi."

An Tĩnh nhớ lại những chuyện xảy ra ở phòng y yế hôm qua, cô siết chặt phiếu bài tập trên trong tay, bất giác lùi lại, khẽ hỏi: "Sao cậu lại lên lớp, chẳng phải sắp thi đấu rồi sao?"

Trần Thuật gật đầu, ra vẻ nghiêm túc nói: "Ừ, mình đến tìm cậu."

"Tìm mình?"

"Ừ" Trần Thuật đáp lại, cậu thản nhiên đứng thẳng người, quay đầu từ từ đóng cửa lại.

An Tĩnh càng lúc càng bất an, cô vội hỏi: "Sao cậu lại đóng cửa?"

Trần Thuật từ từ đi đến trước mặt cô, nói rất ngắn gọn: "Có chuyện hỏi cậu."

An Tĩnh cố tránh ánh mắt như thiêu đốt của cậu, hỏi: "Chuyện gì?"

Trần Thuật nhìn cô một lúc và nói: "Vì sao hôm qua cậu không trả lời tin nhắn của mình."

An Tĩnh không trả lời, cô nắm chặt phiếu bài tập trong tay.

Ánh mắt Trần Thuật liếc xuống, cô sắp siết tay mình đến trắng nhợt rồi, một lúc sau cậu thấp giọng hỏi: "Cậu nhận lời làm bạn gái mình rồi chứ?"

Cậu vừa nói, thân hình cao lớn từ từ áp sát lại, gần tới mức có thể thấy rõ hàng mi rậm đang run lên của cô tạo thành bóng râm dưới mắt.

An Tĩnh mím môi, cuối cùng ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt cậu.

Trần Thuật nhướng mày.

An Tĩnh bặm môi, giọng nói vô cùng nhỏ nhẹ: "Chúng ta có thể chờ đến lúc tốt nghiệp được không ..."

Trần Thuật ung dung nhìn cô, đợi cô nói tiếp.

Cô dừng lại một lúc, tiếp tục một cách đầy khó nhọc. "Nếu lúc ấy cậu còn thích mình, chúng mình sẽ ở bên nhau."

Khuôn mặt Trần Thuật lạnh tanh, nghe xong cậu không nghĩ ngợi gì mà lập tức từ chối: "Không thể."

An Tĩnh ngây người một lúc, không hiểu ý câu không thể của cậu là tốt nghiệp rồi không còn thích cô nữa? Hay là ...

Cô cụp mắt, khẽ nói: "Vậy thì thôi."

Khóe miệng Trần Thuật nhếch lên thành một đường cong rất nhỏ, "Cái gì mà thì thôi? Cậu nghĩ mình có ý gì, mình muốn cậu làm bạn gái mình ngay bây giờ. Ngày nào cậu cũng ở trước mặt mình, còn muốn giày vò mình đến tận lúc tốt nghiệp sao?"

Cậu nói rất rõ ràng, từng câu từng chữ.

Giọng nói trầm thấp rất có sức hút, mang theo vẻ khàn khàn của chàng trai mới lớn.

An Tĩnh tròn tròn mắt: "Giày vò gì cơ?"

Vẫn chưa nói hết câu đã bị cậu cướp lời. Trần Thuật nheo mắt, "Không phải giày vò, là dụ dỗ, cậu ngày ngày ở trước mặt mình, cậu nói xem mình có nhìn được không?"

"Chỗ ngồi đâu phải do mình sắp xếp."

An Tĩnh khẽ lẩm bẩm rồi kiểm soát khác, "Nếu yêu sớm thì học hành sẽ sa sút."

Trần Thuật vẫn giận dữ.

"Mình sẽ không sa sút, mình phụ đạo cho cậu là được, cậu biết thành tích của mình mà."

An Tĩnh bị chặn họng, không nói được lời nào nữa.

Trần Thuật thấy cô không phản bác được nữa, nhếch miệng cười, "Hôm qua cậu đã chủ động hôn mình, cậu cũng thích mình đúng không?"

An Tĩnh vội nói: "Đừng nói nữa."

Trần Thuật hứ một tiếng, "Sao không nói nữa, mình sẽ nhớ suốt đời đấy."

An Tĩnh không biết làm thế nào, nhìn sang chỗ khác.

Trần Thuật tiếp tục từng bước, từng bước thăm dò: "Nói đi, làm thế nào mới chịu làm bạn gái mình, ngay bây giờ, ngay lúc này, ngay lập tức."

Cậu tỏ ra vô cùng nóng lòng, không thể chờ đợi được.

An Tĩnh vừa định mở miệng, cậu lại nhìn cô chăm chăm: "Mình đã đợi rất lâu rồi."

Bên ngoài cửa sổ hương hoa cỏ lan tỏa, An Tĩnh chợt thất thần.

Ánh mặt trời ấm áp của buổi chiều hắt vào lớp học, tia nắng chiếu lên người mang theo hơi nóng, chàng trai đứng chắn trước mặt cô gái, không nhường một bước.

Cô hạ thấp giọng, khẽ nói: "Vì sao cậu lại cố chấp như vậy chứ, mình có gì tốt?"

Đột nhiên ánh mắt của Trần Thuật trở nên vô cùng nghiêm túc, "Trong lòng mình cậu là người tốt nhất."

Hàng mi của An Tĩnh khẽ run run, ánh mắt thất thần. Đây là lần đầu tiên cô được nghe câu nói này. Lần đầu tiên có một người dũng cảm, kiên định cố chấp vì cô như vậy.

Khiến trái tim tự ti của An Tĩnh khẽ mở ra.

Trên sân vận động, một tiếng súng vang lên. Ngay sau đó là tiếng hò hét cổ vũ điên cuồng.

Giống như một hồi chuông, đánh thức một câu nói trong lòng cô.

Tất cả để cho ông trời quyết định đi.

Cho dù kết quả thế nào, cô đều chấp nhận.

An Tĩnh ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt cậu, hắng giọng.

Trần Thuật nhướng mày, ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn với đôi mắt rất đẹp của cô. Chợt nghe thấy giọng nói kiên định của cô vang lên, "Chỉ cần cậu về nhất trong cuộc thi chạy ba nghìn mét."

Trần Thuật hơi thất thần.

Cô xoa tóc, những lọn tóc đen nhánh mềm mại rủ xuống hai bên, che đi vành tai trắng nõn của cô. Cậu chợt thấy ngứa ngứa, xoa xoa ngón tay. An Tĩnh đứng ngược sáng, làn da sáng hồng, khoé mình nhếch lên, đôi mắt rất đẹp như đọng đầy ánh nắng, lung linh rạng ngời, "Chỉ cần cậu về nhất, qua được vạch đích, khoảnh khắc ấy, mình sẽ là bạn gái cậu."

Không khí tĩnh lặng.

Trần Thuật khẽ mím đôi môi mỏng lại, khuôn mặt thản nhiên như không. Nhưng ai biết được trong lòng cậu đang sôi sục, tim đập loạn nhịp.

Dường như có năm trăm con thỏ đang nhảy nhót trong đó, thậm chí trong đầu như bùng lên những bông pháo hoa muôn màu rực rỡ, ngón tay khẽ run lên. Yết hầu rung rung, cậu liếm môi như thể đang rất khát.

Cô gái này sao lại hợp ý cậu đến vậy?

Trần Thuật nghiêng đầu cười cười, không chế hơi thở của mình, khẽ cúi đầu, nhú mày, đặt hết cảm xúc vào trong đôi mắt.

Cậu hạ thấp giọng nói: "Cậu nói đấy nhé, đừng hối hận."

An Tĩnh gật đầu, "Quyết không nuốt lời."

Trần Thuật nghiêng đầu, cảm thấy máu nóng sục sôi khắp thân thể, không biết sự phấn khích từ đâu tới, thiêu đốt ý chí chiến đấu trong cậu. Đây là lần đầu tiên cậu cảm thấy điều đó.

Lần đầu tiên cậu muốn giành chiến thắng đến thế.

Trần Thuật chậm rãi nói, "Buổi chiều nhớ đến xem thi đấu, đợi mình ở vạch đích." Cậu nói rồi quay người bước đi.

An Tĩnh chợt nhớ ra điều gì đó, gọi giật cậu lại.

Trần Thuật nghiêng đầu, cau mày: "Sao, không phải mới thế mà cậu đã hối hận rồi chứ."

"Không phải."

"Mình chỉ muốn hỏi, các cậu đã làm gì Long Ni vậy?"

Sáng sớm nay Long Ni đã đến gần cô, cúi mặt nhẹ nhàng xin lỗi cô, dáng vẻ khác hẳn ngày thường, thậm chí còn nài nỉ hỏi cô có cần đến bệnh viện không, tiền thuốc men cô ta sẽ chịu hết.

An Tĩnh từ chối, nhưng vẫn cảm thấy kỳ lạ. Rõ ràng hôm trước còn vô cùng cao ngạo, hôm nay đã lập tức xin lỗi. Cô nghĩ đi nghĩ lại, đoán rằng chắc chắn do mấy chàng trai này nhúng tay vào.

Trần Thuật không bận tâm ở một tiếng, thờ ơ như không: "Tổng Tư tìm gặp cô ta nói chuyện riêng một lúc."

"Nói cái gì?"

"Nói nếu cô ta không biết điều, đi xin lỗi người mình gây chuyện, thì rất có thể người khác cũng vô tình va vào cô ta, rồi xô toẹt là không trông thấy. Chỉ là lúc ấy không ai dám đảm bảo đến bệnh viện có thể xử lý được vết thương đó hay không."

An Tĩnh tức giận, "Cậu, sao cậu có thể hù dọa người khác như vậy?"

Trần Thuật nhún vai ra vẻ vô tội, lập tức chối bỏ mọi trách nhiệm liên quan, "Mình đâu có đi hù dọa người ta, thằng ranh Tổng Tư làm mà, không liên quan tới mình, mình là học sinh ngoan top ba toàn khối."

An Tĩnh cạn lời. Cô vô thức buột miệng: "Học sinh ngoan top ba gì mà nằng nặc đòi yêu sớm."

Trần Thuật ừ một tiếng, đôi mắt đen láy nhìn cô chăm chăm, nghiêm túc nói:

"Bởi vì học sinh ngoan top ba bị Tiểu Tiên Nữ quyến rũ đến mê đắm."

An Tĩnh đỏ mặt, hai tai nóng ran: "Đã nói bao nhiêu lần rồi, không được gọi mình như thế!"

Trần Thuật nhướn mày, khoé miệng nhếch lên thành đường cong đẹp mắt, "Thế nào cơ?"

"Như cậu vừa gọi đấy."

Thật là xấu hổ, cô không thể nhắc lại được.

Trần Thuật cười thầm, không trêu cô nữa.

"Chạy xong nhớ mang nước cho mình nhé."

"Không phải có rất nhiều người mang cho cậu sao?" Cô ngượng ngùng nói.

"Ừ, nhiều lắm." Cậu gật đầu, ngử khí thờ ơ.

"Nhưng mình chỉ uống nước bạn gái mình đưa thôi."

Dứt lời, cậu bình thản dứt tay vào túi, rời khỏi lớp học.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 34: Xác Lập Quan Hệ

Cuộc thi chạy bắt đầu vào buổi chiều, sân vận động chật kín người.

Hạng mục ba nghìn mét nam diễn ra sau cùng. Mọi người đều háo hức đón chờ.

Cuộc thi chưa bắt đầu đã có rất nhiều người vây quanh Trần Thuật, cả bạn học cùng lớp và mấy nam sinh lớp khác. Cậu được mọi người tặng bốc, thậm chí trong đám đông vây quanh Trần Thuật còn có và thầy cô giáo.

An Tĩnh và Kỷ Nguyên, Dương Kỳ yên vị chờ đợi trong khu vực khán đài của lớp.

Có điều Dương Kỳ chê khoảng cách xa quá không nhìn rõ, hơn nữa đa số các bạn trong lớp đều tới đó nên quyết định kéo hai cô bạn tới chờ gần vạch đích.

Có nhiều bạn nữ đứng thành một vòng vây xung quanh. Nhờ phúc của họ, An Tĩnh nghe được rất nhiều tin đồn.

"Này, Trần Thuật cũng tham gia đấy, đẹp trai quá đi."

"Đúng vậy, mình nghe nói đại hội thể thao năm ngoái cậu ấy không đăng ký tham gia môn nào hết, không biết vì sao lần này đột

nhien lại có hứng thú, còn là môn thi khủng như chạy bền ba nghìn mét nữa.

"Ôi trời, năm nay Tôn Vũ cũng tham gia đấy, cậu ta về nhất năm ngoái. Haizz, Trần Thuật có độ được không nhỉ?"

"Đúng vậy, lo quá đi. Trần Thuật nhìn hơi gầy, sợ khó lòng vượt qua được Tôn Vũ to như gấu thế kia."

Dương Kỳ cũng nghe thấy, cô hơi lo lắng: "Làm thế nào bây giờ, mình không dám xem nữa."

An Tĩnh mím môi, không nói gì.

Mấy cô gái bên cạnh lại tiếp tục thì thào.

"Các cậu nhìn kia, đó chẳng phải Hạ Tâm Vũ sao, ha ha, trên tay nào là nước, nào là khăn, trang bị đầy đủ ghê."

"Mình nói mà, Hạ Tâm Vũ chính là bạn gái của Trần Thuật, chưa chia tay đâu, nếu không sao có thể chu đáo như vậy?"

"Mình vẫn thấy An Nguyệt và Trần đẹp đôi hơn, trai tài gái sắc, còn học cùng lớp, Hạ Tâm Vũ hết thời rồi."

"Nhưng mấy lần mình nhìn thấy Lục Cách lớp A10 theo đuổi An Nguyệt rồi, lẽ nào là tình tay ba?"

Dương Kỳ kéo kéo vạt áo của An Tĩnh, thận trọng chỉ tay về phía Hạ Tâm Vũ.

Cô ta đứng một mình, mắt chỉ nhìn thấy Trần Thuật.

An Tĩnh cười, cô nghiêng đầu nhìn Trần Thuật, rất nhiều người vây quanh cậu, vì thế cô chỉ loáng thoáng thấy một bóng đen. Cậu lười biếng đưa cánh tay ra phía trước, làm động tác khởi động, nhân tiện chống đầu nói chuyện với đám Tổng Tư, có vẻ khá thoải mái.

Không thể tìm thấy chút lo lắng bồn chồn nào từ gương mặt cậu, ngược lại hoàn toàn tự tin hết như không phải chuẩn bị chạy ba nghìn mét mà chỉ đơn giản là làm một bài thi mà thôi.

An Tĩnh cầm chặt chai nước suối trên tay, trời đã sang tháng Mười một, cô mặc áo dài tay còn lạnh mà cậu chỉ mặc duy nhất một chiếc áo cộc tay mỏng, lộ ra cánh tay với đường nét trắng trẻo đẹp mắt, tai đeo tai nghe cũng màu đen.

Bỗng nhiên Trần Thuật liếc mắt, nhìn về phía cô. Nữ sinh xung quanh liền ồ lên.

An Tĩnh ngây người, bắt gặp đôi mắt ánh lên nụ cười của cậu.

Trần Thuật đưa mắt nhìn xuống, thấy chai nước trên tay của cô, khoé miệng hiện ra một nụ cười khó có thể diễn tả được.

An Tĩnh bất giác rút tay ra phía sau.

Không lâu sau đó, cuộc thu bắt đầu.

Những người không liên quan lục đục rời khỏi đường chạy. Trần Thuật nghiêng đầu, giật tai nghe ra, đưa cả tai nghe và điện thoại cho Tổng Tư cầm.

Các tuyển thủ căng thẳng chuẩn bị, đắm mình trong bầu không khí tĩnh lặng trước khi diễn ra cuộc thi.

Một tiếng súng vang lên. Tất cả mọi người bắt đầu hò reo, cổ vũ cho thành viên lớp mình.

Người thuyết minh trên loa phát thanh càng sục sôi khó thể, nói liên hồi.

Hình bóng màu đen lao đi vun vút. Khuôn mặt nhìn nghiêng thấy lạnh lùng bỗng đánh lại đầy nghiêm túc, hoàn toàn khác dáng vẻ bình thường ngày.

An Tĩnh nghiêm mặt, chăm chú nhìn cậu.

Đầu cuộc thi, Trần Thuật gần như không dẫn đầu được bao nhiêu, hình như vẫn chưa tung hết toàn bộ sức lực, dáng vẻ rất nhẹ nhàng thoải mái, khoảng cách nhất định với những người phía sau.

Tôn Vũ ở đường chạy sát biên không cam tâm tăng tốc. Nhưng cậu ta chạy mãi, chạy mãi mới phát hiện ra mình không thể vượt qua Trần Thuật.

Mẹ kiếp, cậu ta chửi thề.

Lần đầu tiên cậu ta tham gia cuộc thi chạy ba nghìn mét phải không? Quá nửa nữ sinh có mặt trên sân đều cổ vũ cho cậu ta.

Tôn Vũ rất ghét loại công tử bột kia, cậu mình học giỏi nên lúc nào cũng cho rằng mình cao hơn người khác một bậc, không coi người khác ra gì.

Nửa chặng đầu chạy nhanh như vậy có tác dụng gì, đây là cuộc thi chạy bền, quan trọng là nửa chặng sau, xem chặng sau cậu còn sức vượt tôi không.

Rõ ràng là cậu ta vô cùng tự tin với vị trí quán quân lần này.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Mỗi khi Trần Thuật chạy được một vòng, tim An Tĩnh lại thất lại.

Cô thắm lăm bắm trong đầu, chạy chậm lại một chút, nếu không chặng sau không còn sức đâu.

Nhưng mỗi khi thấy Tôn Vũ sắp vượt qua cậu, trong lòng cô lại thắm hét lên chạy nhanh lên, sắp bị người ta bắt kịp rồi.

Chai nước trong tay đã bị cô siết đến biến dạng. Gió thổi qua, tóc bay bay làm nhoè đôi mắt cô. Cô lo lắng vén tóc ra sau tai.

Đến vòng cuối cùng, trên đường chạy chỉ còn Trần Thuật và Tôn Vũ chạy phía trước, bám đuôi rất sát. Những người khác đã bị tụt lại phía sau.

Tôn Vũ chật vật bám theo Trần Thuật, không độ lại được, thực sự không độ lại được.

Người này.

Tên này biến thái sao.

Không biết mệt sao.

Mẹ kiếp!

Giờ hần còn tăng tốc nữa.

Tôn Vũ tròn mắt nhìn khoảng cách giữa mình và Trần Thuật lớn dần, không thể cứu vãn được nữa.

Tất cả mọi người trên sân huyết sáo, hò reo từng bừng. Rõ ràng ai cũng biết quán quân là ai.

Khoảnh khắc Trần Thuật lao qua vạch đích, tất cả nữ sinh trong lớp đều nhảy lên ăn mừng. Cô giáo chủ nhiệm cũng ra sức vỗ tay, cảm thấy vô cùng tự hào.

Giây phút chạy qua vạch đích, Trần Thuật cúi người, mái tóc màu đen ướt đầm mồ hôi, dính trước trán. Hai tay cậu chống lên đầu gối, từ từ điều chỉnh hơi thở dồn dập của mình.

Cho dù bên tai là những tiếng hò hét không ngừng. Nhưng cậu không nghe thấy gì cả. Bên tai cậu chỉ vang vọng câu An Tĩnh đã dịu dàng nói trong lớp học.

"Chỉ cần qua được vạch đích, khoảnh khắc ấy, mình sẽ là bạn gái cậu."

Cậu mỉm cười, hít một hơi thật sâu. Sau đó đứng thẳng người, ung dung vuốt mái tóc ướt sũng, thân hình ướt đầm mồ hôi vẫn toả ra khí thế vô cùng tự tin.

Hạ Tâm Vũ cầm nước và khăn, thất thần nhìn Trần Thuật vô cùng bắt mắt, nổi bật giữa đám đông.

Ban đầu cô ta đã bị thu hút bởi chính dáng vẻ không biết sợ là gì ấy của cậu. Tính cách cao ngạo thờ ơ, nhưng chỉ cần quyết tâm cậu nhất định sẽ làm được điều mình muốn. Cậu luôn là người xuất sắc nhất.

Cô ta nhìn những người xung quanh đang nóng lòng muốn đưa nước cho cậu, vội vàng nở nụ cười đi tới bên cạnh cậu.

"Mệt rồi đúng không, uống chút nước đi."

Các bạn nam xung quanh thấy Hạ Tâm Vũ xinh đẹp mạnh dạn như vậy, đều thi nhau hò hét reu đùa.

Hạ Tâm Vũ cúi đầu, ngượng ngùng e thẹn đưa khăn cho cậu.

Trần Thuật không bận tâm tới cô ta, coi như không nhìn thấy. Hai mắt cậu nheo lại, tìm kiếm xung quanh. Cuối cùng đã thấy một người.

Trần Thuật bắt gặp ánh mắt của cô giữa đám đông náo nhiệt.

An Tĩnh nhìn quanh, chần chừ không biết có nên tiến lại hay không. Nhưng, xung quanh cậu có quá nhiều người. Cô khẽ liếc nhìn, bất chợt sửng sốt, bỗng cảm thấy căng thẳng.

Trần Thuật nhếch miệng cười, chậm chậm giơ tay, chỉ một ngón tay lên trời.

Sau đó hết chỉ về phía cô, lại trở vào trái tim mình.

An Tĩnh đỏ mặt. Cô đã hiểu ý của cậu.

Nhưng những người xung quanh hoàn toàn không hiểu, các cô gái thấy cậu chỉ tay về phía này lại càng hò hét điên cuồng. Tất cả đều chen lên.

An Tĩnh bị họ chen lấn, bất giác bị xô đẩy đến trước mặt cậu.

Không biết vì sao mà khoảng cách giữa cô và Trần Thuật càng lúc càng gần.

Cậu vẫn nhìn cô chăm chăm, ý đồ không cần nói cũng hiểu.

Các cô gái giơ tay về phía cậu, loạn hết cả lên, người đưa khăn bông, người gửi khăn tay, người đưa nước, hàng loạt cánh tay chìa về phía cậu.

An Tĩnh tinh mắt, còn liếc thấy mấy lá thư tình màu hồng rất đáng nghi.

Trần Thuật không hề lay động, khuôn mặt lạnh lùng chỉ nhìn cô.

An Tĩnh cup mắt xuống, hơi run rẩy, nhưng vẫn chầm chậm đưa tay ra.

Chen chúc trong đám đông, chẳng hề nổi bật. Nhưng Trần Thuật đã nhìn thấy. Cậu từ từ nhếch khoé miệng, chậm rãi đưa tay ra.

An Tĩnh tròn tròn mắt, không dám tin.

Cô lườm cậu một cái.

Cậu, cậu, cậu dám cầm tay cô.

Trần Thuật vui vẻ nhún vai, vẫn không buông tay.

Những người xung quanh xô đẩy cô, ồn ào náo nhiệt. An Tĩnh hơi lo lắng, sợ bị người khác phát hiện nên ra sức giật tay ra. Nhưng sức cô đâu thể đọ lại được với cậu.

Trần Thuật kiên quyết không buông tay, ngón tay còn vuốt ve mu bàn tay của cô, tận hưởng sự đụng chạm mịn màng ấm áp này.

May mà tay hai người khuất phía dưới, không ai phát hiện ra.

An Tĩnh hít sâu một hơi, lại tròn mắt lườm cậu.

Bóp tay cậu một cái, miệng nói nhỏ không thành tiếng.

"Buông ra!"

Trần Thuật nhượng mảy, lúc ấy mới chầm chậm buông ra. Cậu ung dung nhận lấy chai nước, vặn nắp, ngửa đầu, uống liền mấy ngụm.

Tổng Tư bên cạnh đang thao thao bất tuyệt, cứ như thể người giành chiến thắng là cậu ta vậy.

"A Thuật à, ông lợi hại đấy! Sao bình thường không nhận ra sức bền của ông tốt vậy nhỉ, hoá ra ông đã nắm chắc phần thắng trong tay rồi, đúng là không khoác lác tí nào. Này, ông dạy tôi với, làm thế nào hay vậy, ông có bí quyết gì không? Mẹ kiếp!"

Tổng Tư vẫn chưa nói hết câu, một giây sau đã phải chửi thề. Bởi vì Trần Thuật uống hết nửa chai nước, nửa chai còn lại dốc lên người cậu ta.

Tổng Tư không kịp né tránh, miệng lải nhải: "Ông bệnh à! Có biết lạnh không hả, đừng đổ vào người tôi! Ông còn đổ nữa là tôi sẽ trả thù đấy, tôi nói cho ông biết."

Trần Thuật khẽ cười, vẫn tiếp tục đổ: "Hôm nay vui ghê, chúc mừng chúc mừng."

"Chúc mừng cái con khỉ, chẳng qua thắng cuộc thi chạy thôi mà."

Rừng cây nhỏ sau trường, gió thổi, lá vàng rụng đầy mặt đất, giẫm lên kêu lạo xạo.

Dưới đất có mấy điều thuốc lá hút dở, vung vãi khắp nơi.

Ánh hoàng hôn nhuộm hồng cả một vùng trời.

Trần Thuật đẩy An Tĩnh vào tường, đè lên người cô. Tay nâng mặt cô lên, thấp giọng hỏi: "Sao đến muộn vậy?"

An Tĩnh không trả lời, cô quay mặt đi: "Gọi mình đến làm gì?"

Trần Thuật nhìn làn da mịn màng, trắng như tuyết của cô một lúc.

Nhếch miệng: "Cậu nói xem làm gì?"

Kết thúc cuộc thi liền không thấy bóng dáng cô đâu nữa. Cậu còn đi tìm cô mãi.

"Mình, mình giúp An Nguyệt bê ghế về lớp học, rất vội."

Trần Thuật tỏ vẻ nghiêm túc, "Ừ", mình cũng rất vội."

An Tĩnh nhìn cậu, không biết làm thế nào.

Trần Thuật nói tiếp: "Tối nay cùng đi ăn không, đám Tổng Tư muốn chúc mừng mình, không muộn lắm đâu, sau đó mình sẽ đưa cậu về."

An Tĩnh suy nghĩ một lúc, lắc đầu. Cô lại khó nhọc nói: "Cậu có thể..."

Trần Thuật chạm môi vào môi cô, hơi thở gần ngay trước mắt.

Cậu không tập trung nghe cô nói, trước mắt chỉ hiện lên hình ảnh đôi môi hồng rực rỡ của cô, không biết tại sao mà thấy hơi khó kiềm chế.

"Cái gì?"

"Chúng ta vẫn còn là học sinh, mình không muốn công khai quan hệ của chúng ta."

An Tĩnh nói mãi, thấy Trần Thuật không có phản ứng gì. Cô kéo vạt áo của cậu, dịu dàng nói.

"Trần Thuật."

Lúc ấy Trần Thuật mới bừng tỉnh, cậu ừ một tiếng, ngữ khí rất nhẹ nhàng.

"Em muốn thế nào cũng được, không đi thì thôi."

An Tĩnh mỉm cười e thẹn.

Trần Thuật ghé sát về phía cô, giọng nói hơi khàn khàn, ra sức vỗ về, "Thế bây giờ có thể cho mình hôn một cái rồi chứ."

An Tĩnh sửng sò, không dám nhìn cậu. Cô cụp mắt xuống, không gật cũng không lắc.

Trần Thuật khẽ cười, giọng nói gợi cảm phả vào tai. Cậu chột cúi người, hôn lên đôi môi của cô.

Cánh tay chống lên tường, một tay nâng mặt cô lên. Ban đầu chỉ chạm nhẹ, nhưng cảm giác quá tuyệt, cậu không biết đủ càng hôn càng say đắm.

Dưới chân tường có một loài hoa không biết tên đang nở rộ, dịu dàng đung đưa theo gió.

Không biết bao lâu sau, cậu thở hổn hển, khẽ thả lỏng một chút. Cậu vuốt ve vành tai của cô, mê đắm.

"Sao cậu lại mềm mại thế?"

Toàn thân An Tĩnh nóng lên, nhịp thở rất gấp. Cô chỉ biết trợn mắt lườm cậu.

Nói năng kiểu gì vậy?

Trần Thuật cup mắt, gương mặt không biểu cảm, nhìn đôi môi hồng của cô bị hôn sưng lên, lại không kìm được hôn tiếp, kéo cô lại gần hơn nữa.

Lần này cậu khẽ mở miệng, mút môi của cô, lặp đi lặp lại rất nhiều lần.

An Tĩnh ưm một tiếng, bị hôn tới mức người cô mềm nhũn, cơ thể đắm chìm trong cảm giác lạ lẫm kia, thấy vô cùng sợ hãi, tim đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô lóng ngóng dùng tay đẩy ngực cậu ra.

Đúng lúc cậu muốn tiến thêm một bước nữa. An Tĩnh chợt đẩy cậu ra.

Trần Thuật không vừa ý nheo mắt lại, nhìn cô.

An Tĩnh tránh ánh mắt của cậu. Cô mím môi, vội lên tiếng: "Mình còn phải đi bê ghế nữa, đi trước đây."

Nói rồi cô cúi người luồn qua cánh tay của cậu và bỏ chạy.

Lại xấu hổ rồi?

Trần Thuật cười cười, cậu đặt tay lên môi, nhớ lại cảm giác vừa rồi.

Cảm giác này đúng là quá tuyệt!

Trong sách xuất bản, sau khi xác định mối quan hệ thì có sửa đổi xưng hô thành anh- em. Nhưng mình vẫn để mình-cậu. Vì thấy hai bạn Tĩnh-Thuật còn học sinh.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 35: Vụng Trộm

Đến cuối tuần, trên bàn ăn, bà Lục Mỹ Hoa vừa gấp thức ăn cho hai con gái, vừa hỏi về chuyện ở đại hội thể thao.

An Nguyệt tươi cười kể cho bà nghe tình hình đại hội thể thao của lớp diễn ra hai hôm trước.

"Nhìn chung lớp bọn con đạt thành tích rất tốt, ít nhiều đều được giải ." An Nguyệt gặm một miếng sườn, vừa ăn vừa nói.

Bà Lục Mỹ Hoa gật đầu, gấp một con tôm cho An Tĩnh, đặt vào bát của cô.

"Ăn tôm đi, giàu dinh dưỡng, đừng ngại phiền phức."

An Tĩnh vâng một tiếng, ngoan ngoãn đặt đĩa xuống, dùng tay bóc vỏ tôm.

An Nguyệt nói tiếp: "À đúng rồi, đặc biệt là Trần Thuật lớp bọn con, về nhất cuộc thi chạy bền ba nghìn mét, mang vinh quang về cho lớp, cô chủ nhiệm vui lắm."

Lúc An Nguyệt nhắc tới Trần Thuật, An Tĩnh dừng tay một lúc, động tác chậm hơn. Cô cúi đầu tiếp tục bóc vỏ tôm.

Không biết vì sao, bây giờ cứ khi nào nhắc tới Trần Thuật cô lại có cảm giác cậ và mình có chút liên quan, hết như người này thật

sự có mối dây liên hệ với mình, không còn đơn thuần chỉ là bạn học xa lạ nữa.

Bà Lục Mỹ Hoa ăn một miếng cơm, nghĩ một lúc, "À, chính là cái cậu thành tích rất tốt ở lớp các con?"

"Đúng vậy."

Bà nuốt thức ăn, hơi ngạc nhiên: "Thế dục cũng giỏi như vậy sao?"

"Không nhận ra đúng không ạ?" An Nguyệt nói tiếp: "Chẳng ai biết vì sao cậu ta đột nhiên tham gia chạy ba nghìn mét."

Ông An Hương Dật bên cạnh nói xen vào, cười khà khà: "Cậu này chắc hot lắm nhỉ, vừa học tốt lại vừa giỏi thể thao."

An Nguyệt không bận tâm, nhún vai: "Chắc là vậy, hình như có rất nhiều cô gái đang theo đuổi cậu ta."

Bà Lục Mỹ Hoa lắc đầu không tán đồng: "Tuổi này vẫn nên chú tâm vào học hành, con gái bây giờ nghĩ cái gì không biết?"

An Tĩnh bốc tôm xong cho vào miệng, nhai rất kỹ. Tay dính dầu mỡ, cô cau mày, lấy giấy ăn lau tay.

Buổi tối, tắm gội xong cô lấy máy sấy, chăm chăm sấy tóc, máy chạy kêu ù ù, cô sờ tóc thấy gần khô nên tắt máy. Sau đó cô ngồi trước bàn học, lấy phiếu bài tập môn Toán ra làm tiếp.

Ánh sáng màu trắng từ chiếc đèn bàn nhỏ chiếu sáng góc cô ngồi.

Gặp phải bài toán hơi khó, cô dừng lại, quay bút suy nghĩ một lúc. Nhưng nghĩ mãi nghĩ mãi vẫn không tìm ra lời giải, cô sờ trán, chuẩn bị nghĩ một lúc, tiện tay lấy chiếc điện thoại bên cạnh ra xem, bỗng ngay người.

Có hai cuộc gọi nhỡ, đều là của Trần Thuật. Thời gian gọi có lẽ là lúc cô đang tắm.

An Tĩnh nằm bò ra bàn, ngây người một lúc, ánh mắt đờ đẫn, ngón tay vuốt ve chiếc điện thoại lạnh lạnh.

Cô bặm môi, đứng dậy rón rén khoá trái cửa phòng, sau đó cầm điện thoại nằm bò ra giường, gọi lại cho số điện thoại ấy.

Làm xong những việc này, cô thấy tim đập nhanh hơn. Từ trước đến nay cô chưa từng lén lút như vậy bao giờ.

Trong lúc chờ đợi, một tay cô cầm điện thoại đặt bên tai, một tay sờ tai của gấu bông.

Không lâu sau, đầu dây bên kia nghe máy. Nhưng không ai nói gì, hình như bên ấy hơi ồn, loáng thoáng nghe được giọng nó ầm áp của một phụ nữ trung niên, sau đó Trần Thuật nói con đi nghe điện thoại.

Trong lúc đó chỉ có tiếng thở của hai người vang vọng bên tai.

An Tĩnh thay đổi tư thế, khẽ alo một tiếng.

Bên kia vang lên giọng nói. "Ừ, chờ một chút."

Trần Thuật nói ngắn gọn, sau đó vang lên tiếng bàn ghế dịch chuyển và tiếng bước chân.

An Tĩnh ngoan ngoãn chờ.

Bên kia bất chợt vang lên tiếng đóng cửa, cô thấy run run.

Giọng nói ỏn chứa nụ cười của cậu vang lên.

"Lúc này làm gì vậy, gọi điện thoại cho cậu mà cậu không nghe."

An Tĩnh chọc tay vào mắt gấu bông, khẽ nói: "Lúc này mình đang tắm, không nghe điện thoại được."

Trần Thuật ừ một tiếng, cậu ngồi xuống ghế, uống ngụm nước, hỏi cô, "Sao cậu nói nhỏ vậy?"

An Tĩnh hả một tiếng, "Nhỏ à?"

Cô lại áp sát điện thoại vào tai một chút, "Là thế này, mình sợ mẹ phát hiện ra mình đang gọi điện thoại."

Trần Thuật cười thầm, "Sợ đến thế cơ à?"

An Tĩnh không nói gì. Mấy hôm trước cậu đều nhắn tin, không biết vì sao hôm nay lại đột nhiên gọi điện thoại, cô chưa chuẩn bị tinh thần.

Thực ra đây là lần đầu tiên cô lén lút ở trong phòng gọi điện thoại cho con trai. Chàng trai này đã trở thành bạn trai của cô từ hai hôm trước. Đó là một cảm giác An Tĩnh chưa từng trải qua, có gì đó mới mẻ, kích thích và phấn khích.

"Cậu đang làm gì vậy?"

Trước đó cô có nghe thấy một vài tiếng động hơi khác lạ, nên cảm thấy hơi tò mò.

"Mình vừa nói chuyện với mẹ ở ngoài phòng khách, vừa nhận được điện thoại của cậu là mình liền bỏ rơi mẹ mình rồi."

Giọng nói nhẹ nhàng của Trần Thuật vang lên ở đầu dây bên kia, có cảm giác khác biệt, không giống với cách nói chuyện bình thường của cậu, hình như thêm một chút âm mũi, nghe càng cuốn hút hơn.

"À, vậy mình cúp máy nhé, làm phiền cậu rồi?"

Trần Thuật cười, "Làm phiền cái gì, mình đang chờ điện thoại của cậu mà."

An Tĩnh ôm gấu bông trước ngực, khoé miệng nở nụ cười.

Hai người lại im lặng không nói gì.

Đêm tối tĩnh lặng, chỉ có tiếng tivi ở phòng khách bên ngoài vang lên khe khẽ.

Bấy chợt cậu hạ thấp giọng, thân mật hỏi cô.

"Có nhớ mình không?"

An Tĩnh không nói gì, cô giấu mặt vào gấu bông.

Trần Thuật nhoẻn miệng cười, tay quay quay chiếc cốc thủy tinh trong suốt, ánh mắt bình thản nhìn nước trong cốc, long lanh trong suốt.

Biết cô da mặt mỏng, chắc chắn lại xấu hổ rồi.

"Hai ngày không gặp cậu." Cậu ngừng lại một chút, khẽ nói: "Mình nhớ cậu."

An Tĩnh tim đập thành thịch, không biết phải nói thế nào. Bên kia chỉ có tiếng thở đều đều.

Cô vẫn còn nhớ hôm ấy sau đại hội thể thao, cô đưa nước cho cậu xong là vội vàng đi ngay. Cô giúp mọi người bê ghế từ sân vận động về lớp học.

Điện thoại có mấy tin nhắn của cậu gửi tới, hẹn gặp nhau ở rừng cây sau trường.

Trong lớp cô chủ nhiệm cứ cau mày, hỏi Trần Thuật đi đâu. Chẳng ai biết cậu đã đi đâu.

An Tĩnh cầm điện thoại, nhân lúc không ai để ý, lặng lẽ đến chỗ hẹn.

Ánh chiều tà màu vàng rực rỡ chói loá. Có lẽ cả đời cô cũng không quên được cảnh tượng ấy.

Phía sau rừng cây nhỏ không một bóng người.

Cô bị cậu giữ ở đó, hôn say đắm. Hơi thở nam tính quyến rũ của cậu bao trùm lấy cô. Cô có thể nghe thấy trái tim mình đập liên hồi, còn cả cơn gió mang theo vị ngọt trong không khí.

"Không nói gì à? Không nói thì mình cúp máy nhé." Trần Thuật trêu chọc cô.

An Tĩnh chợt nhớ ra một chuyện, vội nói: "Trần Thuật cậu đợi đã."

Trần Thuật nhướn mày.

An Tĩnh ném con gấu bông trên tay xuống giường, xỏ dép đi trong nhà, sau đó đến trước bàn học, động tác hơi vội vàng.

Trần Thuật nghe tiếng động ở đầu dây bên kia, mỉm cười nói: "Không vội, mình không cúp máy đâu."

An Tĩnh mở phiếu bài tập, đọc: "Bài tập toán về nhà, bài thứ hai từ dưới lên cậu biết làm không?"

Trần Thuật như đóng băng, sặc một tiếng, cậu còn tưởng có chuyện gì, khiến cậu chờ đợi mà tim đập thình thịch, còn tưởng cô sẽ dịu dàng e thẹn nói, mình cũng nhớ cậu.

Trần Thuật ngược mắt, giơ tay lấy bài tập trên kệ, tìm phiếu bài tập ấy, lật mặt sau xem đề bài từ dưới lên. Cậu chưa làm bài tập này, nhưng chẳng hề gì. Cậu liếc nhìn đề bài, nhắm tính trong đầu.

An Tĩnh cầm một cây bút, yên lặng chờ đợi. Cô hơi căng thẳng, cô vừa phải nói chuyện với Trần Thuật, vừa phải đề phòng động tĩnh bên ngoài nên khá phân tâm. Mặc dù đã khoá cửa rồi, nhưng động tác chả cô vẫn rất cẩn thận nhẹ nhàng, chỉ sợ bị phát hiện.

"Hướng giải bài này như sau, cậu nói..."

An Tĩnh vội vàng ghi vào vở nháp.

Ánh trăng dịu dàng, mang theo sự tĩnh mịch. Cửa sổ không đóng kín, gió đêm thổi đến, rèm cửa khẽ đung đưa.

Đêm tối yên tĩnh không một tiếng động. Chỉ có giọng nói kiên nhẫn, tỉ mỉ của cậu trong điện thoại, vô cùng dịu dàng.

Cuối cùng đã giảng xong bài toán đó, Trần Thuật mỉm cười, thấp giọng gọi: "An Tĩnh."

An Tĩnh ừ một tiếng, xoay xoay chiếc bút trên tay.

Cậu khẽ nói: "Mai gặp nhé."

An Tĩnh ngậy người một hồi, mỉm cười, đáp lại: "Mai gặp."

Cuối cùng cũng mong chờ đến ngày mai, để lại được gặp cậu.

Tháng Mười Hai, trời càng lạnh hơn. Màu xanh trong sân trường dần dần biến mất, thay vào đó là cảnh cây trơ trụi. Mùa đông đã đến, học sinh mặc áo ấm, co ro run rẩy.

Thành phố này cứ đến mùa đông là gió thổi lạnh thấu xương. Trong phòng học còn lạnh hơn bên ngoài. Vì thế mới sáng sớm đã có học sinh xuống cuối lớp bật điều hòa.

Hơi nóng không ngừng thổi tới, khiến cửa sổ lớp học cũng kết một lớp sương mù.

Kỳ thi tháng lại đến.

Những học sinh đã thi xong buổi sáng lần lượt quay về lớp học của mình, tụm năm tụm ba ngồi nói chuyện với nhau.

Lần thi này hoặc là ở phòng truyền thông, hoặc là ở hội trường.

An Tĩnh vừa quay về chỗ ngồi, tay cô lạnh cóng, sau khi đưa tay lên miệng hà hơi cho ấm lên một chút, cô tìm cốc định xuống cuối lớp rót chút nước nóng sưởi ấm tay.

Vừa mới quay người, cô chợt dừng bước. Đằng sau có một "bức tường" chắn ở đó.

Tổng Tư đứng dựa vào cạnh bàn của Trần Thuật, một tay chống xuống bàn, thao thao bất tuyệt nói không ngừng.

Châu Tề, Hứa Gia Nghiệp cũng nghiêng người nói chuyện với cậu.

Trần Thuật cup mắt, một tay chống lên trán, một tay bấm điện thoại, bàn tay với khớp xương rõ ràng đang thoăn thoắt chơi trò chú răn tham ăn.

Nhìn từ phía cô, bên đông bộ đồng phục mùa thu của cậu chỉ là một chiếc áo phong màu đen, cái cổ trắng muốt vẫn lộ ra bên ngoài, hình như không biết lạnh là gì.

An Tĩnh đang định lên tiếng bảo Tổng Tư nhường đường một chút.

Nhưng không đợi cô mở miệng, đột nhiên Trần Thuật nhận ra điều gì đó, cậu uể oải cất điện thoại, ngược mắt nhìn cô, ánh mắt hai người giao nhau, ý tứ khó diễn tả thành lời.

An Tĩnh cầm chặt chiếc cốc trên tay. Chỉ có cô mới nhận ra ánh mắt của cậu ẩn chứa những cảm xúc và suy nghĩ gì.

Rõ ràng là tối qua trước khi đi ngủ vẫn còn nói chuyện với nhau. Nhưng ngày hôm sau ở trường lại phải làm ra vẻ không quen biết.

Cảm giác này...

Trần Thuật đưa mắt nhìn, nhú mày gọi Tổng Tư một tiếng.

"Hả, cái gì?" Tống Tư đang nói tới chỗ phẩn khích.

Trần Thuật cúi đầu, ánh mắt lạnh lùng: "Ông tránh ra."

Hả? Tránh ra? Tránh đi đâu?

Cậu ta nhìn trái nhìn phải, mới phát hiện đang cản đường của người phía sau. Cậu ta lập tức nghiêng người nhường đường cho An Tĩnh đi qua.

An Tĩnh cup mắt, cầm cốc ra phía sau lấy nước rồi trở về chỗ ngồi.

Dương Kỳ bên cạnh và Quách Kiều ở bàn trên đang bàn luận xem tháng Mười Hai đi đâu chơi.

"Tháng này có lễ Giáng sinh và tết Dương lịch, nghĩ thôi cũng cảm thấy phẩn khích."

Quách Kiều nhìn lịch trong điện thoại và nói.

Dương Kỳ hỏi, "Đêm giao thừa tết Tây các cậu có ra ngoài đón giao thừa không?"

Quách Kiều gật đầu với vẻ đương nhiên, "Có chứ."

Dương Kỳ có chút ngượng mồm, "Thích thật đấy, bố mình không cho phép. An Tĩnh, cậu thì sao?"

An Tĩnh uống ngụm nước, sau đó cầm cốc nước hong tay một lúc, "Không biết được, có lẽ mẹ mình cũng không cho đâu, cùng lắm là về nhà trước mười hai giờ đêm."

"Đêm giao thừa bắn pháo hoa đẹp lắm, bên sông Lý Hoa rất đông người, mình cũng muốn đi." Dương Kỳ nói với vẻ phấn khích.

An Tĩnh một tay chống cằm, một tay làm bài tập Vật lý.

Học sinh trong lớp dần dần đông hơn, lớp học trở nên ồn ào huyên náo.

Điện thoại đặt trên bàn rung lên một hồi.

An Tĩnh liếc mắt nhìn.

Nhận ra tin nhắn của ai, cô mím môi, khẽ quay đầu sang xem, thấy Dương Kỳ và Quách Kiều không để ý, liền nhanh chóng đưa tay lấy điện thoại rồi cúi đầu, dùng mái tóc của mình che khuất ánh mắt bên ngoài.

Cô mở tin nhắn.

"Buổi chiều thi xong mình đợi cậu ở thư viện."

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 36: Ngọt

Giờ thi buổi chiều, An Tĩnh hiếm khi đứng ngồi không yên thế này, cô vẫn canh cánh về tin nhắn trong điện thoại.

Cô cúi đầu tận dụng thời gian làm xong bài thi, kiểm tra lại lần nữa, sau đó không đợi hết giờ mà nộp bài thi sớm.

Còn hơn nữa sô học sinh đang cắm đầu làm bài, phòng thi yên lặng không tiếng động, giám thị chấp tay sau lưng đi đi lại lại giám sát.

Cô rón rén thu dọn hộp bút, cặp sách lẳng lẳng đẩy cửa đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, một luồng gió lạnh táp vào mặt. Nhiệt độ bên trong và bên ngoài phòng chênh lệch rất lớn, cô rụt cổ lại.

Thư viện của trường nằm ở tòa nhà phía Nam, phải đi qua nhà ăn một đoạn, lúc này phần lớn học sinh đều đang làm bài thi, trên đường rất ít người qua lại.

Không biết từ lúc nào trời mưa bay bay, vừa ướt vừa lạnh. An Tĩnh kéo chặt cổ áo, mở chiếc ô màu đỏ đi dưới mưa.

Đến thư viện cô gập ô lại, đưa tay vẩy vẩy cho sạch nước mưa. Sau đó cho ô vào chiếc túi nilon, cẩn thận đi vào bên trong.

Nhân viên thư viện ngồi một bên cúi đầu ngủ gật, nghe thấy tiếng động liếc nhìn cô một cái rồi lại ngủ tiếp.

Bên trong rất rộng, hai bên là các loại giá sách, ở giữa là từng hàng ghế ngồi và sofa, lác đác vài bóng học sinh lớp mười hai đang đọc sách.

Cô nhìn quanh không thấy Trần Thuật, lẽ nào cậu vẫn chưa đến.

An Tĩnh nghiêng đầu nghĩ một lúc, vô tình đi vào giữa các giá sách, các đầu sách đều được xếp gọn gàng ngăn nắp, mùi của những cuốn sách cũ kỹ lan tỏa trong không gian, cô đưa tay lên lướt qua từng cuốn sách, thỉnh thoảng rút một cuốn mình cảm thấy hứng thú ra đọc lướt qua.

Bất giác cô tới chỗ giá sách cuối cùng lúc nào không hay. Cô ngừng một lát, cúi đầu lấy điện thoại xem thời gian. Đang định quay người đi tìm chỗ ngồi xuống đợi. Lúc ấy, sau lưng vang lên tiếng bước chân chậm chậm.

Cô định ngoảnh đầu, lại thấy tiếng bước chân phía sau nhanh hơn, chợt có người đè cô vào tít bên trong, gần cửa sổ, hai tay vòng qua siết chặt eo cô.

Cô giật mình, đang định lên tiếng thì ngửi thấy một mùi hương quen thuộc.

Cô nhìn thấy bóng người in trên cửa sổ, lặng lẽ nói: "Cậu lại dọa mình rồi."

Trần Thuật không nói gì, chỉ cười thầm, cậu cúi đầu chạm vào cái gáy nhỏ nhắn trắng trẻo của An Tĩnh, nheo mắt hít một hơi thật sâu.

Hai người im lặng một lúc, bên ngoài mưa rơi tí tách, bên trong ấm áp như mùa xuân.

An Tĩnh cảm thấy tư thế này không thoải mái lắm, hơi vùng vẫy.

Đằng sau không nhúc nhích, cô đứng quay lưng nên không nhìn thấy cậu, đành nghiêng đầu khẽ gọi cậu: "Trần Thuật?"

Một lúc sau Trần Thuật mới uể oải đáp lại bằng giọng hơi khàn.

An Tĩnh kéo tay cậu ra, quay người lại hơi ngẩng nhẹ đầu, đôi mắt long lanh trong vắt nhìn cậu chăm chú: "Cậu đến từ lâu lắm rồi à?"

Tóc của cậu hơi ướt, xòa trước trán. Đôi mắt đen sâu thẳm đang chăm chú nhìn cô.

Trần Thuật để mặc cho cô kéo, khẽ lùi lại một bước, tay nắm lấy bàn tay lạnh lạnh của cô, đặt cạnh miệng hôn nhẹ lên tay cô như không có chuyện gì xảy ra, đáp ngắn gọn: "Cũng không lâu lắm."

An Tĩnh mím môi, động tác này của cậu rất thành thạo, giống như đã từng làm hàng trăm hàng ngàn lần. Nhưng cô vẫn chưa quen lắm.

Cô cúi đầu, lấy chiếc khăn tay sạch trong túi ra, nhón chên nhẹ nhàng lau tóc cho cậu, tóc dính mưa bắt thành từng lọn.

Trần Thuật cúi đầu xuống cho cô dễ lau. Khăn tay của cô tỏa ra mùi hương hoa thơm dịu, mùi hương như có như không lôi cuốn cậu.

An Tĩnh lau xong, nghiêng đầu nhìn cậu.

"Sao cậu không gọi mình sớm."

Chắc hẳn cậu đã đến rất lâu rồi, mái tóc bị dính nước mưa đã gần khô.

Trần Thuật cười, "Muốn xem xem mất bao lâu cậu mới có thể phát hiện ra mình."

An Tĩnh mở miệng, định giải thích.

Trần Thuật không cho cô cơ hội, nói một hồi bàn tay vốn đang đút trong túi áo cậu thò ra ngoài, quẹt vào chóp mũi nhỏ nhắn của cô rồi hứ một tiếng, "Không ngờ mãi mà cậu cũng không phát hiện ra bạn trai của mình."

Cậu đã nhìn thấy cô từ lúc cô bước vào, lúc ấy cậu chợt nảy ra một ý, cô kìm nén không xuất hiện.

Kết quả cậu cứ đứng như vậy nhìn cô đi hết giá sách này đến giá sách khác, không hề chú ý gì tới cậu, cứ như thể sách vở còn thú vị hơn cậu vậy, khiến cậu khá nóng nảy.

An Tĩnh cúi đầu lầm bầm: "Mình còn tưởng cậu đang thi cơ."

Trần Thuật hứ một tiếng, giọng điệu có chút ngông cuồng.

"Cậu còn không biết mình sao? Lần nào mình không phải là người nộp bài đầu tiên."

Nói rồi vẫn cảm thấy hơi tức giận. Cậu quay mặt đi, ngón tay vô tình đặt lên giá sách, thân nhiên lướt qua các đầu sách.

An Tĩnh nhìn thấy dáng vẻ ấy của cậu, khóe miệng nhoen cười bối rối.

"Sao giống trẻ con vậy?"

Trần Thuật vờ như không nghe thấy, không thèm nhìn cô.

An Tĩnh cười thầm. Vì sao sau khi yêu mới phát hiện người này căn bản không hề giống với chàng trai trầm tĩnh tự tin trước đây? Cậu sẽ bực bội vì những chuyện nhỏ nhặt mà An Tĩnh chẳng thấy đáng gì.

Hơn nữa lúc giận dữ cũng rất đáng yêu. Cậu chỉ cần quay đi không nhìn cô, vờ nhìn quanh là An Tĩnh biết ngay cậu lại đang giận dữ.

An Tĩnh cúi đầu, phát hiện tay của cậu vẫn nắm chặt tay mình, cô mỉm cười, một tay kéo áo cậu giật giật, dịu dàng gọi: "Trần Thuật."

Trần Thuật như ngừng thở, cậu nghiêng răng ôm cô vào lòng. Vì sao cậu lại hết cách với cô thế này.

An Tĩnh sà vào lòng tay cậu.

Hơi thở của cậu gần ngay bên tai, hai tay siết chặt eo cô, An Tĩnh thấy trái tim mình tê liệt, chậm chậm đưa tay qua, vòng ra sau lưng Trần Thuật, ôm cậu thật chặt.

An Tĩnh ngả đầu lên bờ vai vững chãi của cậu.

Cô nhận ra mình đã mê đắm mùi hương trên người cậu, mùi bạc hà thơm mát, không nồng đủ khiến cho người ta đắm say.

Trước đây An Tĩnh đã từng hỏi cậu, vì sao trên người lại có mùi này.

Cậu giải thích rằng những lúc muốn hút thuốc ở trường cậu sẽ ngậm một viên kẹo bạc hà cho đỡ thèm.

Hai người không gì.

An Tĩnh lên tiếng phá vỡ sự im lặng, "Đi chưa?"

Thực ra hai người có rất ít thời gian riêng tư với nhau, lịch học trên lớp rất bận rộn, có lúc còn chẳng có thời gian trao cho nhau một cái ôm, còn bình thường tan học, cũng không thể về nhà cùng nhau, bởi vì bên cạnh cô còn có An Nguyệt.

Vì thế đoạn đường từ trường tới bến xe, Trần Thuật ôm một bụng bất mãn, chỉ biết lẳng lặng theo sau bọn họ, An Tĩnh nói thế nào cậu cũng không nghe.

Hơn nữa bên cạnh Trần Thuật còn có đám Tống Tư, Châu Tề.

Bọn họ tưởng rằng Trần Thuật vẫn đang đơn phương khổ sở theo đuổi người ta, bởi thế cũng chẳng tiếc thân mình đồng cam cộng khổ cùng anh em.

Không biết từ lúc nào, Lục Cách cũng gia nhập vào hàng ngũ của bọn họ.

Đội ngũ theo đuôi càng ngày càng lớn mạnh.

Khiến An Nguyệt thường tưởng rằng có thanh niên xấu bám theo họ, nhưng ngoảnh đầu nhìn phía sau lại thấy các bạn cùng lớp mình, cô thấy thật kỳ lạ, nhưng không biết vì sao bọn họ lại đi theo, hỏi cũng không nói.

An Nguyệt thường căn nhắc bên tai cô: "Đúng là một đám dỡ hơi."

Hôm nay là thứ Sáu, An Nguyệt thi xong sẽ đi học piano, vì thế họ có thể cùng nhau về nhà. Ngày thứ Sáu mà cậu mong chờ rất lâu đã đến.

Giọng nói lười biếng của Trần Thuật vang lên, "Để mình ôm thêm lúc nữa."

Lúc này cậu chẳng khác nào một chú mèo lười nhác, không muốn động đậy, không muốn đi đâu, chỉ muốn chìm đắm trong thế giới nhỏ riêng của hai người.

Trần Thuật nghiêng đầu hôn lên má cô một cái, rồi lại cái nữa, hết cái này đến cái khác. An Tĩnh khẽ cười né tránh. "Đừng làm thế, nhột."

Trần Thuật càng lúc càng hứng thú, khóe miệng chọt nhếch lên thành một nụ cười gian tà, giọng nói khàn khàn: "Nhột à?"

Cậu liên tiếp hôn lên má, tai, cổ của An Tĩnh.

Ra khỏi thư viện, hai người giữ khoảng cách, một trước một sau mà đi.

An Tĩnh che ô đi phía trước.

Trần Thuật tay đút túi, chậm rãi theo sau cô. Cậu đội mũ của chiếc áo nỉ bên trong lên đầu, liếc nhìn bóng cô.

An Tĩnh bịt tai một lúc rất lâu, nóng ran, nghĩ lại vẫn thấy tức, cô ngoảnh đầu lườm cậu một cái.

Trần Thuật nhướn mày với vẻ vô tội.

"Sao vậy?"

Ở trong thư viện một tiếng đồng hồ, sân trường dần thưa thớt bóng người. Ra khỏi cổng trường, hai người đi về phía bến xe buýt. Vẫn còn học sinh mặc đồng phục túm tụm đứng đợi ở đó.

Cô dừng bước, đứng ở đầu bên kia của bến xe, mắt nhìn về phía trước, tay cầm ô.

Trần Thuật theo sau.

Cậu nheo mắt nhìn dáng vẻ như không có chuyện gì xảy ra của An Tĩnh, thấy có gì đó không vui. Khuôn mặt nghiêng của cô trắng nõn, tóc xòa bên tai, yên tĩnh và dịu dàng. Cậu nhớ lại lúc ở trong thư viện, cô dịu dàng nũng nịu gọi tên mình, cậu nuốt nước bọt.

An Tĩnh ngậy người nhìn mưa rơi.

Nước mưa trong suốt, men theo mép ô, từng giọt từng giọt rơi xuống đất.

Bạn nữ chờ xe bên cạnh nhìn điện thoại nói chuyện.

Đột nhiên có người đi tới dưới ô của cô.

Cô kinh ngạc nhìn sang, sửng người, "Sao vậy?"

Trần Thuật khẽ nói, "Trú mưa."

An Tĩnh liếc nhìn xung quanh với vẻ bất an, đều là học sinh trong trường, không biết tên cũng quen mặt nhau, hơn nữa ở trường Trần Thuật lại nổi tiếng như vậy.

May mà bạn nữ bên cạnh đang nhìn điện thoại không chú ý.

Trần Thuật liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy bất an của cô, mỉm cười không bận tâm. Cậu cúi người, An Tĩnh thấy cậu áp tới càng lúc càng gần, trợn tròn mắt lùi ra sau, khẽ hỏi: "Cậu muốn làm gì?"

Trần Thuật không trả lời, thờ ơ buông một câu, "Lấy ô che."

Sau đó cậu dùng miệng mình bịt miệng của An Tĩnh, hai tay siết chặt eo cô, kéo cô sát gần người mình, áp sát không một kẽ hở.

An Tĩnh hiểu ra cậu muốn làm gì, ưm một tiếng, vùng vẫy.

Trần Thuật khẽ dỗ dành: "Ngoan nào, không ai nhìn thấy đâu, để ô thấp xuống một chút."

Nói rồi cậu lại chuyên tâm hôn cô, ban đầu là sự mơn trớn dịu dàng.

An Tĩnh thấy tim mình như sắp nhảy ra ngoài, cô không dám nhúc nhích.

Cuối cùng cũng không thể chống lại được sự nhớ nhung và đôn tấn công của cậu, cô bình tĩnh lại, hàng mi khẽ run run, tay hạ thấp ô xuống, nhắm mắt lại, tay còn lại vòng qua cổ cậu.

Lần đầu tiên, hai người hôn nhau trước mặt mọi người, xung quanh đều là bạn học. Tuy đã cách chiếc ô, biết rằng mọi người không thể nhìn thấy, có điều vẫn cảm thấy kích thích lạ thường cùng nỗi bất an sợ bị người khác phát hiện.

Hai bạn nữ bên cạnh cuối cùng cũng nhận ra đôi tình nhân bên cạnh đang hôn nhau say đắm.

Bọn họ vừa nhìn trộm, vừa quan sát từ trên xuống dưới.

Thật nồng nhiệt. Tuy không nhìn thấy mặt, nhưng có thể thấy thân dưới.

Chàng trai có một đôi chân dài thẳng tắp, hai tay siết chặt vòng eo cô gái, ngón tay thon dài trắng muốt, nhìn kỹ còn thấy đường gân mờ mờ.

Một cô gái khẽ hỏi với vẻ ngưỡng mộ: "Hai người này là ai vậy nhỉ?"

Cô gái còn lại nhún vai: "Che ô rồi, không nhìn thấy được."

Tổng Tư, Châu Tề mua thuốc lá ở cửa hàng tiện lợi xong đi ra ngoài. Châu Tề chợt nhả hỏi Tổng Tư: "Này, cô bạn gái nhỏ lớp mười của ông thế nào rồi, sao từ hôm sinh nhật ông không thấy đâu cả?"

Tổng Tư hứ một tiếng, "Chia tay rồi."

Châu Tề chép chép, "Nhanh vậy sao?"

Tổng Tư có chút bực bội: "Cả ngày chỉ biết tra hỏi, hỏi tôi ở đâu, gọi điện thoại không nghe là chạy tới khóc lóc, ban đầu còn thấy thú vị, về sao ai mà chịu được."

Châu Tề cười với vẻ thông cảm, châm một điếu thuốc.

Tổng Tư bên cạnh ồ một tiếng.

Châu Tề nhướn mày, "Sao vậy?"

Tổng Tư nhìn về phía trước với vẻ không vui, "Ghê thật, người anh em kia là ai vậy? Tôi vừa chia tay đã diễn cảnh ân ái trước mặt

tôi? Ai thèm cơ chứ, tưởng mình ông có bạn gái à, tưởng mình giỏi à."

Châu Tề đưa mắt nhìn theo, cũng thấy thú vị.

Một nam một nữ che ô, nửa thân trên của hai người mặc dù đã khuất dưới chiếc ô đỏ, nhưng người ngoài vẫn có thể biết được họ đang làm gì.

Châu Tề huýt sáo trêu chọc.

Cảm thán tuổi trẻ nồng nhiệt.

Có điều cậu ta càng nhìn càng thấy có gì đó sai sai. Chàng trai này, sao lại giống... sao lại giống Trần Thuật thế nhỉ?

An Tĩnh nghe thấy tiếng huýt sáo, hơi đỏ mặt. Cô khẽ lùi lại một chút, thở gấp gấp.

Trần Thuật không vui, khẽ thì thầm: "Đừng bận tâm tới lũ ngốc ấy."

Giọng nói của cậu nhỏ và khàn, hơi thở rất gấp, hơi nóng phả ra xung quanh.

Cậu cup mắt nhìn cô một lúc, rồi lại tiếp tục hôn lên vành tai của cô, men theo xuống cằm, dần dần hôn lên khóe miệng, lên môi, nhẹ nhàng mút môi cô, hơi thở hai người hòa vào nhau.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 37: Em Về Nhà Cùng Anh Nhé

An Tĩnh và Trần Thuật lên xe, trên xe không có ai.

Họ ngồi ở hàng ghế đôi bên trái gần dãy ghế cuối.

An Tĩnh đặt chiếc ô nhỏ màu đỏ dưới đất, vẫn cảm thấy xấu hổ.

Cái người này, sao lại to gan thế, như thể hoàn toàn không bận tâm tới việc bị phát hiện, hành động như vậy trước mặt bao nhiêu người, khiến cô sợ chết đi được.

Chẳng hiểu cô làm sao mà lại chiều theo cậu nữa. Haizz.

Lúc này hình như nghe thấy giọng nói của Châu Tề, càng lúc càng gần. Trái tim An Tĩnh run lên. May mà xe đến, dừng ngay trước mặt cô.

Họ lấy ô che mặt, vội vàng chiu vào xe, hết như đi ăn trộm vậy.

Trần Thuật rung chân có vẻ rất vui, nhìn trái nhìn phải.

An Tĩnh vừa buồn cười vừa tức, khẽ hỏi: "Chưa đi xe buýt bao giờ sao?"

"Ừ, chưa đi bao giờ, mình toàn đạp xe về nhà." Trần Thuật gạt đầu.

An Tĩnh mỉm cười, lúc lên xe, cô quẹt thẻ xe buýt, Trần Thuật sờ khắp người từ trên xuống dưới, không tìm thấy tiền xu. Cậu còn định thả tiền giấy vào, An Tĩnh chẳng biết phải nói sao, vội vàng lấy hai đồng xu đưa cho cậu.

Đột nhiên An Tĩnh nhớ đến điều gì đó, lấy làm lạ hỏi cậu: "Thế xe cậu đâu rồi."

Trần Thuật nhẹ nhàng nói: "Vứt cho đám Tổng Tư giữ hộ rồi."

An Tĩnh mở miệng, không biết nói gì.

"Thế lát nữa cậu về nhà bằng cách nào."

Cậu khẽ nói: "Đi taxi."

An Tĩnh: "..."

Chiếc xe chậm chậm lăn bánh, bên ngoài mưa bụi bay bay.

An Tĩnh quay sang nhìn ra bên ngoài, người đi đường cúi đầu che ô, nhìn không rõ mặt, chỉ có thể thấy những chiếc quần với đủ loại kiểu dáng và màu sắc.

Cô chợt nảy ra một ý, gọi tên cậu.

"Trần Thuật."

"Hả?" Trần Thuật lười nhác đáp lại một tiếng.

"Sau này ở trường không được..."

"Không được cái gì?" Trần Thuật cau mày, cậu không nghe thấy nửa câu sau, dựa gần lại hỏi cô.

An Tĩnh cảm thấy hơi khó nói, Trần Thuật thò đầu ra trước mặt cô, tóc mai gọn gàng sáng sủa, đuôi mắt hơi dài, vì muốn nghe rõ lời cô nói nên cúi thấp người xuống.

An Tĩnh hít một hơi thật sâu, nhỏ giọng nói: "Sau này không được hôn mình ở trường."

Nghe rõ xong, Trần Thuật nhướn mày, ngồi thẳng như cũ. Cậu còn tưởng cô muốn nói cái gì cơ, thì ra chỉ có vậy.

Cậu thản nhiên sờ mũi, từ chối thẳng thừng: "Không được."

"Vì sao?" Với cô mà nói, trường học chẳng khác nào một quả bom hẹn giờ, không cẩn thận sẽ bị phát hiện, khiến giáo viên và các bạn chỉ trở, bàn tán. Đó không phải là những gì cô muốn.

Trần Thuật hờn dỗi, quay đi, cau mày: "Mình và cậu chỉ được gặp nhau ở trường một chút, đâu còn thời gian nào khác? Cuối tuần hẹn cậu, cậu cũng không ra ngoài, tan học thì không được đưa cậu về nhà."

Cậu càng nói càng tức giận: "Cậu muốn mình nhìn đến mức chết ghen sao?"

Bị cậu nói như vậy, An Tĩnh xấu hổ. Kể cũng phải, tuần trước cậu định hẹn cô ra ngoài chơi, nhưng lúc ấy gần kỳ thi tháng, mẹ cô quản lý rất nghiêm, cô không đi được.

Bình thường ở trong lớp, cô căng thẳng hơn cả trước đây, sợ người khác phát hiện ra, càng ngày càng không dám tiếp xúc, nói chuyện với cậu.

Cho dù ngày nào cũng có thể cảm nhận được ánh nhìn chăm chú từ phía sau, cô cũng chỉ coi như hoàn toàn không bận tâm, tránh ánh mắt của cậu.

Lúc này mắt Trần Thuật nhìn ra chỗ khác, hai tay đan vào nhau, đặt lên đùi.

An Tĩnh mím môi, "Trần Thuật."

Trần Thuật uể oải đáp lại, giọng điệu không tình nguyện chút nào.

Lại giận dỗi rồi.

An Tĩnh giơ tay, nhẹ nhàng nắm tay cậu, "Vậy chúng ta về muộn một chút nhé, hôm nay ra ngoài chơi một lúc."

Trần Thuật sửng người, liếc nhìn cô, "Không vội về nhà sao?"

An Tĩnh gật đầu, "Lát nữa mình gọi điện về cho mẹ, nói đến nhà bạn ăn cơm, ăn xong sẽ về."

Trần Thuật quay mặt đi, khoé miệng nhếch lên, "Đồ nói dối."

An Tĩnh: "..."

"Chẳng phải cậu bảo cậu chưa bao giờ nói dối sao?" Cậu tỏ ra rất vui, nhếch miệng cười.

"Cậu vẫn còn nhớ à..." Cô ngượng ngùng nói.

Cậu sẽ không cho mình số điện thoại giả đấy chứ?

Mình không lừa người khác đâu.

An Tĩnh lẩm bẩm, "Mình nói dối vì ai cơ chứ."

Từ nhỏ đến lớn cô chưa từng nói dối bà Lục Mỹ Hoa, chỉ nghĩ thôi cũng không dám, có điều cô có linh cảm, xem ra sau này sẽ phải nói dối rất thường xuyên...

Chiếc xe hơi lắc lư. Trần Thuật lấy điện thoại trong túi, đeo tai nghe, "Muốn nghe nhạc không?" An Tĩnh gật đầu. Trần Thuật ngồi sát lại cô, đeo một bên tai nghe vào tai cô. Cậu thì đeo bên còn lại, cúi đầu bật một bài hát.

An Tĩnh nghe một lát là biết, đó là bài "Yên lặng" của Châu Kiệt Luân. Cô mím môi, cúi đầu, trong lòng gợn sóng.

Trần Thuật mỉm cười, nắm tay cô đặt lên đùi của mình.

Xe buýt dừng lại ở một bến, rất nhiều em học sinh tiểu học và học sinh trung học của trường khác lên xe, ồn ào huyên náo. Sau khi ngồi xuống, bọn họ chốc chốc lại quay đầu nhìn hai người họ, sau đó thì thầm to nhỏ.

Có điều giọng nói của bọn họ thì không nhỏ lắm.

An Tĩnh loáng thoáng có thể nghe thấy một chút.

"Anh chàng... ngồi sau... đẹp trai quá."

"Cậu ta... có bạn gái rồi..."

"Thật ngưỡng mộ cô gái ấy..."

An Tĩnh mất tự nhiên nhìn ra ngoài cửa xe.

Có lẽ Trần Thuật cũng nghe thấy, có điều lúc ấy khuôn mặt cậu rất lạnh lùng, hoàn toàn không bận tâm, chỉ cúi đầu nghịch bàn tay trần nồn mịn màng của An Tĩnh. Bàn tay của cậu rất ấm, sưởi ấm bàn tay lạnh lạnh của cô.

Xe đến bến, hai người xuống xe.

Đó là quảng trường rất rộng, xung quanh bạt ngàn đồ ăn vặt. Ví sắp đến Giáng sinh, giữa quảng trường trang trí một cây thông Noel khổng lồ, có điều cây chưa được trang trí xong, đèn treo trên đó vẫn chưa nhấp nháy.

Mặc dù trời rất lạnh, nhưng gương mặt người qua đường luôn rạng rỡ nụ cười.

Các cửa hàng đồ ăn vặt mời chào người qua đường, trên các tấm biển quảng cáo muôn màu muôn vẻ là những món ăn khiến người ta thèm thuồng.

Hai người đi xuyên qua đám đông, vai kề vai, tay nắm chặt tay. Ở đây không có giáo viên và bạn học, cũng không có phụ huynh, tất cả đều là những người xa lạ, không quen biết nhau, cũng chẳng nhớ nổi bạn là ai.

Hai người có thể thoải mái nắm tay ôm ấp không cần xấu hổ, cũng không lo bị người khác phát hiện.

Ồ, có lẽ chỉ là An Tĩnh không cần sợ mà thôi.

Thậm chí cô còn thoải mái dùng đưa bàn tay đang nắm chặt tay mình, mười ngón tay đan vào nhau, ghì sát đến không còn kẽ hở.

Có lúc, An Tĩnh nhìn thấy món ăn vật nào đó, sẽ kéo tay cậu chạy lên phía trước.

Còn Trần Thuật chậm rãi theo sau cô, ánh mắt dịu dàng, nụ cười ẩn chứa sự nuông chiều, mắt hấn dáng vẻ ngông nghênh khi ở trường.

Dẫu trên người họ vẫn còn mặc đồng phục, nhưng không ai phát hiện ra, cũng không ai quan tâm.

An Tĩnh ngồi trong một nhà hàng, bên ngoài cửa kính trong suốt mưa đang dần nhỏ lại. Nhà hàng này có đủ loại đồ ăn vặt, nhưng muốn ăn phải tự đến quầy mua, chủ tiệm không phục vụ tận bàn.

An Tĩnh muốn đi mua đồ ăn cùng Trần Thuật nhưng cậu không cho, chỉ bảo cô ngồi trên ghế đợi. còn vút điện thoại cho cô, bảo cô tự chơi.

An Tĩnh dờ khóc dờ cười, coi cô là trẻ con chắc.

Cô chống tay lên đầu, nhàm chán nhìn ra ngoài cửa, ánh mắt liếc nhìn xung quanh. Tâm trạng khá thoải mái và cao hứng, mỗi khoảnh khắc ở bên cậu, tim đều đập nhanh hơn.

Đây chính là cảm giác khi yêu sao?

Đến bây giờ cô vẫn không dám tin, hẹn hò được gần một tháng, nhưng khoảnh khắc nhận lời cậu ngõ như mới hôm qua, mọi thứ đều rõ ràng trước mắt.

Đây là lần đầu tiên cô hẹn hò.

Còn Trần Thuật thì sao?

Cô liếc nhìn cậu đang đứng đằng xa, dáng người cao lớn, gầy gầy, trông rất nổi bật. Cậu đang xếp hàng mua đồ ăn, do phía trước rất đông người, cậu cảm thấy hơi mất kiên nhẫn, nhưng vẫn rất cố kiềm chế.

An Tĩnh thay đổi tư thế, cô nghiêng đầu cầm điện thoại trên bàn. Đó là điện thoại của Trần Thuật, thân máy màu đen, lạnh lạnh, mùa đông cầm hơi cóng tay. Cô ấn nút, nhưng phải nhập mật khẩu.

Cô mím môi, đặt điện thoại xuống. Có mật khẩu còn đưa cô chơi, có tình sao?

Đúng lúc cô chuẩn bị đổi tư thế lần thứ tư, Trần Thuật cũng chịu xuất hiện. An Tĩnh cau mày, "Mua nhiều vậy?"

Trần Thuật cầm một cái khay đựng rất nhiều đồ ăn. Cậu để ngay ngắn lên bàn, sau đó kéo một cái ghế rồi ngồi xuống.

Trần Thuật nhún vai, "Mình nghĩ là cậu có thể ăn hết."

An Tĩnh đáp bằng giọng yếu ớt, "Mình tạo ảo giác cho cậu sao?"

Trần Thuật cười, chẳng phải thông thường những cô gái rất gầy đều có thể ăn rất nhiều sao.

Cậu đưa trà sữa cho cô, tiện thể liếc nhìn trên bàn, điện thoại vẫn ở chỗ cũ, cậu nhướn mày, "Không chơi game à?"

An Tĩnh cầm ống hút vào, hút một ngụm trà sữa. Trà sữa ấm nóng ngọt ngào thật sự có thể khiến tâm trạng thoải mái hẳn lên.

Cô nuốt trà sữa, đáp: "Không."

"Sao không chơi? Mình còn muốn xem cậu có thể phá được kỷ lục chú rắn tham ăn của mình không?"

An Tĩnh cầm một miếng khoai chiên, chấm tương cà, nhai chậm chậm.

"Không mở khóa được, có mật khẩu."

Trần Thuật nhướn mày, "Mình chưa nói mật khẩu cho cậu sao?"

"Chưa."

"Ồ, vậy giờ mình nói cho cậu." Trần Thuật cũng hút trà sữa, hắng giọng nhẹ nhàng nói: "Mật khẩu là ngày sinh nhật của cậu."

An Tĩnh sững người một hồi, "Thật hay đùa đấy?"

Trần Thuật nhìn cô, ánh mắt ẩn chứa nụ cười, "Thật."

Cô bất giác nói: "Nói dối."

Trần Thuật bật cười, cậu đưa điện thoại cho cô, khế hết cầm. Ý muốn nói cô không tin thì thử xem.

An Tĩnh cầm lấy điện thoại, do dự nhìn cậu một cái, chậm chậm ấn dãy số ngày sinh nhật của mình.

Bỗng chột, màn hình bật sáng. Đúng thật...

Trần Thuật hứ một tiếng, nhếch miệng cười, "Còn không tin mình."

An Tĩnh xấu hổ trả điện thoại cho cậu.

Trên bàn còn có cá viên, tokbokki, sườn xào chua ngọt.

Cô chỉ ăn được mỗi loại vài miếng rồi dừng lại, chậm rãi uống trà sữa, lắc đầu: "Em không ăn được nữa đâu."

Trần Thuật nhìn cô với vẻ nghi ngờ, "Thật sự không ăn được nữa?"

An Tĩnh gật đầu.

Trần Thuật lẩm bẩm, "Dạ dày nhỏ thật đấy."

Sau đó cậu giải quyết hết tất cả đồ ăn. Cậu ăn hơi nhanh, nhưng động tác rất nho nhã, tạo cho người ta cảm giác rất điềm đạm, hoàn toàn không lãng phí chút đồ ăn nào. Có thể nhận ra đây là thói quen được giáo dục từ nhỏ.

An Tĩnh nghiêng đầu cầm điện thoại nhắm thẳng vào cậu, lén chụp một tấm ảnh.

Trần Thuật nhận ra, cậu khẽ cười: "Cậu đang làm gì vậy?"

An Tĩnh cười thầm, vội che miệng, "Không làm gì cả."

Cậu lại cúi đầu ăn tiếp, làm ra vẻ không bận tâm nói: "Chụp thì chụp đi."

Bị phát hiện An Tĩnh bật cười, tiếng cười trong trẻo vang lên/

Cảm giác đó vừa trong sáng vừa ngọt ngào.

Cũng đã muộn lắm rồi. Hai người ăn xong lại lên xe buýt.

Trên xe giờ này đều là những người đi làm về, mọi người mãi miết cúi đầu nhìn điện thoại, không ai quan tâm tới ai.

An Tĩnh hơi buồn ngủ, cô ngáp dài một cái.

Trần Thuật cúi đầu nhìn cô một lúc, chỉ vào vai mình, "Dựa vào đây ngủ một lúc đi, đến nơi mình gọi cậu."

An Tĩnh gật đầu. Cô điều chỉnh tư thế, sau đó nghiêng đầu ngả vào vai cậu.

Trần Thuật cúi đầu, thản nhiên chơi game trên điện thoại.

Bất chợt cậu ngược mắt, ánh đèn trên xe hơi chói mắt. Cậu nhíu mày lấy chiếc mũ trong cặp, nhẹ nhàng đặt lên đầu cô. An Tĩnh khẽ cử động, Trần Thuật nhếch miệng, vén mớ tóc xòa bên tai cô ra phía sau. Động tác vô cùng dịu dàng.

Làm xong, cậu tiếp tục dựa vào ghế chơi game, chốc lát lại lên nghe tiếng thông báo trạm tiếp theo.

"An Tĩnh, dậy đi."

Có người đang gọi mình, An Tĩnh nheo mắt, mơ mơ màng màng tỉnh dậy. Người trên xe đã xuống quá nửa, Trần Thuật khẽ vỗ vai cô.

"An Tĩnh, chúng ta tới nơi rồi, về nhà rồi ngủ tiếp."

Cô gật đầu, lấy cặp theo cậu xuống xe. Vừa mới ngủ dậy nên đi lại hơi loạng choạng.

Sắp đến nhà An Tĩnh, cô dẫn cậu men theo con đường nhỏ, con đường này bình thường không mấy ai qua lại, ông An Hướng Dật lái xe về nhà cũng không thể nhìn thấy.

Họ cứ nắm tay nhau như thế, bước đi trên con đường nhỏ, giữa đêm tối tĩnh mịch.

Gió đêm thổi đến, tiếng gió rít ào ào, trời đã tạnh mưa. Nhưng mặt đất còn vương lại những vũng nước nhỏ.

Cuối cùng, bà Lục Mỹ Hoa gọi điên, hỏi cô khi nào về đến nhà.

Cô trả lời đang trên đường về rồi.

Lúc tạm biệt, Trần Thuật ôm cô, khẽ thì thầm bên tai cô, "Vào nhà đi, tối mình gọi cho cậu."

An Tĩnh gật đầu, dựa đầu lên vai cậu, hiếm khi cô tỏ ra lưu luyến như vậy.

Trần Thuật cup mắt hôn lên trán cô, sau đó buông cô ra.

An Tĩnh trả lại mũ cho cậu, khẽ nói tạm biệt. Cô đi vào khu phố nhỏ, ngoảnh đầu lại nhìn từ xa.

Cậu vẫn chưa đi, không nói một lời, chỉ đứng lặng đó nhìn cô. Dưới ánh đèn đường, chỉ có mình cậu, dáng người thẳng tắp, khuôn mặt sáng sủa. Trong đêm tối tĩnh lặng, chỉ có ánh trăng nhàn nhạt làm bạn với cậu.

An Tĩnh dừng lại một lúc, đột nhiên cảm thấy rất buồn, dường như có thứ gì đó đang cuộn trào, rất bức bối. Cô không nghĩ ngợi gì, chợt quay người chạy thật nhanh về phía cậu.

Trần Thuật nhướng mày, "Sao vậy?"

An Tĩnh lắc đầu, cô thở gấp, cố gắng không chế nhịp thở, nhìn cậu một lúc, sau đó nhón chân, vòng tay qua cổ cậu, đặt một nụ hôn

lên môi cậu.

Trần Thuật hơi sửng sốt, không kịp phản ứng.

An Tĩnh mỉm cười, "Lần này mình về thật đây."

Ánh mắt Trần Thuật có vẻ mơ màng, dõi theo hình bóng của cô, bất chợt cười thành tiếng.

Sao lại đáng yêu vậy chứ?

Về đến nhà.

Bà Lục Mỹ Hoa đang xem tivi ở phòng khách, có vẻ không nghi ngờ gì. Chỉ ngoái đầu ra hỏi có đói không, có muốn ăn thêm cái gì không?

An Tĩnh đáp mình không đói, rồi nhanh chóng chui vào phòng. Cô lấy điện thoại ra gọi một cuộc. Khoảnh khắc chờ đợi, tim cô đập rất nhanh, lại thấy rất khát. Cô chưa bao giờ thấy mình lại to gan như vậy.

Điện thoại đã được kết nối, đối phương vẫn chưa lên tiếng, An Tĩnh nhẹ nhàng, vui vẻ nói. "Trần Thuật, em về nhà cùng anh nhé."

Anh đã đưa em về nhà, em cũng có thể đi cùng anh qua điện thoại, nghe giọng nói của em.

Như vậy, anh sẽ không thấy cô đơn nữa.

Bắt đầu từ đoạn này mình sẽ đổi xưng hô hai bạn Tĩnh - Thuật thành anh em. Do một phần tình cảm của An Tĩnh đã xác định rõ

ràng.

Và đây là bài Yên lặng của Châu Kiệt Luân nè.

[Không nên có GIF hoặc video ở đây. Cập nhật ứng dụng ngay bây giờ để xem nó.]

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 38: Châu Tề Phát Giác

Trưa thứ Tư, do bên ngoài quá lạnh, học sinh ăn cơm xong đều chui vào lớp học

Lớp học đông người, hiếm khi ồn ào náo nhiệt như vậy.

Bạn cùng bàn, bạn bàn trên bàn dưới túm tụm nói chuyện với nhau. Người nghịch điện thoại, người làm bài tập, người đọc tạp chí, mỗi người một việc.

Tống Tư ngồi bàn cuối, chán ngán chống tay và cằm, uể oải ngáp dài.

Châu Tề thản nhiên kéo ghế ngồi xuống cạnh học, cậu ta vỗ vai Tống Tư, cười cười, "Sao vậy hả? Tống Tiểu Tư, vì sao càng ngày càng uể oải thế này, không giống ông chút nào?"

Tống Tư khịt mũi, oán hận nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Cuối cùng tôi đã phát hiện ra rồi, thời tiết quái quỷ này cố tình chơi tôi, tôi rất sợ lạnh, cứ lạnh là tôi không muốn làm hay chơi gì cả, không có hứng thú."

"Sun rồi à?" Hứa Gia Nghiệp đang chơi game tiện lời xen vào một câu.

"Sun?" Cậu ta khẽ hỏi lại.

"Sun cái đầu ông á! Tôi mà sun được sao? Bây giờ ông với tôi chạy một nghìn mét thử xem? Tôi có thể thắng ông được ngay đấy, ông tin không hả?" Tống Tư không chấp nhận được từ này, chột hưng phấn hẳn lên. Cậu ta xắn tay áo, chuẩn bị tư thế sẵn sàng, chỉ thiếu điều cởi áo trước mặt mọi người.

Hứa Gia Nghiệp sặc một tiếng, "Sao ông không đi độ với A Thuật? Vì sao cứ chọn tôi để bắt nạt vậy, đến top ba trong đại hội thể thao lần trước ông còn không vào được, con mặt mũi mà nói à?"

Lần trước Tống Tư rất tự tin đăng ký tham gia hai môn thi, chậm chí còn khoác lác trước mặt các bạn, nhưng đâu ngờ người giỏi còn có người giỏi hơn, ngay cả top ba cũng không vào được.

"Đừng nhắc chuyện ấy nữa." Tống Tư vừa nghe thấy chuyện này lại buồn bực nằm bò ra bàn, tinh thần uể oải, "Còn lâu tôi mới độ với cậu ta."

Châu Tề bịt miệng cười. Cậu ta nheo mắt nhìn Trần Thuật, suy nghĩ một lúc rồi kéo ghế lại gần chỗ cậu và ngồi xuống, khoác vai cậu hết như anh em tốt.

"A Thuật."

"Sao."

Trần Thuật lười biếng đáp, cậu cúi đầu, tay cầm khối rubik, xoay rất nhanh, khiến người ta hoa mắt chóng mặt, Châu Tề nhìn chẳng hiểu gì.

"Hỏi ông câu này."

"Hỏi đi." Cậu khẽ nói.

"Chính là... ờ..." Châu Tề ho một lúc, không biết phải nói thế nào.

Chính đáng về áp a áp ứng của cậu khiến Trần Thuật chú ý, cậu liếc mắt nhìn Châu Tề, "Sao vậy?"

Ánh mắt của Châu Tề hướng về phía An Tĩnh đang ngồi nghiêng người nói chuyện với bạn cùng bàn. Cậu ghé sát lại phía Trần Thuật, thì thầm dò hỏi: "A Thuật, thứ sáu tuần trước ông đi đâu?"

Bàn tay cầm khối rubik của Trần Thuật khẽ chững lại, nhưng chỉ sửng người vài giây, sau đó cậu vẫn điềm nhiên xoay món đồ chơi như không có chuyện gì xảy ra, chỉ khẽ hỏi, "Sao?"

Châu Tề cười ha ha, "Không sao, chỉ hỏi thôi."

Cậu ta ngừng một lúc, nhìn sắc mặt của cậu rồi nói: "Tuần trước ấy mà, bắt gặp một anh chàng lợi hại, học trường chúng ta, ôm bạn gái hôn nhau ngay tại bến xe buýt, khiến tôi và Tổng Tư đều tròn mắt, có điều không nhìn thấy mặt, ha ha ha."

Trần Thuật không lên tiếng, khuôn mặt vẫn vô cảm. Nhưng tay cậu lại tăng tốc, càng xoay càng nhanh.

Châu Tề nói tiếp: "Là thế này, tôi cảm thấy hai người đó hơi quen quen, giống như đã gặp ở đâu rồi."

Nói hết câu, Châu Tề còn vừa xoa cằm, vừa làm ra vẻ khổ tâm suy nghĩ, "Rốt cuộc là ở đâu nhỉ?"

Trần Thuật mím môi, lông mày nhú lại, liếc mắt nhìn sang, giọng điệu khó chịu: "Rốt cuộc ông muốn nói gì?"

Châu Tề sờ gáy của mình, khế lùi lại, "Ha ha ha, không có gì, không có gì, chỉ buột miệng nói thế thôi mà, đại thiếu gia chơi đi ạ, chơi tiếp đi ạ."

Cậu ta rất biết ý nhanh chóng kéo ghế sang bên cạnh Hứa Gia Nghiệp, sau đó nằm bò ra bàn giả chết. Thấy dáng vẻ ấy của Trần Thuật là cậu ta đã hiểu rồi.

Cậu hiểu con người của Trần Thuật. Trần Thuật không bao giờ quan tâm đến chuyện mà cậu ấy không bận tâm, cũng chẳng bao giờ nhiều lời hỏi han chuyện linh tinh, khác hẳn lúc này, hỏi tới cậu ấy liền tỏ ra khó chịu nữa.

Cuối cùng cũng theo đuổi được Tiểu An Tĩnh rồi.

Cậu ta ngẫm nghĩ, trước đại hội thể thao có cảm giác giữa hai người có chút gì đó sai sai, cả hai tỏ ra không quan tâm tới người kia, nhưng sau đại hội thể thao, tuy An Tĩnh vẫn giữ dáng vẻ ấy, nhưng Trần Thuật thì không lừa được ai. Mấy hôm nay tâm trạng của cậu rất tốt, khuôn mặt lúc nào cũng phơi phơi xuân.

Thật ra hai người này khá xứng đôi với nhau, tính cách của họ bù trừ được cho nhau. Trần Thuật bình thường rất kiêu ngạo, nhưng An Tĩnh lại đủ sức khiến Trần Thuật phải nghe lời.

Châu Tề nghĩ một lúc, ngồi thẳng lên, nghiêng người vỗ vai Trần Thuật. Trần Thuật ban đầu không phản ứng, không hề nhúc nhích.

Nhưng Châu Tề vỗ mãi không ngừng, Trần Thuật khế chống tay xuống bàn, cuối cùng cũng quay người lại.

Châu Tề mím chặt miệng, dùng tay làm động tác kéo khóa miệng, sau đó ra hiệu bằng ngôn ngữ cơ thể. Ý muốn nói, hãy yên

tâm mạnh dạn mà yêu đi, tôi sẽ không nói gì đâu.

Trần Thuật nhìn một lúc, nhếch mép đầy ẩn ý. Cậu tùy ý ném khối rubik xuống bàn, đôi lông mày nhướng lên, giọng thờ ơ: "Muốn chết à?"

Nhả chữ rất rõ ràng, giọng nói khàn khàn.

Tổng Tư không hiểu, liếc mắt nhìn sang, cậu ta xen vào, "Hai người đang chơi trò đánh đố à?"

Châu Tề không nói gì, chỉ cười rất gian tà.

Tổng Tư không chịu yếu thế, nhảy sang ôm vai Châu Tề, "Hai người có bí mật gì giấu tôi đúng không! Tôi có còn là anh em của hai người không hả? Tôi có quyền được biết chân tướng!"

Cậu ta leo lên người Châu Tề chưa đủ, lại chạy sang khác vai Trần Thuật, "Nói đi, rốt cuộc giấu tôi cái gì? Có gì mà không thể nói với tôi được."

Trần Thuật vốn đã bực vì bị Châu Tề phát hiện, cậu đã hứa với An Tĩnh sẽ không công khai quan hệ của hai người, nào ngờ Châu Tề tự phát hiện ra rofoo.

Bây giờ Tổng Tư lại tự lao đầu vào ổ kiến lửa.

Trần Thuật cúi đầu, thản nhiên xắn tay áo lên.

Tổng Tư nhìn thấy, càng thấy âm ức hơn. Cậu ta nằm bò lên người cậu, ôm lấy hai tay cậu, không cho cậu cử động. "Làm gì vậy, đã giấu tôi rồi còn muốn đánh tôi nữa? Tôi không cho phép!"

An Tĩnh đang nói chuyện với An Nguyệt và Kỷ Nguyên. Sau lưng có tiếng động vang lên, cô bắt giắc ngoảnh đầu.

Mặc dù đã cố gắng làm ra vẻ không thân thiết với Trần Thuật khi ở trường, nhưng chỉ cần cậu có động tĩnh gì, cô vẫn là người đầu tiên chú ý tới.

An nguyệt dựa vào cạnh bàn của An Tĩnh, nhìn phía sau cô mà không nói nên lời, lắc đầu ngao ngán, chê bai: "Đám con trai này thật là ấu trĩ." Ở trong lớp mà còn đánh nhau.

Kỷ Nguyên khẽ mỉm cười.

Tổng Tư dồn sự chú ý sang An Nguyệt. Cậu buông Trần Thuật ra, đi tới trước mặt An Nguyệt, nghiêm túc nói: "Lớp trưởng đại nhân, thế nào là ấu trĩ, bọn mình là trẻ trung phơi phới, sức lực vô hạn, tràn đầy sức sống, hiểu không hả?"

Trần Thuật ở phía sau phúi phúi áo với vẻ chê bai.

An Nguyệt trợn mắt lườm.

"Thôi." Tổng Tư lắc đầu, tiếp tục thao thao bất tuyệt, "Các cậu không hiểu sức hút của con trai ở tuổi của bọn mình đâu, haizzz."

Châu Tề ngồi sau cố gắng nhin cười, trêu chọc: "Khụ khụ, có thể hỏi một chút được không, là sức hút gì vậy? Giải thích xem nào."

Tổng Tư dương dương tự đắc đang định nói thì bị An Nguyệt cướp lời.

Cô khoanh tay trước ngực, biểu cảm kiêu ngạo ẩn chứa chút chế nhạo, "Trong đại hội thể thao, người hùng hỏ đăng ký thi nhảy cao

mà không vượt nổi một cái sào thì có sức hút gì? Không dám ngưỡng mộ."

Lúc này, An Tĩnh và Kỷ Nguyên đều bật cười. Trần Thuật cũng quay đầu lại nhếch miệng, Châu Tề, Hứa Gia Nghiệp cũng cười hớ hớ.

Bị chạm vào đúng nỗi đau, Tống Tư hít một hơi thật sâu, bình tĩnh lại, chuẩn bị cho một cuộc tranh luận thật hùng hồn.

Nhưng lần này, cậu ta lại không có cơ hội lên tiếng phản bác, ngoài cửa có người gọi cậu ta.

Lục Cách ngông nghênh đứng dựa cửa, hét vào bên trong: "Tống Tiểu Tư, đang làm gì vậy, nhanh lên, đi thôi."

Phần lớn học sinh trong lớp đều quay ra nhìn. Tất cả đều muốn hóng chuyện.

Tống Tư bực tức hét lên: "Sắp vào giờ học rồi, còn đi đâu?"

Lục Cách hứ một tiếng, "Còn đi đâu được nữa, vẫn chỗ cũ, đi hóng gió nhân tiện làm một điều." Cậu ta làm một động tác mọi người nhìn thấy đều hiểu, sau đó nhìn về phía dãy bàn cuối, "A Thuật, đi thôi."

An Tĩnh trầm ngâm.

Lúc sau, cuối lớp vang lên một giọng nói uể oải, "Ừ, tới đây."

An Tĩnh quay chiếc bút trên tay, khẽ nghiêng đầu nhìn ra phía sau. Không ngờ Trần Thuật trả lời xong, cũng liếc nhìn cô. Như thể

có thần giao cách cảm, bắt gặp ánh mắt của nhau, đối phương cũng sửng người.

Trần Thuật nhếch miệng cười, ung dung nhìn cô.

An Tĩnh không dám thể hiện thái độ gì. Cô cụp mắt làm ra vẻ không để ý, tránh ánh nhìn của cậu. Cô quay đầu đi, tựa cằm lên mặt bàn.

Trần Thuật nhướng mày, im lặng, cậu nghĩ một lúc, sau đó giờ chân ra, chậm chậm đặt dưới ghế của cô, đẩy đẩy thanh ngang dưới chân ghế.

An Tĩnh không hề bận tâm, tiếp tục rụt vai lại.

An Nguyệt nhú mày, "Thuốc với chả lá, hồi chết đi được."

Lục Cách tươi cười hơn hở mở lời mời cô, "Có muốn đi cùng không?"

An Nguyệt không thèm nhìn cậu ta mà quay về chỗ ngồi của mình.

Kỷ Nguyên cũng về chỗ.

Đám Tổng Tư, Châu Tề ra khỏi lớp.

Lục Cách lại gọi một tiếng: "A Thuật, nhanh lên."

Mấy cậu con trai đứng đợi cậu ở cửa.

An Tĩnh nghe thấy người ngồi sau khẽ đáp lại một tiếng.

Cô khịt mũi, đám người này lại định đi hút thuốc sao? Cô còn nhớ lần trước vào nhà vệ sinh rửa tay, thấy đám người này đứng chặn ở đó như lưu manh, dáng đứng ngả ngớn, bộ dáng nghênh ngang khệnh khạng, trên người nồng nặc mùi thuốc lá.

Cuối cùng cô đã biết vì sao không ai thêm vào nhà vệ sinh ấy nữa.

Bởi vì không dám. Ai nấy đều như hung thần ác sát vậy. Tâm lý không đủ vững ai dám đi. Cô thầm oán thán trong lòng.

Họ đi rồi, phòng học trở nên yên tĩnh, chỉ còn vài người thì thầm to nhỏ.

An Tĩnh lấy phiếu bài tập tiếng Anh, cúi đầu làm.

Nhưng không biết vì sao, bây giờ cô rất bận tâm tới nhất cử nhất động phía sau, tuy mắt không nhìn thấy, nhưng tai vẫn rất thính có thể bắt được từng âm thanh nhỏ nhất.

Tiếng người ngồi sau ném rubik xuống bàn.

Còn cả tiếng bàn ghế di chuyển lúc đứng dậy, lúc cậu đi ngang qua bàn của cô, khóe mắt của cô bất giác nhìn sang.

Đôi chân dài thẳng tắp đi lướt qua và đôi giày thể thao mãi mãi một màu đen nhưng mỗi lần một thương hiệu khác nhau.

Thời gian dường như ngừng lại trong thoáng chốc.

Bất chợt, cô sửng người, vội vàng ngồi thẳng dậy, hai tay che tai, tròn tròn mắt không dám tin.

An Tĩnh nhìn bóng hình trước mắt. Cậu nhét hai tay vào túi, dáng vẻ thản nhiên, chậm chậm đi ra cửa, sau đó có người khoác vai cậu. Trần Thuật hơi nghiêng người, nhưng vẫn có thể thấy cậu cố tính nhếch mép cười.

Cô đỏ mặt, cái người này! Cái người này đã cố ý nhéo tai cô một cái lúc đi lướt qua cô! Ngay trước mặt tất cả mọi người!

Đúng là không biết xấu hổ! Tức chết mà!

Cô vội liếc nhìn xung quanh, may mà không ai phát hiện ra. An Tĩnh khẽ thở phào.

Dương Kỳ nghe tiếng kêu khẽ của cô, bèn ghé sát lại nhìn cô, nghiêng đầu hỏi với vẻ khó hiểu: "Sao vậy?"

An Tĩnh căng thẳng, mỉm cười ngượng ngùng, "Không có gì, không có gì."

"Ờ."

Cô cụp mắt, nhìn phiếu bài tập tiếng Anh trên bàn, bài đọc hiểu toàn chữ là chữ, giống như mọi khi, nhưng tâm tư cô thì bay tới tận phương nào.

Chẳng qua cậu chỉ chạm khẽ vào vành tai của cô một chút mà thôi, nhưng hành động đơn giản đó cũng đủ phá vỡ sự bình tĩnh và vỏ bọc thờ ơ của cô khi ở trường.

Lúc này, sự đụng chạm nóng bỏng từ ngón tay ấm áp của cậu khiến trái tim cô nóng ran, cô không dám bỏ tay xuống.

Chắc chắn là tai đỏ ửng lên rồi.

Trần Thuật đáng chết.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 39: Trần Thuật Trẻ Con

Giờ thể dục là vào buổi chiều, khi tiết học trên lớp kết thúc, tất cả nam sinh vui sướng chạy ra sân vận động.

Nữ sinh sợ lạnh, không muốn ra sân sớm nên ngồi tại chỗ nói chuyện một lúc, lúc sắp có chuông vào tiết mới lè mề đi ra khỏi lớp.

Vừa ra khỏi cửa, gió lạnh lại thổi tới, gió lạnh thấu xương táp vào mặt.

Rời khỏi phòng học ấm áp, An Tĩnh cảm thấy không quen, kéo khóa áo đồng phục hết cỡ. Thời tiết này, nữ sinh đều xoa tóc, xem như một cách hữu hiệu để bảo vệ tai.

Càng đến mùa đông, nữ sinh càng đoàn kết. Tụm năm tụm ba với nhau, làm gì cũng làm cùng nhau.

Điều đó khiến Trần Thuật hơi khó chịu. À không, là rất khó chịu.

Cậu không có cơ hội nào tìm gặp An Tĩnh, nói chuyện cũng không được, không biết làm thế nào. Vì thế bây giờ cậu đành ôm bóng rổ để giải phóng chút bức dọc.

Sân vận động rất rộng nhưng không có ai. Chỉ toàn học sinh của lớp họ đang đi thành từng nhóm với nhau.

Cơ bản chỉ có mấy người Trần Thuật, Châu Tề vẫn chơi bóng rổ trong cơn gió lạnh lướt, quần áo, điện thoại vút sang một bên, chẳng hề sợ lạnh.

An Nguyệt nhìn một lúc, nghiêng đầu, "Thật không hiểu trò bóng bính đó có gì hay đâu, mùa hè cũng chơi mùa đông cũng chơi, lẽ nào đám con trai này định tham gia NBA sao?"

An Tĩnh cười cười, cúi đầu đếm bước. Thỉnh thoảng cô sẽ ngược mắt nhìn người đang chơi bóng đằng kia.

Trần Thuật đã lột sạch áo khoác, bên trong chỉ còn lại chiếc áo nỉ màu đen, cần cổ trắng muốt hoàn toàn không được che chắn lộ ra ngoài dưới gió lạnh, An Tĩnh cũng cảm thấy lạnh thay.

Mấy lọn tóc trước trán đung đưa theo động tác của cậu, mái tóc đen và dày. Sau khi ném trúng một quả bóng, mấy người anh em bên cạnh đều vỗ tay cổ vũ, tâm trạng của cậu có vẻ cũng rất tốt, miệng cứ cười.

Trần Thuật cười, khước mắt hơi vênh lên, ngông nghênh tự tin.

Thật cuốn hút trong mắt con gái.

Bỗng nhiên Kỷ Nguyên lên tiếng, mắt nhìn thẳng về phía trước.

Cô ấy khẽ nói: "Có một ngoại lệ."

An Tĩnh bừng tỉnh, đưa mắt nhìn về phía trước. Thế là không nhìn được bật cười.

Tổng Tư đang đứng ngay phía trước, mặc nhiều quần áo khiến người tròn như một quả bóng, hai tay đút túi, rụt cổ lại, nhìn các bạn

chơi bóng rổ, dường như còn sợ lạnh hơn cả nữ sinh.

Bọn họ tiến lại gần, An Nguyễn nói với vẻ kỳ lạ: "Sao cậu không đi chơi bóng rổ?" Bình thường đám người này làm gì cũng làm cùng nhau. Hôm nay một mình cậu ta đứng một bên lẽ nào bị cô lập rồi sao?

Tổng Tư phụng phịu, "Lạnh lắm, mình ngốc thì mới chơi bóng rổ trời này."

Cậu ta bấu môi rồi nói tiếp, "Đến mùa đông, mình nên ngủ đông thì hơn."

Nghe xong, mấy cô gái đều không nhin được cười, bật cười như nắc nẻ.

Không ngờ tính cách của Tổng Tư lại đối lập như vậy.

Bọn họ quyết định đứng thành một hàng với Tổng Tư, đút tay vào áo đồng phục, không có việc gì làm, đành xem đám nam sinh thừa tình lực kia chơi bóng.

Trong mắt người khác, dáng vẻ ấy cũng tạo thành một loại cảnh đẹp.

Tổng Tư ồ lên một tiếng, đột nhiên quay sang nói với họ giọng đầy khiêu khích, ngữ khí khoa trương: "Này các bạn, đêm giao thừa tết Tây có kế hoạch gì không?"

An Nguyệt nhún vai, "Không có."

"Hay quá." Tổng Tư vỗ tay, vô cùng vui sướng, sau đó lại cẩn thận liếc nhìn An Tĩnh, "Em gái cũng rảnh chứ?"

Có lẽ biểu cảm khi hỏi của cậu ta quá dè, An Nguyệt liếc nhìn cậu, đuôi lông mày cau lại, hỏi một câu đầy kì quái, "Cậu muốn làm gì?"

Tổng Tư trợn tròn mắt, giơ tay lên đặt cạnh tai, nói với vẻ oan uổng: "Mình không làm gì cả, cậu đừng nghĩ xấu về mình có được không?"

An Nguyệt hứ một tiếng, lẩm bẩm: "Chơi với Lục Cách đều không phải người tốt."

Dường như cô ấy nhớ tới điều gì đó, càng nghĩ càng tức giận.

Tổng Tư há miệng ngơ ngẩn một lúc, che miệng ho khan vài tiếng, chuyển chủ đề nói chuyện.

"Cái đó... tôi giao thừa tết Tây đo ăn thịt nướng không? Ăn xong cùng nhay tới sông Lý Hoa xem pháo hoa, đẹp lắm đấy."

An Nguyệt vẫn đắm chìm trong cơn tức giận nào đó: "Không biết, cậu hỏi em mình đi."

Tổng Tư lập tức liếc nhìn cô, hai mắt cậu ta lấp lánh hệ như cặp mắt của cún con.

An Tĩnh không ngờ chị gái lại đẩy chuyện sang cho mình, cô không kịp suy nghĩ, bất giác khẽ nói: "Cậu hỏi Kỷ Nguyên..."

Lần này tất cả mọi người đều nhìn Kỷ Nguyên.

Trước ánh mắt mong đợi của Tổng Tư, Kỷ Nguyên bình tĩnh mỉm cười, "Được thôi."

Chuông reo.

Mấy bạn nam đang chơi bóng rổ dừng lại, đi về phía họ.

Châu Tề ôm bóng, lắc la lắc lư, cậu ta lau mồ hôi rồi hỏi: "Các cậu đang nói gì vậy?"

Tổng Tư lập tức báo cáo.

"Tôi đã rủ được các cậu ấy tối giao thừa ra ngoài chơi, đã nói chắc chắn rồi."

Nói xong cậu ra nháy mắt với Trần Thuật đang đứng ở xa, lợi hại chưa, lợi hại chưa, tôi giúp ông hẹn được An Tĩnh rồi, mau khen tôi đi mau khen tôi đi.

Châu Tề cạ lời nhìn lên trời, khế thì thầm: "Người ta cần ông hẹn à?"

Tổng Tư không nghe rõ, "Cái gì? Ông nói cái gì?"

"Cái gì cái đầu ông ấy?"

"Sao lại chửi tôi."

Trần Thuật cúi người lấy áo, chậm rãi rời sân bóng rổ, cậu xách chai nước, sau khi nghe thấy lời Tổng Tư nói, liền liếc nhìn An Tĩnh, mỉm cười chậm rãi.

An Tĩnh nhìn sang chỗ khác

Thầy thể dục đến, yêu cầu học sinh chạy khởi động hai vòng cho ấm người.

Sau đó nhìn thấy bộ dạng trời lạnh không muốn động tay động chân của mấy bạn nữ, thầy suy nghĩ một lúc, đợi họ chạy xong, thầy cho chơi một trò chơi.

Đám con trai phía sau chán ngán nói: "Trò chơi gì ạ?"

Có người đoán, "Không phải bịt mắt bắt dê chứ?"

Mọi người ồ lên.

Thầy thể dục ho một tiếng, lớn tiếng nói: "Nào lại đây lại đây, mọi người tản ra, xếp thành vòng tròn, làm theo lời tôi."

Tất cả học sinh ồ ỏi tản ra xung quanh theo lời dặn của thầy.

Tổng Tư gãi đầu, "Làm gì mà xếp thành một vòng tròn, làm như định tổ chức tiệc đốt lửa trại không bằng."

Châu Tề cười nói: "Sau đó chúng ta tay nắm tay cùng nhau nhảy múa."

Trần Thuật thầm nhếch miệng.

Thầy thể dục lớn tiếng nói về phía góc của bọn họ: "Tổng Tư, Trần Thuật nhanh lên, đừng có lè mề nữa."

Bị gọi tên, Trần Thuật không hứng thú lắm.

Tổng Tư ngáp một cái rồi nói to: "Vâng."

Sau khi học sinh tạo thành vòng tròn, thấy giáo vẫy vẫy tay rồi nói: "Học sinh bên trái bước lên đứng trước mặt học sinh bên phải."

Lúc này đã có người nhận ra, đây là trò chơi đuổi bắt, hồi nhỏ đã từng chơi, từ tiểu học đến cấp hai, giáo viên thể dục muốn làm nóng không khí đều chơi trò này.

An Tĩnh nhìn một lúc, bên phải là An Nguyệt, cô tới đứng trước mặt chị gái. An Nguyệt nói với cô: "Thầy muốn chúng ta bùng cháy đấy."

An Tĩnh cười.

Hứa Gia Nghiệp và Châu Tề rất không may bị thầy chặn lại, bọn họ tỏ vẻ ngơ ngác. Thầy thể dục mỉm cười, "Hai em oản tù tì đi, một người đuổi một người chạy, không chạy được nữa thì đứng trước mặt ai đó, người đang đuổi sẽ tiếp tục đuổi người đứng phía sau."

Châu Tề và Hứa Gia Nghiệp nhìn nhau, trong lòng thầm kêu oái oái.

Dĩ nhiên họ biết rõ nguyên tắc của trò chơi này, nhưng ai cũng biết người khổ sở nhất, xui xẻo chính là người đuổi phía sau.

Hứa Gia Nghiệp nuốt nước bọt, oai phong lẫm liệt nói: "Tới đây."

Sau khi oản tù tì trước mặt mọi người, người số thảm chính là Châu Tề.

Nét mặt Châu Tề như ăn phải "shit" vậy, nhưng đành nuốt hết vào lòng.

Tổng Tư cười ha ha không nể tình. Trần Thuật hai tay đút túi, cũng nhếch miệng cười.

Tiếng còi vang lên, Châu Tề điên cuồng đuổi theo Hứa Gia Nghiệp.

Nam sinh hóng hót, thi nhau cổ vũ.

An Tĩnh nhìn bọn họ chạy qua chạy lại, lúc chạy qua người cô tạo ra một cơn gió, cô xoa xoa tay.

Hứa Gia Nghiệp dần dần đuối sức. Cậu ta liếc nhìn xung quanh, chuẩn bị tìm một người để đứng, vừa hay thấy Tống Tư, cậu ta thầm đắc ý, chuẩn bị chạy về phía Tống Tư.

Nhưng Tống Tư ra sức nháy mắt với cậu ta, ngầm chỉ về phía sau.

Hứa Gia Nghiệp nghiêng đầu, không hiểu ý. Mặc kệ, sức bền của cậu không tốt như Châu Tề, sắp không chạy được nữa rồi. Cậu ta thở hổn hển, chạy đứng ngay trước mặt Tống Tư.

Tống Tư thở dài, khẽ nói: "Chẳng phải tôi đã nháy mắt với ông rồi sao, lại còn chạy đến chỗ tôi?"

"Sao cơ?" Hứa Gia Nghiệp cúi người thở hổn hển một lúc lâu, cậu ta nói, "Đằng sau là ai? Còn không mau chạy đi?"

Nói rộ cậu ta nhìn ra đằng sau. Cái quái gì thế này. Thì ra là Trần Thuật.

Trần Thuật cau mày, khuôn mặt không chút cảm xúc, làn môi mỏng mím chặt, nhìn cậu ta chằm chằm.

Hứa Gia Nghiệp run rẩy quay mặt đi, tránh ánh mắt của cậu.

Châu Tề dừng lại một lúc rồi đuổi theo Trần Thuật.

Trần Thuật giơ tay chỉ về phía Hứa Gia Nghiệp, sau đó thổi phù một tiếng, chạy sang bên cạnh. Cậu chạy rất không tập trung, tay vẫn đút trong túi áo không bỏ ra.

Mọi người xung quanh càng hét to hơn.

An Tĩnh cảm thấy thú vị, phấn khích nhìn Trần Thuật bị đuổi.

Không biết vì sao, đột nhiên hai người bắt gặp ánh nhìn của nhau. Trần Thuật chạy rất nhẹ nhàng, đôi mắt đen láy ẩn chứa điều gì đó, khoé miệng nhếch lên cười đầy ẩn ý.

An Tĩnh bỗng chốc có linh cảm chẳng lành.

Một giây sau, Trần Thuật đã đứng trước mặt cô, mang theo một làn gió, thổi bay tóc mái của cô, để lộ vàng trán trắng muốt.

An Tĩnh sửng người.

An Nguyệt đứng phía sau cũng sửng sờ.

Giữa nam nữ sinh ở độ tuổi này dường như ngăn cách bởi một sợi dây vô hình.

Lúc chơi trò chơi, hội con trai dường như ngầm giao hẹn, sẽ không đứng trước mặt con gái.

Nam đứng với nam, nữ đứng với nữ, nước sông không phạm nước giếng.

Vì thế bọn họ đều ngạc nhiên, sao Trần Thuật lại đứng trước con gái, vô tình hay là có ý đồ gì khác?

Trong đó bao gồm Long Ni đứng phía đối diện, ánh mắt cô ta nhìn Trần Thuật và An Tĩnh về lạ lùng.

Lúc này An Nguyệt sững người, cô nghiêng răng nghiêng lợi hét lên: "Trần Thuật!"

An Tĩnh ngoảnh đầu nhìn An Nguyệt, có chút ngượng ngùng.

Trần Thuật quay mặt lại, gương mặt không biểu cảm, ám chỉ Châu Tề bên kia, khẽ nói với cô: "Người tới rồi, mau chạy đi."

An Nguyệt bực tức, lập tức chạy đi.

Hình bóng cao lớn gầy guộc của Trần Thuật chắn ngay trước mắt, An Tĩnh không nhìn thấy gì cả, đành ngó đầu ra nhìn xem An Nguyệt thế nào rồi, hy vọng không bị bắt.

Trần Thuật mắt nhìn về phía trước, hỏi: "Lạnh không?"

Như thể cậu đang nói một mình, giọng nói rất khẽ, vụn vỡ trong gió, khẽ bay bay, âm thầm lặng lẽ lọt vào tai cô.

An Tĩnh chớp mắt, ngẩng đầu nhìn cậu. Trần Thuật tỏ vẻ nghiêm túc nhìn phía trước, tư thế thoải mái, khuôn mặt nghiêng với đường nét rõ ràng, đôi môi hơi nhợt nhạt.

Cậu không nhận được câu trả lời từ cô, phía sau không hề có động tĩnh gì.

Cậu nghiêng đầu, cau mày hỏi cô, "Sao không nói gì?"

"Không lạnh." Cô cắt dòng suy tư, khẽ trả lời, mím môi nhìn lưng cậu, nói tiếp: "Em thấy anh lạnh mới đúng?"

Mùa đông lạnh lẽo mà chỉ mặc độc một chiếc áo khoác mỏng, có phải con trai tuổi này đều thích thể hiện là mình rất ngầu không, không chịu mặc nhiều áo,

Trần Thuật mỉm cười, "Anh cũng không lạnh."

An Tĩnh nhìn thấy An Nguyệt đứng trước mặt một người, Châu Tề lại khổ sở đuổi theo người đứng phía sau. Cô dừng lại một giây, khẽ hỏi, "Sao anh lại đứng ở chỗ của em?"

Trần Thuật im lặng một lúc, hạ thấp giọng nói: "Em không biết lý do sao?"

An Tĩnh lại không nói nữa.

Cậu khẽ nói, "Vì muốn được nói chuyện với em nhiều hơn."

An Tĩnh cup mắt, trưa nay cậu lén nhéo tau coi, cô vẫn còn đang bực. Có điều bây giờ nghe cậu nói vậy cô đột nhiên cảm thấy không thể nổi giận với cậu được, chỉ cảm thấy lòng mình ngọt lịm, như thể sắp trào ra ngoài vậy.

Không biết từ lúc nào Châu Tề đã bắt được người khác, giờ cậu ta bị đuổi. Cậu ta thở hổn hển, đã chạy rất lâu rồi chỉ muốn được nghỉ một lúc, nhìn thấy khuôn mặt thân thiết của Trần Thuật, chợt thấy được an ủi như tìm được người thân vậy.

Nhưng không đợi cậu ta chạy về phía Trần Thuật. Cậu đã đông cứng lại trước sự lạnh lùng và lời cảnh cáo ngấm trong mắt Trần Thuật. Được rồi được rồi, không làm phiền hai người ân ái nữa, tôi đứng chỗ khác được chưa. Cậu ta ủ rũ đứng bừa trước một bạn nữ.

Xong chuyện cậu ta còn đắc ý hỏi lâu, ai bảo con trai không được đứng trước con gái.

Mọi người xung quanh chạy qua chạy lại.

Ánh mắt Trần Thuật hờ hững, trong đầu chợt nảy ra một ý, khẽ hỏi: " Em đã nhận lời ra ngoài chơi đêm giao thừa rồi sao?"

An Tĩnh ừ một tiếng, thật ra là gián tiếp nhận lời, cô cũng không biết nữa.

Hai người im lặng một lúc. An Tĩnh không kìm được, dịu dàng nói: "Anh cũng đi chứ?"

Trần Thuật nở nụ cười: "Em đi tất nhiên anh cũng đi."

An Tĩnh khẽ mỉm cười.

Trần Thuật rất cao, hoàn toàn che lấp người cô.

Mọi người xung quanh toàn tâm toàn ý tập trung vào người đang chạy, hai người nói chuyện rất nhỏ nên không ai để ý, dường như trong một thế giới nhỏ vậy.

An Tĩnh cũng không biết vì sao lại như vậy.

Người bắt và người bị bắt trong trò chơi đã đổi mấy lần, nhưng không ai đứng trước mặt họ. Điều này khiến cô cảm thấy hơi căng thẳng, lúc nói chuyện với Trần Thuật vẫn chuẩn bị tư thế chạy bất cứ lúc nào.

Đột nhiên cô nhớ ra điều gì đó, dẫu môi, gọi tên cậu.

"Trần Thuật."

Trần Thuật khẽ nghiêng đầu, "Hả?"

Cô ngượng ngùng nhất từng chữ: "Sau, này, không, được, nhéo, tai, em, trong, lớp, nữa."

Giọng nói của cô mang theo sự mềm mại của thiếu nữ, bảy phần nũng nịu, ba phần cảnh cáo, Trần Thuật thấy ngứa ngáy trong lòng, bất giác xoa xoa đầu ngón tay.

Gió rít từng cơn, cành lá rung lên xào xạc.

Có điều gió thổi tới dẫu mạnh đến mấy đã có cậu che chắn, An Tĩnh rụt cổ lại, hít một hơi thật sau.

Trần Thuật mãi không nói gì.

An Tĩnh cảm thấy lạ, giờ tay chọc chọc vào eo cậu.

Cậu mặc rất ít áo, ngón tay của coi có thể cảm nhận được cơ thể cậu sau lớp áo mỏng, cảm giác rắn chắc.

Cô cụp mắt xuống, lặng lẽ rút tay lại.

Làn môi mỏng mím chặt, dáng người cậu thẳng tắp, bị cô chọt mấy cái mới khẽ nhúc nhích, mở miệng, giận dỗi nói: "Sao em lại đáng ghét thế nhỉ?"

An Tĩnh ngây người, ý gì vậy...

"Cái này không được, cái kia không được."

Giọng nói của cậu có vẻ ấm ức hoà cùng âm mũi, hình như rất bất mãn, hệt như một đứa trẻ đòi kẹo không được sinh ra giận hờn trách móc, như thể cô chính là kẻ tội đồ.

An Tĩnh cúi đầu, cố gắng nhin cười.

Người mâu thuẫn không phải là Tống Tư, mà là Trần Thuật.

"Có điều, tai của em..." Trần Thuật nghiêng đầu, đưa mắt nhìn xuống đất tựa như đang nhớ lại cái gì đó.

An Tĩnh vểnh tai nghe, trong tiếng chạy ồn ào, giọng nói trầm tĩnh ẩn chứa nụ cười của cậu vọng ra từ cổ họng.

"Tai của em mềm thật đấy."

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 40: Trêu Chọc

Lễ Giáng sinh, tất cả hàng quán bên đường đều trang trí hình ông già Noel, dọc đường đi đều có thể nhìn thấy những cây thông nho nhỏ bày trước cửa, nhấp nha nhấp nháy, góp thêm không khí vui vẻ cho ngày lễ.

Mới sáng sớm đã phải tự học, An Tĩnh và An Nguyệt đến trường sớm hơn mười phút. Lớp đã có người đến, bật máy sưởi từ sớm.

An Tĩnh vào chỗ của mình, kéo ghế ngồi xuống, trên bàn đã có mấy quyển vở bài tập của dãy bọn họ. Nếu các bạn đến trước An Tĩnh, họ sẽ lẳng lặng đặt vở bài tập lên bàn của cô, để cô mất công đi giục.

Chỉ là, trừ người ngồi đằng sau.

Mỗi lần bảo cậu nộp bài cậu sẽ đưa từng quyển, từng quyển một.

Xưa giờ cậu cũng chưa từng chủ động đưa cho cô, nhất định bắt cô phải quay xuống thúc giục, thậm chí An Tĩnh còn hoài nghi cậu thích ngược đãi người khác.

Cô lấy sách vở cần dùng trong buổi học từ trong cặp ra, sắp xếp gọn gàng ngăn nắp trước khi cho vào ngăn bàn. Bài tập trên bàn cũng được phân loại, kiểm tra xem thiếu bao nhiêu người.

Không lâu sau, cửa sau vang lên tiếng léo nhéo. Tống Tư là người đầu tiên vào lớp, tùy ý ném cặp vào ngăn bàn, Trần Thuật, Châu Tề đi phía sau.

Lạ nhỉ, đám người này bình thường không đến sớm như vậy. Mặt trời mọc hướng Tây sao?

Có bọn họ, lớp học thêm phần náo nhiệt, không thiếu người lắm rồi.

An Tĩnh không nghĩ nhiều, cô cúi đầu tiếp tục đêm bài tập. Đếm xong, cô phát hiện Lục Ngữ ở bàn đầu vẫn chưa nộp bài. Cô kéo ghế đi lên phía trước, vỗ vai Lục Ngữ.

Lục Ngữ ngẩng đầu, nhận ra cô liền mỉm cười: "Sao thế?"

An Tĩnh cười, "Cậu chưa đưa mình phiếu bài tập tiếng Anh."

Lục Ngữ a một tiếng, nét mặt hơi hoảng hốt. Cô ấy lập tức cúi đầu lục tìm quanh bàn, vội nói: "Cậu chờ chút, để mình tìm."

An Tĩnh ừ, đứng bên cạnh chậm rãi nói: "Đừng vội, cứ từ từ."

Lục Ngữ lục cặp một lần, không thấy gì cả, rồi lại tìm trong ngăn bàn nhưng vẫn không có. Cô ấy sắp lo tới khóc, giáo viên tiếng Anh là người rất nghiêm khắc, được mệnh danh là Nữ Ma Đầu, nếu không nộp bài, chắc chắn sẽ phải chép phạt.

Làm thế nào bây giờ?

An Tĩnh cúi mắt ngây người. Cô chỉ xuống bàn của Lục Ngữ, chậm rãi nói: "Là tờ này đúng không?"

Lục Ngữ nhìn sang, An Tĩnh đang chỉ vào tờ phiếu ở bên dưới sách Ngữ văn của cô ấy. Lục Ngữ vui sướng vội vàng lấy tờ phiếu ra, thật là, hóa ra là bị đè dưới sách Ngữ văn, cô ấy không trông thấy còn tưởng là đã nộp bài rồi.

Lục Ngữ thở phào nhẹ nhõm, đưa cho cô: "Cảm ơn nhé, An Tĩnh."

An Tĩnh cười.

Sau khi về chỗ ngồi, cô gom hết đồng phiếu bài tập lại với nhau, sắp xếp lại cẩn thận.

Sau đó cô nghĩ một lúc, chuẩn bị nhắm đọc thơ cổ.

Cô thò tay vào ngăn bàn định lấy sách Ngữ văn. Nhưng bàn tay cô chạm phải một thứ rất kỳ lạ. Cô thoáng khựng lại.

An Tĩnh cúi mắt, nghiêng đầu nhìn một lúc, chần chừ thò tay, nhẹ nhàng lấy thứ đó ra xem, đó là một chiếc bánh kem nhỏ.

Qua chiếc hộp trong suốt có thể nhìn thấy chiếc bánh kem bên trong rất xinh xắn, màu sắc sặc sỡ, xanh xanh đỏ đỏ hòa quyện, rất hợp với không khí Giáng sinh.

Cô chỉ cần liếc nhìn qua là biết ngay món quà này do ai tặng. Nhãn hiệu này giống với chiếc bánh kem nhỏ lần trước Trần Thuật mua cho cô, chúng được mua ở cùng một cửa hàng.

Cô nhìn một cái rồi cất đi.

Nghiêng đầu cảm thấy hơi kỳ lạ, cậu đã đặt nó vào từ khi nào?

Sau đó An Tĩnh chăm chăm cúi người, nằm bò ra bàn, khuỷu tay chống xuống bàn, tay che má. Lúc ấy các bạn đang học bài, có một số người còn đọc trước bài.

An Tĩnh bấm môi, lén lút rút điện thoại trong túi ra, kẹp giữa trang sách Ngữ văn đang mở.

Mượn có lật giờ từng trang sách, cô cúi đầu nhìn điện thoại, nhấn cho cậu một dấu chấm hỏi. Nhấn xong, cô lật trang sách trước đó xuống để che điện thoại, tiếp tục đọc thơ cổ.

Thực ra không khí Giáng sinh trong lớp không hề náo nhiệt. Cả lớp chẳng mấy bạn tâm đến ngày lễ này, chỉ có tiếng đọc bài vang vách vang lên trong không gian.

Điện thoại sáng lên. Cậu chỉ gửi một tin nhắn: "?"

An Tĩnh cười, cậu đáp lại bằng một dấu chấm hỏi ngắn gọn, giống hệt của cô.

Cô lại nhấn tiếp.

"Bánh kem là anh mua cho em à?"

Thực ra, nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có Trần Thuật mua cho cô. Tối qua, cô và An Nguyệt đã tặng quà cho nhau rồi, vì thế chắc chắn không phải là An Nguyệt.

Cậu trả lời rất nhanh bằng hai tin nhắn liên tiếp.

"Ừm."

"Quà Giáng sinh."

An Tĩnh mỉm cười, cô nhún lại.

"Anh là ông già Noel chắc?"

Có lẽ Trần Thuật đã nhận lúc cô đi thu bài tập về nhà để đặt bánh vào ngăn bàn của cô. Lúc cô đến lớp sáng nay, ngăn bàn trống không chẳng có gì hết. Cảm giác hết như chú mèo máy Doraemon vậy, đột nhiên hoá ra một chiếc bánh kem.

Lần này là ba tin nhắn liên tiếp, An Tĩnh cảm thấy rất kỳ lạ, không hiểu làm thế nào cậu gõ được với tốc độ đó.

Cô đọc tin nhắn mà sửng người một lúc. Lúc này không dám ngoảnh đầu lại, tim đập dồn dập.

"Em có muốn không?"

"Nếu em muốn thì anh chính là ông già Noel."

"Ông già Noel của riêng mình em."

An Tĩnh nhìn điện thoại một lúc, nhìn đi chỗ khác, dần dần vùi cằm vào cuốn sách, tay chống dưới cằm, mắt nhìn chăm chú mấy câu thơ cổ.

Nhưng không biết vid sao trong đầu liên tục hiện lên những dòng tin nhắn cậu gửi.

Tổng Tư ngồi hàng sau nghiêng người, chán ngán vỗ vai Trần Thuật, "A Thuật."

Trần Thuật nghiêng đầu.

"Giúp tôi chuyển bài tập cho em gái."

Trần Thuật khựng lại một lát, giơ tay lấy bài tập của cậu ta.

An Tĩnh đã nghe thấy nhưng cô chẳng có mặt mũi nào quay người lại lấy bài.

Trần Thuật vẫn như mọi khi nhẹ nhàng đẩy đẩy ghế của cô, nhưng lần này An Tĩnh có chết cũng không quay lại, thu mình không khác nào một con rùa rụt cổ.

Trần Thuật bật cười, hết cách rồi. Cậu đứng dậy, cúi người gần sát vào lưng An Tĩnh, gọi cô bằng chất giọng như cười như không: "Tổ trưởng ơi, thu bài tập này."

An Tĩnh hít một hơi, cảm nhận được hơi thở của cậu ở rất gần mình. Cô thò tay ra phía sau sờ sờ.

Trần Thuật nheo mắt nhìn động tác của cô, khẽ nhướn mày.

An Tĩnh sờ một hồi, chẳng biết sờ thấy cái gì. Đột nhiên nhận ra tay mình chạm phải thứ gì đó nóng ấm, còn cả những khớp xương rõ ràng, cô khựng lại, vội vàng đổi hướng, vừa chạm được vào vở bài tập là giật lấy ngay.

Trần Thuật bật cười.

Cậu không lập tức ngồi xuống luôn mà vẫn ghé sát vào lưng An Tĩnh, ngữ khí nhẹ nhàng, như có như không: "Tổ trưởng lợi dụng chức vụ sàm sờ tôi à?"

Nói xong cậu cũng không chờ cô trả lời, chậm rãi trở về chỗ của mình.

Một giây sau, cậu nhìn thấy An Tĩnh thoáng đờ người, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Buổi trưa, tại kho dụng cụ học tập của phòng giác dục thể chất trường Minh Đức, bên trong bày đầy các loại giáo cụ thể dục như cầu lông, bóng rổ. Bức tường đã cũ, nhưng vẫn còn rất trắng. Hai, ba bộ bàn ghế chồng lên nhau.

Loa phát thanh đang phát tiếng nhạc rất hay.

Gần cửa sổ, Trần Thuật ngồi đó khá thoải mái, khuỷu tay chống xuống mép cửa, tay kia thả nhiên tung điện thoại lên nghịch, ánh mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, không biết đang nhìn cái gì.

Ánh nắng bên ngoài hắt vào, chiếu lên người cậu, khiến khuôn mặt của cậu chìm trong ánh nắng gần như trong suốt. Ánh mắt thờ ơ, sống mũi thẳng tắp, khóe miệng nhếch lên, tư thế rất ư là nhàn nhã.

An Tĩnh ngồi đối diện với cậu, khuất hoàn toàn trong bóng râm.

Tay cô cầm chiếc bánh kem, tay kia cầm thìa, chậm rãi tiêu diệt chiếc bánh kem Trần Thuật tặng lúc sáng.

Cô cũng ngồi lên bàn, nhưng thấp hơn cậu rất nhiều, chân không chạm nổi mặt đất, đành đứng đưa qua lại, khác hẳn cậu.

Trần Thuật quay sang nhìn, vô tình nhìn thấy bên dưới quần đồng phục dài của cô lộ ra một vùng da mịn màng, trắng ngần như ngó sen, khe khẽ đứng đưa.

Cậu nhìn một lúc, làn môi mỏng mím lại, không thể hiện cảm xúc, rồi lại nheo mắt nhìn về phía sân vận động bên ngoài cửa sổ, Tống Tư, Châu Tề và mấy người nữa đang chơi bóng rổ.

Hôm nay nắng rất đẹp, thời tiết cũng không quá lạnh. Số người chơi bóng rổ trên sân tăng lên, ồn ào náo nhiệt.

An Tĩnh vừa nghe nhạc vừa ăn bánh. Cô nheo mắt, tận hưởng thời khắc thoải mái vui vẻ này.

Trần Thuật bị thu hút bởi hương vị rất ngọt ngào ấy, lại không kìm được nhìn sang phía cô. Trên khóe miệng cô còn vương lại vụn bánh, lúc này trông cô chẳng khác nào cô gái nhỏ không hiểu sự đời, hoàn toàn không quan tâm thế giới bên ngoài đang làm gì, chỉ biết duy nhất chiếc bánh kem trên tay mà thôi.

Cậu nhìn chăm chăm vào khóe miệng cô, ánh mắt trầm lắng, yết hậu khẽ rung lên.

Không biết vì sao, nhìn cô ăn từng miếng bánh như vậy khiến cậu cảm thấy thỏa mãn hơn cả cô, cảm giác thỏa mãn hơn cả khi đạt kết quả cao nhất trong kỳ thi.

Cậu mỉm cười, khẽ nói: "Món quà ông già Noel tặng em thế nào?"

An Tĩnh đưa miếng bánh cuối cùng vào miệng, gom rác lại để sang một bên, chuẩn bị lát nữa sẽ mang đi, miếng cuối cùng hơi to, cô cố nuốt sau đó khẽ nói: "Ừ, ngon lắm, ngon hơn cả cái lần trước, ngọt nhưng không ngấy, cảm giác khi đưa vào miệng cũng rất tuyệt..."

Trần Thuật bật cười, cậu chỉ buột miệng hỏi một câu mà thôi, nhưng cô đáp không khác gì một nhà phê bình ẩm thực, còn phân tích đầu ra đấy.

Cậu ngoảnh đầu, thư thả ngồi dựa ở đó, chăm chú nhìn cô.

Tiếng nhạc cùng tiếng ồn ào bên ngoài cửa sổ lọt vào bên trong.

Tổng Tư đang chơi chọt quay đầu lớn tiếng gọi với vào bên trong một câu: "A Thuật, lại chơi bóng rổ đi, ngồi đấy làm gì?"

Từ góc của cậu ta chỉ có thể nhìn thấy Trần Thuật.

Trần Thuật không đáp, ánh mắt vẫn nhìn cô chăm chú.

Trong không gian tĩnh lặng, đột nhiên cô nhận ra cô đang nói một mình. Cô sửng người, im lặng dần, nhưng ngược mắt lên vẫn thấy ánh mắt cậu, An Tĩnh ngây người, lặng lẽ nhìn cậu.

Gió ùa tới, thổi bay những sợi tóc xòa bên tai cô, lộ ra đường nét tinh tế từ tai xuống cằm.

Trần Thuật chuyển hướng nhìn, cậu cúi đầu, đút điện thoại vào túi, thản nhiên như không, sau đó chậm rãi nhảy xuống bàn, từ từ đi về phía cô.

Hai người không lên tiếng. An Tĩnh ngồi còn cậu đứng. Cô khẽ ngẩng đầu, đôi mắt trong veo như làn nước.

Trần Thuật nhìn cô một lúc. Sau đó chậm chậm cúi xuống, hai tay chống hai bên chiếc bàn cô đang ngồi, suốt cả quá trình, cậu không nói tiếng nào, chỉ nhìn cô đắm đắm, khuôn mặt mang theo biểu cảm khó diễn tả thành lời.

Gần tới mức An Tĩnh có thể thấy hàng mi rậm của cậu hắt bóng dưới mắt.

Hơi thở của cậu gần hơn, An Tĩnh hít một hơi thật sâu, cô lặng lẽ ngửa ra sau, không dám nhìn cậu nữa, ánh mắt dán vào lồng ngực của cậu, run rẩy.

Cậu chưa kéo hết khóa áo đồng phục, ăn mặc không chỉnh tề gì cả.

Hai cánh tay của cậu ôm cô vào lòng. Ánh mắt trầm tĩnh đen lầy ấy gợn lên chút nôn nóng.

Chân của An Tĩnh chỉ nhích lên phía trước một chút là có thể chạm vào chân của cậu.

Hai người vẫn không nói gì cả, dường như trong lòng có thần giao cách cảm.

An Tĩnh nín thở. Trần Thuật dần dần ghé đầu lại, khoảng cách còn lại rất gần, hơi thở gần ngay trước mắt, cậu ngừng một lát, nhìn cô bằng ánh mắt vô cùng bình tĩnh, nhưng ý tứ đang cuồn cuộn bên trong chỉ có một mình cậu biết.

Lan môi mỏng khẽ rung lên, cậu cúi đầu hôn lên môi cô.

Nụ hôn nhẹ nhàng, từ tốn, Trần Thuật không dám hôn mạnh, dường như chỉ chạm nhẹ rồi rời đi, đôi môi ươn ướt, mềm mềm.

Do Trần Thuật hơi cao, An Tĩnh đành phải ngửa đầu chống đỡ.

Lâu dần cô cảm thấy mỏi cổ, muốn lùi lại nhưng không được, cô khẽ cau mày. Không biết Trần Thuật phát hiện ra từ lúc nào, cánh

tay đang chống xuống bàn của cậu vòng sang siết chặt vòng eo của cô, nâng đỡ cơ thể đang phải chịu đựng sức nặng của cô.

Trong kho vô cùng yên tĩnh.

Nhưng bên ngoài ồn ào, hòa cùng tiếng nhạc chậm chậm du dương.

Hai người hòa chung hơi thở. Vì An Tĩnh vừa mới ăn bánh kem xong, miệng cô ngập đầy hương vị ngọt ngào, thơm thơm ngọt ngọt, suốt cả quá trình Trần Thuật đều chủ động, cậu rất dịu dàng.

Lần này cậu hôn không quá cuồng nhiệt, An Tĩnh lóng ngóng lấy hơi.

Trần Thuật hôn cô một lúc, sau đó buông cô ra, nở nụ cười.

Bàn tay đang ôm cô siết chặt hơn, ép cô lại gần cậu hơn, trong khi cậu từ từ điều chỉnh hơi thở.

An Tĩnh mím môi, thuận theo vòng tay của cậu, tựa đầu lên ngực cậu, ánh mắt vô thức nhìn bức tường màu trắng.

Hai người ôm nhau một lúc, không ai nói gì.

Không gian chìm vào tĩnh lặng.

An Tĩnh bỗng nảy ra ý định trêu đùa, đôi chân nhỏ nhắn của cô đứng đưa quắp lấy đôi chân rất dài của cậu, kẹp quanh người cậu, cô khẽ dùng sức, không cho cậu cử động.

Trần Thuật không bận tâm, cậu chỉ ung dung cười cười, "Đừng nghịch."

Đôi mắt tinh nghịch của An Tĩnh lấp lánh ánh sáng, nhưng không chịu nghe lời cậu.

Trần Thuật cúi đầu, hôn cô một cái, đôi môi mím chặt, cậu khàn giọng nói: "Ngoan, đừng nghịch, sẽ xảy ra chuyện đấy."

Câu cuối cùng của cậu đầy hàm ý.

An Tĩnh thoáng khựng lại, hai chân buông lỏng xuống, không dám trêu chọc cậu nữa.

Cô ngả đầu trước ngực cậu. Nhưng chẳng biết vì sao mà đôi tay bất giác đỏ hồng lên.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 41: Quan Tâm

Trần Thuật nhìn cô ngả vào lòng mình, dáng vẻ ngoan ngoãn nghe lời, ngồi yên không nhúc nhích.

Trần Thuật khẽ quay đi, khóe miệng không kìm được mà nhếch lên.

Ai đó ở bên ngoài một lần nữa phá vỡ sự yên tĩnh của hai người.

Tông Tư háng giọng, gào lên lần nữa: "A Thuật, ông mau tới giúp tôi đi, tôi sắp bị hai người này hành đến chết rồi."

Nét mặt cậu ta đầy ám ức, cau mày lườm Châu Tề và Hứa Gia Nghiệp.

Châu Tề làm mặt xấu với cậu ta: "Lại gọi cứu bình tới."

Không biết Trần Thuật ở trong kho có nghe thấy không. Cậu bực tức quay đầu, nhíu mày, miệng chửi một tiếng: "Hứ, cái thằng này."

An Tĩnh đang tựa đầu trước ngực cậu, cô từ từ ngồi thẳng lên, rời khỏi vòng tay của cậu.

Cô khẽ nói: "Anh đi ra đi, họ phải đợi anh bao lâu rồi."

Trần Thuật cau mày, cúi đầu nhìn cô: "Còn em?"

An Tĩnh mỉm cười: "Em không sao, lát nữa em cũng đi."

Trần Thuật vẫn đứng yên, không hề có ý định nhúc nhích, đến tận khi An Tĩnh không biết làm thế nào đẩy cậu ra, cậu mới chịu cất bước, nhưng lại nhanh chóng dừng lại, giơ tay sờ đầu An Tĩnh, nói: "Ừ, vậy anh ra ngoài trước đây."

An Tĩnh ngoan ngoãn gật đầu.

Sau khi Trần Thuật đi, cô ngồi dưới bóng râm bên cạnh cửa sổ, tay chống cằm nhìn ra ngoài.

Gió thổi tới, An Tĩnh nheo mắt lại.

Không biết từ khi nào, Trần Thuật xuất hiện trong tầm mắt, cậu cúi đầu đi về phía Tống Tư và Châu Tề. Tống Tư tiếp tục la hét, vội vàng chạy đến đám lưng, bóp vai cho Trần Thuật như người hầu. Trần Thuật tỏ vẻ khó chịu đẩy cậu ta ra, tâm trạng hình như không tốt.

Tống Tư vẫn cười khi khi, một giây sau liền ném bóng cho cậu, tốc độ rất nhanh, Trần Thuật ngược mắt, đưa tay dễ dàng bắt bóng.

An Tĩnh thay đổi tư thế. Cứ như thế lặng lẽ nhìn cậu, đôi mắt đong đầy ánh nắng.

Ngày cuối cùng của năm cũ.

Trong lớp, cô chủ nhiệm hào hứng nói tràng giang đại hải, hết nói về thi tháng rồi nói về bài thi, hết nói về bài thi lại nói về bài tập, đến khi nói xong câu cuối cùng, cô ngừng một lát mới mỉm cười mở miệng bảo với cả lớp: "Các em, hẹn gặp lại vào năm sau."

Cả lớp cười khì khì, mấy người ngồi cuối lớp vắt chéo chân cười rất nghịch ngợm, lười biếng nhắc lại lời cô: "Cô ơi, năm sau gặp lại."

Ngồi ở hàng ghế cuối cùng nhưng giọng lớn hơn bất kỳ ai.

Sau đó cô gật đầu, rời khỏi lớp.

Khoảnh khắc ấy, tất cả học sinh vui sướng thu dọn sách vở. Hôm nay là ngày cuối cùng của năm, còn được nghỉ ba ngày, ai nấy tinh thần phấn chấn, mặc dù đã phải học cả ngày nhưng hiện tại vẫn thấy khỏe như không.

An Tĩnh và An Nguyệt về nhà trước. Hai chị em chuẩn bị về nhà cất cặp, thay quần áo xong sẽ đi đón giao thừa, không thể mặc đồng phục đi chơi được.

Đám Tổng Tư cũng định như vậy.

Vì thế tất cả hẹn nhau tám giờ gặp ở phố Cửu Giang. Địa điểm này rất gần với chỗ ở của mọi người, cũng gần sông Lý Hoa, hơn nữa hàng quán xung quanh cũng rất nhiều.

Gần bảy rưỡi, An Tĩnh đang đi giày trước cửa, An Nguyệt đứng bên cạnh đợi cô.

Ba Lục Mỹ Hoa không yên tâm, hỏi thêm một câu: "Là bạn nam hay bạn nữ đấy?"

An Nguyệt đang định nói, ông An Hướng Dật ngồi đọc báo trên sofa đã giành phần, cười ha ha: "Em quản chúng nó làm gì, cho dù là nam hay nữ thì hôm nay hãy chơi thật vui, nhớ chụp ảnh pháo hoa mang về cho bố mẹ nhé."

Bà Lục Mỹ Hoa hơi bất mãn với thái độ này của chồng mình, nhưng chỉ lén lườm một cái và không nói gì nữa. Bà khẽ dặn dò các con: "Lúc về nhớ gọi taxi, nếu không có xe thì gọi điện về nhà bảo bố đến đón các con, nhớ không được đi vào đường nhỏ đấy."

Hai chị em gật đầu lia lịa.

Lúc ấy bà Lục Mỹ Hoa mới yên tâm.

Hai người bắt taxi tới phố Cửu Giang, chưa xuống xe đã nhìn thấy một đám con trai ung dung đứng ngay ngã tư. Cả nhóm đều đã thay đồng phục, mặc quần áo thể thao, chẳng hề có dáng dấp học sinh cấp ba.

Trần Thuật đng nghiêng đầu nghe người khác nói chuyện, trên người cậu lúc nào cũng tỏa ra một thứ từ trường vô hình, thỉnh thoảng cúi đầu hút thuốc, tư thế thoải mái, ánh lửa trên ngón tay lúc sáng lúc tối.

Ánh trăng chiếu lên người cậu. Cậu đứng khuất trong bóng tối, thỉnh thoảng lúc cậu ngẩng đầu lên, có thể nhìn thấy khuôn mặt nghiêng rất lạnh lùng.

An Nguyệt xuống xe, cô vừa lướt mắt nhìn, bỗng chốc sa sầm mặt xuống.

An Tĩnh cảm thấy lạ, nhìn lên phía trước. Vừa thấy Lục Cách đứng cùng bọn họ, cô lập tức hiểu ra nguyên nhân. An Tĩnh cười cười, nắm tay An Nguyệt kéo cô ấy đi lên phía trước.

An Nguyệt bất mãn đi theo, vừa đi vừa bĩu môi.

Tổng Tư đứng ngay đối diện với họ, nhìn cái là thấy ngay. Cậu ta hất cằm với Trần Thuật, ám chỉ nhìn bên kia. Trần Thuật quay đầu lại.

Cảm nhận được ánh mắt của đối phương, không biết vì sao An Tĩnh thấy lòng mình ấm lên. Cô cúi đầu nhìn bóng mình dưới đất.

Vẫn chưa tới gần, đã nghe thấy giọng nói bốn cột của Lục Cách và Tổng Tư.

An Nguyệt cau mày, nhìn Tổng Tư chằm chằm, chát vắn cậu ta: "Sao cậu không nói gã này cũng đến?"

Nếu biết có cậu ta, có chết cô cũng sẽ không ra ngoài.

Tổng Tư sờ mũi, khẽ lẩm bẩm: "Nói rồi thì cậu không đi nữa đúng không?"

Cậu đâu có ngốc mà nói ra.

An Tĩnh sợ mọi người khó xử, lảng lảng kéo áo chị gái. An Nguyệt không nói nữa, nhưng vẫn cau mày.

Lục Cách cười khì khì lại gần cô, nheo mắt nhìn: "Sao thế, không muốn gặp mình đến vậy à?"

An Nguyệt liếc nhìn cậu ta, nói: "Biết rồi còn hỏi."

Lục Cách mỉm cười, khẽ cúi người, "Vậy thì xin lỗi nhé, thật ngại quá, tối nay mình sẽ ra sức lượn lờ trước mặt cậu, đến khi..."

An Nguyệt bất giác hỏi: "Đến khi nào?"

Lục Cách nheo mắt, khẽ nói: "Đến khi cậu thích mình thì thôi."

Xung quanh lặng thinh.

Mấy người anh em bên cạnh lần này có thể coi là mở rộng tầm mắt, cùng nhau hò reo. Nhưng không bao gồm Trần Thuật.

Một lúc sau, tiếng reo đầy bốn cột của Tống Tư vang lên: "Wow, lợi hại quá, Lục ca ca, các anh em đều học được rồi, học được rồi ha ha ha."

An Tĩnh trợn mắt há miệng.

An Nguyệt tức quá, toàn thân run lên, nhưng chỉ ngoảnh mặt đi, không nhìn khuôn mặt đáng ghét kia nữa.

Tống Tư lại quay sang khoác vai Trần Thuật, nháy mắt hỏi: "A Thuật, ông học được chưa?"

Trần Thuật nhếch mép về coi thường, liếc nhìn cậu ta hết như nhìn một gã tâm thần, chậm rãi nói: "Ông rảnh lắm à?"

Tống Tư xì một tiếng, "Nhạt nhẽo."

An Tĩnh liếc nhìn cậu, không biết cậu đã dập thuốc từ khi nào, động tác nho nhã về mặt thư thái.

An Nguyệt nhìn về phía xa, đột nhiên cất tiếng, "Kỷ Nguyên tới rồi."

Mọi người đều đưa mắt nhìn sang. Kỷ Nguyên từ xa chạy tới, khuôn mặt đỏ ửng, trán lấm tấm mồ hôi, cô thở hổn hển, vội nói: "Xin lỗi mình đến muộn."

Tống Tư cười đáp, "Không sao, bọn mình cũng vừa mới đến."

Cậu ta nhìn đồng hồ đeo tay, cau mày nói: "Đi thôi, đi thôi, đi ăn thịt nướng, đói chết đi được, mình đã đặt chỗ trước rồi."

Châu Tề cười cười, trêu chọc cậu ta, "Được đấy Tống Tiểu Tư, hoạt động hôm nay giao hết cho ông chủ trì."

Tống Tư ưỡn ngực, vỗ vỗ tỏ ra hòa phóng nói: "Không thành vấn đề, cứ để đây cho tôi."

Cậu ta đi trước dẫn đường. Theo sau là ba cô gái. Sau cùng là bốn chàng trai, chậm chậm đi theo sau.

Tống Tư ngoảnh đầu đang định nói chuyện, ánh mắt lướt qua một người, bỗng chốc có chút bất mãn, lớn tiếng hét: "Lão Hứa, tối giao thừa ông vẫn cứ khư khư cái máy game là sao?"

Hứa Gia Nghiệp không rời mắt khỏi tay, đã luyện được bản lĩnh không cần nhìn phía trước vẫn có thể đi được. Cậu ta làu bàu: "Ông quản được tôi à?"

Trên đường đi, ánh trăng rất sáng.

Thiếu niên thiếu nữ cùng bước đi, cười cười nói nói.

Tuy thời tiết rất lạnh, nhưng không ngăn được những trái tim ấm nóng.

Đến quán đồ nướng, bên ngoài đã có rất nhiều người đang chờ. May mà đã đặt chỗ trước.

Nhân viên phục vụ đưa họ đến chiếc bàn lớn đặt bên trong, mấy người chen chút vẫn có thể ngồi được. Cả nhóm ngồi xuống.

An Tĩnh ngồi cạnh An Nguyệt, bắt đầu cởi áo khoác, trong quán rất nóng, thêm vào đó là tiếng thịt nướng xì xèo xì xèo trên khay nướng của các bàn khác, hai mắt cô sáng lên, cảm thấy có vẻ rất ngon.

Không biết từ lúc nào có một người ngồi xuống bên cạnh cô.

An Tĩnh quay sang nhìn, nhận ra người đó là Trần Thuật. Cậu nhận thấy ánh mắt của cô, nhìn sang. An Tĩnh sửng người một chút, lại quay mặt đi như không có chuyện gì xảy ra.

Hôm nay là ngày cuối cùng của năm, quán thịt nướng vô cùng đông đúc, nhân viên phục vụ chạy đi chạy lại, mồ hôi ướt cả lưng.

Tổng Tư hỏi mấy bạn nữ muốn ăn gì, sau đó cậu ta lãnh toàn quyền phụ trách gọi món.

Nhân viên phục vụ mang rất nhiều món ăn kèm lên trước, hết đĩa này đến đĩa khác, khiến An Tĩnh có cảm giác chỉ ăn mấy món này cũng đủ no rồi.

Cô nuốt nước bọt, cầm đũa inox lên, gấp một miếng kim chi.

Đôi đũa rất trơn rất nặng, cô cảm thấy không quen lắm. Đồ ăn vào tới miệng, cô bất giác nhăn mặt, quá chua quá cay, muốn nhổ ra ngay, nhưng như vậy thật không lịch sự chút nào nên vẫn cố nuốt.

Trần Thuật cau mày, đặt một cốc nước trước mặt cô, khẽ nói: "Uống chút nước đi."

An Tĩnh uống hết nửa cốc nước mới thấy khá hơn một chút.

Cô hít một hơi nói: "Cảm ơn."

Cậu nhìn cô, rồi nói: "Không ăn được thì đừng cố."

Nói rồi cậu đẩy đĩa kim chi cay kia ra thật xa.

An Tĩnh quay sang nhìn một lúc, giờ cô vươn tay ra cũng không gấp được.

Thôi vậy.

Suốt bữa ăn, mọi người mới chuyện rất hưng phấn.

Mấy cô gái không còn câu nệ nữa, nhóm nam sinh lại giỏi trêu chọc và biết cách gợi chuyện.

An Nguyệt cho dù sa sầm mặt xuống vì Lục Cách ngồi đối diện, nhưng vẫn không thể không bật cười trước những mẩu truyện cười nho nhỏ bất ngờ của cậu ta, coi như là được trút giận.

Trần Thuật không ăn nhiều, cậu chê thịt nướng quá ngấy, quá nhiều mỡ, chỉ là suốt bữa ăn, chốc chốc cậu lại nghiêng đầu nhìn An Tĩnh bên cạnh.

Cô nhìn chăm chăm vào khay nướng, tò mò chờ thịt chín, hết như con thú nhỏ đang háo hức chờ đợi. Mái tóc buông dài xòa xuống tai, khiến cô phải vén lên suốt, nhưng cô chẳng hề vì thế nào khó chịu.

Có điều, chuyện ấy lại khiến Trần Thuật ngứa ngáy trong lòng, cậu rất muốn làm thay cô.

Cậu quay sang nhìn cô. Lông mi của cô rất dài, khuôn mặt thanh tú, khóe miệng nở nụ cười dịu dàng, thỉnh thoảng cô sẽ quay sang thảo luận với An Nguyệt xem phần thịt nào là ngon nhất.

Trần Thuật xao động, lòng cậu trao lên một khao khát, muốn được giấu kín cô vào nơi sâu nhất trong đáy lòng mình, vô cùng khao khát, vô cùng gấp gáp, không muốn cho bất kỳ ai nhìn ngắm.

Ăn xong mọi người ôm bụng ngồi nghỉ một lúc.

An Tĩnh thấy hơi nóng, cô đi ra ngoài trước. Bên ngoài gió đêm lồng lộng, bỗng chốc một cảm giác mát lạnh phủ vào mặt, cô rướn cổ, hy vọng cổ cũng được hóng gió, cô đã ăn tới mức mũi cũng lấm tấm mồ hôi, giờ đang quạt tay cho mát.

Hóng gió một lúc, bắt đầu thấy hơi lạnh.

Cô rùng mình, chuẩn bị vào trong tìm mọi người. Vừa quay người thì nhìn thấy có một người chậm rãi từ trong quán bước ra.

Cô thoáng sửng người, cứ đứng như vậy nhìn cậu bước lại gần.

Trần Thuật đẩy cửa, đứng bên cạnh cô, ngắm nghía cô từ trên xuống dưới, sắc mặt rất khó coi, cậu cau mày, hỏi cô: "Không lạnh sao?"

An Tĩnh rút tay vào trong ống tay áo, mỉm cười ngượng ngùng: "Bây giờ thì thấy hơi lạnh rồi."

Trần Thuật hừ một tiếng, đưa chiếc áo khoác trên tay cho cô. Chính là chiếc áo cô đã cởi ra khi mới đi vào quán.

Cô cười cười: "Cảm ơn." An Tĩnh mặc áo vào. Đang định nói chuyện thì thấy cậu ngồi xuống.

Hả? Ngồi xuống làm gì?

An Tĩnh vội cúi đầu, lúc ấy mới phát hiện cậu chạm vào giày của cô.

Đôi giày thể thao của cô đã tuột dây từ khi nào, một bên dây tuột ra dính xuống đất mà chính cô cũng không nhận ra.

Cậu muốn giúp cô buộc dây giày, ý nghĩ này bất chợt loé lên trong đầu, cô vội lùi lại một bước, khẽ nói: "Tự em có thể..."

Vẫn chưa nói hết câu, cậu ngẩng đầu nhìn coi một cái, "Đừng nhúc nhích."

An Tĩnh bậm môi ngoan ngoãn nghe theo.

Trước mặt mọi người, cậu ngồi như vậy, lẳng lặng buộc dây giày cho cô, người đang xếp hàng bên ngoài đều nhìn sang với vẻ hiếu kỳ, cười cười thì thầm to nhỏ.

An Tĩnh có chút xấu hổ, cô cúi mặt xuống. Đập vào mắt là cái gáy của Trần Thuật với mái tóc đen và dày. Cậu chậm rãi buộc dây giày cho cô, động tác rất nho nhã. Buộc xong cậu đứng dậy.

An Tĩnh không biết nên phản ứng như thế nào, đành đáp nhỏ nhẹ một câu: "Cảm ơn."

Từ nhỏ tới lớn, bố cô là người đàn ông duy nhất buộc dây giày cho cô như thế này, cậu chính là người thứ hai. An Tĩnh hơi xúc động, mỉm cười nhìn cậu với đôi mắt sáng rỡ.

Trần Thuật cảm thấy không tự nhiên lắm trước ánh mắt của cô. Cậu nghiêng đầu đi, che miệng ho một tiếng, vờ ra vẻ nhìn đám đông.

Hai người đứng song song với nhau, bên cạnh người qua kẻ lại tấp nập.

Ánh đèn đường sáng rực, bầu trời lấp lánh ánh sao.

Trần Thuật hai tay đút túi, thư thái đứng đó. Cậu cúi đầu, nhìn xuống mặt đất.

Một lúc lâu sau, vành tai hơi đỏ, cậu không kịp được nói một câu: "Lần đầu tìm anh buộc dây giày cho người khác."

Giọng nói như có chút khoe khoang, bày tỏ tam sự, tất cả hoà trộn vào nhau.

Người qua kẻ lại cười cười nói nói, trong âm thanh ồn ào đó, An Tĩnh dường như đã nghe thấy câu nói ấy.

Cô ngoảnh đầu nhìn cậu bằng ánh mắt nghi ngờ, do dự ờ một tiếng.

Nghĩ một lúc, cô tiếp thêm: "... Cảm ơn anh."

Trần Thuật ngậy người trong giây lát, hơi lúng túng, khoé miệng nhếch lên rồi chùng xuống ngay, im lặng giây lát cậu hạ giọng nói: "Sau này sẽ không buộc cho t khác nữa."

An Tĩnh phản ứng chậm, mãi vẫn không hiểu, cô nghiêng đầu, phân tích một lúc. Sau đó dần hiểu ra, miệng khẽ mấp máy, muốn nói gì đó nhưng không biết phải bắt đầu từ đâu.

Cô cúi đầu, nhìn bóng của hai người in dưới mặt đất.

Cậu cao hơn cô rất nhiều, nhìn chẳng khác nào cô đang dựa vào người cậu.

An Tĩnh ừ khe khẽ, dịu dàng nói: "Em biết rồi."

Lời nói theo gió lọt vào tai cậu. Trần Thuật quay đầu sang, mỉm cười rồi lại nói: "Cùng lắm là buộc cho con gái."

An Tĩnh sững người, quay đầu lập lại: "Con gái?"

Cậu lặng lẽ nhìn coi như vậy, không nói gì.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 42: Anh Muốn Ở Bên Em Thật Lâu

Ánh mắt cậu tối tăm không rõ.

An Tĩnh sững sờ, anh anh anh... mãi cũng không nói ra được, có chút lắp bắp, cái gì mà con gái chứ? Cái người này nghĩ đi đâu rồi không biết.

Có lẽ biểu cảm của An Tịch có chút ngây ngô, Trần Thuật cuối cùng cũng không kìm được cúi đầu, che miệng cười thầm, sao lại thú vị thế này nhỉ.

An Tĩnh nhận ra cậu đang trêu mình, lần đầu tiên tức giận tới mức bặm môi gườm gườm nhìn cậu.

Không cho cô cơ hội nghĩ nhiều, cánh cửa phía sau mở ra. Một đám người ồn ào huyền não bước ra.

Tổng Tư vô duyên hết sức, chen vào giữa hai người họ, nhìn trái nhìn phải, đầu lắc la lắc lư: "Làm gì thế? Sao hai người ngẩn tò te đứng ở đây vậy?"

An Tĩnh: ...

An Nguyệt đi theo sau vừa đưa túi cho An Tĩnh vừa than phiền: "Bên trong nóng quá, làm mặt chị cũng đỏ hết cả lên."

Lục Cách thính tai nghe thấy câu nói ấy. Cậu ta bước lại trêu đùa: "Hả? Lẽ nào không phải anh làm cho e đỏ mặt hay sao?"

An Nguyệt không chút biểu cảm: "Da mặt của cậu dày thật đấy."

Lục Cách mặt nhăn mày nhí: "Cưng à, em khó tính thật đấy."

Tổng Tư cau mày ngắt lời bọn họ: "Đi thôi, hai người đừng có đứng đó mà tán tỉnh ve vãn nhau nữa, buồn nôn chết đi được, không thấy ngán à."

An Nguyệt đang định nói gì đó, Lục Cách đứng cạnh cười hì hì nói: "Nghe thấy chưa, em cũng phải nghĩ tới cảm nhận của người xung quanh một chút chứ."

An Nguyệt thật sự chưa từng gặp người nào không biết xấu hổ như vậy, không biết vì sao, hễ gặp Lục Cách là cô lại biến thành An Nguyệt cáu gắt dễ nổi nóng, hoàn toàn không còn là lớp trưởng kiêu ngạo thường ngày nữa.

Trần Thuật không có hứng thú nhìn hai người này. Cậu nhìn đi chỗ khác, quay sang nói nhỏ với An Tĩnh: "Đi thôi."

Nhưng hình như chị cô có vẻ rất tức giận.

An Tĩnh nhìn Trần Thuật khế nói: "Anh đi trước đi."

Cô nói xong, một tay khoác tay An Nguyệt, một tay kéo Kỷ Nguyên.

Thấy vậy, Trần Thuật không nói gì, chỉ khữ ngừng lại một chút, cậu mím chặt môi, không nói lời nào đi lên phía trước. Tổng Tư kéo Lục Cách đi phía sau.

Bây giờ cũng mới có chín rưỡi, còn lâu mới tới mười hai giờ. Bọn họ bàn bạc rồi đi tới quán bi-a giết thời gian.

Mấy cô gái đều tỏ vẻ ngơ ngác không hiểu, bọn họ chưa từng chơi bi-a bao giờ. Tổng Tư nói có thể dạy họ, có điều họ lại không muốn học cho lắm. Vì thế họ gọi mấy cốc nước ép hoa quả rồi ngồi sang một bên.

Mấy cậu con trai thì có vẻ háo hứng mong chờ.

Chơi được vài ván thì học bắt đầu mất hứng thú, nguyên nhân là có một người thống trị bàn bi-a này, không thú vị chút nào.

An Tĩnh thấy chán, cô đeo tai nghe cúi đầu chơi game trên điện thoại một lúc.

Không biết bao lâu sau, đột nhiên trong tầm mắt xuất hiện một cây gậy, khẽ chọc xuống đất. An Tĩnh bất ngờ, ngẩng đầu mới phát hiện không biết từ lúc nào những người vốn đang ngồi xung quanh đã đi đâu rồi.

Cô bỏ tai nghe xuống.

Trần Thuật đứng trước mặt An Tĩnh, nhoẻn miệng cười: "Chơi không, anh dạy em?"

An Tĩnh nhìn quanh, lầy lăm lạ hỏi cậu: "Mọi người đâu rồi?"

"Bọn họ á?" Trần Thuật cúi mắt xuống, thản nhiên nói: "Khả năng chịu đựng quá kém, bị tài nghệ của anh dọa cho chạy hết rồi."

Hả? Thật hay đùa vậy, An Tĩnh không tin lắm, mặt tỏ vẻ nghi ngờ.

Trần Thuật nhún vai, ngồi xuống bên cạnh An Tĩnh, tay chậm chậm xoay xoay cây gậy, dáng vẻ đầy thư thái.

An Tĩnh lại hỏi: "Chị em và Kỷ Nguyên đâu?"

Trần Thuật lắc đầu nói: "Không biết, không để ý."

An Tĩnh đứng dậy, định đi tìm bọn họ. Trần Thuật cau mày, cậu kéo tay An Tĩnh, khẽ nói: "Đừng bận tâm tới bọn họ, không lạc được đâu."

Một lúc sau cậu nhỏ giọng nói: "Ở đây với anh một lúc."

Cả ngày hôm nay đều không có thời gian ở riêng với cô, lúc này cô đang ở ngay trước mặt cậu. Cậu thấy nhờ cô.

An Tĩnh cười cười, lại ngồi xuống.

Trần Thuật cầm cây gậy trên tay vuốt ve, trong đầu lóe lên một ý nghĩ. Cậu lại hỏi cô một lần nữa: "Không học thật à?"

An Tĩnh nhìn cậu với vẻ kỳ lạ, trả lời: "Không học."

Vì sao Trần Thuật cứ muốn cô chơi bi-a thế nhỉ, có vấn đề. Trần Thuật cup mắt, ừ một tiếng.

Dáng vẻ rất hựt hẩng khi bị cô từ chối, trông cậu rất ám ức. An Tĩnh nhìn thấy dáng vẻ ấy, cô có chút lúng túng không biết làm thế nào, khẽ dò hỏi: "Hay là anh dạy em đánh một quả bóng?"

Trần Thuật bật cười: "Được thôi."

Họ đứng dậy, Trần Thuật đưa gậy của mình cho cô, nói rất tỉ mỉ cho cô biết, nên dùng tư thế như thế nào, nên cầm gậy ra sao, cậu

không tìm được, nếu cô không hiểu, cậu định đích thân dạy cô cảm nhận cảm giác đánh bóng.

An Tĩnh nghiêng đầu nhìn cây gậy trên tay, hơi nặng. Cô nghĩ một lúc, cúi người xuống, học theo dáng vẻ lúc nãy của cậu, nhắm một quả bóng màu đỏ, tay dùng lực, quả bóng trắng thuận thế va vào quả bóng đỏ.

Trần Thuật đang định nói tư thế này của em không đúng, để anh dạy em đặt tay ở đâu như. Nhưng vẫn chưa nói xong thì quả bóng đỏ cạch một tiếng rơi vào lỗ.

Trần Thuật mím chặt môi, nén lại những lời đang định nói ra.

Lúc đầu An Tĩnh cũng rất kinh ngạc, cô nhìn vẻ mặt của Trần Thuật, đảo mắt cố tình nói: "Sao em lại lợi hại như vậy nhỉ."

Trần Thuật cố gắng giữ vẻ điềm tĩnh, gật đầu khen ngợi: "Ừ, rất lợi hại."

Không được rồi, buồn cười chết mất thôi. An Tĩnh khó khăn lắm mới nhịn được cười.

Lúc này đám Tổng Tư quay lại.

Kỷ Nguyên và An Nguyệt mặt ngơ ngác đi theo sau, Tổng Tư ôm một đồng hồ trên tay, đặt cạnh chiếc bàn nhỏ, chưa mở ra đã ngửi thấy mùi thơm.

Cậu ta hô lớn: "Mau lại đây ăn đồ, mau lại đây ăn đi, cái này ngon lắm."

Thì ra bọn họ đi mua đồ nướng, có điều có cần nhiều người đi như vậy không.

Thì ra Trần Thuật và Tống Tư cá cược với nhau, ai thua thì người đó phải ra ngoài mua đồ nướng, không cần suy nghĩ nhiều, dĩ nhiên là Tống Tư thua.

Có điều cậu ta thua thì thua, nhưng lại chợt nảy một ra ý, cứ bắt mọi người phải đi cùng cậu ta, Kỷ Nguyên và An Nguyệt cũng phải đi.

Vì cái gì? Dĩ nhiên là vì Trần Thuật rồi, người này đến bây giờ vẫn chưa theo đuổi được An Tĩnh, hiếm khi cậu thích một người như vậy, cổ thụ ngàn năm bỗng nhiên nở hoa giống như kỳ tích vậy, sao cậu ta có thể không giúp anh em được chứ.

Lần đầu tiên Trần Thuật cảm thấy không nói với tên gốc Tống Tư này đúng là một suy nghĩ chính xác, ít ra thì cậu ta cho hai người họ thời gian ở riêng bên nhau.

An Nguyệt còn ngơ ngác hơn, đang chơi điện thoại yên lành tự nhiên bị kéo ra ngoài, còn tưởng là có chuyện gì gấp, hoá ra là đi mua đồ nướng.

Kỷ Nguyên lẳng lặng nhìn bàn tay bị cậu ta kéo đi, khoé miệng nhoen lên.

Mọi người xúm lại cùng ăn đồ nướng, nói nói cười cười, các cô gái cũng r chơi bi-a. Đám con trai thì đứng cạnh khoác lác.

Ý nghĩ muốn tay cầm tay dạy An Tĩnh chơi bi-a của Trần Thuật thế là tiêu tan.

Không biết từ lúc nào đã đến mười một giờ.

Bọn họ bàn bạc với nhau này giờ đi bộ ra sông Lý Hoa là cũng vừa rồi.

Đêm khuya, thời tiết rất lạnh, gió lạnh thấu xương, rít lên ào ào.

Trên đường đến sông Lý Hoa có một con phố đi bộ nổi tiếng. Đây là con đường bắt buộc phải đi qua, từ đằng xa đã có thể thấy ánh đèn neon nhấp nháy.

Bình thường đã rất đông người, hôm nay càng đông hơn, mọi người chen chúc đi lại tấp nập, ồn ào náo nhiệt, khắp nơi đều là không khí tươi vui rộn rã, khuôn mặt mọi người đều nở nụ cười rạng rỡ.

Người ngoại quốc có thể bắt gặp bất cứ đâu, khắp nơi vang lên tiếng chào mời của hàng quán bên đường.

Trên đường đã rực rỡ ánh đèn, đủ loại màu sắc sặc sỡ, biển quảng cáo không ngừng chạy quảng cáo, cũng đang chờ đợi đếm ngược thời gian, đèn neon vô cùng chói mắt.

Quả thực là quá đông đúc chật chội, gần như là chỉ có người với người. Đám con trai vây quanh các cô gái, bảo vệ bọn họ đi lên phía trước.

An Tĩnh vẫn còn đang ngấm nhìn không khí náo nhiệt xung quanh, hết nhìn sang trái lại nhìn sang phải, lâu lâu lại kéo tay An Nguyệt và Kỷ Nguyên nói chuyện, hai người họ cũng vô cùng phấn khích.

Đám con trai đứng ngay phía sau, ba cô gái có thể nghe rất rõ tiếng khoác lác trêu chọc của bọn họ. Bọn họ nói chuyện rất thú vị, buột miệng nói đùa cái gì gì đó cũng có thể khiến ba cô gái cười tới mức không ngậm được miệng lại.

Chiếc áo cô đang mặc hôm nay là áo có mũ, cảm nhận được phía sau có người kéo mũ của mình, cô ngoảnh đầu, Trần Thuật đang bình tĩnh nhìn cô.

Bốn mắt nhìn nhau, cậu vẫn không buông tay.

An Tĩnh không kìm được chậm rãi nói: "Sao vậy?"

Trần Thuật khẽ đáp: "Không có gì, chỉ sợ em bị lạc thôi."

Coi cô là trẻ con chắc. An Tĩnh đang định nói gì đó thì bị An Nguyệt kéo tay, cô ấy chỉ về phía xa: "Em nhìn bên kia kìa, ánh đèn sáng quá."

Sự chú ý của An Tĩnh lập tức bị kéo đi.

Trần Thuật lặng lẽ liếc nhìn bóng lưng cô, thở dài ngao ngán, chỉ có thể nghiêng đầu tiếp tục nghe Tống Tư khoác lác.

Khó khăn lắm mới theo được dòng người tới sông Lý Hoa. Lúc này đã rất đông người rồi, bọn họ đợi rất lâu mới chen được tới chỗ lan can. Bên kia sông Lý Hoa là những toà nhà cao chọc trời, hùng vĩ tráng lệ.

Trên sông là những chiếc du thuyền đèn màu rực rỡ.

Đêm tối, gió rất lạnh, nhưng không thể xoá đi được gương mặt phấn khích của mọi người.

Không biết vì sao, vẫn chưa đếm ngược, Tống Tư đã ngửa cổ lên trời rú lên, có điều mọi người xung quanh không để ý, giao thừa mà, ai cũng xúc động.

An Tĩnh nhào người trên lan can, cô thấy rất vui, tuy trời rất lạnh, nhưng có thể đón giao thừa, cùng ngắm pháo hoa với nhiều bạn bè thế này, quan trọng nhất là có người đang đứng bên cạnh cô.

Cô quay sang nhìn Trần Thuật, lúc này trên tay cậu cầm điện thoại, khuỷu tay hờ hững chống trên lan can, khuôn mặt nghiêng với đường nét rất đẹp, ngẩng đầu nhìn đăm đăm về phía bờ bên kia.

Lúc cậu không nói gì, xung quanh cậu có một vẻ tĩnh lặng lạnh lùng.

Không biết vì sao, mọi người xung quanh đột nhiên hét lên.

An Tĩnh ngơ ngác nhìn quanh, bắt đầu đếm ngược rồi!

Cuộc vui chính thức bắt đầu.

Màn hình quảng cáo trên các toà nhà cao tầng ở bên kia sông đều bắt đầu đếm ngược mười giây.

An Tĩnh bỗng cảm thấy vô cùng hồi hộp, hơn thế là sự phấn khích.

Rất nhiều người bắt đầu hét to theo con số trên màn hình quảng cáo.

An Tĩnh cũng thầm đọc trong lòng.

Ba!

Hai!

Một!

Trong nháy mắt, pháo hoa nở rộ trên bầu trời.

Những bông pháo hoa màu sắc sặc sỡ vụt sáng rồi tan biến trong nháy mắt. Cô dần dần say sưa ngắm nhìn, những bông pháo hoa nhiều không đếm xuể, từng chùm từng chùm rực rỡ sáng trên bầu trời, giống như đóa quỳnh sớm nở tối tàn.

Đông phong dạ phóng hoa thiên thụ,

Cảnh xuy lạc, tinh như vũ.

(Gió đông thổi làm nở ngàn cây hoa,

Cuối cùng rơi rụng, như mưa sao.

Đây là hai câu thơ trích trong bài thơ "Thanh ngọc án - Nguyên Tịch" của Tân Khí Tật.)

Lúc này cô chỉ có thể nhớ tới hai câu thơ được dạy trong sách giáo khoa.

Có lẽ không có cảnh tượng nào đẹp hơn cảnh tượng này.

Bỗng chốc, một tiếng tách bang lên ngay bên tai cô.

Cô nhìn sang bên cạnh, Trần Thuật ngược mắt, cất điện thoại đi như không có chuyện gì xảy ra, mỉm cười với cô: "An Tĩnh, chúc mừng năm mới."

Cô nhoẽn miệng cười, khẽ đáp lại cậu: "Trần Thuật, chúc mừng năm mới."

Mọi người xung quanh thi nhau nói chúc mừng năm mới, đám đông ồn ào, còn có cả những tiếng la hét reo hò, không ai nghe thấy lời thì thầm của họ.

An Tĩnh ngây người nhìn pháo hoa trước mắt, dường như không bao giờ hết vậy, rực rỡ muôn màu. Nền trời tối đen như được chiếu sáng, cánh hoa như mưa, đi vào trái tim mỗi người.

"An Tĩnh." Trần Thuật gọi cô

An Tĩnh ừ một tiếng, tiếp tục ngắm nhìn cảnh tượng khiến người ta khó quên trước mắt.

"Chúng ta cùng nhau thi vào một trường đại học nhé."

Giọng nói lạnh lạnh trầm thấp của cậu vang lên bên tai cô.

Có gió thổi qua, làm mờ tầm nhìn.

An Tĩnh sửng người một lúc, quay đầu lại.

Trần Thuật này giờ luôn lặng lẽ nhìn cô, vẻ mặt rất chân thành, đôi mắt đen sâu thẳm chăm chú ngắm nhìn, chỉ có hình bóng của cô. Cậu im lặng một lúc, thấp giọng nói: "Anh muốn ở bên em, thật lâu."

Bên tai tiếp tục vang lên tiếng pháo hoa bùng nổ rực rỡ trên bầu trời.

Nhưng tâm tư của An Tĩnh thì đã xa rời cảnh tượng tuyệt đẹp ấy.

Cô bỗng cảm thấy, đây là câu nói hay nhất, lãng mạn nhất mà cô nghe được từ trước tới giờ. Khoảnh khắc đôi mắt của cậu ánh lên nụ cười, dường như An Tĩnh đã nhìn thấy cả dải ngân hà trong mắt cậu.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 43: Em Ngắm Pháo Hoa, Anh Ngắm Nhìn Em

Hai người nhìn nhau.

An Tĩnh cảm thấy các dây thần kinh trong đầu mình đều đang run rẩy, cô thở ra khói trắng, nhoèn môi, khuôn mặt trắng trẻo, chậm rãi nói: "Được thôi."

Trần Thuật nhếch miệng mỉm cười, cậu đưa tay ra nắm lấy bàn tay đang đặt trên lan can của An Tĩnh, tất cả mọi người đều đang mãi ngắm pháo hoa, không ai để ý đến bọn họ cả.

An Tĩnh hơi cử động, cũng nắm chặt tay cậu.

Mặc dù tim đập thành thịch, nhưng tay cô vẫn lạnh lạnh. Tay của Trần Thuật rất ấm, dần dần truyền hơi ấm cho cô, bọn họ nắm tay nhau giữa đám đông, ngắm nhìn pháo hoa rực rỡ trước mắt.

Không biết vì sao mấy người Châu Tề, Tống Tư bên cạnh phát ra những tiếng hò reo gào thét, những người không biết còn tưởng bọn họ uống say. Con trai ở tuổi này, làm gì cũng ngông nghênh ngạo nghễ, hoàn toàn không để tâm đến ánh mắt của người khác.

An Tĩnh cảm thấy tính cách của Trần Thuật cũng như vậy, hoàn toàn không bận tâm tới người khác. Từ trước tới nay cậu đều chiều theo ý cô, cô bảo không công khai mối quan hệ của hai người, cậu liền nghe theo suy nghĩ của cô, chưa bao giờ phản đối.

Cảm giác ấm áp trào dâng trong lòng, An Tĩnh nắm chặt tay cậu.

Trần Thuật quay sang nhìn cô, sau đó điềm điềm nhìn ra hướng khác. Cậu nắm tay An Tĩnh đưa lên môi, cúi mắt hôn lên tay cô một cái.

Hôn lên mu bàn tay, môi của cậu rất mỏng rất mềm, hơi nóng phản phát.

"A a a a a." Hứa Gia Nghiệp đứng cùng hàng đột nhiên hét lên rất to. An Tĩnh giật nảy mình, vội vàng bỏ tay xuống, rút tay lại. Vờ ra vẻ không có chuyện gì xảy ra.

Tay của Trần Thuật vẫn giữ nguyên chỗ cũ, cậu cau mày, nhìn cô với vẻ không vui.

Hứa Gia Nghiệp thở hổn hển hà hển hển, hai mắt hơi đỏ, cậu giơ hai tay lên, vẻ mặt kích động, hét lên trời: "Tôi hy vọng Dota Trung Quốc có thể đứng trên đỉnh cao thế giới!"

Mấy người đều bật cười, Hứa Gia Nghiệp nghiện game, vô cùng yêu thích game Dota. Nghe nói, nếu không phải do mẹ cậu ngăn cấm, cậu ta đã đi làm game thủ chuyên nghiệp rồi.

Dota là tín ngưỡng của cậu ta.

An Tĩnh mỉm môi, cảm thấy hơi có lỗi với Trần Thuật. Cô lén lút lấy ngón tay trở ngoắc ngón út của cậu. Trần Thuật không nhúc nhích, hai tay đút vào túi, hờ hững ngăm nhìn pháo hoa trước mắt.

An Tĩnh cười cười, miệng cậu mím chặt, lại không vui rồi.

Cô nghĩ một lúc, lẳng lặng thò tay vào túi áo khoác của cậu, dùng móng tay gãi gãi vào lòng bàn tay rất dày của cậu, từng chút từng chút, như gần như xa, tất cả là muốn lấy lòng cậu.

Trần Thuật thở dài một tiếng.

Đối với cô, cậu không biết làm thế nào cả, sa sầm mặt xuống tỏ vẻ cau có, rồi lại nắm chặt tay cô, cảm giác ngứa ngứa từ lòng bàn tay lan tận vào tim, gợi lên cảm giác nóng rát.

Xem hết pháo hoa, trên sông Lý Hoa vẫn chật kín người.

Đêm nay chắc chắn là một đêm không ngủ.

Đám con trau lúc này đã rất phấn khích rồi, thi nhau nghĩ xem tăng tiếp theo đi đâu chơi, đáng tiếc là các cô gái không thể tham gia, bọn họ đều phải về nhà.

Đêm nay đặc biệt khó bắt taxi.

Gần như tất cả mọi người đều đang đợi xe, sau một hồi bàn bạc họ quyết định gọi điện thoại cho ông An Hướng Dật tới đón. Họ tìm một góc ngồi xuống đợi xe.

Gió lạnh ào ào, đêm càng lạnh hơn.

An Tĩnh đội mũ áo lên, đám con trau phải đợi sau khi con gái ra về an toàn, bọn họ mới an tâm. Nhưng lại vì phụ huynh người ta đến đón, cũng không tiện đứng quá gần, vì thế bọn họ đứng cách một đoạn khoác vai bá cổ buồn chuyện.

Hai mươi phút sau, xe của ông An Hướng Dật mới đến.

An Tĩnh đi lên trước mở cửa xe. Cô dừng lại một lúc, đột nhiên quay đầu, lặng lẽ nói hai tiếng tạm biệt với Trần Thuật bằng khẩu hình miệng.

Có điều chưa đợi cậu đáp lại, An Tĩnh đã bị An Nguyệt kéo lên xe.

Nhà Kỷ Nguyên khá xa, bọn họ chuẩn bị đưa Kỷ Nguyên về nhà trước.

Khoảnh khắc chiếc xe phóng qua, bóng của bọn họ đổ dài thành một đường thẳng, An Tĩnh còn quay lại nhìn đến tận khi không còn thấy bóng người mới ngồi thẳng người lại.

Trên đường đi, ông An Hướng Dật hỏi chuyện giao thừa chơi có vui không, pháo hoa có đẹp không.

An Nguyệt chốc chốc lại trả lời, An Tĩnh nhìn ra ngoài cửa xe, hai bên đường đèn điện sáng rực, kéo dài suốt cả chặng đường.

Về đến nhà đã muộn lắm rồi. Mọi người về phòng nghỉ ngơi.

An Tĩnh tắm rửa xong nằm xuống giường, cô nằm nghiêng. Bên ngoài gió lạnh rít lên từng hồi, trong nhà ấm áp như mùa xuân.

Cô cầm điện thoại, nhấn một tin nhắn cho cậu.

"Em về nhà rồi."

Bên kia rất lâu không nhắn lại.

An Tĩnh ôm gấu bông, co tròn người lại, bật chiếc đèn ngủ nhỏ.

Đêm khuya vô cùng yên tĩnh.

Điện thoại rung lên.

"Buồn ngủ chưa?"

An Tĩnh dụi mắt, cô gắng để mình tỉnh táo, cô nhấn lại.

"Bình thường, chưa buồn ngủ lắm."

Cô đặt điện thoại bên gối, tưởng rằng phải một lúc nữa cậu mới nhấn lại, cô nghiêng người định chợp mắt một lúc.

Nhưng không ngờ cậu không nhấn tin mà lại gọi đến.

An Tĩnh hơi ngạc nhiên, cô chồm chần qua đầu, cuộn mình trong chăn, muộn quá rồi, cô sợ nói chuyện sẽ bị mọi người nghe thấy.

Sau khi nhận điện thoại, đầu bên kia không lên tiếng.

Cô khẽ gọi: "Trần Thuật?"

Đầu bên kia ho một tiếng, Trần Thuật khẽ ừ một tiếng.

Cô không biết vì sao, nghe thấy giọng nói của cậu, khoé miệng bất giác nở nụ cười.

Cô tò mò hỏi: "Sau đó bọn anh đi đâu chơi vậy?"

"Quán net." Cậu hút một hơi thuốc, trả lời ngắn gọn, bên trong quá ồn ào, cậu ra ngoài gọi điện thoại cho cô. Bầu trời đêm đầy sao, Trần Thuật nghiêng người đứng dựa vào tường, ánh trăng hắt xuống người cậu, tạo thành một bóng râm.

Ánh mắt của cậu khẽ nhìn xuống, tay kẹo một điếu thuốc, mấy sợi tóc xoà xuống trán, trông có chút bất cần.

Giờ này cũng có vài cô gái tới quán nét. Lúc họ đi ngang qua chú ý thấy cậu, cứ nhìn cậu mãi, thì thầm to nhỏ với nhau.

Trần Thuật không bận tâm tới bọn họ, cậu tiếp tục hỏi người trong điện thoại: "Sao vẫn chưa ngủ?"

Một lúc sau, giọng nói mềm mại dịu dàng vang lên ở đầu dây bên kia, "Đợi anh mà."

Trần Thuật cười tươi.

An Tĩnh túm chặt gấu bông.

Cậu hỏi: "Có phải em trốn trong chăn nói chuyện với anh không?"

An Tĩnh á một tiếng, "Sao anh biết?"

Trần Thuật khẽ cười, "Nghe giọng khác khác."

"Vậy sao?"

"Ừ."

"Anh ra ngoài như vậy có sao không? An Tĩnh thay đổi tư thế, trong chăn có chút ngột ngạt, cô lẳng lặng mở hé chăn, "Bọn họ đều đang đợi anh chơi game mà."

Trần Thuật lại thở ra một hơi thuốc, khói thuốc bay lên không trung, trong làn khói, đôi mắt của cậu đen láy sâu thẳm, cậu trả lời ngắn gọn: "Không sao."

Cậu lại nói: "Bọn họ mong anh đừng quay lại ấy chứ."

Cô khẽ hỏi: "Vì sao?"

Trần Thuật nhếch miệng cười hờ hững, có chút huyền hoang. Cậu trầm giọng nói: "Bọn họ đều không đấu lại được anh, sợ thua anh."

An Tĩnh bật cười.

Cô gái muốn đi vào quán nét đứng đó chần chừ một lúc.

Cô ta có mái tóc dài xoã xuống vai, rất đáng yêu, cô ta chậm chậm đi về phía cậu.

Trần Thuật nghe thấy tiếng động, liếc mắt nhìn cô ta, chưa đầy một giây lại thờ ơ nhìn sang chỗ khác, thản nhiên như không.

Cô gái thấy lòng thất lại. Bị sự lạnh lùng của cậu làm cho đóng băng tại chỗ, dũng khí cố gắng lắm mới có được thể là tan biến, cuối cùng cô ta thở dài, từ nỏ hs định bước về phía cậu mà đi thẳng vào quán net.

Trần Thuật nghe tiếng cười trong điện thoại, cậu có thể nhớ lại, mỗi lần An Tĩnh mỉm cười hai mắt đều nheo lại thành hình trăng lưỡi liềm, đáng vẽ trong trẻo ấy cứ như thể khắc sâu trong trái tim cậu.

Đột nhiên cậu gọi cô.

"An Tĩnh."

"Hả?"

"Anh nhìn thấy một cô gái rất xinh đẹp."

"?" Cái gì vậy, sao đột nhiên nói tới chuyện này, cô không nói gì.

"Em có muốn xem không?"

An Tĩnh im lặng một lúc rồi nói: "Không muốn."

Cô biết có một số người con trai mặc dù đã có bạn rồi nhưng vẫn ngẩn nhìn những cô gái xinh đẹp khác với ánh mắt tán thưởng. Có thể chủ là thưởng thức cái đẹp, hoàn toàn không có ý gì khác.

Nhưng cô lại thấy ghen tị trong lòng, cậu còn định cho cô xem ảnh!

Không thể chịu được.

An Tĩnh mím môi, cô muốn cúp máy.

Trần Thuật cười, cậu thấp giọng nói: "Không được, anh nhất định phải cho em xem."

An Tĩnh tức lắm, sao người này lại đáng ghét như vậy nhỉ. Cô bấu môi, giận dữ nói một tiếng: "Không xem, em đi ngủ đây."

Không đợi cậu trả lời, cô lại nói: "Em cúp máy đâu."

Sau đó cô cúp máy thật.

Lần này đến lượt Trần Thuật sửng sờ. Cậu nhìn chiếc điện thoại mà không dám tin vào mắt mình, khoé miệng nhếch lên, bật cười.

An Tĩnh bỏ chăn ra, thở hắt hà hắt hển, ở trong chăn nóng bức ngọt ngào chết đi được, chớp mũi cũng lấm tấm mồ hôi. Cô chớp mắt, xuống giường đi dép lê mở cửa xuống nhà uống cốc nước, hết khát mới về phòng.

Trong điện thoại có mấy tin nhắn liền.

"Thật sự rất đẹp, không tin em nhìn xem."

An Tĩnh nghiêng đầu suy nghĩ vài giây. Cuối cùng trí tò mò vẫn chiến thắng, cô muốn xem xem Trần Thuật khen đẹp rốt cuộc là đẹp tới mức nào. Cô mở bức ảnh ấy ra xem.

Im lặng vài giây.

Cô ngồi phắt dậy, lông mi khẽ run run tròn mắt nhìn. Cô mở miệng, muốn nói gì đó hơi thở có chút gấp gáp, cô nhanh chóng ấn điện thoại.

"Anh chụp lúc nào vậy?"

Người trong bức ảnh chính là cô.

Chỉ chụp khuôn mặt nghiêng trắng trẻo, cô ngửa đầu ngoan ngoãn ngấm pháo hoa, khoé miệng nở nụ cười, nhìn thấy hàm răng trắng muốt, đôi môi lấp lánh, vẻ mặt đầy thoả mãn.

Gió thổi qua, mái tóc của cô bay bay theo gió, đôi mắt rực rỡ sắc màu, pháo hoa đổ bóng trong mắt cô, dịu dàng thanh tú.

Khoảnh khắc ấy, thật sự rất đẹp.

Trần Thuật nhấn lại:

"Vào khoảnh khắc em không nhìn anh."

Em đang ngấm pháo hoa, anh ngấm nhìn em.

Chỉ muốn lưu lại khoảnh khắc ấy mà thôi, lần đầu tiên chúng ta đón năm mới cùng nhau.

Cô nghĩ người nhìn tin nhắn ấy, trong lòng có cảm giác rất khó diễn tả thành lời.

Cô nhớ lại lúc ấy quả thực cô mê mẩn ngắm nhìn pháo hoa, không để ý đến cậu lắm, cô thấy sống mũi cay cay, vừa buồn buồn vừa vui sướng, rất lâu sau đó không có động tĩnh gì cả.

Điện thoại rung lên, cậu lại nhắn liên tiếp hai tin nhắn.

"Muốn hôn em."

"Rất muốn."

Sự cảm động trong lòng An Tĩnh bỗng chốc tan biến. Cô nhếch mép cười nhạt, ánh mắt lay động, cô định trêu lại cậu.

"Anh không hôn được đâu 😊"

Nhắn tin xong cô nằm xuống gối cười thầm một lúc.

An Tĩnh nhìn chăm chăm vào điện thoại, muốn xem Trần Thuật nhắn lại thế nào.

"Em đợi anh nhé."

Cô liền thấy hoảng hốt sợ hãi, ý cậu là gì?

Người này muốn làm gì vậy? Muốn đến nhà cô ư? An Tĩnh hoảng hết cả lên, cô gọi điện cho cậu, đợi một lúc rất lâu bên kia mới nghe máy.

Trần Thuật nén cười alo một tiếng.

An Tĩnh biết ngay cậu đang trêu cô, nhưng vẫn ngốc nghếch bị cậu dọa, cô giận dữ gọi cậu: "Trần Thuật!"

"Được rồi, lừa em thôi." Trần Thuật nấn sống mũi, cười một lúc rồi im lặng giây lát và nói: "Muộn quá rồi, em ngủ đi."

An Tĩnh ngoan ngoãn gật đầu, nhớ ra rằng cậu không nhìn thấy, lại nói: "Vâng."

"Anh cũng đừng chơi khuya quá." Cô dặn dò.

"Ừ." Trần Thuật mỉm cười đáp lại, rất thích thú cảm giác được cô quản lý.

"Chúc ngủ ngon."

"Chúc ngủ ngon."

Đúng lúc cô chuẩn bị cúp máy, cậu khẽ nói.

"Nhưng muốn hôn em là thật đấy."

Cứ tưởng tượng đây là bức ảnh An Tĩnh nha mấy chế.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 44: Em Thật Sự Rất Khó Hẹn

Mùa đông lạnh giá đã đến, thành phố A mãi không có tuyết rơi. Nhưng nhiệt độ rất thấp, cái lạnh vẫn kéo đến dồn dập buốt thấu vào tận trong xương.

Sau khi thi cuối kỳ xong, đến kỳ nghỉ đông, có người vui có người buồn.

An Tĩnh vừa vui vừa buồn. Vui là vì không biết có phải bởi vì có bạn trai học giỏi hay không mà thành tích thi của cô tiến bộ hơn lần thi tháng rất nhiều.

Cô nhớ lại một hồi, thời gian Trần Thuật và cô ở bên nhau rất ít.

Cơ bản chỉ có buổi tối gọi điện cho nhau mới có thể nói chuyện một chút, có điều lúc ấy cô đều lôi bài tập ra hỏi bài cậu. Tuy Trần Thuật rất bất mãn, nhưng cũng chỉ thờ dãi, kiên nhẫn tỉ mỉ giảng giải cách làm cho cô.

Cô buồn vì học kỳ sau phân lớp tự nhiên xã hội, cô có chút do dự.

Trong lòng cô thiên về lớp tự nhiên hơn, nhưng vẫn chưa có quyết định cuối cùng. Có điều bà Lục Mỹ Hoa thì lại nói chắc như đinh đóng cột, yêu cầu hai chị em đều học tự nhiên, hoàn toàn không cho họ quyết định.

Vì chuyện đó mà An Tĩnh có chút buồn bực.

Điều khiến cô không thoải mái thật ra không phải là chọn lớp tự nhiên, trong lòng cô cũng thiên về lớp tự nhiên hơn. Mà là thái độ của bà Lục Mỹ Hoa, không thêm hỏi ý kiến của cô mà ép buộc cô lựa chọn, khiến cô có chút ngột ngạt và khó chịu.

Có điều sau đó cô nghĩ lại.

An Nguyệt nhất định là sẽ ở lại lớp tự nhiên, mấy người đám Trần Thuật có lẽ cũng vậy, thực ra phần lớn mọi người trong lớp đều chọn khối tự nhiên, chỉ có số ít người chọn khối xã hội.

Được học cùng lớp với các bạn khiến cô được an ủi ít nhiều.

Trong kỳ nghỉ đông.

An Tĩnh ở trong phòng có điều hòa nên cô mặc áo ngủ bông, tay chống cằm, chán ngán làm bài tập, cạnh bàn đặt cốc nước và vài cuốn vở vẽ phát họa được xếp rất ngay ngắn.

Một lúc sau, làm bài mệt quá cô lại ngẩng nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ.

Thỉnh thoảng nhắn tin với Trần Thuật. Hai người nhắn qua nhắn lại, nói mình đang làm gì, cho dù không gặp nhau cũng có thể biết được tình hình gần đây.

Bây giờ hai người nhắn tin từ sáng đến tối, kỳ nghỉ không thể gặp nhau, gọi điện thoại cũng không tiện. Đối với đôi tình nhân nhỏ đang

trong giai đoạn yêu nhau say đắm mà nói cũng chỉ có thể dùng cách này để giải tỏa nỗi nhớ nhung.

Sau khi nói chuyện một lúc về tình hình chia lớp, Trần Thuật chuyển chủ đề nói chuyện.

"Hôm nay ra ngoài không?"

"Đi đâu cơ?"

"Đưa em đi xem phim."

An Tĩnh cầm điện thoại suy nghĩ một lúc, cô dụi mắt, không muốn đi lắm, liền nhấn lại.

"Không muốn, lạnh lắm."

Bên ngoài thật sự rất lạnh. Chỉ cần nghĩ tới việc phải rời xa căn phòng ấm áp là người cô liền run lên. Cô rất sợ lạnh, đến mùa đông là tay chân đều lạnh cóng, thời tiết này mà ra ngoài, hơn nữa bên ngoài gió to như vậy, cô cảm thấy có chút khó xử.

Chi bằng ở trong căn phòng ấm áp của mình làm bài tập, vẽ tranh, hoặc nhấn tin nói chuyện với cậu, cô cảm thấy cũng rất tuyệt, có cảm giác rất yên bình.

Sau khi nhấn tin trả lời xong, cô đặt điện thoại sang một bên, tiếp tục làm bài tập một lúc, thỉnh thoảng lại liếc nhìn điện thoại, cứ cảm thấy có chút bất an, nhột nhột trong lòng.

Mãi cậu không nhấn lại.

An Tĩnh không kìm được nhấn một dấu hỏi chấm .

Một lúc sau cậu mới nhấn lại.

"Em thật sự rất khó hẹn."

Một tin nhắn rất ngắn gọn.

An Tĩnh không hiểu sao lại nhận ra được sự ám ức giận dữ, lại có chút không biết phải làm thế nào trong câu nói đó. Cô có thể tưởng tượng ra cảnh tượng ấy, Trần Thuật cau mày, đôi môi mím chặt, dáng vẻ giận dữ, tóc mái cũng rũ cả xuống.

Cô thấy hơi buồn cười, bất giác thấy mềm lòng.

Thực ra nghĩ lại từ lúc bắt đầu kỳ nghỉ đến bây giờ, cũng sắp đến Tết âm rồi mà bọn họ chưa gặp nhau lần nào. Cùng lắm cũng chỉ là nằm trong phòng gọi video mà thôi.

Cô hắng giọng, nhấn lại cho cậu.

"Vậy anh chọn địa điểm đi, buổi chiều em sẽ lên ra ngoài."

Trần Thuật vốn đang buồn chán nằm trên giường, tay gác lên mắt, bực tức từ chối lời mời của cậu, chàng thiếu niên buồn phiền cảm thấy bức tức trong lòng.

Điện thoại rung lên, cậu uể oải liếc nhìn tin nhắn.

Đột nhiên hai mắt sáng lên, cậu bật dậy, khóe miệng không kìm được nhếch lên.

Bên ngoài cửa có người gọi cậu: "Trần Trần, ra ăn trưa đi con."

Trần Thuật ném điện thoại xuống giường, thay bộ quần áo nói vọng ra ngoài: "Con không ăn đâu."

Cậu ngừng lại giây lát rồi lại nói: "Con phải ra ngoài hẹn hò."

Ngữ khí vừa đắc ý vừa tự hào.

Tổng Triều Anh ở ngoài cửa vẫn giữ tư thế gõ cửa, khuôn mặt sững sờ. Bà nghi ngờ liệu có phải mình nghe nhầm hay không, người vừa cười vừa nói sẽ ra ngoài hẹn hò là Trần Thuật nhà bà ư.

Quảng trường Thất Viên.

Hiện tại không khí rất khó xử, An Tĩnh lúng túng nhìn quanh, chỉ muốn cắm đầu xuống đất, đào một cái lỗ chui cho xong.

Cô siết chặt tay đầy bối rối.

Đứng đối diện với Trần Thuật là An Tĩnh, vốn dĩ tất cả đều rất hoàn hảo.

Nhưng vẻ mặt của cậu lúc này lại đông cứng, thậm chí cơ mặt khẽ giật giật, hoàn toàn không có cảm giác tim đập loạn nhịp như lúc nhận được tin nhắn trước đó.

Bởi vì.

Có một cái bóng đèn.

Một cái bóng đèn rất lớn.

Đứng bên cạnh An Tĩnh là An Nguyệt, cô ấy nghiêng đầu nhìn Trần Thuật: "Cậu cũng đến đây sao? Trùng hợp nhỉ, bọn mình đến xem phim, cậu đến làm gì?"

Trần Thuật mất một lúc mới làm quen được với cảnh tượng này, cậu vờ ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra, tay rút túi áo, khuôn mặt lạnh lùng nói: "Mình cũng đến xem phim."

An Nguyệt lấy làm lạ hơi: "Xem một mình?"

Trần Thuật giả vờ rất giỏi, khuôn mặt không biểu lộ một chút cảm xúc nào, cậu cau mày, chậm chậm ngược mắt, hỏi ngược lại: "Không được sao?"

An Nguyệt liếc nhìn cậu như nhìn kẻ điên vậy.

Trần Thuật trông có vẻ không giống kiểu người đi xem phim một mình, bình thường chỉ cần cậu ta vẫy tay, thích gọi ai mà chẳng được, huống hồ cậu ta với đám anh em kia không phải luôn như hình với bóng hay sao.

Vì sao hôm nay lại chỉ có một mình? Thật khó hiểu.

Trần Thuật che miệng ho một tiếng, mắt nhìn xuống đất, khuôn mặt không một chút gợn sóng. Cậu thờ ơ nói: "Đi thôi."

Nói xong cậu một mình đi lên phía trước.

An Nguyệt ngay người một lúc, nhìn An Tĩnh với vẻ không thể tin nổi, chỉ tay về phía người đi đằng trước, nói với vẻ nghi ngờ: "Cậu ta muốn xem phim cùng với chúng ta sao?"

An Tĩnh áp a áp ứng, mỉm cười dịu dàng: "Chắc, chắc là vậy."

Cộ vội vàng kéo tay An Nguyệt đuổi theo.

Đến rạp chiếu phim, người đông như kiến.

An Tĩnh nhìn quanh tìm kiếm một lúc, cuối cùng cũng đã thấy người ấy. Cô quay sang nói với An Nguyệt: "Chị, chị đợi một lúc, em đi mua vé xem phim."

An Nguyệt gật đầu, cô đi quanh xem poster phim.

Khoảng thời gian này rất đông người xem phim, mọi người xếp hàng dài mua vé.

Cô bước đến sau lưng Trần Thuật, dè dặt giặt giặt tay áo cậu.

Trần Thuật mắt nhìn về phía trước, khuôn mặt nghiêng với đường nét trầm tĩnh, một lúc rất lâu không nói gì.

An Tĩnh lại quay sang, nhân lúc An Nguyệt không để ý, lén lút kéo tay cậu.

Trần Thuật im lặng, thờ dãi một tiếng rồi mới nói: "Chẳng phải em nói là lén lút ra ngoài sao?"

An Tĩnh cúi đầu, hơi xấu hổ. Cô nắn nắn ngón tay, nhăn mày mà dịu dàng nói: "Em định lén lút ra ngoài...."

Trần Thuật nhìn cô với ánh mắt nghi ngờ, thờ ơ không chút cảm động. Trước ánh mắt im lặng ấy, An Tĩnh ngại ngùng nói: "Nhưng đã bị phát hiện."

Quả thực hôm nay cô đã định lén ra ngoài. Cô vừa thay quần áo xong, âm thầm lặng lẽ đi ra cửa, nhưng ai ngờ, đột nhiên lúc ấy chị cô từ trong phòng ra nhà bếp rót nước. Nhìn thấy cô liền buột miệng hỏi: "Ra ngoài làm gì thế?"

An Tĩnh giật thót trong lòng, bất giác trả lời: "Ra ngoài xem phim."

An Nguyệt ờ một tiếng, sau khi uống hết cốc nước, cô ấy cười hì hì nói: "Hay quá, chị cũng muốn xem phim, chúng ta cùng đi nhé."

An Tĩnh: ...

Trần Thuật mím chặt môi, quả thực cậu không biết nói gì, hiếm lắm mới hẹn được cô ra ngoài trong kỳ nghỉ đông.

Cậu còn nghĩ sau khi cùng cô xem phim xong sẽ làm gì đó thú vị nữa cô. Bây giờ tất cả đều tan biến như bong bóng, cậu tức tới mức không nói được lời nào.

Đến lượt Trần Thuật, cậu sầm mặt mua ba vé xem phim, trong thời gian chờ đợi, cậu im lặng một lúc, đứng thẳng người lên, mua thêm một vé nữa.

An Tĩnh không tranh trả tiền được, cô mím môi, nhìn cậu một lúc, lấy làm lạ hỏi: "Chúng ta chỉ có ba người, sao anh lại mua bốn vé?"

Trần Thuật nhếch miệng cười, biểu cảm có chút xấu xa, đôi lông mày ngông nghênh xé lên, khẽ nói: "Em chờ lát nữa là biết."

Còn nữa tiếng nữa mới tới giờ chiếu phim.

Điều đó chứng tỏ bọn họ còn phải khó xử thêm một lúc nữa.

Họ chọn một quán cà phê chuẩn bị giết thời gian.

Trần Thuật vốn dĩ định đi cùng bọn họ, nhưng cậu vào nhà vệ sinh trước, năm phút sau mới quay lại, ngồi đối diện với hai chị em họ, chống đầu, cũng không nói chuyện mà cụp mắt chơi game trên điện thoại.

Hôm nay An Tĩnh thật sự rất khó xử.

Đã nói với bạn trai là cùng đi xem phim rồi, nhưng cô lại đưa chị gái đi cùng. Cô tự động gục mặt xuống cánh tay, vờ ngủ gật.

An Nguyệt buồn chán uống cà phê, mắt nhìn xung quanh.

Lúc thì đưa mắt nhìn những người bên ngoài cửa sổ, lúc lại nhìn những người đang mua cà phê.

Trần Thuật ngồi ngay đối diện với cô, cô thấy chán quá liếc nhìn sang, vô tình nhìn thấy cậu mở khóa điện thoại, do nhìn ngược nên cô không nhìn rõ lắm. Ngay giây sau, cô liền quay đi nhìn sang chỗ khác.

Nhưng trong đầu bỗng lóe lên một ý nghĩ, sao cô thấy dãy số ấy quen thế nhỉ.

Đó chẳng phải sinh nhật của cô sao.

Đầu cô cứng đờ, cô quay đầu lại, cau mày quan sát Trần Thuật từ trên xuống dưới.

Có suy nghĩ này, rất dễ liên tưởng đến những chuyện khác.

Cô còn đang nghĩ sao hôm nay lại gặp Trần Thuật ở quảng trường Thất Viên một cách trùng hợp như vậy, hơn nữa theo cô quan sát, Trần Thuật bình thường là người không thích những chỗ náo nhiệt, thêm vào đó từ trước tới nay cậu ta luôn chú ý tới cô, khiến cô cảm thấy có chút kỳ lạ khó hiểu.

Tất cả các lý do xâu chuỗi lại với nhau.

Khóe miệng An Nguyệt khẽ run run, không phải cậu ta thích mình đấy chứ.

Cô cảm thấy hơi phiền, cô không thích cậu ta.

Làm thế nào để từ chối đây.

Trước đây cùng lắm là vì thành tích của cậu ta tốt hơn cô, trong lòng cô thấy không cam tâm, vì thế cô mới để ý cậu ta, thường xuyên hỏi bài cậu ta là vì cô muốn biết kiểu người bình thường không hề chăm chú nghe giảng, chỉ dựa vào tài năng thiên bẩm này có tư duy làm bài thế nào.

Có điều khi ấy hỏi bài cậu ta, cậu ta còn không chút nể mặt từ chối thẳng thừng, cộng thêm với việc cậu ta bắt nạt An Tĩnh như đầu gấu trong trường, nên cô có chút ngửa mặt với cậu ta.

Sao bây giờ lại thích cô?

Từ chối cậu ta thế nào đây?

Nhưng cậu ta cũng không nói thích cô trước mặt mọi người mà.

Thật sự rất phiền.

Đúng lúc An Nguyệt đang khổ sở suy nghĩ thì phía sau vang lên giọng nói lắc lắc rất quen thuộc, An Nguyệt liền thấy đầu óc mình nổ tung.

"Chào mọi người."

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 45: Hẹn Hò Đôi

Mọi người đều nhìn ra phía sau.

Lục Cách vuốt vuốt tóc, bước tới với dáng vẻ dáng vẻ bốn cợt, kéo chiếc ghế bên cạnh Trần Thuật ra rồi ung dung ngồi xuống.

An Nguyệt tròn tròn mắt, lập tức ở trong tư thế phòng ngự.

"Cậu đến làm gì?"

Lục Cách và Trần Thuật chào nhau, nhìn nhau một cái với vẻ vô cùng ăn ý. Cậu ta đặt tay lên bàn, cười ngả ngớn: "Đến xem phim."

An Nguyệt cau mày, tỏ vẻ nghi ngờ: "Cậu xem với ai?"

Lục Cách hất cằm về phía bên cạnh, nói: "Với Trần Thuật."

Trần Thuật gác tay lên bàn, chốc chốc lại gõ xuống mặt bàn, nghe thấy có người nhắc tới tên mình, liền gật đầu với vẻ vô cùng nghiêm túc.

An Tĩnh: ...

Chẳng phải anh hẹn em sao.

Sao lại hẹn với Lục Cách.

Chuyện này là sao, sao đột nhiên Lục Cách lại xuất hiện.

Cô cũng cảm thấy không hiểu gì cả.

An Nguyệt tiếp tục nghi ngờ, hy vọng tìm thấy một chút manh mối từ bên trong giống như một chuyên gia phá án, "Hai cậu con trai các cậu tới xem phim."

Trần Thuật ngược mắt lên, mặt không chút biểu cảm, hỏi lại cô: "Con gái các cậu tới được, con trai bọn mình không được tới hay sao?"

An Nguyệt im lặng, hiếm khi bị Trần Thuật làm cho cứng họng như vậy.

Trần Thuật cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, cậu đứng lên rồi nói: "Đi thôi. sắp muộn rồi, bộ phim sắp bắt đầu rồi."

Lúc này khuôn mặt An Tĩnh không chút cảm xúc.

Cô không còn suy nghĩ chuyện vì sao cuộc hẹn hò giữa hai người lại biến thành bốn người nữa.

Đến cửa, Trần Thuật đưa vé xem phim cho họ.

Tâm trạng của An Nguyệt không vui lắm, bởi vì Lục Cách lúc nào cũng cười với cô như một tên ngốc, lảng vảng trước mặt cô, tìm đủ mọi cách gây sự chú ý với cô, vì thế cô không nhìn vé xem phim mà đưa luôn cho nhân viên soát vé.

Khi vào phòng chiếu phim, bên trong đã tối om.

Màn hình đang chiếu đoạn đầu phim.

Mấy người bọn họ cúi đầu thấp người mò mẫm tìm chỗ ngồi.

An Nguyệt cầm vé trên tay, đi từng hàng đối chiếu chỗ ngồi, sau khi tìm thấy chỗ ngồi, cô đi thẳng vào. An Tĩnh không nghĩ ngợi nhiều, đi theo sau chị gái một cách rất tự nhiên.

Nhưng đằng sau có người đột nhiên kéo cánh tay cô, cô vội ngoảnh đầu lại, Trần Thuật kiên quyết khoác vai cô đưa cô ra phía sau.

An Tĩnh khẽ kêu lên: "Chúng ta đi đâu vậy?"

Trần Thuật đáp ngắn gọn, "Chỗ ngồi của chúng ta ở đằng sau."

An Tĩnh tròn tròn mắt, "Anh không mua cùng hàng sao?"

Trần Thuật cười một tiền, không nói gì.

Sao cậu có thể ngốc như thế được chứ, để cho bóng đèn cứ sáng nhấp nháy giữa hai người.

Trần Thuật đưa cô tới hàng ghế cuối cùng rồi ngồi xuống.

An Tĩnh thò đầu nhìn, bọn họ cách An Nguyệt rất xa. Không đúng, cách những người xem khác cũng hơi xa. Bên cạnh họ đều là ghế trống.

An Tĩnh lặng lẽ liếc nhìn cậu.

Trong bóng tối, chỉ có ánh sáng mờ mờ chiếu lên mặt cậu, lúc sáng lúc tối, cô khẽ hỏi: "Lục Cách là do anh gọi tới đúng không?"

Cô còn nhớ lúc vào quán cà phê, Trần Thuật đã vào nhà vệ sinh năm phút, cô đoán có lẽ lúc đó cậu đã gọi điện.

Trần Thuật ngồi dựa vào thành ghế, không chút giấu giếm, thẳng thắn nói ừ.

An Tĩnh có chút do dự: "Nhưng rõ ràng anh biết chị em không thích Lục Cách mà."

Trần Thuật nhìn thẳng về phía trước, khẽ nói: "Thế nếu không thì làm thế nào, để cô ta kẹp giữa chúng ta xem phim, em mới vừa lòng sao?"

An Tĩnh há miệng, vẫn cảm thấy có chút không thỏa đáng.

Cô thấy hơi giận vì cậu tự mình quyết định, cô không nói gì cả, ngồi ngả vào ghế, chuẩn bị xem phim, bộ dạng từ chối nói chuyện.

Trần Thuật nheo mắt nhìn cô.

An Nguyệt cứ thế đi vào bên trong, sau khi tìm thấy chỗ ngồi, cô lật ghế ngồi xuống, lúc này cô muốn nói chuyện với An Tĩnh ở bên cạnh, nên ghé sát đầu lại. Nhưng hơi thở xa lạ bất ngờ ập đến khiến cô liền ngửa đầu ra phía sau.

Nhờ ánh sáng từ màn hình cô mới nhìn rõ khuôn mặt của cậu ta. Lục Cách nhướng mày, cứ như thể nhìn cô đăm đăm, khóe miệng cười hi hi, có chút cợt nhả.

An Nguyệt cau mày, nhìn trái nhìn phải: "Em tôi đâu rồi?"

Lục Cách chỉ ra đằng sau, "Ở đằng sau."

An Nguyệt sững người, trong đầu lóe lên ý nghĩ gì đó, nhưng vẫn nói: "Sao họ lại ngồi sau?"

Lục Cách cười đều: "Em nói xem."

Biểu cảm của cậu ta không mấy tử tế, trông rất gian xảo.

An Nguyệt sững người một lúc.

Cô giật thót, chợt nhớ lại mặt khẩu điện thoại của Trần Thuật lúc nãy, còn cả chuyện An Tĩnh muốn đi ra ngoài xem phim, gặp Trần Thuật ở đây một cách trùng hợp như vậy.

Có rất nhiều dấu hiệu kỳ lạ trước đó. Cô hiểu rồi, thì ra Trần Thuật không hề thích cô, người cậu ta thích là An Tĩnh mới đúng.

Nghĩ tới những chuyện này cô cảm thấy có chút lo lắng, vội vàng đứng dậy.

Lục Cách kéo cô lại: "Đi đâu đấy?"

An Nguyệt cau mày, "Tôi đi tìm Trần Thuật tính sổ, cậu ta dám lừa gạt em gái tôi."

Lục Cách ép cô ngồi xuống rồi nói: "Thế thì cũng phải đợi một lúc nữa, muốn tính sổ cũng phải đợi xem xong phim đã."

An Nguyệt tức lắm, cô nghĩ tới bên dưới vể bề ngoài nho nhã kia của Trần Thuật là đồ mặt người dạ thú, dám lừa gạt đứa em gái ngoan ngoãn của cô.

Bộ phim chính thức bắt đầu, nhưng cô lại không có tâm trạng nào để xem mà liên tục nhìn ra phía sau.

Đột nhiên một cánh tay đặt lên vai cô. Hai mắt An Nguyệt lóe lên, nhìn sang bên cạnh. Lục Cách nghiêng đầu cười rất gian: "Này, anh nói này..."

Cậu ta ghé sát đầu lại, "Bây giờ người bên cạnh em là anh, em để ý tới anh một chút được không, nếu không anh mất mặt lắm."

Gần quá.

Gần tới mức An Nguyệt có thể nhìn rõ đôi mắt đào hoa của cậu ta nhếch lên. An Nguyệt đẩy mạnh Lục Cách ra, trừng mắt nhìn cậu ta, sau đó khoanh tay trước ngực, tức giận xem phim.

Đây là phim nước ngoài mới nhất.

Trong đó có rất nhiều cảnh đánh nhau, chém giết.

Tình tiết căng thẳng kịch tính, nam chính đầu óc sáng suốt từ đầu đến cuối phim.

An Tĩnh đan hai tay vào nhau, im lặng xem phim. Tâm trạng của cô biến chuyển cùng với nhân vật trong phim, hồi hộp căng thẳng, chốc chốc lại thấy toát mồ hôi thay cho nam chính.

Sau một trận đấu đá, nữ chính băng bó cho nam chính ở trong phòng. Nam chính cởi áo, để lộ cơ bắp cuộn cuộn, nữ chính cũng mặc rất mát mẻ.

Không biết từ lúc nào không khí dần dần biến đổi.

Tiếng nhạc cũng trở nên quán quýt gợi cảm.

Nữ chính bôi thuốc cho nam chính nhưng mặt hai người lại càng lúc càng gần.

An Tĩnh nuốt nước bọt, cảm thấy có gì đó sai sai.

Nam chính không nói một lời mà ôm lấy vòng ba của nữ chính, bắt đầu hôn, lại còn hôn rất nồng nhiệt, tiếng thở gấp gấp vang lên khắp cả phòng chiếu phim, ánh mắt hai người rất kỳ lạ, cứ như thể muốn ăn đối phương vậy.

An Tĩnh ngây người, đỏ mặt. Đoan trước chẳng phải vẫn đang căng thẳng kịch tính hay sao.

Tình tiết phát triển nhanh vậy.

Cô không xem tiếp được nữa, vội quay đi.

Nhưng tai vẫn có thể nghe thấy âm thanh.

Tiếng thở gấp dần dần lớn hơn, kèm theo đó là âm thanh của một loạt động tác. Cô lại thấy hiếu kỳ, không kìm được lén nhìn một cái, lúc này càng bốc lửa hơn, nam nữ chính đã nồng nhiệt tới mức lên giường, quần áo của nữ chính cũng đã cởi được một nửa, tay của nam chính vuốt ve làn da nâu gợi cảm của nữ chính, lộ nửa bầu ngực.

Cô có thể nhận ra bọn họ rất gấp gáp.

An Tĩnh thấy mặt nóng ran, những thứ này nếu cô xem một mình thì sẽ hoàn toàn không có phản ứng gì, vấn đề là, người ngồi bên cạnh cô là Trần Thuật.

Bạn trai của cô!

Cảm giác này vô cùng kỳ quái!

Cô không kìm được lén quay sang nhìn cậu. Trần Thuật nghiêng đầu, ung dung ngồi đó, ánh mắt nhìn màn hình không chút gợn

sóng, khuôn mặt không có cảm xúc gì.

An Tĩnh khẽ cúi đầu, sắp xếp lại cảm xúc, ánh mắt khác thường. Lẽ nào chỉ có một mình cô thấy có vấn đề?

Cô hít một hơi, tiếp tục ngẩng đầu xem tiếp bộ phim.

Cảnh nóng vẫn đang tiếp tục, cô ép bản thân xem tiếp, thực ra cũng không có gì cả, đừng căng thẳng đừng căng thẳng.

May mà cảnh sau khi nam nữ chính lên giường diễn ra rất nhanh, nhảy ngay sang ngày hôm sau.

Cô thở phào nhẹ nhõm.

Đột nhiên không khí xung quanh đông cứng lại.

Hàng mi của An Tĩnh run run, khẽ thì thầm: "Sao anh lại đến gần vậy?"

Lúc này không phải vẫn đang xem phim sao.

Không biết từ lúc nào Trần Thuật cách cô rất gần.

Cả người cậu đều dựa sát lại, chỉ nhướn mày, không trả lời câu hỏi của cô. Đôi mắt đen láy lặng lẽ ngắm nhìn cô, thấp giọng hỏi: "Cảnh lúc này em xem rất chăm chú?"

An Tĩnh lắc đầu, "Đâu có."

Trần Thuật nửa cười nửa không: "Vậy sao anh thấy em cứ nhìn không chớp mắt thế."

An Tĩnh lập tức phản bác: "Là anh nhìn không chớp mắt thì có."

Người này còn muốn vu oan cho cô, cô nhìn thấy rồi, cậu nhìn chăm chăm vào màn hình không chớp mắt, ngay cả thở còn không thở, còn cô thì hồi hộp muốn chết.

Trong đôi mắt của Trần Thuật ẩn chứa nụ cười: "Thế nên lúc này em nhìn anh à?"

An Tĩnh không biết nói thế nào, kiên quyết ngậm miệng không trả lời.

Cậu cười, từng câu từng chữ, nhẹ tới mức gần như không nghe thấy được, nhưng lại có ma lực khiến cô phải đầu hàng: "Em bất giác nhìn anh có phải chứng tỏ là..."

Cậu ngừng lại giây lát, cơ thể càng lúc càng dựa sát, cả người trùm lên người cô, bóng của cậu hắt lên mặt cô, ánh mắt của Trần Thuật trở nên u tối.

"Em muốn cùng anh..."

An Tĩnh nhân lúc cậu sắp nói ra chữ cuối cùng, vội lấy tay bịt miệng cậu lại. Cô đã nhìn thấy khẩu hình của cậu rồi. Quá! Kinh! Khủng!

"Đâu có!" Cô trả lời dứt khoát.

Trần Thuật nháy mắt, ừm một tiếng.

Cậu thản nhiên bỏ tay cô xuống, nắm tay cô trong lòng bàn tay mình, dáng vẻ lười nhác, chậm rãi nói: "Không muốn cùng với anh, thế thì muốn cùng với người khác?"

"Không phải!"

An Tĩnh thở gấp, trợn mắt lườm cậu, "Anh đừng có nói nữa."

Trần Thuật sững người, lập tức gật đầu.

An Tĩnh nghi ngờ, con đang ngạc nhiên vì sao cậu lại nghe lời như vậy thì thấy Trần Thuật nhún vai, thản nhiên nói: "Không nói chuyện vậy thì anh chỉ có thể hôn em thôi."

Không chần chừ, cậu hôn lên môi cô, mút môi cô, tay vòng qua eo cô siết chặt từng chút từng chút một.

Đợi tới khi An Tĩnh phản ứng lại thì cậu đã lười ra. Cô không chế hơi thở, cơ thể đang căng lên dần dần thả lỏng, khẽ mở miệng, hai tay túm chặt áo cậu, nhắm mắt lại.

Trong góc tối, họ chậm chậm hòa hơi thở vào nhau, vừa đắm say vừa kiềm chế.

Trần Thuật hoàn toàn chắn trước mặt cô, lúc cô mở mắt, có thể nhìn thấy ánh sáng hắt ra từ nửa màn hình cùng với khuôn mặt nghiêng mờ mờ ảo ảo của cậu, trong bóng tối, không nhìn rõ thứ gì cả.

Cô đã hoàn toàn quên mất chuyện trước đó mình còn đang giận cậu.

Xem phim xong mọi người ra ngoài.

Cuối cùng An Nguyệt đã tìm thấy Trần Thuật ở hàng ghế cuối cùng, cô kéo tay An Tĩnh, sau đó chỉ tay về phía Trần Thuật, lạnh lùng nói: "Ra ngoài nói chuyện."

An Tĩnh bị cô lôi đi xềnh xệch.

Sau khi ra ngoài, An Nguyệt mới dừng lại, cô nhìn hai người chậm rãi đi phía sau, vội vàng hỏi An Tĩnh: "Em có biết Trần Thuật thích em không?"

An Tĩnh im lặng một lúc, "Biết."

Mặt An Nguyệt đầy căng thẳng: "Có phải là cậu ta ép buộc em không? Uy hiếp em làm bạn gái cậu ta, cậu ta nắm được điểm yếu của em à?"

Theo cô thấy, em gái là người sẽ không thích kiểu con trai này, hơn nữa bình thường ở lớp cô cũng không nhìn thấy An Tĩnh để ý tới Trần Thuật cho lắm.

An Tĩnh lắc đầu: "Cậu ấy không ép buộc em."

"Thế thì tốt." An Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, rồi lại thấy không yên tâm, "Không được, chị vẫn phải cảnh cáo Trần Thuật, bảo cậu ta đừng có mà quấy lấy em nữa."

An Nguyệt nói xong định đi tìm Trần Thuật, nhưng cô chưa quay người thì đã có người kéo cô lại. An Nguyệt bất ngờ, đứng yên tại chỗ.

Hai người anh em đang đứng nhìn phía xa.

Lục Cách nhìn Trần Thuật, lấy làm lạ hỏi: "Tâm trạng rất vui?"

"Ừ." Trần Thuật cup mắt, nhoẻn miệng cười.

Ánh mắt hướng xuống đất, mũi chân tùy ý chọc xuống sàn.

Lục Cách cười cười, bỗng nhiên hiểu ra, nháy mắt với cậu: "Xem ra là cưa đổ rồi, chúc mừng chúc mừng."

Trần Thuật cười cười không nói gì.

Cậu đã cưa được An Tĩnh từ lâu rồi, chuyện này cậu không nói.

Lục Cách ngửa đầu nhìn lên trời, đột nhiên nói: "An Nguyệt phát hiện ra chuyện của hai người rồi. Ông định thế nào?"

Trần Thuật lạnh lùng liếc nhìn cậu ta, bật cười nói: "Phát hiện ra thì sao."

Dáng vẻ không sợ trời không sợ đất này của cậu quả thực Lục Cách không học được. Cậu ta vừa nhìn thấy khuôn mặt nghiêm nghị của An Nguyệt là đã thấy mềm lòng rồi.

Vẫn là Trần Thuật lợi hại.

An Nguyệt đứng ngay tại chỗ, "Cái gì?" Cô nghi ngờ tai mình có vấn đề.

An Tĩnh nhìn thẳng vào mắt chị gái, hít một hơi, bình tĩnh mỉm cười, rồi nhắc lại một lần nữa, "Em cũng thích cậu ấy."

Câu nói này cô không nói với cậu, nhưng lại có thể thẳng thắn nói ra trước mặt An Nguyệt, điều đó có nghĩa là gì, cô không dám nghĩ tới.

An Nguyệt mím môi, nhìn em gái mình với ánh mắt phức tạp. Khuôn mặt An Tĩnh rất tự nhiên, không hề có vẻ bị bắt nạt hay tâm trạng không vui.

"Hai người đang hẹn hò?" Cô ấy lại hỏi.

An Tĩnh gật đầu.

"Bao lâu rồi?"

"Sau đại hội thể thao."

An Nguyệt nhướn mày, hai tay chống hông: "Sao lâu như vậy rồi mà em không nói với chị."

An Tĩnh hơi xấu hổ khi bị phát hiện: "Sợ chị nói em yêu sớm."

Trần Thuật dựa vào lan can, nhìn về phía hai chị em, cau mày hỏi: "Có phải An Nguyệt đang bắt nạt An Tĩnh không?"

Lục Cách hả một tiếng, quay đầu nhìn sang phía đó, cậu ta bĩu môi: "Sáo có thể thể được, cô ấy muốn bắt nạt cũng chỉ bắt nạt một mình tôi thôi, An Tĩnh cũng không thể bị bắt nạt được."

Chỉ dựa vào việc cô ấy có thể khiến ông trở nên ngoan ngoãn nghe lời như vậy có thể thấy đó không phải là một người bình thường, dù sao cũng là một cô gái lợi hại.

Có điều câu sau cậu ta không nói ra.

Trần Thuật không nói một lời, cậu nhìn không chớp mắt vào hình bóng gầy guộc trầm tĩnh ấy, khẽ nói: "Cô ấy nhất lắm."

Xung quanh người qua kẻ lại, Lục Cách không nghe thấy, nhưng cũng không bận tâm.

An Nguyệt khẽ mở miệng, nhưng lại không biết nói gì. Thật sự không thể nhận ra Trần Thuật đã âm thầm lặng lẽ dụ dỗ em gái cô!

Hơn nữa còn là cam tâm tình nguyện đi theo cậu ta.

Cô hít mấy hơi thật sâu, cau mày nói: "Nhưng mẹ..."

Cô không nói hết cả câu, nhưng cô tin An Tĩnh tuyệt đối có thể hiểu được, bà Lục Mỹ Hoa chắc chắn sẽ không cho phép họ yêu đương khi học cấp ba.

Từ trước tới nay An Tĩnh luôn rất ngoan.

Vậy mà cô đã vì Trần Thuật mà

An Nguyệt thật sự không thể ngờ.

An Tĩnh cup mắt xuống, nắm chặt ngón tay, sắc mặt nhợt nhạt, giọng nói có chút cầu xin: "Chị, chị có thể đừng nói với mẹ được không?"

Bây giờ An Nguyệt càng ngày càng ghét Trần Thuật, cô im lặng một lúc, lạnh lùng hầm hừ một tiếng: "Không giấu thì còn biết làm thế nào."

An Tĩnh bật cười: "Cảm ơn chị." Cô đứng đưa tay của An Nguyệt.

An Nguyệt không biết làm thế nào khác, cô nhìn sang chỗ khác, vẫn không kìm được hỏi: "Em thật sự thích cậu ta?"

Con người này rốt cuộc có gì tốt? Chẳng qua chỉ là thành tích tốt một chút, đẹp trai một chút mà thôi.

Khóe mắt An Tĩnh cong cong, gương mặt trong trẻo dịu dàng, ánh sáng chiếu lên người cô, toàn thân như phát sáng, cô đáp không chút do dự: "Thích."

Toàn thân cô tỏa sáng rực rỡ chói lóa.

Giống như một mầm cây đang bùng bùng sức sống, xanh non mơn mớn.

Trong quán McDonald's, bên bàn bày các loại đồ ăn như khoai tây chiên, hamburger.

Họ ngồi ở chỗ dành cho bốn người gần cửa sổ.

An Nguyệt không có tâm trạng ăn uống, cô khoanh tay nhìn Trần Thuật đầy dò xét, nhưng Trần Thuật không thấy mất tự nhiên, cậu chậm rãi ăn, lại còn bóp tương cà cho An Tĩnh như không có ai bên cạnh vậy.

Trần Thuật càng không kiêng dè gì cả, coi hai bóng đèn như không tồn tại. Đùa à, vốn dĩ hôm nay là thế giới hai người giữa cậu và An Tĩnh, cậu không nổi nóng với họ là tốt lắm rồi.

An Tĩnh vẫn có chút xấu hổ, ngại ngùng khi tỏ ra thân mật trước mặt chị gái. Cô liên tục tránh động tác của cậu.

Càng nhìn càng thấy ngứa mắt. An Nguyệt nghĩ thế nào cũng cảm thấy em gái giống như cừu rơi vào miệng sói.

Đột nhiên trước mắt xuất hiện một bàn tay, trên tay là một miếng khoai tây chiên đã chấm tương cà, Lục Cách ở bên cạnh tỏ ra rất ân cần, lại còn liên tục không ngừng liếc mắt đưa tình với cô.

An Nguyệt bắt lợc lờm cậu ta.

Cô cảm thấy hôm nay đáng lẽ mình không nên ra ngoài.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 46: Đổi Chỗ, Có Biến

Không khí Tết càng lúc càng náo nhiệt.

Nhà nhà đều treo câu đối đỏ. Trong khi đó những cuộc điện thoại giữa cô và Trần Thuật ít hẳn đi, chỉ có thể tranh thủ thời gian rảnh rỗi nhắn tin cho nhau.

Tối giao thừa, trên ti vi tràn ngập tiếng cười nói vui vẻ.

Cả nhà họ vừa ăn cơm tất niên vừa xem chương trình chào xuân, cười đùa buôn chuyện, chê bai chương trình dở tệ, không khí vô cùng vui vẻ.

Điện thoại cạnh bàn rung lên. Cô vốn tưởng đó là tin nhắn, nhưng nào ngờ là cuộc gọi đến.

Của Trần Thuật.

An Tĩnh ấn nút từ chối cuộc gọi, gửi một tin nhắn nói là đang ăn cơm. Sau đó ăn tiếp một lúc nữa.

Nhưng cô không tập trung lắm, cuối cùng vẫn kiểm soát vào nhà vệ sinh gọi điện thoại, trong lúc chờ bắt máy cô đếm tiếng tút tút trong điện thoại.

Cuộc gọi được kết nối.

Cậu chưa cất lời, cô đã nghe thấy tiếng cười biếng nhác của cậu.

"Chẳng phải đang ăn cơm sao?"

"Ừ, em vào nhà vệ sinh gọi điện thoại." Cô hạ thấp giọng.

"Vậy em chưa ăn nó à?"

"Gần no rồi."

"Vậy thì chắc chắn là chưa ăn bao nhiêu."

"Ai bảo thế..." An Tĩnh bấu môi, cậu đâu có tận mắt nhìn thấy.

Cô nghe thấy đầu dây bên kia cũng có tiếng ti vi, liền hỏi: "Anh cũng đang xem chương trình chào xuân à?"

"Anh không xem, là mẹ anh và mọi người xem."

"Thế anh đang làm gì?" An Tĩnh cười cười khẽ hỏi.

"Anh ở bên cạnh chơi game trên điện thoại." Trần Thuật đáp rồi nói với vẻ bất mãn: "Mẹ anh cứ bắt anh phải xem cùng, lại còn không cho phép anh về phòng, thật không hiểu nổi."

An Tĩnh lại thấy buồn cười, cô cảm thấy mình có thể tưởng tượng được cảnh ấy.

Từ ti vi phát ra tiếng hát vui tươi, bên ngoài cửa sổ pháo nổ đi ùng, nhưng Trần Thuật lại uể oải nằm ườn trên sofa, chơi trò rắn tham ăn.

Cô đang định nói gì đó thì bên ngoài có người gọi cô.

"An Tĩnh ra ăn cơm." Là An Nguyệt.

"Em ăn no rồi, không ăn nữa đâu." An Tĩnh lấy tay che điện thoại, nói vọng ra ngoài.

An Nguyệt im lặng giây lát, nói to hơn: "Thế thì ra ngoài xem chương trình chào xuân."

An Tĩnh lè lưỡi. Chắc chắn là An Nguyệt biết cô đang gọi điện thoại, cô nói vào máy: "Không nói chuyện nữa, em phải ra ngoài xem chào xuân đây."

Trần Thuật nhướn mày, nhăn nạy hít một hơi. Cậu không kìm được nói: "Chào xuân đâu có hay bằng anh."

Giọng điệu đầy oán trách có vẻ ảm ức.

An Tĩnh cười cười, cố tình trêu chọc cậu: "Ừ ừ, anh hay hơn chào xuân, anh là Trần Mỹ Mỹ."

Nói xong câu đó cô liền cúp máy, vội vàng ra ngoài cùng bố mẹ xem chương trình chào xuân.

Mí mắt Trần Thuật giật giật.

Tiếng tút tút trong điện thoại nhắc nhở cậu đối phương đã cúp máy, cậu thở dài một hơi, đặt điện thoại xuống như không có chuyện gì xảy ra.

Tất cả cô di chú bác đều tập trung ngồi trên sofa, chỉ vào người mặc bộ đồ màu lam đang vừa đi vừa hát trên ti vi hỏi đây là ai, trông rất đẹp mắt, người Thanh Đảo, đóng phim rất hot.

Tổng Triều Anh nghĩ mãi mà không nhớ ra người đó tên là gì, Hoàng gì đó, bà chỉ có thể cầu cứu con trai: "Trần Trần, người này

tên gì, con có biết không?"

Trần Thuật liếc nhìn ti vi rồi nói: "Hoàng Bột."

Cậu thăm làu bầu trong bụng, trước khi ra sân khấu chẳng phải đã giới thiệu tên tuổi rồi sao, cậu không xem cũng biết...

Vừa xem chào xuân An Tĩnh vừa buồn ngủ díp mắt lại, cô đã nằm ra ghế sofa rồi.

Đột nhiên trên ti vi vang lên một tiếng động lớn, các MC tụ tập lại với nhau, chuẩn bị đếm ngược, vô cùng vui vẻ náo nhiệt.

Lúc này trong nhà, người ngồi trên sofa đan áo len, người đọc báo, người nghe từ mới tiếng Anh đều không kìm được tạm gác lại mọi việc chăm chú nhìn ti vi.

Trong ti vi MC hô chúc mừng năm mới, bên ngoài đồng loạt vang lên tiếng pháo hoa đì đùng.

Đình tai nhức óc.

Điện thoại rung lên liên hồi, các tin nhắn chúc mừng liên tiếp kéo đến.

Cô cúp mắt xuống, nghĩ một lúc, tinh nghịch soạn một tin nhắn, coi như là bù đắp cho việc lúc trước đã cúp điện thoại của cậu.

"Chúc mừng năm mới, Trần Mỹ Mỹ."

An Tĩnh bị thu hút bởi tiếng pháo hoa bên ngoài, cô đi ra cửa sổ, ở đằng xa lung linh rực rỡ, màn đêm cũng không che giấu được vẻ rực rỡ của nó, nhưng chùm pháo hoa từ trên bầu trời rơi thẳng xuống đất, khiến cô nhớ đến đêm giao giờ tết Dương khó quên ấy.

Điện thoại báo có tin nhắn.

Cô cúi đầu, hơi ngây ngời.

"Chúc mừng năm mới."

"Mong nụ cười luôn nở trên môi em."

Chính là hy vọng sau này ngày nào em cũng vui vẻ, đừng để nỗi buồn xâm chiếm trái tim em, đôi mắt đẹp của em mãi mãi trong sáng thuần khiết. Anh đã bị chính đôi mắt ấy thu hút, hoàn toàn đắm chìm trong đó, nguyện làm nô lệ cho nó.

Mấy ngày sau.

Gần như ngày nào họ cũng phải đi chúc Tết họ hàng bạn bè thân thiết, rất mệt.

Thực ra cô không thích tới nhà họ hàng chút nào, bởi vì lần nào cũng sẽ bị hỏi về thành tích và đem ra so sánh với chị gái, lần nào cũng vậy. Đối với những người đó cô chỉ có thể giữ khuôn mặt tươi cười đối phó, thật sự đã chán ngấy rồi.

Đến tối, cô đều nhắn tin với Trần Thuật, than phiền về những chuyện này.

Trần Thuật sẽ an ủi cô, yên tâm đi, những người này chẳng là gì đối với em cả, sau này tới nhà anh chắc chắn không ai hỏi em những chuyện đó đâu.

Cô thấy lạ, đến nhà cậu làm gì.

Trần Thuật thản nhiên hỏi lại: Em không định gặp bố mẹ chồng à?

An Tĩnh: ...

Kỳ nghỉ đông nhanh chóng qua đi.

Vào học kỳ mới, lớp của họ đương nhiên biến thành lớp tự nhiên, ngồi trong lớp mà cảm thấy có chút là lạ, có thêm rất nhiều khuôn mặt xa lạ.

Một số bạn đã phân sang lớp khác.

An Tĩnh thấy hơi buồn, chia xa đơn giản như vậy đây.

Quách Kiều ngồi bàn trên đã sang lớp xã hội, thay vào đó là một bạn nam không quen. Có điều Dương Kỳ vẫn ở bên cạnh cô, hai người nhìn nhau cười.

Trên bục giảng, cô Lý đang xem danh sách lớp.

Cô ấy vẫn dạy lớp của họ, cô đọc tên từng người mới chuyển đến, rồi lại bảo họ giới thiệu sơ qua về bản thân, những bạn học cũ đều cúi đầu che miệng cười thầm.

Sau khi giới thiệu sơ qua xong, cô chủ nhiệm hắng giọng, cầm một tờ giấy đưa trước mặt, tuyên bố đổi chỗ ngồi.

Cô vừa lên tiếng, đám học sinh bên dưới thi nhau xì xào bàn tán.

Đột nhiên phải đổi chỗ ngồi đã ngồi suốt cả một học kỳ, ai cũng cảm thấy không quen.

Cô Lý đã sắp xếp xong sơ đồ chỗ ngồi mới. Cô ấy quay người dán sơ đồ lên tường, bảo các học sinh khi nào nghỉ giải lao tranh thủ thời gian đổi chỗ.

Hứa Gia Nghiệp bàn cuối đột nhiên ôm chầm lấy Trần Thuật rồi nói: "Hu hu hu không được, tôi không muốn rời xa Trần Thuật của tôi đâu, sau này ai cho tôi chép bài về nhà, ai cho tôi đáp án hu hu hu."

Trần Thuật đang cúi đầu nhìn điện thoại, không kịp phản ứng, đột nhiên bị ôm chầm lấy, cậu rung mình khó chịu, cau mày hét lên: "Đi chết đi, cậu buông ra."

Tổng Tư rất thích góp vui, cậu ta thấy Hứa Gia Nghiệp làm như vậy, khoe miệng nhếch lên vẻ gian tà, cũng ôm lấy cổ Trần Thuật, lắc lắc người cậu: "Oa oa oa, tôi cũng không muốn rời xa Trần Thuật của chúng ta."

Trần Thuật sa sầm mặt xuống.

An Tĩnh và An Nguyệt đều không kìm được bật cười.

Giờ giải lao, các bạn thi nhau chạy đến chỗ bức tượng cạnh tấm bảng, chen chúc xem sơ đồ chỗ ngồi.

Chốc lát lại vang lên tiếng kêu hoặc vui mừng hoặc là buồn rầu.

An Tĩnh không đi xem, cô chống cằm muốn đợi khi nào vắng người hơn mới đi.

Còn đám người phía sau không hề quan tâm tới sơ đồ chỗ ngồi này, coi như nó không tồn tại, không ai bận tâm chỉ cười khi khi buồn chuyện của đám con trai.

Dương Kỳ chen chúc xong quay lại, mặt mày ủ rũ về chỗ ngồi.

An Tĩnh thấy lạ hỏi: "Sao thế?"

Dương Kỳ thở dài, nhăn nhó đáp: "An Tĩnh, mình phải tạm biệt cậu rồi, học kỳ này mình không ngồi cùng bạn với cậu nữa."

An Tĩnh rất lo lắng: "Thế cậu ngồi chỗ nào?"

Dương Kỳ chỉ chỗ ngồi mới: "Cách cậu hơi xa, ở dãy thứ ba."

An Tĩnh nhìn về phía cô ấy chỉ, qua thực là hơi xa.

An Tĩnh thấy hơi tiếc, Dương Kỳ là bạn cùng bàn khá hợp với cô, đều là những người ít nói, trong học tập cũng có thể đôn đốc đối phương.

Cô cười khích lệ cô ấy: "Không sao, dù sao chúng ta cũng cùng lớp mà, khi hết giờ mình cũng có thể tới tìm cậu."

Dương Kỳ nghe thấy cô nói vậy cuối cùng cũng không nhăn nhó nữa, cô ấy bẽn lẽn ừ một tiếng, quay sang ôm cô, sau đó cúi đầu thu dọn sách vở.

An Nguyệt cũng quay lại. Sau khi ngồi xuống, cô ấy thông thả giở vở ra xem, lại còn ung dung quay bút.

Trần Thuật liếc nhìn cô ấy với vẻ ngạc nhiên.

Sao người này không thu dọn sách vở?

Không đổi chỗ sao?

An Tĩnh quay sang hỏi cô ấy: "Chị, chị ngồi ở đâu?"

Trần Thuật nghiêng người, một cánh tay chống lên bàn của Hứa Gia Nghiệp ở phía sau, một tay uể oải gõ xuống bàn, mắt nhìn xuống tay, nhưng tai vẫn vểnh lên nghe ngóng.

Cậu hy vọng có thể đổi bạn cùng bàn khác, dù sao thì không muốn ngồi cùng cô ta.

Từ sau khi mối quan hệ giữa cậu và An Tĩnh bị cô ta phát hiện, cô ta rất phiền phức, thời gian bọn họ ở riêng bên nhau càng ngày càng ít, ngay cả khi nói một câu với An Tĩnh cũng có thể bị ngắt lời.

An Nguyệt nhún vai: "Chị vẫn ngồi ở đây."

Ầm một tiếng, tâm nguyện của ai đó đã vỡ vụn, vậy thì chỉ có thể là cậu chuyển đi.

An Tĩnh gật đầu hỏi tiếp: "Thế còn em?"

"Em cũng ngồi đây."

Ai đó mím môi, thôi bỏ đi.

"Không có gì thay đổi à?" An Tĩnh chớp mắt.

"Đúng vậy," An Nguyệt gật đầu, hơi ngừng giây lát, cô liếc mắt nhìn Trần Thuật, lạnh lùng nói: "Cậu ta cũng ngồi ở đây, hừ, vừa hay có thể giám sát cậu ta."

Trần Thuật không buồn nhú mày, cậu cười nhạt, nói một câu không đầu không đuôi: "Bóng đèn."

An Tĩnh im lặng, sao cô có cảm giác An Nguyệt và Trần Thuật càng ngày càng bất hòa....

Tổng Tư ghé sát lại hỏi: "Lớp trưởng lớp trưởng, thế bọn mình thì sao?"

An Nguyệt nói ra phía sau: "Chỗ ngồi của Hứa Gia Nghiệp cũng không thay đổi."

Hứa Gia Nghiệp nghe thấy vậy liền wow lên một tiếng, hiếm khi phấn khích tới mức khoa chân múa tay như vậy. Nhưng sau đó lại cúi đầu chơi game.

Tổng Tư nghe thấy chỗ ngồi của rất nhiều người không thay đổi, yên tâm quay về chỗ.

Vô cùng vui sướng, tưởng rằng bản thân cũng không đổi chỗ, cậu ta không hỏi tiếp nữa, mà ngồi dựa ghế thư thái vắt chân chữ ngũ, chẹp chẹp: "F4 Minh Đức chúng ta lại có thể tự do bay lượn rồi."

Cậu ta thậm chí còn ngân nga hát, lời bài hát đại khái như sau: "Không ai có thể khiến chúng ta xa cách." Nhạc thì sai hết.

An Nguyệt ngoảnh đầu nhìn cậu ta với vẻ khó hiểu, khẽ lẩm bẩm: "Nhưng cậu thì chuyển đi."

Tổng Tư vẫn đang ngân nga, nghe thấy vậy bỗng nhiên sững người, chỉ tay vào ngực mình với vẻ không thể tin được: "Mình chuyển đi?"

An Nguyệt nói với vẻ đương nhiên: "Đúng vậy, cậu chuyển bàn trên, cậu và Kỷ Nguyên ngồi ở bàn trên An Tĩnh."

Tổng Tư rất sốc: "Thế ai ngồi chỗ của mình."

"Châu Tề."

Châu Tề ngồi dậy bên kia hai mắt sáng lên: "Vui quá."

Tổng Tư tỏ vẻ không thể chấp nhận được, âm ức kêu lên: "Vì sao các ông không đổi chỗ chỉ có tôi là bị đổi! Có còn là anh em không hả?"

Hứa Gia Nghiệp cười ha ha: "Tình bạn bằng nhựa mà."

Châu Tề đã nhanh chóng sắp xếp sách vở xong, cậu ta rảo bước đến bên cạnh Tổng Tư, gõ gõ vào mép bàn, trêu cậu ta: "Mâu đi đi ông bạn, đây là chỗ của tôi."

Trần Thuật nhếch mép, hoàn toàn không bận tâm tới những chuyện này.

Cậu khẽ nghiêng người, dựa sát về phía An Tĩnh vẫn chưa quay lên trên, khóe miệng nở nụ cười, nhìn cô, nói từng câu từng chữ: "Chào bạn, học kỳ mới xin hãy giúp đỡ nhé."

An Tĩnh nhìn dáng vẻ làm bộ làm tịch của cậu không nhịn được cười.

An Nguyệt ngồi cạnh lắc đầu không còn gì để nói, sao em gái lại ngốc như vậy cơ chứ?

Hai cái người này thật là, từng hành vi cử chỉ đều giống như đang yêu nhau, mỗi ánh mắt nụ cười đều có thể khiến người ta nhận ra tình ý tràn ngập trong đó.

Nghĩ một lúc lại cảm thấy có lẽ cô biết hai người họ đang hẹn hò, nên mới cảm thấy bọn họ lộ rõ như vậy, giống như bản thân trước đây, không biết nên cũng không phát hiện ra gì cả.

An Tĩnh không bận tâm tới Trần Thuật nữa, cô nằm bò ra bàn của An Nguyệt, đang định hỏi bạn cùng bàn của mình là ai, thì có người cười gọi tên cô.

An Tĩnh quay đầu, sửng người.

Hạ Quý ôm cặp sách đứng ở lối đi, mỉm cười với cô, sau đó ngồi xuống và nói: "Mình vừa nhìn thấy sơ đồ chỗ ngồi, lần này mình là bạn cùng bàn với cậu."

An Tĩnh à một tiếng, vội vàng ngồi thẳng người, mỉm cười, dịu dàng nói: "Trùng hợp vậy à." Hạ Quý trước đây đã từng lên danh sách đại hội thể thao với cô, cũng có thể nói là khá quen thuộc.

Hạ Quý lấy sách vở ra rồi nói: "Đúng vậy, sau này chỉ giáo nhé."

An Tĩnh sửng người, câu này nghe quen thật. Cô liếc nhìn Trần Thuật, sau đó lắc đầu khiêm tốn nói: "Không cần chỉ giáo, mọi người cùng cố gắng là được."

Trần Thuật nghiêng đầu, thở dài.

Cạch một tiếng, cậu ngựa ra phía sau dựa người vào ghế, một tay gác lên trán, nhắm mắt nhìn lưng hai người ấy, ánh mắt sầm xuống, lưỡi đá đá răng, không nói một lời.

Kỷ Nguyên ngồi ban trên An Tĩnh, An Tĩnh vui lắm. Cô nói chuyện với Kỷ Nguyên.

Tổng Tư nhăn nhó ôm cặp sách của mình ngồi xuống chỗ ngồi mới, vốn dĩ cậu ta ngồi bàn cuối, trong giờ có thể tùy tiện làm việc riêng, bây giờ thì hay rồi, không chỉ chỗ ngồi bị đẩy lên trên, ngay cả người để buôn chuyện cũng không có.

Cậu ta cảm thấy như bị cả thế giới cô lập, buồn bực không vui.

Còn An Tĩnh thì rất vui, tuy có thứ gì đó thay đổi, nhưng thực ra lại cảm thấy không có gì thay đổi cả, cuộc sống vẫn như thế.

Ngày tháng cứ thế trôi đi. Thoát cái đã được hơn một tháng rồi.

Dầu tháng Tư, thời tiết không còn lạnh như trước nữa. Trời trở nên ấm áp, khắp nơi cây cối đâm chồi nảy lộc tràn đầy sức sống.

Trưa hôm nay, An Tĩnh vừa ăn cơm xong, ngồi tại chỗ làm bài tập. Cô quay bút, suy nghĩ đề bài, miệng lẩm bẩm bước làm lại còn nói thành tiếng.

Bên cạnh vang lên tiếng cười, An Tĩnh ngừng lại, ngược mắt nhìn sang bên cạnh, không biết Hạ Quý đã quay về lớp từ khi nào, cậu ta ngồi xuống, chỉ vào bài toán trước mặt cô.

Cậu ta ôn hòa nói: "Bài này không chỉ có một hướng giải đâu, thực ra cậu đổi cách làm khác có lẽ sẽ đơn giản hơn đấy."

An Tĩnh một giây trước vẫn còn nghĩ, sao Hạ Quý lại âm thầm lặng lẽ quay lại như vậy, một giây sau đã bị những gì cậu ta nói thu hút chú ý, hỏi: "Vậy sao? Còn có cách giải gì nữa? Mình giải như thế này có chút phiền phức."

Hạ Quý ghé sát lại: "Bài này mình tìm ra được phải như thế này..." Cậu ta không có bút trên tay, hộp bút của mình lại để trong ngăn bàn, cậu ta liền cầm lun bút của An Tĩnh, viết từng bước giải lên giấy nháp của cô, vừa viết vừa dạy cô.

An Tĩnh chốc chốc lại gật đầu, nhìn giấy nháp suy ngẫm.

Đột nhiên ở cửa vang lên giọng nói của Tống Tư. Cậu ta thấy lạ. hỏi: "A Thuật, ông đứng đây làm gì?"

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 47: Mâu Thuẫn

An Tĩnh đang cầm bút chột khựng lại, nghe thấy tiếng động bèn ngẩng đầu nhìn ra cửa.

Trần Thuật nghiêng người dựa vào mép cửa, không biết đã đứng đó bao lâu, ánh nắng trong suốt hắt lên người cậu, toàn thân cậu như được dát một lớp ánh sáng màu vàng.

Khuôn mặt của cậu không chút cảm xúc, trên tay xách một túi đồ.

Một lúc sau cậu ngược mắt, ánh mắt lướt qua An Tĩnh, nhưng miệng thì lại trả lời Tống Tư, giọng rất thờ ơ: "Không làm gì."

An Tĩnh thấy lạ, sao cậu lại đứng ở cửa không đi vào.

Hạ Quý giảng một hồi thấy An Tĩnh không tập trung nghe, cậu ngẩng đầu lên nhìn.

Người đứng ở cửa là Trần Thuật và Tống Tư, có điều cậu ta hoàn toàn không hiểu rõ mối quan hệ giữa An Tĩnh và bọn họ, chỉ nhìn một cái rồi cúi đầu, hỏi cô: "Sao vậy?"

An Tĩnh lắc đầu, có người ngoài ở đây, cô không tiện nói chuyện với Trần Thuật.

Cô cụp mắt xuống, nhìn những bước giải mà cậu ta vừa mới viết lên giấy nháp, cô khẽ nói: "Cảm ơn cậu, mình hiểu rồi."

Hạ Quý ồ một tiếng, gật đầu, đặt bút xuống.

Tổng Tư tính phôi bò, không nhận ra có điều gì bất thường.

Cậu ta khoác vai Trần Thuật đi vào lớp, lúc đi ngang qua An Tĩnh vừa hay ngẩng đầu, Trần Thuật lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt hai người giao nhau giữa không trung.

An Tĩnh muốn mỉm cười với cậu, nhưng chưa đợi cô nhoẽn miệng thì cậu đã vô tình thay đổi hướng nhìn, vừa nói chuyện với Tổng Tư ở đằng sau vừa về chỗ ngồi.

Cậu có chút tức giận nên cố tình làm thế.

An Tĩnh sửng người.

Tổng Tư đứng cạnh bàn của Trần Thuật, nghiêng người. Cậu ta vặn nắp chai nước suối, uống ừng ực mấy ngụm liền, uống xong lấy tay áo lau miệng, nói với cậu: "Đi thôi, đi chơi bóng rổ tiếp."

Nói xong cậu ta liền đi ra cửa đợi Trần Thuật.

Trần Thuật ừ một tiếng, cậu cúi người lấy điện thoại trong ngăn bàn, kiểm tra một lúc, nhấn lại vài tin nhắn, sau đó nhét điện thoại vào túi, lúc đi ngang qua An Tĩnh cậu hơi dừng lại một chút, cụp mắt xuống, nhẹ nhàng đặt túi đồ lên bàn của cô, trầm giọng nói: "Cái này cho cậu."

An Tĩnh đang đọc sách, cô hơi ngừng lại.

Cô liếc nhìn túi đồ đặt lên bàn, bên trong có cốc trà sữa quen thuộc. Hạ Quý ở bên cạnh cô giờ sách, nhìn hai người họ với ánh mắt lạ lùng.

Cô mím môi, dịu dàng nói: "Cảm ơn cậu."

Trần Thuật ừ một tiếng, sau đó lại liếc ánh mắt nhìn Hạ Quý rất nhanh, không chút cảm xúc, sau đó rảo bước ra khỏi lớp học.

Sau khi học đi, trong lớp lại trở nên yên lặng. Chỉ còn lác đác vài người.

An Tĩnh đưa tay sờ cốc trà sữa, vẫn còn ấm.

Hạ Quý nhìn qua rồi lại quay đi, cầm bút làm bài tập, buột miệng hỏi: "Cậu và Trần Thuật có vẻ rất thân."

Cô giật thót người, miễn cưỡng cười cười: "Cũng bình thường."

Hạ Quý nhướn mày: "Vậy sao cậu ta còn mua trà sữa cho cậu."

Hàng mi An Tĩnh run run, ấp úng một lúc rồi nói: "Mình bảo cậu ấy mua hộ, chủ yếu là cậu ấy ngồi đằng sau mình, nói là hôm nay ra ngoài ăn cơm, lúc đi ngang qua nhân tiện mua hộ."

Hạ Quý gật đầu có vẻ không bận tâm lắm, vốn dĩ cậu ta chỉ buột miệng hỏi như vậy, bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó, cậu ta ghé sát lại, nói với vẻ phức tạp: "Cậu ngồi trước cậu ta phải cẩn thận một chút."

An Tĩnh lầy lăm lầy hỏi: "Cẩn thận gì cơ?"

Hạ Quý tỏ vẻ thận trọng nhắc nhở cô: "Lần trước mình nhìn thấy cậu ta hút thuốc ở rừng cây phía sau nhà ăn cùng với một đám con trai, còn có mấy người ở lớp khác nữa, vừa nhìn là biết không phải người tốt."

Hạ Quý nuốt nước bọt. Cứ nghĩ tới hút thuốc là cậu ta lại nghĩ đến đánh nhau. Cứ như đến đánh nhau là cậu ta lại nghĩ tới lưu

manh.

Mặc dù học cùng một lớp, nhưng con trai lớp họ không thân với mấy người đám Trần Thuật cho lắm, bình thường luôn giữ chút khoảng cách, hơn nữa họ cảm thấy Trần Thuật là người rất kiêu ngạo, cây thành tích tốt bình thường tỏ ra rất ngông nghênh.

Cũng không dám hỏi bài tập cậu ta hay gì đó.

Nói tóm lại là không thể chơi cùng được, ngay cả nói chuyện cũng chẳng nói được mấy câu. Cậu ta là người chăm chỉ học hành, căn bản không động vào những thứ như thuốc lá, còn Trần Thuật thì lại giống với phong cách của đám người lớp A10.

An Tĩnh cụp mi xuống.

Cô cảm thấy có chút không vui khi cậu ta nói Trần Thuật như thế. Thực ra không phải như vậy, mấy người đám Trần Thuật tuy bề ngoài có vẻ hư hỏng, nhưng từ trước đến nay chưa làm điều gì trái với luân thường đạo lý cả, càng không có chuyện bắt nạt các học sinh khác hay gì đó.

Cô lại nghĩ, thực ra những chuyện này bản thân cô biết là được, không cần thiết phải đặc biệt giải thích với người khác, dù sao thì cô ngay không sợ chết đứng.

Cô cầm bút chỉ có thể gượng cười đối phó.

Hạ Quý tưởng rằng cô đã nghe mình, nên lại quay ra mở sách.

Sức xuân bừng bừng, cành lá khẽ đung đưa.

Một mùi hương dịu ngọt lan tỏa khắp lớp học.

Cô làm bài tập một lúc, quyết định nhắn tin cho cậu.

"Lần sau anh đừng đưa đồ cho em trước mặt các bạn nữa nhé."

Bị người khác nhìn thấy sẽ hỏi nọ hỏi kia. Cô thấy phiền phức, không thích người ta bàn tán này nọ.

Sau khi nhắn xong, cô đặt điện thoại xuống tiếp tục làm bài.

Chốc chốc lại chờ tin nhắn của cậu, có điều trước đó Tống Tư nói là chơi bóng rổ, chắc sẽ không nhắn lại nhanh như vậy, cô cũng không bận tâm cho lắm.

Trần Thuật chơi bóng rổ ở sân vận động, Lục Cách, Từ Lâm đang cướp bóng của cậu, có điều hoàn toàn không có cơ hội, không ai cướp được bóng, cậu dẫn bóng qua rất nhiều người, sau đó nhảy lên dễ dàng ném bóng vào rổ.

Châu Tề đứng dưới giá bóng vỗ tay, nhân tiện đỡ bóng.

Trần Thuật không muốn chơi nữa, cậu lấy tay áo lau mồ hôi, vỗ tay với đám Lục Cách, đi tới chân giá bóng rổ, lấy điện thoại trong túi áo khoác đồng phục ra xem, vừa hay nhìn thấy tin nhắn An Tĩnh gửi tới.

Cậu nheo mắt nhìn, ánh nắng rất chói, chiếu vào màn hình điện thoại, lấp lánh chói mắt.

Có điều cậu vẫn có thể nhìn rất rõ dòng chữ ấy.

Cậu ngồi xuống chân giá bóng, dựa lưng vào cột, gập chân lại, tay thờ ơ chống lên đầu gối, tay còn lại nghịch điện thoại, ánh mắt

uể oải.

Châu Tề vào sân.

Gió thổi qua cổ, luồn vào trong áo rất dễ chịu.

Mồ hôi cũng bị thổi bay.

Tổng Tư đang vừa dẫn bóng vừa hét to: "Lại đây, Trần Thuật chơi tiếp đi, đừng xem điện thoại nữa! Mấy người này điên rồi, ba người đấu với một mình tôi!"

Lục Cách nheo mắt, tư thế vô cùng hung hăng, ngắm rất chuẩn, chạy lên cướp được bóng của cậu ta, nhếch miệng cười gian, "Tổng Tiểu Tư, nhát chết như vậy không được đâu."

Từ Lâm cười khì khì: "Hở ra một tí là gọi viện binh, như thế không đúng đâu."

Tổng Tư tức điên lại gọi Trần Thuật.

Trần Thuật bực bội liếc nhìn cậu ta, "Phiền quá đây."

Cậu cúi đầu nhấn hai chữ biết rồi rất ngắn gọn rồi ném điện thoại xuống, đứng dậy đi về phía họ, tiếp tục cầm đầu chơi bóng rổ, nhưng rõ ràng ai cũng có thể nhận ra tâm trạng của cậu không được tốt cho lắm.

Là bạn cùng bàn, Hạ Quý và An Tĩnh khó tránh khỏi sẽ có sự tiếp xúc, có lúc không có bút, Hạ Quý sẽ hỏi mượn cô, hoặc trong giờ học có chỗ nào không hiểu đều hỏi nhau.

Là người ngồi ngay phía sau An Tĩnh, những chuyện này cậu đều âm thầm để mắt tới.

Nhưng cậu chưa từng nói với cô.

--

Thứ Sáu, trong giờ Toán thầy Thẩm lại gọi học sinh lên bảng làm bài.

An Nguyệt lại vinh dự được gọi tên.

Đám học sinh ngồi dưới làm bài tập vào vở, thỉnh thoảng chụm đầu thảo luận, điều đó được thầy Thẩm cho phép, ông cũng không quá khắt khe trong giờ học.

An Tĩnh liền bàn bạc với Kỷ Nguyên ngồi bàn trên xem làm thế nào.

Tổng Tư chán quá không biết làm gì, cậu ta ngửa người dựa lưng vào ghế, vừa rung đùi, vừa nghe hai người họ nói chuyện, chốc chốc lại chen vào một câu. Cậu ta không nói thì thôi, cứ mở miệng là có thể khiến người ta bật cười, ngôn từ rất mới lạ.

Hạ Quý không biết từ lúc nào cũng tham gia vào.

Cậu ta thảo luận một chút về cách làm bài, nhưng An Tĩnh cảm thấy cậu ta nói không đúng, cô viết các bước giải ra giấy nháp, từng bước từng bước cho cậu ta xem.

Trong lúc cô viết, Hạ Quý không tìm được tò mò, ghé sát người lại xem nội dung cô viết trên giấy.

Trần Thuật ngồi một mình đằng sau, sắc mặt có chút khó coi.

Lúc này, cảnh tượng mà cậu nhìn thấy từ phía sau là Hạ Quý ghé sát bên tai An Tĩnh, hai người vai kề sát vai, chốc chốc lại còn vượt

qua cả đường ranh giới vô hình trên bàn nữa.

Trần Thuật bực tức thay đổi tư thế, đúng lúc bọn họ lại ghé sát lại thảo luận bài tập, cậu chột duỗi chân ra, mũi chân đẩy hơi mạnh vào thanh chắn ngang dưới ghế của An Tĩnh.

An Tĩnh cảm nhận được, cô ngoảnh lại nhìn.

Vừa hay bắt gặp đôi mắt đen láy sâu thẳm của cậu. An Tĩnh nghiêng đầu nheo mắt, ánh mắt có chút mơ màng, ý muốn hỏi Trần Thuật có chuyện gì.

Có điều cậu không nói gì, cứ nhìn cô chăm chăm như thế, ánh mắt rất khó có thể hình dung được.

An Tĩnh tưởng cậu đùa, lại quay lên. Sao đó lại ghé sát vào thảo luận bài tập với Hạ Quý.

Trần Thuật hít một hơi thật sâu, Cậu siết chặt ngón tay, quyết định rút chân lại, động tác rất mạnh, sau đó kéo cái bàn, chân bàn tiếp xúc với mặt đất phát ra tiếng ken két rất chói tai. Gần như cả lớp đều quay lại nhìn.

An Tĩnh và Hạ Quý cũng vậy.

Người này làm sao vậy?

Lần này cô nhìn thấy Trần Thuật đội mũ áo lên đầu, nằm bò ra bàn nheo mắt ngủ, mấy lọn tóc đen nhánh và rối bù lộ ra ngoài.

Nhưng An Tĩnh thì lo lắng nhìn cậu.

Đã rất lâu rồi cậu không ngủ trong giờ học, sao hôm nay lại...

Do tối qua không ngủ đủ giấc? Hay cảm thấy khó chịu trong người, Nếu biết trước thì sáng nay cô đã hỏi thăm cậu rồi, cô có chút sốt ruột.

Sau đó An Tĩnh cũng không còn tâm trạng nào thảo luận bài tập nữa.

Ánh mắt chùng xuống.

Hạ Quý thấy cô không tập trung, liền tiếp tục thảo luận với Kỷ Nguyên ở bàn trên.

Sau khi hết giờ Toán, đám Trần Thuật khoác vai nhau không biết đi đâu, cho dù có việc gì hay không, đám con trai dường như phải ra ngoài một chuyến, đi lòng vòng một lúc mới cảm thấy dễ chịu.

An Tĩnh vừa để sách vở tiết sau lên bàn vừa nói chuyện với Kỷ Nguyên.

Giáo viên tiếng Anh cử cán bộ môn tới lớp. Cậu ấy cầm một tờ danh sách, đọc to tên của hơn một nửa học sinh trong lớp, những người này đều phải đến văn phòng của cô giáo, từng người cầm bài kiểm tra đọc chép buổi sáng.

Có lẽ đều là những người không đạt yêu cầu, bài kiểm tra đọc chép lần này hơi khó. Bỗng chốc hơn một nửa lớp đều đi ra ngoài.

Đám Trần Thuật lúc ấy mới lè mề đi vào.

Kỷ Nguyên gọi tên Tống Tư. Tống Tư ngoảnh lại không hiểu chuyện gì.

Kỷ Nguyên thờ ơ nói: "Cậu vừa bị cán sự môn tiếng Anh gọi tên đấy, bây giờ phải đến văn phòng lấy bài kiểm tra đọc chép."

Tổng Tư liền đau đớn tới mức không thể thở được, cậu ta chống đầu: "Thôi xong, bài kiểm tra ấy tôi viết lung tung, không học gì cả, lại bị cô giáo chửi cho mà xem."

Mấy người đám Châu Tề đều chế nhạo cậu ta: "Ai bảo ông tối qua không chịu học, hôm nay nước đến chân mới nhảy."

Hứa Gia Nghiệp cười gian tà: "Ông đâu phải A Thuật, trí nhớ đâu có tốt như cậu ấy."

Trần Thuật khẽ nhếch miệng.

"Giậu đổ bìm leo!"

Tổng Tư vô cùng tức tối, nhưng vẫn quay người bước đi với tâm trạng như sắp đi vào chỗ chết.

Kỷ Nguyên khẽ cười thầm.

Đám con trai ngồi sau thảo luận về bóng rổ.

An Tĩnh vẫn có chút lo lắng, cô quay ra sau, Trần Thuật đang nhìn về phía sau, nghiêng người nói chuyện với Châu Tề, không để ý đến cô.

Châu Tề vô tình nhìn thấy, ngừng lại. Cậu ta giật giật áo Trần Thuật, nháy mắt với cậu, rất nhiều biểu cảm, ám chỉ phía trên có người đang tìm.

Trần Thuật ơ hờ nhìn lên thấy cô, cậu sửng người một lúc, sau đó quay cả người lại, hai tay đan vào nhau đặt lên bàn, hơi nghiêng

người về phía trước, nhoeo miệng: "Sao vậy?"

An Tĩnh hiếm khi chủ động bắt chuyện với cậu trong lớp, cậu vẫn còn hơi kinh ngạc.

An Tĩnh nhìn quanh, thấy không có ai chú ý tới họ, liền hỏi rất khẽ: "Anh không sao chứ? Có phải là không khỏe không? Sao tiết trước anh lại ngủ trong lớp vậy?"

Trần Thuật im lặng nhìn cô, nụ cười trên miệng tan biến, vẻ mặt có chút hụt hẫng, cậu chậm rãi nói: "Em không ngủ thấy mùi sao?"

Mùi? Mùi gì?

An Tĩnh hít hít, không ngủ thấy gì cả. Cô cau mày nghĩ, lẽ nào cậu uống thuốc sao?

Trần Thuật nhìn cô có vẻ không vui. Một lúc sau đôi môi mím chặt mở ra, đang định nói gì đó với cô.

Nhưng tiếng chuông vào tiết vang lên. Vào giờ học rồi, đúng lúc giáo viên bước vào lớp.

An Tĩnh ngoảnh đầu nhìn cậu.

Trần Thuật chột mím môi, cụp mắt xuống, nói: "Thôi vậy."

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 48: Chiến Tranh Lạnh

An Tĩnh vẫn muốn hỏi gì đó.

Nhưng phần lớn các bạn đến văn phòng của giáo viên tiếng Anh đã quay về lớp.

Bản thân Trần Thuật cũng cúi đầu, khiến An Tĩnh không có cơ hội hỏi.

An Tĩnh nhìn cậu một lúc, sau đó quay lên chuẩn bị vào học.

Có điều trong lòng cô vẫn cứ nhớ mãi câu nói dang dở của Trần Thuật, tâm tư để hết ở đằng sau, có chút đứng ngồi không yên, liên tục lơ đãng trong giờ học cũng không chú ý nghe giảng.

Thứ Sáu là ngày họ cùng về nhà. Như mọi khi, Trần Thuật đợi cô ở ngoài trường.

An Tĩnh đeo cặp sách xuống cầu thang. Lúc tan học cô bị giáo viên gọi lên văn phòng, vì thế mới muộn như vậy. Lúc cô ra ngoài phần lớn các bạn đều đã về hết rồi.

Hôm nay là thứ Sáu, An Tĩnh thấy rất vui, khoe miệng không kìm được mỉm cười. Cô nghĩ tới việc tối nay sẽ cùng Trần Thuật đi đâu chơi.

Bước đi cũng trở nên nhẹ nhàng vui tươi hơn, cô đi men theo cầu thang, tay vịn vào lan can, nhẹ nhẹ gõ tay xuống đó, giống như đang chơi piano vậy.

Sau lưng vang lên tiếng bước chân. Là học sinh trực nhật hôm nay của lớp cô, còn có cả Hạ Quý nữa, bọn họ đã dọn dẹp lớp học xong, đang xách túi rác màu đen đi ra ngoài.

Nhân tiện chào An Tĩnh một tiếng.

An Tĩnh mỉm cười, cùng họ đi xuống cầu thang.

Tới tầng một, có hai người phải đi đổ rác, liền tách nhóm với bọn họ, Hạ Quý và một bạn nam khác đang nói chuyện với nhau, An Tĩnh đi bên cạnh.

Lúc ra khỏi cổng trường, An Tĩnh chào tạm biệt họ.

Cô tiếp tục đi lên phía trước, vừa hay nhìn thấy Trần Thuật đứng ở đó.

Cô mỉm cười bước đi nhanh hơn, gần như chạy về phía cậu, thờ dốt nói: "Anh chưa đợi lâu chứ, hôm nay đột nhiên cô giáo Ngữ văn gọi em lên đọc thuộc bài khóa."

Trần Thuật lắc đầu, mắt vẫn tiếp tục nhìn về phía sau lưng cô, im lặng một lát, khẽ hát cảm hỏi: "Lúc này là ai đấy?"

Khoảng cách quá xa, chỉ nhìn thấy hai bạn nam đi cùng với cô.

An Tĩnh à một tiếng: "Hạ Quý và Triệu Gia, hôm nay bọn họ trực nhật."

Trần Thuật vừa nghe thấy cái tên này liền sa sầm mặt xuống:
"Trùng hợp vậy hả?"

Trên xe buýt vẫn là hàng ghế đôi ở phía cuối như mọi khi.

Trần Thuật hai tay đan vào nhau đặt trên đùi, ánh mắt thờ ơ nhìn ra ngoài cửa xe, khuôn mặt lạnh lùng, cậu không nói gì nhiều.

Ngón tay của An Tĩnh xoắn lấy dây tai nghe, chốc chốc lại nhìn cậu, dò hỏi: "Trần Thuật, hôm nay chúng ta đi ăn đồ ăn Nhật nhé, cái quán mới mở đó, hình như đồ ăn khá là ngon."

Trần Thuật: "Ừ."

Cậu phản ứng rất lạnh lùng, vừa lên xe đã như thế.

An Tĩnh mím môi, cô nghĩ ra một chủ đề nói chuyện, lại hỏi: "Bài Toán trong lớp hôm nay hình như hơi khó, anh đã giải được chưa?"

Vừa nghĩ đến tiết Toán là sắc mặt của Trần Thuật lại càng khó coi hơn, cậu không nói gì cả.

An Tĩnh hít một hơi, cũng không nói nữa, cụp mắt nhìn ngón tay.

Cô không biết hôm nay Trần Thuật bị làm sao, cậu không nói gì cả. Cô thật sự rất khó đoán được tâm tư của cậu, cho dù cô làm sai điều gì, cậu nói ra thì ít nhất cô còn biết được.

Cô cũng nhìn ra ngoài cửa xe.

Xuống xe, vào trong nhà hàng, An Tĩnh ăn mà không thấy ngon chút nào, hai người không nhìn vào mắt nhau.

Trần Thuật hoàn toàn không chủ động nói chuyện như bình thường, ngược lại cứ lằm lằm lì lì.

Ăn xong, Trần Thuật đưa cô về nhà, vẫn là con đường nhỏ ấy. Rất yên tĩnh, vắng vẻ.

Trần Thuật dừng lại, quay đầu cúi xuống nhìn bàn tay trắng nõn của cô kéo tay áo cậu rất chặt, giống như đang nắm lấy chiếc phao cứu sinh duy nhất vậy. Cậu ngẩng đầu, khẽ hỏi: "Sao vậy?"

An Tĩnh nhìn vào mắt cậu và hỏi: "Có phải anh giận em không?"

Trần Thuật mím chặt môi, không nói gì.

Cô nói tiếp: "Có phải em khiến anh thấy khó chịu không?"

Trần Thuật nhìn ra chỗ khác, nói ngắn gọn: "Không phải."

An Tĩnh không biết phải làm thế nào, thái độ từ chối nói chuyện của cậu khiến cô không biết phải nói thế nào.

Cô tiếp tục dịu dàng nói: "Trần Thuật, chúng ta có thể nói chuyện được không."

Trần Thuật nói với vẻ bất cần: "Nói đi."

Cậu tỏ vẻ sẵn sàng nói chuyện, nhưng lại không nói gì cả.

An Tĩnh cố gắng nhớ lại ngày hôm nay, dần dần tìm được manh mối.

"Có phải anh cảm thấy em và Hạ Quý thân thiết quá mức không?" Cô ngẩng đầu, mắt chớp chớp do dự hỏi.

Trần Thuật nhìn vào mắt cô, ánh mắt rất phức tạp, có gì đó dữ dội.

An Tĩnh biết mình đã nói đúng, thì ra là vì chuyện này, cô thở dài, bước lên kéo ngón tay cậu, đung đưa đung đưa: "Nhưng em với cậu ấy ngồi cùng bàn mà. Lẽ nào anh bắt em cả học kỳ này không nói chuyện với cậu ấy sao?"

Cô thậm chí không hiểu sao cậu lại tức giận.

Cô và Hạ Quý chỉ nói chuyện bình thường mà thôi, ngay cả một chút quá giới hạn cũng không có.

Trần Thuật bật cười. Cậu nghiêng đầu, khẽ nhếch mép, nói với giọng chế nhạo: "Vì thế em thà nói chuyện với Hạ Quý chứ cũng không muốn nói chuyện với anh?"

An Tĩnh cau mày nói: "Không phải..."

Trần Thuật cố gắng kìm nén tâm trạng tồi tệ của mình, hai mắt cứ nhìn cô chăm chăm, hạ thấp giọng hỏi: "Rốt cuộc em có nhớ là anh mới là bạn trai của em không?"

An Tĩnh cuống lên: "Chính vì em biết rất rõ anh là bạn trai của em, nên mới..."

Trần Thuật gật đầu, tiếp lời của cô: "Vì thế ở trường, ngay cả nói chuyện em cũng không dám nói với anh? Thậm chí anh cũng không được mang đồ cho em?" Cậu càng nghĩ càng ảm ức, giọng càng lúc càng to, khuôn mặt đầy tức giận.

Thì ra là nguyên nhân này.

Là tin nhắn của cô khiến cậu không vui.

An Tĩnh cau mày: "Không phải, chúng ta có thể nói riêng với nhau."

Trần Thuật giận lắm, nói không suy nghĩ: "Thế nên chúng ta là đang vụng trộm à?"

An Tĩnh cảm thấy như có một tiếng nổ vang lên trong đầu, cô trợn tròn mắt.

Vụng trộm đối với cô mà nói là một từ rất không hay, cô không ngờ Trần Thuật lại nói về mối quan hệ của hai người như vậy.

Hình như bản thân Trần Thuật cũng nhận ra. Cậu mở miệng, nhưng không giải thích gì cả, chỉ nhìn cô với ánh mắt phức tạp. Trong đó có vô vàn cảm xúc.

An Tĩnh cảm thấy buồn.

Dường như có thứ gì đó đang bóp nghẹt trái tim cô, cô cố kìm nén cảm giác cay cay trong sống mũi, khổ sở nói: "Bởi vì mẹ em thường xuyên gọi điện cho cô chủ nhiệm để hỏi về tình hình gần đây của em, em sợ..."

Vì thế cô không muốn trong lớp mọi người bàn ra tán vào, truyền tới tai cô giáo, đồng thời cô cũng không muốn mẹ mình thất vọng.

Chính vì Trần Thuật là bạn trai của cô, nên cô mới căng thẳng như vậy.

Cô muốn duy trì mối quan hệ này với cậu.

Đến khi cô có thể khiến mẹ mình cảm thấy tự hào thì sẽ có thể nắm tay Trần Thuật, đường đường chính chính nói ra chuyện này.

Cô không ngờ lại làm tổn thương Trần Thuật như vậy. Thật sự không ngờ cậu lại bận tâm như vậy.

Trần Thuật hít một hơi thật sâu, tuy cô không nói hết nhưng cậu đã hiểu rồi. Cậu cup mắt nhìn xuống mặt đất, một lúc sau cậu lạnh lùng nói: "Anh biết rồi, em vào đi."

An Tĩnh không đi, chỉ cố chấp đứng đó, siết chặt ngón tay.

Không ai nhúc nhích.

Trần Thuật nhú mào, mắt nhìn cô, mở miệng nói: "Anh đi trước đây."

Cậu ngừng một chút rồi quay người bước đi.

Thực ra hôm nay, lúc đầu cậu chỉ tự giận đối một mình, nhưng càng về sau, cảm xúc bị dồn nén càng không thể kìm nén được mà bùng phát.

Cậu cảm thấy mình phải đi trước, nếu không cậu sẽ không kìm chế được, trong lúc tức giận tột độ sẽ nói ra những lời khiến cô tổn thương.

An Tĩnh đứng đó, nhìn theo bóng cậu, vẫn không nhúc nhích.

Cậu bước đi rất nhanh.

Một bước.

Hai bước.

Khóe mắt cô đỏ hoe, lông mi ươn ướt.

Cô lên tiếng, ngữ khí tuy đã cố gắng tỏ ra bình tĩnh, nhưng vẫn có chút run rẩy: "Trần Thuật, anh thất vọng về em rồi sao?"

Trần Thuật dừng lại một chút, không nói gì, chỉ tiếp tục bước đi, nhưng bàn tay trong túi áo thì nắm chặt lại.

Cậu quá tham lam, từ ngày cô nhận lời hẹn hò với cậu, cậu đã hứa với cô không để lộ quan hệ của họ. Nhưng càng ngày cậu càng không thỏa mãn.

Chỉ nhìn thấy cô nói chuyện với người con trai khác cậu cũng thấy ghen, thấy không cam tâm, lòng tự tôn lại khiến cậu không nói ra được, nhưng càng ngày cậu lại càng muốn nhiều hơn.

Cậu thậm chí không thể nghĩ đến chuyện khi An Tĩnh nói chuyện với người con trai nào khác ngoài cậu, trong mắt sẽ ẩn chứa nụ cười như thế nào, khóe miệng sẽ nhô lên ra sao.

An Tĩnh cắn môi, bờ môi dần trắng bệch, cô không chế nhịp thở.

Ngón tay buông xuống khẽ động đậy.

Bóng của Trần Thuật dần dần biến mất, cảnh sắc trước mắt cô trở nên mờ nhạt, lông mi run run, nước mắt cuối cùng không kìm được rơi xuống.

Cô ở trong tư thế đó rất lâu mới từ từ ngồi xuống.

Cơ thể cứng đờ, cảm giác tắc nghẽn trong lòng, dường như có thứ gì đó đang bóp chặt con tim, cô ôm lấy mình, cặp sách trên vai như tăng thêm áp lực vô hình.

Cuối cùng cô cũng hiểu, yêu đương có lẽ hoàn toàn không phải là chuyện đơn giản như vậy.

Có ngọt ngào, cũng sẽ có đắng chát.

Mùi vị cay đắng giống như bầu trời mất đi màu sắc.

Cô cảm thấy bản thân mình có lẽ không thể làm tốt vai trò bạn gái của người khác.

Trong lòng rất buồn, cô cảm thấy chua chát.

Cho dù muốn kìm nén, nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi lã chã. Cô quyết định bỏ mặc cảm xúc của mình, âm thầm xả hết mọi cảm xúc ở con đường nhỏ không người qua lại này.

Gió rít lên từng hồi, vẽ lên hình bóng mảnh mai gầy guộc của cô.

Chỉ ở đó nửa tiếng đồng hồ, cô bình tĩnh lại một lúc rồi mới từ từ đứng dậy.

Chỉ là ngồi lâu nên chân cô rất tê. Cô nhú mào, hai tay chống đầu gối, cúi người đứng một lúc, đợi cho cảm giác đó từ từ qua đi, cô mới thở phò một hơi, đi về phía nhà mình.

Trên đường đi, cô hít hít mũi, lau khô nước mắt cố làm ra vẻ không có chuyện gì cả.

Tuần đó hai người họ không ai nói chuyện với ai câu nào, mặc dù họ vẫn giống như trước đây, cần chuyển thư gì bàn trên bàn dưới vẫn chuyển, không có gì thay đổi.

Chỉ là, ánh mắt không hề giao nhau.

Tối nào An Tĩnh cũng ôm điện thoại. Cho dù làm bài tập cũng thường xuyên nhìn điện thoại, lúc đầu cô thử gửi mấy tin nhắn, cậu đều nhắn lại, nhưng chỉ là vài từ đơn giản. Cô cũng không nhắn nữa.

Hai người bắt đầu ở vào thời kỳ giận dỗi.

Bây giờ cô rất ít khi nói chuyện với Hạ Quý. Nên nói là cô rất ít khi nói chuyện với các bạn xung quanh, trong giờ học thì chăm chú nghe giảng, hết giờ thì một mình nằm bò ra bàn, không thích làm gì, chỉ nằm đó suy nghĩ chuyện gì đó.

An Nguyệt và Châu Tề đều nhận ra có vấn đề, hai người này rõ ràng có vấn đề gì đó.

Kỳ lạ nhất là Trần Thuật, trước đây không có chuyện gì cậu cũng phải trêu đùa An Tĩnh vài câu, ánh mắt động một tý là nhìn cô, nhìn chăm chăm không rời mắt.

Nhưng bây giờ chỉ trong giờ học mới ngây người nhìn lưng cô, còn hết giờ, An Tĩnh quay xuống chuyển đồ cho cậu, cậu lại nhìn đi chỗ khác.

Thực ra An Nguyệt đã hỏi riêng An Tĩnh rồi.

Dạo trước chẳng phải hai người vẫn còn ngọt ngào lắm hay sao.

An Tĩnh không nói gì, chỉ ngây người một lúc, cô gối cằm trên mu bàn tay mình, nói một câu: "Chị, yêu đương thật sự rất khó."

An Nguyệt im lặng giây lát, nói: "Không có gì đơn giản cả."

Còn đám Châu Tề thì ra sức chơi bóng rổ với Trần Thuật.

Hôm nay, tan học rất lâu rồi, một mình Trần Thuật không ngừng ném bóng như không biết mệt là gì, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm quả bóng rổ trên tay, mồ hôi chảy từ trán xuống, tóc ướt đầm mồ hôi.

Châu Tề và Tống Tư ngồi bên cạnh.

Tống Tư hậm hực: "Dựa vào cái gì mà các ông đều biết A Thuật đang yêu trước tôi chứ."

Châu Tề chẹp một tiếng, nói với giọng chê bai: "Ai bảo ông đàn độn, bọn họ rõ ràng như vậy, chỉ cần nhìn là biết."

Tống Tư ưỡn ngực, thanh minh cho mình: "Làm sao mà nhìn ra được, bọn họ đâu có ôm hôn trước mặt mọi người, có quỷ mới biết được."

Châu Tề cau mày: "Ông không biết nhìn ánh mắt của họ sao."

"Làm sao mà nhìn ra được." Tống Tư làu bàu, có điều cậu ta nhìn Trần Thuật mồ hôi đầm đìa trên sân, hỏi với vẻ khó hiểu: "Cậu ta và Tiểu An Tĩnh rốt cuộc làm sao vậy?"

Châu Tề thở dài: "Chuyện này, e là chỉ có người trong cuộc mới hiểu rõ được."

Châu Tề thấy đã rất muộn rồi, liền đứng lên gọi: "A Thuật, đi thôi."

Trần Thuật cúi người, thở hắt hà hắt hắt, cậu dùng tay áo lau mồ hôi, gạt đầu rồi mới đi lấy áo khoác và cặp sách.

Dưới ánh chiều tà bóng họ đổ dài dưới mặt đất.

Ở phía cuối chân trời là vùng trời đỏ rực.

Bọn họ đi lấy xe sau đó đạp ra cổng trường. Trần Thuật tới cửa hàng tiện lợi mua bao thuốc, những người khác đợi cậu ở cổng trường.

Cậu đi ra từ cửa hàng tiện lợi, nghiêng người chậm rãi bóc bao thuốc, lấy ra một điếu ngậm trong miệng, bật lửa, khum khum che gió, nheo mắt châm lửa.

Đột nhiên Châu Tề hét lên một tiếng: "Này, đó chẳng phải là An Tĩnh sao?"

Trần Thuật khựng lại, ngẩng đầu lên nhìn về phía trước.

Trên con đường nhỏ vắng vẻ đằng xa.

An Tĩnh bị vây trong góc, sắc mặt trắng bệch, khuôn mặt căng thẳng. Trước mặt cô là hai nam sinh trông có vẻ rất lưu manh, tóc nhuộm xanh nhuộm đỏ.

Khuôn mặt Trần Thuật liền trở nên vô cùng hung dữ.

Cậu lắt điếu thuốc xuống, bóp chặt trong tay, sau khi bóp nát, lông mày cậu cau lại, chửi một câu: "Mẹ kiếp."

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 49: Cuối Cùng Cũng Đợi Được Anh Rồi

Sau khi tan học, hiếm khi An Tĩnh ở lại không về. Cô đợi Trần Thuật ở cổng trường, nhưng đợi mãi cũng không thấy cậu đâu, gọi điện thoại cậu cũng không nghe máy.

Cô đứng ở cổng trường một lát, có lẽ cậu đang chơi bóng rổ với đám Châu Tề, cô không muốn làm phiền cậu, nhưng một mình đứng đó cũng chán nên liền đi vào cửa hàng tiện lợi gần đó, nhân tiện mua một hộp sữa chua uống và một chai nước.

Họ ra khỏi trường sẽ đi qua cửa hàng tiện lợi, vì thế cô ngồi đợi ở đó một lúc, làm bài tập, ôn lại bài cũ.

Nhưng bài cũng đã làm gần xong rồi, họ vẫn chưa ra, điện thoại cũng không nghe máy.

An Tĩnh tắt điện thoại đi, một tay chống cằm.

Ngắm phong cảnh bên ngoài qua cửa kính trong suốt một lúc, cô cất bài tập vào cặp sách, sau đó đeo cặp ra khỏi cửa hàng tiện lợi, đi qua đường.

Đối diện có một con ngõ nhỏ rất hẹp, hai bên tường tô vẽ linh tinh đủ loại màu sắc, mỗi bức vẽ đều không giống nhau, thể hiện cá tính, cái tôi rất rõ. Cô vừa đi vừa xem, đưa tay sờ lên tường.

Sau lưng vang lên tiếng bước chân, cô quay lại.

Có hai gã con trai mặc đồng phục trường trung cấp nghề đi về phía cô, một tên béo và một tên gầy, trên mặt là nụ cười không mấy tử tế, họ nheo mắt lại, càng ngày càng tiến sát lại gần cô.

An Tĩnh giật mình, bước chân bất giác lùi lại.

Tên béo trực béo tròn cười híp mắt lại trông rất gian, hắn nói: "Em gái, sao lại ở đây một mình thế."

An Tĩnh nuốt nước bọt, cố tỏ ra bình tĩnh: "Đợi bạn."

Cô muốn nói đang đợi bạn, chứng tỏ cô không đi một mình, có bạn đi cùng, lát nữa sẽ có người tới, muốn dọa hai tên này để bọn chúng không dám làm càn.

Nhưng không ngờ hai tên này không sợ, lại còn hống hách nói: "Vậy thì bọn này đứng chờ cũng cô em, được không?" Tên gầy như que củi lại còn sờ cằm nhìn cô chăm chăm, ánh mắt vô cùng đê tiện.

An Tĩnh cảm thấy khó chịu, không đáp lại lời chúng nói, đi vòng qua bên cạnh. Nhưng nào ngờ tên béo bước lên chắn đường cô.

Cô chợt dừng bước, ánh mắt hoảng loạn.

"Đi cái gì?" Tên béo cao tương đương với cô, nhưng người hắn thì to gấp mấy lần cô, to béo vạm vỡ, khuôn mặt vô cùng hung dữ, "Cô em, có tiền không cho bọn này mượn một ít."

Chỗ này có chút vắng người. Hơn nữa bây giờ đã rất muộn rồi, phần lớn học sinh đều đã về hết, trong đầu An Tĩnh liền vang lên tiếng chuông cảnh giác, cô căng thẳng nắm chặt tay lại, may mà bọn chúng chỉ đòi tiền, chuyện này đơn giản, cô cúi đầu lục tìm trong cặp sách.

Hai tên đó liền đứng bên cạnh quan sát cô, chốc chốc lại quay sang nhìn nhau.

Cô gái này nhìn có vẻ là kiểu con gái vừa ngoan ngoãn vừa yếu đuối. Da dẻ trắng trẻo, lại còn rất xinh đẹp. Chắc chắn là dễ ăn hiếp, không biết chừng nhà còn rất giàu có.

An Tĩnh cố gắng để tay mình không rung rẩy.

Cô tìm thấy ví tiền, lục tìm tiền bên trong. cô chỉ mang một trăm tệ, nhưng lúc này vừa mới vào cửa hàng tiện lợi mua đồ nên chỉ còn tiền lẻ. Cô mím môi, cẩn thận đưa tiền cho bọn chúng.

Tên béo vừa nhìn thấy tiền đã cau mày lại, đưa tay giật lấy, đếm xem bao nhiêu. Sau đó hắn nhổ nước bọt, khuôn mặt tỏ vẻ bất mãn: "Ít thế này thôi à?"

An Tĩnh làm mặt lạnh, bình tĩnh nói: " Hết rồi."

Cô đeo cặp sách lên vai, chuẩn bị bỏ đi một lần nữa.

Nhưng nào ngờ vừa mới nhấc chân đi được hai bước thì bị tay gầy kéo lấy cổ tay, quăng thẳng lên tường, trong lúc đó chân cô bị vấp vào hòn đá, không đứng vững chỉ thấy chân đau nhói.

Tên gầy chửi tục một câu: "Kiêu cái gì mà kiêu, dám học sinh ngoan chúng mày coi thường bọn tao à? Có phải trên người vẫn còn giấu tiền không chịu bỏ ra không hả?"

An Tĩnh cố nén đau, tay chống tường, cau mày nói: "Tôi thật sự hết tiền rồi."

Rõ ràng bọn chúng không tin, tưởng rằng cô vẫn còn giấu tiền.

Hắn và tên béo nháy mắt với nhau, tên béo gật đầu, bồng chốc hiểu ý nhau, hắn chậm chậm đi lên phía trước, xoa xoa hai tay vào nhau, khuôn mặt vô cùng đê tiện.

An Tĩnh mặt mày tái nhợt, mồ hôi túa ra làm tấm trên trán.

Cô sắp không giữ được vẻ bình tĩnh trên mặt nữa, cô cắn chặt môi, tay của tên béo kia sắp chạm vào quần áo của cô rồi, đúng lúc An Tĩnh không kịp được nhắm mắt định hét lên thì...

Có người túm lấy vai của tên béo.

Tên béo đau quá chửi rủa một tiếng, sầm mặt quay người lại, đang định xem đằng sau là ai. Nhưng chưa đợi hắn nhìn rõ mặt, chỉ thấy bóng người thoáng qua, tung một cú đấm rất mạnh vào mặt hắn, hắn liền thấy đau điếng, theo lực của cú đấm, hắn văng ra ngoài.

Một cơn gió thổi qua mặt cô, tốc độ vô cùng nhanh.

An Tĩnh lấy tay che miệng, tròn tròn mắt nhìn.

Trần Thuật lúc này đang đứng trước mặt cô, khuôn mặt đầy tức giận, ánh mắt hung dữ, có điều cậu không nhìn cô, chậm rãi ngồi xuống trước mặt tên béo kia, hạ thấp giọng khàn khàn nói: "Cái tay nào của mày chạm vào người cô ấy?"

Tên gầy còn lại ngó người, đột nhiên chui ở đâu ra một tên vừa cao vừa to, lại mạnh tay như vậy chỉ một cú đấm đã hạ gục thằng béo.

Hắn liên tục lùi lại, chân run lẩy bẩy, muốn bỏ chạy nhưng lại bị người đứng sau chặn đường.

Châu Tề nheo mắt: "Chán sống rồi à, bạn gái người ta cũng dám động vào."

Mẹ kiếp, gặp rắc rối rồi. Tên gầy nhanh nhẹn liếc nhìn đường, vừa chậm chậm dịch sang bên cạnh, vừa nhận lỗi: "Không dám nữa, không dám nữa." Vừa tìm thấy cơ hội là hắn lập tức bỏ chạy.

Châu Tề cau mày: "Thằng khốn này, chạy cũng nhanh thật đấy."

Tên béo thấy Trần Thuật mặt mày hung dữ, mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm tay mình, chỉ thấy lạnh gáy, mặt đau gần chết, mũi cũng bị đánh chảy máu, máu nhỏ xuống quần áo, nhuộm đỏ một mảng.

Thấy đồng bọn cậu ta cũng tới, đồng bọn của mình thì chạy mất rồi, hắn khóc lóc nhăn nhó, vội vàng xua tay: "Chưa chạm, chưa chạm, chưa chạm thật mà."

Trần Thuật đã giận đến hoàn toàn mất hết lý trí, cậu nhếch nhếch khóe miệng, mặc kệ lời hắn nói, cậu xắn tay áo, chuẩn bị đánh tiếp thì nghe thấy phía sau có người gọi.

"Trần Thuật!"

Trần Thuật khựng lại, đứng ngay tại chỗ.

Giọng nói vừa nũng nịu vừa nức nở bóp nghẹt trái tim cậu, cậu khẽ nghiêng đầu.

An Tĩnh vội nói: "Hắn chưa chạm vào em thật."

Cảnh tượng trước mắt quá bạo lực, cô chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ của Trần Thuật khi đánh nhau. Bình thường cậu đều tỏ ra

vẽ uể oải lười nhác, hoặc là chơi bóng rổ, hoặc là chơi game, Trần Thuật như thế này có chút xa lạ.

Cô không muốn sự việc trở nên nghiêm trọng hơn.

Tên béo vừa nghe thấy vậy vội vàng gạt đầu, bộ dạng lấy lòng đó rất xấu xí.

Xấu đến nỗi không ai muốn nhìn.

Trần Thuật cố gắng kìm chế bàn tay mình.

Cậu đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống bộ dạng bẩn thỉu thảm hại của tên béo, giống như đang nhìn một đồng rác vậy. Làn môi mỏng khẽ mở ra, thốt ra một từ hết sức ngắn gọn: "Cút."

Tên béo run rẩy đứng dậy, bỏ chạy thụt mạng.

Trần Thuật hít một hơi thật sâu, tim bỗng đập loạn lên. Cậu ngẩng đầu nhìn lên trời, một màu xanh thẳm.

Nhắm mắt lại, cậu không dám nghĩ, nếu lúc này không tới, An Tĩnh sẽ như thế nào, lúc ấy, khoảnh khắc cậu ngẩng đầu, phát hiện cô bị hai tên ngu ngốc đó áp sát vào chân tường, nổi tức giận không thể kìm nén được bùng lên trong lòng cậu.

An Tĩnh nhìn lưng Trần Thuật, rất lo lắng. Cô cau mày, cố chịu đau, cẩn thận bước lên, từ từ nắm lấy tay cậu. Bàn tay của cậu cứng đờ, cô khẽ gọi: "Trần Thuật!"

Tay Trần Thuật động đậy, cậu quay người lại, nhúm mày nhìn cô, không nói gì.

Ngắm ngía cô từ trên xuống dưới, thấy cô không bị thương ở đâu, quần áo cũng không xộc xệch, cậu mới thở phào: "Em không sao chứ?"

Vừa nghe thấy câu nói này, An Tĩnh liền cảm thấy cay cay sống mũi.

Cảm giác căng thẳng khi bị bắt nạt trước đó tan biến, chỉ còn cảm giác chua xót trào dâng trong lòng. Lúc này trong lòng cô chỉ toàn là ảm ức, nhớ nhung, sợ hãi. Cô cúi đầu, mãi không nói gì.

Trần Thuật rất lo cho cô, cô đứng im không nhúc nhích.

Đúng lúc cậu muốn nâng mặt cô lên, không ngờ, An Tĩnh chợt lao vào ngực cậu, Trần Thuật dang hai tay để mặc cho cô ôm, có chút chần chừ và lúng túng không biết phải làm thế nào.

Người trong vòng tay cậu vừa khóc vừa nghẹn ngào nói: "Em sợ chết đi được."

Nước mắt cô tuôn trào, thật sự rất sợ, từ trước tới nay cô chưa bao giờ bị người khác uy hiếp, đừng tưởng lúc này mặt cô không đổi sắc, nói năng bình tĩnh, thực ra trong lòng cô sợ chết đi được.

Đặc biệt là trước mặt Trần Thuật, trong lòng cô không kìm nén được nỗi ảm ức muốn giải tỏa với cậu, may mà cậu đã tới, cuối cùng cũng đợi được cậu rồi.

Trần Thuật ôm cô thật chặt.

Cơ thể trong vòng tay cậu đang run rẩy, xót xa trong lòng, chỉ hận bản thân không thể xuất hiện sớm hơn.

"Em không sao thật chứ?" Cậu không biết nói thế nào, hoặc có lẽ là không biết hỏi thế nào, cậu chỉ sợ cô bị tổn thương mà không nói ra.

"Bọn chúng không động vào đâu chứ?"

An Tĩnh rời khỏi vòng tay của cậu. Khóe mắt vẫn còn ẩm lệ, đỏ hoe, khuôn mặt nhợt nhạt. Đôi mắt long lanh nước, tóc lòa xòa xung quanh, có mấy sợi rũ bên tai. Dáng vẻ trông vô cùng đáng thương vô tội, chỉ nhìn thôi cũng khiến người khác xót xa.

Cô lắc đầu: "Không, bọn chúng chỉ đòi tiền thôi."

Trần Thuật sửng người, thì ra không phải sàm sỡ. Làm cậu giật cả mình.

Giây sau cậu nhú mày: "Đòi tiền thì em cho bọn chúng đi, ngoan cố làm gì?"

An Tĩnh thấy hơi oan: "Em đưa rồi mà, em đã đưa hết tiền trên người cho chúng rồi, chỉ có điều quá ít, bọn chúng không tin."

Cô cúi đầu lau nước mắt, lại khịt khịt mũi như làm sai chuyện gì bị người khác giáo huấn vậy.

Trần Thuật im lặng giây lát rồi lại nói: "Thế muộn như vậy rồi sao em còn chưa về nhà?"

An Tĩnh mím môi, mềm giọng nói: "Đợi anh mà."

Trần Thuật càng cau mày chặt hơn: "Đợi anh làm gì?"

An Tĩnh im lặng liếc nhìn cậu một cái rồi nói rất yếu ớt: "Hôm nay chẳng phải là thứ Sáu sao?"

Trần Thuật liền im bật, tuần này cậu chơi bóng rổ nhiều tới mức sắp quên mất hôm nay là thứ mấy rồi. Cậu nghĩ tới điều gì đó lại tỏ ra hung dữ nói: "Thế tại sao em không gọi điện thoại cho anh?"

Cậu không bao giờ không nhận điện thoại của cô, chỉ cần gọi điện là sẽ tới ngay, sao cô không gọi?

"Em gọi rồi, nhưng anh..." An Tĩnh nhìn cậu, khuôn mặt đầy ám ức: "Nhưng anh không nghe, em biết làm thế nào?"

Trần Thuật nghe thấy vậy sửng người, cậu vội móc điện thoại trong túi ra xem, quả thực có mấy cuộc gọi nhỡ. Lúc ấy cậu để chế độ im lặng nên không nghe thấy.

Trần Thuật ngượng ngịu sờ chóp mũi, muốn tát cho mình một cái.

Lúc này trong lòng cậu toàn là hối hận, tự trách bản thân, tại sao lại để chế độ im lặng cơ chứ, rốt cuộc bóng rổ có gì hay cơ chứ.

Trần Thuật khống chế bản thân, nói với giọng phức tạp: "Xin lỗi em, là anh không tốt."

An Tĩnh lắc đầu, cô lại lao vào lòng cậu, ôm chặt eo cậu, mùi hương đã lâu không được ngửi thấy dâng đầy trong mũi cô, thơm thơm mát mát, cô hạ giọng thì thầm: "Trần Thuật."

Trần Thuật ôm chặt cô, nói: "Ừ, anh đây."

Chỉ mấy tiếng đơn giản như vậy mà lại khiến cô muốn khóc.

Suốt một tuần họ giận dỗi, không nói chuyện hăng hái với nhau, cô thật sự rất buồn. Từ trước tới nay chưa bao giờ buồn như vậy, trong

lòng cảm thấy trống trải, trong giờ học cũng nhớ cậu, về nhà cũng nhớ cậu, lúc ăn cơm cũng nhớ cậu, tâm hồn lúc nào cũng treo ngược cành cây.

Nhưng bình thường lại phải vờ ra vẻ không bận tâm.

Trần Thuật vuốt tóc cô.

Đột nhiên cảm thấy vai áo ươn ướt, cậu cau mày, lại khóc rồi? Cậu lùi lại một chút, muốn nhìn mặt cô, khẽ hỏi: "Sao vậy?"

Nhưng An Tĩnh không cho, cô cứ vùi mặt vào ngực cậu, túm chặt lấy áo của cậu.

Trần Thuật không biết làm thế nào, thở dài một tiếng.

Người con gái trong lòng không cho cậu nhìn, cậu chỉ thấy mềm lòng và xót xa, cậu lại ôm lấy cô, cúi đầu hôn lên tóc cô đầy yêu thương.

Đợi đến khi An Tĩnh giải tỏa hết mọi cảm xúc, cô mới từ từ buông tay ra.

Trần Thuật cuối đầu nhìn, đôi mắt cô đã đỏ như mắt thỏ.

"Khóc xong rồi?"

An Tĩnh ngượng ngùng gật đầu.

"Vậy thì đi nhá? Anh đưa em đi ăn?" Trần Thuật khẽ hỏi cô.

An Tĩnh lại ngoan ngoãn gật đầu, Trần Thuật khoác vạ cô, lúc đưa cô đi thì nhìn thấy Tống Tư và Châu Tề đứng bên cạnh đỡ xe

đạp, mặt mày háo hức như vừa xem kịch hay, không biết đã đứng nhìn bao lâu rồi.

An Tĩnh sững người, liền cảm thấy rất xấu hổ. Khóc trước mặt Trần Thuật cô cảm thấy không có gì cả, dù sao thì cũng là bạn trai mình. Nhưng trước mặt hai người họ... Cô cố gắng nép mình sau lưng cậu.

Trần Thuật cau mày, khuôn mặt không chút biểu cảm: "Sao hai cậu vẫn chưa đi?"

Châu Tề: ...

Tống Tư: ...

Bọn họ phải đi đâu đây?

Vừa mới dỗ dành được bạn gái đã không cần anh em rồi.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 50: Em Sai Hay Là Anh Sai

Hai người họ rất khó xử, chứng kiến màn kịch anh hùng cứu mỹ nhân, đôi tình nhân làm hòa với nhau rồi lại bị anh em vứt bỏ.

Tổng Tư rất vô tội. Cậu ta nhăn mặt lập tức nói: "A Thuật, là anh em không được như thế đâu, tôi nói cho ông biết là ông thấy sắc quên bạn, ông có biết vừa rồi tôi nghĩ gì không, lúc này tôi còn đang nghĩ nếu ông không đánh lại được tên béo kia tôi sẽ lập tức chạy lên chắn trước mặt ông."

Cậu ta vừa nói vừa tỏ vẻ nghĩa khí ngút trời.

"Không đúng." Châu Tề đứng bên cạnh sờ cằm ngẫm nghĩ: "Nhưng tôi nhớ, hình như lúc này ông đang trốn đằng sau mà. À, đúng rồi, ông đo lên lúc nào ấy nhỉ? Là lúc tên béo kia bỏ chạy?"

Tổng Tư một mực phủ nhận: "Tôi đâu có, không phải!"

Trần Thuật mặt lạnh tanh, trông có vẻ sắp nổi nóng.

Châu Tề tinh mắt nhanh chóng nhận ra.

Cậu ta liếc thấy vẻ mặt Trần Thuật cũng không nói thêm nữa, lập tức kéo Tổng Tư đi và nói: "Tổng Tiểu Tư không còn sớm nữa, mau đi thôi."

Tổng Tư cau mày: "Đi cái gì mà đi, tôi vẫn chưa nói xong mà."

Châu Tề ra sức kéo áo cậu ta: "Ông có biết là ông rất sáng không hả?"

Tổng Tư tay chân lóng ngóng dựng xe đạp: "Sáng cái gì mà sáng, này, ông đừng có lời nữa, tôi đi, tôi đi là được chứ gì, chờ chút..."

Cậu ta quay đầu lại, nháy mắt nói với An Tĩnh: "Tiểu An Tĩnh, tạm biệt nhé."

An Tĩnh: "... Tạm biệt."

Trần Thuật cau mày: "Mặc kệ cậu ta."

Cậu dắt tay cô chuẩn bị đi lấy xe. Nhưng mới đi được một bước, An Tĩnh kêu lên một tiếng, cúi đầu.

Chân của cô đau đau, chắc là bị trẹo chân.

Vẫn đi được, chỉ là thấy đau, cô vừa nhấc chân lên thì thấy Trần Thuật cau mày, nhìn cô: "Sao thế?"

An Tĩnh chỉ xuống dưới chân, "Hơi đau."

Lông mày Trần Thuật càng nhíu chặt hơn.

Cậu ngồi xuống, hai tay vén gấu quần đồng phục của cô lên, cái cổ chân nhỏ nhắn thon thả lộ ra ngoài, cậu nhìn mắt cá chân nhỏ bé của cô, trắng trẻo mịn màng, không bị sưng đỏ cậu mới yên tâm một chút.

"Đi lại thấy đau à?"

An Tĩnh lắc đầu: "Không sao, cũng không đau lắm, chắc ngày mai sẽ hết."

Trần Thuật mím môi, im lặng không nói gì.

Xoa bóp cổ chân cô một lúc, sau đó kéo ống quần của cô xuống, cậu quay người, ngồi luôn xuống trước mặt cô.

An Tĩnh ngược mắt, hơi sững sờ: "Sao anh lại ngồi xuống vậy?"

Trần Thuật ngẩng đầu: "Em lên đi, anh cõng em."

An Tĩnh ngậy người giây lát.

Lặng lẽ nhìn người ngồi trước mặt.

Mái tóc sau gáy của cậu hơi rối, không mặc áo khoác đồng phục mà chỉ mặc một chiếc áo phông đơn giản, chiếc áo bó sát người cậu từ cổ xuống lưng, những đường nét gầy gầy thanh mảnh của cậu thiếu niên lộ ra rõ rệt.

Đằng sau mãi không có động tĩnh gì, Trần Thuật hơi quay lại: "An Tĩnh?"

An Tĩnh chợt bừng tỉnh, ừm một tiếng.

Cô bước lên trước, đang định đặt tay lên vai cậu, đột nhiên nhớ ra điều gì đó, cô khẽ dừng lại, thò đầu ra hỏi cậu: "Anh vừa chơi bóng xong đúng không?"

Trần Thuật nhướn mày, "Đúng vậy, sao thế?"

"Khát không?"

"Bình thường."

An Tĩnh lấy cặp sách sau lưng, kéo khóa lấy ra chai nước đã mua trước đó đưa cho cậu: "Uống đi."

Trước mắt là một chai nước trong suốt.

Trần Thuật sững người, cậu liếm liếm mép, nhận ra mình đang rất khát. Vừa mới chơi bóng xong, lại giận dữ đấm cho tên béo kia một cú, cổ họng cậu khô rát.

Trần Thuật nhìn cô, cầm lấy chai nước đó, ngửa cổ uống ừng ực. Dòng nước mát lạnh chảy xuống cổ họng, cậu uống hết nửa chai nước mới dừng lại, toàn thân vô cùng sảng khoái.

An Tĩnh cầm lấy chai nước, vặn chặt nắp chai, bỏ vào cặp sách.

Cô khẽ cười, "Anh có thể cống em được rồi."

Trần Thuật bật cười, cậu vừa ngồi xuống vừa trêu chọc cô: "Sao? Em sợ anh cống em nửa chừng sẽ chết khát hay sao?"

An Tĩnh chống tay lên vai cậu, leo lên lưng của cậu.

Trần Thuật có thể dễ dàng cống cô lên, lại còn ước chừng trọng lượng.

Gầy như vậy, không biết hằng ngày ăn cái gì để lớn.

An Tĩnh đưa tay ra, chủ động đỡ lấy cặp sách của cậu, cô ngập ngừng một chút, lo lắng hỏi: "Xe của anh thì làm thế nào?"

Trần Thuật không buồn nhìn, nói với vẻ không chút bận tâm: "Cứ dựng ở đó thôi."

"Bị ăn trộm thì làm thế nào?"

"Xe đâu quan trọng bằng em." Cậu chậm rãi nói.

An Tĩnh: ...

Trời đã hơi tối rồi, đèn đường lần lượt bật sáng, tạo thành một đường thẳng.

Gió thổi rất nhẹ lướt qua mặt họ, đang đúng mùa thời tiết dễ chịu.

Họ cũng không đi xe buýt. Trần Thuật cứ cống cô đi như thế.

An Tĩnh vòng hai tay qua cổ cậu, một tay cầm lấy cổ tay kia.

Buổi tối yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân của cậu.

"Nặng không?" Đột nhiên An Tĩnh lên tiếng.

"Em gầy thế này, nặng gì." Trần Thuật nhếch miệng cười.

"Ừm."

Nhìn từ góc độ của An Tĩnh cô nhìn thấy khuôn mặt nghiêng nghiêng của Trần Thuật với những đường nét rõ ràng, tóc mai rũ xuống, cậu nhìn về phía trước bước chân rất vững vàng, cho dù đang cống cô thì nhịp thở cũng không nặng nề.

"Thật ra hôm nay em đợi anh là có chuyện muốn nói với anh." An Tĩnh tựa đầu lên vai cậu, trọng tâm đặt lên người cậu, cụp mắt xuống khẽ nói.

Trần Thuật dừng bước, cậu nghiêng đầu: "An Tĩnh..."

Có điều chưa nói hết câu đã bị An Tĩnh che lên đôi môi mỏng và khô của cậu, "Nghe em nói, Trần Thuật."

Trần Thuật im lặng gật đầu.

Lúc ấy An Tĩnh mới từ từ buông tay ra, sắp xếp lại lời nói trong đầu rồi khẽ nói: "Em tìm anh là muốn nói, khoảng thời gian này em đã nghĩ rất nhiều, em đang nghĩ, rốt cuộc vì sao chúng ta lại thành ra như thế này."

Trần Thuật bước đi thong thả, bước chân chậm hẳn lại. Giọng nói nhẹ nhàng và dịu dàng của cô vang lên bên tai, rất gần, từng lời đều khắc sâu trong tim.

"Rốt cuộc là em sai, hay là anh sai đây. Thực ra, có lẽ chúng ta ai cũng có lỗi. Chỉ là ai cũng cố chấp không chịu thừa nhận."

An Tĩnh mím môi, nói tiếp: "Em cứ suy nghĩ mãi về những lời anh nói hôm ấy, thực ra khi nghĩ lại, lúc ở trường có lẽ em đã quá quan trọng hóa vấn đề, luôn ... luôn không để ý đến cảm nhận của anh. Sau khi chúng ta hẹn hò với nhau, là vấn đề tính cách của em, em quá nhạy cảm, lúc nào cũng thận trọng, khi có người ngoài em quá chú ý tới từng hành vi từng cử chỉ giữa chúng ta, lo lắng bất cứ lúc nào cũng có người nhìn thấy chúng ta, phát hiện ra chúng ta."

Cô nói mà có chút ngượng ngùng: "Lần đầu tiên yêu một người, thật sự không có kinh nghiệm, cũng không biết phải yêu thế nào, vô tình đã bỏ qua cảm nhận của anh."

Hai tay cô ôm chặt cổ cậu, gục mặt vào vai cậu, cảm xúc cứ trào dâng trong lòng không thể kìm nén được, càng nói giọng càng nhỏ

lại: "Trần Thuật, xin lỗi anh, không nghĩ đến cảm xúc của anh, em xin lỗi."

Trần Thuật ôm cô thật chặt, cố nén cảm xúc của mình, nặng nề nói: "Đừng nói nữa, đừng nói nữa, không được nói xin lỗi nữa."

"Em không có lỗi với anh." Cậu hạ thấp giọng.

Hai người im lặng một lúc.

"Thật ra."

Trần Thuật nhoẻn miệng, mỉm cười nói: "Hôm nay cho dù em không đợi anh ở cổng trường thì anh cũng sẽ đi tìm em, lúc chơi bóng rổ trong đầu anh chỉ có hình bóng của em, anh quá để tâm đến em, tới mức từng phút từng giây đều chú ý tới từng hành vi cử chỉ của em, anh cũng ... quá trẻ con. Rõ ràng biết em và Hạ Quý không có gì, nhưng vẫn không kìm được ghen tuông."

An Tĩnh lặng lẽ lắc đầu, ngón tay nắm chặt phần áo trước ngực cậu.

Trần Thuật cười giễu mình: "Trước đây anh chưa bao giờ như thế này, đây là lần đầu tiên có cảm giác này. Cảm thấy bản thân không thể khống chế được cảm xúc của mình, trong lúc kích động, anh chỉ có thể tự giận mình, mà lại không thể muối mặt nói với em."

Vốn dĩ, cậu đã định hút xong điều thuốc kia sẽ đi tìm cô. Suốt một tuần nay cậu không dễ chịu chút nào, đầu óc suốt ngày lơ đãng, cứ ngây người nhìn điện thoại, trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh ngày hôm đó, lúc hai người chia tay, An Tĩnh đứng sau lưng cậu, rung rẩy hỏi.

"Trần Thuật, anh thất vọng về em đúng không?"

Không, thực ra cậu thất vọng về chính bản thân mình.

Nói thế nào nhỉ?

Chính là hận bản thân, hận bản thân vì sao không thể rộng lượng một chút, hận bản thân vì sao không thể coi như không thấy, vì sao lại chú ý tới từng chi tiết nhỏ nhặt như thế. Có lẽ, bản thân có thể rộng lòng hơn một chút thì tốt.

Cảm xúc không thể diễn tả, không thể nói rõ ràng khắc sâu giữa hai người.

Trần Thuật cứ đi mà không biết sẽ đi về đâu.

Rất muốn cứ cõng cô bước đi như thế, đi tới chân trời góc biển.

Dù có lâu thế nào cũng không thấy mệt.

Những tấm biển quảng cáo trước các cửa hàng xung quanh rực rỡ đủ loại màu sắc.

Trên đường đi có các cụ già ăn tối xong ra ngoài đi dạo, có bà mẹ trẻ bế con đi chơi. Đám học sinh đạp xe thành hàng thành tốp phóng qua, tràn trề sức trẻ.

Lúc đi ngang qua hai người, họ còn vỗ tay hoan hô đầy thiện chí.

Trần Thuật nhếch miệng cười với họ, lại còn xốc xốc An Tĩnh lên.

Như đang khoe khoang, đây là bạn gái của tôi, thế nào, rất xinh đúng không.

An Tĩnh ngẩng đầu, khoe miệng nở nụ cười, hít thở không khí trong lành.

Trong đó có một mùi thuốc về cậu.

"Trần Thuật."

"Hả?"

"Chúng ta làm lành chưa?"

Trần Thuật lắc đầu, hàng mi dài sụp xuống, giọng nói trầm trầm bình tĩnh, cậu khẽ nói: "Từ trước tới nay chúng ta chưa bao giờ giận nhau."

An Tĩnh cười.

Đêm tối, ánh sao mờ tối.

Ánh trăng từ phía chân trời hắt xuống mặt đất một tầng sáng mỏng lung.

An Tĩnh khẽ đu đưa đôi chân, tâm trạng rất vui vẻ.

Một câu thì thầm chợt vọng lại từ phía trước.

Bị làn gió cuốn đi, vỡ vụn, rồi từng tiếng lại từng tiếng lọt vào tai cô. An Tĩnh khẽ sửng lại, hàng mi run run, cô ôm cậu chặt hơn.

"An Tĩnh, hãy nhớ là anh chưa bao giờ thất vọng về em."

Cô ngược mắt, lưng Trần Thuật thẳng tắp, cậu nhìn thẳng về phía trước.

An Tĩnh không thể diễn tả được cảm giác trong lòng mình, trước mắt trở nên nhạt nhòa, trong lòng xúc động lạ thường, chỉ cảm thấy không có lúc nào khiến cô an tâm hơn lúc này.

Lúc này hàng ngàn hàng vạn cảm xúc đều ẩn chứa trong đôi mắt của cô, cậu không nhìn thấy.

An Tĩnh khẽ cúi người, nhắm mắt, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên cái cổ đang căng lên của cậu, nụ hôn này rất thiêng liêng, nhẹ như lông vũ lướt qua, không để lại một chút dấu vết nào.

Trần Thuật cảm nhận được, bước chân dừng lại một thoáng chốc.

Cơ thể hoàn toàn cứng đờ, đôi môi mím chặt lại, có thứ gì đó vừa ướt vừa mềm chạm vào cổ cậu, giống như có một luồng điện chạy qua toàn thân, vừa tê vừa nóng.

Cậu lại đi tiếp vài bước.

Đột nhiên, cậu đặt cô xuống không hề báo trước. An Tĩnh sửng người, bỏ hai tay đang vòng qua cổ cậu ra, đứng xuống đất, nắm chặt quai cặp, bắn khoảhỏi: "Sao vậy?" Cậu mệt rồi, hay là cô quá nặng?

Trần Thuật lắc đầu, nhìn xung quanh, vẻ mặt điềm tĩnh nhưng cũng có chút nguy hiểm.

Cậu nheo mắt, như có bóng tối phủ lên đáy mắt cậu, cậu không nói một lời, kéo cổ tay cô đi về phía con đường nhỏ vắng vẻ yên tĩnh.

Cậu đi rất nhanh, rất gấp.

An Tĩnh luống cuống đi theo cậu, tim cô đập nhanh hơn, giống như bị bóp chặt vậy, hình như đã linh cảm được cậu muốn làm gì.

Bước chân rối loạn của hai người vang lên trên con đường vắng lặng này, có cảm giác gấp gáp.

Giống như đang chạy đua với thời gian.

Hai người đều điên cuồng.

Quả nhiên, Trần Thuật đi vào trong cùmg, nhìn quanh, thấy không có ai, liền đẩy cô vào tường, không nói một lời, cúi đầu hôn lên đôi môi cô, ngay cả hơi thở cũng trở nên gấp gáp.

Quá lâu rồi.

Quả thật đã quá lâu rồi không thân mật với cô.

Cảm giác này là nỗi nhớ nhưng đã khắc sâu vào tận trong xương cốt.

An Tĩnh ngây người, ngón tay nắm lại, cô khẽ ngửa đầu thuận theo cậu, run run giơ hai tay lên vòng qua eo cậu.

Con ngõ nhỏ bị bóng tối bao trùm.

Ánh trăng dịu dàng rải xuống mặt đất, chiếu vào khuôn mặt của họ, lúc sáng lúc tối.

Chỉ có hai người ôm siết lấy nhau cùng bày tỏ với nhau nỗi nhớ nhưng những ngày qua.

Không một chút dè dặt.

Hai người vẫn không nói một câu nào.

Nhưng dường như có thứ gì đó đã thay đổi từ lúc nào không hay.

Hôm qua không đăng chương, hôm nay bù lại cho các chị em, đón thêm chương 51 tối nay nhé. Hãy bày tỏ chút vote để mình có động lực hơn nhé.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 51: Nhớ Nhung

Hai người giấu mình trong bóng tối.

Tiếng thở gấp ngày càng thêm nặng nề, An Tĩnh bị hôn tới mức tay chân mềm nhũn ra, chỉ có thể dựa cả người vào lòng Trần Thuật, hai tay túm chặt vạt áo trước ngực cậu, giống như túm chặt lấy chiếc phao cứu sinh cuối cùng vậy.

Trần Thuật hôn cô điên cuồng.

Trong đầu cậu máu nóng sục sôi, có một khoảnh khắc, cậu chỉ muốn cứ thế nuốt cô vào trong bụng, hòa trộn vào trong xương máu của mình. Răng kè răng, môi kè môi, muốn cắn cô, nhưng lại sợ cô đau.

Chỉ có thể nhẹ nhàng mút môi cô hết lần này đến lần khác.

Hai người quấn lấy nhau, ngay cả hơi thở cũng trở nên nóng rát, mọi thứ trở nên hỗn loạn.

Đúng lúc hơi thở của An Tĩnh trở nên gấp gáp hơn, sắp không thể thở được nữa thì cậu cô gắng dừng lại, khống chế bản thân.

Làn môi mỏng của cậu gần ngay trước mắt, An Tĩnh há miệng rồi lại ngậm lại, ánh mắt dừng lại ở cái cổ với đường nét rõ ràng của cậu, cố gắng tìm lại hơi thở, tìm lại suy nghĩ của mình.

Trần Thuật cup mắt nhìn cô, lòng bàn tay vuốt ve sống lưng gầy guộc của cô, giúp cô thở đều lại, ánh mắt dần dần trở nên u tối, bất giác muốn nuốt nước bọt.

Hai người ở rất gần nhau.

Trần Thuật lại nghiêng người, hôn lên mặt cô, từng chút từng chút, dịu dàng mơn trớn, vô cùng nhẹ nhàng. Rồi lại hôn lên mắt cô, An Tĩnh nhắm mắt lại, hàng mi run run, hơi thở trượt xuống dưới, lại hôn đến chóp mũi, khóe miệng, đến tận phía sau tai cô.

Nhẹ nhẹ, buồn buồn.

An Tĩnh ôm chặt eo cậu. Đầu cậu áp sát vào cổ cô, mái tóc ngắn lướt qua má cô.

Sao lại có thể thích một người đến thế nhỉ.

Thích tới mức không còn là chính mình.

Trần Thuật khẽ thì thầm gọi tên cô.

An Tĩnh mơ mơ màng màng đáp lại một tiếng.

Hai người cứ ôm nhau như thế.

Không biết trải qua bao lâu, hai người mới bước ra khỏi con ngõ nhỏ.

Một người cao một người thấp, hai người nắm tay nhau.

Hai mắt An Tĩnh ươn ướt, đôi môi đỏ mọng. Ánh mắt có chút mơ màng, cô đưa tay lên sờ môi, khuôn mặt nóng ran như có một ngọn lửa lan vào tận tâm can.

Trần Thuật vui vẻ đi bên cạnh, giống như vừa tận hưởng một bữa tiệc thịnh soạn.

Cậu chỉnh lại chiếc áo có chút xộc xệch, khom người về phía trước, ngón tay chỉ ra sau lưng. Cậu thông thả nghiêng đầu nói ngắn gọn: "Lên đi."

An Tĩnh nhướn mày, không tìm được bật cười thành tiếng.

Trần Thuật nghiêng đầu, có chút mơ hồ: "Cười gì vậy?"

An Tĩnh không cười nữa, nói: "Chân em hết đau từ lâu rồi, anh không cần cõng em nữa."

Trần Thuật im lặng giây lát, đứng thẳng người lên, đi đến bên cạnh cô, cup mắt nhìn xuống cô, khóe miệng nhoẻn cười: "Giỏi nhỉ, nói như vậy em đã hết đau từ lâu rồi, vậy mà vẫn cứ ở lì trên lưng anh phải không?"

Khóe mi An Tĩnh cong cong, "Không phải, em thấy anh cõng có vẻ rất vui nên không muốn xuống."

Trần Thuật cười đều, "Giày vò anh như vậy à." Cậu nói rồi đưa tay cù cô.

An Tĩnh á một tiếng, vội vàng né tránh.

Có điều cô làm sao mà chạy nhanh hơn Trần Thuật được, mới chạy được mấy bước đã bị cậu đuổi theo.

Cậu ôm cô từ sau lưng, khẽ cười bên tai cô: "Có đùa nữa không?"

An Tĩnh rất sợ nhột, cho dù không cù cô, cô cũng không nhịn được, nhăn mặt nói: "Không dám nữa."

Khoảnh khắc được cậu cõng trên lưng, An Tĩnh cảm thấy vừa bình yên vừa ấm áp, cô muốn được đi như thế suốt cuộc đời, vĩnh viễn không bao giờ dừng lại.

Thế nên cô mới không xuống.

Trần Thuật cúi đầu hôn lên cái tai trắng nõn của cô, sau đó buông cô ra, dắt tay cô và nói: "Đi thôi, đưa em đi ăn gì đó."

An Tĩnh gật đầu: "Ăn cái gì?"

Trần Thuật cầm lấy cặp sách của mình rồi nói: "Em muốn ăn gì, lẩu nhé?"

An Tĩnh nghĩ một lúc, không thấy thích lắm, lắc đầu.

Trần Thuật nhướn mày, đưa ngón trỏ ra cọ cọ lên chóp mũi nhỏ nhắn của cô: "Cô mèo nhỏ tham ăn, thế em muốn ăn gì?"

"Em muốn ăn ..." An Tĩnh nghĩ một lúc, ánh mắt rạng ngời, "Em muốn ăn ở quán Nhật kia."

"Quán nào?" Trần Thuật vẫn chưa nhớ ra.

"Chính là cái quán mà chúng ta đã ăn hôm dỗi nhau ấy." An Tĩnh nhớ ra liền phụng phịu: "Hôm ấy em không có tâm trạng nào để ăn, cũng không để ý đến mùi vị cho lắm, cảm thấy hơi tiếc."

Trần Thuật nheo mắt nhớ lại, cũng nhớ ra chuyện đó.

Hôm ấy, cậu đứng ngoài trường đợi cô, nhưng lại thấy cô đi ra ngoài cùng với hai cậu con trai, hỏi cô cậu trai kia là ai, cô nói là Hạ Quý. Lúc ấy chỉ thấy đầu óc nổ tung, rất tức giận, cũng không biết tức cái gì, vì thế lúc ăn cơm cũng không nói chuyện, chỉ mãi giận dữ với chính mình, cứ canh cánh trong lòng.

"Được." Cậu chiều ý cô, gật đầu.

Hai người nắm tay nhau, mười ngón tay đan vào nhau, chậm chậm bước đi.

Thực ra rất gần chỉ đi mất mười phút, trên đường đi hai người cười nói vui vẻ.

Vào trong quán chỉ còn lại một bàn trống, may mà bọn họ đến kịp, nếu không lại phải đợi.

Quán ăn này bày trí rất tinh tế, phục vụ chu đáo, rất đông khách.

Giờ này chính là giờ ăn tối cao điểm.

Quán ăn không lớn nhưng cũng không nhỏ chật kín khách, tiếng người nói chuyện ồn ào, nhân viên phục vụ đi qua đi lại liên tục.

Bọn họ nhận được thực đơn.

Trần Thuật hỏi: "Em ăn gì?"

An Tĩnh nhìn thực đơn, lông mày khẽ nhíu lại, vẻ mặt chăm chú, giống như đang chú tâm suy nghĩ vậy, một lúc sau cô hỏi: "Anh ăn gì?"

Trần Thuật chống tay xuống bàn nghịch điện thoại, ánh mắt hướng về phía cô, chăm chú quá mức, sau đó hờ hững nói: "Anh

thế nào cũng được."

An Tĩnh gật đầu, dịu dàng nói: "Vậy em gọi cho anh nhé?"

Trần Thuật ừ một tiếng, khẽ nói: "Tùy em."

An Tĩnh gọi nhân viên phục vụ.

Cô chọn cho mình món cơm trứng thịt bò, gọi cho cậu món cơm thịt bò kiểu Osaka, sau đó lại gọi thêm một xuất trứng hấp và thịt gà.

Sau khi nhân viên phục vụ đi, An Tĩnh chống hai tay xuống bàn, chống cằm có vẻ buồn chán.

Trần Thuật ngồi đối diện cô, hỏi: "Đói rồi à?"

An Tĩnh sờ bụng, gật đầu thành thật: "Đói rồi."

Trần Thuật cau mày: "Thế sao em không đi mua cái gì đó mà ăn?"

"Em mua rồi mà, một hộp sữa chua." An Tĩnh nói rồi ánh mắt cô tình ám chỉ cậu: "Nhưng ai mà biết được người nào đó chơi bóng rổ lâu như vậy mới ra ngoài."

Trần Thuật sờ mũi tỏ vẻ vô tội.

An Tĩnh cứ nhìn cậu như vậy.

Không có gì phải nghi ngờ Trần Thuật là một người rất đẹp trai, cậu có vẻ mảnh khảnh, trong sáng, điềm tĩnh của thiếu niên. Trên mặt lâu lâu lại nở nụ cười gian tà, khi đôi mắt đen láy sâu thẳm cứ nhìn bạn chăm chú, bạn sẽ bất giác lún sâu vào đó.

An Tĩnh nghiêng đầu, đột nhiên giơ tay ra sờ lên má Trần Thuật.

Trần Thuật nhướn mày, khẽ hỏi: "Sao vậy?"

"Em phát hiện." An Tĩnh có chút ngạc nhiên. "Có phải anh gây đi không?"

"Thật sao?"

An Tĩnh sờ rất kỹ, da thịt trở nên săn chắc hơn, cô nói rất chắc chắn: "Ừ, đúng là gây đi, anh giảm béo à?"

Trần Thuật không có gì để nói, tức quá gườm gườm nhìn cô, túm lấy cái tay đang làm loạn của cô rồi nói: "Giảm béo cái gì, chơi bóng rổ đấy."

An Tĩnh mỉm cười ồ một tiếng, "Chơi bóng rổ có thể giảm béo à."

Trần Thuật hứ một tiếng, nắn nắn lòng bàn tay cô.

Bên cạnh thỉnh thoảng có người nhìn họ.

Vừa nhìn là biết học sinh cấp ba, cô gái vẫn còn mặc đồng phục trường, qua ánh mắt có thể nhận ra đây là một cặp tình nhân, từng hành động cử chỉ đều vô cùng ngọt ngào, chàng trai cao ráo đẹp trai, cô gái mảnh mai xinh đẹp.

Cả hai đều rất nổi bật.

Một bà cô ngồi ở ghế bên cạnh cứ lắc đầu, than thở tiếc nuối tuổi thanh xuân đã qua.

An Tĩnh cũng phát hiện ra những ánh mắt mơ hồ xung quanh.

Có điều cô hoàn toàn không bận tâm, chỉ mỉm cười, tiếp tục nói chuyện với Trần Thuật.

Phục vụ mang cơm lên bàn của họ.

An Tĩnh liền thấy đói, ghé sát lại người: "Thơm quá."

Quả trứng lòng đào đặt lên trên bát cơm một cách hoàn hảo, không bị vỡ nát, thịt bò rất nhiều.

An Tĩnh khựng lại, nhìn về phía đối diện: "Trần Thuật."

Trần Thuật đang lấy đũa, ngược mắt nhìn cô, "Sao vậy?"

An Tĩnh chỉ chỉ vào bát, "Anh ăn hành tây không?"

"Có." Trần Thuật nhướn mày: "Em không ăn à?"

An Tĩnh gật đầu.

Trần Thuật đành đẩy bát của mình sang: "Gấp cho anh."

An Tĩnh mỉm cười tinh nghịch, gấp từng cọng hành tây vào bát cậu.

Cô lấy đũa chọc vào quả trứng lòng đào, lòng đỏ trứng từ từ chảy ra, hòa vào cơm, cảm giác thêm ăn dâng lên, đúng lúc cô chuẩn bị xúc một thìa cơm đưa lên miệng, đột nhiên có người gọi cô.

Một giọng nữ quen thuộc vang lên.

"An Tĩnh?"

An Tĩnh khựng lại, ngớ ngàng ngẩng đầu rồi sửng người.

An Nguyệt đứng bên cạnh bàn của họ, cô ấy đeo cặp, nhìn hai người họ với ánh mắt lạ lùng.

Không khí như đóng băng.

An Tĩnh và Trần Thuật đều ngạc nhiên, An Tĩnh nhìn An Nguyệt, ánh mắt chuyển động, lại liếc nhìn Lục Cách bên cạnh chị gái, rất khó xử, bốn mắt nhìn nhau, em nhìn chị, chị nhìn em.

Nhân viên phục vụ đứng bên cạnh chần chừ không biết có cần dẫn đường hay không.

An Nguyệt ngồi xuống trước, cô mỉm cười với nhân viên phục vụ, chỉ tay vào An Tĩnh và nói: "Không cần dẫn đường nữa, chúng tôi quen nhau, chúng tôi ngồi chung một bàn với bọn họ là được."

Trần Thuật: ...

Hai cái bóng đèn ngoại cỡ lại xuất hiện rồi.

Thật phiền phức.

Sau khi An Nguyệt và Lục Cách gọi món, họ ngồi xuống rồi cứ như thế nhìn hai người bọn họ. An Nguyệt nhìn An Tĩnh chăm chăm với ánh mắt dò hỏi, Lục Cách cũng nhìn Trần Thuật với vẻ cà lơ phất phơ.

Trần Thuật không bận tâm tới bọn họ, cậu ăn cơm của mình.

An Tĩnh ăn một miếng cơm trước ánh nhìn chăm chăm của An Nguyệt, sau khi từ từ nuốt xuống, quả thực không thể chịu được ánh

nhìn thiêu đốt này, cô hỏi: "Chị, sao vậy? Cứ nhìn em như thế làm gì?"

An Nguyệt hỏi: "Sao hai người lại ăn cơm cùng nhau?"

An Tĩnh lại cúi xuống xúc một thìa cơm: "Thì đói mà."

An Nguyệt nheo mắt: "Chẳng phải hai người đang cãi nhau sao."

Mấy hôm trước, không khí giữa hai người này vẫn còn là lạ. Hỏi cái gì cũng không nói, ở trong lớp không ai thèm nhìn ai, người ngoài nhìn vào cũng thấy khó xử chết đi được.

An Tĩnh: "Làm lành rồi."

An Nguyệt: ...

Làm lành dễ dàng như vậy sao?

Lục Cách wow lên một tiếng, ghé sát lại gần Trần Thuật khoác vai cậu cười hì hì nói: "Người anh em, lợi hại thật đấy."

Trần Thuật thờ ơ nhìn cậu ta: "Sao?"

Lục Cách cười gian tà: "Làm thế nào để dành được đấy, dạy anh em vài chiêu với."

Trần Thuật cụp mắt xuống, tiếp tục ăn cơm, thản nhiên lừa cậu ta: "Chơi bóng rổ."

"Chơi bóng rổ? Chơi bóng rổ gì cơ?" Lục Cách không hiểu, tỏ vẻ không tin, "Chơi bóng rổ sao có thể dành được con gái, người anh em không phải ông lừa tôi chứ."

"Đâu có, không tin thì đi hỏi Tổng Tư xem mấy ngày nay thôi làm gì?" Trần Thuật nhếch miệng, vẻ mặt thản nhiên như không.

Lục Cách rơi vào trạng thái tự nghi ngờ bản thân.

Về phía An Tĩnh, cô không cho An Nguyệt cơ hội hỏi nữa, cô chuyển chủ đề nói chuyện, hỏi trước: "Chị, chị đang hẹn hò với Lục Cách à?"

Quả nhiên An Nguyệt vừa nghe thấy hai chữ hẹn hò là xù lông như con nhím vậy: "Ai hẹn hò với cậu ta."

An Tĩnh nhìn cô với đôi mắt đen láy, tò mò hỏi: "Không phải hẹn hò sao. Thế sao hai người lại gặp nhau?"

An Nguyệt tỏ vẻ khó xử: "Ai mà biết được, chị học piano xong đi ra ngoài thì cậu ta đã đợi ở cổng rồi. Đuổi cũng không chịu đi, thật là..."

Cô nhớ lại tình cảnh sau khi tan học ngày hôm nay, không kìm được nắm chặt ngón tay.

Hôm nay sau khi tan học, chào cô giáo xong, cô liền đeo cặp đi ra cửa. Cô vừa cúi đầu nhìn điện thoại, vừa đi xuống cầu thang, trong điện thoại hiện lên tin nhắn của ông An Hướng Dật nói hôm nay công ty có việc, không kịp tới đón cô, bảo cô tự về nhà.

Cô đi ra cổng, chuẩn bị đi tàu điện ngầm, lúc bỏ điện thoại xuống, ngẩng đầu lên thì bỗng nhiên bước chân khựng lại.

Lục Cách đang nghiêng người đứng bên cạnh tấm biển quảng cáo.

Cậu ta quần áo lộn xộn, đầu tóc rối tung rối bù, tay cầm điều thuốc đứng ở đó. Vô tình quay đầu lại, cậu ta nhìn thấy An Nguyệt liền đứng thẳng người lên, đi mấy bước về phía cô.

An Nguyệt thấy hơi mơ màng.

Nhưng cậu ta vừa mở miệng đã khiến cô bừng tỉnh.

Lục Cách trêu chọc cô: "Ồ, tan học rồi à."

An Nguyệt cau mày: "Sao cậu lại ở đây?"

"Đợi em mà."

"Đợi tôi làm gì?" An Nguyệt nhú mày càng chặt hơn.

"Không làm gì cả, chỉ đợi em thôi." Lục Cách hít một hơi thuốc rồi nói.

"Cho dù thế nào, sao này không được tới nữa." An Nguyệt làm mặt lạnh nói với cậu, sau đó ngừng một lát rồi nói: "Tôi đi đây."

Cô cất bước bỏ đi.

Tên vô lại Lục Cách này đứng chắn trước mặt cô, thản nhiên dập tắt điều thuốc. Cậu ta nhìn lên bầu trời đêm cao v vời vợi, nhe răng cười với cô: "Đói không? Đi ăn nhé?"

An Nguyệt há miệng, không biết vì sao lại mềm lòng nhận lời.

Có lẽ là nể tình mười mấy đầu lọc thuốc lá dưới đất.

Cũng không biết vì sao lại như vậy.

Đầu óc đơ đơ.

Nên thành ra thế này.

Lúc đi ăn cơm gặp em gái với bạn trai đang chiến tranh lạnh của nó.

Ờ, nghe nói đã làm lành rồi.

Cô bừng tỉnh, em gái vẫn nhìn cô với ánh mắt tò mò, nhìn không chớp mắt.

Cô cố làm ra vẻ không có chuyện gì xảy ra: "Đừng hỏi nữa, mau ăn đi."

An Tĩnh dịu dàng vâng một tiếng, cô ngồi ngay ngắn ngoan ngoãn ăn cơm.

Thỉnh thoảng liếc nhìn Trần Thuật ngồi đối diện.

Cậu đang nhìn cô với vẻ u ám, ánh mắt chùng xuống, có chút không vui, giống như có thù với bát cơm vậy, vẻ mặt hậm hực khó chịu.

An Tĩnh nín cười, cúi đầu ăn cơm.

Cứ như thế ăn xong bữa cơm khó quên trong bầu không khí im lặng khó xử.

Sau khi hai chị em về nhà, An Nguyệt kéo thẳng An Tĩnh vào phòng của em gái, ngồi xuống giường, khoanh tay trước ngực, ra vẻ

ng nghiêm túc hỏi: "Nói đi, hai người làm lành như thế nào? Không phải là lúc tan học vẫn không ai chịu nhìn mặt ai sao?"

Lúc cô đi học piano rất cuộc đã bỏ lỡ chuyện gì?

An Tĩnh nằm ra giường, ôm gấu bông vuốt vuốt lông nó rồi nói: "Nói rõ ràng hết với nhau nên làm lành rồi."

"Em đi tìm cậu ta trước à?"

An Tĩnh đảo mắt, đột nhiên hỏi: "Chị, vì sao Lục Cách lại đợi chị ở chỗ chị học piano?"

An Nguyệt không ngờ em gái lại hỏi bất ngờ như vậy, cô hoảng hốt ngược mắt nhìn.

An Tĩnh vuốt lông gấu rồi hỏi tiếp: "Vì sao cậu ta lại đợi chị? Nói chuyện gì với chị? Hai người không hẹn hò thật sao?"

Những câu hỏi liên tiếp dồn dập của An Tĩnh hoàn toàn khiến An Nguyệt lúng túng không biết làm thế nào, người cô cứng đờ, cúi đầu ho khan một tiếng, ấp a ấp úng nói: "Chị làm sao mà biết được."

An Tĩnh cụp mắt, "Ồ."

An Nguyệt hít một hơi, đứng dậy nghiêm túc dạy dỗ cô: "Không còn sớm nữa, em đi ngủ sớm đi, chị phải đi tắm trước đây." An Nguyệt nói rồi chạy ra khỏi phòng như chạy trốn vậy.

An Tĩnh liếc nhìn bóng chị gái, mỉm cười tinh nghịch.

Căn phòng trở nên yên tĩnh.

Cô ôm gấu bông nằm xuống giường. Đầu óc trống rỗng, trần nhà trắng tinh, căn phòng ấm áp quen thuộc. Tất cả vẫn như trước đây.

Cô thấy hơi buồn ngủ, mí mắt không kìm được chùng xuống. Chiếc điện thoại cạnh giường đột nhiên rung lên. Cô bừng tỉnh, lật người lại, cuối đầu nheo mắt nhìn điện thoại.

"Có thể nghe điện thoại được không?"

An Tĩnh khẽ chạm vào màn hình.

"Được."

Cô nhìn dung lượng pin, chỉ còn chưa đầy mười phần trăm.

Nhưng không đợi cô cắm dây sạc, cậu đã gọi điện thoại tới cô liền nghe máy.

An Tĩnh chưa nói gì, Trần Thuật đã lên tiếng trước, giọng điệu đầy oán trách.

"Lần sau chúng ta chọn một nơi mà bọn họ tuyệt đối không thể tìm được, anh xem xem còn có thể chạm mặt được không?"

Cậu cảm thấy như có thù với hai người này, chắc chắn là như vậy.

An Tĩnh không kìm được bật cười thành tiếng.

Ai đó lòng đầy oán hận, qua giọng nói cũng có thể cảm nhận được.

"Được thôi." Cô đồng ý.

"Hôm nay không được đưa em về nhà." Giọng cậu có chút ảm ức.

An Tĩnh nằm bò trên giường, nghiêng đầu, điện thoại áp sát bên tai. Cô ngáp một cái, khẽ nói: "Không sao, sau này vẫn còn cơ hội mà."

Trần Thuật khẽ mỉm cười.

Mí mắt An Tĩnh càng lúc càng chùng xuống, hai mắt nhú lại, cảm giác buồn ngủ trào dâng, mắt cô díp cả lại, chỉ kịp thì thầm: "Trần Thuật, em ngủ đây."

Giọng nói rất mềm rất nhẹ, giống như đang thì thầm bên tai.

Giọng của Trần Thuật cũng bất giác chậm lại: "Ngủ đi."

Đầu dây bên kia không đáp lại, chỉ có tiếng thở nhẹ nhàng êm ái. Đôi mắt Trần Thuật trở nên dịu dàng, cậu cũng không cúp máy, cứ lắng nghe mãi, không nhúc nhích, về mặt dịu dàng.

Cậu ngồi trên ghế, ánh mắt hướng xuống dưới, không biết đang nhìn đi đâu.

Bên ngoài cửa sổ ánh trăng bàng bạc.

Đến tận khi điện thoại của đối phương tự động tắt máy, cậu mới lưu luyến cúp máy.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 52: Lời Đồn

Ngày tháng thông thả trôi đi.

Trong thời gian đó họ trải qua đủ các bài thi lớn nhỏ nhiều đếm không xuể, thứ Hai lại là ngày chào cờ.

Ánh mặt trời chói mắt, sắc xuân ngập tràn. Cây cối um tùm, vạn vật sinh sôi.

Các học sinh cởi bỏ trang phục mùa đông dày cộm. Đổi sang đồng phục mùa xuân, người nào người nấy đứng ngay ngắn thẳng tắp. Dưới ánh nắng mặt trời ấm áp, bóng họ đổ dài dưới mặt đất.

Ngoại trừ mấy học sinh ở cuối lớp 11-A1.

Tất cả đều không bận tâm tới học sinh đang diễn thuyết trên sân khấu, chỉ mãi buôn chuyện với nhau, đứng cũng không ngay ngắn, hoặc là nghiêng đầu, hoặc là đu đưa người.

Vô kỷ luật, không có nề nếp gì cả.

Cô Lý bước tới nhìn bọn họ, ánh mắt ẩn chứa sự cảnh cáo, chỉ tay về phía mấy người nói nhiều.

Mấy học sinh thấy có cô giáo đến, ngừng nói chuyện, thi nhau hi hi ha ha với cô, đợi khi cô đi lại nói chuyện tiếp.

Trong lớp học, buổi trưa.

An Tĩnh có chút bồn loạn, bần tới mức tối tắm mặt mũi. Hôm nay cô giáo Ngữ văn đã ra lệnh, mỗi tổ trưởng phải kiểm tra các bạn trong tổ của mình đọc thuộc bài khoá. An Tĩnh đảm nhận trọng trách này.

Cô còn phải nhanh chóng làm cho xong tờ bài tập mà buổi sáng giáo viên Vật lý nói phải nộp vào buổi trưa, do buổi sáng cô bị cô chủ nhiệm gọi đi, chưa kịp làm.

Cô cúi đầu viết được mấy câu, rồi lại ngược mắt nhìn lên bàn của cán sự môn Vật lý.

Tập bài màu trắng xếp rất cao, đã có rất nhiều người nộp bài rồi. Trong lòng cô lại càng lo lắng, lúc này mới ý thức được thời gian cấp bách, không thể chậm trễ được nữa.

Lúc này Lục Ngữ đi tới đứng bên cạnh cô, vỗ vai cô. Cô ngẩng đầu.

Lục Ngữ cầm cuốn sách trên tay và nói: "Mình tới đọc bài khoá."

An Tĩnh ngừng lại, thở dài một tiếng, cô đặt tờ đề Vật lý sang một bên, mở sách Ngữ văn của mình rồi nói: "Ừ, cậu đọc đi."

Lục Ngữ đổi tư thế, mở sách ra tranh thủ nhìn lướt qua, sau đó gấp sách lại, nghiêm túc gật đầu.

An Tĩnh mỉm cười: "Đừng căng thẳng."

Lục Ngữ: "Ừ, không căng thẳng."

Sau đó cô ấy bắt đầu đọc thuộc lòng, An Tĩnh vừa gật đầu vừa nhìn bài khoá, cả quá trình rất lưu loát, chỉ có vài chỗ đọc sai, có

điều không quan trọng.

Đợi sau khi cô ấy đọc xong, An Tĩnh ghi lại tên cô ấy, nói: "Cậu qua rồi."

Lục Ngữ rất kích động, ôm sách nhảy lên một cái: "Cảm ơn cậu."

An Tĩnh mỉm cười lắc đầu: "Không có gì."

Đợi sau khi Lục Ngữ đi, An Tĩnh lại cúi đầu, bắt đầu làm bài tập Vật lý.

Có điều cứ viết rồi lại dừng, có lúc quên mất hướng giải, lại phải tính lại.

Cô hơi cuống, không còn nhiều thời gian nữa.

Đột nhiên có người đứng bên cạnh cô, mỉm cười gọi tên cô: "Tiểu An Tĩnh."

An Tĩnh dừng bút, nhìn sang bên cạnh.

Tống Tư ôm sách, nghiêng người đứng tựa bàn, không chịu đứng ngay ngắn, dáng vẻ đùa giỡn, mỉm cười nhìn cô.

An Tĩnh hỏi: "Sao vậy?"

Tống Tư cười hì hì, chỉ cuốn sách trên tay nói với cô: "Không có gì, tìm cậu đọc bài khoá ấy mà."

An Tĩnh không ngờ Tống Tư lại tìm cô đọc bài nhanh như vậy, trước đây cậu ta luôn là người đến cuối cùng. Cô nhẹ nhàng đặt bút xuống, để tờ Vật lý sang một bên, mở sách Ngữ văn ra và nói: "Cậu đọc đi."

"Ồ, được." Tống Tư đáp lại một tiếng, một lúc sau đột nhiên cậu ta nháy mắt với cô: "Tiểu An Tĩnh, chúng ta đều là người một nhà mà, nương tay một chút nha."

An Tĩnh sửng người, thấy cậu ta liên tiếp gật đầu về phía sau.

Cô nhìn ra đằng sau, Trần Thuật đang vừa học thuộc bài khóa vừa chơi điện thoại, dáng vẻ lười nhác, nhận ra ánh nhìn của họ, cậu ngẩng đầu tiện thể hỏi: "Sao thế?"

Tống Tư đu đưa người ra vẻ nũng nịu nói: "Ông nói với Tiểu An Tĩnh đi mà, đều là người mình rồi, đừng có nghiêm khắc như thế."

Trần Thuật nhướn mày, lúc ấy mới hiểu được tình hình. Cậu đặt tay lên bàn, chậm chậm quay bút, cặp mắt nói với cậu ta: "Chỉnh vì là người mình, nên mới phải nghiêm khắc, hiểu không?"

Tống Tư nghe xong mặt mày bí xị, cái đuôi vô hình phía sau cũng sụp xuống.

An Tĩnh không nhịn được, bật cười thành tiếng.

Cười xong cô nói với Tống Tư: "Không sao đâu, mau đọc đi."

Thật trùng hợp, đúng lúc đó cán sự môn Vật lý đứng dậy, tay cậu ta cầm xấp bài tập Vật lý lớn tiếng nói với các bạn trong lớp: "Những ai chưa nộp bài tập mau nộp cho mình, trước khi vào giờ học mình sẽ nộp cho giáo viên, không nộp sẽ bị trừ điểm đấy."

Vừa dứt lời, lập tức có bạn vội nói: "Chờ chút, mình làm đây."

Còn có bạn lúc ấy mới nhớ ra chuyện này, vội vàng đưa bài cho cậu ta.

An Tĩnh siết chặt bút, mắt liếc nhìn về phía ấy.

Tổng Tư áp a áp ứng đọc bài khóa, cô vừa cúi đầu tiếp tục nhìn sách, vừa nghe cậu ta đọc thuộc lòng bài khóa.

Không thể làm hai việc một lúc, chỉ có thể nộp bài tập muộn một chút vậy.

Tổng Tư đọc rất chậm, đọc được một đoạn lại nghĩ rất lâu.

An Tĩnh chỉ muốn đọc thay cậu ta, nhân lúc cậu ta đang nghĩ, ánh mắt của cô liên tục liếc nhìn tờ bài tập. Lúc này sau lưng vang lên giọng nói chậm rãi của Trần Thuật: "Đừng đọc nữa, dừng lại một chút."

Tổng Tư đang đọc hăng say, đột nhiên bị bắt dừng lại, rất bất mãn, cậu ta nhìn sang: "Làm sao, sao không cho tôi đọc?"

An Tĩnh cũng quay xuống, nhìn cậu với vẻ khó hiểu.

Trần Thuật đặt điện thoại xuống, nhìn về phía bàn của An Tĩnh ra hiệu, khẽ nói: "Đưa bài tập kia cho anh."

An Tĩnh sửng người, không nghĩ nhiều, làm theo lời cậu nói, đưa tờ bài tập cho cậu, dè dặt hỏi: "Sao vậy?"

Trần Thuật nhìn tờ bài tập, cúi mắt nhìn.

An Tĩnh tưởng là có câu nào cậu không hiểu, muốn xem đáp án của cô, vội nói: "Tờ bài tập này em mới làm được mấy câu, phía sau vẫn chưa làm xong, anh đừng xem của em."

Tổng Tư chán quá không có gì làm đành ghé lại xem, khoác vai cậu hỏi với vẻ lạ lùng: "Tờ bài tập này chẳng phải ông đã nộp từ lâu

rồi sao, còn nhìn gì nữa?"

Trần Thuật mặc kệ cậu ta, cậu đặt tờ bài tập lên bàn, cầm bút ngẩng đầu nói với cô: "Anh làm giúp em, em cứ chuyên tâm nghe cậu ta đọc bài khóa đi."

Bây giờ An Tĩnh mới hiểu ý cậu, cậu muốn làm bài tập giúp cô. Cô nằm bò ra bàn, khoe miệng khẽ nhoẻn lên, nói nhỏ: "Thế này, thế này không hay cho lắm."

Trần Thuật cup mắt nhìn cô, nói với vẻ không bận tâm: "Có gì không hay."

Tổng Tư cười hi hi ha ha: "Đúng vậy, chuyện này chẳng có gì to tát cả, làm giúp ai chẳng là làm. Trước đây mình còn làm bài tập hộ Châu Tề mà."

Cậu ta nói rồi chợt nhớ ra điều gì đó, cau mày nhìn Trần Thuật: "Không đúng, tôi nói này, sao ông lại chăm chỉ thế, sao trước đây bảo ông làm bài tập giúp anh em thì khó khăn vậy."

Trần Thuật không thèm ngược mắt, lạnh lùng nói: "Ông là cái gì của tôi mà tôi phải giúp ông?"

Tổng Tư cạn lời, bực tức khẽ lắm bầm một mình: "Hóa ra ông chỉ giúp bạn gái của ông thôi."

Trần Thuật hỏi ngược lại: "Ý kiến gì?"

Phục rồi phục rồi, Tổng Tư rụt cổ nói: "Không dám, không dám."

"Vậy thì anh đổi nét chữ một chút đi." An Tĩnh suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng được, quay lên lấy một quyển vở bài tập đưa cho

cậu xem: "Anh viết theo nét chữ này nhé, đừng để giáo viên phát hiện ra là được."

Quả thực cô rất bận.

Dãy cửa họ vẫn còn rất nhiều bạn đang đợi để được kiểm tra đọc thuộc lòng.

Trần Thuật sững người nhìn vở bài tập, khẽ nói: "Ừ."

Đợi An Tĩnh quay đầu đi, ngòi bút của cậu khựng lại, nghĩ một lúc, nghiêng đầu chép một tiếng.

Cậu tiện tay lấy một tờ giấy, luyện viết chữ trên đó, viết được một chữ cậu lắc đầu nhăn mặt, không hài lòng lắm, rồi lại viết tiếp mấy chữ nữa, lúc ấy mới thấy tầm tàm.

Cậu cẩn thận viết đáp án lên tờ bài tập Vật lý có đề tên của An Tĩnh. Nét chữ của An Tĩnh nhỏ nhắn thanh tú, giống hệt con người cô vậy.

Còn chữ của cậu thì là kiểu cầu thả không cẩn thận, rất tùy tiện, không thể viết linh tinh bừa bãi được. Vì thế cậu viết từng nét từng nét rất chậm.

Đáp án thì cậu biết rõ, nhưng quá trình thì chậm nhất từ trước tới nay, không giống bài tập của cậu, chỉ cần mười phút là làm xong.

Trong lớp vô cùng huyền nào ồn ào, mọi người đều mãi làm việc của mình.

Bên ngoài cửa lớp Từ Lâmkhóac vai Châu Tề, cười cười nói nói, bỗng nhiên cậu ra thò đầu vào trong lớp gọi to: "A Thuật, đi thôi, đi

chơi bóng rổ đi."

Trần Thuật ngồi ở cuối lớp, cách cậu ta rất gần.

Cậu nghiêng đầu, dựa lưng vào ghế, lười biếng đáp lại một câu: "Không đi."

Từ Lâm gọi cậu từ phía cuối lớp học, chỉ nhìn thấy tay của cậu cầm bút, dáng vẻ rất chăm chú, không biết đang làm gì. Cậu ta cảm thấy khó hiểu, hỏi Châu Tề: "Cậu ta đang viết cái gì vậy?"

Châu Tề đứng cạnh đang đập bóng, nhún vai nói: "Không biết."

Tổng Tư e a mãi, quả thực không thể đọc tiếp được nữa.

Cậu ta xin phép An Tĩnh một lúc nữa sẽ đọc lại. Cậu ta ôm cuốn sách, thư thái nhẩy tới trước mặt bọn họ, làm ra vẻ thần bí: "Này, ông không biết đúng không, A Thuật đang làm bài tập giúp bạn gái đấy, đâu có thời gian để ý tới các ông."

Khóe miệng Từ Lâm giật giật, tỏ vẻ không tin: "Ông dọa ai đấy?"

Tổng Tư liền thấy không vui: "Ai dọa ông, không tin thì hỏi Châu Tề đi."

Từ Lâm nhìn sang Châu Tề, Châu Tề cúi đầu đập bóng chỉ cười mà không nói gì.

Không! Phải! Chứ!

Thông tin này hoàn toàn khiến cậu ta chấn động.

Từ Lâm há hốc miệng, bóng dáng Trần Thuật trong lớp học bỗng nhiên trở nên thần thánh: "Lợi hại vậy sao."

Tổng Tư thở dài một tiếng: "Thiếu niên sa vào lưới tình đều lợi hại như thế."

"Không đúng, vấn đề là, cậu ta mà có bạn gái à?"

Từ Lâm trợn tròn mắt, lúc ấy mới nhớ tới những lời đồn đại, cậu ta huých vai Tổng Tư, ghé sát lại hỏi: "Ê, bạn gái Trần Thuật là ai, chưa nghe nói bao giờ."

Chẳng phải Trần Thuật yêu cầu rất cao sao, ngay cả Hạ Tâm Vũ cũng không vừa ý.

Còn tưởng cậu ta không thích nữ sinh Minh Đức cơ.

Nhưng cũng không thấy cậu ta tìm con gái trường khác bao giờ.

Tổng Tư có ý trêu chọc cậu ta, cười gian: "Dù sao cũng là con gái lớp tôi, ông tự đoán đi." Cậu ta nói rồi không bận tâm tới bọn họ nữa, ôm sách khổ sở học thuộc lòng bài khóa.

Châu Tề giờ cũng không có tâm trạng chơi bóng rổ nữa. Cậu ta đưa quả bóng cho Từ Lâm, thở dài một tiếng vỗ vai Từ Lâm rồi đi vào lớp học.

Chỉ còn lại một mình Từ Lâm cau mày nhăn nhó:

"Làm cái gì vậy, ai cũng tỏ vẻ thần bí như vậy."

Thời gian trôi đi rất nhanh.

Thoắt một cái đã đến cuối tháng Năm.

Trong khoảng thời gian này, gần như các học sinh đều đã biết Trần Thuật lớp 11-A1, chính là Trần Thuật đẹp trai nhà giàu lại học giỏi đã có bạn gái. Nghe nói, cậu ta còn ngoan ngoãn ở trong lớp làm bài tập giúp bạn gái.

Điều đó đã khiến người ta vô cùng kinh ngạc rồi, bình thường Trần Thuật kiêu ngạo biết mấy.

Ai mà không biết cơ chứ.

Chỉ là đều không biết chính chủ là ai mà thôi.

Rất nhiều người cảm thấy hứng thú với những tin đồn liên quan tới Trần Thuật.

Đó là bởi vì bản thân cậu quả thực quá kín đáo, nhưng lại rất nổi tiếng không chỉ với các bạn trong trường mà còn với thầy cô giáo. Tuy có vẻ ngông nghênh một chút, nhưng không đánh nhau cũng không gây chuyện, hình như cũng chưa từng yêu đương hẹn hò với ai.

Trong học tập lại dễ dàng duy trì vị trí top đầu như trước đây.

Là học sinh mà các giáo viên vừa ghét vừa thương.

Lần này đã có chuyện để bàn tán, hơn nữa còn là chuyện vừa bí mật vừa cực kì hot, một số người nghĩ trưa không có chuyện gì làm liên bất đầu đoán từng người một.

Đoán được một người, tìm được chứng cứ rồi lại phản bác.

Chuyện này quả thực giống như một câu đố, không ai biết đáp án nhưng lại ra sức đoán.

Trưa hôm ấy ánh mặt trời rực rỡ, thời tiết rất đẹp. Hương hoa thơm ngát lan tỏa trong không khí.

Trần Thuật, Chuâ Tề và mấy người nữa chơi bóng rổ trên sân vận động.

Lục Cách hai tay đút túi đứng bên cạnh xem bọn họ chơi bóng.

Bỗng nhiên mùi nước hoa bay tới.

Cậu ta nhìn ra đằng sau, Hạ Tâm Vũ xinh đẹp đứng đó, tóc dài chấm eo, khuôn mặt trang điểm tinh tế, khóe mắt như có đuôi, cũng không nói gì, đôi mắt xinh đẹp cứ nhìn chằm chằm người ở trên sân bóng rổ.

Lục Cách nhướn mày, khóe miệng nhếch lên nghịch ngợm, cậu ta hét lên một tiếng với đám người đang chơi bóng rổ: "A Thuật, có người tìm."

Mấy người đều dừng lại, bao nhiêu con mắt đổ dồn về phía này.

Hạ Tâm Vũ ngẩng cao đầu không hề thẹn thùng một chút nào, ngược lại còn bước vài bước lên phía trước.

Đám Tổng Tư, Châu Tề thi nhau hò hét, rõ ràng nhìn một cái là biết tìm ai. Bọn họ đồng loạt liếc nhìn Trần Thuật, có người khoác vai cậu, nói: "Thuật à, mỹ nữ tìm ông."

Khuôn mặt Trần Thuật lạnh tanh, cũng không dừng tay đập bóng.

Nghe thấy vậy cậu chỉ ngược mắt nhìn một cái rồi lại quay đi, cũng không nói gì, tiếp tục ném bóng vào rổ.

Đến tận khi Hạ Tâm Vũ không tìm được, cô ta mỉm cười gượng gạo, dịu dàng nói: "Trần Thuật, mình tìm cậu có việc, cậu có thể qua đây một chút được không?"

Mấy người đưa mắt nhìn nhau, tất cả đều dừng lại.

Chuyện gì đây? Bạn cũ ôn lại chuyện xưa chắc?

Trần Thuật thấy hơi phiền.

Cậu ném bóng cho Châu Tề, cúi đầu vén vạt áo phông lên lau mồ hôi trên trán, vùng bụng săn chắc lộ ra ngoài, cậu cũng không bận tâm.

Lúc này cậu mới bước về phía đó, hất hất đầu, đi tới trước mặt cô ta, giữ khoảng cách rõ rệt với cô ta, mắt liếc nhìn sang thờ ơ hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Lục Cách đứng bên cạnh lác cắc mỉm cười với cậu, huýt sao, ung dung nói: "A Thuật, tôi chơi giúp ông một lúc." Cậu ta nói rồi liền đi vào sân, đập tay đầy ẩn ý với Châu Tề.

Trần Thuật gật đầu, đưa mắt nhìn về phía bọn họ rồi hỏi: "Chuyện gì?"

Hạ Tâm Vũ nở nụ cười tự cho là đẹp nhất, lại gần cậu một chút, hỏi với vẻ thăm dò: "Trần Thuật, gần đây mọi người đều đang đồn, cậu có bạn gái thật rồi sao?"

Khoảnh khắc hỏi câu hỏi đó, trống ngực cô ta đập thành thịch.

Thật ra cô ta không tin, cô ta hiểu con người Trần Thuật.

Trần Thuật không nhúc nhích, chỉ ừ một tiếng, mắt nhìn đi chỗ khác.

Hạ Tâm Vũ cắn chặt môi, hoàn toàn không ngờ rằng cậu lại thừa nhận.

Cô ta không thể tin nổi.

Hồi học lớp mười, cô ta đã chủ động chơi với bọn họ.

Đám Tổng Tư cũng không chê cô là con gái, đi đâu cũng đưa cô ta đi cùng. Cô ta muốn từ từ tiếp cận Trần Thuật trong cuộc sống thường ngày để chiếm được tình cảm của cậu, tring thời gian đó không phải cô ta chưa từng tỏ tình.

Nhưng lâu như vậy rồi, từ đầu đến cuối Trần Thuật đều đối xử với cô ta thờ ơ lạnh lùng, giống như với các bạn học khác.

Cô ta rất buồn, cứ tưởng rằng cho dù trong lòng Trần Thuật không có cô ta thì cũng sẽ không có người con gái khác.

Con trai ở tuổi này có lẽ vẫn còn ham chơi, không có tâm tư yêu đương hẹn hò.

Có điều không ngờ rằng nhanh như vậy, ở một nơi cô ta không nhìn thấy cậu đã có bạn gái, lại còn chính miệng cậu thừa nhận.

Điều đó có nghĩa là gì, ai cũng hiểu.

Mắt cô ta đỏ hoe, rất khó để không đổ kỵ với cô gái đó, cô ta bất giác hỏi: "Ai? Cô ta là ai? Có phải An Nguyệt không?"

Hình như chỉ có An Nguyệt thôi, nghe nói học cùng lớp với cậu, lớp trưởng lớp A1, hoa khôi nổi tiếng trong trường cũng phải, học

cùng lớp tiếp xúc nhiều với nhau, cô ta cũng dễ dàng chiếm được tình cảm của cậu.

Hạ Tâm Vũ siết chặt ngón tay, là vì cô ta học giỏi hay cô ta xinh đẹp? Trần Thuật thích tính cách đó sao?

Lúc này Trần Thuật mới liếc mắt nhìn cô ta, lông mày nhíu lại, giọng điệu lạnh lùng nói: "Tôi không nhất thiết phải nói với cậu, đúng không?"

Nghe thấy câu nói đó, Hạ Tâm Vũ rất hụt hẫng.

Im lặng một hồi.

Cô ta tự khích lệ bản thân, lại mở miệng một lần nữa, "Trần Thuật, cậu có biết mình thích cậu bao lâu rồi không? Bắt đầu từ lớp mười, cái ngày mình được học cùng lớp với cậu, ngày nào mình cũng muốn được ở bên cạnh cậu, mình đã đợi cậu rất lâu..."

Cô ta nói cho cậu nghe rất nhiều tâm tư của mình.

Nhưng lúc Hạ Tâm Vũ ngẩng đầu lên thì lại phát hiện ra cậu đang nghiêng đầu, đôi mắt đen láy nhìn về phía xa, không biết đang nhìn ai.

Ánh mắt chăm chú lạ thường, khóe miệng nở nụ cười khe khẽ, tâm trạng rất vui vẻ.

Hạ Tâm Vũ sửng người, nhìn theo ánh mắt của cậu.

Ánh mặt trời qua chói mắt, cô ta nheo mắt, chỉ nhìn rõ ba cô gái đang khoác tay nhau, đi về phía lớp học, hình như đều là học sinh

lớp bọn họ. Cô ta thấy lòng mình thất lại, chỉ biết một người trong số đó, đó là An Nguyệt.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 53: Mùi Hương Không Biết Nói Dối

An Tĩnh đi ăn trưa cùng An Nguyệt và Kỷ Nguyên.

Ăn trưa xong, nhân tiện xếp hàng mua trà sữa chuẩn bị về lớp. Trên đường đi ba người cười nói rôm rả.

Đúng lúc đi ngang qua sân vận động để về lớp, có người gọi họ.

Giọng nói rất quen thuộc, rất gọi đòn, bọn họ vừa ngoảnh đầu lại, quả nhiên trong đám đông có một người rất ngông nghênh đang nhảy lên vẫy tay với họ.

"Là Tống Tư."

Kỷ Nguyên là người đầu tiên nhận ra cậu ta, cô ấy nói: "Cậu ta lại đang chơi bóng rổ."

An Nguyệt tỏ vẻ khó hiểu, nhưng vẫn dừng bước, cảm thấy có chút kỳ lạ: "Chơi bóng rổ thì chơi bóng rổ, gọi chúng ta làm gì? Lẽ nào muốn chúng ta chơi cùng sao?"

An Tĩnh cũng vẫy tay với bọn họ.

Hình như cô thấy cái gì đó, đột nhiên mỉm cười, ghé sát vào tai An Nguyệt, chỉ về phía bên kia: "Chị, Lục Cách cũng đang chơi bóng rổ ở kia kìa."

Từ khi biết Lục Cách là người có khả năng khiến An Nguyệt xù lông nhím, An Tĩnh thỉnh thoảng lại nhắc tới tên cậu ta trước mặt chị gái, quả nhiên, vừa nhắc tới tên cậu ta là cô chị gái lúc nào cũng nghiêm nghị và đầy uy quyền của cô liền trở nên khác thường.

An Nguyệt cau mày, nhanh chóng đáp lại: "Cậu ta ở đó thì liên quan gì tới chị."

An Tĩnh cười hì hì hút trà sữa.

Mặc dù nói thì nói như vậy, nhưng mắt An Nguyệt vẫn không kìm được nhìn về phía đó, quan sát từ trên xuống dưới, thật không ngờ người bình thường lúc nào cũng cợt nhả lại chơi bóng rổ hay như vậy.

Mặc dù bản thân cô ấy cũng không biết cậu ta chơi có hay không.

Đột nhiên cô ấy khựng lại, neho mắt đưa tay lên trán che nắng rồi hỏi: "Cô gái bên cạnh Trần Thuật là ai vậy?"

Trần Thuật và một cô gái rất quen đứng dưới bóng cây cổ thụ bên cạnh, xung quanh hơi khuất nắng, vì thế lúc đầu mới không nhìn thấy họ.

An Tĩnh đã nhìn thấy từ lâu rồi.

Cô lắc đầu tỏ ý không biết, rồi lại suy nghĩ một lúc, nói: "Cô gái đó hình như tên là Hạ Tâm Vũ thì phải, trước đây Tổng Tư từng giới thiệu rồi. Là bạn học cùng lớp mười với bọn họ ngày trước."

An Nguyệt nhướn mày tỏ vẻ không đồng ý.

Nói xong, An Tĩnh nghiêng đầu, tò mò nhìn họ một lúc, khẽ hỏi: "Họ đang nói gì vậy nhỉ?"

Cô thật sự rất muốn biết.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Trần Thuật gần gũi với người con gái khác ngoài cô như vậy, hình như đang nói cái gì đó, mặc dù giữ khoảng cách, nhưng Trần Thuật cũng không từ chối, vẫn đứng bên cạnh.

Cô rất để ý. Nhìn thấy bọn họ đứng cùng với nhau, trong lòng không thoải mái chút nào, ngay cả trà sữa cũng không muốn uống tiếp nữa.

Sau khi Tống Tư vẫy tay với bọn họ, thấy bọn họ dừng lại, cậu ta liền dừng chơi bóng rổ, nói gì đó với Trần Thuật, Châu Tề. Sao đó Trần Thuật gật đầu, đi tới giá bóng rổ cúi người nhặt quần áo dưới đất vắt lên cánh tay, sau đó đút hai tay vào túi, thông thả đi về phía họ.

Mấy người Tống Tư, Lục Cách thấy vậy vội vàng cất bóng rổ đi, cũng nhặt quần áo điện thoại để dưới đất lên, cả đám người oai phong hùng dũng đi về phía họ.

Bây giờ, ba người An Tĩnh đi cũng không được, mà qua đó cũng không xong.

Chỉ có thể đứng tại chỗ chờ họ tới.

Hạ Tâm Vũ thấy Trần Thuật bỏ mặc cô ta ở đó, cũng không có phản ứng gì với những lời mình nói, mắt cô ta ướt nhòa, cảm thấy không cam tâm, cũng đi theo bước đi rất nhanh cuối cùng quyết định chạy luôn, chạy đến trước mặt ba cô gái trước cả đám Trần Thuật.

Có chuyện gì vậy?

Ba người An Tĩnh quay sang nhìn nhau, cô ta tìm ai nhỉ?

Có điều Hạ Tâm Vũ không nói gì, hai mắt đỏ hoe, nhìn An Nguyệt, lồng ngực phập phồng giống như có mối thù sâu nặng vậy. Cuối cùng cô ta giậm chân một cái rồi bỏ đi.

An Tĩnh nhìn theo bóng Hạ Tâm Vũ, lầy lăm lạp hỏi: "Chị, chị quen cô ta à?"

An Nguyệt nghĩ một hồi, vẫn cảm thấy không hề thân thiết gì với người này. Cô lắc đầu tỏ vẻ khó hiểu: "Không nói chuyện mấy."

"Thế vì sao cô ta lại khóc?"

"Hình như cô ta vừa mới nói chuyện với Trần Thuật, chắc Trần Thuật làm cô ta khóc?"

"Vì sao Trần Thuật lại làm cô ta khóc?"

"Không biết. Em hỏi bạn trai em ấy."

Nghi vấn của An Tĩnh càng lúc càng lớn, trong đầu cô mối quan hệ giữa Trần Thuật và Hạ Tâm Vũ rồi như tơ vò. Cô cầm chặt cốc trà sữa, cắn môi.

Đám người đó ai cũng cao lớn, lại còn người đông thể mạnh.

Mọi người xung quanh đều nhìn bọn họ.

Tổng Tư nở nụ cười chúng mình là bạn bè thân thiết, đi đến bên cạnh họ, giơ tay lau mồ hôi trên trán rồi toét miệng cười: "Đi thôi, cùng về lớp đi."

Gọi bọn họ lại là để cùng đi về lớp...

Khóe miệng An Tĩnh giật giật.

Trần Thuật mặc kệ bọn họ, chỉ đi đến bên cạnh An Tĩnh nhìn cô một cái, nghiêng người xoa đầu cô đầy thân mật sẽ hỏi: "Buổi trưa ăn gì thế?"

"Đi ăn mì xào." An Tĩnh trả lời, cô còn đưa cốc trà sữa trên tay cho cậu xem: "Ăn xong em còn mua một cốc trà sữa thạch sương sáo."

Hai mắt Trần Thuật loé lên, cậu mỉm cười hỏi: "Ngon không?"

An Tĩnh ừ một tiếng cười dịu dàng: "Khá là ngon, ngọt ngọt cũng không ngấy."

Trần Thuật gật đầu như đang nghĩ ngợi điều gì, cậu nói: "Thế để anh ném thử."

Ném thử bằng cách nào. An Tĩnh vẫn chưa kịp hiểu ra.

Cậu liền cúi người xuống, ngậm ống hút hút một ngụm trà sữa. An Tĩnh sững người, vẫn đang giơ tay, vậy mà cậu đã làm một việc rất bình thường giữa các đôi tình nhân cứ như thể không có ai bên cạnh vậy.

Tổng Tư, Châu Tề ồ lên trêu chọc.

Xung quanh còn rất nhiều người, mặc dù bọn họ đều biết chuyện giữa hai người, nhưng An Tĩnh vẫn không kìm được đỏ mặt, đợi cậu uống xong cô liền vụt tay lại.

Cầm cốc trà sữa trên tay mà bàn tay ấy vẫn còn nóng bừng.

Lục Cách ghé sát lại bên cạnh An Nguyệt, học theo Trần Thuật làm ra vẻ muốn uống trà sữa của cô, giọng đầy bỡn cợt: "Nào nào, chúng ta cũng không thể đi sau được, cho anh uống một ngụm."

Mặt An Nguyệt liền biến sắc.

Không đợi cậu ta ghé sát lại, cô liền di chuyển cốc trà sữa sang hướng khác, khuỷu tay chọc thẳng vào ngực cậu ta khá mạnh, quát: "Cậu tránh ra cho tôi."

Lục Cách ôm ngực, khuôn mặt nở nụ cười đầy tình ý: "Đừng có nhỏ mọn như vậy mà."

Trần Thuật được nếm vị trà sữa ngọt ngào, bỗng cảm thấy cơn bức bối trong lòng lúc chơi bóng rổ đã hoàn toàn tan biến. Cậu nhếch miệng cười hiếm khi tâm trạng vui vẻ như vậy, chế nhạo bọn họ: "Bắt chước học đòi".

Tổng Tư xì một tiếng, cậu ta nảy ra một ý, tìm cô gái cuối cùng chính là Kỷ Nguyên, nháy mắt tinh nghịch với cô: "Chị cũng thưởng cho em một ngụm nhé?"

Mọi người đều hào hứng nhìn Tổng Tư mắt mịt.

Vốn dĩ cậu ta không biết xấu hổ là gì, cũng không sợ mất mặt.

Bình thường Kỷ Nguyên thờ ơ lạnh lùng, không nể mặt ai.

Kỷ Nguyên sửng người nhìn cậu ta, đuôi mắt Tổng Tư nhếch lên, khuôn mặt trắng trẻo có chút trẻ con, cảm giác rất đào hoa, nhưng khi cậu ta nhìn bạn với vẻ đáng thương như vậy không ai có thể không mềm lòng.

Tất cả mọi người đều đang chờ xem trò cười.

Kết quả chỉ thấy Kỷ Nguyên nhìn cậu ta, khuôn mặt không chút biểu cảm giơ cốc trà sữa ra trước mặt cậu ta và nói: "Uống đi."

Tổng Tư sững người, không ngờ Kỷ Nguyên lại phản ứng như vậy.

Nụ cười trên khóe miệng cậu ta từ từ biến mất, như thế này có chút khó xử. Nếu cô ấy từ chối cậu ta, vừa hay cậu ta cậu ta có thể đùa tiếp, nhưng nếu là thế này, cậu ta cũng không thể uống trà sữa của con gái nhà người ta được.

Cậu ta rất nhanh trí, vội vàng đưa tay gỡ gỡ đầu, sau đó nói rất hùng hồn: "Không uống đâu, không uống đâu, sao mình có thể uống tranh của bạn học được cơ chứ, thật là."

Cậu ta nói rồi chạy đến bên cạnh Trần Thuật, hít một hơi thật sâu nhảy lên lưng cậu.

Trần Thuật không để ý lắm, lão đảo bước mấy bước về phía trước, cậu cau mày trầm giọng nói: "Xuống, ông có biết là ông nặng thế nào không?"

"Không xuống không xuống, mau cõng tôi."

An Tĩnh bật cười.

Không biết vì sao ngày càng nhiều người trong trường đồn đoán An Nguyệt là bạn gái của Trần Thuật, dần dần đồn đến tai bọn họ,

mấy người biết nội tình và người trong cuộc đúng là dở khóc dở cười.

Có điều bọn họ đều không coi đó là chuyện gì to tát, cũng không bận tâm, cứ sống tốt cuộc sống của mình là được, bận tâm người khác nói cái gì để làm gì.

Chỉ có một người rất bất mãn.

Đó chính là Lục Cách.

Bây giờ ngày nào cậu ta cũng giám sát Trần Thuật, chỉ sợ cậu thay lòng đổi dạ, sớm tối bên nhau, để mắt tới người của cậu ta.

Điều đó khiến Trần Thuật cảm thấy rất phiền.

Lục Cách lại còn rất hay ghen, chốc chốc lại lượn sang lớp A1 khiến cô chủ nhiệm Lý Thục Quyên có lần còn tưởng cậu ta là học sinh lớp mình, gọi nhầm tên khiến cả lớp cười ầm lên.

An Nguyệt vừa tức vừa đỏ mặt.

Chỉ muốn bóp chết cậu ta.

Cuối tuần.

An Tĩnh nói dối bà Lục Mỹ Hoa, nói là đi mua sách cùng Kỷ Nguyên

Bà Lục Mỹ Hoa rất có cảm tình với Kỷ Nguyên, biết cô ấy là một bạn gái rất chăm chỉ cũng rất chịu khó, trong học tập rất cũng rất nỗ lực, Nên yên tâm cho cô ra ngoài.

Thực tế là An Tĩnh hứa cùng ra ngoài ôn bài với Trần Thuật.

Sắp tới kỳ thi cuối kỳ rồi.

Không khí học tập lúc nào cũng căng thẳng cho dù là ở nhà hay ở trường.

Kết quả Trần Thuật bật cười một tiếng, nêu ra một biện pháp đưa cô ra ngoài ôn bài, cậu có thể giúp cô phụ đạo thêm kém cái gì phụ đạo cái đó, còn cô cũng có thể thoải mái hỏi bài cậu. Đây là một cách giúp đỡ lẫn nhau rất hay và có lợi cho cả hai bên.

Khi ấy Trần Thuật đã dụ dỗ cô bằng những lời nói rất bùi tai.

An Tĩnh nửa tin nửa ngờ, suy nghĩ một hồi rồi nhận lời. Cô không thể phủ nhận, bản thân cô thực sự rất muốn đi ra ngoài cùng cậu để tận hưởng thế giới nhỏ bé của hai người, nhưng cũng có chút nghi ngờ, ở bên cậu có thể thật sự chuyên tâm ôn bài được hay không.

Cô đeo cặp sách đến chỗ hẹn thì nhìn thấy Trần Thuật đã ngồi trong góc trong cùng, phía trước có vài chậu cây che khuất, mùi cà phê thơm lừng lan tỏa khắp quán cà phê.

Ánh nắng mặt trời chiếu qua cửa kính, tạo thành những cái bóng khác nhau trên mặt bàn.

Nơi này rất tao nhã yên tĩnh, chỉ có vài người khách, có người đang đọc sách, có người gõ bàn phím lạch cạch, không ai nói chuyện. Nói chung là một nơi thích hợp để ôn bài.

Cô đẩy cửa bước vào.

Trần Thuật đang ngồi quay lưng về phía cô, cúi đầu chăm chú nhìn cái gì đó. Nhưng đáng vẻ ngồi dựa vào lưng ghế thì lại vô cùng uể oải, nhàn nhã thư thái.

Cậu ăn mặc rất thoải mái, cả một cây màu đen, toát lên cảm giác mát mẻ khỏe khoắn của một chàng trai trẻ.

An Tĩnh mỉm cười, cũng không nghĩ gì, chỉ nhẹ nhàng đi tới bên cạnh cậu, vỗ vai cậu nhưng không ngờ Trần thuật nắm lấy tay cô, khiến cô giật mình.

Cô khẽ kêu lên, mím môi nói: "Anh làm gì vậy?"

Trần Thuật nghiêng đầu: "Đến rồi à?"

"Sao anh biết là em? Ngộ nhớ là cô nào khác, anh còn nắm tay người ta, thế chẳng phải rất khó xử hay sao." An Tĩnh không kìm được làu bàu.

Trần Thuật quay người lại, nắm tay cô kéo cô tới trước mặt mình, ngẩng đầu nhìn cô, khoe miệng mỉm cười: "Anh biết là em."

Ngữ khí của cậu có vẻ rất chắc chắn, An Tĩnh lấy làm lạ, dịu dàng hỏi: "Vì sao?"

Trần Thuật cúi mắt xuống, vuốt về ngón tay nhỏ nhắn mịn màng của cô, chợt mỉm cười: "Em bôi loại kem dưỡng da tay vẫn thường bôi, anh ngửi thấy mùi."

Người mà bạn thích đứng ngay trước mặt bạn, nhắm mắt cũng có thể nhận ra.

Mùi hương không biết nó đối.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 54: Anh Sẽ Thích Em Mỗi Mãi

Kem dưỡng da tay của cô có mùi hoa anh đào dịu nhẹ.

Lúc này An Tĩnh mới nhớ ra, trước khi ra khỏi nhà cô đều bôi một lớp kem trên tay.

Cô cúi đầu nghĩ nghĩ, nhưng lại phát hiện trên đường đến đây đã không còn mùi gì nữa rồi, cô chẳng nghĩ thấy gì cả, lẽ nào mũi của cậu thính như vậy sao?

An Tĩnh nhìn cậu với vẻ khó hiểu.

Trần Thuật đưa mắt ra hiệu chiếc ghế bên cạnh và nói: "Ngồi đi."

An Tĩnh gạt đầu, ôm cặp trước ngực, ngồi xuống cạnh cậu.

Trên bàn đã có sẵn cà phê cậu gọi cho cô, An Tĩnh bỏ sách vở và bút ra khỏi cặp, đặt lên bàn.

Cô nghĩ một lúc, nói với cậu: "Thế này nhé, trước tiên hai chúng ta sẽ là một đề Toán. Làm xong sẽ cùng so đáp án, được không?"

Trần Thuật gạt đầu, nói với vẻ sao cũng được: "Được."

"Vậy thì cứ thế đi." Cô lấy giấy nháp ra, dùng đưa trước mặt cậu và nói: "Bây giờ bắt đầu làm nhé."

Trần Thuật khẽ nhúc nhích, ừ một tiếng, lúc này mới nhìn tờ bài tập, tay cầm bút, cup mắt xuống nhìn đề bài.

Đã nói là ra ngoài để ôn bài.

Kết quả hai người thật sự rất chuyên tâm.

Hai người không nói chuyện cũng không thấy khó xử, ngược lại có một sự bình yên lạ thường, thời gian lặng lẽ trôi đi.

Chỉ là, chẳng bao lâu sau, ai đó đã phá vỡ sự im lặng.

An Tĩnh một tay chống đầu, cup mắt làm bài tập, chút chút lại cau mày, suy nghĩ cách làm, mấy sợi tóc ở hai bên má xoà xuống hơi khó chịu, cô liên tục đưa tay vén tóc ra sau tai.

Gương mặt Trần Thuật hơi lạnh lùng, không phân biệt được cảm xúc ẩn chứa trên đó, chỉ có ánh mắt toát lên sự dịu dàng ôn hòa, cậu lẳng lặng nhìn một lúc rồi lại cúi đầu, lười nhác làm bài tập.

Rõ ràng là cô đang ngồi trước mặt cuốn hút cậu hơn bài tập.

Chưa đầy nửa giờ đồng hồ cậu đã làm xong. Đặt bút xuống, thong thả vươn vai một cái, nhân tiện quan sát xem người bên cạnh làm đến đâu rồi.

Nhìn dáng vẻ chăm chú của An Tĩnh lại không tiện làm phiền cô, chỉ có thể ngồi bên cạnh chơi một mình, xem điện thoại một lúc lại thấy chán, trong lòng cảm thấy ngứa ngáy khó chịu.

Nghịch điện thoại một hồi cậu quay sang nhìn An Tĩnh.

Ừ, quả nhiên Tiểu Tiên Nữ của mình càng nhìn càng thấy xinh đẹp.

Trần Thuật nghiêng đầu, dựa bên cạnh bàn một tay chống đầu, lông mày nhíu lại, buồn chán không biết làm gì, cậu đưa tay còn lại ra lẳng lẳng vuốt ve lọn tóc mềm mượt của cô, cảm giác rất thích thú, cứ như vậy cuộn trong ngón tay mình giống như bị nghiền vậy.

An Tĩnh nhận ra, ngẩng đầu nhìn lên, khẽ cười: "Sao vậy?"

Trần Thuật khẽ lắc đầu, chỉ vào bài tập của cô: "Đừng phân tâm, em làm bài của em đi."

An Tĩnh không biết làm thế nào, rõ ràng là cậu vuốt tóc của cô, kết quả lại biến thành cô không tập trung.

Cô mím môi, cũng không để ý đến cậu nữa, tiếp tục cúi đầu làm bài.

Ánh nắng dịu dàng bên ngoài cửa sổ hắt lên khuôn mặt của cô, làn da mịn màng trong suốt, ánh nắng ấm áp nhảy nhót, dường như có thể nhìn thấy những sợi lông tơ rất nhỏ đang khiêu vũ.

Trần Thuật thư thái xoay bút nghịch nghịch.

Chẳng bao lâu sau, cô cũng làm xong bài tập.

Lúc ấy mới từ từ thở phào, cô liếc nhìn sang bàn của người bên cạnh, cho dù biết lâu rồi vẫn không khỏi sờ, luôn cảm thấy tốc độ viết chữ của cậu nhanh hơn người bình thường rất nhiều.

Trần Thuật thấy cô làm xong, nghiêng người ngón, tay chỉ vào chóp mũi của cô, khóe miệng khẽ nhếch lên mỉm cười, chậm rãi nói: "Ngoan quá, làm bài nhanh quá."

An Tĩnh bỗng không phân biệt được cậu đang chế nhạo tốc độ chậm chạp của cô hay thật lòng khen cô, vừa tức vừa buồn cười, chỉ có thể kìm nén, nhanh chóng cầm lấy bàn tay đang chạm vào mặt cô, đưa tới bên miệng, ra vẻ định cắn cậu.

Trần Thuật khẽ nhướn mày. Cậu nhanh chóng rút tay lại, bật cười, giọng nói trầm thấp: "Lại còn định cắn anh, may mà anh nhanh tay."

Hàng mi của An Tĩnh chớp chớp, khoé miệng khẽ nhướn lên: "Ai thèm cắn anh."

An Tĩnh đặt hai tờ bài tập cạnh nhau, cầm bút chì đối chiếu đáp án. Thực ra tờ bài tập này cô làm rất cẩn thận, nhìn qua tất cả các câu cơ bản đều trả lời đúng.

Cô đoán có thể là những bài tập lớn phía sau có đáp án khác với Trần Thuật.

Cô lật ra đằng sau, phát hiện có một bài đáp án hoàn toàn khác với đáp án của cậu. Cô nhăn mặt, khẽ hỏi cậu: "Trần Thuật, bài này anh giải theo cách nào vậy?"

Trần Thuật nghe thấy vậy ghé sát người lại.

Cậu nhìn qua, đưa tay cầm bút chì của cô chỉ vào bài toán, viết cách giải chi tiết bên cạnh, sau đó còn kiên nhẫn, dịu dàng giảng giải cho cô nghe.

An Tĩnh nghe một hồi bất giác trở nên lơ đãng. Bởi vì đột nhiên cô nhớ ra trước đây, hồi mới vào lớp mười một, khi mới bắt đầu học cùng lớp.

Trong lớp có một bạn nữ cũng thẹn thùng sợ sệt đi tới hỏi bài cậu, nhưng lúc ấy Trần Thuật mỉm cười lịch sự, lạnh lùng từ chối đầy xa cách.

An Tĩnh còn nhớ rằng người này có vẻ khó tính.

Nhưng không ngờ bây giờ...

Bên tay vang lên giọng nói bất mãn của cậu, "Này, rốt cuộc em có chăm chú nghe không hả?"

An Tĩnh bừng tỉnh, khuôn mặt Trần Thuật đầy vẻ không vui, đuôi mắt liếc nhìn cô: "Em nghĩ gì vậy, rõ ràng là anh đang ngồi ở đây, vậy mà em cong lơ đãng được."

An Tĩnh lắc đầu, cô dựa sát lại, nắm cổ tay cậu đừng đưa, nheo mắt cười, giọng nói dịu dàng: "Trần Thuật, anh tốt với em quá."

Trần Thuật sửng người, hiếm khi thấy dáng vẻ nũng nịu của An Tĩnh.

Mặt cậu cũng đỏ lên, có điều không thể hiện ra ngoài, hàng mi sụp xuống, vội vàng che giấu tâm tư tinh tế trong đó, khẽ ho một tiếng về ngượng ngùng, lẩm bẩm một mình: "Anh không tốt với em thì tốt với ai?"

An Tĩnh ngả vào vai cậu, lòng mềm nhũn, im lặng một lúc, cô khẽ hỏi cậu: "Trần Thuật, chúng ta có thể ở bên nhau mãi mãi được không?"

Trần Thuật không trả lời.

Ngón tay An Tĩnh động đậy.

Cậu chậm chậm nắm tay cô, mười ngón tay đan vào nhau, khẽ nói: "Anh sẽ thích em mãi mãi."

Anh sẽ thích em mãi mãi, Tiểu Tiên Nữ.

Có thể ở bên nhau mãi mãi không. Thực ra cậu cũng không biết, suy cho cùng cậu cũng không thể khống chế được trái tim của cô.

Nhưng, lời hứa cậu có thể cho cô chính là, mãi mãi chỉ thích một mình cô.

Hai tiếng sau.

Họ ôn tập cũng gần xong rồi, đang bàn xem tiếp theo sẽ đi đâu. An Tĩnh cảm thấy vẫn chưa hài lòng với môn Toán của mình, cần phải tăng cường thêm.

Cô muốn tới hiệu sách cách đó không xa để chọn một quyển sách ôn thi. Đi bộ chưa đến mười phút.

Trần Thuật cũng nghe theo cô.

Nhưng không ngờ vừa ra khỏi quán cà phê, đi được nửa đường đột nhiên trời đổ mưa rào, bầu trời tối sầm, mưa như trút nước. Không ai có thể ngờ được, người qua lại trên đường đều lấy túi xách che đầu, trên đường cũng không có chỗ nào để trú mưa.

Trần Thuật cau mày chửi thề một tiếng, sau đó kéo tay An Tĩnh bắt đầu chạy thật nhanh.

An Tĩnh một tay che mưa chạy theo cậu. Hoàn toàn trở nên hỗn loạn.

Người qua đường chạy sát qua người họ, vai lướt vai.

Mưa rơi lộp độp xuống mặt đất, nước bắn tung tóe khi họ giẫm lên những chỗ có nước đọng.

Mãi tới khi đến cửa hiệu sách, họ mới dừng lại, thở hổn hển, ngoài cửa nhốn nha nhốn nháo cũng có rất nhiều người đang trú mưa, vừa trú mưa vừa than phiền thời tiết quái quỷ này, bảo mưa là mưa ngay được.

An Tĩnh mệt tới mức lồng ngực phập phồng, tóc ướt nhẹ dính bết trước trán, quần áo trên người cũng ướt sũng.

Có điều may mà hôm nay cô không mặc đồ trắng.

Nếu không thì thật là xấu hổ.

Cô ngẩng đầu nhìn Trần Thuật.

Cậu cũng chung cảnh ngộ với cô, áo cậu ướt sũng dính hết vào người, để lộ ra đường nét cơ thể rõ ràng, vùng bụng săn chắc, cậu vén hết tóc dính trước trán ra phía sau, khẽ nhếch mày lên.

Khác với vẻ đầu bù tóc rối của An Tĩnh, Trần Thuật bất luận thế nào cũng đẹp trai, toát lên khí chất cao ngạo khác người, cảm giác không ai có thể thuần phục được cậu.

Quần cũng bị ướt hết, dính bết vào người.

Thời tiết này, cứ mưa là lạnh. Người cô run lên, khịt khịt mũi, sắc mặt tái nhợt.

Trần Thuật cúi đầu hỏi cô: "Khó chịu không?"

An Tĩnh gạt đầu, quần áo đầu tóc đều ướt hết cả, toàn thân rất khó chịu.

Trong tình trạng này cũng không còn tâm trạng nào để mua sách ôn tập nữa.

Cô lấy trong cặp ra một túi khăn giấy, rút một tờ cho cậu.

Cô cũng rút một tờ, lau nước mưa trên mặt, nhìn trời rồi nói: "Chúng ta về nhà thôi, mau mau về thay quần áo, nếu không sẽ bị cảm mất."

Trần Thuật gạt đầu.

An Tĩnh nói tiếp: "Anh đừng đưa em về nữa, anh mau về nhà đi, em đi tàu điện ngầm là được." Cô nói rồi đi lên phía trước một bước, đưa tay ra hứng xem mưa lớn cỡ nào.

Nhưng không ngờ đột nhiên Trần Thuật kéo cánh tay cô.

An Tĩnh liền ngoảnh đầu lại, hỏi cậu: "Sao vậy?"

Đôi mắt Trần Thuật rất sâu, đôi môi mím chặt nhìn cô một lúc rồi mới từ từ cất tiếng: "Đến nhà anh đi."

An Tĩnh mở miệng, không biết phải nói gì.

Lúc ngồi trên xe taix, An Tĩnh vẫn còn có chút bồn chồn không yên.

Khi ấy đầu óc có vấn đề, không biết vì sao lại sa vào đôi mắt sâu không thấy đáy của Trần Thuật, cứ thế mơ mơ màng màng nhận lời

cậu.

Lần đầu tiên An Tĩnh tới nhà của con trai, đặc biệt là người này còn là bạn trai của cô, cô hơi do dự: "Thế phải nói với bố mẹ anh thế nào?"

Trần Thuật nhếch miệng cười, chậm rãi nói: "Bố anh cả năm không ở nhà, mẹ anh hôm nay cũng ra ngoài, ở nhà không có ai."

Ồ, vậy thì tốt.

Không đúng.

Trong nhà không có ai chỉ có hai người họ cũng rất kỳ lạ.

An Tĩnh thở dài, nghĩ một lúc rồi nói: "Em vẫn nên về nhà thì hơn."

"Về cái gì." Trần Thuật nhú mày, ngược mắt: "Sắp tới nơi rồi."

An Tĩnh sửng người, lúc ấy mới phát hiện chiếc xe từ từ dừng lại trước một căn biệt thự, Trần Thuật kéo cô xuống xe, lúc An Tĩnh bước xuống bước chân có chút không vững, suýt chút nữa thì ngã, Trần Thuật cười cô: "Sao căng thẳng thế."

An Tĩnh thở phào một hơi, trợn mắt nhìn cậu.

Tất cả chẳng phải do cậu gây ra hay sao, vốn dĩ tất cả mọi thứ đều đang tốt đẹp, nhưng đột nhiên cậu lại nói đến nhà cậu, nếu không cô có thể thế này không.

Trần Thuật đưa cô vào nhà.

An Tĩnh có chút căng thẳng, cúi người cởi giày ở cửa, Trần Thuật đặt một đôi dép đi trong nhà dưới chân cô, hình như nhà cậu không có ai ở nhà thật.

An Tĩnh vẫn hơi rụt rè, dù sao thì đây cũng là nhà người khác.

Cô đưa mắt nhìn, phòng khách rất rộng rãi, trang trí vô cùng đẹp mắt, tạo không khí ấm áp, chỗ nào cũng cắm hoa rất đẹp, hương hoa thơm mát dễ chịu.

Trần Thuật nghiêng đầu: "Đi thôi, vào phòng anh."

An Tĩnh gật đầu, vừa hay cô cũng đang tò mò, cô chưa từng vào phòng ngủ của một cậu con trai nào.

Cô đi lên cầu thang, theo cậu lên tầng hai.

Vừa mở cửa, đập vào mắt là bức tường màu xanh nước biển, giống như bước vào thế giới dưới đáy biển vậy. Cô ngẩng đầu nhìn một lúc, từ từ đi vào trong, bên cạnh cái giá bằng kính trong suốt đặt rất nhiều mô hình tinh xảo, nhân vật hoạt hình, tất cả đều sắp xếp gọn gàng. Cô cúi người muốn xem.

"Em thay quần áo ra trước đã, mặc quần áo ướt khó chịu."

Trần Thuật lục tìm quần áo trong tủ, không nghe thấy cô trả lời, cậu quay lại thấy cô say sưa ngắm nhìn như trẻ con vậy, cậu mỉm cười, cầm quần áo đi tới đưa mắt nhìn cô: "Em thích à?"

"Cũng bình thường." An Tĩnh cười cười, "Trước đây anh thích sưu tập những cái này sao?"

Trần Thuật dẫu môi, nhún vai: "Hồi nhỏ rất mê những thứ này nên sưu tập toàn bộ, đây là kho báu nhỏ của anh đấy."

An Tĩnh gật đầu, đưa tay cầm quần áo cậu đưa, giở ra xem ngay người mất một lúc, ngẩng đầu hỏi: "Quần đâu?"

Cậu đưa cho cô một chiếc áo bóng rổ rất rộng.

Có điều không có quần.

Trần Thuật quay đầu nhìn cô, khẽ nói: "Em mặc như vậy là được."

An Tĩnh im lặng một lúc, đưa chiếc áo bóng rổ lên người ước lượng, thôi được. Chắc là sẽ dài trên đầu gối một chút, quả thật có thể mặc như váy được.

Cô nhìn quanh, Trần Thuật chỉ nhà vệ sinh cho cô.

An Tĩnh đi vào, đóng cửa.

Trần Thuật vuốt vuốt tóc.

Cậu cũng cởi áo ra, sau đó mặc một chiếc áo phong khác. Cậu lại xuống lầu, đun một ấm nước nóng, trong lúc chờ đợi, cậu tựa lưng vào bệ kính, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt hờ hững, chỉ chốc chốc lại nhìn lên tầng hai.

Khi cậu rót cốc nước ấm quay lại phòng thì nhìn thấy một cô gái xõa tóc, mặc chiếc áo rộng thùng thình, do cổ áo quá rộng, xương quai xanh nhỏ nhắn xinh xắn lộ ra ngoài, vô cùng bắt mắt.

Đôi chân của cô nhỏ nhắn mịn màng, động đậy với vẻ bất an.

An Tĩnh dè dặt ôm quần áo.

Thấy cậu quay lại, đôi mắt long lanh khẽ chớp chớp, hỏi cậu: "Trần Thuật, máy sấy nhà anh ở đâu? Em muốn hong quần áo một lúc."

Lúc cô vừa mới bước từ nhà vệ sinh ra ngoài, Trần Thuật không có ở đó, căn phòng ngủ rộng thênh thang, bỗng chốc trong lòng cô có một cảm giác lạ thường, tay chân trở nên lóng ngóng không biết làm gì.

Cảm giác giống như đi vào một nơi xa lạ, nhưng người thân thiết lại không có ở bên cạnh, chỉ còn lại một mình cô.

Trần Thuật từ từ sụp mắt xuống, quay người lại, chậm chậm khóa cửa.

Sau đó cậu đặt cốc nước lên bàn, trầm giọng nói: "Chờ chút, để anh đi lấy."

An Tĩnh ừ một tiếng.

Cậu bình tĩnh đưa mắt nhìn xuống sàn nhà, sửng người. Đôi bàn chân trắng trẻo nhỏ nhắn của cô đang giẫm xuống sàn nhà. Cậu đưa mắt nhìn qua nơi khác, khẽ nói: "Em đi dép vào đi."

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 55: Tâm Sự

Đi dép vào.

An Tĩnh cúi xuống nhìn, cảm thấy hơi xấu hổ, ở nhà người ta mà còn đi chân đất. Cô ừm một tiếng, ngoan ngoãn đi dép vào.

Trần Thuật lục tìm trong tủ, vì cậu không thường xuyên dùng máy sấy tóc, nên tìm rất lâu mới thấy. Cậu cầm máy sấy tóc đi đến trước mặt cô và nói: "Anh sấy giúp em."

Phục vụ chu đáo như vậy sao.

An Tĩnh thấy hơi bất ngờ, ngây người một hồi nhưng vẫn đưa quần áo trên tay cho cậu.

Trần Thuật nhìn xuống bàn tay của cô, khẽ cười một tiếng, lắc đầu.

An Tĩnh không hiểu vì sao.

Cậu kéo tay cô tới chiếc ghế mà bình thường cậu hay ngồi chơi game, ấn vai cô ngồi xuống ghế, cụp mắt nói: "Anh sấy tóc cho em trước đã."

An Tĩnh khựng lại, đưa tay sờ tóc mình.

Đúng là tóc đang ướt nhẹp.

Trần Thuật đưa cốc nước cho cô và nói: "Em uống chút nước đi cho ấm người."

An Tĩnh cầm lấy, nhấp một ngụm. Không nóng, ấm ấm, rất vừa vặn cô lại uống thêm mấy ngụm.

Nhân lúc cô uống nước, Trần Thuật cúi người cầm máy sấy tóc vào ổ điện sau đó ra sau lưng cô, đưa tay vuốt tóc cô, bật máy sấy, nhẹ nhàng sấy tóc cho cô.

An Tĩnh muốn nói chuyện với cậu, nhưng tiếng máy sấy quá to, chỉ có thể ngồi yên. Hơn nữa cũng không nhìn thấy cậu, chỉ có thể cảm nhận động tác trên tay cậu mà thôi. An Tĩnh có một cảm giác lạ lùng.

Màn hình máy tính ngoại cỡ đang ở trước mặt cô, tối đen nhưng lại sáng loáng.

Cô lặng lẽ ngắm nhìn bóng người đang đứng sau lưng trên màn hình.

Trần Thuật rất đẹp trai, đuôi mắt khá dài, vẻ mặt chăm chú.

Dáng vẻ không chút biểu cảm nào trông cũng thờ ơ lạnh lùng, nhưng khi cậu ngược mắt nhìn bạn, ánh mắt lấp lánh đôi mắt rất sâu, giống như một mặt hồ phẳng lặng, khiến người ta không nỡ rời mắt đi, đắm chìm vào đó.

Gió từ máy sấy thổi tới, lúc lướt qua cổ có cảm giác ấm ấm.

Ngón tay thon dài của cậu lướt qua mái tóc đen nhánh của cô, cảm giác như đang chạm vào loại mực thượng hạng, từng sợi từng

sợi lọt qua kẽ ngón tay của cậu, không cầm được, cũng không nắm bắt được.

Có lúc lại vô tình chạm vào vành tai cô, vào vùng da mịn màng phía sau gáy, cô ngồi thẳng người chỉ có hơi thở như nghẹn lại, chỗ cậu chạm vào có cảm giác nhột nhột, làn ra toàn thân, lao thẳng vào trong tim.

An Tĩnh không biết cậu cảm thấy thế nào, bản thân cô thì hơi mất tự nhiên.

Nhìn cậu qua màn hình, cậu đang cúi đầu khuôn mặt rất nghiêm túc.

Cô nắm tay lại, ngoan ngoãn ngồi yên đó.

Tiếng máy sấy ù ù dừng lại.

Dường như thời gian đã trôi qua rất lâu, nhưng cũng chỉ là chuyện trong thoáng chốc.

Hai người đều không cử động, Trần Thuật lẳng lặng đặt máy sấy xuống bàn. Sau đó cậu vén tóc của cô lên, khẽ nói: "Khô rồi."

An Tĩnh gật đầu, không biết phải nói gì, chỉ ấp úng nói một câu: "Cảm ơn anh."

Trần Thuật không nói gì. Ánh mắt của cậu nhìn xuống phần lưng thẳng tóc của cô. Cổ áo đằng sau bị ướt, lờ mờ nhìn thấy làn da trắng nõn của cô.

Cứ như thế lặng lẽ nhìn cô, cổ họng của cậu bất giác chuyển động, rất khác một cảm giác rất khó diễn tả trào dâng trong tim.

An Tĩnh nuốt nước bọt, cảm thấy không khí lúc này có chút nguy hiểm.

Là sự nguy hiểm ma cô chưa từng tiếp xúc, Trần Thuật trở nên có phần xa lạ. Không nói chuyện mà cứ nhìn cô như thế, ánh mắt có gì đó lạ lùng, trông hơi đáng sợ.

Hàng mi của cô run run, cô vội vàng phá vỡ sự yên lặng, đứng dậy. Cô cầm máy sấy tóc tránh ánh nhìn của cậu, khẽ nói: "Em hong quần áo một lúc."

Trần Thuật chậm chậm ngước mắt, tránh ra, về sâu xa trong ánh mắt tan biến. Cậu cúi đầu, mỉm cười, lại quay lại với vẻ thản nhiên vốn có, "Có cần anh giúp không?"

An Tĩnh lẳng lặng nói: "Không cần đâu."

Cô ngồi xuống trải quần áo lên đùi, sờ xem chỗ nào bị ướt thì hong chỗ đó.

Trần Thuật che miệng ho một tiếng, không thể phủ nhận, quả thực lúc này cậu đã có ý nghĩ đen tối.

Người mà mình thích, mặc quần áo của mình, ở trong phòng mình.

Cậu dám đánh cược, ai mà không có ý nghĩ đen tối thì chắc chắn không phải là đàn ông.

Cậu không có việc gì để làm, liền nằm tựa trên giường, cần phải tìm việc gì đó mà làm, thế là cậu lấy máy chơi game trên tủ kệ cạnh giường, thản nhiên chơi game.

Chỉ là chốc chốc lại nhìn cô.

Bên ngoài tiếng mưa rơi tí tách, trong phòng tiếng máy sấy kêu ù ù.

Ở cái nơi tràn đầy hơi thở cuộc sống của Trần Thuật, ngòai hong khô quần áo của mình.

An Tĩnh vừa thấy mới mẻ vừa thấy xa lạ, trái tim cũng trở nên yên bình.

Hong một lúc, cô thấy được rồi liền tắt máy sấy đi.

Sờ ống đi áo, rồi lại sờ ống quần.

Đột nhiên Trần Thuật lên tiếng: "Khô rồi à?"

An Tĩnh gật đầu, nói: "Ừ, em nghĩ là khô rồi."

Một lúc sau Trần Thuật nói: "Mang ra đây anh sờ xem nào."

An Tĩnh bủi môi, tưởng cậu không tin cô thế là đặt máy sấy xuống, cầm quần áo đi tới bên cạnh giường, nói: "Anh sờ mà xem, khô thật rồi."

Trần Thuật nhìn lên người cô, một người đứng, một người ngồi.

Cậu ngẩng đầu nhìn cô chăm chú, cố kiềm nén nụ cười trong mắt. Cậu đưa tay ra, từ từ giơ lên cao, lúc sắp chạm vào quần áo bỗng nhiên đổi hướng, cầm lấy tay cô, kéo mạnh một cái.

An Tĩnh không kịp trở tay, không ngờ cậu lại làm như vậy.

Cô bất giác nhắm mắt, khẽ kêu lên ngã vào người cậu.

Trần Thuật dang hai tay đỡ lấy cô, cô ngã vào vòng tay của cậu, cậu mỉm cười khẽ lên một tiếng, đỡ lấy cô, ôm chặt.

Không khí như đóng băng.

Chỉ có tiếng cười khe khẽ, trầm thấp phát ra từ cổ họng của Trần Thuật.

Sự trêu chọc đầy đắc ý, vẻ chiều chuộng, tất cả đều vô cùng tự nhiên.

An Tĩnh gục đầu vào vai cậu, bình tĩnh trở lại cô từ từ ngẩng đầu, bầu cậu một cái thật mạnh: "Anh làm em sợ chết đi được!"

Trần Thuật bật cười: "Sợ cái gì, dù sao thì anh cũng sẽ đỡ được em."

An Tĩnh bị chặn họng, lại nói tiếp: "Thế anh nói trước một tiếng có được không."

Trần Thuật nói: "Thế thì còn gì gọi là niềm vui bất ngờ nữa."

An Tĩnh ngã lên người cậu, hai tay chống lên vai cậu, im lặng một lúc, hạ thấp giọng nghi ngờ hỏi: "Anh như thế mà là niềm vui bất ngờ sao?"

Trần Thuật nheo mắt, nghe giọng cô có vẻ không hay cho lắm, cậu vòng tay qua người cô, áp sát lại uy hiếp: "Anh không phải là niềm vui bất ngờ lẽ nào là nỗi sợ hãi sao."

An Tĩnh phì cười.

Trần Thuật thản nhiên nhìn cô, "Nói đi, anh là nỗi sợ hãi của em sao?"

An Tĩnh lắc đầu.

Trần Thuật cứ trêu cô, bắt cô phải trả lời.

"Anh là nỗi sợ hãi của em sao?"

An Tĩnh hết cách, cô ngẩng đầu nhìn cậu, khóe miệng nở nụ cười nhẹ nhàng, dịu dàng nói: "Anh là bạn trai của em."

Nụ cười trên môi Trần Thuật từ từ nhạt dần.

Ánh mắt chăm chú quá mức.

Hai người đều không nói gì.

Cậu lẳng lặng tới gần rồi lại gần thêm chút nữa, đôi bàn tay phía sau ấn vào lưng cô, đè cô sát về phía mình, hai mắt sụp xuống, hôn lên vùng da mịn màng ở cổ cô, hôn rất nhẹ như chạm như không.

An Tĩnh không chế hơi thở, toàn thân căng lên.

Cô cố gắng để bản thân nghĩ đến những chuyện khác.

Căn phòng của cậu, giường của cậu, bên dưới là cơ thể của cậu.

A a a.

Cô khó mà không nghĩ tới được.

Cô nghĩ tới bài tập gần đây, nghĩ tới kỳ thi, nghĩ tới An Nguyệt, nghĩ tới ...

Cô chợt bừng tỉnh, cô gái kia giống như cái gai trong tim cô khiến cô không thoải mái, cô mím môi, chần chừ gọi tên cậu: "Trần Thuật."

Trần Thuật vui đầu vào cổ cô, chỉ phát ra giọng nói khàn khàn: "Ừm."

"Cái cô Hạ Tâm Vũ kia đã nói gì với anh vậy?" Cô hỏi nhỏ.

Trần Thuật nhất thời không hiểu cô nói gì, cậu vẫn đang đắm chìm trong những đường nét mềm mại xinh đẹp trước mắt, trong đầu không còn chỗ trống để suy nghĩ. Hạ Tâm Vũ là ai.

Nhờ vào trí nhớ siêu phàm của mình, cuối cùng cậu cũng nhớ ra Hạ Tâm Vũ là bạn học cùng lớp mười với mình.

Làn da trước mắt vô cùng mềm mịn, làn môi mỏng hôn lên xương quai xanh. Đầu lưỡi khẽ liếm liếm, mơ mơ hồ hồ, hơi thở gấp gáp, cậu thì thầm: "Nói cái gì cơ?"

An Tĩnh hít một hơi, cô cắn môi, hai tay ấn mạnh vào ngực cậu, đẩy cậu ra. Trần Thuật không để ý, bị đẩy xuống giường, hơi thở có chút nặng nề, ánh mắt trầm lắng nhìn cô.

An Tĩnh chỉnh lại quần áo, đến tận khi xương quai xanh ở cổ không lộ ra ngoài một chút nào nữa mới thôi. Sau đó nhìn cậu từ phía trên, không nói gì, chỉ phồng má lên vẻ giận dữ.

Trần Thuật bị cô đẩy ra, lại còn tỏ vẻ hưởng thụ, cậu nằm luôn ra giường, ung dung nhìn động tác của cô. Bỗng nhiên nhớ lại những lời cô vừa nói lúc nãy, nhướn mày hỏi: "Anh và cô ta nói cái gì?"

An Tĩnh tròn tròn mắt: "Ai mà biết được. Lúc ấy chẳng phải hai người đứng cùng với nhau sao? Em đã nhìn thấy cô ta đứng đối diện anh, sau đó miệng mấp máy, chắc chắn là đang nói chuyện."

Cô nghĩ một lúc, cảm thấy mình nói không sai, lại còn khẽ gật đầu.

Lúc ấy Trần Thuật mới nhớ ra, hôm ấy lúc cậu chơi bóng rổ, Hạ Tâm Vũ đến tìm cậu.

Mấy người anh em xung quanh lại còn hò reo cổ vũ như lũ ngốc vậy.

Cậu nắm bắt trọng tâm: "Mắt của em tinh vậy sao?"

An Tĩnh thấy cậu tránh né không trả lời, càng tức giận, cô hừ một tiếng: "Không nói thì thôi."

Ánh mắt cô dừng lại ở ngực cậu, tay túm lấy áo cậu, không ngừng túm lấy túm để, áo Trần Thuật bị cô túm chặt đến mức nhăn nhúm.

Rõ ràng là vẫn canh cánh trong lòng chuyện cô Hạ Tâm Vũ kia.

Trần Thuật cười đủ rồi mới lên tiếng, chậm rãi nói: "Không biết vì sao, đột nhiên cô ta tới hỏi anh bạn gái anh là ai, anh nói chuyện đó không liên quan đến cô ta." Cậu nhún vai, vẻ mặt không bận tâm: "Chỉ đơn giản vậy thôi."

An Tĩnh yên lặng lắng nghe, gật đầu, không nói một lời.

Trần Thuật nghịch nghịch tóc cô, không nỡ buông tay ra.

Bất chợt An Tĩnh lên tiếng: "Cô ta thích anh, đúng không?"

Với con mắt của một người con gái, cô có thể nhận ra cô ta thích cậu.

Trần Thuật nói với vẻ không bận tâm: "Chắc vậy."

Nói thật cô cảm thấy tò mò, vì sao Trần Thuật không nhận lời của cô ta.

Cô là con gái, nhìn Hạ Tâm Vũ cũng cảm thấy khá là ổn, thân hình hoàn hảo, tóc dài quá vai, lại còn đi trước các cô gái cùng độ tuổi vài bước, khuôn mặt lúc nào cũng trang điểm rạng ngời.

Ngược lại nhìn bản thân mình, trên người chẳng có ưu điểm gì cả.

Có lẽ là vì bị bà Lục Mỹ Hoa phê bình từ nhỏ đến lớn nên cô luôn không tự tin về bản thân.

Cô lại nhờ ra điều gì đó.

"Không đúng, thế vì sao cô ta lại nhìn An Nguyệt lâu như vậy?"

"Cô ta tưởng anh thích An Nguyệt."

"Anh làm cô ta khóc đúng không."

"Anh mặc kệ cô ta, anh chỉ quan tâm em có khóc không thôi."

Tiếng mưa chính là tiếng nhạc nền cho cuộc nói chuyện của họ.

Yên lặng rất lâu, cô lại tò mò hỏi: "Trước đây anh đã từng thích ai chưa?"

"Chưa." Cậu trầm giọng đáp.

"Ồ."

Cậu hỏi: "Còn em?"

"Dĩ nhiên là chưa rồi." Cô cau mày, nghiêm túc trả lời.

"Anh biết." Trần Thuật nhếch miệng.

Cô thay đổi tư thế, nằm xuống giường, chỉ gối đầu lên ngực cậu.

Bên ngoài cửa sổ, tiếng mưa rào rào dần nhỏ lại.

An Tĩnh nghĩ rằng đợi thêm chút nữa, đợi mưa tạnh hẳn cô có thể về nhà.

Nhưng lại có chút không nở rời xa cậu. Lại phải tới thứ Hai mới có thể gặp nhau. Vẫn chưa rời xa đã không nở rời. Nghĩ tới lúc nào mới có thể gặp lại nhau.

"Lúc này em ghen đúng không?" Trần Thuật khoác vai cô.

An Tĩnh giật mình, không suy nghĩ gì mà trả lời ngay: "Đâu có."

"Ờ."

An Tĩnh lại an tâm nằm im.

"Thật sự không phải sao?"

"Không phải." Cô gằn giọng, nói từng tiếng một bày tỏ quyết tâm của mình.

"Ừm." Cậu nhếch miệng cười, đáp lại một tiếng.

An Tĩnh cảm thấy như bị cậu nhìn thấu vậy, cô thấy hơi xấu hổ.

"Em muốn thi vào trường nào?" Trần Thuật hỏi cô như nói chuyện phiếm.

An Tĩnh nghĩ một lúc, không nói gì.

"Đại học A sao?"

Đại học A là trường đỉnh của thành phố A.

An Tĩnh lắc đầu, nói: "Em muốn thi vào đại học S."

Đại học S giống như đại học A, cũng là một trong những trường hàng đầu cả nước, chỉ là đại học S cách thành phố A rất xa, hơn nữa với thành tích hiện tại của cô, nói thực là hơi khó mà vào được.

Nhưng cô thật sự rất muốn đến một nơi khác, một thành phố khác ngoài thành phố A, rời xa sự quản thúc của bà Lục Mỹ Hoa, cô muốn xem xem bầu trời bên ngoài rốt cuộc trong xanh rộng lớn như thế nào.

Trần Thuật khẽ nói: "Ừ."

Vào đêm giao thừa tết Dương lịch bọn họ đã nói sẽ cùng thi vào một trường đại học.

Mặc dù bây giờ không nói gì, nhưng cả hai người đều hiểu.

Có lẽ là không gian quá dễ chịu, An Tĩnh ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Đợi tới khi mơ mơ màng màng tỉnh dậy, bỗng có cảm giác mông lung, không biết mình đang ở đâu, phòng ngủ rất rộng rãi yên tĩnh, chỉ có tiếng gõ bàn phím lách cách.

Trên người cô đắp một chiếc chăn mỏng, ngửi ngửi là mùi hương dễ chịu trên người Trần Thuật, trong phòng tối om, chỉ có một chút

ánh sáng, nhìn kỹ thì thấy Trần Thuật kéo cả rèm cửa xuống.

Cô chớp mắt, nằm trên giường vươn vai một cái, sau đó ngồi dậy.

Ngây người ngồi trên giường, ánh mắt có chút trống rỗng.

Vốn dĩ Trần Thuật đang chơi game, nghe thấy tiếng động liền quay sang: "Dậy rồi à?"

Ánh sáng từ máy tính chiếu lên mặt cậu, hơi chói mắt.

"Ừ, em ngủ bao lâu rồi?" An Tĩnh háng giọng.

"Chưa đến một tiếng." Trần Thuật bỏ tay ra khỏi bàn phím, xoay chiếc ghế một vòng, ngồi đối diện cô, hỏi: "Ngủ ngon không?"

An Tĩnh kinh ngạc, chỉ về phía sau lưng cậu: "Anh không chơi nữa sao?"

Trần Thuật nghiêng đầu, giọng ơ hờ: "Em dậy rồi, anh còn chơi cái gì nữa."

An Tĩnh mỉm cười, cô cúi đầu nhìn điện thoại, phát hiện đã năm giờ chiều rồi. Cô đã hứa với bà Lục là sẽ về nhà ăn cơm, cô vội vàng lật chăn ra, chân sò soạng tìm dép lê, nói với cậu: "Em phải về nhà đây."

Trần Thuật đứng lên đưa quần áo của cô cho cô, "Đi thay quần áo đi, thay xong anh đưa em về."

An Tĩnh gật đầu, cầm quần áo đi vào nhà vệ sinh.

Khi cô ra thì thấy Trần Thuật đã thay một bộ quần áo khác, dáng người thẳng tắp đứng trước cửa sổ, quay lưng về phía cô, không biết đang nhìn cái gì.

An Tĩnh khẽ hỏi: "Còn mưa nữa không anh?"

Trần Thuật mở cửa sổ: "Lúc em ngủ đã tạnh mưa rồi." Cậu quay người cầm điện thoại trên bàn và nói: "Đi thôi."

An Tĩnh đeo cặp theo cậu xuống cầu thang.

Lúc An Tĩnh đi giày ở cửa, Trần Thuật ngồi xuống buộc dây giày cho cô, miệng nói: "Về đến nhà nhớ nhắn tin cho anh."

An Tĩnh gật đầu, đợi buộc xong một chiếc giày lại đưa chân còn lại cho cậu.

Ban đầu cô cũng cảm thấy rất ngại, có điều Trần Thuật tỏ ra tự nhiên như vậy, cô có thấy xấu hổ hơn cũng vô ích, thôi vậy, vẫn nên thoáng một chút thì hơn, đừng có thẹn thùng xấu hổ nữa.

Cô mỉm cười nói: "Ừ, em sẽ nhớ..."

Vẫn chưa nói hết câu, cánh cửa trước mắt cạch một tiếng, cửa từ từ mở ra.

An Tĩnh sửng người, nhìn ra bên ngoài.

Bắt gặp ánh mắt cũng có chút kinh ngạc của một phụ nữ trung niên.

Nụ cười vẫn còn đọng trên khóe môi cô dần dần biến mất thành một đường cong lúng túng khó xử.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 56: Cam Tâm Tình Nguyên

Tim An Tĩnh đập loạn nhịp, sững sờ đứng đó. Lúc này đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng.

Trước ánh nhìn xa lạ ấy, cô đứng ngay ra đó nhìn người phụ nữ trung niên đúng mười giây, cô lớn như vậy rồi, lần đầu tiên gặp phải tình huống này, im lặng tới mấy chục giây.

Tổng Triều Anh còn tưởng mình vào nhầm nhà, bà lùi lại phía sau, không đúng, người đang ngồi buộc dây giày cho cô bé kia mặt rất quen ... chẳng phải con trai của bà sao?

Ánh mắt của bà càng lúc càng không thể tin được. Nhìn cô bé kia, rồi lại nhìn con trai mình.

Do quá đổi kinh ngạc nên cả ba người đều không nói gì.

Không khí bỗng chốc trở nên đông cứng, rơi vào tình thế khó xử.

Trần Thuật cũng sững người, không ngờ mẹ cậu lại về nhà sớm như vậy, rõ ràng cậu nhớ hôm nay mẹ đã nói sẽ đi xem phim với bạn, buổi tối không về nhà nấu cơm.

Có điều cho dù là lúc nào cậu cũng tỏ ra bình tĩnh, thản nhiên như không.

Ngay cả bây giờ cũng vậy.

Cậu vẫn chậm rãi buộc dây giày, không hề tỏ ra hoảng hốt vội vã.

Gặp nguy hiểm cũng không hề rung sợ.

Nhưng An Tĩnh thì không dám nhúc nhích, khi thấy người phụ nữ trước mặt nhìn Trần Thuật đang ngồi dưới đất với ánh mắt như nhìn người xa lạ, cô thầm nghĩ, tiêu rồi tiêu rồi.

Không chỉ đến nhà người ta, lại còn để con trai người ta buộc dây giày cho.

Quá là to gan lớn mật.

Cô nuốt nước bọt, vội vàng ngồi xuống, gạt tay Trần Thuật ra, khẽ nói: "Để em, em tự buộc được rồi."

Trần Thuật ngó người. Cậu cup mắt ho một tiếng, bây giờ mới thong thả đứng dậy, hai tay đút túi, nhìn người phụ nữ ngoài cửa, mỉm cười nói: "Mẹ."

Đúng là nữ chủ nhân của căn nhà này!

Mẹ của Trần Thuật!

An Tĩnh không dám ngẩng đầu, cảnh tượng này thực sự quá khó xử, lúc này mặt cô đã đỏ bừng lên, vành tai cũng đỏ ửng, toàn thân nóng ran như sắp bốc khói vậy.

Lần đầu tiên lén lút đến nhà con trai lại gặp ngay mẹ của người ta.

Ánh mắt của cô hoảng loạn không biết phải nhìn vào đâu, vội vàng thắt chặt dây giày, nghiến răng, lúc này mới từ từ đứng dậy,

ngượng ngùng mím môi, cô nở ra một nụ cười, khẽ nói: "Cháu chào cô."

"Chào cháu."

Sau khi cảm giác kinh ngạc lúc ban đầu qua đi, Tống Triều Anh cũng bình tĩnh lại. Bà còn háo hức ngắm cô bé, mỉm cười nói: "Cháu là bạn học... của Trần Trần à?"

An Tĩnh chỉ có thể gật đầu.

Trần Thuật cau mày, giải thích vô cùng ngắn gọn: "Hôm nay trời mưa, không mang ô, quần áo ướt hết, vì thế con đưa cô ấy về nhà hong quần áo một lúc."

Tống Triều Anh nghe vậy gật đầu nói: "Ừ, thế thì phải hong cho khô, nếu không mặc quần áo ướt sẽ sinh bệnh."

An Tĩnh mỉm cười ngượng ngùng.

Tống Triều Anh lại hỏi: "Bây giờ cháu phải đi sao? Không ở lại ăn tối à?"

Bây giờ đã rất khó xử rồi, lại còn ăn tối nữa.

Cô không dám tưởng tượng đến cảnh tượng ấy.

An Tĩnh vội lắc đầu, lễ phép từ chối: "Dạ không cô ạ, cũng đã muộn rồi, cháu xin phép về trước ạ."

"Ừ, vậy cô không giữ cháu nữa." Bà Tống cười cười nói tiếp: "Lần sau có thời gian ăn tối nhé, Trần Trần, con mau tiễn bạn đi."

Trước ánh mắt đầy ẩn ý xa xa của Tống Triều Anh, mặt An Tĩnh lại đỏ phừng phừng.

Trần Thuật gật đầu, cậu nói với An Tĩnh: "Đi thôi."

An Tĩnh ừ một tiếng, cô cất bước, ngoan ngoãn mỉm cười với bà Tống, khẽ nói: "Tạm biệt cô ạ."

Tống Triều Anh nhìn bọn họ với ánh mắt hiền từ: "Chào cháu."

Đợi sau khi đi ra khỏi căn biệt thự ấy, An Tĩnh cứ cúi đầu bước đi.

Im lặng không nói lời nào.

Đến tận khi đi được khoảng một trăm mét, An Tĩnh dừng bước, cô nhú mày, nói với Trần Thuật vẻ bất mãn: "Đừng cười nữa! Có gì đáng cười sao?"

Trần Thuật thật là phiền phức. Cô ngượng chết đi được.

Nhưng người bên cạnh cứ cười khúc khích, cười suốt cả quãng đường, hơn nữa hoàn toàn không chút giấu giếm tiếng cười đáng ghét đó.

An Tĩnh càng nghĩ càng tức, cô trách móc: "Chẳng phải đều tại anh sao, chẳng phải anh nói không có ai ở nhà sao, làm thế này em thấy mặt mặt hết chỗ nói."

Trần Thuật tỏ vẻ nghiêm túc: "Ừ, tại anh, tất cả đều tại anh."

An Tĩnh mặt mày nhăn nhó, giống như chú sóc nhỏ đang trút giận, cô bứt tóc: "Tiêu rồi, chắc chắn mẹ anh sẽ có ấn tượng không tốt về em."

Trần Thuật nhướn mày, "Ai bảo thế?"

An Tĩnh hằm hằm nhìn cậu: "Chứ còn gì nữa, con gái con đưa đến nhà con trai, nghĩ thế nào cũng thấy không tốt."

"Mẹ anh không phải là người cổ hủ như thế đâu", Trần Thuật an ủi cô: "Hơn nữa, chẳng phải mẹ anh còn bảo em lần sau đến nhà chơi sao. Không sao đâu."

An Tĩnh nhăn nhó: "Đó chẳng phải lời nói xã giao sao."

Trần Thuật liếc nhìn cô: "Mẹ anh không bao giờ nói khách sáo."

Trần Thuật đưa An Tĩnh về rồi mới quay về nhà.

Cậu mở cửa, trong nhà đèn điện sáng trưng, tiếng tivi trong phòng khách, tiếng nấu nướng trong bếp vang lên không ngớt, không khí rộn ràng tấp nập.

Cậu uể oải cởi giày, đi vào phòng khách, ngồi xuống ghế sofa.

Từ trong bếp, Tống Triều Anh gọi cậu: "Trần Trần, con về rồi à?"

Cậu đang cầm điều khiển tivi chuyển kênh, khẽ đáp lại một tiếng.

Tống Triều Anh bưng thức ăn ra bàn ăn và nói: "Thế thì lại đây ăn cơm."

Trần Thuật bật một lúc, thấy không có kênh nào hay, liền tắt tivi, đi vào phòng ăn, kéo ghế ngồi xuống.

Bà Tống ngồi đối diện với cậu: "Mấy ngày hôm nay cô Châu về quê có việc, nên đợt này mẹ làm đầu bếp, nào nếm thử xem sao."

Trần Thuật nếm thử một món, hết lời khen ngợi: "Ngon lắm."

Tống Triều Anh cười, múc cho cậu một bát canh, vô tình hỏi với vẻ thăm dò: "Đưa bạn về nhà rồi chứ?"

Trần Thuật khựng lại, rồi lại cụp mắt ăn cơm như không có chuyện gì xảy ra, gật đầu nói: "Đưa về rồi."

"Bạn gái à?"

Trần Thuật đặt đũa xuống, kêu lên một tiếng: "Mẹ."

Bà Tống che miệng cười: "Ôi dào, được rồi được rồi, không nói nữa."

Sống ở trên đời, được nhìn thấy con trai ngồi xuống buộc dây giày cho một cô gái, điều này đã khiến bà rất ngạc nhiên rồi, huống hồ lại còn đưa về nhà, đây là chuyện từ trước tới nay chưa từng có.

Điều đó chỉ có thể chứng minh, con trai bà thật sự rất thích cô bé đó.

Con trai thích bà cũng thích.

Bà Tống ăn thức ăn, cười cậu: "Không phải bạn gái thật à?"

Lần này Trần Thuật không trả lời câu hỏi của mẹ nữa, như không nghe thấy vậy, tiếp tục gấp thức ăn, chỉ có vẻ mặt rất ung dung, không phủ nhận cũng không thừa nhận.

Bà Tổng hiểu rồi. Bà cũng lấy thêm canh cho mình, dặn dò: "Các con bây giờ mới học lớp mười một, vẫn còn nhỏ, làm chuyện gì cũng phải biết giữ đúng mực, con là con trai, đừng đi quá giới hạn là được, chuyện con có bạn gái mẹ rất thoáng, không cấm đoán gì."

Trần Thuật khựng lại: "Con biết rồi."

Bà Tổng an tâm gặt đầu, đột nhiên có chút hiếu kỳ: "Trần Trần, cô bé đó tên gì?"

"An Tĩnh." Trần Thuật ngược mắt: "Cô ấy tên là An Tĩnh."

Bà Tổng nhớ lại, mỉm cười gặt đầu: "Ừ, quả nhiên người giống như tên, một cô gái nhẹ nhàng nhã nhặn, cũng rất xinh xắn, con rất có mắt nhìn."

Tất nhiên rồi, Trần Thuật hết sức bình thản, cậu nhướng mày, chuyển chủ đề nói chuyện, hỏi mẹ: "Lần này khi nào bố con mới về?"

"Gần đây công việc của bố con rất bận, còn không có thời gian ăn cơm, sao có thể về nhà được." Bà Tổng nhìn cậu: "Có điều bố con rất quan tâm tới chuyện học hành của con, ngày nào cũng hỏi mẹ."

Khóe miệng của Trần Thuật nở nụ cười ngông nghênh, thản nhiên nói: "Có gì mà hỏi, đã lần nào con khiến bố thất vọng chưa?"

Bà Tổng mỉm cười lườm cậu một cái, không biết thái độ tự tin đó của con trai được di truyền từ ai, có điều quả thực nó có bản lĩnh đó, bà hỏi tiếp: "Đã quyết định thi vào trường đại học nào chưa?"

Những người làm bố làm mẹ như họ đều rất thoáng, không can thiệp quá nhiều vào lựa chọn của con cái, hơn nữa Trần Thuật từ nhỏ đã khiến bố mẹ không cần lo lắng, cho dù làm gì, bọn họ đều biết rằng cậu là người giỏi nhất.

Trần Thuật cup mắt, trầm giọng nói: "Rồi ạ."

Bà Tổng có chút kinh ngạc, "Trường gì, đại học A à?"

Trần Thuật chỉ cười không nói gì.

Tháng Sáu, thời tiết càng ngày càng nóng bức.

Vì đang đến tháng nên An Tĩnh không học tiết Thể dục, một mình cô yên lặng ngồi trong lớp học, trên bàn bày các loại sách vở.

Gió nhẹ nhẹ từ ngoài cửa sổ thổi vào, rèm cửa màu xanh lam khẽ tung bay theo gió, hương hoa lan tỏa, tiếng cười nói trêu đùa của các bạn trên sân vận động thi thoảng lại vọng tới.

Cô chống cằm đọc sách một lúc, đột nhiên người cô căng thẳng, bụng dưới hơi đau, cô hít một hơi, uống ngụm nước nóng đặt trên bàn. Bây giờ mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Nghĩ một lúc, cô quyết định vào nhà vệ sinh. Trên đường về lớp học, cô đi chậm chậm, đến cửa lớp, đang định mở cửa bước vào, đột nhiên cô nghe thấy bên trong có tiếng nói, cô cảm thấy hơi lạ, rõ ràng trước khi cô đi ra ngoài, trong lớp không có ai cả.

"Trần Thuật."

Đúng lúc cô đang đẩy cửa thì nghe thấy có giọng nói của một bạn nữ từ trong lớp vọng ra.

Cô dừng lại, ngậy người đứng tại chỗ.

Giọng nói này hình như, hình như là của Hạ Tâm Vũ, cô ta và Trần Thuật ở trong đó sao?

Nhưng bên trong không có giọng nói của Trần Thuật.

Giọng nói của Hạ Tâm Vũ lại vang lên: "Trần Thuật, cậu và An Nguyệt không hợp nhau."

Chẳng bao lâu sau, giọng nói trầm thấp của Trần Thuật vang lên.

Cậu phì cười một tiếng: "Vậy thì tôi hợp với ai? Với cô sao?"

Hạ Tâm Vũ im lặng giây lát: "Dù sao thì không phải là An Nguyệt, tính cách của hai người đều tự cao lại kiêu ngạo như vậy, không tiến xa được đâu, mình biết cậu không phải là người chịu nhún nhường vì người khác. Như vậy, lâu dần sớm muộn cậu sẽ thấy chán thôi."

"Cô hiểu tôi lắm sao?" Giọng nói của Trần Thuật rất lạnh nhạt.

"Đúng, chỉ có mình mới làm tất cả mọi thứ vì cậu, mình hiểu cậu." Mắt Hạ Tâm Vũ đỏ hoe: "Trần Thuật, cho mình một cơ hội được không, mình sẽ chứng minh mình thích cậu nhiều như thế nào."

Trần Thuật không nói gì, bên trong vô cùng yên tĩnh.

An Tĩnh cúi đầu, siết chặt ngón tay.

Một lúc sau mới vang lên giọng nói lạnh lùng của Trần Thuật:

"Đây không phải là lớp của cô, ra ngoài."

Hạ Tâm Vũ vẫn không cam tâm, gọi cậu: "Trần Thuật."

"Ra ngoài."

Một lúc sau bên trong vang lên tiếng bước chân, cánh cửa trước mắt đột nhiên mở ra.

An Tĩnh từ từ ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn Hạ Tâm Vũ.

Hạ Tâm Vũ sửng người một chút, không ngờ có người đứng ngoài cửa, có điều cô ta cũng không bận tâm, chỉ hứ một tiếng đi vòng qua người cô.

An Tĩnh ngoảnh đầu nhìn theo bóng cô ta một lúc lâu, sau đó chậm chậm đi vào lớp. Quay trở về chỗ ngồi của mình, kéo ghế ngồi xuống.

Trần Thuật đứng tựa người cạnh cửa sổ, ánh mắt chăm chú nhìn ra ngoài.

Cảnh vật thu gọn trong tầm mắt.

Cậu nghe thấy tiếng động, bực bội quay đầu lại, tưởng là Hạ Tâm Vũ vẫn chưa đi, nào ngờ lại nhìn thấy An Tĩnh. Cậu sửng người, cất lời: "Em đi đâu đấy?"

An Tĩnh lặng lẽ nhìn cậu: "Nhà vệ sinh."

Trần Thuật nhướng mày, rảo bước, đứng dựa bên bàn của cô, "Chả trách, lúc anh vào lớp không nhìn thấy em."

An Tĩnh cảm thấy lạ: "Anh không học Thể dục à?"

Trần Thuật thản nhiên nói: "Giờ hoạt động tự do, nên anh đến tìm em."

"Thế anh không chơi bóng rổ à?"

"Sợ em ở đây một mình sẽ cô đơn nên anh đến chơi với em."

An Tĩnh mím môi.

Cậu ngồi xuống cạnh An Tĩnh, cau mày nhìn cô: "Em ... có đau không?"

An Tĩnh mỉm cười, tránh ánh mắt của cậu: "Bình thường."

Cô cúi đầu đọc sách một lúc, trong đầu vẫn còn nghĩ tới những lời Hạ Tâm Vũ vừa nói, có chút lơ đãng, tay không ngừng quay bút.

Trần Thuật thì ngồi bên cạnh cô nghịch điện thoại, kể cho cô nghe mọi chuyện xảy ra trong giờ Thể dục, thật giáo lại đưa ra ý kiến quỷ quái gì, chơi trò chơi gì. Cậu nhớ ra chuyện gì đó lại cười và nói: "Tổng Tư lại thi ném bóng với Châu Tề."

Cậu nghiêng đầu, nghĩ một lúc: "Không biết bọn họ đấu với nhau thế nào rồi?"

An Tĩnh không nói gì, có chút lơ đãng.

Đột nhiên cô cảm thấy hơi khát nước, liền đặt bút xuống, cầm chiếc cốc trên bàn đi ra đằng sau, lúc bước đi chân có chút loạng choạng, va vào chiếc bàn phía sau, phát ra tiếng két két rất lớn, rất chói tai.

Trần Thuật không nói chuyện nữa, đưa mắt nhìn cô.

An Tĩnh đi tới chỗ cây nước phía sau rót thêm chút nước nóng, sau khi rót đầy cốc, cô đóng nắp lại, vừa quay đầu thì bất chợt hơi thở nghẹn lại.

Trần Thuật đứng ngay sau lưng cô, lẳng lặng nhìn cô.

Khoảng cách rất gần.

An Tĩnh mỉm cười có chút không tự nhiên: "Sao vậy?"

Trần Thuật im lặng một lúc, khẽ hỏi: "Là em làm sao vậy?"

An Tĩnh cầm cốc nước, phát hiện cậu vẫn đang nhìn cô chăm chăm, cố tình làm ra vẻ thản nhiên nói: "Em không sao."

Cô nói rồi định đi về chỗ, nhưng lúc đi qua Trần Thuật thì bị cậu kéo lại. Cậu kéo tay cô, đưa cô đi tới góc cửa sổ.

An Tĩnh bước đi loạng choạng, thì theo cậu, lưng dựa vào tường.

Trần Thuật đứng chắn trước mặt cô, cau mày chẹp một tiếng, ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ, hơi cao giọng, vẻ không hiểu: "Rốt cuộc em làm sao vậy? Đừng lừa anh, chắc chắn là em có chuyện, anh nhìn là biết."

Cậu cũng không biết vì sao, chỉ cần tâm trạng của An Tĩnh có một chút gì đó khác lạ, cậu sẽ trở nên bực bội, không thể kìm nén được, giống như lúc này vậy, cậu rất muốn hút thuốc.

Nhưng cậu biết hút thuốc cũng không giải quyết được.

An Tĩnh nắm chặt cốc nước trên tay.

Trong đầu Trần Thuật chợt lóe lên một ý nghĩ, cậu nhú mày nói: "Em vừa gặp Hạ Tâm Vũ sao?"

An Tĩnh im lặng một lúc, gật đầu.

Thì ra là như vậy.

Trần Thuật khẽ cười một tiếng giải thích: "Thì ra em vẫn đang ghen, lúc anh về lớp thì gặp cô ta, cô ta cứ đòi đi theo anh vào lớp. Cô ta là con gái anh cũng không tiện đuổi."

An Tĩnh lắc đầu: "Trần Thuật, em không ghen,"

Nụ cười trên khóe miệng của Trần Thuật từ từ nhạt dần: "Thế vì sao em không vui?"

"Không phải em không vui." An Tĩnh không biết phải nói thế nào về cảm giác bất ngờ ập tới này: "Em chỉ cảm thấy, chỉ vì em mà hình như anh đã phải từ bỏ rất nhiều thứ."

Trần Thuật cau mày nhìn cô.

"Anh thích chơi bóng rổ, thích chơi game, nhưng bây giờ lại có rất ít thời gian để chơi, đều là vì ở bên cạnh em, cuối tuần anh cũng không có thời gian gặp Tống Tư và mọi người, chỉ vì giúp em ôn bài."

Cảm giác này giống như đối phương làm tất cả mọi điều vì bạn, nhưng bạn lại không làm gì cho đối phương cả.

An Tĩnh ngẩng đầu, lặng lẽ nhìn cậu: "Có phải em làm mất thời gian của anh không?"

Trần Thuật nhú mày chặt hơn: "Em nói linh tinh gì vậy?"

An Tĩnh dựa lưng vào tường, Trần Thuật đứng chắn trước mặt cô, cậu mím môi, nghiêm túc nói: "Nghe này An Tĩnh, anh thích chơi bóng rổ, thích chơi game, nhưng những thứ đó chỉ là hứng thú sở thích mà thôi, còn bây giờ, anh đã tìm thấy được một việc khiến anh yêu thích hơn cả những thứ đó, đó chính là ở bên cạnh em."

An Tĩnh thấy sống mũi cay cay.

Trần Thuật nói tiếp: "Chúng ta là học sinh, thời gian đối với chúng ta mà nói vô cùng quý giá, anh có thể dùng thời gian chơi đùa để giúp em ôn bài, để cùng em đi xung quanh." Cậu ngừng một chút rồi nói: "Anh cam tâm tình nguyện."

An Tĩnh cũng biết bản thân có chút chuyện bé xé ra to, để tâm vào chuyện vụn vặt. Chỉ là cô nghe thấy lời Hạ Tâm Vũ nói, chỉ cảm thấy với tính cách của Trần Thuật, không nên cả ngày từ sáng tới tối lãng phí thời gian với cô.

"Trần Thuật."

"Hả?"

"Ghé tai lại đây."

Trần Thuật không hiểu vì sao lại phải ghé sát tai lại, nhưng vẫn ngoan ngoãn cúi người, khẽ nói: "Sao vậy?"

An Tĩnh nhoẻn miệng cười, nghiêng người thì thầm nói một câu vào tai cậu.

Trần Thuật sửng người, An Tĩnh nói xong định vòng qua người cậu.

Nhưng không ngờ bị Trần Thuật chặn lại, không cho cô đi, "Định chạy à?"

An Tĩnh khẽ cười, đôi mắt sáng trong veo như nước.

Trần Thuật đẩy cô vào góc tường, một tay chống lên bức tường sau lưng cô, cặp mắt nhìn cô. Ánh mắt càng ngày càng rực lửa. Cậu chăm chú nhìn vào đôi môi cô.

"Thích anh, em cũng cam tâm tình nguyện."

Rèm cửa màu xanh lam khe khẽ bay lên che khuất họ.

Chỉ có cơn gió ngang qua biết được họ đang lén lút làm gì.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 57: Không Phải Là Tin Đồn

Trưa thứ Năm, trên sân vận động thời tiết oi bức, lại vừa chơi bóng xong.

Tổng Tư Châu Tề chuẩn bị đi mua trà sữa, Trần Thuật ngồi dưới giá bóng rổ chống tay lên gối nghịch điện thoại, trông có vẻ rất nhàn nhã.

Hứa Gia Nghiệp nằm dưới đất chơi game.

Tổng Tư mồ hôi đầm đìa. Cậu ta kéo áo lên, quạt quạt cho mát nói:

"Đi thôi, A Thuật cùng đi mua trà sữa đi, khát khô cả họng rồi."

Trần Thuật không buồn ngược mắt lên nhìn, thờ ơ nói: "Không đi."

Châu Tề nghe thấy liền ngồi xuống bên cạnh Trần Thuật cười hề hề: "Nếu A Thuật không đi, vậy thì tôi cũng không đi."

Tổng Tư cau mày: "Vãi, không phải đấy chứ, sao các ông lười vậy? Thời tiết này mà uống cốc trà sữa mát lạnh có phải là đã không."

Châu Tề ngồi xổm xuống đập đập bóng, nhân tiện chế nhạo cậu ta: "Ai giống ông suốt ngày thích uống cái thứ ngọt chết đi được ấy,

tự đi mua đi."

Tổng Tư nhăn nhó: "Đừng mà, đi một mình chán lắm."

Châu Tề chột ném quả bóng rổ cho cậu ta: "Ông là con gái hay sao mà mua cốc trà sữa cũng bắt cả đồng người đi cùng."

Tổng Tư nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy quả bóng.

"Không đi thì thôi, ông động tay động chân làm gì."

Trần Thuật không bận tâm tới bọn họ.

Trước đó cậu nhắn tin hỏi An Tĩnh đang làm gì. Bây giờ đang uể oải ngồi đợi cô nhắn lại, hai mắt chốc chốc lại nhìn vào màn hình điện thoại.

Điện thoại rung lên, cậu cụp mắt nhìn.

"Em đang mua trà sữa."

Trần Thuật nảy ra một ý.

Cậu cất điện thoại đi, chống tay xuống đất nhanh nhẹn đứng dậy. Cậu chậm rãi phủi ống quần và nói: "Đi thôi."

"Đi đâu? Tổng Tư không hiểu ý, một lúc sau mới hỏi cậu: "Không phải ông định về lớp đấy chứ?"

Trần Thuật ngược mắt, cau mày nhìn cậu ta, vẻ lấy làm lạ: "Đi mua trà sữa, chẳng phải ông nói muốn đi sao."

Tổng Tư câm nín, cạn lời trước sự thản nhiên của cậu, cậu ta nói với vẻ sợ sệt: "Chẳng phải ông không đi sao."

Trần Thuật nheo mắt: "Ông nói hơi nhiều đấy."

Khí thế vô hình đè bẹp cậu ta.

Tổng Tư nhanh trí nháy mắt với Châu Tề: "Đi đi đi, Đại Tề chúng ta đi mua trà sữa."

Đi được vài bước cậu ta lại quay lại nói với Hứa Gia Nghiệp: "Lão Hứa, ông có đi không?"

Hứa Gia Nghiệp lắc đầu: "Tôi không đi, ông mua hộ tôi một cốc."

Thế là bọn họ hùng dũng hiên ngang tiến về phía quán trà sữa ngoài trường.

--

Đi mất năm phút.

Trần Thuật cao ráo chân dài, nhìn thấy ngay An Tĩnh. Ngoài cửa quán trà sữa người đông như kiến, thời tiết oi bức, thế nên quán trà sữa càng ngày càng đông khách.

An Tĩnh đứng tránh nắng dưới bóng cây bên cạnh, ánh nắng xuyên qua tán cây, tạo thành những bóng râm thoắt ẩn thoắt hiện dưới mặt đất.

Tay cô cầm cốc trà sữa, một lúc lại nói chuyện với An Nguyệt bên cạnh, khoé miệng nở nụ cười dịu dàng.

An Tĩnh hút một ngụm trà sữa, hỏi An Nguyệt: "Ngày mai chị có đi học piano không?"

An Nguyệt lắc đầu: "Sắp thi cuối kỳ rồi, phải chuẩn bị ôn tập đợt cuối."

An Tĩnh còn định hỏi gì đó, đột nhiên bị ai đó khế bầu vào gáy một cái.

Hơi nóng. Cô giật mình ngoảnh lại, còn tưởng là có kẻ quái đản nào đó.

Mùi hương quen thuộc xộc tới, ngẩng đầu nhìn thấy Trần Thuật, bấy giờ mới yên tâm, khế đẩy cậu một cái, nói với giọng trách móc: "Sao anh lại dọa em."

Trần Thuật cup mắt nhìn cô vẻ rất vui.

An Tĩnh không nhịn được cười, lại hỏi: "Sao anh cũng đến đây?"

Trần Thuật chỉ tay ra phía sau: "Cùng đám người này đi mua trà sữa."

An Tĩnh thò đầu ra.

Lúc này Tống Tư ở phía sau mới chậm chạp đi tới, liếc nhìn Trần Thuật với vẻ bất mãn, đúng là trọng sắc khinh bạn, cậu ta còn đang nghĩ, vốn dĩ Trần Thuật bảo không đi, sao đột nhiên lại tốt bụng đồng ý đi như vậy.

Hứ. Thì ra là bạn gái cưng của người ta ở đây.

Châu Tề nghe thấy đoạn đối thoại trước đó của họ, cậu đi lên trước nói: "Nếu mọi người đều không có việc gì, chi bằng ngày mai đi xả hơi chút đi? Dù sao thứ Sáu cũng không có việc gì cả, coi như là lần tự tập cuối cùng trước khi thi."

Tổng Tư thích nhất là tụ tập chơi bời, nghe thấy lời đề nghị này liền vỗ tay hoan hô: "Được đấy, chúng ta đi chơi đi."

An Nguyệt gật đầu, "Ok, có điều không được chơi quá muộn."

Tổng Tư thoải mái đáp: "Yên tâm, bọn mình đều là người đứng đắn."

An Nguyệt bĩu môi.

Trần Thuật đưa mắt ra hiệu với An Tĩnh, khẽ hỏi: "Đi không?"

An Tĩnh im lặng giây lát, cất lời: "Biết rồi còn hỏi."

Trần Thuật cười.

Tổng Tư nhìn quanh, cảm thấy hình như thiếu một người, không kìm được hỏi: "Này, cái bạn Kỷ Nguyên trước đây suốt ngày ở bên cạnh hai cậu đâu rồi? Sao lần này không thấy đâu cả?"

An Nguyệt nhìn cậu ta với vẻ khó hiểu: "Cậu nói cái gì vậy, chẳng phải người ta ở ngay sau lưng cậu sao?"

Tổng Tư: ???

Cái gì mà người ta ở ngay sau lưng cậu, chỉ là cậu không nhìn thấy mà thôi. Cậu ta bỗng thấy lạnh gáy, mồ hôi lạnh túa ra ướt cả lưng.

Cậu ta thoát cái nhảy sang bên cạnh Châu Tề như một chú ếch, lại còn ôm cánh tay cậu ấy.

Đằng sau, Kỷ Nguyên cầm cốc trà sữa vừa mới mua xong, nhìn cậu ta với vẻ vô tội.

Thật là khó xử, mọi người đều nhìn Tống Tư.

Châu Tề giật giật khoé miệng: "Ông vừa mới ... nghĩ tới cái gì vậy?"

Tống Tư lập tức đứng thẳng người lên, khẽ ho một tiếng: "Không có gì?"

Kỷ Nguyên bình tĩnh nói: "Nghĩ đến ma đúng không?"

Tống Tư âm ỉc nói: "Làm gì có!"

"Ha ha ha ha ha, giữa ban ngày ban mặt, ông cũng thật là nhạt gan quá đấy."

"Châu Tề ông đừng có cười!"

Xung quanh người qua người lại phần lớn đều mặc đồng phục.

Buổi trưa, các cửa hàng nhỏ gần trường học đều vô cùng đông khách.

Quán trà sữa nơi bọn họ đứng người mua xếp hàng ra tận ngoài cửa.

Các học sinh đang đứng xếp hàng bên kia lâu lâu lại đưa mắt liếc nhìn đám người đang đứng dưới bóng cây này, Trần Thuật, Tống Tư và mấy người nữa, tất cả đều là những nhân vật nổi tiếng trong trường, học giỏi, ngoại hình cũng không tồi, cũng rất biết chơi.

Bạn nữ A đang xếp hàng thì thào nói: "Cậu nhìn kia, Trần Thuật đang cười nói với mấy cô gái kia, bọn họ là ai vậy nhỉ? Chẳng phải

nói Trần Thuật không có bạn gái sao?"

Bạn nữ B: "Mấy cô gái kia hình như học cùng lớp với họ, có điều không ngờ bọn họ lại có mối quan hệ tốt với Trần Thuật như vậy. Mình nghe nói em gái xinh nhất khối mười còn muốn gia nhập vào nhóm họ cơ, nhưng không tìm được cách nào để bắt chuyện với họ."

Bạn nữ C ngạc nhiên: "Lại còn định vào nhóm đó sao? Cậu không thấy đến bây giờ Hạ Tâm Vũ cũng không làm được sao, suốt ngày chạy theo Trần Thuật, cũng không thấy Trần Thuật thèm nhìn cô ta."

Bạn nữ D đang xếp hàng phía trước ngoảnh lại, giải thích cho bọn họ nghe: "Một cô gái trong số đó là An Nguyệt, mình cũng học cùng lớp với họ, Trần Thuật và An Nguyệt đang yêu nhau, cả lớp mình đều biết."

Bạn nữ A chợt hiểu ra vấn đề: "Chả trách, An Nguyệt lợi hại thật đấy, Trần Thuật đẹp trai nhưng hình như rất dữ tợn, vậy mà An Nguyệt không sợ cậu ta."

Bạn nữ D gật đầu: "Có điều Trần Thuật rất đáng sợ, con gái lớp mình đều không dám bắt chuyện với cậu ta, chỉ có An Nguyệt không sợ cậu ta, các cậu có biết không, An Nguyệt lại có thể khiến Trần Thuật làm bài hộ cô ấy nữa, xem ra Trần Thuật nằm trong tay An Nguyệt rồi."

Bạn nữ ABC tỏ vẻ ngưỡng mộ.

Một bạn nam đầu đình xếp hàng phía sau cố kìm chế bản thân nhưng không được, thò đầu lên chen vào cuộc nói chuyện của bọn

họ, mặt đầy phẫn nộ nói: "Các cậu thì biết cái gì! An Nguyệt không phải là bạn gái của Trần Thuật!"

Bạn nữ D ngoảnh lại: "Ày, Lục Văn sao cậu lại ở đây? Không đúng, sao cậu lại nói An Nguyệt không phải là bạn gái của Trần Thuật? Không phải đều đồn như vậy sao?"

Lục Văn lẳng lặng nhìn về phía góc Trần Thuật đang đứng, len nói với bọn họ về kích động: "Mình nói với các cậu, bạn gái của cậu ta không phải là An Nguyệt, mà là em gái của An Nguyệt! Giờ thể dục hôm qua mình quay về lớp lấy đồ, chính mắt nhìn thấy Trần Thuật đẩy An Tĩnh vào tường khóa môi mà, chẹp chẹp, vô cùng say đắm cuồng nhiệt."

Các bạn nữ ABCD vô cùng sửng sò.

Không ngờ đi mua trà sữa cũng có thể nghe thấy tin hot như vậy.

Lục Văn lại nói thêm một câu: "Là thật đấy! Chính mắt mình nhìn thấy!"

Bạn nữ D trợn mắt há mồm, thì thào: "Sao đó thì sao?"

Lục Văn cau mày lại, hạ thấp giọng nói: "Mình đâu dám đi vào làm phiền bọn họ, mình chán sống hay sao, mình chỉ nhìn một cái rồi sau đó quay lại sân vận động."

Bạn nữ D: "Không phải chứ, nhưng, nhưng trông hai người họ không hợp nhau chút nào."

Lục Văn coi như là nhân chứng số một. Bây giờ cậu ta rất ủng hộ cặp đôi Trần Thuật - An Tĩnh, vừa nghe thấy có người nói họ không xứng đôi, lập tức sốt sắng phản bác: "Có cái gì không hợp? An Tĩnh

tốt như vậy, tính tình dịu dàng nhẹ nhàng, lại xinh đẹp, mình thấy không biết chừng chính sự đầm ấm của cô ấy đã hấp dẫn Trần Thuật."

Bạn nữ A: "Nói như vậy thì Trần Thuật làm bài tập hộ An Tĩnh rồi?"

Lục Văn: "Chắc chắn là vậy."

Bạn nữ B: "An Tĩnh lợi hại thật..."

Bạn nữ C: "Cô ấy thật lợi hại..."

Bạn nữ C tỏ vẻ ngưỡng mộ: "Mình có thể đi tìm bạn ấy để học hỏi được không, ví dụ như hỏi xem hẹn hò với hot boy nổi tiếng nhất khối cảm giác như thế nào?"

Tất cả mọi người đều nhìn cô ta.

Bạn nữ C đỏ mặt xấu hổ: "Sao, sao vậy, không được sao, mình chưa từng hẹn hò với Trần Thuật bao giờ, hỏi cảm giác không được hay sao?"

Lục Văn che mắt: "Này, đừng nói nữa, bọn họ đang tới."

Tổng Tư thấy quả thực có quá nhiều người xếp hàng mua trà sữa.

Cậu ta liền chạy tới siêu thị mua nước, từ bỏ món trà sữa yêu thích. Cả bọn lại đi về phía trường học, bàn bạc với nhau xem tối mai sẽ đi đâu chơi.

ABCD đều dõi theo bóng họ, trong lòng đủ mọi cung bậc cảm xúc.

Bạn nữ A nói với Lục Văn đầy vẻ phức tạp: "Thực ra lúc này mình vẫn không tin lời cậu nói lắm, tưởng cậu bịa chuyện, nhưng mà bây giờ thì tin thật rồi."

Bạn nữ D ngây người: "Mình cũng tin rồi... Bởi vì, lúc này khi bọn họ đi ngang qua, Trần Thuật cứ mỉm cười với An Tĩnh."

Nói thế nào nhỉ.

Họ đều có thể nhận ra nụ cười ấy hoàn toàn khác đáng về thờ ơ lạnh lùng của Trần Thuật với mọi người thường ngày, trong đó ẩn chứa sự ấm áp ngọt ngào không chút che giấu.

Trần Thuật chỉ đi cạnh An Tĩnh, hai người không làm gì, cũng không nắm tay nhau, có điều từng hành vi từng cử chỉ đều rõ như ban ngày.

Lại còn ánh mắt chăm chú nhìn đối phương, rất khác biệt.

Đừng coi thường khả năng tám chuyện của con gái.

Chỉ trong một buổi chiều, gần như cả khối mười một, dù nhiều dù ít lớp nào cũng có người biết, bạn gái thực sự của Trần Thuật là ai, An Nguyệt chỉ là hỏa mù, chính chủ là em gái của cô ấy.

Bỗng chốc cái tên An Tĩnh trở thành cái tên được các bạn lớp khác liên tục nhắc tới.

Thứ Sáu vào giờ giải lao, trong lớp ồn ào náo nhiệt như đánh trận vậy.

Đột nhiên ngoài cửa có người gọi: "A Thuật ra ngoài một chút."

Trần Thuật đang nói chuyện với Châu Tề, nghe thấy tiếng gọi cậu gác tay lên bàn, chống đầu, lười biếng nhìn ra phía cửa sau, thấy Từ Lâm, cậu không chút hứng thú: "Chuyện gì?"

Từ Lâm cười hì hì: "Có việc, mau ra đây, Tống Tiểu Tư, ông lôi A Thuật ra đây!"

Tống Tư thấy có người nhắc tới cậu ta, vỗ vỗ vai Trần Thuật cho có lệ.

Trần Thuật vuốt vuốt tóc rồi mới đứng dậy, hai tay đút túi, lè mề bước ra. Cậu đi ra bên ngoài, dựa lưng vào lan can, ngược mắt hỏi: "Chuyện gì?"

Từ Lâm ghé sát lại: "Gần đây trong trường đều loan tin đồn về ông, ông có biết không?"

Cậu ta nói rồi chăm chú nhìn sắc mặt của Trần Thuật.

Im lặng một lúc, Trần Thuật ngược mắt, nhìn cậu ta nửa cười nửa không: "Rốt cuộc ông muốn nói gì?"

Tống Tư bước tới, khoác vai Trần Thuật bốn cợt nói: "A Thuật, rốt cuộc là ai đã nhìn thấy hai người ở trong lớp? Người đó lộ tin ra ngoài rồi."

Trần Thuật liếc mắt nhìn vào lớp, không hề bận tâm: "Quan tâm làm gì?"

Từ Lâm hỏi với vẻ thăm dò: "Thế đó không phải là lời đồn sao?"

Trần Thuật cười cười, không nói gì đi vào trong lớp.

Tổng Tư trả lời thay Trần Thuật: "Chắc chắn không phải lời đồn, là thật đấy."

Từ Lâm trợn tròn mắt: "Các ông biết từ lâu rồi?"

"Dĩ nhiên rồi." Tổng Tư có chút dương dương tự đắc bởi vì mình là một trong những người biết rõ nội tình, cậu ta im lặng một lúc rồi nói thêm: "Hơn nữa tôi nói cho ông biết này, là Trần Thuật theo đuổi người ta trước, theo đuổi lâu lắm đấy."

Từ Lâm không dám tin vào tai mình, vẻ mặt phức tạp: "Lại còn theo đuổi rất lâu? Cô An Tĩnh này cũng lợi hại đấy ... Ông nghĩ bọn họ sẽ yêu nhau bao lâu?"

Tổng Tư nghiêng đầu: "Không biết, nhưng lần này A Thuật rất nghiêm túc."

Cậu ta nói rồi liếc mắt nhìn Từ Lâm: "Ông đã thấy Trần Thuật để tâm vào chuyện gì mà cậu ta không thích chưa? Cậu ta không hề quan tâm tới người mà mình không để ý, hơn nữa cậu ta cũng không phải là người có hứng thú nhất thời."

Tổng Tư nói xong, thở dài một tiếng rồi cũng đi vào lớp.

Chỉ còn lại một mình Từ Lâm đứng ngây ra đó: "Trần Thuật... lần này sa lưới rồi sao."

Nói chứ bạn Từ Lâm, bạn đoán được sự việc sắp xảy ra hay sao mà lại bảo họ sẽ yêu nhau bao lâu.

Sắp ngược vài chương nhé.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 58: Có Anh, Em Không Sợ Gì Cả

Thứ Sáu, lúc tan học Hạ Tâm Vũ đợi ở cổng trường. Cô ta không chịu từ bỏ, định tìm Trần Thuật nói chuyện. Vô tình ngoảnh đầu lại thì nhìn thấy Trần Thuật đi ra từ cổng trường. Cô ta nhếch miệng cười, định đi lên phía trước nhưng bất ngờ dừng lại.

Không ngờ cậu không đi một mình, bên cạnh ngoài Châu Tề, Tống Tư còn có mấy cô gái nữa, họ cười đùa rôm rả, Hạ Tâm Vũ cau mày, không khỏi nhớ tới những lời đồn bắt đầu lan truyền từ hôm qua.

Người đang hẹn hò với Trần Thuật không phải An Nguyệt, mà là An Tĩnh?

Đùa cái gì chứ. Cô ta tuyệt đối không tin.

Từ trước tới nay cô ta đều coi An Nguyệt là tình địch, chuyện gì cũng muốn đo với cô ta.

Bây giờ đột nhiên nói với cô ta tình địch của cô ta không phải An Nguyệt, mà là một người khác, làm sao cô ta có thể chấp nhận được. Chắc chắn là giả.

Những cô gái muốn được đồn là đang hẹn hò với Trần Thuật nhiều không kể xiết.

Cô ta ngưỡng mộ nghĩ được học chung một lớp sướng vậy đấy.

Hôm nay nhiều người như vậy, không tiện nói chuyện, cô ta nhìn về phía đó một lần nữa, vén tóc, chuẩn bị đi.

Quay đầu đi được một bước, cô ta khựng lại. Từ từ ngược mắt lên, chờ người nhìn về phía họ, nói một cách chính xác hơn, là nhìn Trần Thuật và cô gái bên cạnh cậu.

Cô ta tròn tròn mắt, đi mấy bước về phía trước. Không kìm được nắm chặt tay, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh.

Trần Thuật vừa đi vừa khoác vai An Tĩnh, có lúc còn cúi đầu cười cười nói nói với cô, còn những người xung quanh đều đã quá quen với dáng vẻ đó của bọn họ.

Về mặt của An Nguyệt cứ như thể chuyện đó là chuyện bình thường, hơn nữa bên cạnh cô ấy còn có anh chàng Lục Cách cứ ghé sát lại, mọi sự chú ý của cô ấy đều dồn về phía anh chàng đó.

Cô ta thăm lăm bấm trong miệng: "Thì ra đó là sự thật."

Trần Thuật thật sự đang hẹn hò với An Tĩnh.

Hơn nữa chính mắt cô ta nhìn thấy.

Bọn họ học cùng một năm, Hạ Tâm Vũ chưa bao giờ nhìn thấy Trần Thuật chăm chú nhìn một người, ánh mắt toàn tâm toàn ý hướng về cô gái đó như thế này.

Cô ta nhớ tới điều gì đó, sắc mặt càng trở nên tái nhợt.

Thì ra giờ Thể dục hôm ấy, Trần Thuật về lớp là để tìm An Tĩnh.

Hạ Tâm Vũ đứng ngây tại chỗ.

Cô ta còn nhớ từ trước tới nay, cô ta đều ngây ngô nói với Trần Thuật rằng cậu và An Nguyệt tính cách không hợp. Cô ta nghiêng rằng, chẳng trách Trần Thuật cứ tỏ thái độ thờ ơ lạnh lùng với cô ta như vậy.

Ngay cả người mà cậu thích cô ta cũng không nhận ra.

Cả đám đi ăn cơm, sau đó đi hát KTV. Vẫn là những người đó, nhưng càng ngày càng náo nhiệt.

An Tĩnh cảm thấy nhóm của họ không biết từ lúc nào đã trở nên thân thiết với nhau hơn rất nhiều. An Nguyệt và Kỷ Nguyệt chốc chốc lại cười đùa với đám con trai, hơn nữa tất cả đều biết Lục Cách đang theo đuổi An Nguyệt.

Còn An Nguyệt chưa nhận lời, hai người cứ gặp nhau là giống như oan gia vậy, An Nguyệt cứ nhìn thấy cậu ta là thấy ghét, mặt mũi khó coi, nhưng Lục Cách thì hoàn toàn không để ý, chỉ biết ở bên cạnh An Nguyệt trêu đùa cô.

Màn hình trước mắt đang phát lời bài hát. Ánh sáng trong phòng KTV tối mờ, những chùm sáng nhiều màu sắc chiếu trên khuôn mặt của mỗi người.

An Tĩnh cười cười, vỗ tay.

Tổng Tư và Châu Tề đang đứng phía trên song ca một bài tình ca say đắm da diết, hai người khoác vai nhau, chốc chốc lại còn chạm đầu tựa vai. Nhưng khán giả bên dưới thì lại không chăm chú xem cho lắm.

Ồ, Kỷ Nguyên có thể coi là người xem chăm chú nhất.

An Nguyệt và Lục Cách không biết lại đang giận dữ cái gì đó.

Trần Thuật và cô ngồi chính giữa sofa.

Cậu tỏ vẻ chê bai, cố nghe nửa bài hát, day day thái dương, cuối cùng vẫn không chịu được nữa, lúc bọn họ ca giọng gào lên, đầu cậu nổi gân xanh giật giật, thật sự muốn xông lên đánh người.

Có điều, cậu nhìn thấy An Tĩnh ngồi cạnh đang yên lặng lắng nghe. Cậu mím môi, cố kìm chế bản thân.

Trần Thuật thay đổi tư thế, cảm thấy vô cùng buồn chán.

Thú thực, cậu không có một chút hứng thú nào với hai người đang làm bộ làm tịch hát tình ca trước mắt, cậu cúi người, khủy tay chống lên đầu gối, uống một ngụm nước.

Sau đó đột nhiên ghé sát vào tai An Tĩnh nói một câu.

Hơi thở nóng ấm.

An Tĩnh nghe xong, có chút do dự, nhưng vẫn gật đầu.

Trần Thuật cười cười, đứng dậy đi ra ngoài trước, mở cửa phòng KTV đi ra ngoài.

An Tĩnh tiếp tục ngồi thêm một lúc nữa, ăn vài miếng hoa quả, đợi tới khi cô cảm thấy đã đến lúc rồi, liền nói với An Nguyệt ngồi bên cạnh là mình ra ngoài một lúc, sẽ quay lại ngay.

An Nguyệt khó chịu xua xua tay với cô, tiếp tục ứng phó với Lục Cách. Trò tung xúc xắc độ lớn nhỏ, cô mãi không thắng được Lục

Cách! Cô không tin!

An Tĩnh lắc đầu mỉm cười rồi rời khỏi phòng hát ồn ào.

Ra bên ngoài, cô lắc lắc đầu cho tỉnh táo rồi đi men theo hành lang dài, sàn nhà màu tối sạch sẽ, cảm giác sáng bóng có thể lơ mơ nhìn thấy bóng của chính mình.

Mỗi khi đi qua một phòng hát đều có thể nghe thấy đủ loại âm thanh kinh khủng bên trong.

Ở cuối hành lang, cô nhìn thấy cậu. Trần Thuật quay lưng về phía cô, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chậu cây um tùm rậm rạp bên cạnh che khuất nửa người cậu. Ngón tay đang buông xuống của cậu cầm một điều thuốc sắp tàn.

Trong màn đêm lúc sáng lúc tối, ánh lửa lóe lên le lói.

Chỉ cần nhìn thấy cậu, trong lòng An Tĩnh cảm thấy bình yên.

Cô chậm chậm đi tới, tiếng bước chân nhẹ và khẽ.

Do tiếng nhạc từ phòng KTV ở đằng xa vọng tới, Trần Thuật hoàn toàn không phát hiện ra đằng sau có người, khuôn mặt của cậu không có chút biểu cảm nào, thờ ơ nhìn ra xa, vẻ mặt tĩnh lặng.

Cách một lúc, lại từ từ đưa điều thuốc trên tay lên hút một hơi, nhả khói thuốc.

An Tĩnh lẳng lặng đứng sau lưng cậu.

Ngẩng đầu nhìn hình bóng cao lớn của cậu, mái tóc màu đen sau gáy hơi rối, cô khẽ khàng đưa tay ra, lách qua cánh tay cậu, ôm lấy

cái eo gầy và săn chắc của cậu.

Đầu cũng áp sát vào lưng cậu. Cô nhắm mắt, hít một hơi thật sâu. Đầu mũi toàn là mùi hương dễ chịu trên người cậu. Giống như bị phù phép vậy, người mãi không thấy chán.

Trần Thuật khẽ nhú mào. Vô thức định bỏ cái tay đang vòng qua eo mình ra, khoảnh khắc chạm vào bàn tay ấy, cậu dừng lại, nghiêng đầu, khẽ hỏi: "Không phải anh bảo em năm phút nữa hẵng ra ngoài sao."

Cậu nói rồi giơ cánh tay lên, ý bảo: "Anh vẫn chưa hút hết điếu thuốc này."

An Tĩnh lắc đầu, khẽ nói: "Em không đợi được nên muốn đi tìm anh."

Trần Thuật khẽ nghiêng đầu, hình như đang cười.

Làn môi mỏng nhếch lên, cậu giơ tay hút một hơi thuốc cuối cùng, sau đó dập tắt điếu thuốc. Cậu quay người lại, An Tĩnh buông tay ra, lùi lại một bước.

Trần Thuật nắm tay An Tĩnh, khẽ nắm, tay cô nhỏ nhắn mịn màng, cậu nhìn cô, đề nghị: "Ra ngoài đi dạo nhé?"

An Tĩnh gật đầu, "Được thôi."

Được ở bên cạnh cậu dù chỉ một lúc thôi, cảm giác này thật sự rất tuyệt.

Màn đêm buông xuống, đã chín giờ tối.

Bầu trời cao vời vợi, muôn nghìn vì sao nhấp nháy, đẹp như một bức tranh yên bình tĩnh lặng.

Cứ đến tối là trời hơi lạnh, không còn nóng bức của ban ngày, gió mát mùa hè thổi tới hòa cùng bước chân vui tươi của cô gái nhỏ. Không khí thơm mát dễ chịu.

Hai người nắm tay nhau, đi giữa đám đông đi qua từng con phố, đi lang thang không mục đích, chuyển đi này dường như không có điểm kết thúc vậy.

Không biết từ khi nào, càng đi càng vắng vẻ, càng đi càng thấy yên tĩnh.

Có cơn gió nhẹ thổi qua.

An Tĩnh nheo mắt, vén một lọn tóc màu đen, thủ phạm che khuất đôi mắt cô ra sau tai, nhưng chẳng bao lâu sau, nó lại giống như một đứa trẻ không nghe lời, cứ bay bay theo gió.

Cô cũng mặc kệ.

Nhìn sang trái rồi lại nhìn sang phải, từng xon đường đi qua cùng cậu đều đang được lưu giữ làm kỷ niệm.

Tâm trạng vô cùng thoải mái.

An Tĩnh đi phía trước, cầm tay cậu đằng sau, một lúc lại nhảy lên.

Tính cách của cô gái nhỏ chưa từng trải sự đời hoàn toàn được bộc lộ hết.

Trần Thuật đi phía sau, không kìm được mỉm cười, cẩn thận nắm tay cô, ánh mắt nhìn xuống chân cô sợ cô vấp ngã, thỉnh thoảng lại nói: "Đi cẩn thận đấy."

An Tĩnh bỗng nổi hứng, trở nên tinh nghịch và hồn nhiên nhảy lên các ô vuông trên đường, giọng nói kèm theo tiếng thở gấp gấp vọng lại: "Không sao, em không sợ."

Trần Thuật ngược mắt, chậm rãi nói: "Lẽ nào chân em có mắt à?"

"Có anh nắm tay em rồi mà." An Tĩnh ngoảnh đầu lại, nhăn nhăn mũi với cậu, khẽ cười nói: "Như thế em sẽ không sợ gì cả."

Bởi vì cô biết, cho dù cô đi xa thế nào, gian khổ thế nào, cậu cũng sẽ ở phía sau dõi theo cô.

Còn cô cũng như vậy, bởi vì có cậu nên mới không biết sợ hãi là gì.

Trần Thuật dừng lại, nheo mắt, đôi chân dài không cất bước mà đứng yên tại chỗ.

An Tĩnh kéo tay cậu nhưng không được, cô thấy lạ nhìn ra đằng sau.

Trần Thuật khẽ mím môi, không cười.

Khi khuôn mặt cậu lạnh lùng cụp mắt nhìn người khác, trái tim người đó như run rẩy, An Tĩnh đứng đưa tay cậu và nói: "Sao không đi nữa."

Trần Thuật từ từ nhướn miệng lên, cậu đưa tay cố định mái tóc đen nhánh xõa ngang vai của cô, nghiêng người đến gần, ánh mắt

nhìn cô chăm chú. An Tĩnh bất giác nhắm mắt.

Hơi thở ấm ấm lướt qua mí mắt cô, đôi môi của Trần Thuật khẽ chạm vào mắt cô một cách chân thành và dịu dàng. Hàng mi của An Tĩnh khẽ run run, ngoan ngoãn đứng yên không nhúc nhích.

Một lúc sau, Trần Thuật từ từ lùi lại, hơi thở ấm nóng đó cũng rời xa theo.

An Tĩnh mở mắt ra, mắt chớp chớp, ngẩng đầu nhìn cậu, cậu nhếch miệng cười, chỉ vậy thôi mà có thể thu hút ánh nhìn của người khác đến vậy.

An Tĩnh cố tình hỏi: "Anh vừa làm gì vậy?"

Trần Thuật nhướng mày, thản nhiên đáp: "Hôn em."

"Em biết."

An Tĩnh nhin cười, tỏ vẻ nghiêm túc hỏi: "Em muốn hỏi anh hôn em làm gì?"

Trần Thuật nghĩ một lúc rồi nói: "Hôn em cần có lý do sao."

Cậu nhướng mày, nói: "Nếu bắt buộc phải có lý do, vậy thì nụ hôn lúc này coi như là anh đang khen ngợi em đi."

An Tĩnh suy nghĩ một lát: "Khen ngợi em cái gì?"

Trần Thuật cúi mắt nhìn cô, ánh mắt chăm chú quá mức.

"Khen ngợi những lời em vừa nói."

An Tĩnh sửng người.

Trần Thuật nắm tay cô, nói tiếp: "Em nói đúng, em không cần sợ gì cả, dù có chuyện gì khó khăn đến mấy, cũng đều có anh chia sẻ với em, em chỉ cần nhớ rằng, anh luôn ở phía sau em là được."

Giọng nói của cậu trầm thấp, nhẹ nhàng điềm điềm, như đang nói một chuyện nhỏ nhặt tới mức không thể nhỏ nhặt hơn được nữa, nhưng An Tĩnh biết, cậu đang hứa một điều rất quan trọng.

Hơn nữa cậu tuyệt đối sẽ không nuốt lời.

An Tĩnh dừng lại, hơi thở có chút gấp gáp, cô đứng trước mặt cậu, đột nhiên giơ hai tay lên, vòng qua cổ cậu, áp sát vào ngực cậu, trong lòng có chút xúc động.

"Ừ, em biết."

Bởi vì, anh là Trần Thuật tốt nhất trên thế giới này.

Là Trần Thuật mà em thích nhất.

Cứ như thế, hai người đi đến cạnh một con sông.

Đêm tối, sóng nước dập dềnh, mặt nước in bóng cảnh vật.

Bên bờ sông có một chiếc ghê băng bằng gỗ.

Hai người dừng lại ở đó, ngồi xuống băng ghế, dựa vào nhau, nói rất nhiều rất nhiều. An Tĩnh ngã vào người cậu, Trần Thuật khoác vai cô, hai người đều nhìn lên bầu trời.

Ánh đèn neon ở đằng xa và sự yên tĩnh mênh mông phía đằng này giống như hai thế giới đối lập nhau.

An Tĩnh chỉ tay lên bầu trời, chậm rãi nói: "Thì ra bầu trời đêm đẹp như vậy, em chưa bao giờ chăm chú ngắm nhìn bầu trời như thế này."

Bầu trời mênh mông u tối lấp lánh những vì sao rực rỡ.

Trần Thuật nghiêng đầu, thư thái ngắm nhìn một lúc.

"Bình thường, anh còn nhìn thấy cảnh đẹp hơn cơ."

An Tĩnh nghe thấy cậu nói vậy liền rất thích thú, cô ngẩng đầu lên, nắm lấy tay cậu đứng đưa: "Thật á? Anh nhìn thấy ở đâu?"

Trần Thuật cup mắt nhìn cô: "Em muốn biết à?"

An Tĩnh gật đầu: "Ừ."

Trần Thuật chột mồm cười, "Anh không chỉ nhìn thấy, mà anh còn hôn rồi cơ."

An Tĩnh cau mày, nghi ngờ cậu nói dối: "Cái gì cơ, nói linh tinh."

Trần Thuật im lặng một lúc, bỗng nhiên lấy điện thoại trong túi ra, bấm điện thoại, cup mắt nói: "Chờ chút, anh cho em xem."

An Tĩnh ồ lên một tiếng, ngạc nhiên nói: "Có thật à?"

Cô còn tưởng là giả cơ, thế là thò đầu vào xem cùng.

Có điều không ngờ Trần Thuật lại tránh ra phía sau, không cho cô nhìn trộm. Một tay cậu cầm điện thoại, một tay che tầm mắt của cô. An Tĩnh bĩu môi, đành ngồi đợi.

Cô nhìn trời rồi lại nhìn đất, xong quay sang nhìn cậu, rồi lại nghịch móng tay.

Hàng mi của Trần Thuật sụp xuống, ánh mắt nhìn lên màn hình điện thoại, đột nhiên mỉm cười.

An Tĩnh cảm thấy ngứa ngáy trong lòng, ngược mắt nhìn cậu: "Cười cái gì."

Trần Thuật đưa ảnh trong điện thoại cho cô xem, khoe khoang với cô, khẽ nói: "Đây chính là phong cảnh đẹp nhất mà anh từng thấy."

An Tĩnh không tin nhìn điện thoại, sửng người trong giây lát, đưa tay che miệng.

Cô không nói được nên lời. Bởi vì bức ảnh trong điện thoại chính là cô. Không biết chụp từ lúc nào.

Cô còn có tâm tư để nghĩ, điện thoại của cậu chụp ảnh mà không phát ra tiếng động!

Trong bức ảnh đó, cô ngây ngô nhìn ống kính, dưới bầu trời đêm, mái tóc cô đen nhánh, xõa xuống vai, tung bay theo gió, gương mặt trắng bóc mịn màng, miệng nở nụ cười.

Ánh mắt cong cong hình trăng lưỡi liềm, trong mắt là ánh sao lấp lánh.

Trong lòng anh, ngàn vạn ngôi sao đều không sánh bằng đôi mắt em.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 59: Bạt Tai

Kỳ thi cuối kỳ đã tới, kỳ nghỉ hè cuối cùng của cấp ba gần ngay trước mắt, học sinh thi xong giống như vừa đánh trận vậy, tất cả các tiết học sau đó đều là phân tích đề thi, mọi người đều cảm thấy đầu óc nặng nề mệt mỏi.

Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi đi, lớp mười một sắp kết thúc.

Hôm nay, An Tĩnh về nhà với tâm trạng thoải mái nhẹ nhõm, lần thi này cô phát huy toàn bộ sức lực của mình, tiến bộ hơn rất nhiều bậc.

An Nguyệt bị cô chủ nhiệm giữ lại trường rất lâu nên cô về nhà trước.

Vừa bước vào cửa, tiếng tivi từ phòng khách vọng ra. Trong nhà đèn điện sáng choang.

Cô cởi giày, thò đầu vào trong bà Lục Mỹ Hoa khoanh tay trước ngực, nghiêm nghị ngồi trên ghế sofa, do bà quay lưng về phía An Tĩnh nên cô không nhìn thấy nét mặt của mẹ.

An Tĩnh thay dép đi trong nhà xong, liền gọi mẹ một tiếng.

Có điều bà Lục Mỹ Hoa không phản ứng, có lẽ là do tiếng tivi quá to, che lấp giọng nói của cô. Cô đi vào phòng khách, vừa đi vừa bỏ tờ kết quả học tập ra ngoài, chuẩn bị cho mẹ xem điểm số.

Lần này, cô thực sự cảm thấy mình làm bài thi rất tốt.

An Tĩnh đi đến trước mặt bà Lục Mỹ Hoa, đưa tờ kết quả ra trước mặt mẹ, mỉm cười mong đợi: "Mẹ ơi, mẹ nhìn xem lần thi này của con..."

Vẫn chưa nói hết câu, An Tĩnh nín thở, đột nhiên tờ giấy trên tay bị giật mạnh, rơi xuống bàn uống nước trước mặt. Nụ cười vẫn còn trên khoé miệng, cô ngược mắt nhìn mẹ với ánh mắt lạ lùng.

Ánh mắt bà Lục Mỹ Hoa từ từ di chuyển từ tivi lên người cô, không khí yên tĩnh như trước khi cơn giông bão ập tới. Bà khẽ nói: "Tĩnh Tĩnh, mẹ biết hôm nay lớp các con phân tích đề thi, vì thế mẹ đã gọi điện cho cô giáo chủ nhiệm của các con, muốn hỏi han về tình hình thi cử lần này của các con.

An Tĩnh thấy lòng mình chùng xuống, giống như bị dội một gáo nước lạnh vậy.

Lạnh buốt.

Cô đưa mắt liếc nhìn tờ kết quả bị vứt trơ trọi trên bàn. Nếu mẹ biết thành tích của cô lần này thì vẻ mặt chắc chắn sẽ không như vậy.

Khuôn mặt nghiêm khắc, ánh mắt nặng nề. Chắc chắn là bà còn biết chuyện gì khác nữa.

Cô mím môi, gật đầu.

Bà Lục Mỹ Hoa cao giọng hơn, khoé miệng nhếch lên, giọng điệu như nghe thấy chuyện gì buồn cười vậy: "Hôm nay con có biết mẹ nghe được cái gì từ cô giáo chủ nhiệm của các con không?"

An Tĩnh cụp mắt xuống, không nói gì chỉ có ngón tay khẽ cử động.

Bà Lục Mỹ Hoa hít một hơi, rõ ràng có chút kích động: "Nói đi An Tĩnh, con có biết mẹ nghe thấy cái gì không?"

Bà không chế giọng nói của mình, nói tiếp: "Cô giáo nói gần đây con rất thân thiết với một bạn nam trong lớp, cả lớp bàn ra tán vào."

An Tĩnh vẫn cúi đầu, không nói một lời.

Bà Lục Mỹ Hoa nhìn lên người cô, cố tình nói chậm lại, như muốn dụ cô kể ra: "Tĩnh Tĩnh, có phải con yêu đương ở trường không? Con nói đi, chỉ cần con nói là không thì mẹ sẽ tin con."

An Tĩnh từ từ ngược mắt nhìn mẹ, há miệng ra.

Bà mong chờ cô có thể nói điều gì đó, phủ nhận hoặc nói không có, nói những lời đồn đó không phải là sự thật, không liên quan gì tới cô cả.

An Tĩnh mím chặt môi, cuối cùng vẫn không nói gì cả. Cô không muốn phủ nhận mối quan hệ giữa mình và Trần Thuật. Khoảng thời gian tươi đẹp, giản dị đó đã thực sự tồn tại.

Không khí tĩnh lặng vài giây.

Trái tim của bà Lục Mỹ Hoa từ từ chùng xuống, lần này thì đã hiểu rõ kết quả rồi, bà hoàn toàn không thể ngờ rằng cô con gái ngoan ngoãn chững chạc của mình lại làm ra chuyện to gan tà đình như vậy.

Bà cau mày, nổi thất vọng trên khuôn mặt khó có lời nào có thể diễn tả được.

Bà đứng phắt dậy: "An Tĩnh con có biết con đang làm cái gì không? Con mới học lớp mười một! Con vẫn còn nhỏ! Bây giờ con đang đứng trước giai đoạn quan trọng nhất của cuộc đời! Sao con có thể nghĩ tới chuyện yêu đương hẹn hò chứ, tuổi của con quan trọng nhất là học tập, con có biết không?"

Bà Lục Mỹ Hoa chưa bao giờ tức giận như vậy, thậm chí bà còn không tin cô con gái từ nhỏ đã ngoan ngoãn nghe lời mình như vậy lại làm ra chuyện này, hoàn toàn không nằm trong tầm kiểm soát của bà.

Đột nhiên bà túm lấy vai An Tĩnh, lắc lắc: "Tĩnh Tĩnh, con nói đi, có phải là thằng đó dùng những lời đường mật mê hoặc con, ép con qua lại với nó không?"

Nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có như vậy.

Bà nói rồi gạt đầu, cau mày nói: "Bản thân nó dốt lại còn muốn kéo con xuống theo, An Tĩnh con nghe mẹ nói, nhanh chóng..."

"Không phải."

Bà Lục Mỹ Hoa sững người, nhìn An Tĩnh.

An Tĩnh ngẩng đầu nắm chặt tay, nhưng khuôn mặt thì lặng lẽ nhìn mẹ chăm chú, giọng nói nhỏ nhẹ: "Cậu ấy không hề ép buộc con, thành tích học tập của cậu ấy thậm chí còn tốt hơn con, con hẹn hò với cậu ấy là do con tự nguyện."

Bà Lục Mỹ Hoa cố gắng hết sức lấy lại bình tĩnh. Bà lão đảo ngòi xuống sofa, cố thở đều, trong đầu hiện lên những lời cô vừa nói, lặp đi lặp lại mấy lần liền, bà muốn nổi nóng nhưng vẫn cố gắng không chế cảm xúc của mình, bà không muốn nghe thêm điều gì khác nữa, quay mặt đi, chỉ vội vàng nói một câu: "Con hãy nhanh chóng cắt đứt với cậu ta."

Ngay cả hai tiếng chia tay bà cũng không nói ra được.

"Lập tức, ngay tức khắc."

Bây giờ con gái đang trong giai đoạn quan trọng nhất của cuộc đời. Sao có thể để chuyện này hủy hoại nó được. Chỉ sợ ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì.

An Tĩnh im lặng một lúc, cô ghen ngào trong lòng, khó có thể nói thành lời, nhưng vẫn nhẹ nhàng, kiên quyết nói: "Mẹ, con và cậu ấy sẽ không chia..."

Vẫn chưa nói hết câu, "bốp" một tiếng, An Tĩnh bị bạt tai một cái rất mạnh.

Cô vẫn chưa kịp phản ứng, người đã lão đảo, vịn vào tay vịn ghế sofa, mặt nghiêng đi, bất động, mái tóc che khuất khuôn mặt vừa mới hằn lên mấy vết ửng đỏ.

Mấy giây sau cô mới cảm thấy đau.

Không chỉ trên người, cảm giác đau đớn trong tim cũng dần dần lan ra.

Bà Lục Mỹ Hoa sững người, bàn tay bà còn run rẩy khựng lại giữa không trung.

Bà chưa bao giờ đánh An Tĩnh, chưa một lần nào, đây là lần đầu tiên. Bà định bước đến xem mặt An Tĩnh thế nào, nhưng vẫn kìm chế không nhúc nhích.

Đánh lên người con nhưng lại đau đớn trong lòng mình.

Đây là đứa con gái bà yêu quý cưng chiều từ nhỏ tới lớn, mặc dù bà yêu cầu cô cao hơn An Nguyệt, nhưng dù sao cũng là con gái của mình, bà nhắm mắt lại.

Mắt bà đỏ hoe: "An Tĩnh! Con có biết con đang nói gì không? Cái thằng đó rút cuộc đã dụ dỗ con như thế nào hả? Mà con lại giấu mẹ lâu như vậy? Con như thế này sẽ để lỡ cả cuộc đời đấy! Thành tích học tập của con không tốt bằng chị con, bây giờ con không nỗ lực, không cố gắng, lại còn có tâm trạng để yêu đương, vậy thì sao có thể thi được vào trường đại học A đây?"

Bà Lục Mỹ Hoa vừa tức giận vừa buồn bã. Khóe mắt bà ươn ướt, bà không hiểu đứa con gái từ nhỏ đã ngoan ngoãn nghe lời của mình bị làm sao.

Nước mắt của An Tĩnh cũng trào ra, cô nhìn thẳng vào mẹ, kìm nén tiếng nức nở, hít một hơi. cô gắng để bản thân bình tĩnh nói: "Mẹ, con biết con đang nói gì, sẽ không để lỡ đâu, con đảm bảo con sẽ không để lỡ việc học hành, con sẽ nỗ lực, con sẽ cố gắng."

Cô hạ giọng hứa với mẹ: "Sau này con nhất định sẽ ra sức học hành, con sẽ không làm mẹ thất vọng, hãy tin con, mẹ!"

Mắt An Tĩnh đỏ ửng, không còn bình tĩnh như trước nữa. Hai hàng nước mắt chảy trên khuôn mặt trắng trẻo của cô, bên má vẫn

hằn lên vết đỏ từ cái bạt tai trước đó. Nhưng cô vẫn nỗ lực giải thích với mẹ, vừa nói vừa nghẹn ngào nước mắt nói rất nhiều điều.

Vừa nói lại còn vừa kéo tay áo mẹ. Như không có cách nào, chỉ có thể túm thật chặt áo mẹ.

"Sao con lại bướng bỉnh như vậy." Bà Lục Mỹ Hoa lau nước mắt, ngữ khí trở nên mềm mỏng, hết lời khuyên nhủ cô: "Đúng vậy, con dám hứa với mẹ, dám đảm bảo với mẹ những chuyện này mẹ biết, nhưng mẹ thì không dám, mẹ là mẹ của con, mẹ phải có trách nhiệm với con. Con có nhớ không, trước đây mẹ luôn nói với các con phải thi vào trường đại học A? Lấy trường đại học A làm mục tiêu? Con không tập trung vào việc học như vậy thì làm sao có thể thi đỗ được?"

An Tĩnh lắc đầu, siết chặt ngón tay như thể đang tự hành hạ mình.

Đúng lúc ấy, cánh cửa kêu két một tiếng rồi mở ra.

An Nguyệt và ông An Hướng Dật chưa bước vào, nhưng tiếng trò chuyện đã vọng vào trước.

Hai bố con vừa cười nói vừa đi vào, nhìn thấy dáng vẻ đối chất trong im lặng của hai mẹ con, họ cũng không khỏi sửng người một lúc. Ông An Hướng Dật bước tới hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Bà Lục Mỹ Hoa không nói gì, nhìn sang chỗ khác, hít sâu một hơi, bà lạnh giọng cuối cùng nói một câu: "Nếu con không thể hạ quyết tâm được, vậy thì mẹ đành phải cho hai đứa chuyển trường."

An Tĩnh ngẩng phắt lên, không dám tin vào tai mình: "Mẹ, như thế không được!"

Giai đoạn này mà chuyển trường có nghĩa là lại phải tới một ngôi trường hoàn toàn mới, lại phải làm quen với một đám bạn mới và thầy cô mới, lại phải làm quen với môi trường xa lạ ở đó.

Không ai biết được sẽ xảy ra chuyện gì, sẽ có biến cô gì.

Đây chỉ là chuyện của một mình cô, tuyệt đối không thể làm liên lụy đến An Nguyệt.

Nhưng với bà Lục Mỹ Hoa, yêu đương lúc học mới mười một là chuyện nghiêm trọng hơn cả chuyện chuyển trường.

An Nguyệt ngây người đứng đó, vẫn không hiểu đã xảy ra chuyện gì?

Cô đi tới bên cạnh ghế sofa, nhìn An Tĩnh rồi lại nhìn mẹ, không khí trong nhà trở nên trầm trọng chưa từng có, cả hai người đều khóc.

Cô cau mày, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ông An Hướng Dật đi tới, cau mày nói: "Chuyển trường cái gì, sao lại nói tới chuyển trường. Sao lại nổi nóng, có chuyện gì từ từ nói với con là được."

Ông cúi đầu nhìn tờ phiếu kết quả không ai ngó ngang tới trên bàn uống nước, cầm lên xem đọc kỹ một hồi lâu, mỉm cười nói: "Đây là thành tích thi lần này của Tĩnh Tĩnh đúng không, cũng khá mà, chẳng phải là rất tốt hay sao."

Bà Lục Mỹ Hoa nhìn tờ giấy trên tay chồng với vẻ mặt phức tạp: "Lần này thi tốt, không có nghĩa là lần sau nó cũng có thể thi tốt."

An Tĩnh im lặng một lúc, từ từ ngược mắt lên: "Mẹ, con quyết định rồi."

Ông An Hướng Dật không hiểu: "Quyết định cái gì?"

Bà Lục Mỹ Hoa nhìn cô, gật đầu, nói con lại đây. Sau đó đi vào thư phòng.

An Tĩnh cử động, đặt chiếc cặp vẫn đeo từ lúc bước chân vào nhà xuống, cùng với cả trái tim nặng nề của mình. Cô đưa tay sờ má, đi theo mẹ vào thư phòng. An Nguyệt chặn cô lại.

Vẻ mặt của cô ấy rất lo lắng, âm thầm hỏi: "Sao thế?"

Sắc mặt An Tĩnh tái nhợt, khóe miệng nở nụ cười gượng gạo với chị gái, không nói gì cả.

Cánh cửa thư phòng đóng lại, tất cả mọi lời nói đều bị chặn lại ở bên trong.

An Nguyệt đứng chờ ở cửa, đi đi lại lại. Lần đầu tiên cô hận vì sao trọng nhà lại cách âm tốt như vậy.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy mẹ nổi nóng như vậy, nghiêm trọng tới mức định chuyển trường, cô suy nghĩ một lúc, không phải chứ...

Nửa tiếng sau, cửa thư phòng mở ra.

An Nguyệt lập tức bước lên trước muốn hỏi có chuyện gì xảy ra.

Không biết hai mẹ con đã nói những gì, An Tĩnh từ trong đó đi ra, sắc mặt có chút nhợt nhạt, mái tóc xòa hai bên. Cô đi rất chậm, mắt nhìn xuống dưới đất.

Bà Lục Mỹ Hoa trong thư phòng gọi cô: "Tĩnh Tĩnh."

An Tĩnh dừng bước, nghiêng đầu.

Cô đứng quay lưng lại với bà, bà trầm giọng nói: "Con là con gái của mẹ, hãy nhớ những gì con nói, nhớ con đã hứa với mẹ những gì."

An Tĩnh quay về phòng, toàn thân không còn chút sức lực, nằm vật ra giường.

Ngây người nhìn trần nhà phía trên, đôi mắt vô thần có chút thần thờ ngây dại, những giọt nước mắt long lanh trong suốt theo khóe mắt chảy xuống thái dương mà cô không hề hay biết.

Một lúc sau cô ngồi dậy. Ôm gối, gục mặt xuống đầu gối, khe khẽ khóc thành tiếng. Nước nỡ ghen ngào, hoàn toàn không thể dừng lại được.

Tiếng khóc đầy đê nén và kiềm chế. Không biết đã khóc bao lâu, khóc xong, nước mắt khô lại trên mặt cô.

Cô lấy điện thoại trong cặp ra, căn phòng kéo rèm kín mít tối đen như mực.

Cô mở khóa điện thoại, màn hình bật sáng, cô ngây người nhìn ánh sáng trắng chói mắt ấy, đến tận khi nó tự động tắt đi.

Ánh mắt An Tĩnh chuyển động, lúc đó mới bừng tỉnh, ngón tay lại chạm vào đó, màn hình lại sáng lên, cô gọi một cuộc điện thoại.

Toàn thân co quắp.

Đối phương nghe máy.

"Trần Thuật, em có chuyện muốn nói với anh."

Tui type mà tui tức á

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 60: Em Khóc Anh Sẽ Đau Lòng

Sau khi đặt điện thoại xuống, cô ngây người ngồi đó một lúc.

Sau đó bước xuống giường, lấy quần áo trong tủ quần áo ra, chuẩn bị đi tắm một cái.

Cô ở trong phòng tắm nửa tiếng đồng hồ, rất nhiều lúc cô đều nhắm mắt, để mặc cho nước từ vòi tắm chảy xuống tóc, mắt, mũi, cơ thể.

Để đầu óc trở nên trống rỗng, một lúc sau, cô quay về phòng vừa mở cửa đã nhìn thấy An Nguyệt ở đó. An Tĩnh dừng bước.

An Nguyệt ngồi trên giường nhìn cô, sau đó đưa tay ra: "Lại đây."

An Tĩnh chậm chậm bước tới, ngồi xuống bên cạnh cô ấy, hai tay đặt lên đùi.

An Nguyệt quay người sang từ từ lăn qua trứng đã được luộc chín lên mặt cô, lăn qua lăn lại rất nhẹ nhàng. An Tĩnh không hề nhúc nhích, chỉ cúi mắt nhìn xuống sàn nhà.

Nhìn nghiêng, hàng mi của cô dài và rậm, cái mũi nhỏ nhắn rất thẳng, chỉ có bên má vẫn còn chút vết tích. An Nguyệt cân nhắc một chút rồi xem phải nói gì, sau đó khẽ hỏi: "Hai đứa...bị phát hiện rồi à?"

An Tĩnh im lặng, cô ngẩng đầu khẽ cười: "Đó là chuyện sớm hay muộn thôi mà."

Thực ra cô đã sớm biết từ lâu.

Đoạn tình cảm này có thể bị phát hiện bất cứ lúc nào, chỉ là cô không ngờ lại nhanh đến như vậy, gấp gáp như vậy, khiến người ta không kịp trở tay như vậy, không hề có một chút chuẩn bị tâm lý nào.

An Nguyệt lo lắng nhìn cô: "Thế... em định làm thế nào?"

An Tĩnh nghĩ một lúc, sau đó quay đầu sang, lặng lẽ nói: "Lát nữa em sẽ ra ngoài nói rõ ràng với cậu ấy."

An Nguyệt muốn hỏi gì đó, nhưng mở miệng rồi lại không nói gì cả, cô là người hiểu rõ hơn ai hết, họ đến được với nhau quả thực không dễ dàng chút nào. Cô nhìn thấy An Tĩnh ngày một tươi cười vui vẻ hơn, xinh tươi hơn, rạng rỡ hơn.

Bây giờ là lúc kết thúc rồi sao.

An Nguyệt dừng tay, sững người hỏi: "Định từ bỏ hay sao?"

An Tĩnh im lặng một lúc, lắc đầu. Cô nghĩ một lúc, chuyển chủ đề, gọi: "Chị."

"Hả?"

"Chị có biết không, thực ra em rất ngưỡng mộ chị."

An Nguyệt quay đầu sang: "Cái gì?"

"Không biết bắt đầu từ lúc nào, em luôn lấy chị làm mục tiêu, khi mẹ khen ngợi chị, em liền nghĩ em phải làm tốt hơn chị, hoàn hảo hơn chị, để mọi người không còn gì để nói. Em luôn nỗ lực đuổi theo chị, nhìn chị, thực ra đôi lúc em nghĩ, vì sao em phải mệt mỏi như vậy, rõ ràng em không phải là chị... Nhưng cứ mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt không hài lòng của mẹ, em lại hạ quyết tâm phải cố gắng gấp bội, em nghĩ rồi sẽ có một ngày em sẽ vượt qua chị."

An Tĩnh ôm đầu gối, lẳng lặng nói.

An Nguyệt sững người nhìn cô: "An Tĩnh..."

Không biết từ lúc nào, cô cảm thấy An Tĩnh đã trưởng thành.

Cô bé ít nói, đi theo sau cô nũng nịu gọi chị ơi, chị ơi, đã có những tâm tư thầm kín của riêng mình, những suy nghĩ của riêng mình.

Trong lòng cô có hàng vạn cảm xúc đan xen nhưng không thể diễn tả được thành lời.

Trong phòng không bật đèn. Chỉ có một ngọn đèn ngủ trên bàn thờ mờ phát ra ánh sáng dịu dàng, yên tĩnh, xa xôi, những hạt bụi bé nhỏ bay bay trong không khí.

"Chị thật sự rất giỏi, trong học tập lúc nào cũng khiến người khác yên tâm, cho dù làm cái gì cũng đều đứng đầu." An Tĩnh lè lưỡi, mỉm cười tinh nghịch: "Thực ra, em còn thầm đổ kị với chị rất nhiều lần. Chị giỏi hơn em quá nhiều, quá nhiều. Thực sự em không thể đuổi theo chị được. Bao lần em tưởng em đã vượt qua chị rồi nhưng chị vẫn ở phía trước em."

An Nguyệt cũng cười, cô cúi đầu bóc vỏ quả trứng trên tay, thản nhiên nói: "Con gái ai mà chẳng có lúc đổ ky. Chị còn ngưỡng mộ em nữa cơ."

An Tĩnh bỗng có hứng thú, lấy làm lạ quay đầu sang: "Ngưỡng mộ em cái gì?"

"Ngưỡng mộ em với bố thân nhau."

An Nguyệt hứ một tiếng, liếc nhìn cô: "Tính cách của em thật là tốt, trầm tĩnh nhẹ nhàng, có thể chơi cờ với bố cả ngày mà không chán. Chị thì không chịu được, được một lúc là chán không muốn chơi nữa, lâu dần bố không rủ chị chơi cùng nữa mà chỉ rủ em thôi, dần dần chị nhận ra hai người chỉ chơi với nhau thôi, không cho chị chơi cùng, lúc ấy chị cũng không thể mặt mũi nói với bố là chúng ta cùng chơi nhé."

An Tĩnh sửng người, không ngờ An Nguyệt lại ghen tị vì một chuyện nhỏ nhặt tới vậy. Cô phì cười, cười mãi không dừng lại được.

An Nguyệt làm mặt lạnh, có chút ngượng ngừng nhìn cô: "Cười cái gì mà cười, chỉ mỗi em được ghen mà không cho chị ghen sao?"

An Tĩnh cười xong, lắc đầu nói: "Đâu có, chỉ là không ngờ hai chúng ta lại ngốc như vậy, đều bận tâm tới những chuyện nhỏ nhặt."

Hai người nhìn nhau, không hẹn mà gặp cùng nhe răng cười.

Đây là lần đầu tiên hai người tâm sự với nhau như thế.

Không nói ra thì không biết, thực ra mọi người đều có những điều không như ý. Chỉ là tất cả đều không nói ra.

An Nguyệt khẽ hỏi: "Xuống ăn cơm không, mẹ nấu cơm xong rồi."

"Không ăn đâu, lát nữa em ra ngoài rồi."

Nụ cười trên khóe môi An Nguyệt nhạt dần, trầm giọng hỏi: "Em nghiêm túc thật sao."

An Tĩnh khẽ nói: "Cuộc đời mà, cần phải đưa ra lựa chọn của mình."

Đợi An Nguyệt ra ngoài, cô ngồi một mình trong phòng một lúc.

Sau đó thấy đã gần đến giờ hẹn, cô chỉ mang theo điện thoại rồi đi ra ngoài.

Gió đêm thổi khẽ. Thời gian cô hẹn là tám giờ. Nhưng sáu giờ cô đã ra khỏi cửa. Thực ra cũng không muốn ở trong phòng một mình.

Muốn ở riêng một mình, đi bộ một mình, nhân tiện suy nghĩ thêm về một số chuyện.

Nơi mà cô hẹn gặp cậu chính là bờ sông mà lần trước bọn họ đã ở bên nhau suốt cả buổi tối. Cô cảm thấy nơi đó rất đẹp, cho dù là trăng sao trên bầu trời hay gợn sóng trên mặt nước, tất thấy đều trong suốt không tỳ vết.

Vừa đi vừa nghĩ lại tất cả những gì họ đã cùng nhau trải qua.

Chập tối mùa hè, bầu trời vẫn chưa hoàn toàn tối đen, vàng mây màu tím phía cuối chân trời xa xa, nhuộm tím cả một vùng trời.

Cô nhớ lại những lời Trần Thuật nói với cô, câu nào cũng để lại ấn tượng sâu sắc.

Cậu mua cho cô một chiếc bánh kem nhĩ dành riêng cho cô.

Cậu nói chỉ uống nước bạn gái mình đưa.

Người đầu tiên mà cậu buộc dây giày cho là cô.

Cậu đã từng nói sẽ không bao giờ thất vọng về cô.

Cậu nói sẽ mãi mãi thích cô.

Không biết vì sao, đi mãi đi mãi, nước mắt lại trào ra từ lúc nào không hay. Cô cau mày, đưa tay lên, ra sức lau nước mắt trên mặt.

Không được khóc. Sau này không được khóc nữa.

An Tĩnh dừng lại, tiếp tục đi về phía trước. Khoảnh khắc cô ngược mắt, hơi thở như thất lại.

Trên chiếc ghế băng ấy, Trần Thuật ngồi ở đó, hình như tóc cậu dài hơn, mấy sợi tóc đen xòa trước trán, khủy tay chống lên đầu gối, một tay tùy ý cầm điện thoại, một tay thõng xuống tự nhiên.

Khuôn mặt không có biểu cảm gì cả, cứ như thế nhìn mặt sông, không nhúc nhích.

An Tĩnh mím môi, rõ ràng cô đã hẹn cậu tám giờ gặp nhau.

Cô cúi đầu nhìn điện thoại, mới hơn bảy giờ một chút cậu đã tới rồi, thậm chí còn tới sớm hơn cả cô. Ngón tay An Tĩnh run run, nhìn khuôn mặt cậu một lúc rất lâu rồi mới bước lên trước.

Cô không gọi tên cậu, cứ như thế lại gần cậu. Nhưng không để ý tới cành cây khô dưới chân, cô giẫm lên đó phát ra tiếng động. Rõ

ràng là tiếng động rất rất nhỏ, nhưng ở cái góc yên tĩnh này lại bị phóng to vô hạn.

Trần Thuật cử động, nghiêng đầu nhìn về phía cô. An Tĩnh sửng sờ trong giây lát, khóe miệng khẽ mỉm cười: "Lần này lại bị anh phát hiện rồi."

Trần Thuật không cười, đứng dậy, nhìn cô bước lại gần.

Đến khi cô đi đến trước mặt, cậu mới cau mày lên tiếng: "Lúc trước giọng em trong điện thoại làm sao vậy? Em bị cảm sao, anh thấy hơi lo."

Mặc dù cô cố gắng hết sức tỏ ra bình tĩnh nhưng cậu vẫn cảm thấy có gì đó không ổn, giọng nói của cô trong điện thoại hơi run, không giống bình thường.

Cậu rất lo lắng, hỏi cô, cô cũng chỉ nói là gặp nhau sẽ nói.

Vì thế vừa về đến nhà, cậu không hề dừng lại một chút nào, quay về phòng cũng không kịp chào mẹ một tiếng, chỉ cởi bộ đồng phục ra thay bộ quần áo đơn giản rồi ra khỏi cửa.

Trần Thuật quan sát sắc mặt của cô.

An Tĩnh vẫn chưa nói gì thì thấy lông mày của Trần Thuật nhíu chặt, đưa tay sờ lên mặt cô, nhìn cô chăm chú, hỏi: "Mặt em sao vậy?"

An Tĩnh đưa tay che mặt, da cô rất trắng, mặc dù dấu vết đã mờ đi rất nhiều, nhưng vẫn còn một chút vết tích, cô cũng biết không thể giấu được Trần Thuật.

"Không sao đâu."

Trần Thuật không nghe lời cô, cậu lại gần hai tay nâng khuôn mặt cô lên.

Cẩn thận quan sát dưới ánh sáng, càng nhìn sắc mặt càng u ám, gân xanh trên trán nổi lên. Rõ ràng là trước khi về nhà vẫn còn bình thường, nhưng về nhà một cái đã hện gặp mặt, tâm trạng trong điện thoại cũng có gì đó không ổn.

Cậu trầm giọng hỏi: "Ai đánh em."

An Tĩnh kéo tay cậu xuống: "Trần Thuật, em có chuyện muốn nói với anh."

"Ai đánh em?" Cậu cố chấp không chịu thôi, đôi mắt ẩn chứa vẻ lạnh lùng.

An Tĩnh không nói gì.

"Mẹ em?" Trần Thuật nheo mắt, nghĩ một lúc cũng chỉ có suy đoán này.

An Tĩnh không phủ nhận, chỉ cố gượng dậy tinh thần, tỏ vẻ thoải mái, nói: "Có đói không, đi ăn chút gì đi."

Trần Thuật sầm mặt, không nói gì. Dường như trong lòng đã hiểu ra một số chuyện.

An Tĩnh kéo cánh tay cậu, cười nói: "Đi thôi, anh không đói, nhưng em đói rồi, đưa em đi ăn gì đi."

Nói rồi cô còn đưa tay xoa xoa bụng.

Trần Thuật không kìm được, đi theo cô.

An Tĩnh muốn ăn cháo, bọn họ liền tới một quán cháo.

Gọi một bát cháo và một chút đồ ăn, trong thời gian chờ đợi, An Tĩnh cứ chọc cho Trần Thuật cười, nói chuyện của mình, của các bạn, chuyện của An Nguyệt và cả vài truyện cười đọc trên mạng.

Trần Thuật không tiếp lời, An Tĩnh cứ thế vừa nói vừa tự giải thích một mình, sau đó thấy buồn cười quá lại ngồi cười một lúc.

Trần Thuật ngồi đối diện cô, không nói không cười, khước miệng động đậy, nhìn mặt cô không nói nói gì cả, chỉ hỏi một câu: "Đau không?"

Nụ cười trên khóe miệng An Tĩnh nhạt dần.

Vừa hay lúc ấy ông chủ bưng đồ ăn ra, An Tĩnh cúi đầu dùng thìa khuấy khuấy bát cháo đang bốc khói nghi ngút rồi nói: "Không đau, Trần Thuật."

An Tĩnh ngẩng đầu, nhìn thức ăn trước mặt cậu, thấy vẫn còn y nguyên như vậy, chưa động một miếng nào, cô hỏi: "Anh không ăn à?"

Trần Thuật chậm chậm lắc đầu.

An Tĩnh cười cười. Thế là cô cũng mặc kệ cậu, cứ thế cúi đầu, chậm chậm ăn cháo nóng hổi, bánh bao trên bàn cũng từng miếng từng miếng bỏ vào miệng, ăn đến lúc Trần Thuật cau mày nói: "Đừng ăn nữa!"

Trần Thuật không nỡ nhìn tiếp nữa, cậu nắm chặt lấy tay cô, ngược mắt, khẽ nói: "An Tĩnh, không ăn được thì đừng ăn nữa."

An Tĩnh lắc đầu, chỉ nhìn bát cháo không chớp mắt, cố gắng mở to mắt để nước mắt không chảy ra ngoài, trong lòng ghen ngào, như thể trái tim sắp vỡ nứt. Cô cúi đầu, run rẩy nói: "Trần Thuật... chúng ta đều còn trẻ quá."

Đến lúc này, An Tĩnh không kìm nén được cảm giác buồn bã trong lòng nữa.

Cô không nói được hết câu. Bàn tay run run, gần như không cầm được thìa nữa.

Trần Thuật không nói gì, cậu nhanh chóng đứng dậy đi đến bên cạnh cô, ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn cô, nắm chặt cánh tay cô: "An Tĩnh, đừng khóc."

Em khóc như thế, anh sẽ đau lòng. Vì thế đừng khóc, anh không chịu được.

Trong quán ăn nhỏ, chỉ có vài người thưa thớt.

Ánh đèn trắng bệch chiếu sáng từng góc nhỏ.

Mấy người đang cúi đầu ăn cơm nhìn về phía bàn của họ, mắt đảo đảo, rồi lại cúi đầu tranh thủ ăn thức ăn của mình. Mỗi ngày cuộc sống đều rất bận rộn, thời gian đều phải tranh thủ từng phút từng giây.

"Không sao đâu, không sợ trẻ tuổi, chúng ta cùng nhau trưởng thành là được."

Trần Thuật cảm thấy lòng thất lại, dường như sắp không thể thở được nữa, nhưng cậu vẫn dịu dàng lau nước mắt trên mặt An Tĩnh, hơi ấm từ làn da lan tới, cậu đứng dậy trả tiền, sau đó đưa An Tĩnh đi ra ngoài.

Đi tới một cửa hàng tiện lợi, cậu đi vào một mình bảo An Tĩnh đứng ngoài cửa chờ.

Gió man mát lành lạnh từ bốn phương thổi tới, rõ ràng là chiều tối mùa hạ nhưng An Tĩnh lại cảm thấy lạnh.

Cô kéo khóa áo lên tận trên cùng, buồn chán đứng một lúc, đưa mắt nhìn xung quanh, sau đó ngửa đầu nhìn bầu trời, tối nay thật là thảm hại, không có một ngôi sao nào, bầu trời mỏng manh, tối đen như mực.

Chỉ có một vầng trăng lưỡi liềm treo lơ lửng, chiếu ánh sáng tối mờ xuống mặt đất.

Cô ngẩng đầu, nhắm mắt cảm nhận vạn vật xung quanh. Gió thổi qua, cô cảm thấy cơ thể mình nhẹ đi rất nhiều.

Trần Thuật đi ra, nhìn thấy bóng dáng mỏng manh gầy guộc của An Tĩnh khẽ lão đảo, cậu có một ảo giác, dường như chỉ cần chớp mắt là cô sẽ biến mất vậy.

Cậu bước tới khẽ chạm chai nước suối trên tay lên má An Tĩnh.

An Tĩnh cử động, mở mắt ra, nhìn thấy cậu liền mỉm cười. Cô đưa tay cầm chai nước, mở nắp chai uống một ngụm nước.

Trần Thuật nhú mào, cụp mắt mở túi giấy đưa cho cô một tờ khăn giấy.

An Tĩnh nghiêng đầu, cố ý trêu chọc cậu: "Em hết nước mắt rồi, không cần lau đâu."

Trần Thuật không nói một lời, gạt đầu buông tay xuống.

Ngón tay chốc chốc lại vuốt vuốt tờ giấy.

Hai người im lặng đứng một lúc. Không ai nói gì cả.

An Tĩnh nhìn mũi chân, đá đá cục đá dưới đất, cô mấp máy môi khẽ nói: "Trần Thuật, em phải về rồi."

Trần Thuật từ từ ngược mắt, nhìn cô một lúc, tâm trạng phức tạp nói: "Anh đưa em về."

An Tĩnh lắc đầu, nheo mắt, vén lọn tóc xòa bên miệng ra phía sau, "Lần này để tự về nhà đi."

Trần Thuật cười: "Được."

Gió thổi xào xạc.

Hai người im lặng một lúc, An Tĩnh thấy cậu không nói gì thì quay người trước.

Sau khi đi được mấy bước, đằng sau vang lên giọng nói khe khẽ của cậu.

"An Tĩnh, sau này phải chú ý ăn uống, chú ý nghỉ ngơi."

An Tĩnh dừng bước, hàng mi của cô run run. Ngay người nhìn đèn neon ở đằng xa cùng với tiếng huyền nào của người qua kẻ lại. Trước mắt nhoà đi, không nhìn rõ cảnh vật ở xa.

Trần Thuật đăm đăm nhìn hình bóng của cô, nói tiếp:

"Chăm chỉ học hành, chơi đùa với các bạn, nếu cảm thấy mệt thì dừng lại một chút, ngắm nhìn cảnh vật, vẽ tranh, làm những điều em muốn, làm những điều em thích, đừng ép buộc bản thân mình như thế..."

Mắt An đỏ hoe, hơi thở có chút gấp gáp. Toàn bộ sức lực như thể bị ai đó lấy đi hết.

Cô không nghe cậu nói tiếp nữa, chỉ quay người chạy tới trước mặt cậu, đưa tay ôm chầm lấy cậu, gục mặt lên vai cậu, hai tay ôm chặt cổ cậu, một lúc sau cô mới run rẩy nói khẽ: "Em xin lỗi, Trần Thuật."

Trần Thuật cũng ôm chặt lấy cô, cậu cup mặt xuống hôn lên mái tóc cô, "Đừng nói xin lỗi, chuyện này không liên quan gì tới em, giống như anh đã nói, trẻ tuổi không đáng sợ, quan trọng nhất là, chúng ta cùng nhau trưởng thành là được."

Cậu khẽ dừng lại rồi nói tiếp: "An Tĩnh, nghe anh nói này, sau này đừng có lúc nào cũng so sánh mình với An Nguyệt nữa, đừng tự ti, hãy cố gắng mỉm cười, em không phải là cô ấy, em chỉ là chính em, cũng chỉ thuộc về mình em, không ai có thể kiểm soát em, em là An Tĩnh, là cô gái mà ngay cái nhìn đầu tiên đã hoàn toàn thu hút anh."

Cậu mỉm cười, nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy cô.

Một cảm giác từ trước tới nay chưa từng có, trái tim còn run rẩy.

Cảm giác giống như cuối cùng đã đợi được một người sau một thời gian dài đằng đẳng vậy.

An Tĩnh gật đầu, cứ mỗi khi Trần Thuật nói một câu, cô lại gật đầu một cái.

Mắt Trần Thuật cũng đỏ hoe, cậu ôm An Tĩnh thật chặt lần cuối cùng.

Rất chặt.

Muốn đưa người trước mặt vào trong cơ thể mình, hòa làm một với mình.

Cậu ghé sát bên tai cô, khẽ nói: "An Tĩnh, đợi lát nữa đi rồi, nhớ đừng quay đầu lại, nhất định không được quay đầu lại, anh sẽ đứng phái sau dõi theo em."

Nếu như quay đầu lại. Anh sợ em sẽ không nữa. Anh sợ...anh cũng sẽ không nữa.

Bây giờ chúng ta đều còn quá trẻ, không có khả năng phản đối bố mẹ.

Vì thế hãy trưởng thành thật tốt.

An Tĩnh không nhúc nhích, giọng nói trên đầu tiếp tục vang lên.

"Còn nữa, hãy nhớ, anh không chỉ thích em, anh rất yêu em."

An Tĩnh khẽ ngẩng đầu, khóe môi lướt qua cổ cậu, vùi đầu dưới cằm của cậu, im lặng rất lâu mới tìm thấy giọng nói của mình, cô nói: "Em cũng vậy, Trần Thuật, em yêu anh."

"Anh biết."

Trần Thuật cười, vỗ vai cô: "Đi đi, muộn rồi."

An Tĩnh hít một hơi, cô cố gắng bình tĩnh một lúc. Sau đó rời khỏi người Trần Thuật. Trần Thuật xoa đầu cô. Cô ngẩng đầu nhìn cậu lần cuối, ánh mắt hai người giao nhau, Trần Thuật cũng lặng lẽ nhìn cô.

Hai người đều hiểu, đều biết cảm xúc trong mắt đối phương.

An Tĩnh phát hiện từ khi quen nhau đến nay, Trần Thuật không thay đổi một chút nào, vẫn là anh chàng đẹp trai, phóng khoáng, sống mũi thẳng tắp, đôi mắt đen láy, làn môi mỏng mím chặt, mỉm cười với cô.

Trần Thuật từ từ buông cô ra.

Một cơn gió thổi tới.

An Tĩnh cup mắt xuống, chậm chậm quay người, nhếch miệng.

Một bước, hai bước, từ từ rời xa.

Cô nghĩ, cô sẽ nhớ lời cậu nói, sống thật tốt, học thật tốt.

Chú ý ăn uống, chú ý nghỉ ngơi, sống là chính bản thân mình.

Trần Thuật ở phía sau, nụ cười trên khóe môi nhạt dần, đôi môi mím lại, ánh mắt trầm xuống, không nhúc nhích, cứ thế dõi theo cô.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 61: Lời Hứa

Thời gian nghỉ hè, An Tĩnh không chơi gì cả, cô đăng ký đủ các lớp học thêm bên ngoài, có lúc thậm chí còn bận hơn cả An Nguyệt, cả ngày không thấy bóng dáng đâu. Cô cố gắng để bất cứ lúc nào cũng có việc để làm.

Như thế mới không suy nghĩ lung tung.

Cô càng ngày càng ít nói, khuôn mặt cũng càng ngày càng ít bộc lộ cảm xúc.

Bà Lục Mỹ Hoa có lúc cũng cảm thấy lo lắng cho sức khỏe của cô.

Trời thì nóng bức như vậy mà cứ ở bên ngoài, liệu có chịu được không.

Sau buổi tối hôm ấy, hai người họ đều ngẫm hiểu, cả hai không còn nhắn tin cho nhau nữa, cũng không liên lạc điện thoại với nhau nữa. Cả một kỳ nghỉ hè cũng không gặp nhau. Khi nào quả thực quá nhớ cậu, An Tĩnh sẽ mở điện thoại, nhìn số điện thoại của Trần Thuật.

Nhìn những tin nhắn cậu đã gửi trước đây. Nhiều tin nhắn như vậy cô không xóa một cái nào. Cũng không nhớ xóa đi, chỉ ngày người nhìn.

Đó là thứ rất quan trọng. Là chứng cứ cùng cô trải qua từng ngày từng đêm.

Kỳ nghỉ hè nhanh chóng qua đi.

Bất giác, họ đã trở thành học sinh lớp mười hai từ lúc nào không hay.

Từ tòa nhà của lớp mười một chuyển lên tòa nhà của lớp mười hai.

Bà Lục Mỹ Hoa chuyển cho hai chị em sang lớp tự nhiên hai.

Cô giáo chủ nhiệm mới, bạn học mới, bọn họ chỉ giới thiệu sơ qua về bản thân. Khi An Tĩnh nói ra tên của mình, tất cả các bạn ngồi dưới đều xúm lại thì thầm to nhỏ với nhau.

Ai cũng biết, An Tĩnh là bạn gái của Trần Thuật. Người nổi tiếng mà.

Sau khi giới thiệu bản thân xong, An Tĩnh ngồi xuống, tiếp tục sắp xếp sách vở, đặt những sách vở cần dùng cho tiết học sau lên bàn, coi như không nhìn thấy ánh mắt lúc có lúc không của các bạn trong lớp.

Sau khi hai người lên lớp mười hai, bà Lục Mỹ Hoa cũng càng ngày càng nghiêm khắc hơn, càng lúc càng căng thẳng hơn, có lúc sau khi tan học còn đích thân tới đón họ.

Một ngôi trường nói lớn cũng không lớn, nói nhỏ cũng không phải là nhỏ. Lúc đi qua đi lại, đều có thể chạm mặt người ấy.

Ví dụ có một lần trong lễ chào cờ, lớp A1 đứng ngay cạnh lớp A2, cô đứng nghe lãnh đạo trên bục phát biểu, nhưng tâm hồn thì ở tận đâu. Cô nhớ tới lúc vừa mới xuống sân, vô tình nhìn thấy Trần Thuật.

Tóc của cậu đã được cắt ngắn hơn, gọn gàng hơn. Không biết có phải là ảo giác không, hình như cậu cao hơn một chút, gầy đi một chút. Bên cạnh vẫn là đám Tổng Tư Châu Tề. Cậu không chút hứng thú nghe mấy người họ nói chuyện. Cũng không tiếp lời, trên mặt không có quá nhiều cảm xúc.

Tổng Tư Châu Tề đứng ở hàng cuối nói chuyện phiếm với vẻ buồn chán. Đứng cũng không đứng ngay ngắn, lúc thì nghiêng người, lúc lại buồn chuyện. Tổng Tư nói một hồi lại gọi tên Trần Thuật. Nhưng gọi mãi cũng không thấy cậu trả lời.

Tổng Tư nhìn sang, Trần Thuật đang quay đầu sang, hàng mi dài cụp xuống, ánh mắt hướng về phía nào đó ở phía bên trái, trong mắt ẩn chứa cảm xúc cậu ta không hiểu được, cứ nhìn chăm chăm không chớp mắt.

Cậu ta chán quá không có gì chơi, liền hướng mắt nhìn theo, một hình bóng gầy guộc mảnh mai, đứng ngay ngắn ở đó. Mái tóc buộc rất lỏng, để lộ vùng da mịn màng trắng như ngọc sau gáy.

Tổng Tư sững người, không nói gì nữa, nháy mắt với Châu Tề. Châu Tề cũng thờ dài. Tổng Tư thấy anh em không tiếp lời, cũng không còn hứng thú nói chuyện nữa.

Cậu ta không thể hiểu nổi, chẳng phải chỉ qua một kỳ nghỉ hè thôi sao, vì sao nghỉ hè xong tất cả lại thay đổi như thế.

Đầu tiên là trong kỳ nghỉ hè, cậu ta gọi Trần Thuật ra ngoài chơi, gọi thế nào cậu cũng không ra. Lúc tới tận nhà bắt cậu ấy, thì cậu ấy cũng chỉ sa sầm mặt xuống, về sau đồng ý ra ngoài rồi thì suốt ngày bắt bọn họ chơi bóng rổ. Hồi ấy, trong mắt cậu ấy chỉ có bóng rổ, tới mức hai người bọn họ được rèn luyện, cơ bụng cũng săn chắc hơn nhiều.

Bọn họ cũng không hiểu rốt cuộc Trần Thuật bị làm sao. Về sau vào năm học mới, chuyện đáng kinh ngạc hơn xảy ra.

Cô giáo chỉ giải thích qua loa vài câu, An Nguyệt và An Tĩnh không còn học lớp họ nữa, chuyển sang lớp A2. Đây là chuyện không ai ngờ tới.

Mọi người trong lớp thì nhau nhìn về phía Trần Thuật.

Ai cũng biết Trần Thuật và An Tĩnh đang hẹn hò. Nhưng Trần Thuật giống như người không liên quan, ngồi một mình chơi điện thoại.

Khi ấy bọn họ hỏi Trần Thuật chuyện thế nào, nhưng cậu cứ im lặng, không chịu nói chuyện.

Vì thế lại có tin đồn truyền ra ngoài, nói là Trần Thuật và An Tĩnh lớp 11-A1 đã chia tay nhau.

Hơn nữa lại còn có rất nhiều phiên bản. Có phiên bản Trần Thuật chơi chán rồi đá An Tĩnh. Có phiên bản người thứ ba xen vào giữa hai người họ, Trần Thuật thay lòng đổi dạ. Còn có người khoa trương hơn nói lúc đầu Trần Thuật chỉ đánh cược với mấy người anh em, xem xem có thể tán đổ An Tĩnh không, sau đó tán đổ rồi lại

cảm thấy cô ta rất tế nhị nên đã đá cô ta. Thế là An Tĩnh bị tổn thương tình cảm, bị ép phải chuyển lớp.

Tổng Tư xoa đầu, không thể hiểu được, chuyện này rốt cuộc là như thế nào.

Nhìn bộ dạng của Trần Thuật, rõ ràng là vẫn thích An Tĩnh, vì sao không nói một tiếng nào mà chia tay nhau, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Còn về tin đồn, nói Trần Thuật đá An Tĩnh, cậu ta tuyệt đối không tin. Bởi vì có một lần, ở trong lớp vào lúc nghỉ trưa, Trần Thuật ra ngoài nói chuyện với Lục Cách.

Tổng Tư liếc nhìn chiếc điện thoại cậu đặt trên bàn, không cảm ra ngoài, khước miệng khẽ nhếch lên nảy ra ý đồ xấu xa, ai bảo gần đây cậu cứ có thời gian rảnh là ngồi ngây ra nhìn điện thoại không nhúc nhích. Cậu cũng không chơi điện thoại, cứ thất thần nhìn như thế.

Tổng Tư rất tò mò, đưa tay lên lút lấy điện thoại, vốn định chơi mấy trò game hay gì đó, xem xem bên trong có bí mật gì.

Nhưng đợi đến khi bật sáng màn hình, cậu ta sửng người, nụ cười đông cứng trên khước miệng. Lúc ấy mới phát hiện, ảnh nền ... là An Tĩnh. Bối cảnh là đêm tối, lơ mơ có thể nhìn rõ bên cạnh một con sông, khung cảnh tĩnh lặng.

Cô gái trong điện thoại ngây người nhìn ống kính. Phóng to lên xem, cái bóng in trong mắt là ... Trần Thuật đang cười rất tươi.

Nhưng vẫn chưa đợi Tổng Tư trả lại điện thoại, Trần Thuật đã cau mày đi tới.

Chắc cậu đến lấy điện thoại, đi tới trước mặt Tống Tư, đứng yên không nhúc nhích, lẳng lặng gõ xuống mặt bàn của cậu ta.

Lúc ấy Tống Tư mới phát hiện ra cậu, nghe rằng giả vờ ho một tiếng, mỉm cười ngượng ngùng, trả lại điện thoại trước ánh mắt đầy áp lực đó.

Trần Thuật lạnh lùng nhận lại điện thoại, liếc nhìn cậu ta với ánh mắt u ám, sau đó quay người bước đi.

Làm gì có chuyện người đá lại để hình nên điện thoại ảnh người yêu cũ? Không thể nào, hay là An Tĩnh đá Trần Thuật.

Vãi chưởng, không phải chứ!

Kinh dị như vậy sao.

Tống Tư tự vả vào miệng mình. Không thể hiểu được.

Buổi trưa sau khi ăn cơm xong, An Tĩnh ở lại trong lớp ôn lại bài vở.

Đột nhiên có người đứng bên cạnh cô, cũng không nói gì.

An Tĩnh khẽ dừng bút, ngẩng đầu thì thấy Hạ Tâm Vũ đứng bên cạnh, nhìn cô với vẻ cao ngạo.

Khuôn mặt trang điểm đậm, kẻ mí mắt, tô son. Vòng ngực nhô lên, vô cùng gợi cảm.

An Tĩnh hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Hạ Tâm vũ nhìn cô từ trên xuống dưới, đột nhiên cười khẩy một tiếng, vẻ mặt có chút khinh bỉ, cười với vẻ kiêu ngạo: "Không có

chuyện gì, tôi chỉ muốn xem... bạn gái cũ của Trần Thuật thế nào thôi."

An Tĩnh sững người, không nói gì. Cô siết chặt chiếc bút trong tay, cúi đầu tiếp tục làm bài tập.

Hạ Tâm Vũ thấy cô thản nhiên như không, không thêm bận tâm tới mình, càng tức giận hơn, lập tức nói không suy nghĩ, giọng điệu đầy khinh miệt: "Tôi còn tưởng cô khác cơ, kết quả không phải là vẫn bị Trần Thuật đá sao?"

Loại con gái này, tuy rằng xinh xắn thì cũng xinh xắn, tính cách dịu dàng, nhưng rất nhanh sẽ chán, lại không biết gợi chuyện, dáng người cũng chẳng có gì nổi bật, lại không biết trang điểm, thật sự không biết lúc đầu Trần Thuật lại thích cô ta ở điểm gì.

Cô ta nhìn An Tĩnh lần cuối cùng, sau đó lờm một cái, quay người bỏ đi.

"Thế cô thì sao?" Giọng nói bình thản vang lên sau lưng.

Hạ Tâm Vũ dừng bước, chần chừ quay người lại, cau mày hỏi: "Cái gì?"

An Tĩnh cầm bút, từ từ ngược mắt lên, ánh mắt nhẹ nhàng lướt qua người cô ta, không để lại chút vết tích: "Cô đã bị cậu ấy đá chưa?"

Hạ Tâm Vũ trợn mắt, lập tức cất cao giọng nói.

"Tôi còn lâu..."

Vẫn chưa đợi cô ta nói hết câu, An Tĩnh chợt mỉm cười, quay quay chiếc bút, lẩm bẩm như đang tự nói một mình: "Đúng vậy, tôi quên mất cô còn chưa từng hẹn hò với cậu ấy, thì làm sao mà bị đá được."

Hạ Tâm Vũ sững sờ, mặt liền đỏ bừng. Cô ta siết chặt tay, người này!

An Tĩnh nói rất khế, nhưng lại chọc đúng vào chỗ hiểm của cô ta. Hạ Tâm Vũ muốn phản bác lại, nhưng trước ánh mắt bình tĩnh của An Tĩnh, bỗng nhiên cô ta cảm thấy không nói được lời nào.

Có lẽ An Tĩnh hoàn toàn không vô hại như vẻ ngoài.

Cuối cùng cô ta giậm chân quay người bước đi.

An Tĩnh cup mắt nhìn quyển vở trên bàn.

Im lặng một hồi, bỗng nhiên có chút buồn cười, khóe miệng nhếch lên.

Vì sao cô phải bực tức với người không liên quan, cãi nhau thắng thì có ý nghĩa gì, cô lắc đầu, cuối cùng chìm đắm vào sách vở.

Thời gian cứ chậm chậm trôi đi.

Hàng ngày đều có người thích buồn dưa lê, ngoài lúc học hành căng thẳng lại buồn chuyện của người khác, có rất nhiều người muốn xem xem Trần Thuật và An Tĩnh có quay lại với nhau hay không.

Đáng tiếc hai người bạn họ từ đầu đến cuối vẫn không nói chuyện với nhau, khiến tất cả mọi người đều thất vọng.

Có lúc đi qua hành lang lớp A2, Trần Thuật cố ý dừng lại, từ từ ngược mắt lên, nghiêng mặt tìm kiếm một người nào đó qua cửa sổ.

Chỉ một ánh nhìn là có thể nhận ra cô gầy đi, bàn tay đang đút trong túi áo nắm chặt lại.

Lúc cô ngoảnh đầu lại thì cậu đã đi rồi.

Chuyện này dần dần cũng lắng xuống. Hằng ngày đều có những tin đồn mới, như ai hẹn hò với ai, ai chia tay với ai, ai thân mật với ai quá mức bị giáo viên mời lên nói chuyện.

Hôm nay, trong thư viện, An Tĩnh đang làm bài tập.

Người ngồi ở bàn bên cạnh chán qua nên buồn chuyện với nhau mấy câu.

Sau đó đột nhiên có một bạn nam hùng hục chạy vào, thở hổn hển, ngồi xuống bàn của bọn họ. Vẫn chưa thở xong đã nói: "Mình nói cho các cậu biết một tin động trời."

Cậu ta ghé sát lại thì thầm. Nói là Trần Thuật lớp tự nhiên A1 đã đánh một tên khốn ở lớp của Lục Cách ngoài trường. Cậu bạn đó miêu tả rất sinh động, như đã chứng kiến tận mắt vậy.

Có bạn ngạc nhiên hỏi: "Không thể nào, từ khi vào trường tới nay, Trần Thuật chưa bao giờ đánh nhau hay gây chuyện. Sao lại chủ động đánh người khác?"

"Là thật đấy! Hình như là vì cái tên bị đánh nói đùa một câu về bạn gái cũ của Trần Thuật, sau đó vừa hay Trần Thuật nghe thấy, mặt cậu ta liền tối sầm lại, xông lên đám, mấy người bên cạnh ngăn cũng không ngăn được."

Cậu bạn đó vỗ vỗ ngực với vẻ sợ hãi: "Lần đầu tiên mình nhìn thấy Trần Thuật hung dữ như vậy, sợ chết đi được, xem ra cậu ta vẫn chưa dứt tình với bạn gái cũ, chỉ một câu nói đùa mà Trần Thuật đã nổi điên rồi."

An Tĩnh cup mắt nhìn nét chữ của mình, tay run lên không ngừng.

Cô cúi đầu, cố ép bản thân phải bình tĩnh, tiếp tục viết từng nét từng nét, từng chữ từng chữ, cho dù cô rất lo lắng không biết Trần Thuật có bị thương hay không, có bị đau hay không, nhưng cũng không thể làm được gì.

Bởi vì cô đã hứa với bà Lục Mỹ Hoa trước khi thi đại học xong, sẽ không tiếp xúc với Trần Thuật.

Mặc dù trong lòng đau nhói, cô cũng không nhúc nhích, chỉ cố gắng viết chữ thật nhanh. Cô ngồi rất lâu, cũng viết rất nhiều.

Học sinh ở trong thư viện đều dần dần ra về hết, cô vẫn còn ngồi ở đó.

Ánh sáng bên ngoài cửa sổ từ từ chuyển sang màu vàng, chiếu vào bên trong.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 62: Gồng Mình

Sân bóng rổ ngoài trời, đây là khu vực thanh thiếu niên thường xuyên tụ tập, cả khu đất rộng lớn có mấy sân bóng rổ liền, đám Trần Thuật chiếm lĩnh một sân, đây cũng là nơi họ thường xuyên tới chơi.

Ánh đèn sáng trắng trên đỉnh đầu chiếu thẳng xuống.

Ở giữa sân, một mình Trần Thuật mồ hôi đầm đìa, ánh mắt dữ dằn, khó phân biệt được vui buồn,

Nhiều sức lực tới mức không biết trút vào đâu. Rõ ràng là vẫn chưa hết tức giận.

Đám Châu Tề ngồi bên ngoài sân nhìn cậu. Tống Tư ngửa đầu bực bội uống một ngụm nước, uống xong cậu ta bóp nát chai nước suối đã uống hết, khế chửi tục một câu. Sau đó cậu ta quay sang than phiền với Lục Cách: "Tôi bảo này, lớp ông toàn bọn vớ vẩn vậy, để ý người lớp ông một chút có được không hả, cái quái quỷ gì cũng nói ra được."

Lục Cách sa sầm mặt xuống: "Biết rồi."

Sự việc là thế này, lúc ấy bọn họ đang ở quán trà sữa ngoài trường. Mấy người ngồi nói chuyện với nhau, Trần Thuật đội mũ, cúi đầu nghịch điện thoại, không hề nổi bật.

Chắc là người mới vào không nhìn thấy cậu. Bọn họ ngồi xuống chiếc bàn đằng sau Tổng Tư.

Mấy tên nam sinh ấy sao khi gọi xong đồ thì ngồi buôn chuyện với nhau, nói rất lớn tiếng. Buôn một hồi liền nói tới tin đồn về Trần Thuật, một người hỏi: "Trần Thuật với cô gái kia thế nào rồi, đang tốt đẹp sao đột nhiên lại chia tay."

Tên bị đánh cười cợt vẻ coi thường: "Còn có thể thế nào được nữa, chơi chán thì đá thôi, chẳng phải đều như vậy sao, chúng ta đều là con trai đều hiểu mà."

Nói rồi hần lại lấy tay xoa xoa cằm cười rất dè:

"Tôi bảo này, mấy cậu gặp cô ta chưa? Cô ta nhìn bề ngoài trông có vẻ rất trong sáng, không biết trên giường thì thế nào, này, mấy cậu nói xem, tôi theo đuổi cô ta có được không..."

Cậu ta thật sự rất muốn biết người mà hot boy nổi tiếng Trần Thuật chơi chán rồi đá có mùi vị như thế nào. Cậu ta chưa nói hết câu, thì nghe thấy một tiếng động lớn vang lên phía sau.

Trần Thuật không kiềm chế được, cậu đứng dậy môi mím chặt, đập mạnh vào bàn. Khuôn mặt tối sầm dữ tợn, hơi mắt đỏ ngầu, quay phắt người lại cầm cốc trà sữa trên bàn đổ thẳng lên người cậu ta, sau đó túm cổ áo cậu ta, không nói không rằng xông lên đánh luôn.

Lúc ấy không ai kịp phản ứng.

Tổng Tư cũng nghe thấy, còn định quay lại bảo bọn họ nói năng cẩn thận một chút, nhưng chưa kịp mở miệng thì ai đó đã nổi trận lôi đình.

Trong quán trà sữa có không ít học sinh nữ.

Sau khi sự việc xảy ra, tiếng la hét vang khắp quán, tất cả mọi người đều lùi ra ngoài, chỉ còn lại đám người bọn họ.

Cái tên đó cũng không phải dạng vừa, hấn bị Trần Thuật đấm một quả, sững sờ một hồi mới phản ứng lại, hai mắt gườm gườm, tốc độ cũng nhanh, nhân lúc hỗn loạn cũng đáp trả được một quả.

Trần Thuật nheo mắt, ngón cái chùi mép, sau đó bật cười, vô cùng ngông cuồng, tiếp đó cái tên ngu ngốc kia bị Trần Thuật đè xuống đất đánh cho một trận, hoàn toàn không thể nào chống cự lại được, bọn họ ngăn cũng không ngăn được.

Trần Thuật túm chặt cổ áo cậu ta, ánh mắt dữ tợn, giọng nói khàn khàn hỏi: "Mày vừa nói cái gì? Tao nghe không rõ, mày nói lại một lần nữa trước mặt tao xem."

Tên đó bị đánh tới nổi nước mắt đầm đìa, cầu xin Trần Thuật vừa khóc vừa nói lần sau không dám nữa.

Sau đó bọn họ sợ xảy ra chuyện không hay mới liều mạng ngăn Trần Thuật lại.

Kết quả Trần Thuật vẫn chưa trút hết lửa giận trong lòng, bây giờ đang chơi bóng rổ để trút giận.

Bọn họ không ai dám ra ngăn cản, sợ bị ăn đấm.

Tổng Tư vò đầu bức tai, không thể hiểu được.

"Rốt cuộc là có chuyện gì vậy, theo tôi thì nếu thích thì theo đuổi một lần nữa chẳng phải là xong sao."

Châu Tề cũng thở dài, cậu ta quay sang hỏi: "Này, Lục Cách, ông có hỏi An Nguyệt không, rốt cuộc chuyện này là thế nào?"

Bây giờ cũng chỉ có cách thăm dò từ những người bên cạnh An Tĩnh.

Dù sao thì hỏi Trần Thuật một trăm câu, cậu ta cũng không trả lời lấy một câu.

Lục Cách hai tay đút túi, nhìn người trong sân bóng với ánh mắt trầm lắng, vẻ mặt hiếm khi nghiêm túc như vậy: "Hỏi rồi, An Nguyệt nói, hình như là bị mẹ cô ấy phát hiện ra, sau đó làm ầm lên, nhất định bắt hai người họ cắt đứt."

Tổng Tư kinh ngạc: "Vãi, cắt đứt cái gì mà cắt đứt, bạn tâm làm gì, việc mình mình làm không phải là xong sao."

Châu Tề liếc nhìn cậu ta.

"Đừng có nói linh tinh, chuyện của nhà người ta, chúng ta không quản được."

Tổng Tư không cam tâm, còn định nói thêm điều gì đó, cậu ta cau mày: "Lẽ nào cứ nhìn A Thuật ngày ngày chán đời như vậy sao?"

Trần Thuật càng ngày càng ít nói, lúc nào cũng thờ ơ hờ hững, không có hứng thú với cái gì cả, ánh mắt thâm trầm u ám, cậu ta nhìn cũng thấy buồn bực theo.

Châu Tề không nói gì.

Tổng Tư nheo mắt một lúc, đưa ra một ý: "Hay là thế này, chúng ta giới thiệu một em khác cho Trần Thuật, thế nào hả. Khổ mười có rất nhiều em khá là được đấy."

Châu Tề ừm một tiếng, cậu ta ngẩng đầu ra hiệu.

"Ông ra nói với Trần Thuật đi."

Tổng Tư rùng mình, nhớ lại cảnh tượng ấy vẫn cảm thấy sợ: "Thôi, tôi mà nói ra sợ là cậu ta sẽ đánh chết tôi mất."

Châu Tề hừ một tiếng: "Ông cũng biết thế à."

Mọi người im lặng một lúc.

Tổng Tư thở dài, hai tay chống ra đằng sau ngửa đầu nhìn lên trời, rồi lại nhìn xung quanh, vô tình ánh mắt dừng lại, tưởng mình nhìn nhầm.

Cậu ta chớp chớp mắt rồi tròn tròn, ngây người một lúc, không dám tin vào mắt mình, cậu ta há hốc miệng tay chân luống cuống đẩy đẩy vai Châu Tề.

"Đại Tề."

Châu Tề quay sang: "Sao vậy?"

Tổng Tư đưa tay chỉ về đằng xa: "Ông nhìn bên kia đi."

Châu Tề đưa mắt nhìn sang, bỗng chốc sửng người, vội vàng đứng dậy.

Bên ngoài sân, An Tĩnh hai tay ôm chồng sách, ăn mặc phong phanh trông vô cùng yếu ớt.

Cô đứng dưới bóng râm trước một cái cây, không biết đến từ lúc nào, hai mắt nhìn chăm chăm về phía sân bóng rổ, vạt áo khẽ bay bay theo gió, khuôn mặt trắng trẻo thanh tú đường nét rõ ràng, ánh mắt ẩn chứa cảm xúc khó nói.

Châu Tề vội hét vào trong sân: "A Thuật."

Trần Thuật nghe thấy, dừng bước ôm bóng, chống một tay lên đầu gối cúi đầu thở hổn hển. Cậu ngược mắt, lau mồ hôi trên trán. Quay người nhìn ra phía sau.

Về mặt sườn sờ, tay buông lỏng, quả bóng rổ rơi xuống đất lăn đi trên sân bóng rộng lớn.

Cậu mặc kệ, chỉ từ từ đi về phía cô.

Chỉ trong thoáng chốc, cậu nghĩ, đã bao lâu rồi hai người không nói chuyện với nhau?

Trong ký ức của cậu, hình như đã rất lâu rồi. Lâu tới mức, cậu có chút ngạt thở, ngay cả đi tới trước mặt cô cũng bước từng bước một, khẽ khàng, cẩn thận từng chút một, chỉ sợ bước mạnh một cái cô sẽ vỡ vụn.

An Tĩnh nhìn người đứng trước mặt mình với tâm trạng phức tạp.

Trần Thuật mặc bộ quần áo màu đen ướt sũng mồ hôi dính lên người, chứng toe cậu vừa mới vận động mạnh. Mái tóc ướt đầm mồ hôi rũ sang hai bên, mồ hôi nhỏ thành giọt chảy xuống trán.

Cậu nhìn cô với ánh mắt thâm trầm, một bên mép tím bầm, nhìn thoáng qua là nhận ra ngay.

Trần Thuật nhếch miệng cười, khẽ hỏi: "Sao em lại đến đây?"

Gió thổi xào xạc, đêm tối mùa hạ, ngay cả không khí cũng có vị ngọt.

An Tĩnh không nói gì. Cô cúi đầu lấy một miếng băng urgo trong cặp, đưa cho cậu.

Trần Thuật cứ đứng đó nhìn từng động tác của cô, không hề nhúc nhích, hai người đứng cách nhau khoảng một mét, đây là lần họ đứng gần nhau nhất kể từ khi lên lớp mười hai, cậu không bỏ qua một động tác nào của cô, khắc sâu trong lòng

Cậu cup mắt xuống, nhìn một lúc đo là một miếng băng urgo bình thường.

Cậu đưa tay cầm lấy, thản nhiên nhếch nhếch miệng, cảm thấy hơi đau, những vết thương nhỏ thế này vốn dĩ cậu cũng không bận tâm.

Có điều đây là miếng urgo cô đưa cho, cậu xé vỏ, dán lên khoe miệng.

--

Rõ ràng cô đã cảnh cáo bản thân phải kìm chế.

Nhưng khi ngồi trên xe, đi qua sân bóng rổ ngoài trời này, khoảng thời gian quen thuộc, địa điểm quen thuộc, cô vẫn bất giác bảo ông An Hướng Dật dừng xe.

Không ngờ cậu đang ở đây thật.

Cô sắp phải đi rồi, không có nhiều thời gian. An Tĩnh mở miệng, muốn nói với cậu rất nhiều rất nhiều chuyện.

Mọi lời nói đều đã đến bờ môi, nhưng cuối cùng cô chỉ khẽ nói một câu: "Trần Thuật, sau này đừng đánh nhau nữa."

Trần Thuật không cần suy nghĩ, đáp lại: "Được."

Cô biết những gì đã hứa với cô, cậu tuyệt đối sẽ không nuốt lời. An Tĩnh cup mắt, ngón tay khẽ cử động.

Những lời nói ra bay theo làn gió ấm áp. Giọng cô chậm rãi: "Em đã nghe lời anh, chú ý ăn uống, chú ý nghỉ ngơi, vì thế anh cũng phải chăm sóc bản thân thật tốt..."

Đừng có suy sụp như vậy nữa, những gì anh nói với em, em đều làm được rồi. Nhưng vì sao bản thân anh lại không chịu tuân thủ.

Trần Thuật có cảm giác như tim mình bị bóp nghẹt, cậu cười, "Được."

An Tĩnh gật đầu.

Hai người im lặng nhìn nhau.

Cô khẽ cất bước, quay người đi về phía chiếc xe đằng sau.

Trần Thuật lặng lẽ nhìn cô.

Chiếc xe phóng đi xa dần.

Trần Thuật ngậy người một lúc, cậu rảo bước đi về phía đám Tổng Tư.

Tổng Tư vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, cậu ta nhìn thấy An Tĩnh chủ động tới tìm, tưởng rằng hai người có cơ hội tái hợp, vì thế cứ luôn mồm hỏi: "Hai người làm lành chưa, làm lành chưa?"

Ai ngờ Trần Thuật bước tới chỉ cúi đầu cầm áo khoát và điện thoại lên, nhìn có vẻ muốn đi về. Tổng Tư vội hỏi: "A Thuật, ông đi đâu vậy? Không chơi bóng rổ nữa à?"

Trần Thuật ừ một tiếng, khẽ nói: "Về nhà thôi, còn rất nhiều bài tập phải làm."

Về nhà làm bài tập?

Mọi người xung quanh đều vô cùng sửng sò.

Ông là học sinh ưu tú sao, sao đột nhiên lại muốn làm bài tập về nhà.

Không đúng, Trần Thuật đúng là học sinh ưu tú thật. Không phải, trọng tâm không phải là cái này, rốt cuộc An Tĩnh đã nói gì mà khiến Trần Thuật thay đổi chỉ trong một giây như vậy, vẫn là An Tĩnh lợi hại.

Những tháng ngày của lớp mười hai đều bị việc học lấp đầy. Thực ra thời gian trôi qua rất nhanh.

Các kỳ thi liên tiếp ập tới, hoàn toàn không có thời gian để thở.

Những ngày sau đó, An Tĩnh và Trần Thuật không nói chuyện với nhau lần nào nữa, chỉ thỉnh thoảng gặp nhau ở những nơi như sân vận động, tiệm tạp hóa, nhưng cũng chỉ là lướt qua, không ai dừng bước.

Thi tháng, thi giữa kỳ, thi thử đại học. Sách vở chất như núi trên bàn học, báo bảng khích lệ tinh thần học sinh ở cuối lớp, ngày nào giáo viên chủ nhiệm cũng nhiệt tình động viên các học sinh, lại còn lịch đếm ngược mỗi ngày lại bớt đi một ngày, như muốn nói thời gian không còn nhiều nữa.

Các dạng bài khác nhau làm hết lần này đến lần khác, học thêm đủ thứ, ngày nào cũng rất mệt, cô để cho trái tim mình lắng xuống, bình tĩnh lạnh lùng, lao đầu vào học như tự ngược đãi bản thân mình.

Có lúc quả thực cảm thấy quá chán, cô liền ra sân vận động, đeo tai nghe một mình đi dạo hết vòng này đến vòng khác.

Mỗi buổi tối, khi không ngủ được, cô lại ôm gối lặng lẽ nhìn ra bầu trời đêm bên ngoài cửa sổ, đếm các vì sao, đếm mãi đếm mãi rồi lại quên đã đếm được bao nhiêu ngôi, lại phải đếm lại từ đầu.

Ngày hôm sau lại học hành bình thường.

Ngày tháng cứ chậm chậm trôi đi trong yên bình như thế.

--

Đêm trước ngày thi đại học.

Cô nhận được một tin nhắn, ngây người nhìn rất lâu.

"Cố lên."

Đã bao lâu rồi? Cô cũng không biết.

Ngón tay cô khẽ chạm lên màn hình, chỉ lẳng lặng nhấn lại một câu anh cũng vậy.

Hãy để chúng ta cố gắng hết sức để không phải hối tiếc.

--

Ngày thi đại học.

Thực ra cô có chút khó chịu trong người, mấy ngày trước bị cảm và ho, đã mấy ngày rồi mà không khỏi, ngày nào cũng phải uống thuốc, bà Lục Mỹ Hoa vô cùng lo lắng nhưng chẳng có cách nào khác.

Cô chỉ có thể chịu đựng cảm giác ngứa rát trong cổ để làm bài thi, cố gắng không làm ảnh hưởng tới các bạn cùng phòng, lúc nào không thể nhịn được thì che miệng khẽ ho vài tiếng.

Hai ngày thì hoàn toàn kết thúc.

Tiếng chuông kết thúc môn tiếng Anh cuối cùng vang lên.

An Tĩnh không về ngay, cô cầm bút ngồi yên tại chỗ, ngây người rất lâu, ánh sáng bên ngoài cửa sổ hắt vào, chiếu lên bàn tạo ra những việc nắng loang lổ.

Rèm cửa bay bay theo gió, hương hoa thoang thoảng.

An Tĩnh ngồi im không nhúc nhích rất lâu, chỉ thỉnh thoảng ho một tiếng, bóng râm bao trùm đầy mắt.

Trong đầu vô cùng bình tĩnh.

Cuối cùng đã qua rồi.

Cuối cùng tất cả đã kết thúc.

--

Hôm ấy trong thư phòng, bà Lục Mỹ Hoa hỏi: "Con đã nghĩ kỹ chưa?"

An Tĩnh cup mi xuống: "Trước khi kết thúc kỳ thi đại học con sẽ không tiếp xúc với cậu ấy nữa."

Bà nhìn dáng vẻ của An Tĩnh giống như mất hết hồn vía, không còn sức sống, bà có chút không nhẫn tâm, dịu dàng nói: "An Tĩnh, mẹ làm như vậy là muốn tốt cho con, lớp mười hai là giai đoạn quan trọng nhất trong cuộc đời của con, làm sao có thể để chuyện này hủy hoại con được, nghe lời mẹ, sau khi kết thúc kỳ thi đại học, mẹ sẽ không ngăn cản con nữa."

An Tĩnh từ từ ngược mắt lên, khẽ cười một tiếng: "Vâng ạ."

Rời khỏi phòng thi, cô đi ra nắng, nheo mắt lại, ngẩng đầu nhìn bầu trời, ánh nắng chói mắt.

Cảm giác xiềng xích trên người cuối cùng đã được gỡ bỏ.

Xung quanh ồn ào huyên náo, mọi người đều đang thảo luận đề thi, một số người buồn bực không vui, một số người vui tươi hơn hở, một số người vừa khóc vừa ra khỏi phòng thi, giải tỏa mọi áp lực.

Mỗi người một biểu cảm.

--

Sau khi thi đại học xong, cô không đi đâu cả, cũng không bận tâm tới ai. Đầu tiên là ở nhà ngủ mấy ngày, ăn xong lại ngủ, ngủ xong lại ăn, đầu óc mụ mị rất lâu. Ngay cả xương cốt cũng đã rời, An Nguyệt cũng không đánh thức cô dậy được.

Cô không cần phải học bài nữa, không cần phải làm những đề thi mẫu đã luyện hàng trăm hàng nghìn lần, không cần phải học hành vất vả nữa, trong lòng cảm thấy trống rỗng, giống như bỗng chốc được thả lỏng vậy.

Ngày này qua ngày khác ở lì trong nhà. Về sau Kỳ Nguyên gọi điện rủ cô ra ngoài.

Mặc dù sau khi lên lớp mười hai, hai người không học cùng lớp, nhưng bình thường vẫn liên lạc với nhau, tính cách sở thích của hai người đều giống nhau, là bạn bè thân thiết.

Hai người gặp nhau chơi đùa một lúc, sau đó vào một cửa hàng bánh ngọt ngồi xuống, nghỉ ngơi.

Đột nhiên điện thoại đổ chuông.

An Tĩnh cúi đầu nhìn là An Nguyệt. Cô nghe điện thoại, lặng lẽ nghe rất lâu, giọng An Nguyệt ở đầu dây bên kia rất to, rất kích động, cô ấy nói rất nhiều, như thể có hàng ngàn hàng vạn lời muốn nói, cuối cùng nói:

"Chúc mừng em, An Tĩnh."

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 63: Thủ Khoa

An Tĩnh cúp điện thoại. Cô thần thờ nhìn đồ ngọt trước mắt, vẻ mặt có chút mơ màng.

Kỷ Nguyên cảm thấy lạ, cô ấy hỏi: "Sao thế?"

An Tĩnh từ từ đưa mắt nhìn cô ấy, một lúc sau mới khẽ đáp: "Có kết quả rồi."

An Nguyệt nói cho cô biết điểm thi của cô qua điện thoại...

Cô không ngờ mình lại làm bài thi tốt như vậy. Thậm chí ngày thi hôm ấy, sức khỏe của cô không được tốt lắm. Cô tưởng thành tích cũng chỉ bình thường thôi. Có điều, không ngờ lần này thật sự đã phát huy vượt khả năng của mình.

Trong nhà đã sôi sục cả lên. Lúc đầu là giáo viên trong trường tươi cười gọi điện thoại tới nhà thông báo kết quả thi, nói rằng lần này An Tĩnh đứng thứ hai khối tự nhiên của thành phố A, bà Lục Mỹ Hoa còn tưởng là báo nhầm tên, sau đó kiểm tra lại mấy lần, kết quả đúng là An Tĩnh.

Khi ấy bà cảm thấy như có pháo hoa bùng nổ trong đầu, tâm trạng vô cùng xúc động.

Mặc dù khi thi thử, thành tích của An Tĩnh dần dần nâng lên, thường xuyên đứng trong top đầu của lớp, nhưng không ai có thể

ngờ rằng lần này An Tĩnh lại thi tốt như vậy. Vượt xa sự mong đợi của tất cả mọi người.

Lúc nói chuyện trong điện thoại An Nguyệt cũng hết sức xúc động, nhạc nền là tiếng dạn dò sốt sắng của bà Lục Mỹ Hoa, bảo An Tĩnh nhanh chóng về nhà.

An Tĩnh cũng không có tâm tư nào ở bên ngoài nữa.

Cô và Kỷ Nguyên chia tay nhau ở ga tàu điện ngầm, lúc quay người bước đi, Kỷ Nguyên gọi tên cô.

An Tĩnh ngoảnh lại: "Sao vậy?"

Kỷ Nguyên cười nói: "Minh rất ngưỡng mộ cậu."

An Tĩnh ngạc nhiên: "Ngưỡng mộ mình cái gì."

Kỷ Nguyên lắc đầu, bước tới ôm cô một cái: "Chúc mừng các cậu."

Chỉ là rất ngưỡng mộ tình yêu của hai người. Từ đầu đến cuối, có đầu có cuối. Không ai từ bỏ, ai cũng cố gắng nỗ lực.

An Tĩnh sửng người, cũng ôm lại cô ấy.

Chỉ là cô để ý thấy, Kỷ Nguyên nói là chúc mừng các cậu, chứ không phải là chúc mừng cậu.

Kỷ Nguyên buông tay, lùi lại vài bước, vẫy tay với cô: "Cậu mau về nhà đi, mọi người ở nhà chắc đang đợi cậu đấy, sau này còn rất nhiều thời gian để chúng mình gặp nhau, cậu đừng ở lì trong nhà nữa nhé."

An Tĩnh gật đầu: "Ừ."

Sau khi cô về nhà, bà Lục Mỹ Hoa vừa cúp điện thoại, cười tới mức không ngậm được miệng. Thành tích của hai cô con gái đều tốt như vậy, với thành tích của hai người vào đại học A hoàn toàn không có vấn đề gì, điều khiến bà ngạc nhiên nhất là thành tích của An Nguyệt. Lần này, sau khi có kết quả thi, bà đã yên tâm được rồi. Bà lại tiếp tục gọi điện thoại.

An Tĩnh lắc đầu không nói gì.

Buổi tối, An Tĩnh tắm rửa xong, thư thái ăn hoa quả trong phòng khác, vừa ăn vừa chăm chú xem phim truyền hình chán phèo, vừa củ chuối vừa buồn cười, cô xem không chớp mắt, bật cười thành tiếng.

An Nguyệt đi tới bên cạnh cô, chiếc sofa chùng xuống, cô ấy cũng ăn hoa quả.

Im lặng một lúc.

"An Tĩnh."

"Hả?" An Tĩnh nhìn chằm chằm vào màn hình tivi, không chớp mắt.

"Chuyện là."

Thực ra An Nguyệt rất muốn nói ra, cô dè dặt nhìn An Tĩnh một cái, thì thầm hỏi: "Em có biết thủ khoa khối tự nhiên của thành phố A năm nay là ai không?"

"Là ai?" An Tĩnh hỏi vẻ rất không quan tâm rồi cắn một miếng táo."

Cũng là học sinh trường mình."

"Ồ." An Tĩnh tiếp tục nhai hoa quả trong miệng, khẽ đáp một tiếng.

An Nguyệt im lặng rất lâu không nói gì.

An Tĩnh không nghe thấy câu trả lời nên cảm thấy có chút kỳ lạ, bỗng nhiên hàng mi của cô run run, chợt nghĩ ra điều gì đó, lòng cô thất lại, tay cầm chặt chiếc đĩa, hơi thở có chút gấp gáp.

An Nguyệt không vòng vo nữa, nói tiếp: "Là Trần Thuật..."

An Tĩnh khựng lại, nghe thấy cái tên này cảm giác như đã cách hàng thế kỷ. Thực ra cô không cố tình nghe ngóng thành tích và tin tức của cậu. Cô tin cậu cũng như vậy.

Bởi vì hai người họ đều đang kiên nhẫn chờ đợi điều gì đó.

An Nguyệt bĩu môi, nói với vẻ ngưỡng mộ: "Hôm nay lúc cô giáo gọi điện tới thông báo thành tích, lại còn đặc biệt nói về Trần Thuật lớp A1 bên cạnh. Cậu ta không chỉ là thủ khoa khối tự nhiên của trường mình, mà còn là thủ khoa khối tự nhiên toàn thành phố, thành tích đó của cậu ta thật đúng là, năm nay đề toán khó như thế, vậy mà cậu ta được điểm tối đa... Chị đoán, điện thoại nhà cậu ta cũng sắp cháy máy rồi, không biết cậu ta sẽ chọn trường nào, nghĩ tới việc thua cậu ta, thật không cam tâm."

Cô ấy nói rất nhiều, bỗng nhiên dừng lại, hồi hộp quay sang nhìn thanh tịnh, cảm thấy có phải là mình đã nói quá nhiều hay không.

Nhưng nhìn thấy An Tĩnh tiếp tục xem tivi, không có biểu cảm gì cả.

Không biết vì sao cô lại thờ dài.

Cái thứ gọi là tình yêu quá khó, cô lựa chọn cái chết chứ không yêu.

Mấy ngày sau họ tới trường điền nguyện vọng.

Ngoài cổng có một số báo đài và phóng viên. An Tĩnh sợ phiền phức, âm thầm lặng lẽ tránh đi.

Trên đường đi, dù là giáo viên hay học sinh, tất cả mọi người đều chúc mừng họ, đặc biệt là chúc mừng An Tĩnh, tất cả đều không ngờ một người bình thường kín đáo ít nói như cô lại tiến bộ vượt bậc như vậy ở lớp mười hai. Thành tích cuối cùng thậm chí còn vượt hai ngọn núi lớn là An Nguyệt và Thẩm Thư Quân. Điều này khiến giáo viên chủ nhiệm lớp A2 nở mày nở mặt.

Đến giờ cô ấy vẫn còn cười toe toét.

Kỷ Nguyên cũng tới, mấy người bạn họ trò chuyện với nhau một hồi, biết được cô ấy thi cũng rất tốt, An Tĩnh cảm thấy yên tâm. Lúc một mình cô đi nộp nguyện vọng, vô tình nghe thấy mấy bạn nói chuyện.

Một bạn dựa lưng vào lan can nói: "Thành tích của Trần Thuật lần này đúng là quá khủng, chẳng phải hồi lớp mười hai có lần cậu ta đánh người hay sao, còn tưởng là cậu ta biến thành du côn rồi, nào ngờ vừa mới thi xong, ngôi vị quán quân của cả khối vẫn là cậu ta. Thật đúng là nam thần học giỏi."

Một bạn khác nói đầy vẻ mong chờ: "Này, khi nào Trần Thuật tới nộp nguyện vọng vậy? Mình thật sự rất muốn gặp thủ khoa khối tự nhiên của thành phố A, chúng ta cũng thấy tự hào lắm, thành tích tốt như thế, gia đình thì khá giả, lại còn đẹp trai nữa, thật là quá chất!"

"Hừ, đừng có nằm mơ nữa, mình nghe người ta nói hình như buổi sáng cậu ta tới rồi, sau đó đám Tổng Tư cũng tới cùng, nộp xong một cái là đi luôn, không quan tâm tới ai cả, ngầu lắm."

"Này, nghĩ lại thực ra ngưỡng mộ An Tĩnh thật đấy, ba năm cấp ba Trần Thuật chỉ thừa nhận An Tĩnh là bạn gái của cậu ta. Mặc dù sau đó chia tay..."

An Tĩnh nghe tới đó thì không nghe nữa. Cô đi thẳng vào văn phòng, nộp nguyện vọng cho giáo viên. Bên trong có rất nhiều học sinh, ồn ào náo nhiệt. Cô giáo thấy cô tới, có vẻ vui mừng lắm, cô giáo nhận tờ phiếu nguyện vọng, liếc nhìn qua, khuôn mặt liền lộ vẻ kinh ngạc.

Cô ấy âm thầm liếc nhìn theo bóng An Tĩnh.

Bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, liền mỉm cười, thanh xuân thật là tuyệt.

Những ngày sau đó, tất cả họ hàng thân thích bất kể gần xa đều liên tục gọi điện thoại tới chúc mừng. Ngày nào cũng vô cùng náo nhiệt.

Bà Lục Mỹ Hoa chỉ thiếu nước đốt pháo để thông báo với tất cả thiên hạ mà thôi.

Ông An Hương Dật ngày nào cũng khoe khoang ở công ty, gặp ai cũng kể chuyện con gái mình, lần nào cũng nói rất lâu. Có điều ông vẫn rất lý trí, biết điểm dừng.

Còn An Tĩnh vẫn ăn uống nghỉ ngơi như bình thường.

Thời gian rảnh rỗi thì đi ra ngoài dạo phố cùng An Nguyệt và Kỳ Nguyên, mua quần áo, kem dưỡng da gì gì đó.

Hôm ấy, cô và An Nguyệt về nhà, chiếc túi trên tay đựng bánh ngọt và đồ ăn vặt mua ở cửa hàng bánh ngọt lúc dạo phố. Hai người vừa cười nói vừa đi vào.

Đi bộ nhiều nên thấy hơi mệt. An Tĩnh vốn định lên phòng nghỉ ngơi, nhưng bà Lục Mỹ Hoa lại gọi cô lại.

An Tĩnh đi tới. Bà nhìn cô với tâm trạng phức tạp, một lúc sau mới thốt ra bà tiếng.

"Vì sao vậy?"

Bà không nói ra nửa câu sau.

An Tĩnh có dự cảm, cô cúi đầu, trên bàn lờ hai tờ giấy báo trúng tuyển đại học. An Nguyệt cũng tò mò đi tới, cô liếc nhìn tờ giấy trên bàn, bỗng chốc nhú mày, vẻ mặt phẫn khích, một tờ là của cô, giấy báo trúng tuyển vào đại học A.

Cô cầm lên xem, sau đó quay sang nhìn thấy giấy báo trúng tuyển của em gái, sửng người một lúc, lập tức quay sang nhìn An Tĩnh.

An Tĩnh cup mắt, tay sờ vào một góc của tờ giấy báo trúng tuyển.

Tất cả mọi cảm xúc đều ẩn giấu trong đôi mắt.

Bà Lục Mỹ Hoa cau mày, không to tiếng, chỉ hơi ngập ngừng: "Vì sao không nghe lời mẹ, vì sao... không chọn đại học A?"

An Tĩnh từ trước tới nay chưa từng phản đối việc thi vào trường đại học A, vì thế bà tưởng rằng cô vào đại học A là chuyện chắc như đinh đóng cột. Hơn nữa đại học A cũng là trường cũ của bà, lại cách nhà rất gần, cũng là trường nổi tiếng số một số hai cả nước.

Bà hoàn toàn không thể ngờ...

"Mẹ, con đã nghe lời mẹ rồi." An Tĩnh cụp mắt nhìn tờ giấy báo trúng tuyển đại học trên bàn, khẽ nói: "Từ nhỏ đến lớn, mẹ bảo con làm cái gì con đều làm cái đó, mẹ bảo con... lớp mười hai không được tiếp xúc với cậu ấy nữa, con cũng làm được rồi. Nhưng, mẹ biết không, một năm qua con không hề thấy vui chút nào, ngày nào con cũng ép mình học bài, đó là điều mẹ muốn hay sao?"

Bà Lục Mỹ Hoa sững sờ nhìn con gái của mình.

"Mẹ, lần này con thật sự không thể nghe lời mẹ được nữa." An Tĩnh hít sâu một hơi, giọng nói rất kiên định, cô nói từng câu từng chữ: "Con biết mình đang làm gì, con cũng biết bản thân mình muốn gì, thứ quan trọng con sẽ nắm thật chặt trong tay, sẽ không từ bỏ nữa."

Tâm trạng bà Lục Mỹ Hoa vô cùng rối bời, lần đầu tiên bà cảm thấy thái độ cứng rắn của mình với con gái trước đây liệu có phải đã làm sai hay không.

Hai đứa con gái trong nhà, bà đều muốn tốt cho các con, vì thế yêu cầu rất nghiêm khắc, không cho phép có sai sót.

Nhưng sự thay đổi của An Tĩnh, bà cũng nhìn thấy rất rõ, hồi ấy, tối nào cô cũng ngủ muộn hơn An Nguyệt, dường như ngoài việc học, không còn việc gì khác quan trọng cả. Nụ cười cũng càng ngày càng ít.

Bà bám vào tay vịn sofa, run rẩy đứng dậy, thở dài một tiếng: "Thôi tùy con."

Con gái đã lớn thật rồi.

Bà bước từng bước rất chậm lên cầu thang.

An Nguyệt cúi đầu nhìn tờ giấy báo trúng tuyển đại học ấy, chỉ cảm thấy vừa chua xót vui mừng.

Cô dang rộng hai tay ôm An Tĩnh thật chặt. An Tĩnh sửng người, cũng vòng tay ôm chị gái. Từ trước tới nay hai người họ chưa từng xa nhau. Nhưng lúc này đã cảm nhận được mùi vị của sự chia ly.

An Nguyệt vỗ vai cô, khẽ thì thầm bên tai:

"Vẫn là câu nói ấy, chúc mừng em An Tĩnh!"

Những thứ em muốn làm, chị đều ủng hộ em.

Hãy là chính mình nhé.

An Tĩnh bật cười, trong đôi mắt lấp lánh những vì sao.

Quay về phòng ngủ ngồi một lúc, An Tĩnh lúc thì đọc tạp chí lúc lại ăn chút đồ ngọt, không biết làm gì cả.

Cô nhìn tờ giấy báo trúng tuyển đại học đặt ngay ngắn trên chiếc bàn ngăn nắp, bản thân có chút lơ đãng không tập trung. Cứ như

thế đến tối lúc nào không hay.

Cô ăn cơm rồi lấy quần áo đi tắm rửa, sau đó cô nằm xuống giường.

Trong phòng tối om. Chỉ có ánh trăng thừa thớt bên ngoài cửa sổ chiếu vào.

Cô xoay người, trần trọc rất lâu không ngủ được. An Tĩnh quyết định ngồi dậy, suy nghĩ một lúc, đứng dậy đi dép đi trong nhà, rồi lại thay một bộ quần áo đơn giản, sau đó lấy điện thoại các thứ.

Cô mở cửa phòng ngủ, bố cô đang ngồi xem tivi ở phòng khách, chốc chốc lại phát ra tiếng cười, nghe thấy tiếng động liền quay đầu lại, nhìn thấy An Tĩnh có vẻ định ra ngoài, thế là buột miệng hỏi: "Tĩnh Tĩnh, đi đâu đấy?"

An Tĩnh chững lại, cô nói: "Con ra ngoài đi dạo."

Ông An Hướng Dật cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, thấy thời gian cũng không phải là quá muộn, thế là lại hướng sự chú ý lên màn hình tivi, chỉ dặn: "Thế thì về nhà sớm một chút nhé, đừng ở bên ngoài quá khuya."

Con gái cũng lớn rồi, làm bố mẹ cũng không nên quản con nghiêm quá. Dù sao thì ông nghĩ như vậy.

An Tĩnh gật đầu.

Cô đi trên đường, cảm thấy rất nhẹ nhõm. Nhìn về phía trước, bước chân nhẹ nhàng, giẫm lên những hòn đá nhỏ dưới đất, hứng làn gió đêm mát mẻ, cảm giác mới rất dễ chịu làm sao.

Suốt đường đi đều vô cùng yên tĩnh.

Chốc chốc cô lại nhìn lên bầu trời, ngắm nhìn ánh trăng bàng bạc. Đi tới đâu mặt trăng cũng đi theo cô, dường như không còn cảm giác cô đơn một mình nữa.

Gió đêm mát mẻ thổi tới. Đường phố phía xa vô cùng huyền ảo, tiếng người nói ồn ào, ánh đèn neon lấp lánh.

Cô lại đi tới bên con sông ấy, cùng một địa điểm, chỉ là tâm trạng hoàn toàn khác so với một năm trước đây. Cô vẫn còn nhớ, hồi ấy khi đi ngang qua đây, trong lòng chỉ cảm thấy hổ thẹn và bất lực, khóc suốt trên đường tới đây.

Đi mãi đi mãi, cô dừng bước, sửng người nhìn về phía trước, ánh mắt run rẩy, người khẽ lắc đầu, trong lòng trào dâng cảm giác chua xót không thể kìm nén được.

Chỉ thấy sợ hãi, may mà cô đã đến.

Cùng một địa điểm, cùng một thời gian, dường như không có gì thay đổi cả. Cậu vẫn ngồi trên chiếc ghế gỗ ấy, tư thế cũng không thay đổi. Trong cùng một đêm tối như thế này, dáng vẻ điềm tĩnh lạnh lùng.

Cô sợ rằng đó là ảo giác, không dám bước tới gần.

Nhưng rất lâu sau, cậu không hề biến mất.

An Tĩnh nín thở, cất bước đi về phía cậu.

Mỗi bước đi đều rất khẽ, cô có cảm giác, hình như những ngày tháng của lớp mười hai đều chưa từng xảy ra, hai người họ vẫn là

họ như trước đây, vẫn là những học sinh trốn bố mẹ đắm chìm trong tình yêu ngọt ngào.

Cô đã trải qua từng đêm như thế nào, chỉ nghĩ thôi cũng không dám nghĩ.

Trần Thuật ngồi ở đó, tựa lưng vào ghế.

Cậu nhìn về phía xa, không hề phát hiện ra cô, khuôn mặt nhìn nghiêng gầy đi nhiều, ánh mắt trầm tĩnh.

Ngón tay thon dài đặt lên đùi, hình như đang cầm cái gì đó. Dường như không hề bận tâm tới mọi thứ xung quanh, cứ ngồi ẩn mình trong bóng tối như thế.

An Tĩnh đi tới sau lưng cậu.

Hình như Trần Thuật đã nhận ra, cậu khẽ cử động, đang định quay người lại.

An Tĩnh không cho cậu cơ hội, chậm chậm cúi người vòng tay qua cổ cậu từ phía sau.

Đôi vai của Trần Thuật rất vững chãi.

Cô gục mặt dưới vành tai của cậu, da cậu rất ấm, đến khi chóp mũi ngửi thấy mùi hương thanh mát quen thuộc, lúc ấy cô mới cảm nhận thấy cậu là thật.

Không ngừng siết chặt tay, ôm cậu thật chặt.

Trần Thuật không bỏ được tay cô ra, cặp mắt xuống, chỉ khẽ nháp môi:

"Em đến rồi."

Từ sau khi thi đại học xong, tối nào cậu cũng tới đây. Hóng gió, ngắm cảnh. Ngồi một lúc rồi về.

Nơi đây đối với cậu mà nói là nơi không thể không tới, là nơi mà trong lòng có chút không cam tâm. Nơi đây đã chia cắt hai người, những người non trẻ như họ hoàn toàn không đấu tranh gì cả, chỉ bình tĩnh lại, tập trung tâm sức nỗ lực để hoàn thiện bản thân.

An Tĩnh gật đầu.

Bỗng nhiên Trần Thuật mỉm cười, nhẹ nhàng nói: "Đợi em lâu lắm rồi."

An Tĩnh hít sâu một hơi, lông mi ươn ướt, giọng nói sục sục vang lên.

"Trần Thuật, chúng mình có thể cùng nhau vào đại học rồi."

Không uống công họ đã nỗ lực hết sức những ngày tháng đó.

Hai người chưa từng xa nhau.

Tờ giấy báo trúng tuyển đại học trên tay hai người, ở chính giữa là tên cùng một trường học.

Đại học S

Chính thức hết ngược bà con nhe.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 64: Xa Nhau Lần Nữa, Em Muốn Lấy Mạng Anh Sao

Những vì sao thưa thớt trên nền trời mỏng manh, gió thổi cành cây đung đưa theo gió, những ngọn đèn đường rực sáng ở đằng xa nối tiếp nhau không ngừng.

Một lúc sau, Trần Thuật lên tiếng: "Lại đây."

An Tĩnh ngẩng đầu: "Hả?"

"Em ở sau lưng anh, anh không nhìn thấy em." Trần Thuật nghiêng đầu hừ một tiếng, ngưng ngưng nói.

Không nhìn thấy cô trong lòng rất ngứa ngáy.

An Tĩnh chớp chớp mắt, sau đó ngoan ngoãn đi vòng ra trước mặt cậu, ngồi xuống bên cạnh cậu. Từ khoảnh khắc cô di chuyển, Trần Thuật luôn chăm chú nhìn cô, ánh mắt bám chặt lấy cô, không hề rời xa.

An Tĩnh không ngồi quá gần, giữ khoảng cách nhất định với cậu.

Cả hai đều ngây người.

Vẫn là Trần Thuật hành động trước, cậu nhẹ nhàng nắm tay cô, làn da ấm áp, mười ngón tay đan vào nhau, khẽ hỏi: "Sao tối nay em lại ra ngoài?"

An Tĩnh thả lỏng người, tâm trạng rất thoải mái: "Không ngủ được, nên ... ra ngoài đi dạo."

Trần Thuật nghe vậy khẽ nhướn mày, uể oải nói: "Anh cũng không ngủ được."

Chuyện tối nào cũng tới đây, thực ra cũng không cần nói với cô.

Buổi tối mùa hạ, thỉnh thoảng lại có tiếng côn trùng vang lên.

Trần Thuật đặt bàn tay đang nắm tay cô lên đùi mình, cụp mắt xuống, chậm chậm vuốt ve, lúc thì sờ nắn ngón tay gầy guộc của cô, lúc lại vuốt ve làn da của cô, cảm mãi không thấy chán. Dường như có thể ngồi chơi một mình rất lâu vậy.

An Tĩnh nhìn dáng vẻ ấy của cậu, mỉm cười. Thực ra khi gặp mặt có rất nhiều điều muốn nói với cậu, muốn nói một năm qua bản thân buồn bã như thế nào, không nhìn thấy còn đỡ, nhưng rõ ràng ngày nào cũng nhìn thấy nhưng lại phải vờ ra vẻ không có chuyện gì xảy ra.

Đây là chuyện giày vò nhất.

May mà tất cả đều đã qua.

Thực ra cũng không là gì cả. Có những người yêu xa bảy, tám năm chẳng phải cuối cùng vẫn tốt đẹp hay sao.

Chỉ là hai người họ vừa hay gặp phải ngã rẽ lớp mười hai mà thôi.

May mà kết cục có thể coi là viên mãn.

"Đúng rồi, em vẫn chưa nói chúc mừng anh."

An Tĩnh mỉm cười tinh nghịch với cậu, nheo mắt lại, cố tình nói từng câu từng chữ: "Em đã nghe nói rồi, thủ khoa khối tự nhiên tiếng tăm lừng lẫy thành phố A."

Trần Thuật cau mày không biết nói gì, bóp lòng bàn tay cô một cái, mặc dù vậy vẫn không nở mạnh tay, chỉ bóp rất nhẹ rất nhẹ, cậu nói: "Em còn trêu anh à?"

An Tĩnh rút tay lại, cười nói: "Không trêu nữa."

Cô lấy mũi chân di di xuống đất, một lúc sau cô quay sang hỏi: "Có phải là lúc đầu điện thoại nhà anh bị gọi nhiều tới mức cháy máy không? Dù sao thì nhà em là như vậy, ngày nào cũng không ngớt điện thoại."

Trần Thuật lắc đầu vẻ không bận tâm: "Không biết, dù sao thì anh cũng không ở nhà."

Sau khi thi xong, cậu đã cảm thấy lần thi này chắc chắn điểm sẽ khá cao.

Kết quả về sau cậu biết điểm thi thông qua bố mình, chắc là đã có người gọi điện thông báo trước cho bố cậu. Bố cậu thực sự rất vui mừng. Vừa mở miệng ra đã hỏi cậu thích gì.

Điện thoại bị gọi tới cháy máy, không chỉ đám Tổng Tư, cả người quen và không quen đều gọi điện thoại tới, nói hết cái này đến cái nọ. Tới mức mà mấy hôm đó cậu thấy phiền tới mức không muốn mở máy.

Ngày đăng ký nguyện vọng, cậu tới trường nhưng bị chặn ở cổng, đủ các báo phỏng vấn, cậu không quan tâm, vào nộp nguyện

vọng luôn, sau đó đưa mắt kiểm tìm, không nhìn thấy cô đâu cậu liền ra về.

Ánh mắt trầm lắng của Trần Thuật hướng lên người cô, đôi môi mím chặt. Ánh mắt vô cùng chăm chú, giống như mặt hồ yên ả với những gợn sóng lấp lánh.

An Tĩnh nghiêng đầu, khẽ hỏi: "Sao vậy?"

Trần Thuật yên lặng, khẽ mấp máy môi, cậu kiểm chế hơi thở của mình, mím môi giây lát rồi khẽ nói: "Anh muốn ôm em."

Giọng nói bay đi theo gió, từ từ tan ra từng ngõ ngách trong đêm tối tĩnh lặng này.

Ấm áp tới mức khiến người ta say đắm.

An Tĩnh sững người, trong lòng có chút ghen ngào.

Ngữ khí của cậu hiếm khi nhỏ nhẹ như vậy, dường như muốn hỏi ý cô. Ngày trước, rõ ràng Trần Thuật lúc nào cũng cứng rắn, bá đạo. Muốn ôm cô thì sẽ ôm luôn, không hề hỏi ý kiến của cô, nhưng bây giờ...

An Tĩnh mím môi, không biết phải nói thế nào. Quyết định không nói gì cả, cô quay người sang, tụt tay khỏi bàn tay của cậu. Trần Thuật cúi đầu nhìn, có chút không vui.

An Tĩnh nghiêng người dựa sát lại, ôm chặt lấy cậu, tựa đầu lên vai cậu, giọng nói nhẹ nhàng nhưng kiên định: "Ôm đi, đừng hỏi."

Đừng sợ, Trần Thuật. Em ở đây, em sẽ không đi đâu cả.

Trần Thuật cử động, chầm chậm đặt tay lên vùng eo mảnh mai của cô.

Cô ở ngay trước mặt, những lọn tóc ở bên má cứ quăn vào nhau không ngừng.

Không còn là tấm ảnh trong chiếc điện thoại lạnh lẽo, ngấm đi ngấm lại hàng ngàn hàng vạn lần. Cậu siết chặt hai tay, nhắm mắt lại cảm nhận lại một lần nữa mùi hương của cô.

Siết chặt tới mức muốn đưa cô vào trong xương cốt của mình, hòa tan vào trong máu mình.

An Tĩnh cười, gương mặt giãn ra. Tất cả mọi cảm xúc trong lòng cô đều được giải phóng, không cần hỏi gì cả, cũng không cần nói gì cả, cũng không cần phải thận trọng hỏi ý kiến và nghi ngờ nữa.

Khoảnh khắc này, cô biết Trần Thuật cũng đang nghĩ đến cô, cậu cũng giống cô.

Khoảng cách một năm, nói dài không phải là dài, nói ngắn cũng không phải là ngắn, thực ra cả hai đều có một chút cảm giác xa lạ, cho dù là lời nói hay hành động đều có chút thăm dò.

Cậu cũng có chút e dè, sợ sệt, rất nhiều tâm tư thầm kín, chỉ duy nhất một điều không thay đổi là từ đầu tới cuối trong lòng hai người đều nghĩ tới đối phương, nhớ nhung đối phương.

An Tĩnh cảm thấy may mắn, bởi họ có thể gặp nhau thời cấp ba.

Gặp nhau, yêu nhau, quá trình gian nan trắc trở, điều đó không quan trọng. Điều quan trọng nhất là cuộc sống của họ mới vừa bắt đầu.

Rất rất lâu sau, Trần Thuật nhẹ nhàng buông cô ra, cậu ở rất gần, cặp mắt nhìn cô, không biết cậu muốn làm gì.

An Tĩnh đỏ mặt, hàng mi run run, khoảnh khắc cô nhắm mắt lại, Trần Thuật dựa sát lại, hôn cô, lúc đầu nồng nhiệt đắm say như vũ bão, về sau trở nên nhẹ nhàng dịu dàng, giọng nói khàn khàn, cậu nói rất nhớ cô. Đêm nào cũng trần trọc không sao ngủ được.

Cô cũng vậy.

Trần Thuật ôm cô, khàn giọng hỏi: "Lạnh không?"

Thực ra ở đây gió thổi hơi mạnh, còn cô thì mặc áo cộc tay. Nhưng An Tĩnh lắc đầu: "Không lạnh."

Cơ thể Trần Thuật ấm nóng, hơi ấm không ngừng phả tới.

Hai mắt An Tĩnh ướt ướt, cô vùi đầu vào lòng cậu và nói: "Trần Thuật."

Trần Thuật ừ một tiếng, hôn lên đôi mắt của cô không biết chán, sau đó hôn lên mũi cô, rồi lại hôn đôi môi mềm mại của cô, dường như muốn lấp đầy tất cả mọi chỗ trống trong một năm qua.

"Chúng mình sẽ không bao giờ xa nhau nữa được không."

Trần Thuật hôn vành tai của cô, khẽ dừng lại, cau mày trầm giọng nói:

"Xa nhau lần nữa, em muốn lấy mạng anh sao?"

Sau khi ra khỏi nhà, cô và An Nguyệt tìm rất lâu mà không tìm thấy nơi tập trung.

Ánh nắng thiêu đốt, không khí oi bức. Mới đi được vài bước mặt đã lấm tấm mồ hôi.

An Tĩnh thấy càng đi càng hẻo lánh, cảm thấy có gì sai sai, nghĩ một lúc, quay sang hỏi người bên cạnh: "Chị, rốt cuộc chị có biết đường không đấy?"

An Nguyệt cau mày, cúi đầu nhìn điện thoại ngẫm nghĩ: "Đi theo đường này mà, không sai."

An Tĩnh thấy càng đi càng sai, cô không tìm được thò đầu vào nhìn bản đồ đường đi trong điện thoại, á một tiếng, dừng bước. Lúc ấy mới biết thì ra bọn họ đã đi ngược đường, vội vàng kéo áo An Nguyệt: "Chị, không phải đường này, là phía sau."

Cô thấy bó tay. An Nguyệt bề ngoài thì có vẻ vô cùng thông minh cao ngạo, thực ra rất nhiều chuyện thường tình trong cuộc sống cô ấy đều không biết. An Tĩnh vội kéo An Nguyệt chạy ngược lại, vừa chạy vừa nói:

"Chị ơi, không phải chúng ta sẽ là người đến cuối cùng đấy chứ?"

An Nguyệt không có thời gian nói chuyện: "Chắc... chắc là vậy."

An Tĩnh kéo cô quay lại đường lớn, rồi lại đi theo tuyến đường trên bản đồ, không lâu sau thì nhìn thấy một tòa nhà rất đẹp. Làn hợp lớp này, hai lớp A1 và A2 thuê chung một phòng lớn.

Trong lúc ấy, điện thoại của An Tĩnh báo có tin nhắn đến. Cô không có thời gian đọc, vội vội vàng vàng, chỉ sợ đến muộn.

Nhà hàng nằm trong khách sạn Hoa Âu, ở cửa có hai chú sư tử đá cao lớn uy nghiêm. Sàn nhà lát đá hoa màu đen, trông vô cùng sang trọng.

Từ xa cô đã nhìn thấy hình như ở cửa có mấy người quen. Còn có người vẫy tay với cô.

An Tĩnh nheo mắt nhìn, đứng ở cửa có Trần Thuật, Tống Tư, Châu Tề, mấy người bọn họ đang hút thuốc, buôn chuyện với nhau, do khoảng cách quá xa nên không nhìn rõ mặt.

Cô vội vàng chạy đế, sau đó thở hắt hắt.

Trần Thuật ngược mắt, chậm rãi dập tắt điếu thuốc.

Đôi lông mày nhíu lại, nhìn thấy bộ dạng hỏn hà hỏn hắt chạy không kịp thở của cô, cậu vồ vồ lưng cô, hạ thấp giọng nói: "Sao lại chạy tới đây, có mệt không?"

An Tĩnh xua xua tya, ý nói cô không sao.

Tống Tư nghênh ngang đứng bên cạnh, búng tàn thuốc lá, thông thả nói: "Phần lớn mọi người trong lớp đều tới rồi, chỉ chờ hai người thôi, vừa nhìn đã biết là lạc đường."

Hai người không nói gì, bên trong lại có tiếng nói cọt nhả vang lên.

"Đến rồi à? Thế thì vào đi, đứng một đống ở cửa làm gì."

Giọng nói này khiến An Nguyệt cau mày lại, hai mắt tròn tròn: "Cậu tới đây làm gì?"

Lục Cách cười: "Sao cứ nhìn thấy anh là như có mối thù sâu đậm vậy, anh là người nhà tới tham gia họp lớp, có vấn đề gì đâu."

An Nguyệt suy nghĩ một lúc: "Người nhà của ai?"

Lục Cách nhìn cô ý tứ sâu xa: "Em nói xem là người nhà của ai?"

Bên cạnh, An Tĩnh cúi đầu nhìn điện thoại, khẽ kêu lên một tiếng: "Thì ra lúc nãy anh nhắn tin cho em, em không kịp đọc."

Trần Thuật đưa tay lau mồ hôi trên trán An Tĩnh, khẽ nói:

"Ừ, thấy em chưa tới, còn định đi đón em."

Một đôi hai đôi đều như vậy. Tống Tư giả bộ ọe một tiếng, vẻ không thể chịu nổi: "Mấy người đừng làm tôi buồn nôn nữa được không, hết người này đến người khác, bắt nạt ai hả, hóa ra chỉ một mình chó độc thân như tôi đáng thương thôi."

Mấy hôm trước Tống Tư mới biết An Tĩnh và Trần Thuật cùng thi vào đại học S.

Khi ấy, lúc biết được tin này, cậu ta thấy đầu giật giật, sửng sò mãi không nói được lời nào, miệng há to tới mức có thể nhét vừa một nắm đấm. Cậu ta còn ngây ngô hỏi: "Hai người quay lại với nhau rồi à?"

Trần Thuật cau mày, liếc nhìn cậu ta với ánh mắt kỳ lạ: "Bọn tôi chưa từng chia tay nhau."

Tổng Tư tròn mắt. Cũng đúng, nếu không vì sao người ta lại cùng nhau đăng ký vào đại học S.

Thật không ngờ, Trần Thuật nhìn có vẻ cao ngạo không chịu khuất phục, mà lại có thể nghiêm túc vì một cô gái như vậy. Máy người anh em thân thiết như họ đều cảm nhận được.

Ngày nào cũng chán nản, suốt ngày chơi bóng rổ, lại còn đánh nhau vì An Tĩnh.

Đúng là Trần Thuật rất yêu An Tĩnh.

Châu Tề hứ một tiếng: "Điều đó có gì kỳ lạ đâu, hai người họ sao có thể chia tay được, tôi cảm thấy hai người họ chắc chắn sẽ ở bên nhau, bởi vì cả hai người thích nhau như thế cơ mà."

"Hứ, ông hiểu rõ như vậy, lúc đầu chẳng phải cũng lo lắng chết đi được sao?"

Châu Tề là người từng bước chứng kiến họ đến với nhau. Người đầu tiên phát hiện ra họ chính là cậu.

Một người từ trước tới nay không sợ trời không sợ đất như Trần Thuật lại vì cô ấy mà ghen tuông, vì cô ấy mà lén lút yêu đương hẹn hò, cậu không nở để cô ấy phải chịu tổn thương một chút nào, vì thế đã buông tay một năm.

Người thật sự đáng sợ thực ra là Trần Thuật. Cậu ta yêu sâu sắc như vậy, nhưng vẫn cam tâm chờ đợi vì tương lai.

Tổng Tư không muốn nhìn thấy bọn họ thân mật với nhau nữa, dù là thành đôi hay là chưa thành đôi, cậu ta xua tay. "Đi thôi, chắc là đồ ăn được bụng lên hết rồi đấy."

Đám An Tĩnh đẩy cửa đi vào khách sạn, hoàn toàn khác với vẻ oi bức bên ngoài, bên trong hơi lạnh phả tới mát lạnh, mát vào tận trong tim.

Họ đi tới trước phòng hai lớp A1 và A2 đặt, đẩy cửa bước vào, tiếng ồn ào bên trong im bật giây lát, mọi ánh mắt đều đồng loạt hướng về phía họ. Thấy thủ khoa khối tự nhiên tới, những tràng pháo tay và tiếng hò hét vang lên, chỉ thiếu mỗi tung hoa chúc mừng.

An Tĩnh là người cuối cùng đi vào.

Cô bỏ qua ánh nhìn của tất cả mọi người, từ sau khi cô xuất hiện tiếng hò reo bé dần rồi trở nên im lặng. Học sinh lớp A1, A2 chia thành rất nhiều bàn.

Mọi người ra sức đưa mắt ra hiệu với nhau, nghĩ bụng, chẳng phải là Trần Thuật và An Tĩnh chia tay nhau rồi sao. Vì sao bây giờ lại đi cùng nhau, người yêu cũ gặp nhau như vậy chẳng phải sẽ thấy khó xử sao. Dù mọi suy đoán hiện lên trong đầu họ, nụ cười trên khóe môi An Tĩnh cũng bị hiểu là đang cố gượng cười.

Thực ra An Tĩnh thật sự thấy hơi khó xử. Bước chân cô khựng lại, có chút ngập ngừng, nguyên nhân khó xử là bởi vì quả thực không biết nên đến bàn của lớp A1 hay đến bàn của lớp A2.

Quả thực nếu tính ra thì cô nên là người của lớp A2, nhưng cô đã từng học lớp A1 một năm, thân thiết với người của lớp A1 hơn một chút.

Có chút do dự, cô quay sang nhìn xem An Nguyệt đi đâu. Nhưng vừa ngước mắt lên đã phát hiện cô ấy bị Lục Cách kéo đi rồi, hai

người cứ vừa đi vừa hành chọi với nhau đến bây giờ vẫn chưa dừng lại. Cô thở dài một tiếng. Đột nhiên cổ tay bị ai đó nắm chặt.

Sau đó hình như có người làm đổ cốc nước, có người bị sặc nước bọt tới mức ho dữ dội vài tiếng, có người hít sâu một hơi.

Trong không khí tĩnh lặng, ngay cả tiếng đồng hồ tích tắc cũng có thể nghe thấy.

An Tĩnh sững người, theo cánh tay nhìn lên.

Trên đỉnh đầu vang lên giọng nói trầm thấp: "Đứng ngay ra đó làm gì, sao còn không qua đây?"

Trần Thuật nắm chặt cổ tay cô, mắt lạnh lẽo nhìn cô, như cười như không.

Giọng nói ẩn chứa tiếng cười, hoàn toàn không bận tâm tới ánh mắt xung quanh, cậu nắm tay cô, kéo cô tới bên một chiếc bàn tròn. Sau đó An Tĩnh bị cậu ấn vai ngồi xuống.

Còn bản thân cậu cũng thản nhiên ngồi xuống bên cạnh cô, cụp mắt rót nước cho cô.

Cô ngẩng lên nhìn, bàn này toàn là người quen.

Tổng Tư, Châu Tề, Hứa Gia Nghiệp, Lục Cách, An Nguyệt, còn có cả Kỷ Nguyên.

Vẻ mặt của họ vẫn bình thường.

Còn những người khác thì há miệng rồi lại ngậm miệng lại, hai mắt tròn tròn. Lúc bắt gặp ánh mắt của cô liền vội vàng né tránh.

An Tĩnh cười, cầm cốc nước trên bàn lên nhấp một ngụm. Dáng vẻ như không có chuyện gì xảy ra.

Đã tốt nghiệp lớp mười hai rồi. Mặc kệ cho bọn họ nghĩ thế nào thì nghĩ.

Có bạn thì thăm to nhỏ: "Này này, An Tĩnh và Trần Thuật lại ở bên nhau rồi à? Chẳng phải họ đã chia tay một năm rồi sao, tin đồn hình như còn nói là Trần Thuật đá An Tĩnh, xem ra... không giống lắm. Rốt cuộc là thế nào vậy?"

Một bạn khác có vẻ hiểu rõ hơn, giải thích: "Tin đồn hoàn toàn là vớ vẩn, nghe nói nguyện vọng của An Tĩnh là đại học S, sau đó Trần Thuật cũng chọn đại học S theo cô ấy, hẹn nhau từ trước rồi, hai người họ hoàn toàn không giống như lời đồn, chỉ là gia đình An Tĩnh không cho phép, vì thế hai người chia xa một thời gian."

Một đồn mười, mười đồn một trăm. Các bạn đều hết sức ngạc nhiên:

"Trần Thuật si tình như vậy sao."

"An Tĩnh lợi hại như vậy sao."

Trường đại học S cũng nổi tiếng như đại học A, cũng được coi là trường số một số hai trong cả nước. Thậm chí còn khó thi vào hơn. Thật không ngờ... Ánh mắt của các bạn khi nhìn An Tĩnh không khỏi có chút sùng bái.

Buổi họp mặt vô cùng náo nhiệt.

An Nguyệt ngồi cùng lại làm mặt lạnh, nhưng thỉnh thoảng vẫn nói chuyện với Lục Cách. Có lúc không biết Lục Cách làm gì mà lại

khiến An Nguyệt phát cáu.

Bọn họ trò chuyện với nhau một hồi. Châu Tề cũng thi vào đại học A, còn Tống Tư chọn một trường ở thành phố S, cũng không tệ, rất vui vì được ở cùng thành phố với họ.

Kỷ Nguyên chọn một trường y cũng thuộc top đầu ở thành phố F.

Điều khiến cô cảm thấy ngạc nhiên nhất là Lục Cách. Thành tích của cậu ta miễn cưỡng đủ tiêu chuẩn học một trường thuộc nguyện vọng hai, ở lại thành phố A.

An Tĩnh quay sang nhìn An Nguyệt, mím môi.

Giữa chừng cô đi vào nhà vệ sinh. Cô đứng trước bồn rửa tay, rửa xong tắt vòi nước, vẩy vẩy tay xuống bồn rửa.

Lúc ngẩng đầu vô tình nhìn vào chiếc gương đối diện, đột nhiên nín thở, giật nảy mình.

Hạ Tâm Vũ đứng bên cạnh cô, nhìn cô ở trong gương với vẻ mặt phức tạp.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 65: Nóng Bỏng Và Cuồng Nhiệt

Nhất thời bị giật mình, An Tĩnh vội lùi lại mấy bước, tim đập thành thịch. Đến khi nhìn rõ người trong gương mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô vỗ vỗ ngực về yếu ớt. Bất thành linh đứng im lìm bên cạnh như thế đúng là sợ hết cả hồn. May mà cô có tổ chức tâm lý tốt.

Bởi vì cô và Hạ Tâm Vũ trước đó đã từng có ký ức không mấy vui vẻ. Vì thế cô cũng không chào hỏi cô ta, tưởng rằng cô ta cũng đi vệ sinh, nên chỉ lạnh nhạt gật đầu chào, sau đó đi vòng qua cô ta chuẩn bị ra ngoài.

"Không ngờ..."

Giọng nói sau lưng đã giữ chân An Tĩnh lại.

Ở đây chỉ có hai người bọn họ, vì thế nếu không phải là Hạ Tâm Vũ đang tự nói một mình thì cô ta đang nói chuyện với cô. An Tĩnh không tự tưởng tượng ra.

Hạ Tâm Vũ quay người lại, vẻ mặt phờ phạc, lớp trang điểm cũng không che lấp được. Cô ta nói: "Không ngờ hai người chia tay rồi lại quay lại với nhau. Trước đây tôi còn chế nhạo cậu... bây giờ có phải là cậu đặc ý lắm không? Trong mắt cậu tôi là một con ngốc phải không?"

An Tĩnh lặng lẽ nhìn cô ta. Giống như nhìn một đứa trẻ gây chuyện vô cớ, cảm thấy có chút bi ai.

Hạ Tâm Vũ thở dài một tiếng, giọng đầy vẻ không cam tâm, nói: "Vì sao? Tôi thậm chí còn gặp cậu ấy sớm hơn cậu, vì sao cậu ấy không nhìn thấy tôi!"

Cô ta nói tới đó giọng nói có chút ảm ức.

An Tĩnh bình thản nói: "Cậu nói sai rồi."

Hạ Tâm Vũ sửng lại, câu mày nhìn cô.

"Tôi và Trần Thuật chưa bao giờ chia tay nhau." An Tĩnh từ từ mở miệng.

Cô nói xong câu này rồi đi thẳng ra khỏi nhà vệ sinh.

Hạ Tâm Vũ ở sau lưng sắc mặt tại nhợt, hệt hững sửng giờ, hai tay run rẩy bám vào bệ rửa tay, gắng gượng đứng vững, dường như chỉ có như vậy mới không ngã xuống.

Đúng vậy, họ chưa từng xa nhau. Trước mặt An Tĩnh, bản thân cô ta làm gì cũng chỉ là trò hề mà thôi. Có lẽ cô ta không nên cố chấp vì Trần Thuật chưa thể.

Ngay từ đầu đã sai rồi.

Khi An Tĩnh quay về phòng, bên trong đã vô cùng náo nhiệt. Bốn, năm người quay thành một nhóm, chen chúc với nhau.

Cô đưa mắt nhìn quanh, thấy Trần Thuật ngồi một mình trong góc cúi đầu chơi điện thoại, không tham gia vào trò chơi với những người khác.

Lúc không nói chuyện, cậu trầm lắng và ít nói, nhưng xung quanh lại toát lên một từ trường vô hình tự tạo thành một phong cảnh, đặt mình ở bên ngoài tách biệt với thế giới.

Đôi mắt An Tĩnh ánh lên nụ cười. Cô đi về phía cậu, ngồi xuống bên cạnh cậu.

"Đang chơi gì thế?" Đột nhiên có người lên tiếng.

Trần Thuật chợt đưa mắt từ điện thoại lên nhìn cô, thấy cô quay lại, cậu mím môi nói với vẻ không vui: "Sao em đi lâu vậy, anh chán quá ngồi đây đợi em, nếu em không quay lại anh còn định đi tìm em đấy."

"Ừ, hơi lâu."

An Tĩnh cúi đầu cầm cốc nước cam trên bàn, nhấp một ngụm. Mới uống cảm giác chua chua nhưng tổng thể thì hơi ngọt.

Nhớ lại chuyện lúc nãy, không khỏi có chút đồng cảm với cô ta. Có thể thấy Hạ Tâm Vũ cũng là người si tình. Cô nghĩ một lúc, nói nhẹ nhàng như không: "Anh đúng là lắm người theo."

Trần Thuật đang ngồi cạnh thư thái tung điện thoại lên nghịch, nghe thấy câu nói ấy, cậu liếc mắt nhìn cô với vẻ khó hiểu, cứ cảm thấy cô có vẻ không vui, có điều cậu cũng không nghĩ nhiều, buột miệng hỏi: "Lắm người gì?"

An Tĩnh liếc nhìn cậu: "Ý của em là anh rất có sức hút với con gái."

Trần Thuật nghe vậy khẽ sững người, tâm trạng lập tức vui vẻ hẳn lên. Làn môi mỏng nhếch lên thành một đường cong, cánh tay dài chậm rãi giơ lên, đặt lên lưng ghế cô, tư thế đầy phóng khoáng: "Bây giờ em mới biết anh có sức hút với con gái sao? Thế mà em còn không biết trân trọng anh, đối xử tốt với anh một chút."

An Tĩnh hứ một tiếng, hỏi ngược lại: "Em còn chưa đủ tốt với anh sao?"

Trần Thuật nhìn dáng vẻ của cô, không kìm được lòng mình, khuôn mặt nghiêng với đôi lông mi dài và rậm, mắt chớp chớp, làn da vừa trắng vừa mỏng. Trong lòng cậu cảm thấy ngứa ngáy, ghé sát lại muốn hôn cô một cái.

Nhưng nào ngờ vẫn chưa lại gần thì đã bị An Tĩnh chặn lại. Không hôn được.

Trần Thuật câu mày sẽ nói: "Đối tốt với anh mà không cho anh hôn."

An Tĩnh lúc này vẫn đang khổ sở suy nghĩ, vì sao người này lại có sức hút lớn như vậy.

Trước sự thân mật của cậu cô cậu, cô cụp mắt xuống, chống cự một cách lạnh lùng, hoàn toàn không động lòng.

Trần Thuật dựa lưng vào ghế vô cùng buồn chán.

Đúng lúc ấy Tống Tư chạy ào tới.

"A Thuật, ngồi đây có gì hay đâu, lại chơi bài đi, đám người lớp A2 thật là bá đạo, Đại Tề thua thảm hại rồi, bọn tôi chỉ có thể phái ông ra quần thôi."

Trần Thuật thản nhiên từ chối: "Không đi."

Bây giờ cậu chỉ muốn ở bên cạnh bạn gái, hoàn toàn không muốn chơi cùng đám con trai, hơn nữa chơi với bọn họ có gì thú vị đâu, cậu đã chơi đủ rồi. Đâu có thú vị lôi cuốn như An Tĩnh. Kết quả người ngồi bên cạnh đẩy cậu, đưa mắt ra hiệu bảo cậu đi chơi đi.

Trần Thuật cup mắt nhìn cô một lúc, không nói lời nào.

An Tĩnh mềm lòng, từ từ ghé sát lại ôm cánh tay của cậu, chủ động hôn cậu.

Còn có người đang nhìn, cô chỉ khẽ chạm một cái rồi thôi.

Trần Thuật nhin cười, gật đầu đồng ý trước ánh mắt kinh ngạc sững sờ của Tống Tư, cậu lại bấm bấm lòng bàn tay của cô như vẫn còn chưa chán, dặn dò cô tự chơi một mình rồi lười biếng đứng dậy.

Mọi người thấy Trần Thuật ra quân liền ra sức hò reo cổ vũ, nhường chỗ cho cậu.

Còn An Tĩnh thì ngồi một bên nói chuyện với Kỷ Nguyên và An Nguyệt.

Buổi họp ồn ào náo nhiệt dần đi tới hồi kết.

Lúc đầu vẫn còn khá vui vẻ, nhưng tới lúc chia tay mấy người mấy bạn gái trong lớp đều xúm lại khóc thút thích rồi ôm nhau.

An Tĩnh thấy vậy cũng có chút cảm khái. Trong lòng xúc động rất lâu. Suy cho cùng bây giờ tạm biệt, sau này không biết bao giờ có thể gặp lại nhau.

Xa xôi cách trở.

Có lẽ nhiều năm sau chỉ có thể nghe ngóng được thông tin của nhau thông qua một vài bạn học cũ nào đó. Thực ra cuộc đời là như vậy, không ngừng gặp nhau, không ngừng chia xa.

--

Trong ký ức của An Tĩnh mùa hè ấy rất nóng, rất ngọt ngào.

Ồn ào, náo loạn.

Bọn họ yêu nhau say đắm hơn, nồng cháy hơn, không cần phải dè dặt, không dám thể hiện trước mặt mọi người.

Có lúc đi trên phố lớn đông người qua lại, vô tình bắt gặp ánh mắt của nhau, cảm xúc dâng trào, im lặng giây lát, Trần Thuật sẽ nóng lòng tìm một nơi vắng vẻ để ôm hôn cô. Hơi thở gấp gáp, cảm giác ấy giống như bỏ khí trào ra khi lắc lắc nước uống có gas.

Nóng bỏng và cuồng nhiệt.

Ngay cả ông An Hướng Dật cũng biết tin họ cùng hẹn nhau vào đại học s. Ông lại bật cười, cảm thấy rất vui suy cho cùng ở một nơi xa xôi có người có thể chăm sóc con gái mình, khiến ông yên tâm hơn rất nhiều.

Bà Lục Mỹ Hoa cũng giữ đúng lời hứa của mình, không phản đối họ nữa.

Sau đó ngày nào cũng có những cuộc tụ tập lớn nhỏ.

Chính là cùng với Tống Tư , Châu Tề, Lục Cách đi chơi hết một loạt thắng cảnh nổi tiếng của thành phố A, cho dù không có việc gì ngày nào cũng gặp nhau nói chuyện, trêu đùa.

Thoáng một cái kỳ nghỉ hè đã trôi qua từ lúc nào không hay.

Ngày nhập học vào đại học S, cô và Trần Thuật đi cùng nhau.

Đường đi quá xa, cô không cho bố đưa đi. Ông An Hướng Dật suy nghĩ một lúc rồi đồng ý. Những ngày qua ông cũng quan sát Trần Thuật rất nhiều, phát hiện ra mỗi lần ra ngoài chơi, Trần Thuật đều đưa cô về nhà đúng giờ.

Ông không khỏi có ấn tượng tốt với cậu. Vừa học giỏi lại ưa nhìn, sánh đôi với con gái của mình hoàn toàn không có vấn đề gì. Bậc làm cha mẹ trong lòng lúc nào cũng thiên vị con gái mình.

Thời tiết nóng bức, mặt đất cũng tỏa ra hơi nóng, hai bên đường rợp bóng cây xanh tươi um tùm. Mặt trời ở chính giữa giống như một cái lò khổng lồ thiêu đốt tất cả mọi thứ.

Trước cổng trường, người qua người lại, tiếng người cười nói ồn ào, có rất nhiều phụ huynh đưa con mình tới nhập học, người thì đeo kính râm người thì che ô. Trên mỗi khuôn mặt tràn đầy sức sống và sự mong chờ và hy vọng về tương lai.

An Tĩnh không che ô, nhưng cô đội chiếc mũ Trần Thuật đưa. Trần Thuật chủ động đội lên đầu cô, sợ cô bị cháy nắng.

Sau khi làm thủ tục nhập học, bọn họ được đàn anh khoá trên đưa về ký túc xá của mình. Trần Thuật vốn còn định đưa cô đi, sau

đó tự tới ký túc xá một mình, nhưng An Tĩnh không đồng ý, thời tiết quả thật nóng bức chỉ đứng một lúc thôi mà cũng cảm thấy như sắp tan chảy như que kem vậy.

Hơn nữa ký túc xá nam và nữ cách nhau khá xa. Trần Thuật chạy qua chạy lại như thế e là sẽ rất mệt.

Trần Thuật thấy cô nghi ngờ về thể lực của mình nên cảm thấy rất bất mãn, đôi môi cậu mím chặt, hai mắt nhìn cô chằm chằm một lúc, sau đó hứ một tiếng quay người bỏ đi.

Trong lòng cậu nảy ra hàng trăm cách chứng tỏ với cô thực lực của mình. Có điều nghĩ lại thì thấy nên bỏ qua. Sau này vẫn còn nhiều cơ hội. Lên đại học rồi chẳng phải có thể muốn gì được nấy hay sao.

An Tĩnh đứng ngay tại chỗ: ??? Hứ cái gì?

Đến tòa nhà ký túc xá, cô lấy đồ của mình ở chỗ quản lý ký túc, sau đó đi lên lầu, phòng của cô là phòng 205, đàn anh khoá trên thấy cô có vẻ nhẹ nhàng yếu ớt nên vô cùng nhiệt tình, nhất định đòi giúp cô mang hành lý đến tận cửa phòng.

An Tĩnh có chút ngại ngùng, tự mình kéo hành lý rồi cảm ơn.

Đàn anh khoá trên cười cười, gãi đầu sau đó đi ra về.

Cửa phòng ký túc khép hờ, cô đẩy cửa, bên trong đã có hai người tới rồi, bọn họ đều đang cúi đầu sắp xếp đồ đạc của mình, mọi thứ rất gọn gàng ngăn nắp.

An Tĩnh chậm chậm đi vào, nhìn quanh, không khỏi cảm thấy hài lòng với ký túc của đại học S, là phòng bốn người sạch sẽ gọn gàng,

có nhà vệ sinh riêng. Cách sắp xếp đồng nhất đều là bên dưới là bàn học và tủ quần áo, bên trên là giường.

Cô kéo hành lý tới trước bàn của mình. Sau đó ngồi xuống ghế để thở, ngây người một lúc. Sau này sẽ phải học tập ở nơi xa lạ này, cô phải chuẩn bị thật tốt.

Một bạn gái tóc ngắn đối diện nhìn cô rồi nói: "Bên ngoài nóng lắm đúng không."

Cô ấy đưa một hộp khăn giấy cho cô, ân cần nói: "Lau mồ hôi đi."

An Tĩnh cảm ơn, cũng không câu nệ, rút một tờ giấy.

Một bạn nữ tóc dài khác đến sớm hơn họ, vì thế gần như đã sắp xếp đồ đạc xong, lại gần làm quen giới thiệu tên mình, mọi người cùng làm quen với nhau. An Tĩnh biết cô ấy tên là Chu Tây.

Bạn gái tóc ngắn tên là Dương Việt, mọi người đều là sinh viên khoa báo chí, học cùng lớp với nhau. Họ đều từ nơi khác đến.

Dương Việt chỉ tay vào chiếc giường bên cạnh của An Tĩnh và giải thích: "Người ở bên cạnh cậu tên là Hứa Tiêu Tiêu, bạn ấy cũng đến lâu rồi, có điều đi ra ngoài mua kem rồi lát nữa sẽ quay lại."

An Tĩnh mỉm cười.

Các bạn cùng phòng trông có vẻ đều tốt tính, dễ gần, dễ sống chung. Dễ sống chung là được, cô sợ nhất là đấu đá tranh giành bắt nạt nhau.

Họ vừa nói chuyện vừa sắp xếp hành lý của mình. Giới thiệu về trường học trước đây của mình gì gì đó. Bỗng nhiên chiếc điện thoại

trên bàn rung lên.

An Tĩnh cầm điện thoại lên xem.

"Tổng Tư vừa đến, anh đợi em dưới lầu, lát nữa cùng đi ăn cơm."

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 66: Đại Học S

An Tĩnh đọc được tin nhắn trong điện thoại liền nhướng mày.

Tổng Tư đến rồi sao? Nhanh vậy.

Cô nghĩ một lúc, sau đó gấp vali lại, định đợi lúc về mới sắp xếp đồ. Thời tiết quá nóng bức, cô lấy một cái dây thun buộc tóc lên, sau một kỳ nghỉ hè, tóc dài ra cô cũng không cắt, để lộ cái trán láng mịn.

Cô đứng dậy, hai cô bạn cùng phòng thấy cô không sắp xếp đồ nữa, buộc miệng hỏi cô đi đâu.

An Tĩnh vào nhà vệ sinh rửa mặt, bây giờ mới cảm thấy sạch sẽ sáng khoái hơn rất nhiều.

Sau khi đi ra cô lại bôi kem chống nắng, dịu dàng nói với họ: "Bạn trai mình rủ mình đi ăn cơm, mình đi trước đây, lát nữa sẽ quay về."

"Bạn trai cậu đưa cậu tới đăng ký nhập học à?"

Chu Tây nghe thấy vậy có chút ngạc nhiên, sau đó liền tỏ vẻ ngưỡng mộ: "Hai người thích thật đấy, bạn trai mình không có thời gian, không đến được."

An Tĩnh lắc đầu, giải thích: "Không phải, cậu ấy cũng là sinh viên trường này, hôm nay bọn mình cùng tới đăng ký nhập học."

Cô bôi kềm rất cẩn thận, không bỏ sót một chỗ nào. Vì làn da của cô mỏng và mẫn cảm, rất dễ bị cháy nắng. Trần Thuật nhìn mà thấy xót, cũng chỉ biết bảo cô bôi nhiều kem chống nắng một chút.

Dương Việt dừng tay, tròn mắt ngạc nhiên, nói một cách khoa trương: "Wow, hai người hẹn hò từ thời cấp ba à? Lợi hại thật, đều là học sinh giỏi."

Thật là bất ngờ.

Vừa gặp An Tĩnh, cô đã để lại ấn tượng rất tốt đẹp với cô ấy, làn da vừa trắng, dáng người lại rất gầy, cũng không nói nhiều, giọng nói nhỏ nhẹ dịu dàng.

Nhìn vẻ ngoài cô ấy nghĩ rằng chắc chắn An Tĩnh là kiểu con gái dịu dàng hiền lành, rất ngoan ngoãn nghe lời bố mẹ, sẽ không làm chuyện gì vượt quá giới hạn, vậy mà không ngờ lại yêu sớm. Lại còn cùng nhau thi đỗ đại học.

Quả nhiên không thể đánh giá người khác qua vẻ bề ngoài. Thích thật đấy.

An Tĩnh gật đầu: "Đúng vậy, từ hồi lớp mười một."

Cô liếc nhìn đồng hồ, sợ bọn họ đợi lâu. Thế là cô bước mấy bước, có chút sốt ruột nói: "Thôi mình ra ngoài trước đây."

Cô dừng lại một chút, nhớ ra điều gì đó, ân cần hỏi: "Các cậu muốn ăn gì không? Mình định tới mấy quán xung quanh trường, muốn ăn cái gì mình có thể mua về cho."

Thật là tốt bụng.

Dương Việt xua xua tay, có chút ngạc nhiên vì được quan tâm: "Không cần đâu, đợi lát nữa thu dọn đồ đạc xong bọn mình cũng đi ăn cơm, không cần mua hộ bọn mình đâu."

An Tĩnh nói: "Vậy cũng được."

Cô đi ra ngoài cửa, còn chưa mở cửa thì thấy một cô gái bước vào. Dáng người rất cao, cao hơn cả cô, cảm giác phải đến một mét bảy.

Hai người đều sửng lại, nhìn nhau. Bạn gái kia hai mắt đảo đảo, tươi cười lên tiếng trước: "Ấy, cậu là người đến cuối cùng đúng không, chào cậu, mình tên là Hứa Tiêu Tiêu, cũng ở đây, này, cậu ăn kem không? Mình vừa mới mua đây." Cô ấy mở cái túi đang cầm trên tay ra cho cô chọn,

An Tĩnh thầm nghĩ thì ra cô ấy chính là người đi ra ngoài mua đồ. Như vậy là cô gặp hết tất cả bạn cùng phòng rồi.

An Tĩnh lùi lại nhường cho cô ấy đi vào trước, sau đó bám vào khung cửa, lịch sự giới thiệu bản thân: "Mình tên là An Tĩnh, lúc này vừa mới tới, bây giờ mình chuẩn bị ra ngoài ăn cơm, các cậu cứ ăn kem trước đi, lát nữa mình về nói chuyện sau nhé."

Hứa Tiêu Tiêu ừ một tiếng.

An Tĩnh vẫy tay với họ rồi đi ra cửa.

Hứa Tiêu Tiêu dõi theo cô, sau đó lấy một que kem ra, ngồi xuống ghế vừa hóng mát vừa ăn kem, thư thái dễ chịu nói: "Các cậu có thấy không? Cô ấy xinh thật đấy, da đẹp ơ là đẹp, mình vừa nhìn gần rồi, không trang điểm chút nào, thật giản dị, à, các cậu cũng lại đây ăn đi."

Cô ấy đặt túi kem lên bàn mời mọi người cùng ăn.

Dương Việt đi tới phủi phủi bụi trên tay rồi tán đồng nói: "Đúng vậy, lúc này mình cũng định nói, hơn nữa tính cách của cô ấy cũng rất được, mới vừa rồi còn hỏi bọn mình có ăn gì không, định giúp bọn mình mang đồ ăn về."

Dương Việt và Chu Tây lại gần chọn một que kem, dựa vào cạnh bàn.

Trời hôm nay đúng là chẳng khác nào cái lò lửa, oi nóng chết đi được.

Mấy cô gái cũng vừa mới làm quen với nhau, chưa có gì để nói nhiều.

Hứa Tiêu Tiêu nhớ ra điều gì đó, vẻ mặt phấn khích, nói với giọng điệu bí ẩn: "Đúng rồi, mình kể các cậu nghe chuyện này. Vừa lúc này mình mua kem về thì nhìn thấy có hai soái ca đang đứng nói chuyện dưới ký túc xá của bọn mình, trong đó có một anh chàng đẹp trai lắm lắm, mình còn lên nhìn trộm một lúc lâu."

Dương Việt không bận tâm: "Đẹp trai thế nào? Đứng dưới ký túc xá của chúng ta làm gì?"

Hứa Tiêu Tiêu nghiêng đầu, "Không thể diễn tả được, nói chung là rất đẹp trai, dáng người cũng chuẩn, mặc toàn hàng hiệu, cậu ấy vừa nói chuyện với người bên cạnh vừa nhìn điện thoại, có rất nhiều người nhìn trộm cậu ấy, chỉ thiếu mỗi nước đi lên xin số điện thoại cậu ấy thôi."

"Xin làm sao được, người đẹp trai như thế chắc chắn là đang đợi bạn gái, chúng ta đừng mơ mộng nữa, soái ca không phải là những

người phạm phu tục tử như chúng ta có thể với tới được." Chu Tây đứng bên cạnh đội một gáo nước lạnh.

Cũng đúng, Hứa Tiêu Tiêu thầm nghĩ. Chỉ riêng hôm nay đã có rất nhiều nam sinh đứng dưới ký túc xá đợi bạn gái. Cô cũng gặp không ít người, quả thực cũng không có gì đáng ngạc nhiên cả. Có điều người này siêu cấp đẹp trai. Nhìn bề ngoài có cảm giác vừa đẹp trai vừa lạnh lùng cao ngạo. Cô không thể hình dung được.

Hứa Tiêu Tiêu đang ăn kem, bỗng a lên một tiếng, vẻ mặt hối hận, tiếc nuối nói: "Mình nên đứng ở dưới đợi mới đúng, xem xem cô gái mà cậu ấy đợi là ai, xong rồi xong rồi, ai bảo mình về sớm quá..."

An Tĩnh đi xuống dưới, nhìn quanh một hồi mới nhìn thấy hai người ở trong góc. Cô chạy tới vỗ vai Tống Tư, mỉm cười hỏi: "Sao lại đứng ở chỗ này? Suýt chút nữa thì không nhìn thấy hai người."

Tống Tư bấu môi, hừ một tiếng: "Cậu hỏi người ta đi, cậu ta quá là có sức hút, chỉ đứng ở kia một lúc thôi mà không biết bao nhiêu người ngoái nhìn."

Trần Thuật bình thản liếc nhìn cậu ta, cũng không bận tâm tới cậu ta, nói với An Tĩnh: "Đi thôi, đi ăn cơm, đói không?"

An Tĩnh gật đầu, bọn họ liền đi ra ngoài cổng trường.

Tống Tư liên tục ngoái nghiêng nhìn xung quanh. Trên đường đi quan sát khuôn viên đại học S, không ngừng lẩm bẩm: "Trường của hai người cảnh sắc đẹp hơn trường mình rất nhiều, ngay cả đất cũng rộng hơn nhiều, quan trọng nhất là có rất nhiều con gái."

Nói tới câu cuối hai mắt Tống Tư sáng lên. Thực ra trường của cậu ta cách đại học S cũng không xa lắm, chỉ vài trạm xe buýt là tới. Chỉ là hôm nay bọn họ đăng ký nhập học, cậu ta cứ đòi đến cho bằng được, muốn đến tụ tập góp vui, tham quan khuôn viên trường xem có đúng như lời đồn hay không.

Gần trường đại học S có rất nhiều quán ăn ngon. Họ chọn một quán rồi đi vào. Xung quanh toàn là học sinh, còn có cả phụ huynh, không cần xếp hàng.

Ba người chọn một góc ngồi xuống, vừa ăn vừa nói chuyện, kể về tình hình bản thân gần đây, tới lúc cảm thấy lưng bụng thì cũng đến giờ về.

Sau khi chia tay Tống Tư, hai người quay về trường.

Lúc về, An Tĩnh mua một cốc trà sữa, nhân tiện mua ba cốc cho ba cô bạn cùng phòng.

Cô uống một ngụm, trà sữa mát lạnh trôi qua miệng, cảm giác khoan khoái hơn rất nhiều. Cô liền giơ cốc trà sữa ra trước mặt Trần Thuật: "Anh uống không?"

Trần Thuật vừa đi vừa nắm tay cô.

Suốt đường đi luôn có những ánh mắt hướng về phía hai người họ, có điều hai người hoàn toàn không bận tâm.

Trần Thuật liếc nhìn cốc trà sữa với vẻ chê bai, ngoảnh mặt từ chối: "Không uống." Chỉ có Tống Tư mới thích uống loại nước vừa ngọt vừa ngấy này.

An Tĩnh không bỏ cuộc. Cô dừng bước, tiếp tục giơ lên trước mặt cậu, nghiêm túc nói: "Uống một ngụm, chỉ uống một ngụm thôi, không ngọt lắm đâu, mát mát."

Vì biết Trần Thuật không thích ngọt, nên cô đặc biệt mua một cốc ít ngọt, thời tiết nóng bức thế này, uống một ngụm trà sữa cho đỡ nóng.

Trần Thuật không còn cách nào khác. Bộ dạng của An Tĩnh như thế nếu cậu không uống thì cô sẽ không đi vậy. Thế là cậu bật cười đầu hàng, hạ thấp giọng nói: "Được, anh uống."

Cậu ghé sát lại, chỉ khẽ nhấp một ngụm.

An Tĩnh quan sát vẻ mặt cậu, "Thế nào?"

Trần Thuật nuốt trà sữa, nói trái lòng mình: "Ngon."

An Tĩnh mỉm cười, tiếp tục cất bước đi, một tay nắm tay cậu, một tay cầm cốc trà sữa của mình, chốc lát lại nói chuyện với cậu, cùng cậu đi dạo quanh khuôn viên trường đại học S.

Trần Thuật nhớ ra điều gì đó, hỏi cô: "Em đã gặp bạn cùng phòng chưa?"

An Tĩnh gật đầu: "Gặp rồi."

"Bọn họ thế nào?"

"Có vẻ đều rất tốt, rất dễ chịu."

"Ừ."

"Anh thì sao?" An Tĩnh hỏi lại.

"Chỗ bọn anh á, cảm giác đều là một đám ngổ ngổ, buồn cười lắm." Trần Thuật nhếch miệng cười, liếc nhìn xung quanh, hờ hững nói.

Cậu vừa vào ký túc xá vẫn chưa nói chuyện gì nhiều, một đám người chạy tới làm quen, xúm lại bắt cậu làm đại ca của cả phòng, cậu còn tưởng có cạm bẫy gì, kết quả đám người đó nói, phòng ký túc này của họ rất đặc biệt, nếu không phân theo tuổi tác thì sẽ phân theo ngoại hình.

Vì thế bắt đầu từ khoảnh khắc Trần Thuật bước vào cửa, bọn họ đã thua rồi.

An Tĩnh thấy đối với Trần Thuật mà nói, đánh giá có phần khó tính này đã là đánh giá cao rồi.

"So với Tống Tư thì sao?"

Bởi vì trong ký ức của cô, trong số đám bạn học cùng cấp ba thì Tống Tư là buồn cười nhất, mặc dù Châu Tề cũng rất hài, có lúc nói ra những câu khiến người ta phì cười, nhưng cậu ấy vẫn nghiêm túc hơn Tống Tư rất nhiều.

Trần Thuật còn nhú mày suy nghĩ rất nghiêm túc.

"Về điểm này mà muốn thắng được Tống Tư thì thật sự là hơi khó."

An Tĩnh bật cười, Nhân lúc Tống Tư không có ở đây, bọn họ liền lén lút nói xấu cậu ta. Tống Tư mà biết được chắc chắn sẽ kêu ầm lên.

Lúc đi qua siêu thị, hai người lại mua thêm một vài đồ dùng thiết yếu. Trần Thuật rất lười, cậu không mang theo bất cứ thứ đồ dùng sinh hoạt nào, chỉ nói tới đó mua là được. An Tĩnh lo cậu mua thiếu thứ gì đó, dù sao thì con trai rất đoảng, nên cô đi vào siêu thị cùng cậu.

Trong quá trình mua đồ, Trần Thuật tỏ ra vô cùng hưởng thụ, lúc An Tĩnh cầm một cái vỏ gối hỏi cậu thấy thế nào, Trần Thuật liền không biết xấu hổ bảo em chọn cho anh đi, em chọn cái gì anh cũng thích.

An Tĩnh thở dài, chỉ có thể toàn quyền quyết định.

Lúc chia tay cậu, Trần Thuật cứ nhìn cô mà không nói gì.

Thời gian ở bên cạnh nhau cũng không ngắn, vì sao mới thoáng cái đã hết rồi.

An Tĩnh biết cậu lại đang lưu luyến không muốn rời, thực ra bản thân cô cũng có chút không nỡ.

Đôi mắt của cô trong veo như nước, cô nghĩ một lúc, dỗ dành cậu: "Em về phòng sẽ nhắn tin cho anh, ngoan nào, đừng giận dỗi nữa."

Không biết vì sao, bây giờ ở trước mặt cô, Trần Thuật càng ngày càng giống trẻ con, vì một chuyện nhỏ nhặt cũng giận dỗi, có điều chỉ cần cô dỗ dành cậu là tâm trạng của cậu lại vui vẻ trở lại.

Với Trần Thuật, cô cũng tìm ra cách đối phó rồi.

Trần Thuật ừ một tiếng, cúi xuống hôn cô một cái.

An Tĩnh hơi đỏ mặt, chỗ này người qua người lại, bất cứ lúc nào cũng có người nhìn thấy.

Nhưng phản ứng của Trần Thuật là nhìn thấy thì mặc kệ, quan tâm người ta làm gì. Cậu lúc nào cũng ngang tàng, không biết sợ là gì như thế.

Về ký túc, cô đưa trà sữa cho ba cô bạn cùng phòng: "Cái này mình mua cho các cậu."

Mấy cô gái cảm kích đồng thanh cảm ơn.

An Tĩnh ngồi xuống chỗ của mình.

Mấy người trao đổi số điện thoại cho nhau, càng thêm phần thân thiết.

Hứa Tiêu Tiêu nhớ ra điều gì đó, chạy tới chỗ cô hỏi: "An Tĩnh, lúc cậu đi ra ngoài có nhìn thấy một chàng trai không?"

An Tĩnh cảm thấy kỳ lạ: "Con trai?"

"Ồ, không đúng, là hai người rất đẹp trai, đợi dưới ký túc xá, lúc mình đi lên bọn họ vẫn đang đợi ở đó, cậu có nhìn thấy không, người mà bọn họ đợi là ai vậy?"

Nghe thấy vậy, cả ba cô bạn cùng phòng đều ghé sát đầu lại.

Tất cả đều tỏ vẻ vô cùng hứng thú, ánh mắt sáng long lanh.

An Tĩnh nghĩ một lúc, nói với vẻ ngượng ngùng:

"À, các cậu muốn nói tới bạn trai của mình sao?"

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 67: Bát Quái

Vừa nói dứt lời, mấy cô bạn cùng phòng đều ngậy ra. Phòng ký túc vừa rồi vẫn còn tiếng nói cười ầm ĩ lập tức trở nên im bật. Ngay cả tiếng kim rơi xuống sàn nhà cũng có thể nghe thấy.

An Tĩnh có thể nhìn thấy mấy cô bạn cùng phòng đang chớp chớp mắt với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được, nụ cười vẫn còn đông cứng bên khóe miệng. Sau đó hình như còn nghe thấy tiếng ai đó bị sặc nước bọt.

Người phản ứng đầu tiên là Hứa Tiêu Tiêu, cô ấy nhanh chóng trở lại bình thường. Nhưng quả thực là quá đổi kinh ngạc, cô ấy còn che miệng hắng giọng, ho vài tiếng, định ra vẻ không có chuyện gì. Có điều không được, tin này quá khủng suy nghĩ một hồi cô ấy trịnh trọng nhắc lại: "Cậu muốn nói là, một trong hai anh chàng đẹp trai đứng đợi bên dưới lúc nãy, có một người là bạn trai của cậu."

An Tĩnh ngập ngừng gật đầu: "Đúng vậy."

Để tránh nhận nhầm người, Hứa Tiêu hỏi với vẻ thăm dò: "Bọn họ mặc quần áo màu gì?"

"Đều mặc màu đen."

Hứa Tiêu im lặng: "Thế thì đúng rồi."

Ba người càng nhìn cô chăm chăm.

An Tĩnh cảm thấy không biết có phải mình nói gì sai không. Vì sao ba cô nàng này như vừa phát hiện ra bí mật gì đó kinh thiên động địa vậy.

Thực ra cô nghĩ rằng những chuyện này cũng không có gì phải giấu giếm cả. Sự thực là Trần Thuật đúng là bạn trai của cô. Chỉ là nếu người khác không hỏi, cô cũng không chủ động nói ra.

Có điều nếu người khác đã hỏi, cô cũng sẽ không giấu giếm. Suy cho cùng hai người họ đã để lỡ một năm lớp mười hai, lớp mười một thì yêu trộm.

Cảm giác này cả hai đều rất khó chịu.

Ba người tiếp tục sững sờ. Thì ra người mà hai chàng soái ca kia đợi chính là An Tĩnh, là cô bạn cùng phòng dịu dàng kín đáo của họ.

Hứa Tiêu Tiêu điều chỉnh lại cảm xúc, sau đó tiếp tục thận trọng hỏi: "Thế... thế anh chàng nào là bạn trai của cậu thế?"

An Tĩnh ồ một tiếng, thấy hơi đau đầu. Phải làm thế nào để phân biệt được Trần Thuật và Tống Tư cho họ biết đây.

Cô nghiêm túc suy nghĩ một lúc, trong đầu lóe lên một ý, liền nói: "Chính là anh chàng không cười, nhìn mặt hơi dữ, đó chính là bạn trai mình."

An Tĩnh cho rằng miêu tả không sai. Sự khác biệt lớn nhất giữa Trần Thuật và Tống Tư chính là cho dù đối với người ngoài hay với bạn bè, Tống Tư lúc nào cũng nhe răng cười, cả ngày lúc nào cũng cười ngây ngô.

Còn Trần Thuật... thì khỏi nói, cậu ấy hiếm khi cười.

Hứa Tiêu Tiêu há miệng. Trong lòng vang lên hàng ngàn câu "Cái quái gì vậy?" Ánh mắt của cô ấy bỗng trở nên vô cùng tôn sùng ngưỡng mộ, đôi mắt lấp lánh ánh sao, giống như vừa gia nhập vào giáo phái nào đó vậy.

Trong khi đó hai cô bạn cùng phòng còn lại thì tỏ vẻ không hiểu gì cả.

Chuyện gì vậy? Rốt cuộc ai là ai?

Vì chỉ có Hứa Tiêu Tiêu nhìn thấy tận mắt, hai người họ cũng chỉ nghe Hứa Tiêu Tiêu nói thôi, chưa được nhìn thấy người, vì thế cũng không biết người không cười là ai, người cười là ai.

Dương Việt nhìn Hứa Tiêu Tiêu với vẻ kỳ lạ: "Thế người không cười là ai?"

Hứa Tiêu Tiêu kích động tới mức không nói nên lời.

Cô ấy kéo tay Dương Việt, nói: "Người đó chính là người đó đó! Cái người mình nói với các cậu là nhan sắc hơn người, siêu siêu đẹp trai ấy! Nhìn vẻ ngoài thì có chút kiêu ngạo lạnh lùng, nhưng vừa đẹp trai lại vừa ngầu. An Tĩnh, thì ra người đó chính là bạn trai của cậu! A a a, mặc dù không biết vì sao nhưng cảm giác được ở cùng phòng với cậu thật là vinh dự."

Bởi vì ngày nào cũng có thể gặp được soái ca miễn phí.

Do Hứa Tiêu Tiêu ghé sát đầu về phía cô, sắp chạm vào mũi cô rồi, An Tĩnh không quen, khẽ lùi ra phía sau, nghĩ tới những lời cô ấy nói, ngẫm nghĩ một hồi rồi dịu dàng giải thích: "Thực ra cậu ấy cũng không kiêu ngạo lạnh lùng lắm đâu."

Trần Thuật được coi là kiêu ngạo lạnh lùng sao? Có lẽ không phải. Dù sao thì cô cũng chưa thấy cậu lạnh lùng với mình bao giờ.

Hứa Tiêu Tiêu kinh ngạc thốt lên: "Rất kiêu ngạo lạnh lùng mới đúng!"

Lúc đó cô ấy còn nhìn thấy có một cô gái ngập ngừng do dự muốn đi lên xin số điện thoại của cậu, nhưng còn chưa tới gần thì anh chàng đó ngược mắt lên, hình như đã nhận ra.

Về mặt cậu không vui lắm, lập tức kéo anh chàng đang cười ngây ngô bên cạnh tránh sang một bên. Cô gái kia hơi ngượng, không biết để mặt vào đâu. Thế là liền đỏ mặt quay về ký túc xá.

Hứa Tiêu Tiêu còn định nói gì đó, nhưng lại bị Dương Việt hét lên một tiếng ngắt lời. Giọng nói của cô bạn cùng phòng này có thể nói là vang vọng đất trời, hai người còn lại đều run lên, An Tĩnh cũng không tránh khỏi.

Ba đôi mắt đều đổ dồn về phía cô ấy, tưởng rằng cô ấy muốn nói chuyện gì quan trọng. Kết quả Dương Việt vỗ tay rất mạnh, như chọt tỉnh ngộ, chỉ tay về phía An Tĩnh nói: "Mình biết rồi! Mình biết rồi! An Tĩnh, anh chàng đó chính là người hẹn hò với cậu từ năm lớp mười một đúng không?"

An Tĩnh sửng người: "Đúng vậy."

Hứa Tiêu Tiêu hoàn toàn không biết điều này: "Cái gì cái gì?"

Quả thực cô ấy không hiểu gì cả, vì sao lại nói sang chuyện lớp mười một.

Chu Tây không kìm được liền giải thích cặn kẽ với cô ấy.

Hứa Tiêu Tiêu gật đầu, càng nghe càng kinh ngạc, thì ra còn có chuyện này nữa. Bây giờ cô ấy càng thấy tò mò hơn, hơn nữa cảm thấy An Tĩnh thật kín đáo, có người bạn trai như vậy mà không khoe khoang chút nào.

"Thế ai theo đuổi ai trước?" Cô ấy lại hỏi.

An Tĩnh đang sắp xếp đồ đạc, cô khẽ dừng tay, cau mày hơi khó trả lời.

Dương Việt nhìn vẻ mặt cô, từ từ đoán ra: "Mình biết rồi, là cậu ta chủ động theo đuổi cậu đúng không? Nhìn cậu là biết cậu không phải người chủ động, kiểu như Tiêu Tiêu mới là kiểu chủ động theo đuổi người khác."

Hứa Tiêu Tiêu lập tức phản bác: "Ai bảo thế! Mình rất e thẹn biết chưa hả?"

Chu Tây, Dương Việt rất không nể mặt cô ấy, cả hai đều bật cười.

An Tĩnh cũng cười, không nói gì.

Thật ra, cô cảm thấy may mắn, vì lúc đầu cậu đã chủ động. Hơn nữa giữa chừng cũng không từ bỏ. Nếu không bọn họ cũng sẽ không ở đây.

Buổi chiều bọn họ tới chỗ người phụ trách lấy quần áo tập quân sự. Bắt đầu từ bây giờ, bọn họ sẽ phải chịu giày vò khổ sở dưới thời tiết như thiêu như đốt này.

Tập quân sự chia con trai con gái riêng biệt.

Dưới ánh nắng thiêu đốt, cảm giác đỉnh đầu mỗi người đều đang bốc khói.

Thầy quân sự nhìn quanh với đôi mắt chim ưng, tay áo xắn lên để lộ cánh tay màu nâu đồng, chấp tay phía sau lưng, lúc đứng nghiêm bọn họ đều không dám nhúc nhích, rất sợ bị sờ gáy.

Trần An Tĩnh lấm tấm mồ hôi, đúng lúc cô cảm thấy hai chân không chịu đựng được nữa, sắp run lên thì cuối cùng thầy cũng cho phép nghỉ ngơi.

Bọn họ nói chuyện rất khě với nhau, tùm năm tùm ba ngồi tại chỗ, thỉnh thoảng than phiền thời tiết khắc nghiệt.

An Tĩnh bỏ mũ xuống, lấy mũ quạt quạt cho mát rồi lại đội lên đầu. Mũ và mặt đất đều nóng rực. Cô vặn nắp chai nước khoáng, uống mấy ngụm liền mới cảm thấy như được sống lại.

Ánh mắt trời chói mắt, cô nheo mắt lại, tìm kiếm hình bóng ai đó.

Lớp Trần Thuật cách chỗ cô khá xa, có vẻ bọn họ cũng vừa mới tập xong, đang chuẩn bị nghỉ ngơi.

Chỉ thấy đội hình vừa mới tản ra thì có mấy bạn nam đi về phía Trần Thuật.

An Tĩnh giật mình, tưởng rằng bọn họ gây phiền phức cho cậu. Kết quả chỉ thấy mấy người đó khoác vai Trần Thuật, đứng bên cạnh cậu cười nói. Trần Thuật ở giữa, bộ đồ tập quân sự khoác trên người cậu, vô cùng vừa vặn, vai rộng eo thon, vừa như in.

Có điều khoe miệng cậu nở nụ cười thoải mái, không hề tỏ ra mệt mỏi chút nào. Da cậu trắng bầm sinh, dường như có phờn nắng thế nào cũng không bị đen. Dáng người cao ráo, đứng giữa đám đông chỉ cần thoáng nhìn là thấy, rất bắt mắt.

Cho dù ở đâu cậu cũng được người ta săn đón, không bao giờ cô đơn một mình.

Nhìn từ xa, Trần Thuật đang nghiêng người, hai tay thư thái chống sau lưng, người hơi ngửa ra phía sau, nghe người khác nói chuyện. Không biết vì sao, đột nhiên cậu chợt nhận ra điều gì đó liền quay sang, chậm rãi kiểm tìm ánh nhìn nào đó.

An Tĩnh không kịp trở tay, bị cậu bắt được. Ánh mắt hai người gặp nhau giữa không trung.

An Tĩnh sửng người.

Trần Thuật nhận ra cô đang nhìn trộm mình, rõ ràng là cảm thấy rất vui. Cậu nhìn về phía cô mỉm cười, đôi mắt đen láy bình thản nhìn cô. Nụ cười lan tỏa trong đôi mắt.

An Tĩnh vẫn chưa làm gì thì đã thấy các bạn nữ xung quanh khẽ ồ lên.

Cô ngây người, nhìn quanh, lúc ấy mới phát hiện bọn họ đều đang lén quan sát Trần Thuật. Thấy cậu nhìn sang, còn tưởng là cậu để mắt tới cô gái nào đó.

An Tĩnh không khỏi cạn lời, người này lại gây chú ý rồi.

Cô cố tình quay mặt đi, nói chuyện với Dương Việt bên cạnh. Nhưng vẫn chưa nói được mấy câu thì không kìm được quay lại,

vốn tưởng rằng lâu như vậy rồi chắc là Trần Thuật đã đưa mắt sang chỗ khác. Nhưng không ngờ, cô vừa liếc mắt sang thì thấy Trần Thuật cứ mỉm cười nhìn cô chăm chăm.

Cậu nhìn người ta như thế, dường như chắc chắn rằng người khác nhất định sẽ quay lại nhìn cậu vậy. Vô cùng tự tin.

Buổi tập quân sự kết thúc trong tiếng ồn ào như vậy.

Buổi tối ngày cuối cùng có dạ hội chào đón tân sinh viên.

Rất nhiều nam sinh đều như được xổ lồng, hoặc là một người tới, hoặc là hai ba người cùng tới hỏi xin số điện thoại của con gái.

An Tĩnh cũng bị một người xin số điện thoại. Lúc cậu bạn đó gọi cô lại, khuôn mặt còn có chút ngượng ngùng, mắt không dám nhìn cô. Sau lưng cậu ta có mấy nam sinh cười đùa cổ vũ.

An Tĩnh chỉ ngại ngùng lắc đầu. Mặc dù không từ chối thẳng, nhưng thái độ đó của cô khiến chàng trai hiểu được. Về thất vọng trên khuôn mặt cậu ta hiện lên rõ rệt, nhưng vẫn giương mắt nhìn cô, muốn có một cơ hội. Chỉ cần mặt dày thì sẽ xin được.

Thực ra trong lúc tập quân sự cậu ta vô tình nhìn thấy cô gái này, khi ấy có rất nhiều người nhưng lại chỉ thấy một mình cô, giờ nghĩ cô không nói nhiều, chỉ mỉm cười lắng nghe người khác.

Khuôn mặt ửng đỏ dưới ánh nắng thiêu đốt nhưng vẫn long lanh rạng ngời.

Khi ấy cậu chỉ nhìn qua đã không kìm được phải lòng cô.

Hứa Tiêu Tiêu cùng mấy người đi tới, nhìn thấy cảnh này chợt hiểu ra mọi chuyện. Thấy cậu ta không chịu đi, Hứa Tiêu Tiêu lên tiếng nhắc nhở một câu: "Người ta có bạn trai rồi."

"Hơn nữa còn rất đẹp trai cơ." Dương Việt đứng bên cạnh nói thêm.

Cậu bạn kia vừa nghe thấy thế, liền chứng lại, khuôn mặt tỏ vẻ vô cùng tiếc nuối, nhưng vẫn miễn cưỡng đáp ứng nói: "A, vậy...vậy à, thế thì quả thực rất xin lỗi, làm phiền rồi."

Cậu ta nói xong câu này liền cúi đầu đi ra phía sau. Đám anh em đứng sau vừa nhìn thấy sắc mặt đỏ của cậu ta là biết không thành công. Thế là thờ dãi vỗ vai cậu ta: "Không sao không sao, vẫn còn cơ hội."

Chàng trai ngây mặt nói: "Hết cơ hội rồi, người ta đã sớm có bạn trai rồi."

Đám người đang vỗ vai cậu ta bỗng dừng tay, đưa mắt nhìn nhau. Lúc đầu chính bọn họ ra sức vỗ vũ cậu ta đi xin số điện thoại, kết quả không ngờ lại nhận kết cục này. Bọn họ đều rất tinh ý, không ai nói thêm câu nào nữa.

Hứa Tiêu Tiêu cảm thán: "An Tĩnh thật là có sức hút!"

An Tĩnh bật cười: "Xin số điện thoại mà có sức hút à? Chẳng phải cậu được ba người xin số điện thoại sao?"

Hứa Tiêu Tiêu ủ rũ: "Đừng nhắc nữa, quá xấu, từ chối rồi."

Ngày cuối cùng trôi qua rất nhẹ nhàng.

Sau khi buổi dạ hội kết thúc, Trần Thuật hẹn gặp cô ở cổng trường.

An Tĩnh chạy tới đó, trên đường toàn là sinh viên.

Cậu thay chiếc áo cộc tay, đứng dưới gốc cây hòe, dựa lưng vào thân cây, hai tay đút túi, cúi đầu không thể nhìn rõ mặt, mũi chân chốc lát lại di di xuống đất.

An Tĩnh dừng lại một chút rồi đi tới trước mặt cậu.

Trần Thuật ngược mắt, phát hiện cô vẫn đang thở dốc, cậu khẽ cau mày: "Em chạy tới đây à?"

"Ừm." An Tĩnh đáp.

Trần Thuật thờ dãi, đưa tay nắm lấy tay cô, bàn tay ôm trọn tay cô và nói: "Đã nói với em bao nhiêu lần rồi, không được chạy, đi từ từ thôi."

An Tĩnh dịu dàng nói: "Em sợ anh đợi lâu mà."

Trần Thuật cúi đầu nhìn cô, nhẹ nhàng nói: "Bao nhiêu lâu anh cũng đợi em, biết chưa?"

An Tĩnh đu đưa cánh tay cậu: "Được rồi, lần sau em không chạy nữa."

Lúc ấy Trần Thuật mới vừa lòng.

Xung quanh toàn là sinh viên, đâu đâu cũng thấy quán ăn ngon, sạp đồ ăn vặt.

Hai người đi trên đường, chậm chậm bước đi. Cậu đưa mắt nhìn chỗ khác, im lặng một lúc, thấy cô không nói gì, quả thực không kìm được nữa nên thấp giọng hỏi: "Lúc này hình như anh nhìn thấy một chàng trai đứng trước mặt em?" Ngữ khí có vẻ hờ hững.

An Tĩnh ngẩng đầu nhìn cậu, ngập ngừng gật đầu.

Không chắc lắm, người mà Trần Thuật nói là người muốn xin số điện thoại của cô sao?

Trần Thuật vẫn đang nhìn đi chỗ khác, nhất quyết không nhìn cô, làm ra vẻ không bận tâm, sau đó thản nhiên hỏi: "Người đó nói gì với em?"

An Tĩnh ngẩng đầu nhìn cậu một lúc, khuôn mặt nghiêng với đường nét rõ ràng, hoàn hảo, hàng mi dài rủ xuống, nhìn xuống sạp đồ ăn. Mông lung dưới ánh đèn vàng buổi tối.

Cảm giác khoảng cách có chút xa xôi. Lại có chút lạnh lùng.

Trần Thuật thấy cô không nói gì, khẽ bóp lòng bàn tay cô, cup mắt nhìn cô: "Nói gì?"

An Tĩnh mỉm cười, trả lời đúng sự thật: "Không có gì, chỉ xin số điện thoại của em."

"Ừ." Trần Thuật khựng lại rồi tiếp tục bước đi như không có chuyện gì xảy ra.

Hai người im lặng một hồi. Mười ngón tay đan vào nhau, không một kẽ hở.

An Tĩnh thậm chí còn vui vẻ ngân nga theo giai điệu của bài hát phát ra từ các hàng ăn.

Trần Thuật mím môi, nghe mãi nghe mãi, quả thực không thể kìm nén được nữa.

Mặt cậu tối sầm, đột nhiên nắm tay cô đi thật nhanh, tìm một con ngõ nhỏ, đi vòng vào trong, dắt cô vào tít trong cùng, tới một nơi rất tối, sau đó đặt tay lên vai cô, đè cô vào tường.

Không nói một lời nào, nâng mặt cô lên hôn. Suốt thời gian tập quân sự không được chạm vào cô, thật sự đã kìm nén rất lâu.

Hơi thở gấp gáp, lại kèm theo có chút nóng lòng. Trần Thuật hơi cúi đầu, càng hôn càng say đắm, cậu mở miệng đưa lưỡi vào trong, hôn cô cuồng nhiệt đắm say.

An Tĩnh cũng rất nhớ cậu. Cô nhẹ nhàng đưa tay vòng ra phía sau ôm lưng cậu, cố gắng phối hợp với cậu.

Đầu cô như ong lên, càng thêm kích thích.

Nơi này vừa hẹp vừa yên tĩnh. Chỉ có tiếng nhạc và tiếng ồn ào từ xa vọng lại.

Còn ở đây chỉ có tiếng thở sâu lắng.

Thực ra Trần Thuật vốn đang giận dữ, bực tức vì có người xin số điện thoại của cô, kết quả lúc này hoàn toàn thay đổi, không khí càng lúc càng nóng bỏng.

Lúc đầu cậu chỉ định cho cô một trận để cô biết ai mới là bạn trai của cô, sau đó không biết thế nào mà mọi thứ trở nên hỗn loạn, nghĩ

tới đủ thứ linh tinh.

Cái gì trắng trắng, mềm mềm. Cậu cũng muốn sờ. Sau đó bàn tay bất giác từ từ lướt xuống dưới, nhẹ nhàng chạm vào lưng cô, siết chặt eo cô đẩy cô áp sát lại người mình, trước ngực là đường cong uyển chuyển của cô.

An Tĩnh ngửa đầu đón nhận.

Sau đó tay của Trần Thuật vuốt ve vòng eo của cô qua lớp áo mỏng manh rồi lạng lẽ, từ từ luồn tay vào bên trong.

Từng chút từng chút một, không làm người khác chú ý, vén vạt áo lên.

Cậu nuốt nước bọt.

Khi cậu chạm vào vùng da mịn màng ấy, bỗng chốc thở dài.

Trong đầu chỉ có một cảm giác. Thật là mịn, thật là thích! Cứ chạm mãi vào làn da ấm ấm, mịn màng trên eo cô.

Sờ không biết chán, sờ đi sờ lại.

Càng yêu sâu đậm thì lại càng muốn đòi hỏi nhiều hơn, càng ngày càng không biết đủ, đầu cậu nóng ran, khi lòng bàn tay nóng ấm của cậu muốn dần dần di chuyển lên trên, An Tĩnh chợt đưa tay giữ bàn tay làm loạn đó lại.

Cô ngửa đầu ra sau, không cho cậu hôn nữa, thở hổn hển nói: "Anh làm gì vậy?"

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 68: Anh Chỉ Sờ Thôi

Trần Thuật vẫn chưa thấy đã thì đã bị ngăn lại rồi.

Cậu khẽ cau mày, trong đầu có chút hỗn độn, vẫn chưa thật sự tỉnh táo, không vui khi thấy cô tránh né, cậu lại tiếp tục dựa sát lại, môi áp vào môi cô, hai mắt khép hờ, làn môi mỏng khẽ thì thầm, lẩm bẩm theo lời cô: "Cái gì mà làm cái gì."

Cậu lại hôn cô, muốn bịt miệng cô lại.

An Tĩnh ư một tiếng, trong đầu nghĩ, người này lại còn giả vờ không hiểu cơ đấy.

Trần Thuật càng mạnh dạn hơn.

Men theo đường cong của cô, từ từ lướt lên trên.

Thực ra An Tĩnh không giữ mạnh tay lắm, cậu có thể dễ dàng thoát ra được. Sóng lưng mịn màng của cô có một cái hõm, chạm vào đó, cậu không thể tự mình thoát ra được.

Men theo đó, từng chút từng chút lên trên.

Giống như một con rắn đang thè lưỡi, chậm chậm di chuyển trên mồm đá, quá trình vừa kích thích vừa nguy hiểm.

Sóng lưng An Tĩnh dần dần túa mồ hôi.

Hơi thở của cậu mặc dù rất nặng nề, nhưng càng lúc càng nhẹ, dường như đang cố kìm nén cái gì đó, sợ làm cô sợ, môi mơn trớn môi cô, phát ra âm thanh đắm say.

Những chỗ bị cậu chạm vào cảm giác hơi tê dại, bởi vì từ trước tới nay cô chưa từng bị ai chạm vào người như vậy, An Tĩnh cảm thấy có chút lạ lùng, vừa giữ cho đầu óc tỉnh táo, cô vừa để ý phía sau.

Đến tận khi bàn tay nóng ấm kia của Trần Thuật từ từ hướng lên trên, chạm vào móc cài áo lót sau lưng An Tĩnh.

Trần Thuật vẫn chưa hành động, An Tĩnh đã giật mình, quả thực không thể kìm nén được nữa.

Một tay vội chắn trước ngực cậu, ngăn không cho cậu tấn công, mặt đỏ ửng, bặm môi giận dữ nói: "Tay anh đang làm gì vậy?"

Nói rồi cô nhanh chóng đẩy bàn tay đang sờ soạng lung tung trong áo mình của Trần Thuật ra ngoài, nắm chặt cổ tay cậu, không cho cậu tiếp tục.

Trần Thuật sửng người, cậu cũng không ngờ mình lại làm như vậy. Thực ra lúc tập quân sự, mấy người trong ký túc của họ nói chuyện, con trai mà, hoặc là nói tới bóng rổ, hoặc là nói tới game, hoặc là nói tới con gái.

Bọn họ nói về những em xinh gái trong số các tân sinh viên. Cậu không góp lời. Sau đó đám người đó càng lúc càng chẳng ra làm sao cả, một hồi sau lại nói tới chuyện đã từng xem bộ phim nào đó. Trong đó có người còn từng thực hành, nói về cảm nhận của bản thân.

Đều là những thanh niên tràn đầy sức sống, phơi phới sức trẻ. Vì thế mọi người đều cười rất sa đọa.

Cậu ngồi một bên nghịch điện thoại, thỉnh thoảng cũng nghe một hai câu, nói thật, khi ấy không có cảm giác gì cả. Nhưng bây giờ, khi ôm bạn gái trong lòng, muốn làm gì đó, nhưng không được làm, thật sự khó tránh khỏi ý nghĩ đen tối. Không hiểu vì sao mà toàn thân nóng bừng lên.

Là cậu không đúng, không nên tùy tiện như vậy. Cậu ho một tiếng, tỏ vẻ vô tội, khẽ nói: "Không làm gì cả, anh... anh chỉ sờ thôi." Ánh mắt cậu có chút hoảng loạn, nhưng cuối cùng vẫn nhìn cô, vẻ mặt chăm chú, làn môi mỏng mím chặt.

Lần đầu tiên An Tĩnh thấy Trần Thuật nói năng ấp a ấp úng như vậy. Bình thường cậu đâu có như vậy. Cô không kìm được cười thầm trong bụng, nhưng vẫn làm mặt lạnh hỏi: "Anh sờ cái gì?"

Chưa đầy vài giây, Trần Thuật lại lấy lại vẻ mặt thường ngày, tỏ ra không hề rung sợ, ánh mắt u tối, ẩn chứa ý tứ xa xa, giọng nói có chút khàn khàn: "Em nói xem sờ cái gì?"

Cậu khẽ dừng lại, ngượng ngùng sợ chớp mũi rồi lại nhìn cô, cất cao giọng nói: "Hơn nữa, anh chưa sờ được cái gì cả, chỉ sờ eo thôi."

An Tĩnh trợn mắt lườm cậu, lâu bàu: "Anh sờ cả lên trên rồi còn gì."

Trần Thuật hắng giọng: "Vẫn chưa sờ tới chỗ đó mà."

Chỗ đó là chỗ nào.

Vành tai trắng muốt của An Tĩnh ửng đỏ, cô khế đẩy cậu, cúi đầu chỉnh lại quần áo của mình: "Nghiêm túc một chút đi, đang ở ngoài đây."

Trần Thuật uể oải lùi lại theo lực đẩy của cô, cặp mắt nhìn cô một lúc, đột nhiên nhếch miệng cười, chậm rãi nói: "Vậy có phải nếu không phải ở ngoài thì có thể sờ đúng không?"

Cái người này, hôm nay thật là nghịch ngợm.

An Tĩnh cố tình không nhìn cậu, nói từng câu từng chữ: "Cũng! Không! Được!"

Thực ra với những người yêu nhau chuyện này cũng rất bình thường.

Cô cũng không hiểu, suy cho cùng đây cũng là mối tình đầu của cô. Về mặt này coi như là đều theo Trần Thuật. Còn cậu thì từ hồi học cấp ba đến nay lúc nào cũng rất chừng mực với cô. Mặc dù thỉnh thoảng có những câu nói khơi gợi nhưng không hề làm gì.

Cùng lắm là lúc tình cảm dâng trào quả thực không chịu được thì sẽ ôm hôn cô rất lâu.

Còn hôm nay, khi ở ngoài cậu không những hôn cô mà còn động tay động chân.

An Tĩnh không biết có phải là vì đã lên đại học nên cậu tự do hơn không? Tuy nhiên đối với cô mà nói những chuyện đó rất lạ lẫm, nhưng vì đối phương là Trần Thuật nên cô cũng không thấy phản cảm lắm.

Những lời vừa rồi chỉ là cố tình dọa cậu mà thôi.

Cô cúi đầu chỉnh lại quần áo. Nhìn từ trên xuống dưới không thấy có vấn đề gì nữa, cảm thấy hài lòng rồi mới chủ động nắm tay cậu, đứng đưa: "Đi thôi, em đói chết đi được."

Trần Thuật vốn đang dựa lưng vào tường, nghe thấy cô nói vậy, hứ một tiếng: "Anh cũng nhịn chết đi được."

An Tĩnh không nghe rõ, quay sang nhìn cậu: "Chết gì cơ?"

Trần Thuật nhìn dáng vẻ ngây ngô của cô, sửng người, liền kìm nén những lời định nói ra, sờ tai cô, khẽ nói: "Không có gì, đợi khi nào em lớn nói sau."

Thực ra cậu cũng không nỡ chạm vào cô, muốn đợi cô lớn thêm chút nữa.

Cô vẫn còn quá nhỏ, mặc dù bề ngoài có vẻ chững chạc, chín chắn. Nhưng trong lòng cậu cô vẫn chỉ là Tiểu Tiên Nữ chưa lớn mà thôi.

Mặc dù cậu và cô âu yếm, có lúc thật sự như sắp bùng cháy, tới mức toàn thân nóng ran, nhưng chẳng còn cách nào, cả đời này cậu đã nằm trong tay cô rồi.

Hoặc là một mình ôm tấm hình trong điện thoại của mình lặng lẽ giải tỏa.

Lúc ấy trong đầu cậu toàn là hình bóng cô.

Chỉ có thể chờ đợi nhẫn nhịn chịu đựng mà thôi.

Hai người đi ra khỏi con ngõ nhỏ, quay về đường lớn rực sáng ánh đèn.

Giống như vừa mới xuyên qua đường hầm thời gian u tối vậy, trước mắt chợt bừng sáng.

Đi một hồi, đột nhiên Trần Thuật cúi người, ghé sát vào tai cô thì thầm: "Này."

An Tĩnh quay sang: "Gì cơ?"

"Eo của em nhỏ thật đấy."

Trần Thuật nói xong liền tự nhiên đứng thẳng lên, nhìn sang chỗ khác.

An Tĩnh: ...

Nếu không phải An Tĩnh vừa mới chính tai nghe thấy, nhìn bộ dạng nghiêm túc đứng đắn của cậu, cô còn tưởng câu đó chắc chắn không phải do cậu nói ra.

Không biết vì sao cậu lại nghĩ tới điều này.

An Tĩnh bất giác cúi đầu quan sát vòng eo của mình, bình thường cô thật sự không bận tâm lắm, cô nói: "Cũng bình thường, có đầy người nhỏ hơn em."

Trần Thuật cup mắt nhìn cô: "Anh cho rằng em như thế là vừa, sờ vào rất dễ chịu."

Dễ chịu?

An Tĩnh có chút mơ hồ: "Có gì mà dễ chịu, người khác cũng đều như vậy mà."

Trần Thuật cau mày nói: "Anh quan tâm người khác làm gì, dù sao anh chỉ sờ em thôi, cảm giác làn da vừa mềm vừa mịn."

An Tĩnh khế dừng bước, vội hét lên: "Im miệng, đừng nói nữa."

Trần Thuật cười đều: "Xấu hổ à?"

An Tĩnh gạt tay cậu ra, không muốn nghe, đi thẳng lên phía trước.

Trần Thuật càng vui hơn. Cậu đuổi theo cô, vòng tay qua vai cô.

Hai người tới một quán ăn vắng người. Trong quán trang trí rất hiện đại, ánh đèn khá tối, tiếng nhạc chậm rãi. Xét một cách tổng thể khá là ổn.

Trần Thuật gọi món xong liền trả thực đơn cho người ta, hai người khẽ nói chuyện với nhau một lúc, đột nhiên Trần Thuật nhớ ra điều gì đó, cậu nheo mắt nhìn An Tĩnh: "Không đúng, suýt chút nữa thì anh quên mất, em giải thích xem anh chàng kia là thế nào."

Cậu chứ cảm thấy hình như bỏ sót chuyện gì đó. Bị cô làm cho mê đắm bây giờ mới nhớ ra.

An Tĩnh: "Anh chàng nào?"

Trần Thuật hứ một tiếng: "Giả ngốc à? Chính là cái tên xin số điện thoại của em đó."

An Tĩnh chống cằm: "Giải thích cái gì, em không quen cậu ta, hơn nữa cậu ta xin số điện thoại của em nhưng em không cho."

Trần Thuật khoanh tay trước ngực, khuôn mặt tỏ vẻ không hài lòng: "Em có nói với cậu ta là em có bạn trai rồi không?"

An Tĩnh suy nghĩ một lúc, lắc đầu nói: "Cái này em không nói."

Trần Thuật ngược mắt, ánh mắt trầm xuống nhìn cô, đang định mở miệng nói.

Chỉ nghe thấy An Tĩnh nói thêm: "Có điều bạn cùng phòng của em nói hộ em rồi, ừ, đúng rồi, lại còn nói anh rất đẹp trai nữa."

Vậy à, bạn cùng phòng nói cũng được.

Đôi lông mày của Trần Thuật giãn ra, tâm trạng lại dịu xuống, cậu cup mắt, nghịch nghịch đôi đũa trên bàn, chậm rãi nói: "Như thế còn được, sau này gặp những người như thế, em cứ nói thẳng là em có bạn trai rồi."

An Tĩnh ngoan ngoãn đáp: "Vâng."

Nghĩ lại vẫn thấy không cam tâm, Trần Thuật đưa ra ý kiến: "Hay là bây giờ em chụp một tấm hình của anh, sau này khi có người xin số điện thoại của em, em hãy mang ảnh của anh ra cho hắn xem, thế nào?"

Như thế sẽ đỡ phiền phức hơn rất nhiều. Dù sao thì cậu và An Tĩnh không học cùng khoa, không thể ngày ngày ở bên nhau, lúc cô ở một mình khó tránh khỏi sẽ có ai đó lợi dụng sơ hở, không được, sao bây giờ đã cảm thấy bất an vậy nhỉ. An Tĩnh xinh đẹp như vậy, con trai trong trường đâu có mù.

Trần Thuật cau mày lại, tỏ vẻ nghiêm túc, bảo cô cầm điện thoại lên.

Cái gì vậy. An Tĩnh dở khóc dở cười, bắt buộc dĩ phải chụp một tấm ảnh của cậu, nói: "Cho người ta xem ảnh, người ta còn tưởng

em bị thần kinh."

Có điều cô cúi đầu nhìn tấm hình. Trần Thuật cũng không tạo dáng gì cả, chỉ dựa lưng vào ghế hai tay để ở dưới, khẽ nghiêng đầu lười nhác mà nhìn ống kính. Ánh mắt ẩn chứa vẻ uy hiếp, không biết có phải Trần Thuật cố tình làm vậy hay không.

"Cái gì mà thần kinh, điều này chứng tỏ em là hoa đã có chủ rồi."

An Tĩnh cười cười, không nói gì. Thực ra từ hồi học cấp ba An Tĩnh đã cảm nhận được ham muốn chiếm hữu của Trần Thuật đối với cô vô cùng mãnh liệt. Khi ấy, chỉ cần cô nói chuyện với bạn cùng bàn vài câu là cậu ngồi ở đằng sau đã giận dữ, âm thầm ghen tuông.

Trong lòng cô cảm thấy rất vui.

"Đúng rồi, bạn cùng phòng của em biết anh sao?" Trần Thuật nhớ ra điều này, buột miệng hỏi.

"Đúng vậy." An Tĩnh bấu môi, "Hôm tới trường nhập học anh và Tổng Tư đứng dưới ký túc, bạn cùng phòng em đi ngang qua đã nhìn thấy anh, hai người quá gây chú ý."

Trần Thuật không bận tâm tới chuyện này. Cậu nói: "Hôm nào mời bạn cùng phòng của em đi ăn đi."

An Tĩnh: "Đi ăn?"

Trần Thuật ừ một tiếng, đùa: "Vì bọn họ đã giúp anh bớt đi một tình địch, chắc chắn là phải mời họ đi ăn rồi."

Thực ra cũng không phải chỉ vì nguyên nhân. Nguyên nhân lớn nhất là họ là bạn cùng phòng với An Tĩnh, là người ở cùng An Tĩnh từ sáng đến tối, dù sao thì An Tĩnh cũng không phải là người hướng ngoại, cô sống khá nội tâm.

Cậu hơi lo lắng, mặt khác cũng hy vọng bọn họ để ý chăm sóc cô một chút.

An Tĩnh gật đầu: "Được rồi, có cơ hội em sẽ nói với họ."

Sau khi kết thúc đợt tập quân sự. Có vài người nổi bật, khiến mọi người bàn tán sôi nổi.

Ví dụ như Trần Thuật của khoa Tài chính, thân phận thủ khoa khối tự nhiên của thành phố A được mọi người tìm ra, hơn nữa hành xử lại rất kín đáo, ngoại hình đẹp trai, gia đình giàu có, chẳng mấy chốc đã khiến mọi người bàn tán rôm rả.

Còn có người lén lút tới chỗ cậu học để nhìn trộm cậu, chụp ảnh cậu đưa lên diễn đàn trường, có điều chỉ là ảnh sau lưng, không chụp được mặt.

Dù vậy Trần Thuật cũng trở nên nổi tiếng, càng lúc càng hot.

Cậu không bận tâm tới những chuyện đó, cả ngày chỉ có hai việc, một là đi học, hai là ở bên cạnh An Tĩnh, thỉnh thoảng cũng chơi game cùng đám bạn cùng phòng.

Chiều tối hôm nay, An Tĩnh cùng bạn cùng phòng ra ngoài trường.

Vì Trần Thuật đã nói là mời họ đi ăn, sau đó An Tĩnh chọn một ngày, hỏi ý kiến đám Hứa Tiêu Tiêu, không ngờ bọn họ người nào người nấy mắt sáng như sao, nhiệt liệt tán thành.

Lúc hỏi An Tĩnh không ngờ bọn họ phản ứng nhiệt tình như vậy, cô có chút dè dặt: "Chuyện là, bạn trai của mình muốn mời các cậu đi ăn, các cậu có muốn đi không?"

Hứa Tiêu Tiêu đang gọt hoa quả, Dương Việt đang trang điểm, Chu Tây đang nhắn tin. Ba người đều làm việc riêng của mình. Khi nghe thấy cô nói vậy, tất cả đều sững người. Sau đó cả ba nhanh chóng gác lại mọi việc đang làm, chạy tới trước mặt cô, vẻ mặt có chút không dám tin vào tai mình. Hứa Tiêu Tiêu nói: "Cậu vừa nói gì cơ? Không nghe rõ, cậu nói lại lần nữa đi."

An Tĩnh im lặng một lát: "Bạn trai của mình muốn mời các cậu đi ăn, đi không?"

"Đi chứ đi chứ." Vẻ mặt của Hứa Tiêu Tiêu như trúng số vậy. "Bạn trai cậu mời bọn mình đi ăn, vậy thì chắc chắn là phải đi rồi."

Dương Việt, Chu Tây cũng đồng tình, có điều Hứa Tiêu Tiêu lại bắn khoăn hỏi: "Có điều sao lại mời bọn mình đi ăn?"

Dương Việt chọc vào vai cô ấy: "Thích thì mời thôi, hỏi làm gì."

Hứa Tiêu Tiêu gật đầu: "Ờ ờ, cũng phải."

Qua loa đại khái vậy sao.

An Tĩnh mỉm cười.

Dương Việt cúi đầu nhìn xuống người mình, cau mày: "Tiêu rồi, mình mặc cái gì bây giờ, đi ăn có phải cần ăn mặc chỉnh tề một chút không?"

Chu Tây nói: "Này Tiêu Tiêu cho mình mượn son của cậu một chút."

Hứa Tiêu Tiêu đập tay: "Chết rồi, mình vẫn chưa gội đầu, tóc bắt chết đi được."

An Tĩnh mím môi, tự động bỏ qua ký túc xá hỗn loạn.

Cô cúi đầu soạn một tin nhắn, hẹn thời gian địa điểm với Trần Thuật, vẫn là nhà hàng lần trước, vì An Tĩnh cảm thấy nhà hàng đó thật sự rất ngon, không gian cũng rất đẹp.

Đến buổi tối, mọi người đều có thời gian rảnh. Cả bọn đi ra khỏi ký túc, An Tĩnh đưa họ đến chỗ hẹn.

Hứa Tiêu Tiêu nuốt nước bọt: "Xong rồi, sao mình lại thấy hơi hồi hộp nhỉ?"

An Tĩnh: "... Đừng hồi hộp."

Chu Tây kéo kéo ống tay áo của An Tĩnh: "Bạn trai cậu thật sự không hung dữ đấy chứ, mình sợ nhất là người tướng mạo hung dữ, những người như thế rất khó gần."

An Tĩnh giải thích: "... Cậu ấy chỉ là nhìn bề ngoài hơi hung dữ một chút thôi."

Dương Việt thò đầu hỏi: "Có phải là chúng mình nên ăn uống giữ ý một chút không?"

An Tĩnh: "... Không cần, cứ ăn tự nhiên thôi."

Đến cửa nhà hàng, An Tĩnh nhìn qua cửa kính đã thấy Trần Thuật đang đợi ở trong rồi, cậu ngồi thẳng lưng, thư thái xem thực đơn của nhà hàng.

Cô đẩy cửa đi vào. Ba cô bạn cùng phòng theo sát cô.

Trần Thuật ngược mắt như có dự cảm từ trước. Nhìn thấy họ đi tới, cậu lịch sự đứng dậy.

Dương Việt kéo tay Hứa Tiêu Tiêu: "Là người này à?"

Hứa Tiêu Tiêu: "Đúng vậy."

Chương 68 không biết có lỗi gì không, mà dài gấp 2 lần chương bình thường, cho nên mình xin cắt chương. Hihihi. vậy là đã đi được 68/80 chương rồi các nàng ới.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 69: Mua Chuộc

Dương Việt: "Đẹp trai quá, đâu có hung dữ chút nào, một chút cũng không."

Hứa Tiêu Tiêu: "Đúng vậy, đúng vậy, mình không lừa các cậu, thật sự rất đẹp trai."

Chu Tây: "Wow, nhà hàng này trước đây mình đã từng đến một lần, thật sự rất ngon."

Lúc đi qua đó ba người đều rầm rì nói chuyện, khi đi đến trước mắt cậu, họ bỗng nở nụ cười rất lịch sự, đồng loạt cất lời chào: "Chào cậu."

Trần Thuật mỉm cười, đưa tay ra, trầm giọng nói: "Chào các bạn, mình là Trần Thuật, bạn trai của An Tĩnh."

Dương Việt huýt huýt tay Hứa Tiêu Tiêu, sau đó Hứa Tiêu Tiêu vội đi lên phía trước, bắt tay cậu, nói với vẻ ngượng ngùng: "Xin chào xin chào, mình là bạn cùng phòng với An Tĩnh, tên là Hứa Tiêu Tiêu."

Sau đó hai người còn lại lần lượt giới thiệu bản thân.

Trước mặt nam thần trong trường, nhất định không được thất lễ.

Sau khi tất cả mọi người ngồi xuống, trước tiên cần gọi món. Hứa Tiêu Tiêu suy nghĩ không biết có phải là mình đã gọi quá nhiều món rồi không? Haizz, thôi kệ.

Có chút yên lặng, ba người Hứa Tiêu Tiêu có cảm giác như ngồi trên đống lửa.

Bởi vì khoảng thời gian trước đó biết tin Trần Thuật không chỉ là bạn trai thời cấp ba của An Tĩnh mà còn là thủ khoa khối tự nhiên toàn thành phố nơi họ sống, chỉ những điều đó thôi đã đủ trâu bò rồi.

Về sau còn biết được cậu còn là con trai của Tổng Triệu Anh - nữ ca sĩ được giới trung niên yêu thích nhất, chỉ riêng những điều đó thôi đã có thể khiến nam thần trước mắt như đang đội một chiếc vòng sáng lấp lánh trên đầu.

Thật không ngờ, thật không ngờ.

Trần Thuật cất lời trước: "Vốn dĩ nên mời các bạn đi ăn từ lâu rồi mới phải."

Dương Việt xua tay: "Không sao không sao."

Hứa Tiêu Tiêu còn cười ngây ngô: "Bây giờ mời cũng được mà."

Chu Tây lén đã cô ấy một cái, cảm thấy có chút mất mặt. Cái gì mà bây giờ mời cũng được chứ.

Trần Thuật cup mắt cười.

An Tĩnh liếc nhìn Trần Thuật, ghé sát lại thì thầm bên tai cậu: "Thế nào? Bạn cùng phòng của em đáng yêu đấy chứ?"

Trần Thuật nhìn An Tĩnh một cái, không đáp lời cô, nói tiếp: "Cảm ơn các bạn thời gian qua đã chăm sóc An Tĩnh."

Hứa Tiêu Tiêu lập tức lắc đầu:

"Không đâu, bọn mình cùng chăm sóc lẫn nhau."

Chu Tây: "Đúng vậy, An Tĩnh rất cẩn thận, có lúc bọn mình cầu thả quên cái gì, cậu ấy là người đầu tiên phát hiện ra."

Dương Việt nói thêm: "Đúng vậy, bọn mình cùng giúp đỡ lẫn nhau."

Lúc ấy đồ ăn được mang lên.

Trần Thuật lùi ra sau nhường chỗ để nhân viên phục vụ bày đồ ăn. Sau đó cậu ra ý chỉ đồ ăn trên bàn: "Ăn nhiều vào nhé, đừng khách sáo."

Hứa Tiêu Tiêu: "Không khách sáo, không khách sáo."

Chu Tây: "Vậy chúng mình bắt đầu nhé."

An Tĩnh cũng cầm đũa lên và nói: "Ăn thôi."

"Ừm." Trần Thuật đáp lại một tiếng, gấp một con tôm sốt cà chua vào bát An Tĩnh, nói với bọn họ: "Nếu không đủ có thể gọi thêm."

Dương Việt vội nói: "Đủ rồi đủ rồi, như thế này đã rất nhiều rồi."

Đùa à, đồ ăn vẫn đang không ngừng được bưng ra.

Trong lúc ăn, các dây thần kinh đang căng lên của mấy cô bạn cùng phòng mười dần dần giãn ra, bọn họ nhận ra, thực ra bạn trai

của An Tĩnh không hề đáng sợ chút nào, chỉ ít đối với bọn họ mà nói cậu ấy rất ôn hòa thân thiện.

Khuôn mặt luôn nở nụ cười, hơn nữa còn rất ga lăng mức cho mỗi người một bát canh.

Điều đó khiến Hứa Tiêu Tiêu mạnh dạn hơn rất nhiều, cô ấy liếc nhìn Trần Thuật rồi bắt đầu tám chuyện: "Các cậu yêu nhau từ hồi học cấp ba đúng không?"

Trần Thuật gật đầu: "Đúng vậy."

"Thế lúc đầu ai theo đuổi ai trước vậy?" Hứa Tiêu Tiêu đặt đĩa xuống, uống một ngụm nước cam rồi nói: "Lúc đầu bọn mình hỏi An Tĩnh, cậu ấy không nói, bọn mình rất tò mò."

Trần Thuật liếc nhìn An Tĩnh, như cười như không: "Cô ấy không nói à?"

Hứa Tiêu Tiêu: "Đúng vậy."

"Có lẽ vì cô ấy cảm thấy áy náy nên mới không nói." Trần Thuật nói.

Ba cô bạn cùng phòng sững người, mấy người tròn mắt nhìn nhau, Hứa Tiêu Tiêu hỏi: "Áy náy? Sao lại áy náy?"

An Tĩnh cũng sững người, có chút không hiểu.

Trần Thuật chậm rãi đặt đĩa xuống và nói: "Bởi vì cô ấy thật sự rất khó theo đuổi, mãi không chịu nhận lời, giày vò mình rất lâu mới miễn cưỡng چرا đồ được cô ấy."

Biểu cảm của ba cô bạn cùng phòng chẳng mấy khi biến đổi chóng mặt như vậy, lại còn đồng loạt há hốc miệng, không nói nên lời. Không ngờ là Trần Thuật chủ động theo đuổi An Tĩnh.

Ồ, không đúng, điểm này có thể tưởng tượng được. Nhưng không ngờ là... theo đuổi lâu như vậy. Vì sao không đồng ý?

Nhìn Trần Thuật cảm giác bình thường có lẽ là kiểu người cao ngạo, luôn được người khác theo đuổi. Hơn nữa bọn họ cũng không thể tưởng tượng được dáng vẻ của Trần Thuật khi theo đuổi người khác thì sẽ như thế nào.

Hứa Tiêu Tiêu: "Thế sau đó theo đuổi được rồi à?"

Trần Thuật ừ một tiếng, cậu quay sang nhìn con tôm vẫn nằm nguyên trong bát của An Tĩnh, khẽ cau mày. Cậu cụp mắt lấy khăn ướt lau tay, sau đó bưng bát của An Tĩnh ra chỗ của mình.

Nhanh chóng bóc con tôm trong bát của cô, có vẻ rất thành thạo, chuyên nghiệp, miệng nói tiếp: "Về sao cuối lớp mười một, mối tình của bọn mình còn bị mẹ của An Tĩnh phát hiện ra."

Bóc tôm?

Ban đầu ánh mắt của ba người đám Hứa Tiêu Tiêu bị động tác của cậu thu hút, sau đó lại chuyển sang chú ý nghe cậu nói. Yêu sớm bị phát hiện!

Vậy thì thông thường chỉ có một kết cục, đó chính là chia tay. Cấp ba của bọn họ đều như vậy.

Không biết bọn họ làm thế nào, Hứa Tiêu Tiêu rất nôn nóng: "Sau đó thì sao?"

Trần Thuật liên tiếp bóc mấy con tôm, sau đó đặt vào bát, đưa bát cho An Tĩnh, nhìn cô với ánh mắt trầm lắng, khẽ nói: "Em ăn đi."

Sau đó lại lau tay một lần nữa. Lúc làm chuyện đó cậu rất chăm chú, chậm rãi không nóng vội, mặc dù miệng vẫn nói chuyện với họ nhưng khuôn mặt vô cùng chuyên tâm, cẩn thận tỉ mỉ quá mức, không hề có vẻ gì là đang bóc tôm.

Hơn nữa ba cô bạn cùng phòng còn phát hiện ra một chuyện. Đó là tay của Trần Thuật rất đẹp, trắng trẻo thon dài hơn nữa các khớp xương vô cùng rõ ràng. Làm cái gì cũng chậm rãi ung dung, đâu ra đấy. Thú thực đúng đôi bàn tay này để bóc tôm quả thực là hơi lãng phí.

Mấy người đều không dám thúc giục cậu, âm thầm quan sát.

An Tĩnh gấp tôm lên, khẽ nói: "Cảm ơn nhé."

Thực ra cô đã quen với chuyện này rồi, vì không thích bóc vỏ tôm nên cô không hay ăn tôm lắm, từ nhỏ đến lớn đều như vậy. Từ sau khi Trần Thuật phát hiện ra điểm này, cậu bắt đầu bóc hộ cô.

Cô và Trần Thuật đều quá quen với chuyện đó rồi. Hoàn toàn không thấy có gì lạ. Nhưng trong mắt người khác thì quả là có chút đáng ngạc nhiên, thấy Trần Thuật đúng là người rất chiều bạn gái.

Trần Thuật thấy họ có hứng thú nên kể lại chuyện hồi lớp mười hai của họ.

Bữa cơm đã kết thúc như vậy.

Trần Thuật kể chuyện cậu và An Tĩnh, An Tĩnh ngồi cạnh ngoan ngoãn ăn đồ ăn, sau đó cậu còn phải để ý xem có phải cô lại kén ăn

hay không, có ăn uống hẳn hoi hay không. Một bữa ăn vô cùng bận rộn.

Chỉ có ba cô bạn cùng phòng là chăm chú lắng nghe. Nghe tới chuyện cuối cùng cả hai cùng thì đổ vào đại học S, tâm trạng họ xúc động tới mức không kìm nén được, không ngờ đằng sau sự ân ái của Trần Thuật và An Tĩnh là một câu chuyện ly kỳ trắc trở như vậy.

Không biết phải nói thế nào. Nghe xong toàn bộ câu chuyện, bọn họ hoàn toàn đắm chìm vào đó.

Hứa Tiêu Tiêu chỉ có thể bi tráng nắm tay An Tĩnh, nói với vẻ nghiêm trang: "Hãy tin mình, sau này hai người sẽ ngày càng tốt đẹp hơn, sẽ không rời xa nhau nữa, Trần Thuật sẽ không chịu đựng được đâu, mình cũng sẽ không chịu đựng được."

Hai người còn lại cũng có chung biểu cảm.

An Tĩnh chỉ có thể ngẩn ngơ gật đầu.

Cô liếc nhìn Trần Thuật, chỉ thấy khoé miệng của cậu nở nụ cười đắc ý, cô không khỏi nghĩ thầm trong bụng người này làm đa cấp chuyên nghiệp chắc, sao lại có sức lan toả như vậy.

Rõ ràng chỉ là những chuyện nhỏ nhặt vụn vặt, nhưng khi được nói ra từ miệng cậu lại trở nên khác biệt.

Khiến ba coi bạn cùng phòng của cô, ờ, nói thế nào nhỉ, hình như tất cả đều nghiêng về phía cậu.

Cuối cùng đồ ăn cũng không ăn bao nhiêu, mấy cô bạn cùng phòng chỉ mãi nghe chuyện tình cảm của cô và Trần Thuật. Nghe xong cũng không cảm thấy đói nữa.

Làm thế nào bây giờ. Hứa Tiêu Tiêu nhìn đồ ăn còn thừa trên bàn với vẻ tiếc nuối, thực sự lúc này cô ấy không còn đói nữa, bởi vì cô ấy vừa mới cùng Trần Thuật trải qua câu chuyện tình của họ.

Cảm giác ngọt ngào đã lấp đầy dạ dày của cô rồi.

Của thì thăm với An Tĩnh: "An Tĩnh, bọn mình có thể mang những đồ ăn này về được không?"

Thực ra lần đầu đi ăn cơm với bạn trai của An Tĩnh, lại gói đồ ăn thừa mang về thì có chút mất mặt, có điều cô ấy thực sự tiếc một bàn đồ ăn này.

An Tĩnh vẫn chưa lên tiếng, Trần Thuật liền nói: "Được chứ." Sau đó cậu liền gọi phục vụ mang hộp gói thức ăn lên, không chỉ có vậy lại còn đích thân trút đồ ăn vào, hộp đồ ăn chất cao mấy tầng, xếp gọn gàng ngay ngắn.

"Buổi tối mọi người về ký túc xá mà đói có thể bỏ ra ăn." Cậu khẽ nói.

"Cảm ơn nhé."

"Không có gì."

Mấy người họ không khỏi cảm thán, vì sao bạn trai của An Tĩnh lại tốt như vậy cơ chứ. Vừa khiêm tốn vừa kín đáo vừa nặng tình lại còn thông minh nữa.

Sau đó Trần Thuật trả tiền, đưa bọn họ về ký túc xá.

--

Sau khi cậu đi, Hứa Tiêu Tiêu đặt đồng hồ ăn lên bàn, huých vào vai cô: "An Tĩnh, cậu thực sự đừng buông tay nữa nhé, chỉ riêng ngày hôm nay có thể thấy Trần Thuật thực sự rất thích cậu."

An Tĩnh: "Ừ, mình biết."

Dương Việt: "Mình sẽ thay Trần Thuật trông chừng cậu"

Chu Tây đi vào phòng, vẻ mặt nghiêm túc soạn tin nhắn: "Mình phải bảo bạn trai mình học tập mới được, thế nào mới gọi là thật sự đối tốt với bạn gái, mình phải bảo anh ấy bóc tôm cho mình!"

An Tĩnh ngồi xuống ghế của mình, cầm điện thoại nhắn tin.

"Anh thật là giỏi."

Giỏi tới mức có thể bắt ba cô bạn cùng phòng của em làm tù binh nhanh như vậy.

Bên kia nhanh chóng nhắn lại. Dường như biết được cô đừng nói gì, câu trả lời:

"Chuyện nhỏ."

Khẩu khí thực sự rất giống cậu.

An Tĩnh nằm bò ra bàn, mấy cô bạn cùng phòng đang buôn chuyện rôm rả.

Cô nghĩ một lúc, tiếp tục ấn lên màn hình điện thoại.

"Ngộ nhỡ, nếu lần ấy bọn mình thực sự chia tay nhau thì làm thế nào."

Cô sờ chiếc điện thoại nhẵn bóng, đợi cậu nhẵn lại.

"Thế thì anh nghĩ, anh vẫn sẽ thi vào cùng một trường đại học với em."

"Sau đó khi học đại học sẽ theo đuổi em một lần nữa."

"Dù sao đâu phải lần đầu tiên anh mặt dày theo đuổi em đâu."

An Tĩnh mỉm cười, đuôi mắt cong cong.

Cô nghiêng người gối đầu lên cánh tay, gõ từng từ từng chữ.

"Thế thì câu trả lời của em là, lần này đổi lại tới lượt em theo đuổi anh."

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 70: Tâm Tình Trên Mây

Bảy rưỡi tối. Phòng 502 ký túc xá nam.

Hai nam sinh mỗi người một chiếc laptop, tai đeo tai nghe. Trong đó một anh chàng mặc áo ngủ hoa hòe, khuôn mặt baby gõ bàn phím lạch cạch liên hồi, ánh mắt chăm chú, chẳng bao lâu sau cậu ta cau mày lớn tiếng cầu nhàu: "Mau tới đi, tới chỗ tôi, bảo vệ tháp, nào nào nào, Đại Nga diệt cái tên đang nhảy tới đi."

Anh chàng tóc xoăn có vẻ hơi già dặn nheo mắt, có chút thất thần: "Tới đây tới đây, ở đâu cơ ở đâu cơ."

Anh chàng mặt baby tỏ vẻ kinh hãi: "Vãi chưởng, ông chạy đi đâu vậy, người ta đứng ngay sau lưng ông kia kìa."

"Ông không nói sớm! Tiến lên, xử lý hắn."

"Chờ chút! Cùng nhau chứ, ông đừng có mà xông lên một mình."

"Á, không xong rồi, bọn chúng mạnh quá, mau đi thôi mau đi thôi, không chống cự được nữa, này này, đừng có đi, tôi còn cứu được."

"Ai bảo một mình ông xông lên trước."

Anh chàng mặt baby khổng chế nhân vật anh hùng bị đứng hình một giây, suy nghĩ xem rốt cuộc cứu hay không cứu, kết quả trong

vòng một giây đứng ngậy ra đó, bị kẻ địch không chế, bị giết trong chớp mắt.

Cậu ta giương mắt nhìn bộ dạng thê thảm của mình.

Kết quả mấy người bị chết đều không bỏ tiền sống lại ngay.

Căn cứ địa bị phá. Lại thua rồi.

Anh chàng mặt baby tỏ vẻ bức tức, hằm hằm giật tai nghe xuống.

Cậu ta quay sang gằm lên với người bên cạnh: "Đại Nga, ông có thể nhìn rõ tình thế một chút được không, đừng có mà di chuyển linh tinh nữa, đều tại ông, lẽ ra có thể thắng được, vậy mà chúng ta bị tiêu diệt hết cả rồi."

Đại Nga vẻ mặt vô tội, hùng hổ đáp trả: "Chính ông bảo tôi tới mà, còn nữa, cuối cùng tôi đã bảo ông đi đi rồi mà ông còn không chịu đi."

"Ông còn nói nữa, chẳng phải ông gọi tôi cứu ông sao, tôi đang do dự."

"Ông do dự cái con khỉ, bảo ông cứu thì ông cứu thật à, ông chạy đi còn có thể giữ được mạng sống, chẳng phải ván này vẫn có thể chơi tiếp được sao."

"Hừ, ông lại còn đổ lỗi cho tôi nữa, không được, tôi phải tìm người nói lý."

Anh chàng mặt baby tức quá bật cười, tay chống hông.

"Nói lý thì nói lý." Đại Nga quay sang nhìn, lúc này cũng chỉ có Trần Thuật ở trong ký túc, còn một người nữa đi ra ngoài hện hò rồi,

cậu ta lớn tiếng hét lên với Trần Thuật: "Đại ca, anh tới xem video này, cuối cùng có phải là lỗi của em không?"

Trần Thuật coi như không nghe thấy, chỉ ngồi ở chỗ của mình, cặp mắt chăm chú nhìn điện thoại, một tay chống đầu, trên bàn là chiếc laptop, sách vở, còn có một vài mô hình nhỏ và tạp chí bóng rổ. Nhưng xét về tổng thể thì chỗ cậu sạch sẽ hơn những người khác rất nhiều."

Đại Nga gọi thêm một tiếng, Trần Thuật vẫn không phản ứng.

Anh chàng mặt baby kéo ghế lại, ghé sát gần Đại Nga, đôi mắt to tròn lảng lảng liếc nhìn lưng Trần Thuật, suy nghĩ một lúc rồi nói: "Ông nói xem, có phải đại ca có gì đó sai sai không?"

Đại Nga nheo mắt nhìn, bởi vì cậu ta cận thị nhưng lại không thích đeo kính. Vì thế lúc nào cũng thích nheo mắt nhìn người khác.

Cậu ta lắc đầu nói: "Đâu chỉ có gì sai, phải nói là bị ma nhập rồi, tôi còn nhớ, lúc về vẫn còn bình thường mà."

Lúc Trần Thuật vừa mới quay về ký túc, cậu ta và anh chàng mặt baby đang chơi game. Khi ấy cậu ta vô tình liếc qua, thấy tâm trạng của Trần Thuật khá vui vẻ, ngũ quan dịu dàng hơn bình thường hàng vạn lần. Lại còn hứng thú đứng đằng sau xem bọn họ chơi game. Chỉ dạy một vài kỹ xảo chơi game giống như Đại Thần vậy. Có điều không biết từ lúc nào, cậu cứ ngồi ở chỗ của mình ôm điện thoại. Có lúc nhìn một hồi lại còn bật cười.

Nói thế nào nhỉ. Đột nhiên đang nhìn với vẻ nghiêm túc, sau đó liền bật cười, lại còn nắm tay lại, vờ ra vẻ che miệng, cảm giác giống

như đang đứng trước người yêu lưu luyến bịn rịn, ánh mắt ẩn chứa nụ cười dịu dàng ấm áp như gió xuân vậy.

Hoàn toàn khác với Trần Thuật có chút lười nhác và cứng rắn thường ngày.

"Tôi biết rồi."

Anh chàng mặt baby nhớ ra điều gì đó, chỉ một câu đã nói rõ sự việc: "Hình như là bắt đầu từ lúc đại ca nhận được một tin nhắn nào đó hay sao ấy, bởi vì lúc ấy đại ca đứng rất gần tôi, tôi còn ngẩng đầu liếc một cái nữa."

Đại Nga gật đầu với vẻ tán đồng.

Anh chàng mặt baby suy nghĩ: "Ông nói xem, bây giờ tôi bảo cậu ấy đi quét dọn ký túc, cậu ấy có đồng ý không?"

Bởi vì con trai mà, khó tránh khỏi có chút bừa bộn. Bình thường để ký túc bừa bộn lộn xộn, bản thân cũng không chịu dọn dẹp, còn Trần Thuật là người sạch sẽ nhất, trong phòng ký túc chỉ có chỗ của cậu là sạch sẽ gọn gàng.

Bây giờ hai người muốn chơi game, nhờ vả Trần Thuật một chút có được không?

"Chắc là có..." Đại Nga nói: "Dù sao thì có cảm giác này giờ cậu ấy rất dịu dàng, chắc là sẽ dễ nhờ vả."

"Ông đi đi."

"Không được, ông đi đi."

Hai người thăm dò đối phương, sau đó nhận ra đối phương rất nhát gan. Thật quá kém cỏi.

Đại Nga nói trước: "Ông đi đi, bởi vì ý đó do ông đưa ra."

"Thôi được."

Anh chàng mặt baby mặt đầy bi tráng, nuốt nước bọt, e dè đi tới bên cạnh Trần Thuật. Lại gần thì phát hiện, Trần Thuật vẫn đang nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại. Cậu ta thò đầu vào, vì đang bật đèn, ngược sáng nên chỉ nhìn thấy mấy chữ cuối cùng.

Cái gì mà em theo đuổi anh.

Anh chàng mặt baby tỏ vẻ khó hiểu. Lại có người muốn theo đuổi Trần Thuật, chuyện này thì không có gì lạ. Từ khi phòng ký túc của bọn họ có sự xuất hiện của Trần Thuật đến nay, ngay cả mấy người còn lại cũng "đắt hàng" hẳn lên, lại còn thường xuyên được con gái bắt chuyện. Mặc dù nội dung bắt chuyện đều là hỏi về Trần Thuật. Nhưng còn hơn là không ai thêm hỏi.

Điều khiến anh chàng mặt baby ngạc nhiên là cô nào còn nhắn tin nói với Trần Thuật sẽ theo đuổi cậu?

Anh chàng mặt baby trầm nghĩ, cô gái này chủ động như vậy, không biết bạo dạn cỡ nào.

Mặc kệ.

Cậu ta khẽ chọc vào lưng Trần Thuật. Trần Thuật không phản ứng, cậu ta lại chọc mạnh hơn, sau đó có thể thấy rõ cái lưng cao gầy của Trần Thuật khẽ sửng lại.

Anh chàng mặt baby rút lại.

Dòng suy nghĩ bị cắt ngang, Trần Thuật từ từ quay đầu lại. Ánh mắt hướng lên nhìn anh chàng mặt baby, mày cau lại, hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Anh chàng mặt baby liền nhận ra khuôn mặt của Trần Thuật có vẻ khó chịu vì bị làm phiền, cậu ta hoảng loạn khẽ ho một tiếng, ập a ập úng nói: "Chuyện là, là Đại Nga bảo cậu quét nhà giúp cậu ta."

Đại Nga vẫn dĩ đang ở đằng sau bắt chéo chân, thư thái xem kịch hay, nghe thấy vậy lập tức trợn mắt há miệng, thấy Trần Thuật đưa mắt sang, vội lắc đầu xua tay: "Không phải tôi không phải tôi."

Tên nhóc này thật nham hiểm.

Cậu ta bình tĩnh lại rồi chỉ sang anh chàng mặt baby: "Là cậu ta, chính là cậu ta, bởi vì ngày mai phải kiểm tra rồi mà thằng nhóc này lại lười không muốn làm nên mới tìm cậu, cậu nói xem sao có người có thể lười biếng tới mức độ này cơ chứ."

Đại Nga lắc đầu thờ dãi: "Dù sao thì tớ cũng không đồng ý, từ nhỏ thầy cô gái đã dạy chúng ta, việc của mình thì phải tự mình làm."

Anh chàng mặt baby mặt ảm ức, há miệng mắc quai.

Trần Thuật nhìn hai người họ với ánh mắt dò xét một lúc, đầu ngón tay tùy ý gõ xuống bàn, một tay thư thái nghịch điện thoại, khuôn mặt nhìn nghiêng không có biểu cảm gì, ẩn khuất trong ánh đèn.

Trong không khí căng thẳng này, tất cả im lặng một lúc.

Trần Thuật không nói gì, chỉ thờ ơ nhìn đi chỗ khác, dường như không liên quan tới chuyện của họ, không nói một lời, đứng dậy. Cậu đặt điện thoại xuống bàn, đi ra cửa lấy cây chổi.

Anh chàng mặt baby đảo mắt, thấy cậu định quét nhà thật, cảm thấy có chút không thể tin được. Bởi vì bình thường bọn họ bảo Trần Thuật giúp, cậu sẽ tỏ ra khinh bỉ, vì sao hôm nay lại thay đổi như vậy?

Cậu ta vội vàng chạy lên ngăn Trần Thuật lại, khuôn mặt không được tự nhiên cho lắm, cười khì khì nói: "Đại ca, em chỉ nói đùa thôi mà, đừng mà, chuyện này cứ để bọn em làm."

"Bỏ tay ra." Trần Thuật cụp mắt nói.

Anh chàng mặt baby nhìn vẻ mặt cậu, thấy hình như không phải là Trần Thuật đang nổi giận, nên cũng từ từ buông tay ra.

Trần Thuật một tay dứt túi, một tay cầm câu chổi, cúi đầu nghiêm túc quét nhà.

Đại Nga và anh chàng mặt baby đều ngây người nhìn. Bọn họ còn nhường chỗ cho Trần Thuật quét bên dưới.

Anh chàng mặt baby ngây ngô hỏi: "Nhất định là hôm nay tâm trạng của đại ca rất vui đúng không?"

Đại Nga có chút sững sờ: "Đâu chỉ là vui, nhìn dáng vẻ ấy phải nói là sắp bay lên rồi."

Trần thuật cúi người, bóng tối che khuất đáy mắt. Nhưng vẫn có thể nhận ra khóe miệng nhếch lên cười, hàng mi dài rủ xuống, lông

mày giãn ra. Thư thái nghe nhàng, nếu nghe kỹ, còn thấy cậu đang ngân nga giai điệu nào đó.

"Thế thì câu trả lời của em là, lần này đổi lại tới lượt em theo đuổi anh."

Trần Thuật chỉ cần nghĩ tới tin nhắn này là không kìm được niềm vui trong lòng, trái tim giống như được xoa dịu vậy, giống như pháo hoa trên khắp thế giới đều bùng nổ bên tai, rung động lòng người.

Cậu nghĩ bây giờ bảo cậu làm bất cứ chuyện gì, chớ dù lên núi xuống biển, đi vào nơi nước sôi lửa bỏng cậu cũng cam tâm tình nguyện, chỉ một câu nói cũng có thể khiến cậu đắm chìm.

Chỉ có An Tĩnh mới có thể làm được mà thôi.

Trần Thuật quét được một nửa, phát hiện có người đứng trước mặt cậu không nhúc nhích.

Không nhìn thấy cậu đang bận sao, không có mắt à? Trần Thuật cau mày ngẩng đầu, phát hiện anh chàng mặt baby đang tỏ vẻ chần chừ, như muốn nói gì đó.

Trần Thuật nhíu mày: "Sao?"

Anh chàng mặt baby tỏ vẻ tò mò: "Đại ca, là ai muốn theo đuổi cậu thế?"

Trần Thuật sửng người, thản nhiên nói: "Ờ, bạn gái tôi."

Cậu dừng lại, khóe miệng không giấu được nụ cười, rồi lại nói như khoe khoang: "Là bạn gái tôi nói muốn theo đuổi tôi."

Đại Nga và anh chàng mặt baby đều sửng sờ.

Cậu có bạn gái?

Cậu có bạn gái vì sao không nói sớm?

Còn nữa, đã là bạn gái của cậu rồi vì sao còn phải theo đuổi cậu?

Thế bây giờ rốt cuộc là theo đuổi được chưa?

Hàng đồng câu hỏi chất chứa trong đầu Đại Nga và anh chàng mặt baby.

Hôm ấy, buổi trưa ánh mặt trời như thiêu như đốt.

An Tĩnh vừa tan học xong, cô không muốn ăn gì, nên bảo các bạn cùng phòng đi ăn, còn một mình cô thì quay về ký túc xá trước. Việc đầu tiên chính là bật điều hòa, sau đó vào nhà vệ sinh tắm một cái.

Lúc ra ngoài, cô đi tới bên cạnh bàn, bôi chút kem dưỡng da lên người.

Mắt liếc nhìn điện thoại đang đặt trên bàn, phát hiện An Nguyệt gửi tin nhắn đến.

An Tĩnh cười. Tin nhắn của An Nguyệt nếu không phải đang than phiền về Lục Cách thì chính là đang chuẩn bị than phiền về Lục Cách. Cô quyết định gọi điện thoại cho An Nguyệt, đối phương nhanh chóng bắt máy.

An Tĩnh gọi: "Chị."

Đầu dây phía An Nguyệt có chút ồn ào, cô nói với người bên cạnh cái gì đó, hình như còn có tiếng của con trai, sau đó hỏi: "Em đang làm gì đấy?"

An Tĩnh ngồi xuống trả lời: "Em vừa mới về ký túc xá, mùa hè ở thành phố S quả thức rất nóng, nóng hơn cả thành phố A, không thể chịu đựng được, à đúng rồi, Lục Cách lại làm gì chị rồi?"

An Nguyệt cứ nghĩ tới người này là thấy tức giận. Cô bực tức nói: "Hôm nay cậu ta lại chạy tới trường chị! Sau đó ngang nhiên đứng dưới ký túc xá nữ đợi chị, chị không xuống thì cậu ta không đi, chị bực chết đi được, rất nhiều người đều biết cậu ta rồi."

"Thế bây giờ..."

"Lục Cách đang ngồi bên cạnh chị đây này, bọn chị đang đợi đồ ăn mang lên, em có muốn nói chuyện với cậu ta không?" An Nguyệt không chút biểu cảm liếc nhìn người ngồi đối diện cô, Lục Cách thấy cô nhìn mình, lại còn nhe răng ra cười nhăn nhở.

An Nguyệt bực tức quay mặt đi.

Người này thật quá đáng, cứ dăm ba hôm lại chạy tới trường cô, cũng không biết lấy đâu ra lắm thời gian như vậy, hơn nữa càng ngày càng quá đáng, có một lần, đang đi trong trường mà dám ngang nhiên khoác vai cô trước mặt mọi người.

An Nguyệt tức tới mức gạt tay cậu ta ra, hỏi cậu ta làm gì vậy.

Lúc ấy cậu ta lại làm ra vẻ vô tội. Nói cái gì mà tuyên bố chủ quyền, sợ có kẻ nào không có mắt cướp cô đi mất.

An Nguyệt bị làm cho tức điên.

An Tĩnh vội nói: "Không cần..."

Vẫn chưa nói hết câu thì nghe thấy điện thoại được chuyển đi, giọng nói bốn cột của Lục Cách vang lên, cậu ta nói: "An Tĩnh, giúp mình cảm ơn Trần Thuật, nói với cậu ta, đợt hôm nào về thành phố A sẽ mời cậu ta ăn cơm nhé."

Ăn cơm? Vì sao đột nhiên mời cậu ấy ăn cơm?

An Tĩnh đang đợi hỏi thì đột nhiên điện thoại bị ngắt. An Tĩnh nghiêng đầu, mơ màng vuốt vuốt tóc với vẻ khó hiểu.

Trần Thuật lại tham gia vào chuyện gì thế...

Bên kia An Nguyệt lấy lại điện thoại, đặt lên tai mình nói mấy câu. Không nghe thấy tiếng lại nghi ngờ liếc màn hình điện thoại. Thấy màn hình tối đen hơn nữa ở trong trạng thái tắt nguồn, lập tức nổi trận lôi đình, xì lông lên: "Vì sao cậu lại cúp điện thoại của tôi! Tôi vẫn chưa nói chuyện xong với An Tĩnh mà! Sao cậu phiền thế!"

Lục Cách nghiêng người cười: "Vội gì."

"Hai người bọn em có thể nói chuyện điện thoại bất cứ lúc nào, còn anh thì..." Cậu ta khẽ ngừng lại, chăm chú nhìn cô: "Anh khó khăn lắm mới đến một lần, em không nói chuyện với anh thì thôi, gọi điện thoại gì chứ, thật là."

"Thế này mà cậu còn bảo là hiếm khi?" An Nguyệt hừ một tiếng, vẻ mặt lạnh lùng: "Tôi còn tưởng đại học A mới là nhà của cậu?"

"Giống nhau cả mà, nhà em chính là nhà anh." Lục Cách cười khi khi.

An Nguyệt không còn gì để nói, vì sao trên đời này lại có người không biết xấu hổ như vậy chứ.

Lúc ấy vừa hay chủ quán mang đồ ăn ra.

Lục Cách đưa đĩa cho cô rồi nói: "Ăn cơm ăn cơm, đợi em mãi anh sắp chết đói rồi, đồ ăn của quán này rất ngon, anh đặc biệt đưa em tới đây là muốn em nếm thử đồ ăn ở đây."

Lừa ai chứ. Còn lâu cô mới tin là ngon như Lục Cách nói. Miễn cưỡng cúi đầu, sự chú ý của cô liền bị thu hút, cô ghé sát người lại người người rồi nói: "Cảm giác có vẻ ngon, trông rất đẹp mắt."

"Còn phải nói."

Nhận được lời khen ngợi, Lục Cách tỏ ra đắc ý hẳn lên, cậu ta gấp thức ăn vào bát cô: "Em ăn thử xem, ăn rồi hãy khen anh."

An Nguyệt nếm một miếng, hai mắt sáng lên, phát hiện ra món ăn này hoàn toàn được làm theo khẩu vị của cô.

Lục Cách đặt đĩa xuống, nhìn cô và nói: "Ngon không?"

An Nguyệt chỉ mãi cúi đầu ăn, nói: "Ngon."

Nụ cười trong đôi mắt Lục Cách càng rạng rỡ hơn.

Đại học S, ký túc xá nữ.

An Tĩnh vẫn còn đang buồn bực nhìn điện thoại. Sao đang nói được một nửa thì đột nhiên tắt máy. Chờ mãi đợi mãi không thấy tin tức gì, cô quyết định lại gọi một cuộc nữa.

"Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin vui quý khách vui lòng gọi lại sau."

An Tĩnh: ...

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 71: Cực Phẩm Nữ Phụ

An Tĩnh không biết làm thế nào đành đặt điện thoại xuống. Không hiểu chị cô và Lục Cách đang làm gì.

Cô sấy tóc xong, bất giác thấy rùng mình, bỗng cảm thấy trong phòng rất lạnh, liền đi chỉnh điều hòa tăng nhiệt độ lên.

Sau đó ngồi xuống bàn đọc sách, tay quay quay chiếc bút, khuôn mặt nhìn nghiêng xinh xắn trắng trẻo.

Lúc này cửa bị đẩy ra, hai cô bạn cùng phòng của cô người trước người sau quay về ký túc.

Hứa Tiêu Tiêu đẩy cửa ra, đặt túi đồ trên tay lên bàn, sau đó chạy thẳng tới chỗ điều hòa hóng gió, kêu lên: "Không được rồi không được rồi, thời tiết này quá nóng bức, An Tĩnh cậu không đi ra ngoài là rất sáng suốt."

Người cô ấy đầm đìa mồ hôi, quay người lại, quần áo cũng ướt mồ hôi.

An Tĩnh ngây người, quay lại lấy làm lạ hỏi: "Các cậu không ăn ở bên ngoài sao? Sao lại quay về nhanh như vậy?"

Dương Việt trả lời cô: "Vốn định ăn ở quán, nhưng ở đó không có điều hòa, hơn nữa xung quanh quá thực quá nhiều người, vừa chật chội vừa nóng bức, bọn mình bèn quay về."

Lúc đi vòng qua người cô, Dương Việt mở hộp nhựa mang về cho cô xem, rồi đặt một hộp trước mặt cô.

"Cái này mua cho cậu, không được bỏ bữa trưa, thời tiết nóng bức thế này cũng không biết mua cái gì, liền mua mì lạnh cho cậu."

An Tĩnh nhoèn miệng, nhận hộp đồ ăn: "Cảm ơn cậu."

Vốn dĩ cô không muốn ăn, nhưng sau khi về ký túc bật điều hòa, tắm một cái mát mẻ sảng khoái, lại cảm thấy có chút đói bụng, dạ dày trống rỗng.

không kìm được cảm thán bạn cùng phòng thật chu đáo tốt bụng.

Cô mở hộp đồ ăn, miệng hỏi: "Chu Tây đâu, không về cùng các cậu à?"

"Ừ."

Hứa Tiêu Tiêu hóng gió một lúc, mới cảm thấy hơi nóng tan đi, cô ấy liền xắn tay áo ngồi xuống bàn, mở túi nilon: "Cậu ấy gặp bạn học cũ, bảo bọn mình về trước."

An Tĩnh gật đầu ừ một tiếng.

Mấy người bạn học nói chuyện một lúc. Đột nhiên Chu Tây mở cửa, cửa bị đập vào tường phát ra tiếng động rất lớn.

Mấy người giật mình quay lại nhìn cô ấy, Hứa Tiêu Tiêu cau mày, vỗ vỗ ngực nói: "Làm gì thế, làm gì mà hót ha hót hải thế, bị cậu làm cho sợ chết khiếp."

Dương Việt vội kêu lên: "Này này, mau đóng cửa lại, hơi lạnh chạy hết ra ngoài rồi."

Chu Tây hỏn hển ngây người một lúc, lúc ấy mới ồ một tiếng, tay chân luống cuống đóng cửa lại, sau đó đi tới chỗ bọn họ.

Hứa Tiêu Tiêu ăn một miếng mỳ, liếc nhìn cô ấy: "Sao thế, gặp ma à?"

"Nói linh tinh cái gì vậy." Chu Tây không bận tâm tới cô ấy, chạy đến bên cạnh An Tĩnh, quan sát sắc mặt của cô, thận trọng hỏi: "An Tĩnh, buổi trưa Trần Thuật đi đâu vậy?"

Mặc dù An Tĩnh thấy hơi khó hiểu, nhưng vẫn suy nghĩ một lúc rồi nói: "Hình như cậu ấy đi ăn với các bạn trong lớp thì phải."

Buổi trưa lúc tan học, cậu còn đặc biệt nhắn tin cho cô. Nói là không thể đi ăn với cô, vì lớp cậu có buổi liên hoan, không thể thoái thác được. Cậu còn tỏ vẻ không vui.

Chu Tây giãn lông mày ra: "Thì ra là vậy."

Hứa Tiêu Tiêu đi rót một cốc nước, nhân tiện khoác vai Chu Tây, lầy lầm lự hỏi: "Vì sao cậu lại hỏi Trần Thuật nhà người ta?"

Chu Tây do dự, không biết có nên kể hay không. Cuối cùng vẫn không kìm được lấy hết dũng khí nói ra: "Lúc nãy, mình đang nói chuyện với bạn cũ thì vừa hay Trần Thuật cùng một đám người đi ra khỏi trường."

An Tĩnh gật đầu, chăm chú ăn mỳ lạnh trong bát, vừa ăn vừa trả lời: "Chắc là bọn họ đi ăn cơm."

"Chắc là vậy." Chu Tây ghé sát lại nói: "Quan trọng là mình còn nhìn thấy bên tay phải Trần Thuật có một cô gái, đi rất gần cậu ấy,

cô gái đó rất phiền phức, cứ ghé sát lại bên cạnh Trần Thuật bắt chuyện với cậu ấy."

Cô ấy nói chuyện với bạn học cũ của mình thì thấy Trần Thuật cùng một đám người đi tới. Vì cậu ấy quá nổi bật giữa đám đông nên nhìn một cái là nhận ra ngay.

Khi ấy, Trần Thuật nghiêng mặt, nói chuyện với một anh chàng bên cạnh, thỉnh thoảng cười cười, sau đó cô gái kia cứ đi sát bên cạnh, chốc chốc lại tham gia vào câu chuyện của họ. Cứ đòi xem vào cho bằng được. Trần Thuật cũng không bận tâm cô ta cho lắm.

An Tĩnh sững người, không biết phải nói gì.

Hứa Tiêu Tiêu nghe thấy vậy, hứng thú tám chuyện liền sống dậy: "Wow, cô gái đó là ai vậy?"

Dương Việt ngẫm nghĩ: "Chẳng phải lúc nãy An Tĩnh đã nói rồi sao, Trần Thuật cùng ra ngoài ăn cơm với mấy người bạn cùng lớp, lẽ nào cô gái kia cũng học khoa Tài chính?"

An Tĩnh cup mắt xuống, nói: "Chắc là vậy."

Bởi vì cô không nhìn thấy tận mắt nên không tiện đưa ra kết luận gì.

Chu Tây lại thêm một câu: "Cô gái đó khá là xinh đẹp, đáng người cũng rất đẹp."

Hứa Tiêu Tiêu nghiêm mặt, bận tâm tới chuyện đó hơn cả An Tĩnh. Cô ấy nghĩ một lúc rồi cầm điện thoại lên tìm kiếm gì đó.

Dương Việt nhìn sang: "Chơi gì vậy?"

Hứa Tiêu Tiêu nghiêm nghị đáp: "Chơi cái gì, mình nhớ mấy hôm trước trên diễn đàn có một bài viết về một cô gái của khoa Tài chính, còn có cả ảnh nữa. Để mình tìm lại."

Dương Việt nắm bắt lệch trọng tâm: "Vì sao cậu hay lên diễn đàn thế?"

Hứa Tiêu Tiêu hứ một tiếng: "Có thông tin quan trọng nào không biết đều có trên đó."

"Này, đây rồi." Cô hạ thấp điện thoại xuống cho mọi người nhìn, chỉ tay vào màn hình: "Này, có phải cô gái này không? Cô ta chính là hoa khôi của khoa đó, tên là Từ Ninh."

An Tĩnh tò mò nhìn sang.

Trong ảnh là một cô gái tay ôm sách, gương mặt khá xinh đẹp, mặc váy liền màu trắng, mái tóc đen dài đến eo. Nhìn bề ngoài vừa xinh đẹp vừa dịu dàng.

Chu Tây rất tức giận: "Vì sao người này lại như vậy chứ, rõ ràng đã biết người ta có bạn gái rồi, lại còn ra sức sán lại gần, không biết xấu hổ."

Trần Thuật và An Tĩnh thường xuyên sánh đôi với nhau.

Huống hồ bọn họ đều rất tự nhiên, không giấu giếm gì cả, từ những cử chỉ hành động như nắm tay là có thể biết được Trần Thuật đã có bạn gái rồi.

Hơn nữa đây còn là mối tình kéo dài từ thời cấp ba đến bây giờ. Vì thế có rất nhiều người tò mò, lén lút chạy tới lớp của bọn họ để hỏi ai là An Tĩnh.

An Tĩnh cũng không bận tâm tới những điều đó, chỉ sống tốt cuộc sống của mình. Nhưng không ngờ cái cô Từ Ninh này rõ ràng đã biết người ta có bạn gái rồi, mà còn cố tình bám riết, Chu Tây còn nhìn thấy cánh tay của cô ta sắp khoác tay Trần Thuật luôn rồi. May mà vẫn là Trần Thuật khẽ nhú mào, lảng lạng tránh né.

An Tĩnh không nói gì, chỉ ngồi ở chỗ của mình tiếp tục ăn mỳ lạnh. Bên trong có thêm ớt và lạc, mùi vị rất đậm đà. Mặc dù ngoài mặt cô không bận tâm, nhưng trong lòng vẫn có chút không thoải mái, đan xen với tâm trạng phức tạp.

Cuối cùng, An Tĩnh đã hiểu được vì sao Trần Thuật nhất định phải chụp tấm ảnh ấy, lại còn bắt cô khi nào có con trai tới tỏ tình thì giới thiệu với bọn họ đây là bạn trai của mình.

Người khác ngang nhiên không chút giấu giếm dòm ngó bạn trai của bạn, cảm giác này thật không dễ chịu chút nào.

Sau khi ăn xong, cô đi vứt rác giúp mọi người. Sau đó quay về ký túc, xem giờ, suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn không kìm nén được, nhắn tin hỏi cậu đang làm gì.

Trần Thuật nhanh chóng nhắn lại.

"Vẫn đang ăn cơm."

Cô nằm trên giường, đọc tin nhắn một lúc. Cuối cùng đặt điện thoại xuống, xoay người một cái.

Mùa hè nóng nực khiến người ta lười biếng. An Tĩnh hai mắt nhắm hờ, suy nghĩ một số chuyện, trong phòng vô cùng mát mẻ, dễ chịu, cô liền ngủ thiếp đi từ lúc nào không hay.

Ngày hôm sau, lúc thức dậy cô liền cảm thấy có gì đó không ổn. Đầu óc khó chịu, toàn thân mệt mỏi. Cô vội vàng vệ sinh cá nhân, uống một cốc nước thật to, thầm nghĩ chắc là không sao.

Hứa Tiêu Tiêu thấy sắc mặt cô tái nhợt, vẻ mặt yếu ớt, không kìm được khoác vai cô, lo lắng hỏi: "An Tĩnh, cậu làm sao đấy."

An Tĩnh lắc đầu, day day đầu khẽ nói: "Chắc là hôm qua bận điều hòa cả đêm, lại quên không đắp chăn nên bị cảm lạnh."

"Thế cậu có cần đến bệnh viện không?" Dương Việt ghé sát lại trước mặt cô, đưa tay sờ trán cô, "Hình như hơi sốt."

An Tĩnh đeo ba lô của mình, mỉm cười nói:

"Không sao đâu, đi thôi, đi học nào."

Sáng nay có bốn tiết. Đến tiết cuối cùng, quả thực cô không thể chịu được nữa. Đầu óc căng lên, tư duy cũng không còn tỉnh táo, toàn thân mệt mỏi rã rời. Cảm giác hình như nghiêm trọng hơn. Mũi cũng tắc nghẹt, rất khó chịu.

Tiếng chuông báo hết tiết vang lên, cô mơ mơ màng màng đứng dậy.

Tiết học vừa rồi cuxngv không nghe giảng được bao nhiêu, đầu óc váng vất, chỉ muốn ngủ. Cô đeo ba lô đi ra khỏi lớp học, định hỏi Trần Thuật có rảnh không.

Đợi lát nữa cùng nhau ăn cơm xong, bảo cậu đưa cô tới bệnh viện.

Cô đứng trong nhà ăn. Xung quanh người qua người lại, cười cười nói nói.

An Tĩnh đeo ba lô, không hề có cảm giác gì, chỉ cúi đầu, đứng trong góc cầm điện thoại. Cô gọi điện thoại cho cậu, mũi chân gặt gặt xuống mặt đất.

Trong điện thoại không có tiếng của Trần Thuật mà vang lên giọng nói thuê bao không liên lạc được. Cậu đã tắt máy.

An Tĩnh thở dài một tiếng. Cô cất điện thoại đi, cụp mắt nghĩ ngợi điều gì, khóe môi mím chặt.

Lúc này, vừa hay có người đi tới trước mặt cô, một cơn gió thổi qua, cười hì hì gọi tên cô: "Muốn tìm đại ca sao?"

An Tĩnh ngược mắt, thấy đó là bạn cùng phòng với Trần Thuật, trong lòng bỗng thở phào một tiếng, vội hỏi: "Cậu có biết Trần Thuật đi đâu không? Điện thoại của cậu ấy tắt máy rồi, mình không tìm được cậu ấy."

Tìm lão đại?

"Ồ." Anh chàng mặt baby gãi đầu, giọng điệu có chút cung kính: "Điện thoại của lão đại hết pin, chắc là bây giờ cậu ấy đang đi lấy sạc dự phòng ở ký túc, thế này nhé, để mình cùng cậu tới ký túc xá của bọn mình."

"Không cần đâu." An Tĩnh mỉm cười lắc đầu: "Mình biết đường mà, mình tự đi là được, không làm mất thời gian của cậu nữa, cậu đi ăn cơm đi."

Lúc mới nhập học, Trần Thuật đã đặc biệt đưa cô tới ký túc của cậu, ít cũng phải đến bốn, năm lần rồi.

An chàng mặt baby gật đầu: "Vậy thì được."

An Tĩnh vẫy tay chào tạm biệt cậu ta, rồi một mình đi về phía trước.

An chàng mặt baby lúc này quay đầu lại nhìn theo bóng cô, không khỏi cảm thán.

Đây chính là cô gái mà Trần Thuật ngày đêm mong nhớ, nhìn bề ngoài có vẻ dịu dàng kín đáo, vậy mà lại trị cho Trần Thuật ngoan ngoãn nghe lời.

Cao thủ. Quả thực là cao thủ.

An Tĩnh đi về phía ký túc xá của bọn họ.

Trên đường đi, mặt trời thiêu đốt, ánh nắng xuyên qua kẽ lá chiếu xuống mặt đất, bóng nắng loang lổ nhảy nhót dưới mặt đất.

Những bông hoa nhỏ bên đường e thẹn lấp ló vươn mình ra ngoài, tươi thắm mơn mớn, nhưng An Tĩnh không có tâm trạng thưởng thức, cô đưa tay lên trán che nắng.

Nóng nực cộng với nhức đầu, khiến cô cảm thấy toàn thân rất khó chịu. Cô khịt khịt mũi, bước đi thật nhanh. Đi đường tắt tới ký túc xá của bọn họ phải đi xuyên qua một con đường nhỏ. Trần Thuật đã chỉ cô đi đường này.

Ở đây rất yên tĩnh vắng vẻ, không có mấy ai qua lại, trong góc tường mọc đầy cỏ dại với sức sống mãnh liệt, trong đó còn có tiếng mèo kêu đầy biếng nhác.

Có một chú mèo chậm chậm bước đi, nằm sưởi nắng bên đường.

An Tĩnh khẽ dừng bước, có chút không biết phải làm thế nào, dừng lại quan sát một lúc. Bụng của nó căng tròn, rõ ràng là trong trường có người cho nó ăn.

Cô chỉ nhìn một lúc. Sau đó nhẹ nhàng đi vòng qua người nó, đi về phía trước.

Ra khỏi ngã rẽ, bỗng chốc tầm mắt trở nên thoáng đãng. Chỉ thấy người đứng ở cửa ký túc chính là Trần Thuật, lúc này cậu đang đứng quay lưng về phía cô. Lưng cậu thẳng tắp, đôi chân dài, đường nét đẹp mắt.

An Tĩnh mừng rỡ đang định gọi cậu thì phát hiện cậu đang nói chuyện với người khác. Cô chỉ mấp máy khóe môi, không lên tiếng.

Vì cô bị che khuất bởi hàng cây um tùm rậm rạp, nên hai người kia không phát hiện ra cô.

An Tĩnh nghĩ một lúc, không đi tới làm phiền bọn họ. cô định đợi bọn họ nói chuyện xong sẽ đi tìm Trần Thuật.

Gió thổi tới mang theo cả hơi nóng, cô vén những lọn tóc bên tai ra phía sau, để lộ vành tai trắng muốt và cái cổ với đường nét tuyệt đẹp.

Chỉ nghe thấy giọng nói với vẻ khó chịu của Trần Thuật loáng thoáng vọng tới.

"Rốt cuộc cô muốn thế nào?"

An Tĩnh cau mày. Vì sao Trần Thuật lại nói chuyện với người khác bằng giọng như vậy?

"Không có gì, mình chỉ muốn cùng cậu ăn bữa cơm mà thôi."

Cô đang nghĩ thì nghe thấy giọng nói của một cô gái, hoàn toàn không hề sợ hãi trước vẻ mặt của Trần Thuật mà vẫn tươi cười nói.

An Tĩnh như chợt nhận ra điều gì đó, cô khẽ nghiêng đầu. Ánh mắt vòng qua người Trần Thuật nhìn sang phía đối diện với cậu, phát hiện cô gái này hình như là cô gái trong tấm ảnh đăng trên diễn đàn mà cô thấy hôm qua, tên là Từ Ninh, Hứa Tiêu Tiêu đã đặt biệt tìm cho bọn họ xem, còn giải thích một hồi về lai lịch của cô ấy.

Chỉ nghe nói gia cảnh không hề đơn giản.

An Tĩnh cảm thấy bản thân cô ta hình như còn xinh hơn trong ảnh.

"Cô không hiểu sao?"

Trần Thuật hừ một tiếng, cao giọng nói: "Tôi đã nói là tôi không muốn ăn cơm riêng với cô." Cậu nhấn mạnh từ riêng, ngừng lại một lúc, lại trầm giọng nói: "Hơn nữa tôi đã nói rồi, tôi có bạn gái rồi."

Từ Ninh không chịu lùi bước: "Mình biết."

Cô ta ngừng lại một lát, rồi dài giọng: "Mình biết hai người ở bên nhau từ cấp ba lên đại học, chuyện này không hề dễ dàng, quả thực

mình rất khâm phục hai người, cũng rất ngưỡng mộ hai người.
Nhưng ..."

Cô ta đi tới trước mặt cậu, tự tin ngẩng đầu: "Vào đại học rồi, cậu sẽ phát hiện ra người tốt hơn, ví dụ mình cảm thấy bọn mình rất xứng đôi, cho dù ngoại hình hay gia cảnh cậu không cảm thấy vậy sao?"

Trần Thuật khẽ nhếch mép, có chút giễu cợt: "Không."

Từ Ninh cũng không tức giận, chỉ cười nói: "Không sao, mình chỉ muốn cậu nhìn thế giới này nhiều hơn, cuộc sống sau này còn dài, hai người có thể đến với nhau hay không, không thể chỉ dựa vào tình yêu, vì thế đừng dễ dàng đưa ra quyết định."

Trần Thuật lùi lại một bước. Cậu cúi đầu liếc nhìn điện thoại vừa mới mở máy. Phát hiện không có tin nhắn, cũng không có cuộc gọi đến.

Cậu quyết định cất điện thoại đi, đôi lông mày nhíu lại. Vẻ mặt vừa bình tĩnh lại vừa lạnh lùng: "Không cần nhìn nữa, bây giờ tôi có thể nói với cô một cách rõ ràng rằng, cả đời này tôi chỉ thích một mình cô ấy mà thôi."

Từ Ninh sửng người, định nói thêm điều gì đó. Nhưng Trần Thuật không cho cô ta cơ hội, cậu nhanh chóng nói: "Tôi suy nghĩ rất rõ ràng, rõ ràng hơn cô gấp vạn lần. Trong cuộc đời mình tôi chỉ yêu cô ấy và yêu mãi cô ấy mà thôi, lúc đầu tôi khổ sở lắm mới có thể theo đuổi được cô ấy, bây giờ càng không thể buông tay được."

Tiếp đó cậu gượng cười cụp mắt xuống nói: "Nếu chia tay, cũng chỉ có thể là cô ấy nói chia tay với tôi."

Nụ cười trên môi Từ Ninh dần dần tan biến, nhìn Trần Thuật với ánh mắt phức tạp.

Trần Thuật lạnh lùng nhìn lên, vẻ mặt nghiêm túc nhưng lời nói thì không ẩn chứa chút tình cảm nào, cậu nói: "Vì thế, phiền cô sau này hãy giữ khoảng cách với tôi."

An Tĩnh siết chặt tay, trái tim thất lại.

Nghe thấy những lời này cô không muốn nghe thêm nữa.

Cô cất bước đi về phía Trần Thuật, trong lòng cấp thiết muốn làm điều gì đó.

Bonus thêm cho các nàng 1 chương. Tui không muốn tức một mình. Tui nghe mà tui tức á.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 72: Anh Muốn Ở Chung Một Phòng Với Em

Khoảng cách không xa, gần ngay trước mắt.

Cô vẫn còn tâm trí đếm bước. Một bước. Hai bước.

Trong lúc đó, dường như có cảm xúc gì đó lặng lẽ trào dâng trong lòng. Vừa cảm động lại vừa tức giận, tất cả đan xem vào nhau.

Hình bóng của Trần Thuật càng lúc càng gần. Hai người đều không chú ý tới cô.

Cuối cùng Trần Thuật cúi đầu nhìn đồng hồ, nói qua loa với cô ta: "Những gì cần nói tôi đã nói hết rồi, tôi đi trước đây."

Từ Ninh lại gần vài bước, định nói thêm gì đó: "Trần Thuật..." Cô ta chưa nói hết câu, đột nhiên sững người.

Trần Thuật cũng sững lại, vẻ mặt hơi biến đổi. Bởi vì vừa rồi không chỉ một mình Từ Ninh gọi tên cậu. Còn có một giọng nữ nhẹ nhàng dịu dàng khác.

Giọng nói ngẫu nhiên lồng vào tiếng cô ta, nhưng có thể phân biệt rõ ràng có hai người đang nói, trong đó tiếng gọi của cô gái kia thân mật hơn, thoải mái hơn.

Một giây sau, chỉ thấy một cô gái chậm rãi bước ra từ sau lưng Trần Thuật.

Cô ấy rất xinh đẹp, đó là ý nghĩ đầu tiên của Từ Ninh khi nhìn thấy An Tĩnh từ khoảng cách gần.

Mái tóc đen nhánh mượt mà của cô ấy xõa sau lưng, dáng người mảnh mai, chóp mũi nhỏ nhắn, làn da trắng nõn, đôi mắt đen láy, vẻ mặt thờ ơ liếc nhìn Từ Ninh một cái rất nhẹ, nhẹ tựa lông hồng. Ánh nhìn vô cùng hờ hững.

Là bạn gái của Trần Thuật.

Từ Ninh sửng người, tự dưng thấy hơi chột dạ.

Cô ta thường xuyên nhìn thấy Trần Thuật và cô ấy sánh đôi bên nhau, cầm túi giúp cô ấy, khoác vai cô ấy, ghé sát bên tai cô ấy thì thầm, ánh mắt Trần Thuật nhìn cô ấy mới thật dịu dàng, chăm chú làm sao.

Không khỏi khiến cô ta tưởng rằng Trần Thuật đang đứng trước mặt mình với khuôn mặt bình tĩnh, vẻ mặt hết sức lạnh lùng, biểu cảm vô cùng khó chịu kia dường như chỉ là ảo ảnh mà thôi.

Cô ta ép bản thân bình tĩnh lại, tiến lên phía trước như một dũng sĩ.

Nghe thấy thì đã sao. Nhìn thấy thì đã sao. Cô ta không sợ.

Khoảnh khắc cúi đầu nhìn thấy An Tĩnh, Trần Thuật hơi sửng sò. Trong phút chốc, cậu có rất nhiều điều muốn nói với cô. Ví dụ, không phải cậu cố tình không gọi điện cho cô, chỉ là đúng lúc điện thoại hết pin sập nguồn. Cũng không phải cậu cố tình không đi tìm cô, chỉ là bị người ta chặn lại ở đây.

Cậu còn định hỏi, sao em lại tới đây. Thực ra, điều muốn nói nhất là giải thích với cô rằng, cậu và Từ Ninh không có bất cứ quan hệ gì, cô đừng hiểu lầm. Đây là điều quan trọng nhất.

Có điều tất cả những điều này cậu còn chưa nói ra lời, chỉ thấy An Tĩnh liếc nhìn Từ Ninh một cái, hoàn toàn không bận tâm tới ánh mắt có phần thách thức của cô ta, lạnh lùng đưa mắt đi. Lúc ấy cô cao ngạo như thiên nga trắng. Như thể trước mắt cô người này hoàn toàn không tồn tại. Khiến Trần Thuật ngây người đắm say.

Cô cup mắt, đưa tay nắm lấy bàn tay đang buông thõng với những khớp xương rõ ràng của Trần Thuật, mười ngón tay đan vào nhau, khẽ bóp, miệng nhoẻn cười, ngẩng đầu dịu dàng nói với cậu: "Trần Thuật, chúng ta đi thôi."

Đầu óc của Trần Thuật như ngừng chạy, không chút phản ứng. Cậu ừ một tiếng theo bản năng, có chút ngây ngô.

Lúc này cậu hoàn toàn không còn vẻ kiên quyết và không chút nề mặt với Từ Ninh như trước đó, chỉ ngây người một lúc rồi cúi đầu, mắt trân trân nhìn bàn tay nhỏ nhắn mịn màng đang nắm chặt tay mình.

Móng tay được cắt ngắn gọn gàng. Đầu ngón tay nhỏ nhắn nhưng trắng trẻo mịn màng.

An Tĩnh nắm tay cậu rồi quay người bước đi, không để lại một cái nhìn.

Chỉ để lại một mình Từ Ninh đứng ngây ra đó không dám tin vào mắt mình, hai mắt tròn tròn.

Cô ta dám hoàn toàn coi như cô không tồn tại ư?

Từ Ninh từ nhỏ đến lớn đều luôn thuận buồm xuôi gió, từ trước tới nay chưa từng có chuyện gì trái với mong muốn của mình. Ở nhà cô ta được bố mẹ cưng chiều, ở trường được các bạn nam chiều chuộng, cô ta có ngoại hình tự tin và gia cảnh hơn người. Có thành tích học tập xuất sắc, hơn nữa tính cách cũng rất ôn hòa, dễ gần. Vì thế đây là lần đầu tiên cô ta bị người khác coi thường như vậy.

Cô ta còn nhớ ánh mắt của An Tĩnh, nhìn đúng một giây. Cô ta không chịu thua giương mắt lên, nhưng An Tĩnh như không nhìn thấy cô ta, chỉ coi cô ta là người qua đường không đáng để mắt đến.

Rõ ràng Từ Ninh ở ngay trước mắt An Tĩnh, định cướp bạn trai của cô. Nhưng trong mắt An Tĩnh, những điều mà Từ Ninh làm hoàn toàn không đáng nhắc tới. Ngay cả hỏi cô cũng không thêm hỏi, cũng không hề có ý định cãi nhau với Từ Ninh, chỉ hoàn toàn tin tưởng Trần Thuật, nhẹ nhàng coi như không có chuyện gì xảy ra.

Từ Ninh khẽ run rẩy. Điều này khiến cô ta khó chịu hơn hàng trăm lần so với việc bị Trần Thuật từ chối, lòng tự tôn bị tổn thương. Thử nghĩ xem, cô ta bị một cô gái hoàn toàn thua kém cô ta coi thường.

Điều đó mới thật không cam tâm làm sao. Cô ta đứng ngây ra đó nắm chặt ngón tay tái nhợt của mình.

Máu trong người sôi lên sùng sục, mặt đỏ phừng phừng. Chỉ cảm thấy từ trước tới nay chưa bao giờ mất mặt như vậy.

Bên này, Trần Thuật theo An Tĩnh quay lại con đường nhỏ cô vừa mới đi qua.

An Tĩnh đi khá nhanh, đi trước mặt cậu. Cậu chỉ nhìn thấy cái lưng mảnh mai của cô cùng mái tóc đen nhánh thấp thoáng trước mắt.

Trần Thuật ngại ngùng che miệng ho một tiếng, kéo tay cô, âm ỨC GIẢI THÍCH: "Chuyện đó, anh và người đó hoàn toàn không có quan hệ gì, anh vừa ra khỏi ký túc xá thì cô ta đã đứng ở đó rồi. Cứ bắt anh phải đi ăn với cô ta, anh thấy phiền chết đi được."

An Tĩnh càng đi càng nhanh.

Bất chợt dừng bước trước những lời giải thích của Trần Thuật.

Trần Thuật lập tức im bặt, mặt đầy căng thẳng, suy nghĩ xem có phải mình đã nói sai gì không, nhưng toàn thân lại không nhúc nhích, sợ khiến cô tức giận.

Cỏ dại bên tường um tùm xanh tươi.

An Tĩnh hít một hơi, cô từ từ quay người lại, không nói gì cả. Khóe môi mím chặt, như đang đè nén cảm xúc, chỉ ngược mắt nhìn cậu, ánh mắt phức tạp.

Hơi thở của Trần Thuật càng thêm gấp gáp, cậu không chịu được ánh mắt ấy của cô.

Vội vàng bước lên vài bước, cau mày nói: "Anh thật sự không..."

Vẫn chưa nói hết câu, chỉ thấy An Tĩnh khẽ cử động, đột nhiên giơ cánh tay nhỏ nhắn, vòng qua người Trần Thuật, ôm lấy cổ cậu, lòng bàn tay nóng ấm chạm vào vùng da sau gáy cậu, kéo mạnh.

Trần Thuật đột ngột bị kéo xuống. Sau đó cậu sững sờ, máu trong người như chột dồn hết lên đầu.

An Tĩnh khẽ kéo cổ cậu xuống, không muốn nghe cậu nói thêm nữa, cô nhắm mắt, dựa sát lại chủ động hôn lên khóe môi cậu.

Có lẽ rất lâu sau đó Trần Thuật vẫn sẽ nhớ mãi cảnh tượng này.

Giống như cảnh quay chậm, cậu sẽ nhớ rất rõ không bỏ sót một chi tiết nào. Họ cùng đắm mình trong ánh nắng mặt trời vàng rực, toàn thân đều lấp lánh ánh nắng.

Đôi mắt cậu run run, không nhắm mắt lại.

Vì thế cho dù là làn da càng thêm trong suốt dưới ánh nắng của An Tĩnh , hay hàng mi dài và rậm của cô, hay là cánh môi mịn màng dịu dàng của cô trên môi cậu, tất cả đều lọt vào tầm mắt, khắc sâu trong tim, ghi nhớ suốt đời.

Hôn mãi hôn mãi.

An Tĩnh lùi lại, dựa lưng vào tường. Trần Thuật theo bước của cô, cổ vẫn bị cô khóa chặt, lão đảo bước theo cô.

Hai người áp sát vào nhau, hơi thở miên man mơn trớn quấn quýt bên tai, Trần Thuật vẫn còn mơ màng ngỡ như đang trong giấc mộng, nếu không vì sao An Tĩnh lại phát sáng cơ chứ.

Tất cả mọi thứ trước mắt đều kích thích cảm quan của cậu. Trái tim đập loạn nhịp không thể không chế được.

Có điều một lúc sau, cậu liền chủ động tấn công, nâng khuôn mặt của cô lên, đưa đầy đầu lưỡi, liếm đôi môi mỏng và mềm của cô, tìm

kiểm khoang miệng của cô.

Đúng lúc Trần Thuật sấm không thể kiểm chế được nữa, An Tĩnh dùng răng khể cắn vào môi cậu.

Trần Thuật đau điếng, cậu cau mày thở gấp, sau khi đỡ đau mới lùi lại giữ một chút khoảng cách, liếm liếm khóe miệng, giọng nói khàn khàn có chút không vui: "Sao lại cắn anh?"

Yên tĩnh lắng đầu.

Cô mềm nhũng dựa vào ngực Trần Thuật, sắc mặt nhợt nhạt.

Cánh tay cậu đỡ lấy cô, ôm cô thật chặt trong vòng tay. An Tĩnh im lặng một lúc, chậm rãi nói: "Sao này không được phép nói chuyện với cô ta nữa."

Cô không thích có người nhớ nhung Trần Thuật ở nơi cô không nhìn thấy.

Cô sẽ cực kỳ đồ kị.

Đồ kị tới mức phát điên lên. Vừa mới nghe những lời Từ Ninh nói, có một khoảng khắc cô như mất hết lý trí vậy, chỉ muốn bắt chấp tất cả xông lên đánh nhau với cô ta.

Trần Thuật nhưng mày phải suy nghĩ một giây xem cô muốn nói tới ai.

À, là Từ Ninh.

Cậu không nghĩ gì, lập tức trả lời: "Được."

Vốn dĩ, ở trong lớp cậu cũng không nói chuyện với cô ta. Huống hồ xảy ra chuyện lần này, sau này sẽ càng không nói chuyện với cô ta nữa.

An Tĩnh mím môi, kéo áo Trần Thuật và nói: "Em ghét cô ta."

Điều này khiến Trần Thuật có chút ngạc nhiên. Bởi vì từ trước tới giờ, An Tĩnh không hề có ác cảm với ai như vậy. Cho dù trong lòng có không thích thế nào cô cũng không nói ra.

Cậu khẽ nói, "Ừ, người em ghét anh cũng ghét."

Giọng nói trầm trầm xuyên qua lồng ngực đi vào tai cô.

Không khí tĩnh lặng, ánh nắng rất đẹp.

Chú mèo vàng giữa đường không sợ người chút nào, chỉ liếc nhìn họ kêu meo meo vài tiếng rồi lại xoay người, nheo mắt lại tiếp tục sưởi nắng.

Trần Thuật chợt nhớ tới điều gì đó, thấp giọng hỏi: "Có phải em đang ghen không?"

An Tĩnh không trả lời, hai mắt chớp chớp.

Trần Thuật không đợi cô trả lời, hứ một tiếng, ôm chặt cô hơn, đôi mắt đầy đắc ý, nửa cười nửa không: "Anh biết ngay là em ghen mà, bây giờ biết lo lắng vì anh rồi chứ."

An Tĩnh ừ một tiếng.

Cô nhắm mắt lại, nói với vẻ mệt mỏi: "Trần Thuật, đưa em tới bệnh viện."

Trong taxi.

Trên đường đi Trần Thuật sa sầm mặt, không nói không rằng, giống như đang cố kìm nén điều gì đó.

Trong bệnh viện cậu vô cùng bận rộn, lấy sổ, nộp tiền, lấy thuốc.

An Tĩnh ngoan ngoãn ngồi trên ghế truyền dịch, cô cúi đầu, mùi thuốc khử trùng và mùi cồn nồng nặc kích thích mũi cô, một tay còn lại của cô đặt lên đùi.

Bỗng nhiên có người nhẹ nhàng đặt một chiếc chăn lên người cô, ngón tay An Tĩnh cử động, cô ngược mắt bắt gặp ánh mắt của Trần Thuật. Cậu khẽ dừng lại, hỏi nhỏ: "Không ngủ à?"

An Tĩnh gật đầu: "Không ngủ được."

Cả phòng truyền dịch toàn là người, đi qua đi lại.

Trần Thuật ngồi bên cạnh An Tĩnh .

Cô dém chiếc chăn dưới cái cầm gầy gầy của mình, vuốt cho phẳng, từ từ nghiêng người dựa vào vai cậu, tìm một tư thế thoải mái, mỉm cười an ủi cậu: "Đừng giận nữa mà, được không?"

Cô nhắc đến chuyện này là Trần Thuật lại tức giận.

Cậu cau mày dạy dỗ cô, cao giọng nói: "Bản thân em bị sốt mà em không biết sao, thấy khó chịu trong người mà vẫn đi học. Vì sao buổi sáng em không nói với anh. Trong giờ học có khó chịu không?"

Nói đến cuối cùng đôi lông mày từ từ giãn ra, giọng nói nhỏ lại phải rõ ràng là rất xót cô.

An Tĩnh khẽ nói: "Cũng bình thường."

Trần Thuật thở dài một tiếng, đưa tay bóp trán, không biết phải làm thế nào với cô, đành phải hạ giọng dỗ dành: "Ngoan nào, nghỉ một chút đi, ngủ đi."

An Tĩnh khẽ gật đầu: "Anh đừng đi nhé."

"Nghĩ linh tinh gì vậy. Chắc chắn anh sẽ ở đây." Trần Thuật sờ vào trán cô.

Hai người im lặng một lúc.

Cô dịu dàng gọi cậu: "Trần Thuật."

"Ừ." Trần Thuật khẽ đáp, nhanh chóng cắt điện thoại đi, nghiêng đầu nhìn cô, tưởng rằng cô khó chịu, lo lắng hỏi: "Sao thế?"

An Tĩnh đặt tay lên đùi Trần Thuật, lòng bàn tay hướng lên trên, hơi chụm lại, Trần Thuật bất giác cup mắt, nhanh chóng hiểu ý cô, cậu đưa tay ra, nắm lấy tay cô.

Nắm thật chặt.

An Tĩnh vẫn thấy mệt, im lặng một lúc, có chút giận dữ: "Anh nói sai rồi."

Trần Thuật nhướn mày: "Nói sai gì cơ?"

An Tĩnh mím chặt môi, gương mặt trắng nõn như tuyết.

Đôi mắt trong veo, ánh mắt hướng xuống đất ẩn chứa chút ngoan cường hiếm thấy, cô nói rõ ràng từng câu từng chữ: "Em tuyệt đối sẽ không nói chia tay trước."

Trần Thuật sửng người, lẩm bẩm: "Em nghe thấy rồi à."

Cô đã nghe thấy lời mình nói.

"Nếu chia tay, cũng chỉ có thể là cô ấy nói chia tay với tôi."

Giọng nói mềm mại dịu dàng của cô vang lên bên tai, nhưng trong giọng nói bình tĩnh ấy càng nói đến cuối lại có chút xúc động. Cậu nở nụ cười rạng rỡ.

Trong lòng cảm thấy mãn nguyện như vừa nếm mật ngọt vậy. Cảm giác ngọt ngào dâng đầy trong lòng.

Cậu khẽ cười một lúc mới miễn cưỡng dừng lại được, nghiêm túc nói: "Ừ, anh nhớ rồi."

Trần Thuật lại nói thêm: "Anh sẽ nhớ rất lâu rất lâu rất lâu đấy, vì thế em cũng phải nhớ thật kỹ, không được nói chia tay với anh."

An Tĩnh khẽ mỉm cười: "Vâng."

Cô thay đổi tư thế, dựa cả người vào người cậu, Trần Thuật dang tay, ôm chặt lấy cô. Mấy sợi tóc của An Tĩnh chạm vào cằm của Trần Thuật, Trần Thuật còn kiên nhẫn vuốt vuốt cho thẳng. Ánh mắt ẩn chứa sự dịu dàng.

An Tĩnh cup mắt, buồn chán nghịch tay của cậu.

Trần Thuật cũng không rút tay lại, cứ để cho cô nghịch như thế.

Trong đầu cô lóe lên một ý nghĩ, đột nhiên cô nói: "Trần Thuật, kỳ nghỉ chúng ta đi du lịch nhé."

"Đi du lịch?" Trần Thuật hỏi.

"Chính là đi đến nơi nào đó cũng được, chỉ có hai chúng ta thôi."

Bất kể nơi đâu, chỉ cần ở bên cạnh cậu.

Cô thấy như vậy thật là tốt.

Thực ra cậu đã muốn làm như vậy từ lâu rồi. Từ sau khi hẹn hò hai người chưa từng đi du lịch riêng, chỉ là lần này bị An Tĩnh nói trước rồi.

Cậu suy nghĩ một lúc, những lời nói cứ lấp lửng trong miệng.

"Vậy à." Trần Thuật nói rất từ tốn, cố tình dài giọng ra, đột nhiên, làn môi mỏng nhếch lên tạo thành đường cong đẹp mắt: "Được thôi, nhưng anh có một điều kiện."

An Tĩnh ngồi dậy nghiêng đầu nhìn: "Cái gì?"

Trần Thuật còn đặt điều kiện với cô? An Tĩnh cảm thấy hơi buồn cười.

Trần Thuật vuốt vuốt mái tóc dài của cô, ghé sát bên tai An Tĩnh, khẽ dỗ dành, hơi thở như có mà như không phả ra nóng bỏng: "Điều kiện chính là ở bên ngoài, anh muốn ở chung một phòng với em."

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 73: Trần Trần 3 Tuổi

An Tĩnh sửng sờ, hoàn toàn không thể ngờ cậu lại nói tới chuyện này.

Hơi thở của cô như ngừng lại, trái tim cũng đập rộn lên.

Ai cũng biết ở chung một phòng là có ý gì, huống hồ hai người yêu nhau đã mấy năm rồi, nếu Trần Thuật đưa ra yêu cầu đó vào thời điểm này thì cũng là điều rất bình thường.

An Tĩnh mím chặt môi, nghiêm túc suy nghĩ thật kỹ.

Trần Thuật nói xong liền cẩn thận quan sát phản ứng của An Tĩnh, chỉ sợ cô có chút gì không hài lòng hoặc không muốn.

Nhưng khi An Tĩnh lặng lẽ nhìn cậu, trong đôi mắt không ẩn chứa bất kỳ cảm xúc gì, Trần Thuật lại thấy sợ, còn có chút hoảng hốt.

Cậu đưa mắt đi không dám nhìn thẳng vào mắt cô. Che miệng vờ ho một tiếng, trong lòng có chút hối hận, thầm nghĩ phải làm thế nào để rút lại những lời vừa nói, vì sao không suy nghĩ gì mà lại nói thẳng ra như thế.

Cậu thấy hơi bức, lúc này đôi mắt của An Tĩnh vô cùng trong trẻo. Khiến cậu không khác nào loài cầm thú vậy.

Trong bệnh viện người qua người lại, ai cũng bận rộn không ngừng.

Nhưng cậu thì căng thẳng tới mức chỉ nghe thấy tiếng dịch chảy tí tách tí tách.

Trần Thuật nhân lúc vẫn còn kịp, vội vàng níu kéo lại hình tượng của mình. Cậu ngồi ngay ngắn, đôi mắt có chút hoảng loạn, nhìn xuống đất, rồi lại nhìn sang chỗ khác, cuối cùng ánh mắt vẫn hướng lên người cô, khẽ nói: "Cái đó, anh nói linh tinh đấy, em đừng coi là thật."

Mặc dù không ở chung một phòng có chút đáng tiếc. Nhưng quan trọng nhất là được ra ngoài cùng cô, ăn cùng cô, chơi cùng cô, những thứ khác không cần bận tâm nữa.

Ừ, thật sự không bận tâm. Chỉ có điều trong lòng sẽ cảm thấy tiếc nuối một chút... Đúng vậy, sẽ có một chút tiếc nuối.

"Nhưng em coi là thật rồi." Bên tai vang lên giọng nói dịu dàng của cô.

Trần Thuật sửng người, có chút không dám tin vào tai mình. Hiếm khi thấy cậu áp úng như thế, trầm giọng hỏi: "Em nói cái gì?"

Cậu lại một lần nữa chờ câu trả lời của cô. Có điều lần này lại sợ nghe thấy câu trả lời không giống với lúc trước.

An Tĩnh tỏ vẻ rất tự nhiên, bóng râm phủ kín đáy mắt, mái tóc xòa sang hai bên, khiến khuôn mặt trông càng nhỏ hơn. Cô cụp mắt, chậm rãi nói: "Những gì anh nói em đều coi là thật."

Trần Thuật nuốt nước bọt, có chút bất ngờ.

Bỗng chốc trong đầu cậu nghĩ linh tinh rất nhiều thứ, trí tưởng tượng bay cao bay xa. Biểu cảm có chút quái đản, rất phong phú. An Tĩnh không thể nói rõ được đó là cảm xúc kích động hay là kinh ngạc.

Cô không kìm được, khẽ nhoẻn miệng cười.

Sau người này lại ngốc như vậy chứ.

Trần Thuật mấp máy môi, hít mấy hơi liền.

Cậu cố gắng kìm nén cảm giác kích động trong người, đợi tất cả trở lại bình tĩnh, cuối cùng vẫn biến thành hành động, cậu ghé sát lại, hôn lên chóp mũi cô, kêu lên: "Sao em lại tốt như vậy."

Cậu phát hiện, cậu đã thực sự rơi vào ma đạo của An Tĩnh.

Cho dù An Tĩnh như thế nào, làm gì, nói gì, cậu chỉ cảm thấy từng hành động, từng cử chỉ, lời nói, hành vi của cô đều thật tuyệt vời, đều rất hợp với tâm ý của cậu.

Mấy ngày hôm sau, An Tĩnh hoàn toàn khỏi hẳn nhờ sự chăm sóc tận tình chu đáo của Trần Thuật.

Nhưng Trần Thuật vẫn không yên tâm. Lúc nào cũng hỏi cô đã uống thuốc chưa, còn thấy khó chịu trong người không.

Kỳ nghỉ lễ Quốc Khánh sắp tới gần.

Trong thời gian đó, Tổng Tư nhàm chán không có việc gì làm liền tới tìm Trần Thuật.

Trong quán cà phê nhả nhặn bên ngoài đại học S, không gian sạch sẽ gọn gàng, Tống Tư ăn mấy miếng bánh ngọt, mặt đầy thỏa mãn. Cậu gặm thìa, hỏi Trần Thuật khi nào cùng quay về thành phố A.

Trần Thuật ngồi đối diện với cậu ta, chỉ thờ ơ nhìn điện thoại không buồn ngước mắt lên, từ tốn nói: "Tôi không về đâu."

"Không về?"

Tống Tư thấy lạ, "Không về thì làm gì? Không về thì ông đi đâu?"

"Đi chơi." Trần Thuật trả lời thản nhiên như không.

"Đi với ai? Ông đi một mình sao?" Tống Tư vẫn chưa hiểu ra vấn đề, lại còn hỏi một câu ngớ ngẩn.

Trần Thuật khựng lại, nhìn cậu ta với ánh mắt đành khinh bỉ: "Ông nói xem tôi đi với ai?"

"Tôi sao?" Tống Tư ngây thơ hỏi, cố tình trêu cậu.

Lần này Trần Thuật không thèm nhìn cậu ta, khuỷu tay uể oải chống lên mặt bàn, chỉ cúi đầu làm việc của mình, không để ý đến cậu ta.

Tống Tư bấu môi, thực ra nghĩ lại nếu Trần Thuật và An Tĩnh đều không về, thì chỉ có một mình cậu ta quay về thành phố A, hơn nữa cho dù về nhà, mặc dù ở đó có mấy người bạn thân như Châu Tề, Hứa Gia Nghiệp, bọn họ vẫn có thể tụ tập.

Nhưng thiếu Trần Thuật, cảm giác như thiếu thiếu cái gì đó.

Tống Tư chán ngán hỏi: "Ông nói với mẹ ông chưa?"

"Nói rồi."

"Đồng ý rồi?"

"Chuyện này có gì mà không đồng ý." Trần Thuật hỏi lại.

Trong đầu Tống Tư nảy ra một ý. Cậu ta nói: "Thế này nhé, chúng ta gọi đám Đại Tề cùng đi du lịch đi, nói thật là chúng ta chưa đi bao giờ, cảm giác mọi người tụ tập vui vẻ, thật là thú vị, gọi thêm cả Lục Cách và An Nguyệt nữa."

Trần Thuật mím môi, nói: "Không được."

Tống Tư không hiểu: "Vì sao?"

Trần Thuật lại một lần nữa từ chối thẳng thừng: "Không được là không được."

Thế giới hai người tươi đẹp giữa cậu và An Tĩnh sao có thể để cho đám người này hủy hoại được. Cậu hiểu rõ tính cách của đám người nghịch ngợm này, đến lúc đó ngày ngày có thể ở riêng với An Tĩnh hay không cũng là vấn đề.

Chưa nói tới cô chị gái của An Tĩnh, không biết bắt đầu từ lúc nào liền nhìn cậu như nhìn kẻ địch, đề phòng cậu như đề phòng sói dữ vậy.

Cậu nghĩ thôi cũng thấy đau đầu.

"Chán thật đấy." Tống Tư chán quá, lại múc một miếng bánh ngọt to dùng bỏ vào miệng.

Trần Thuật cup mắt, hừ một tiếng: "Thế nào mới coi là không chán?"

Tổng Tư nheo nheo đôi mắt tròn xoe, nghĩ tới cái gì đó, một tay chống cằm, cười rất gian tà: "Lần này ra ngoài, ở chung một phòng với An Tĩnh mới được coi là không chán."

Trần Thuật khựng lại, ngược mắt nhìn cậu ta với vẻ cảnh cáo.

Tổng Tư không hề sợ, cậu ta tỏ vẻ phần khích thù đầu sang nói: "Thật đấy, không phải tôi nói ông chứ, hai người bên nhau ít nhất cũng hai năm rồi đúng không, thật sự ông không muốn làm gì đó sao?"

Trần Thuật không nói gì, cậu đặt điện thoại xuống, bưng tách cà phê lên nhấp một ngụm.

Tổng Tư ngồi bên cạnh vừa quan sát vẻ mặt của cậu, vừa nói với giọng vô cùng tự tin, nháy mắt với cậu rồi nói tiếp: "Đúng không, bị tôi nói trúng rồi đúng không, hử, ông không muốn làm gì mới là lạ."

Trần Thuật đặt nhẹ cốc xuống, nhếch nhếch khóe miệng, như cười như không: "Xem ra ông rất hiểu."

Câu đáp trả ngắn gọn của Trần Thuật khiến Tổng Tư lập tức xì lông.

Cậu ta đỏ mặt, làu bàu nói: "Ai... ai hiểu chứ, tôi còn lâu mới hiểu."

Trần Thuật nhường mày, nhìn bộ dáng e thẹn ấy của cậu ta, trong lòng đã hiểu ra, thờ ơ hỏi: "Ông có bạn gái rồi à?"

Tổng Tư nhanh chóng trả lời: "Vẫn chưa phải bạn gái."

Trần Thuật liếc mắt nhìn điện thoại, tiện miệng hỏi: "Vẫn chưa cưa đổ?"

Tổng Tư nằm bò ra bàn, gối cằm lên mu bàn tay. Khóe miệng cậu ta nở nụ cười, người cứ ngẩn nga ngẩn ngơ, vẻ mặt đầy ngọt ngào không thể giấu giếm được: "Vẫn... vẫn đang theo đuổi. Cô ấy hơi rụt rè, vô cùng đáng yêu, vừa nhìn thấy tôi là giật mình e thẹn, suốt ngày tránh mặt tôi, tôi không muốn làm cô ấy sợ."

Trần Thuật gật đầu lấy lệ, vốn dĩ cậu cũng không muốn hỏi nhiều.

Nhưng Tổng Tư lại kể hết: "Cô ấy học năm hai, là đàn chị của tôi, lúc đầu giúp tôi một việc, tôi muốn mời cô ấy ăn bữa cơm, kết quả cô ấy không chịu, tôi cũng không biết làm thế nào."

Cậu ta nói đến cuối cùng còn tỏ ra có chút bức tức, nhưng lại gãi đầu vẻ không biết phải làm thế nào, cậu ta giơ tay ra kéo tay áo Trần Thuật, ra sức giật giật: "A Thuật à, tôi phải làm thế nào?"

Ông dạy tôi đi, đúng rồi, lúc đầu ông làm thế nào mà tán được An Tĩnh?"

Trần Thuật phát bực, cau mày, trầm giọng nói: "Bỏ tay ra."

Tổng Tư lắc lắc người cậu, "Nói đi mà, nói đi mà, nếu không tôi sẽ buồn phiền chết mất."

"Mặt dày mày dạn." Trần Thuật không còn cách nào, chỉ nói bốn tiếng.

Tổng Tư ngậy người nhìn cậu, nghe cậu nói.

"Nếu con gái không thật sự từ chối ông, ông chỉ có cách mặt dày mày dạn thôi."

Trần Thuật hơi ngượng, khẽ nói: "Dù sao lúc đầu tôi đã theo đuổi An Tĩnh như thế. Phương pháp tương tự tôi cũng dạy Lục Cách rồi, ông cũng thử xem sao."

Ồ, Lục Cách cũng theo đuổi An Nguyệt như vậy sao?

Tổng Tư ặc một tiếng, có chút nghi ngờ liếc nhìn Trần Thuật, cảm thấy có gì đó sai sai: "Không đúng, da mặt của ông chắc là không dày, làm sao có thể hạ thấp thể diện làm chuyện này?"

Trần Thuật nói một câu hàm ý sâu xa: "Trước mặt cô gái mà mình thật sự thích, ông sẽ không biết xấu hổ là gì."

Khóe miệng Tổng Tư giật giật. Trần Thuật lúc này thật giống bậc thầy tình yêu.

Một hồi chuông gió vang lên, Tổng Tư vô tình liếc nhìn ra cửa. Hai mắt cậu sáng lên, vẫy tay về phía đó: "An Tĩnh."

Cô gái ở cửa mặc bộ váy maxi sáng màu, ánh nắng mặt trời chiếu nghiêng lên người cô, khiến mái tóc cô như lấp lánh ánh kim, lúc bước đi mắt cá chân trắng trẻo nhỏ nhắn của cô lộ ra.

Nghe thấy có người gọi mình, An Tĩnh đưa mắt nhìn, cuối cùng nhìn về phía cậu ta, mỉm cười đi về phía bàn của bọn họ.

Trần Thuật nghiêng người giúp cô kéo chiếc ghế bên cạnh mình.

An Tĩnh ngồi xuống, đặt túi xách bên cạnh, chào Tổng Tư một câu, kết quả Tổng Tư vẫn chưa nói gì, Trần Thuật liền kéo cô xuống

thì thắm to nhỏ gì đó, nói rất nhiều. Từ sau khi cô bước vào, Trần Thuật chưa từng rời mắt khỏi cô.

Tổng Tư ngắm nghía An Tĩnh từ trên xuống dưới, cảm thấy cô có gì đó thay đổi.

Nói thế nào nhỉ. An Tĩnh trước đây rất ít nói, lúc nào cũng im lặng, tóc mái quá dài che đi đôi mắt to tròn long lanh, vì thế ở trong lớp ít được người khác chú ý.

Còn an Tĩnh của hiện tại dường như thích cười hơn, cũng tự tin hơn.

Đây là điều mà bây giờ cậu ta cảm nhận được. Khí chất hoàn toàn thay đổi, thực ra An Tĩnh cười lên rất xinh đẹp, có một vẻ đẹp kín đáo, bạn sẽ bất giác cứ muốn nhìn cô ấy mãi không thôi.

"Tổng Tư?" An Tĩnh hươ hươ tay trước mặt cậu.

Tổng Tư nhanh chóng bừng tỉnh, "Ồ, gì vậy?"

Trần Thuật ngồi một bên, duỗi hai chân, liếc nhìn Tổng Tư với vẻ bất mãn, mím môi nói thẳng: "Tôi nói ông cứ nhìn cô ấy chăm chăm như thế là muốn làm gì?"

Nhìn thôi cũng không được sao. Tổng Tư trầm nghĩ trong lòng, nhưng ngoài mặt thì khẽ nói: "Lâu rồi không gặp nên nhìn thôi, ông bá đạo đến mức nhìn cũng không cho phép à?"

Trần Thuật nhìn cậu ta với ánh mắt trầm lắng, nói đùa:

"Đúng vậy, không được phép."

An Tĩnh không biết làm thế nào.

Hai người này sao lại trẻ con vậy, đã bao nhiêu tuổi rồi mà vẫn còn đầu khẩu giống như hồi học cấp ba. Cô đặt cốc cà phê xuống, kéo kéo tay áo Trần Thuật, nhẹ nhàng nói với cậu: "Không được bắt nạt Tổng Tư."

Trần Thuật ghen hòng, mấp máy khóe miệng, không còn gì để nói. Chỉ cúi đầu uống cà phê ừng ực từng ngụm lớn.

"Ha ha ha ha ha." Tổng Tư ngồi phía đối diện đột nhiên bật cười ha hả, lại còn vừa đập bàn vừa cười: "Không được rồi, buồn cười quá đi mất, Trần Thuật ông đừng ngông cuồng nữa, ắt có người nghĩ ra cách trị ông."

Chuyện này cậu ta tuyệt đối sẽ đăng lên nhóm chat để Châu Tề và Lục Cách cũng cười Trần Thuật.

Tổng Tư cười đủ rồi mới nghiêm túc trở lại. Cậu ta tìm vài chủ đề để hỏi An Tĩnh: "Kỷ Nguyên sao rồi? Cô ấy ở thành phố F thế nào, sao từ sau khi lên đại học rồi không thấy nói chuyện gì trong nhóm chat cả."

An Tĩnh cũng hơi băn khoăn: "Không biết, chắc là Kỷ Nguyên quá bận rộn với việc học hành."

Trần Thuật bên cạnh vẫn còn chút ám ức, lẳng lặng ngồi nghịch ngón tay của An Tĩnh.

An Tĩnh vốn đang nói chuyện với Tổng Tư, nhưng vẫn buộc phải chú ý tới người nào đó hết sức nổi bật bên cạnh. Cô định rút tay lại nhưng không được.

An Tĩnh nắn nắn tay cậu: "Làm gì vậy?"

Trần Thuật miệng nói một đằng bụng nghĩ một nẻo, thờ ơ đáp:
"Không có gì."

"Ừm."

"Chỉ ừm thôi à?" Cậu nhú mày.

"Còn muốn thế nào?"

"Đồ anh."

An Tĩnh: ...

Tổng Tư nheo mắt cười, nhìn cặp đôi trước mặt. Trần Thuật vẫn bị An Tĩnh đè đầu cưỡi cổ như trước.

Không có gì thay đổi cả. Thật là tốt.

Nhưng bản lĩnh coi người trước mặt như không tồn tại của hai người thì càng ngày càng cao siêu.

Này này, đừng có mà tỏ ra âu yếm trước mặt cậu mà.

Đúng là không biết xấu hổ.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 74: Mama!

Một ngày trước kỳ nghỉ Quốc Khánh.

Bởi vì ngày hôm sau sẽ là kỳ nghỉ lễ dài ngày, vì thế trong giờ học, sinh viên đều có chút uể oải. Gần như tất cả đều không tập trung nghe giảng, người thì làm việc riêng, người thì lén lút nói chuyện.

Trong giờ học An Tĩnh lén nhắn tin với An Nguyệt.

An Nguyệt hỏi: "Quốc khánh không về nhà thật sao?"

Mấy hôm trước An Tĩnh đã nói với mọi người trong nhà về dự định đi du lịch trong kỳ nghỉ.

Khi ấy người nghe điện thoại là ông An Hướng Dật. Ông cũng chỉ hỏi An Tĩnh là hai người sẽ đi đâu, nơi đó có an toàn hay không. Còn lại những chuyện khác ông không hề phản đối. Ngược lại còn cười hì hì nói, thanh niên đi ra ngoài quan sát học hỏi là điều tốt. Còn phía bà Lục Mỹ Hoa thì ông sẽ nói với bà.

Vì thế cô cũng không biết phản ứng của mẹ như thế nào.

An Tĩnh đảo mắt, lén lút quan sát giảng viên trên bục giảng, nhưng ở dưới gầm bàn thì tay gõ chữ nhanh như bay.

"Không về đâu, dự định bảy ngày này ra ngoài chơi một lần cho thỏa thích, chị đừng có nhớ em đấy nhé, em sẽ mang đặc sản về cho chị."

Câu cuối cùng có chút tình nghịch.

An Nguyệt nhấn lại:

"Dịp Quốc khánh người đi du lịch đông vô cùng, bên ngoài người chen người, hai người thật sự muốn đi sao."

An Tĩnh liếc nhìn lên bục giảng: "Không phải, bọn em không tới những địa điểm nổi tiếng đâu, chỉ định đi một số nơi ít người tới, du lịch ngắm cảnh tăng thêm hiểu biết thôi."

An Nguyệt nhấn lại một chữ: "Ừm."

Sau đó An Nguyệt lại nhấn một tin nhắn rất dài.

"Thực ra em có biết là sau khi em nói kỳ nghỉ lễ này không về nhà, mẹ đã hụt hẫng thế nào không. Mặc dù trước mặt chị và bố, mẹ đều tỏ ra không quan tâm, nhưng từ khi em đi học ở thành phố S, tối nào mẹ cũng lấy ảnh ngày trước của em ra xem, có lần còn bị chị phát hiện."

An Tĩnh đọc tin nhắn này, bất động vài giây. Từng câu từng chữ, cô gần như có thể tưởng tượng được cảnh ấy.

An Nguyệt lại nhấn: "Mẹ là người khẩu xà tâm phật, từ nhỏ em chưa từng rời khỏi thành phố A, mẹ thật sự rất lo cho em, có lúc ăn cơm mà không nuốt được, lo không biết em ở đó có quen không, ăn uống có tốt không."

An Tĩnh chợt thấy sống mũi cay cay, nước mắt trào dâng trên khóe mi, nhấn một tin,

"Nói với mẹ, em vẫn ổn."

Cô nhớ lại hồi còn nhỏ, có lần ham chơi không cẩn thận bị dính mưa bên ngoài rất lâu. Sau đó lúc sợ sệt quay về nhà không khỏi bị mẹ mắng cho một trận. Nhưng sau đó bà lại vừa giận dữ vừa bật nước tắm cho cô, rồi lại còn xuống bếp nấu trà gừng cho cô uống. Buổi tối lại còn ở trong phòng cô suốt cả đêm. Bà hầu như không ngủ, cứ ngồi bên giường cô, sợ cô sốt cao. An Tĩnh hít mấy hơi, cố gắng bình tĩnh lại.

Cô lại nhanh chóng nhấn lại: "Mấy ngày cuối kỳ nghỉ em sẽ về nhà."

Thực ra cô cũng thật sự rất nhớ nhà.

Nhớ cảnh tượng cả nhà ăn tối xong cùng nhau ngồi trên sofa xem tivi. Cô và An Nguyệt không có một chút hứng thú nào với bộ phim truyền hình lúc tám giờ tối nhưng vẫn ngồi bên cạnh bố mẹ đọc sách hoặc xem điện thoại.

Thỉnh thoảng cũng liếc mắt nhìn, sau đó bật cười chê bai.

Xa nhà hơn một tháng rồi. Mặc dù ngoài mặt vẫn cười, ngoài miệng nói con rất ổn. Nhưng tất cả mọi điều không quen đều giấu kín trong lòng. Đến khoảnh khắc này tất cả như bùng nổ.

Lúc tan học, việc đầu tiên là cô cầm túi xách, chạy ra khỏi lớp học. Bước thật nhanh tới góc nhỏ trong vườn hoa của trường. Xung quanh không có ai, các bạn đều đã đi ăn trưa.

Cô gọi một cuộc điện thoại. Đầu dây bên kia nhanh chóng nhấc máy, gần như cô vừa mới gọi đã nghe máy rồi, chỉ là không lên tiếng mà thôi.

An Tĩnh nắm chặt tay, áp sát điện thoại bên tai, khẽ nói: "Mẹ à?"

"Ừ." Bà Lục Mỹ Hoa nhẹ nhàng đáp một tiếng, rồi lại có chút lo lắng hỏi: "Sao giờ này lại gọi điện thoại về nhà? Có chuyện gì sao?"

An Tĩnh dựa lưng vào tường, cúi đầu nhìn cỏ dại bên đường. Nghe thấy giọng nói quen thuộc của mẹ, cô bỗng cảm thấy ảm ức, muốn than phiền với mẹ về thời tiết và đồ ăn ở đây. Cô cố giấu cảm xúc và nói: "Con vừa tan học, không có việc gì nên gọi điện thoại về."

Bà Lục Mỹ Hoa gật đầu, chợt nghĩ ra cô không nhìn thấy nên lại cất lời hỏi: "Ừ, ăn trưa chưa?"

"Đợi lát nữa con đi ăn sau."

"Ừ, nhớ ăn no một chút."

Sau đó hai người im lặng không nói gì. Thực ra, từ sau khi bà Lục Mỹ Hoa nhận được giấy báo trúng tuyển đại học cô và lúc An Tĩnh nói những lời đó với bà, quan hệ giữa hai người bỗng có chút gì đó khó xử lạ thường.

Dường như hai mẹ con đã sống với nhau mười mấy năm rồi nhưng đột nhiên không biết phải nói chuyện với nhau như thế nào.

"Mẹ..."

"Tĩnh Tĩnh..."

Hai người cùng lên tiếng một lúc, rồi lại cùng dừng lại.

An Tĩnh khẽ cười: "Mẹ, mẹ nói trước đi."

Bà Lục Mỹ Hoa thở dài: "Con ở bên đó có quen không? Khí hậu ở đó không giống với thành phố A, từ nhỏ con đã yếu ớt, đừng để bị ốm, lúc đó bố mẹ lại không có ở bên cạnh con thì phải làm thế nào..."

An Tĩnh tận hưởng những lời căn nhắc của mẹ, rồi nói: "Mẹ, con sống rất tốt, mấy hôm trước tuy có hơi sốt một chút, nhưng Trần Thuật đã lập tức đưa con tới bệnh viện rồi, bây giờ không sao rồi ạ."

Bà Lục Mỹ Hoa cau mày: "Có phải mùa hè nóng nực mà con lại bật điều hoà không hả?"

An Tĩnh lau bàu: "Mùa hè thì phải bật điều hoà chứ ạ."

"May mà có Trần Thuật ở bên cạnh con."

Bà vô cùng lo lắng? Chỉ muốn lắp thêm đôi cánh ngay lập tức bay đến bên cạnh cô. Chỉ có một mình An Tĩnh ở đó, bà thật sự không yên tâm chút nào.

"Vâng, cậu ấy rất tốt với con." An Tĩnh khoe với mẹ.

Bà vẫn thấy không yên tâm: "Con phải chăm sóc sức khoẻ của mình thật tốt biết chưa, phải ăn uống hăng hoi, đồ ăn kết hợp đầy đủ dinh dưỡng, buổi tối mùa hè không được tham lạnh."

An Tĩnh cười, đồng ý vô điều kiện: "Vâng."

Cô thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn ánh nắng mặt trời vừa ấm áp vừa chói mắt.

Thật là tuyệt.

Bà Lục Mỹ Hoa cau mày: "Đừng có lúc nào cũng vâng vâng dạ dạ đối phó với mẹ."

Con bé này? Chỉ sợ nó cứ vâng vâng dạ dạ đồng ý, kết quả vẫn không nghe lời.

An Tĩnh nghĩ một lúc, tinh nghịch nói: "Vậy thì sau này con sẽ chụp lại những thứ con ăn hàng ngày cho mẹ xem, mẹ thấy thế nào, như thế mẹ sẽ biết con có nghe lời mẹ không?"

Bà Lục Mỹ Hoa thấy như thế rất hay. Một mặt là muốn giám sát cô, mặt khác tối thiểu cũng có thể hiểu được tình hình con gái từ xa.

"Tĩnh Tĩnh."

"Dạ?"

"Mẹ muốn nói xin lỗi con." Giọng nói trong điện thoại trở nên rất nhẹ.

An Tĩnh sửng người, không nói gì, ánh mắt nhìn ra xa. Người mẹ từ nhỏ tới lớn đều rất cứng rắn đột nhiên lại nói xin lỗi với cô.

Bà Lục Mỹ Hoa im lặng một lúc: "Thực ra nghĩ lại, mẹ cũng là lần đầu tiên làm mẹ, chắc chắn cũng sẽ có chỗ không đúng, chỗ sai nhất... có lẽ chính là lúc con còn nhỏ, mẹ đã vô tình mang con và An Nguyệt ra để so sánh với nhau. Những gì An Nguyệt có thể làm được mẹ đều nghiêm khắc yêu cầu con cũng phải làm được, sau đó... hoàn toàn không hề nghĩ đến cảm nhận của con."

Nghĩ lại mấy năm nay con gái càng ngày càng xa cách mình, bà không nói nên lời, hai mắt đỏ hoe, nói: "Có phải mẹ quá ích kỷ không?"

An Tĩnh không nói gì, lắc đầu. Cô nắm chặt ngón tay mình, sau đó đưa tay lau nước mắt trên mặt.

"Mẹ xin lỗi Tĩnh Tĩnh." Bà hắng giọng, nói rất chân thành: "Mẹ đã sai rồi. An Nguyệt thi được một trăm điểm, mẹ liền nghĩ con cũng phải ghi được một trăm điểm mà hoàn toàn không hề nghĩ rằng hai con là hai cá thể khác nhau... có lúc mẹ đã lơ là con, là mẹ không tốt, mẹ xin lỗi con."

Bản thân bà thật sự nhận ra có nhiều lúc, ngay cả bản thân bà cũng không chú ý mà so sánh hai đứa con với nhau, đợi tới khi nhận ra thì đã muộn rồi.

"Không sao đâu."

An Tĩnh cố gắng mỉm cười nhưng giọng nói vẫn run run: "Mẹ, kỳ nghỉ lễ con sẽ về nhà một, hai ngày, mẹ nấu cơm cho con ăn được không? Con muốn ăn cơm mẹ nấu, rất muốn ăn."

Bà Lục Mỹ Hoa không dám tin vào tai mình: "Thật chứ? Con sẽ về thật chứ?"

An Tĩnh đang khóc bỗng bật cười: "Vâng, thật ạ, đến lúc ấy con sẽ ăn thật nhiều."

"Ừ, để mẹ làm cho con, con muốn ăn món gì?"

"Con muốn ăn món sườn xào chua ngọt mẹ làm." An Tĩnh nũng nịu với mẹ.

"Được, còn gì nữa?" Bà Lục Mỹ Hoa có chút kích động. Bà còn tưởng rằng sẽ phải rất lâu nữa mới được gặp An Tĩnh, bà đứng giữa nhà ôm điện thoại đi đi lại lại, tay chân lóng ngóng.

"Vâng, con còn muốn ăn thạch hoa quả do chính tay mẹ làm."

"Ừ, mẹ làm cho con ăn, đợi con về."

"Mẹ, con không trách mẹ đâu."

Cuối cùng cô nói, sau khi cúp máy, cô nhắm mắt như mất hết sức lực.

Trong lòng là cảm giác xúc động trước nay chưa từng có, cơ thể cũng nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Buổi trưa, ánh nắng mặt trời thiêu đốt. Trên cây ve kêu râm ran. An Tĩnh khịt khịt mũi, ngửi thấy mùi hương của loài hoa không biết tên, cô đưa tay lau khô tất cả nước mắt trên mặt.

Mùi hương nhàn nhạt thơm mát.

Cô đứng đó một lát, cảm thấy hơi đói bụng. Cô xoa xoa bụng, đang định gọi điện thoại cho Trần Thuật, cúi đầu nhìn điện thoại thì thấy cậu đã gọi tới trước. Cô nhướn mày, nhấn nút nghe.

Vẫn chưa đợi cô mở miệng, Trần Thuật liền tung một quả bom khổng lồ.

Trần Thuật nhanh chóng mở miệng nói: "Mẹ anh đến rồi."

An Tĩnh sửng ra một giây, ngần ngơ đáp: "Đến đâu cơ..."

Không phải là điều cô nghĩ đấy chứ.

Trần Thuật khẽ cười: "Ngốc ạ, còn có thể đến đâu được chứ, đến thành phố S, bây giờ mẹ anh đang đợi ở cổng trường chúng ta kia kìa."

An Tĩnh trợn tròn mắt, cô lập tức trở nên hốt hoảng, bối rối không biết để tay chân vào đâu: "Á, cô đến thật sao? Bây giờ phải làm thế nào, em... em muốn nói là em phải làm thế nào?"

"Đừng lo." Trần Thuật trầm giọng nói: "Chắc là mẹ anh tới thăm chúng ta, không sao đâu, bây giờ em đang ở đâu, gặp nhau ở cổng trường nhé? Đến lúc ấy cùng tới Tương Viên, chúng ta cùng ăn trưa ở đó."

"Vâng, được." An Tĩnh có chút ấp úng, đi vài bước liền rồi lại nhìn xuống người mình. Hôm nay vì vội quá nên cô chỉ mặc một chiếc áo phông trắng và quần bò bó sát, không khỏi cau mày: "Em phải quay về ký túc xá thay quần áo trước đã, bây giờ mà cứ như thế này mà đi gặp mẹ anh thì không hay lắm."

Lôi thôi lếch thếch, ngay cả bản thân cô cũng không nhìn được.

Trần Thuật nói: "Không cần, mẹ anh không để ý đâu."

An Tĩnh kiên quyết: "Không được, làm gì có chuyện đi gặp phụ huynh mà ăn mặc thế này."

Trần Thuật cười cười: "Được, vậy mẹ và anh đợi em ở Tương Viên."

An Tĩnh vội chạy đi, xuyên qua đám đông, tranh thủ trả lời: "Ừ, anh và cô cứ gọi món trước đi nhé, mặc kệ em, em sẽ tới ngay."

Trần Thuật nghe thấy bên đó có tiếng bước chân hỗn loạn, lập tức cau mày: "An Tĩnh, đừng vội, cũng đừng chạy, anh đợi em."

An Tĩnh thở hỗn hển: "Ok."

Sau khi cúp máy, cô lại chạy thật nhanh về ký túc xá.

Sao có thể không vội được cơ chứ, sao hôm nay đột nhiên mẹ của Trần Thuật lại tới trường họ, hơn nữa còn đánh úp mà không nói một tiếng nào, khiến cô trở tay không kịp.

Cô chạy lên cầu thang, hốt hải mở cửa phòng ký túc. Máy cô bạn cùng phòng đều quay đầu nhìn cô với vẻ sững sờ.

Hứa Tiêu Tiêu bên mép vẫn còn dính mấy hạt cơm, hai mắt tròn tròn, biểu cảm có chút kinh sợ. Một tay cô ấy cầm đũa, một tay vỗ vỗ ngực: "Ôi, làm mình sợ chết đi được, suýt chút nữa thì sặc cơm."

An Tĩnh đóng cửa lại, nhanh chóng đi đến trước bàn của mình, thở hỗn hển nói: "Xin lỗi nhé."

Dương Việt cũng thấy lạ, lấy mấy tờ giấy ăn đưa cho cô lau mồ hôi: "An Tĩnh, không phải cậu đi ăn cùng với bạn trai à? Sao lại quay lại?"

An Tĩnh vội vàng lục tủ quần áo, cau mày nói: "Mẹ Trần Thuật đến rồi, mình quay về thay bộ quần áo rồi phải tới đó luôn."

Hứa Tiêu Tiêu suýt chút nữa thì phun cơm ra ngoài. Cô ấy đang ngậm cơm trong miệng, kinh ngạc tới mức nói không rõ lời: "Cái gì?"

Dương Việt ôm bát cơm, hỏi liền ba câu: "Mẹ cậu ấy đến rồi? Đến trường của chúng ta? Đến làm gì vậy?"

An Tĩnh vội vã lắc đầu: "Mình cũng không biết."

Cô vội vàng lấy một bộ váy ra, ngắm nghía một lúc. Thôi kệ, mặc bộ này đi.

Sau đó An Tĩnh bỏ mặc áo ra, vừa đi vào nhà vệ sinh vừa nói với các bạn cùng phòng: "Mình đi thay quần áo trước đã."

Mấy cô gái ngây người gật đầu, sau đó xúm tùm lại bàn tán.

"Mẹ Trần Thuật tới làm gì nhỉ?"

"Lẽ nào tới thăm con dâu tương lai."

"Hay là tới để chia rẽ bọn họ?"

"Hay là đến để lôi Trần Thuật về nhà."

"Nghĩ thôi cũng thấy sợ."

Cửa mở ra.

An Tĩnh chỉ mất mấy phút để thay quần áo xong, cô nhìn giờ trong điện thoại, càng lúc càng căng thẳng, sau đó cầm túi vội vàng đi ra cửa.

Chu Tây kéo cô lại, nhìn từ trên xuống dưới: "Cậu cứ thế này mà đi à?"

An Tĩnh sờ chiếc váy với vẻ không tự nhiên: "Có cái gì không ổn sao?"

Chu Tây lắc đầu, không có gì không ổn, ngược lại rất hợp với cô, chiếc váy maxi mặc trên người cô rất hợp với khí chất của cô, cảm

giác nhã nhận thanh tú. Nhưng vẫn chưa đủ. Vẫn cần thêm chút gì đó mới có thể rạng rỡ hơn.

Chu Tây ấn cô ngồi xuống ghế của mình: "Cậu ngồi xuống đây, mình trang điểm cho cậu một chút, rất nhanh thôi."

An Tĩnh kinh ngạc: "Trang điểm? Không cần đâu."

Chu Tây bận rộn với mấy món đồ trên tay: "Sao lại không cần, sẽ rất nhanh thôi. Mặc dù cậu thế này cũng rất đẹp rồi, nhưng trang điểm có thể khiến cậu trông phấn chấn hơn, đảm bảo mẹ cậu ấy vừa nhìn thấy cậu là sẽ thích ngay."

Chưa đợi An Tĩnh nói thêm, Chu Tây liền lấy trong túi trang điểm của mình ra rất nhiều thứ, bày hết ra bàn, sau đó bắt đầu to vẽ trên khuôn mặt cô.

Thực ra An Tĩnh không nói, đây không phải là lần đầu tiên cô gặp mẹ của Trần Thuật... Có điều chuyện này cũng không có gì, chỉ là có chút đứng ngồi không yên, lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào điện thoại xem thời gian.

Để mẹ cậu đợi như thế này có được không.

Không biết làm gì, cô quyết định suy nghĩ xem lát nữa sẽ phải nói gì với mẹ Trần Thuật. Thôi kệ, cô ấy hỏi cái gì thì mình trả lời cái đó là được.

Một lúc rồi mà vẫn chưa xong, An Tĩnh khẽ giục Chu Tây: "Được chưa, có thể nhanh hơn một chút được không."

Chu Tây đang tô son lên môi cô, vẽ mặt vô cùng chăm chú: "Sắp xong rồi sắp xong rồi."

An Tĩnh cũng không nhìn thấy mặt mình, chỉ thấy một đồng đồ Chu Tây lấy ra.

Mặc dù cô cũng có đồ trang điểm, nhưng cũng chỉ thỉnh thoảng mới tô vẽ một chút mà thôi, không chuyên nghiệp như Chu Tây.

Dương Việt và Hứa Tiêu Tiêu ngồi bên cạnh đều lác mắt nhìn. Mỗi người một bên, giống như thần giữ cửa vậy.

An Tĩnh càng lúc càng bất an, phản ứng của hai người này sao lại kỳ lạ như vậy. Cuối cùng Chu Tây vung tay, lùi lại vài bước nhìn cô, vừa nhìn vừa gật đầu. Kỹ thuật trang điểm của mình thật là khá, có điều quan trọng nhất là An Tĩnh đẹp sẵn rồi.

An Tĩnh chần chừ hỏi: "Thế nào?"

Hứa Tiêu Tiêu trợn mắt há hốc miệng, thì thào: "An Tĩnh, cậu trang điểm lên thật sự rất xinh."

Dương Việt giơ ngón tay cái, "Rất tuyệt, có thể đi làm ngôi sao được rồi."

An Tĩnh thở phào nhẹ nhõm.

Ngôi sao gì chứ.

Cô lại nhìn vào điện thoại, phát hiện trang điểm đã để mất không ít thời gian. Cô vội đứng dậy, xách túi xách, cuống cuống chạy ra ngoài.

Chu Tây ngạc nhiên, gọi cô: "An Tĩnh, cậu chờ đã, cậu không soi gương xem mình thế nào à?"

An Tĩnh xua xua tay về phía sau: "Không còn thời gian nữa, mình đi trước đây, cảm ơn nhé Chu Tây, khi nào về sẽ mời các cậu ăn cơm."

Chỉ thoáng chốc đã không thấy bóng dáng cô đâu.

Mấy người còn lại đều ngồi ngây ra trong ký túc.

Chu Tây nhún vai, thu dọn đồ mỹ phẩm trên bàn.

Hứa Tiêu Tiêu xoa tay, e thẹn: "Tây Tây. cậu cũng trang điểm cho mình đi."

Chu Tây: ...

Dương Việt: ...

An Tĩnh chạy ra cổng trường, bắt một chiếc taxi, chạy tới Tương Viên.

Tương Viên là một nhà hàng nổi tiếng. Bên trong cảnh quan độc đáo, đồ ăn ngon miệng, phong cách khác biệt.

Trần Thuật thường xuyên đưa An Tĩnh tới đây ăn cơm, có thể nói cô rất quen thuộc với chỗ này.

Vừa xuống xe đã có nhân viên phục vụ đưa cô vào phòng riêng.

Tất cả các bàn bên ngoài đều đã kín người, có người đi ăn một mình còn bị ghép bàn ăn cùng người khác. Ngoài cửa còn có mấy người đang xếp hàng, đủ để chứng tỏ độ hot của nhà hàng này.

Sau khi đi tới cửa phòng, cô chỉnh sửa lại đầu tóc, rồi lại nhìn từ trên xuống dưới xem còn chỗ nào thất lễ hay không, may mà không có.

Cuối cùng An Tĩnh hít sâu một hơi cho bớt căng thẳng, cô đẩy cửa bước vào.

Trên bàn, Tống Triều Anh và Trần Thuật đang ngồi cùng một bên, hai người đang nói gì đó, thấy cô đẩy cửa vào, đều quay sang nhìn cô. Chỉ trong giây lát, Tống Triều Anh đã lộ vẻ mặt ngạc nhiên vui mừng, còn Trần Thuật nhìn cô sáng rõ. Đôi mắt đen láy nhìn cô chằm chằm không chớp mắt, rất lâu mà không nhúc nhích.

An Tĩnh có chút bất an, có phải là có chỗ nào sơ sót không.

Hay là cô ăn mặc không đúng?

Chẳng cần đợi lâu, Tống Triều Anh thân thiện vẫy tay với cô: "An Tĩnh đến rồi à? Mau lại đây, đói rồi đúng không, để cô bảo họ nhanh chóng mang thức ăn lên."

Thấy cô Tống vẫn thân thiện như vậy, An Tĩnh yên tâm hơn rất nhiều.

Cô từ từ đi về phía Trần Thuật. Lúc ấy cậu mới bừng tỉnh. Cậu hơi nhìn ra chỗ khác, hắng giọng, sau đó đứng dậy kéo ghế giúp cô.

Khoảnh khắc cúi đầu, cậu vô tình hỏi: "Hôm nay trang điểm à?"

"Ừm." An Tĩnh khẽ nói: "Thế nào?"

"Nhìn phản ứng của anh là biết chứ sao." Trần Thuật liếc nhìn cô, chột khế cười, nhếch miệng: "Làm anh mê đắm rồi, xinh thật đấy."

Lúc cô vừa mới bước vào, cậu chỉ liếc nhìn qua đã lập tức phát hiện cô có gì đó khác với bình thường, làn da càng thêm trắng trẻo mịn màng, đường kẻ chân mi hiện lên rõ ràng, đuôi mắt kẻ một đường không đậm, rất vừa vặn, khiến đôi mắt trông càng trong sáng hơn.

Đôi môi màu hồng nhạt căng mọng.

"Thế thì tốt." Cô thở phào, gật đầu.

Trần Thuật thấp giọng hỏi: "Trang điếm vì anh à?"

An Tĩnh lắc đầu, nói đúng sự thật: "Trang điếm vì cô."

Trần Thuật sửng người, đang định nói gì đó nhưng Tống Triều Anh không cho cậu nói. Bà nói với An Tĩnh: "Thật ngại quá, Tĩnh Tĩnh, đột nhiên tới đây làm cháu sợ đúng không."

Hả? Tĩnh Tĩnh?

Sao lại gọi thân mật như vậy.

An Tĩnh bừng tỉnh, vội vàng giữ khoảng cách với Trần Thuật, ngồi ngay ngắn, ánh mắt ngoan ngoãn nhìn Tống Triều Anh, khẽ nói: "Không ạ, không ạ, không ạ."

Tống Triều Anh chợt nhớ ra điều gì đó, bà mỉm cười đầy ẩn ý: "Đây là lần thứ hai chúng ta gặp nhau, cô nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau là ở nhà cô đúng không?"

An Tĩnh hơi xấu hổ, gật đầu, liếc nhìn Trần Thuật.

Lần đầu tiên gặp mặt thật sự rất xấu hổ.

Thật là trùng hợp đúng lúc lên lút tới nhà người ta, cô nam quả nữ lại còn gặp mẹ người ta.

May mà cô Tống rất thoáng, cũng không trách móc gì cô.

Trần Thuật không bận tâm ngồi một bên, nghe hai người nói chuyện.

Đồ ăn lần lượt được mang lên. Lúc này Trần Thuật mới có hứng thú cầm đũa lên, gấp thức ăn bên trái, rồi lại gấp thức ăn bên phải, sau đó cứ thế gấp mãi gấp mãi, đến tận khi bát của An Tĩnh đầy ắp thức ăn mới dừng lại, nói với cô: "Ăn trước đi đã."

An Tĩnh gạt đầu, gấp thức ăn đang chất thành ngọn núi nhỏ trong bát.

Trần Thuật thấy cô ăn mới hài lòng, cậu khẽ nói: "Có muốn uống nước cam không?"

"Không cần." An Tĩnh lắc đầu: "Nước lọc là được."

"Ừ." Trần Thuật rót một cốc nước đặt cạnh cô.

Tống Triều Anh thấy đôi tình nhân vô cùng tình cảm, Trần Thuật lúc nào cũng quan tâm tới An Tĩnh, trong lòng không khỏi có chút cảm thán. Lúc gọi món, Trần Thuật không chút do dự gọi tên mấy món ăn liền.

Bà biết những món ăn này không phải là những món Trần Thuật thích ăn, vậy thì chắc chắn là những món cô bé này thích ăn.

Lúc đầu Trần Thuật đưa cô bé về nhà, bà còn tưởng rằng đây chỉ là tình cảm mới chớm nở của người trẻ tuổi, chỉ thích nhất thời mà

thôi. Không ngờ cậu lại si tình như vậy, những chuyện xảy ra hồi lớp mười hai bà đều thấy rất rõ.

Có một thời gian Trần Thuật chỉ cần về nhà sẽ nhốt mình trong phòng, biểu cảm trên khuôn mặt rất không bình thường, làm gì cũng không có hứng thú, hơn nữa phải biết rằng từ trước tới nay Trần Thuật không bao giờ hút thuốc ở nhà.

Có lúc đi ngang qua phòng con trai bà ngửi thấy mùi thuốc lá.

Khi ấy bà rất không yên tâm, còn lên hỏi Tống Tư có chuyện gì.

Tống Tư kể hết sự tình, Trần Thuật thất tình, cậu chia tay với cô gái đó. Cô ấy chuyển sang lớp khác, Tống Triều Anh bỗng chốt nghỉ ngay đến An Tĩnh.

Bậc làm cha mẹ, cũng không tiện can thiệp hay dạy dỗ gì về chuyện này. Bà chỉ có thể ngày ngày quan tâm nhiều hơn tới con trai mình, hơn nữa bà cũng tin tưởng Trần Thuật, khả năng tự kiềm chế và khả năng hồi phục của cậu rất mạnh, cậu luôn là đứa con trai mà bà tự hào.

Bà có lòng tin với cậu, chút tổn thương này tuyệt đối không thể khiến con trai bà gục ngã.

Quả nhiên chẳng bao lâu sau, Trần Thuật lại phấn chấn lên.

Mặc dù trong mắt cậu vẫn còn chút u ám, nhưng nụ cười thì mỗi ngày một trở lại nhiều hơn, hơn nữa hình như càng chuyên tâm chăm chú vào học hành hơn, có lúc cũng trêu chọc bà vài câu, càng ngày càng giống Trần Thuật trước đây.

Khi ấy, bà tưởng rằng con trai mình đã trở lại bình thường, vượt qua được trở ngại này rồi.

Lúc thi đại học, cậu còn đứng đầu toàn thành phố.

Sau đó Trần Thuật tỏ vẻ kiên định nói với bà cậu muốn tới thành phố S học đại học. Lúc ấy Tống Triều Anh có chút sững sờ, bởi vì Trần Thuật từ nhỏ đến lớn mặc dù cái gì cũng giỏi nhưng chưa bao giờ đòi hỏi một thứ gì đó một cách trịnh trọng như vậy.

Bởi vì cho dù là cái gì cậu cũng dễ dàng có được.

Về sau, kỳ nghỉ hè ấy, Trần Thuật trở nên khác lạ.

Trở nên giống với giai đoạn nào đó của lớp mười một, đúng chính là vậy.

Ngày nào cậu cũng ra ngoài, không biết đã đi đâu nhưng chứ về đến nhà, khi Tống Triều Anh dọn dẹp quần áo trong phòng cậu để mang đi giặt, lúc nào bà cũng có thể ngửi thấy mùi hương dịu nhẹ của con gái.

Bà liền nhận ra, con trai lại hẹn hò rồi. Lần này, bà cũng không hỏi nhiều.

Mấy ngày hôm trước, cậu gọi điện thoại cho bà, nói dịp Quốc khánh sẽ đi du lịch. Hơn nữa đi cùng bạn gái, không về nhà. Bà vô cùng ngạc nhiên, dò hỏi kỹ càng một hồi, mới biết cô bạn gái này cũng học trường đại học S. Đồng thời cũng là bạn học cùng cấp ba với cậu, người cậu đã từng đưa về nhà một lần, An Tĩnh.

Lần này, Tống Triều Anh thấy ngứa ngáy trong lòng. Bà thật sự rất muốn gặp cô gái này, muốn biết cô bé đã dùng phương pháp gì,

dùng mà lực gì mà khiến Trần Thuật thích cô bé như vậy, cậu như biến thành một con người hoàn toàn khác trước mặt cô bé.

Vì thế bà liền đến đây, nhân lúc họ còn chưa đi du lịch. Gặp cô bé mà bà vốn dĩ rất có cảm tình một lần nữa.

Bà đã từng nói, chỉ cần con trai bà thích bà cũng thích. Quả nhiên Tống Triều Anh nhìn An Tĩnh, càng nhìn càng thấy hài lòng, cũng không ỏn ẻn, chỉ ngồi yên chăm chú ăn đồ ăn.

Tống Triều Anh lên tiếng, cố tình ngắt lời họ, bà trêu: "Trần Trần, lần này con có thể giải thích rõ ràng, cô gái này có quan hệ gì với con rồi chứ."

An Tĩnh và Trần Thuật đều dừng lại một giây. Trần Thuật ho một tiếng về hơi ngượng, sau đó nắm tay An Tĩnh, ánh mắt chăm chú, nghiêm túc nói với mẹ: "Mẹ, con giới thiệu với mẹ một lần nữa, đây là An Tĩnh, bạn học cấp ba của con, cũng là bạn gái trước đây, hiện tại và tương lai của con. Bọn con hẹn hò từ lớp mười một ạ."

Tống Triều Anh nhìn cô với ánh mắt hài lòng, vừa nhìn vừa cười.

An Tĩnh có chút do dự, nhưng vẫn chân thành nói: "Cháu chào cô, đúng là chúng cháu đã hẹn hò từ lớp mười một ạ, chỉ là đến năm lớp mười hai, vì lý do gia đình nên tạm xa nhau một năm." Lúc cô nói đến đây biểu cảm của Trần Thuật trầm xuống một chút.

Tống Triều Anh nghe vậy bỗng thấy có chút nuối tiếc. Thì ra coi bé này chính là thủ phạm khiến con trai mình suy sụp suốt một thời gian dài.

An Tĩnh cười cười, nắm chặt tay Trần Thuật: "Nhưng năm ấy chúng cháu đều cùng nhau cố gắng, chúng cháu đã hẹn nhau sẽ

cùng thi vào đại học S, sau đó chúng cháu liền đến đây."

Tổng Triều Anh nhìn hai đứa trẻ với ánh mắt xót xa, rõ ràng cả hai đều thích đối phương như vậy, nhưng phải kìm nén một năm, nhất định là thực sự có lý do rất quan trọng mới buộc hai đứa trẻ này phải đưa ra lựa chọn như vậy.

Dù sao thì bà cũng đã từng trải qua thời học sinh. Chuyện yêu sớm chắc chắn là không được nhìn nhận.

Tổng Triều Anh thì thầm: "Một năm rất dài đúng không?"

An Tĩnh chăm chú nhìn bà, ánh nắng rực rỡ bên ngoài cửa sổ chiếu lên mặt cô, khiến cô trông vô cùng rạng rỡ. Cô mỉm cười dịu dàng và nói: "Cô không cần cảm thấy tiếc thay chúng cháu đâu ạ, một năm nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, mặc dù quá trình rất đau khổ, nhưng trong lòng chúng cháu đều có nhau, vì thế cả hai đều tin tưởng vào nhau."

Trần Thuật ngược mắt nhìn An Tĩnh.

Khuôn mặt nghiêng của cô tắm trong ánh nắng, trắng muốt tới mức gần như trong suốt, sáng loá, cô ăn nói đĩnh đạc, ung dung bình tĩnh nói ra những lời ấy. Đây cũng là lần đầu tiên Trần Thuật nghe thấy, cậu nín thở.

An Tĩnh mím mím đôi môi hơi khô, nói:

"Cô ạ, cháu rất thích con trai cô, thật sự rất thích, cậu ấy rất tốt tính, mọi mặt đều rất ưu tú, cho dù chuyện gì, cậu ấy cũng kiên nhẫn chỉ bảo cháu, hướng dẫn cháu, điều này có thể thôi thúc cháu coi gắng tiến bộ để đuổi kịp cậu ấy, cậu ấy cũng rất ân cần, rất lắng mạn, đối với cháu, cậu ấy lúc nào cũng chu đáo tỉ mỉ..."

Không biết vì sao, nói tới đây cô hoàn toàn không thể bình tĩnh được nữa.

An Tĩnh bỗng nở nụ cười như đang nhớ lại điều gì đó, coi nói rất dài, rất nhiều, cuối cùng vô cùng nghiêm túc nói: "Cô à, cháu sẽ luôn luôn, luôn luôn đối tốt với cậu ấy."

Xung quanh yên lặng, không ai nói gì cả.

Tổng Triều Anh cười, nhìn cô gái có chút thẳng thắn trước mặt mình.

Trong mắt cô bé, con trai bà thật sự tốt như vậy sao? Sao bà không phát hiện ra nhỉ.

Có điều những lời này, chẳng phải nên là chàng trai nói với mẹ cô gái hay sao, chao ôi, sao mà lại ngoan như vậy, đáng yêu như vậy chứ, cuối cùng bà cũng đã biết vì sao con trai mình lại thích cô bé như vậy rồi.

Nếu là bà, bà cũng thích. Tổng Triều Anh háng giọng, cũng học theo dáng vẻ của cô, nghiêm túc nói: "Được, vậy thì cô giao Trần Thuật cho cháu đấy."

An Tĩnh nghiêm nghị gật đầu.

Thực ra lời Tổng Triều Anh nói với Trần Thuật hoàn toàn không nghe thấy. Lúc An Tĩnh nói về quá trình đã đi qua, cậu đã hoàn toàn ngó người ra đó rồi.

Có chuyện gì vậy? Hoàn toàn không hiểu vì sao An Tĩnh lại đột nhiên tỏ tình với cậu trước mặt mẹ cậu, bình thường mặc dù cô

cũng nói những lời như thích cậu, nhớ cậu, nhưng đó cũng là những lời nói ra khi trêu đùa mà thôi.

Chưa bao giờ thấy cô nghiêm túc như hôm nay.

Hơn nữa còn nói cậu ưu tú, nói cậu tử mỹ, những lời khen ngợi cậu chưa từng nghe thấy thi nhau tuôn ra từ miệng của An Tĩnh.

Là giả sao?

Cậu thấy tim mình như run rẩy. Mỗi khi cô nói một từ, cơ thể cậu lại nhùng ra một chút. Trong đầu giống như nổi đầy bong bóng, suýt chút nữa thì trào ra ngoài.

Chỉ là Trần Thuật không biểu lộ ra ngoài, cậu vẫn ngồi im không nhúc nhích, chỉ nghiêng đầu lặng lẽ nhìn An Tĩnh đắm đắm, ánh mắt phức tạp, im lặng không nói một lời, cậu mấp máy khoé môi.

Đột nhiên Trần Thuật thềm chửi thề một tiếng, khuỷu tay cậu chống lên bàn, không nói gì cả, chỉ lấy tay che mắt.

Người mà bình thường không nói năng gì lúc tỏ tình thật đúng là xúc động muốn chết.

Cậu sắp bị cô ấy làm cho xúc động phát khóc rồi.

Chịu thua cô ấy rồi.

OMG, chương này 5900 từ.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 75: Thanh Thành

Kết quả Tống Triều Anh ăn xong là về ngay. Bà đến đây đơn thuần là muốn thăm con trai và bạn gái của con trai mà thôi. Lần này bà đã gặp được rồi, cũng yên tâm rồi, mọi nghi hoặc đều được giải tỏa.

An Tĩnh giữ Tống Triều Anh lại nhưng không thành công.

Nghe bà nói sau khi quay về còn có mấy người bạn chơi bài đang đợi bà, lịch trình dày đặc.

An Tĩnh và Trần Thuật tiễn bà xong, hai người nắm tay chậm chậm quay về.

An Tĩnh không hiểu lắm, tại sao cô Tống đột ngột đến, ăn một bữa cơm rồi lại đột ngột quay về, hơn nữa xấu hổ nhất là vì sao cô lại nói với cô Tống những lời ấy cơ chứ.

An Tĩnh bức bối, vừa đi vừa đá những hòn sỏi nhỏ dưới đất như trút giận vậy.

Cô thầm nghĩ mẹ người ta đến tận đây, bản thân mình phải nói gì đó thể hiện tốt một chút, kể quả không hiểu đầu óc bị làm sao mà lại nói hết tất cả những gì muốn nói ra ngoài.

Cô lên nhìn Trần Thuật một cái. Chỉ thấy người này khoe miệng nãy giờ vẫn mỉm cười, vui ra mặt. Đôi mắt cũng ánh lên niềm vui.

Tâm trạng phơi phới. Có vẻ rất vui. Bàn tay đang nắm tay cô siết chặt.

An Tĩnh thở dài, cúi đầu ủ rũ thật sự muốn ngửa mặt lên trời gào lên mất mặt quá.

Từ trước tới nay chưa từng mất như thế, đột nhiên moi hết tim gan, nói hết tất cả suy nghĩ của mình trước mặt Trần Thuật và mẹ cậu ấy. Cứ như cầu hôn vậy.

Đột nhiên Trần Thuật ghé sát về phía cô, cúi đầu gần vào tai cô, gọi cô một tiếng.

An Tĩnh vẫn đang mãi suy nghĩ, không để ý bị cậu gọi tên, giật cả mình, cô gườm gườm nhìn cậu: "Làm gì vậy?"

Trần Thuật nhướn mày, đôi mắt đen láy bắt gặp ánh mắt cô, làn môi mỏng nhếch lên, cười nhẹ chậm rãi nói: "Không có gì, chỉ muốn gọi tên em thôi."

An Tĩnh hết nói nổi. Cô mím môi tiếp tục bước đi.

"An Tĩnh."

Lần này An Tĩnh không đáp lại cậu, cứ đi một mình.

"An Tĩnh." Ai đó lại gọi cô to hơn, còn dài giọng ra.

An Tĩnh đang cảm thấy hơi ngượng vì chuyện xấu hổ lúc trước. Nghe thấy vậy bỗng dừng bước, cau mày khẽ gạt tay cậu ra: "Anh nói đi."

Người này sao phiền phức vậy.

Trần Thuật cũng không đi tiếp nữa, cứ đứng đối diện với An Tĩnh, nghiêm mặt lại, chột vòng tay ôm lấy lưng cô, ấn cô vào lòng mình, An Tĩnh không kịp trở tay ngã vào vòng tay của cậu.

Cô kéo áo cậu, tròn tròn mắt không hiểu chuyện gì.

Trần Thuật không nói gì, cứ ôm cô như thế. Hơi thở của cậu rất nhẹ, khe khẽ dập dờn bên tay cô. Lúc này họ vẫn đang ở trên đường lớn, người đi đường đi ngang qua đều liếc nhìn họ, nhưng chuyện vốn không liên quan tới mình nên lại quay mặt đi tiếp.

An Tĩnh chớp mắt mấy cái. Cô có thể cảm nhận thấy tâm trạng của Trần Thuật có gì đó khác lạ, đầu cô áp sát vào ngực cậu nên không nhìn thấy mắt cậu, thấy hơi lo lắng, liền vòng tay ôm chặt cậu, dịu dàng hỏi: "Trần Thuật, anh sao vậy?"

Một lúc rất lâu sau Trần Thuật mới cất tiếng, giọng nói có chút khàn khàn: "An Tĩnh, em có nghe thấy không?"

An Tĩnh ngơ ngác: "Nghe thấy cái gì?"

Cô muốn đẩy người Trần Thuật để ra xem xem cậu bị làm sao, nhưng Trần Thuật không cho, vẫn ôm chặt cô trong lòng.

"Có phải là đập rất nhanh không?" Trần Thuật lại nói.

An Tĩnh sửng người, cậu là đang muốn nói đến nhịp tim sao? Cô vẫn chưa kịp nghe, Trần Thuật lại nói, lần này giọng điệu có gì đó ảm ức, giống như đứa trẻ đang đòi ăn kẹo vậy: "Sao này em hãy nói thật nhiều những lời như thế cho anh nghe được không?"

An Tĩnh chột liên tưởng tới những lời cô nói với Tống Triều Anh. Cô hơi ngượng ngùng, nếu ở trước mặt cậu có lẽ không nói ra

được. Cô do dự đáp: "Cái đó..."

"Anh muốn nghe." Trần Thuật khẽ nói: "Những gì em nói anh đều muốn nghe, Anh muốn nghe em khen anh, anh muốn nghe em nói thích anh, anh muốn nghe em nói sẽ mãi mãi ở bên anh."

An Tĩnh không ngờ những lời cô vừa nói lại khiến Trần Thuật có phản ứng mạnh như vậy.

Lúc này cô không còn thấy ngượng ngùng nữa. Mặc dù nói ra những lời ấy, bản thân cô có chút xấu hổ, hơi mất tự nhiên, nhưng thế thì sao.

Quan trọng nhất là Trần Thuật thích. Đối diện với người mình thích, mình luôn muốn làm người ấy vui.

An Tĩnh gật đầu, mỉm cười: "Được, vậy thì ngày nào em cũng nói với anh."

Trần Thuật bật cười, cậu lại cúi đầu hôn lên trán cô.

"Sao em lại ngoan như vậy?" Cậu khẽ nghiêng người ngắm nhìn đôi mắt cô, cười nói: "Sao anh nói gì em cũng đồng ý vậy? Cần thận bị bán đi đấy, ngốc à."

An Tĩnh lại nắm tay cậu, kéo cậu đi lên phía trước, miệng khẽ nói: "Nếu bị bán thì cũng là bị anh bán."

Trần Thuật lại quay về dáng vẻ uể oải, hỏi: "Lúc này ăn no chưa?"

"No rồi."

Cô thầm nghĩ chẳng phải anh cứ gấp thức ăn cho cô mãi sao, cô có thể không nó được sao.

"Ừ." Trần Thuật nói: "Nhưng anh chưa no."

An Tĩnh ngạc nhiên: "Nhiều thức ăn như vậy mà anh vẫn chưa no?"

Trần Thuật làu bàu: "Về sau anh mãi cảm động bởi lời tỏ tình của em, ai mà ăn tiếp được, chjir có em cứ ngồi đó ăn ăn ăn."

"Là anh bắt em ăn đấy chứ."

Trần Thuật ghen lời, mặt kệ: "Đi, đi ăn với anh."

"Không đi đâu, em phải về tẩy trang."

"Không được, đi ăn với anh trước đã."

"Không được, trời nóng quá mặt em bị nhòe hết cả phấn rồi."

Trần Thuật: ...

Sáng hôm sau, sau khi ăn sáng ở sân bay, hai người bay thẳng tới điểm đến của chuyến du lịch lần này, Thanh Thành.

Đây là nơi tập trung rất nhiều dân tộc thiểu số, cảnh sắc tự nhiên đẹp mắt, thanh tú trắng lệt, non xanh nước biếc, trong đó có ba cảnh sắc nổi bật nhất là Thanh Hồ, Thanh Sơn, Thanh Vân còn được mệnh danh là Tam Thanh Tuyệt.

An Tĩnh và Trần Thuật chọn nơi đây làm điểm đến cho chuyến du lịch lần này.

Hai người muốn ngày nào cũng có thể thoải mái ngắm phong cảnh, trải nghiệm phong tục tập quán của các dân tộc khác nhau, đồng thời thưởng thức các món ăn nơi đây, giải tỏa mọi căng thẳng, áp lực.

Sau khi ra khỏi sân bay, họ lên taxi. An Tĩnh thấy hơi mệt, suốt đường đi đều tựa vào vai Trần Thuật.

Trần Thuật cầm bản đồ nghiên cứu hành trình, chốc chốc lại nói chuyện với tài xế taxi, thỉnh thoảng còn quay sang nhìn cô với vẻ không yên tâm, còn giúp cô điều chỉnh mấy tư thế để cô cảm thấy dễ chịu hơn.

Nửa tiếng sau mới tới thị trấn Thanh Thành, họ đến một nhà nghỉ đã đặt trước.

Người dân ở đây có làn da ngăm đen, một số người mặc trang phục dân tộc của mình, khuôn mặt nở nụ cười vô cùng nhiệt tình, để lộ hàm răng trắng bóng. Trên đường đi học đều nhìn bạn với ánh mắt tò mò, nhưng không hề có ác ý gì.

Tới nơi, Trần Thuật báo tên với lễ tân, sau đó đưa chứng minh thư.

Lúc này An Tĩnh ngoan ngoãn đứng sau lưng cậu, nghe cậu nói chuyện, thỉnh thoảng thư thái ngắm nghía xung quanh. Những món đồ trang trí nhỏ trong nhà nghỉ đều mang phong cách đặc trưng các dân tộc ở đây, không biết trong phòng có những đồ vật trang trí này không.

Ánh mắt cuối cùng vẫn hướng lên người Trần Thuật, giọng nói của cậu trầm rất hay, nhả chữ rõ ràng, dáng người cao gầy, đôi vai với đường nét rõ ràng, đôi chân dài...

Không đúng, cô chột khựng lại, lúc ấy mới chột nhận ra hai người... hình như đã nói trước là sẽ ở chung một phòng.

Quả nhiên, chỉ thấy Trần Thuật nhận một chiếc thẻ phòng.

Khoảnh khắc cậu quay người lại vừa hay bắt gặp ánh mắt của An Tĩnh, thấy cô đang nhìn món đồ trên tay mình, cậu cũng hơi mất tự nhiên, cậu cụp mắt xuống khẽ ho một tiếng, hạ giọng nói: "Đi thôi."

An Tĩnh bất giác ừm một tiếng.

Sau đó Trần Thuật kéo vali đi trước.

Trong lòng An Tĩnh cũng hơi bối rối. Hai tay cô trống trơn, chỉ đeo một chiếc balo sau lưng, Vali đã được Trần Thuật kéo đi rồi, cô chầm chậm đi theo sau cậu.

Trần Thuật mở cửa cho cô vào trước.

An Tĩnh từ từ đi vào phòng, tò mò quan sát xung quanh.

Trong phòng bày trí rất ấm cúng sạch sẽ, có đủ mọi thứ cần thiết. Rèm cửa kéo kín, còn có một chiếc giường rất rộng, sạch sẽ gọn gàng.

An Tĩnh im lặng một lúc, không bận tâm tới chiếc giường đó, cô ra cửa sổ từ từ kéo rèm cửa ra, ánh nắng chói mắt lập tức chiếu vào làm bừng sáng cả căn phòng.

Trần Thuật đóng cửa, chậm rãi đi vào. Cậu nhìn qua mọi thứ, hỏi cô: "Thế nào? Hài lòng chứ?"

"Rất ổn."

Lúc này đã là buổi trưa. Do cả hai đều chưa ăn cơm nên đã thấy rất đói bụng. Hai người liền nghĩ trước tiên nên đi tắm một cái rồi đi tìm đồ ăn. Ở đây lạnh hơn thành phố A rất nhiều, nhưng lại có nắng nên vẫn cảm thấy nóng, hơn nữa là nóng ẩm.

Đi cả quãng đường tới đây, hai người đều ra rất nhiều mồ hôi, đặc biệt là Trần Thuật, vì phải kéo chiếc vali rất to, quần áo dính hết vào người, cảm giác nhớp nháp rất khó chịu.

Trần Thuật bảo An Tĩnh đi tắm trước. Một mình cậu ngồi xuống ghế sofa, không biết làm gì liền bật tivi. Tiếng tivi ồn ào.

Trong suốt thời gian đó cả hai đều không nhìn đối phương, mỗi người tự làm việc của mình.

An Tĩnh lấy quần áo, đi vào nhà vệ sinh, sau đó khóa trái cửa.

Cô cũng không biết vì sao phải khóa cửa, cũng không phải vì không tin tưởng cậu, chỉ là hành động vô thức thôi, vì có người khác ở đó là cô khóa cửa.

Trần Thuật buồn chán ngồi xem tivi một lúc. Bật đi bật lại mấy kênh liền nhưng lại thấy không có gì đáng xem cả. Cậu lại cúi đầu nhìn điện thoại, nhấn lại mấy tin nhắn, sau đó đứng dậy đi đến bên cạnh cửa sổ. Hai tay cậu đút túi, ánh mắt trầm lắng liếc nhìn bên ngoài.

Bầu trời trong xanh rộng lớn như một bức tranh. Ở đằng xa non xanh nước biếc tràn đầy sức sống.

Nhưng không có gì có thể xóa được tâm trạng có chút bồn chồn trong lòng cậu. Lần đầu tiên ở chung một phòng với An Tĩnh, thực ra cậu đã nghĩ rất nhiều rất nhiều, vô vàn ý nghĩ cứ xuất hiện trong đầu, nhưng đến lúc này lại không dám nghĩ gì cả.

Cửa mở ra.

Cậu quay đầu lại.

An Tĩnh đã tắm xong, hơi nóng tỏa ra xung quanh. Cô đi ra khỏi nhà vệ sinh, mái tóc ướt dính bên tai, cô thay bộ quần áo để mặc ra ngoài, rộng rãi thoải mái, nhưng vẫn nhận ra đường nét mảnh mai. Cô đi chân đất, mắt cá chân nhỏ nhắn.

An Tĩnh vuốt vuốt mái tóc ướt, cúi đầu nhón chân tìm dép đi trong nhà, bắt gặp ánh mắt của Trần Thuật, cô mỉm cười ngượng ngùng, đi tới nhẹ nhàng nói: "Trần Thuật, em xong rồi, anh đi tắm đi."

Trần Thuật khẽ ừ một tiếng. Cậu bỏ tay ra khỏi túi, kéo rèm cửa lại, không để chừa một khe hở, sau đó cậu bước tới bên cạnh An Tĩnh, đưa mắt nhìn gương mặt cô, khẽ nói: "Em sấy tóc đi."

"Ừ."

Trần Thuật lấy quần áo đi vào nhà vệ sinh, cửa đóng chặt. Sau đó liền có tiếng nước chảy vang lên.

An Tĩnh ngây người một lúc. Chỉ cần nghĩ tới lúc này cô ở bên trong, Trần Thuật cũng nghe thấy tiếng nước chảy như vậy là cô lại

thấy đỏ mặt, mắt tự nhiên. Nhưng chỉ một lát sau cô liền quên khuấy chuyện đó.

An Tĩnh đi tìm máy sấy tóc một lúc rồi ngáp một cái. Tự dưng cô thấy buồn ngủ, tối qua thức khuya quá.

Nói chuyện với An Nguyệt rất lâu, An Nguyệt cứ hỏi chuyện cô và Trần Thuật và mẹ của Trần Thuật. Sau khi biết cô nói ra những lời ấy, An Nguyệt liền chế nhạo cô không một chút nể mặt.

Chiếc rèm cửa tối màu trong phòng được kéo kín mít, trong phòng tối đen.

Cô liền tắt máy sấy, nhẹ nhàng bỏ đôi dép dưới chân ra, nằm sấp lên giường, tựa cằm lên tay xem điện thoại một lúc. Cô nhắn tin cho An Nguyệt nói mình đã đến nơi. Sau đó lại nói chuyện với các bạn cùng phòng một lúc.

Không biết từ lúc nào, hai mắt díp lại, mơ màng ngủ thiếp đi. Trong giấc mơ cảm thấy nóng bức rất khó chịu, không biết từ khi nào tiếng nước chảy dừng lại.

Sau đó trong phòng bật điều hòa mát lạnh, có người đi tới bên cạnh cô, nhìn cô một lúc, đắp chăn cho cô, rồi lại xếp lại đôi dép ngay ngắn cho cô.

Cô xoay người, ngủ tiếp. Cuối cùng, tiếng máy sấy kêu ong ong, cô cũng không tỉnh. Có người nhẹ nhàng vuốt mái tóc vẫn còn hơi ẩm của cô, nhẹ nhàng sấy tóc cho cô, An Tĩnh chỉ cảm thấy rất dễ chịu, đầy ngón tay nóng ẩm có lúc lướt qua vành tai, dừng lại trong phút chốc ngán ngủ rồi lại lướt đi.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 76: Chung Phòng

Trần Thuật làm xong hết mọi việc, sau đó đứng bên giường cứ như thế cúi đầu nhìn cô một lúc.

Trong phòng chỉ có một chiếc đèn màu vàng nhạt, phát ra ánh sáng mờ tối, ánh sáng ấm áp chiếu hắt lên khuôn mặt trắng như ngọc của An Tĩnh. Cô ngủ say tới mức không biết gì cả, toàn thân cuộn tròn lại.

Cậu chậm rãi ngồi xuống, cúi mắt với ánh mắt trầm lặng. Bàn tay khẽ đưa ra chạm vào cổ tay đặt trên giường của An Tĩnh, cậu khẽ nắm lấy cái cổ tay nhỏ nhắn đó, chậm chậm nhẹ nhàng kéo chân của cô lên đặt tay cô vào trong. Cậu làm gì cũng hết sức chăm chú.

Có lẽ An Tĩnh thấy nóng, không hài lòng, cô xoay người lại vung tay ra ngoài.

Trần Thuật sửng người, mỉm cười. Cậu lắc đầu, sau đó đứng dậy, tắt ngọn đèn ở trên tủ. Xung quanh bỗng trở nên tối om. Sau đó rón rén lên giường, mặc nguyên quần áo, cứ như thế ôm cô vào lòng qua lớp chăn, An Tĩnh dường như cũng có ý thức, chủ động áp sát vào cậu. Tim tư thế dễ chịu nhất trong vòng tay cậu.

Trần Thuật thở dài một tiếng. Người con gái mềm mại trước mặt dùng chung một loại sữa tắm với cậu, mùi hương có mà như không quanh quẩn nơi đầu mũi. Cậu ngủ ngủ, sau đó đặt cằm lên vai cô, từ từ nhắm mắt lại.

Lúc tỉnh dậy An Tĩnh vẫn còn thấy mơ màng, không biết mình đang ở đâu. Thế giới trước mắt đều chìm trong bóng tối, dường như có một cảm giác cô độc như bị bỏ rơi, không gian tĩnh lặng như tờ, cô thất thần nhìn về phía nào đó.

Cô ngáy người rất lâu. Mấy giây sau mới bắt chợt bừng tỉnh. Cô và Trần Thuật đang đi du lịch ở một nơi tên là Thanh Thành.

Vừa nghĩ tới Trần Thuật, cô khẽ nhúc nhích, muốn xuống giường tìm cậu. Cô nghiễm nhiên tưởng mình đã ngủ cả một buổi chiều, còn cậu có lẽ chán quá không biết làm gì nên đã ra ngoài đi một vòng. Kết quả vẫn chưa động đậy đã bị vòng tay siết chặt ở eo ngăn lại.

Cô bỗng thấy đầu óc trống rỗng một hồi, không ngờ, ngay sau đó một giọng nói vang lên sau lưng. Người nào đó cất lời với giọng nói khàn khàn uể oải: "Đi đâu đấy?"

An Tĩnh nghe thấy giọng cậu mới yên tâm. Thì ra cậu không đi đâu cả, vẫn ở bên cạnh cô. An Tĩnh ngoan ngoãn dựa ra phía sau và nói: "Muốn đi tìm anh."

Trần Thuật nhắm mắt, cái cằm khẽ chuyển động, sát lại gần cô hơn, hai tay ôm chặt cô, khẽ nói: "Tìm gì mà tìm, chẳng phải anh ở ngay sau em sao."

An Tĩnh nghiêng mặt, khẽ nói: "Em tưởng là anh không ở đây."

Trần Thuật không nói gì, chỉ hôn lên cổ An Tĩnh. Hơi thở nóng ấm, An Tĩnh co người lại. Nhột nhột.

Trong bóng tối, An Tĩnh chớp mắt, hỏi: "Bây giờ mấy giờ rồi anh?"

Trần Thuật mở điện thoại ra xem, ánh sáng đột ngột khiến hai người đều hơi chói mắt, cậu nói giờ rồi lại tắt màn hình.

An Tĩnh ngạc nhiên: "Em ngủ lâu như vậy sao?"

"Ừ." Trần Thuật ừm một tiếng với vẻ không bận tâm, hạ thấp giọng nói: "Anh tắm xong ra ngoài đã thấy em ngủ rồi, ngủ như chú lợn con ấy, gọi thế nào cũng không tỉnh, anh đành phải nằm ngủ cùng em."

Thực ra nửa câu sau Trần Thuật đã nói dối. Cậu không hề đánh thức cô, sao cậu nữ làm vậy chứ.

"Thật sao." An Tĩnh có chút xấu hổ, giải thích nguyên nhân: "Em buồn ngủ quá."

Trần Thuật cũng không bận tâm, cậu chỉ nói bên tai cô: "Đói không?"

An Tĩnh thật thà gật đầu. Từ trưa đến giờ cô chưa được ăn cái gì cả, bụng dạ trống trơn.

Trần Thuật vỗ vai cô: "Dậy đi, đi ăn cái gì đó."

An Tĩnh gật đầu, hai người ngồi dậy. Bộ đồ trên người An Tĩnh nhăn nhúm hết, cô cũng không bận tâm. Hai người vào nhà vệ sinh làm vệ sinh cá nhân rồi lấy ví tiền, điện thoại, thẻ phòng đi ra ngoài.

Buổi tối ở Thanh Thành lại là một cảnh tượng khác. Trên thị trấn đèn điện sáng trưng, tiếng người nói cười ồn ào, khắp các đường

phố đều tưng bừng náo nhiệt. Rõ ràng là đường phố ban ngày vẫn còn thừa thớt bóng người, kết quả đến tối không biết ở đâu ra nhiều người như vậy, có rất nhiều đồ ăn vặt, có quầy trang sức, còn có cả biểu diễn nghệ thuật, rực rỡ muôn màu.

An Tĩnh và Trần Thuật vừa thích thú ngắm nhìn vừa bước đi. Các sạp đồ ăn vặt bên đường, bọn hò đều ăn no đến lưng bụng, trên đường đi cứ liên tục dừng lại trước các hàng quán khác nhau.

Dòng người chen chúc, gần như người qua kẻ lại đều kè vai nhau. Không biết từ lúc nào Trần Thuật bị người ta xô đẩy đi lên trước vài bước, cậu nghiêng người chuẩn bị nắm tay người nào đó, kết quả phát hiện An Tĩnh không theo kịp, cô không ở bên cạnh cậu.

Trần Thuật sa sầm mặt xuống, cuống lên, vội vàng quay đầu lại. Cậu nhú mày, đôi mắt đen láy có chút ngẩn ngơ, dần dần trái tim mới quay về chỗ cũ. Ở đằng xa nơi ánh đèn rực rỡ, chỉ thấy An Tĩnh vẫn đứng gần sạp đồ ăn vặt lúc nãy, bên trong rất đông người, cô cũng không chen vào được, chỉ đứng ở ngoài ngáy người nhìn.

Mái tóc chỉ buộc lỏng, vài lọn tóc xòa xuống bên tai. Gió thổi tới, như muốn thổi bay cả người cô vậy. Hình bóng cô gầy guộc mỏng manh, mặc bộ quần áo đơn giản, khuôn mặt nhìn nghiêng trong trẻo rạng ngời, vẻ tò mò và háo hức không thể giấu giếm hiện lên trên gương mặt. Đôi mắt sáng của cô nhìn theo từng động tác trên tay chủ quán.

Trần Thuật chột bật cười, cậu thật hết cách với cô. Khi phát hiện cô không ở bên cạnh, cậu chột cảm thấy sống lưng lạnh toát. Trong khi đó ai kia thì lại chẳng nghĩ ngợi gì, chỉ mãi mua đồ ăn. Có điều khoảnh khắc quay người lại thì phát hiện cô ở phía sau. Cảm giác này không thể diễn tả, không biết phải nói thế nào.

Trần Thuật chen người qua đám đông chậm chậm đi tới. Đến tận khi cậu đi tới bên cạnh cô, An Tĩnh mới nhận ra, cô còn nắm tay Trần Thuật như không có chuyện gì, phẫn khích nói với cậu: "Em vừa bảo ông chủ làm một xuất rồi, thơm lắm luôn, em chảy cả nước miếng rồi."

Cậu thở dài. Cô gái của cậu chỉ biết ăn thôi. Cậu nắm lấy bàn tay cô, liếc nhìn cô, hạ giọng cảnh cáo nói: "Lần sau nếu mà đi lạc thì em cứ đứng yên đừng nhúc nhích, đợi anh tới tìm em, biết chưa?"

Chỉ cần em đứng yên ở đó, còn lại để anh lo.

An Tĩnh ngẩn người, gật đầu, rồi lại do dự nói: "Chẳng phải chúng ta có điện thoại sao?" Gọi một cuộc điện thoại là xong... vì sao phải tốn công vậy.

Rõ ràng là Trần Thuật không nghĩ tới chuyện này, cậu ghen hòng, rồi lại cao giọng nói: "Thế ngộ nhỡ mất cả điện thoại thì sao, điện thoại của cả anh và em đều bị mất, chẳng phải là sẽ không liên lạc được sao?"

"Vì thế em đứng yên tại chỗ, đợi anh đến tìm em." Cậu nghĩ một hồi rồi lại không cam tâm nói thêm một câu.

An Tĩnh mỉm cười: "Được." Cho dù là bao lâu, em cũng sẽ đợi anh đến tìm em.

Cuối cùng họ đi dạo rất lâu, gần như đi hết cả thị trấn nhỏ bé này rồi mới bắt đầu quay về. Trên đường đi An Tĩnh mua rất nhiều đồ ăn mang về, sợ buổi tối sẽ đói bụng.

Gió thổi nhẹ nhẹ, cô chỉ cảm thấy tâm trạng thoải mái dễ chịu chưa từng thấy.

Khi họ về tới khách sạn thì đã là đêm khuya thanh vắng, Trần Thuật vào nhà vệ sinh trước. Chẳng bao lâu sau, tiếng nước róc rách vang lên. Lần này An Tĩnh rất tự nhiên, cô ngồi trên sofa, một tay bấm điều khiển tivi, một tay ăn thịt xiên.

Cô đặt điều khiển tivi lên bàn, rồi lại cầm điện thoại, phát hiện có mấy tin nhắn. Tay còn lại của cô quá nhiều dầu mỡ, thế là cô nhấn lại bằng một tay. Là An Nguyệt hỏi cô đi chơi thể nào. An Tĩnh có thể nhận ra, thực ra An Nguyệt cũng rất muốn đi chơi.

Cô liền cố tình nói với cô ấy rằng, cảnh sắc ở đây mới đẹp làm sao, đồ ăn mới ngon làm sao. An Nguyệt tức lắm, bản thân cô ấy chỉ có thể khổ sở ở lì trong nhà, chốc chốc lại còn phải chịu đựng sự làm phiền của Lục Cách. Không biết làm thế nào chỉ bảo An Tĩnh chụp thật nhiều ảnh gửi cho mình, để cô xem cho đã mắt.

Chẳng mấy chốc cửa nhà tắm mở ra. An Tĩnh ngược mắt, Trần Thuật chỉ mặc một chiếc áo cộc tay màu trắng, bên dưới là quần đen. Toàn thân sạch sẽ mát mẻ, chiếc áo tôn da làm khuôn mặt trông càng trắng hơn. đôi long mày bực dọc nhíu lại, hình như là do bên trong quá nóng, cậu bắt giắc vén vạt áo lên.

Vừa hay cô nhìn thấy cái bụng với những đường nét rõ ràng săn chắc của cậu, vừa nhìn là biết dáng người có được do thường xuyên chơi thể thao, thấp thoáng có thể nhìn thấy cơ bụng rõ rệt, có cơ bắp nhưng không phải là kiểu khoa trương. Chỉ là vừa đẹp.

An Tĩnh chỉ nhìn một cái rồi cúi xuống. Nhưng đầu óc cô thì trống rỗng. Cô chỉ có thể cúi đầu tiếp tục xem điện thoại, Trần Thuật lắc lắc đầu, thản nhiên đi đến bên cạnh cô rồi ngồi xuống. Cậu cầm điều khiển, bật mấy kênh liên, vừa hay có kênh bóng rổ, cậu nhướng mày, ung dung xem bóng rổ.

Chắc là muộn lắm rồi, lúc này An Tĩnh mới bắt đầu thấy căng thẳng. Cô cũng không xem điện thoại nữa, chỉ ngồi sánh vai bên cạnh cậu, ngoan ngoãn như một học sinh, ngược mắt xem thi đấu bóng rổ mà cô không hiểu, vừa xem vừa ăn thịt xiên trên bàn.

Không biết từ lúc nào, Trần Thuật quay sang nhìn cô, ánh mắt và ngữ khí đều rất nhẹ nhàng: "Ngon không?"

An Tĩnh gật đầu: "Ngon."

Trần Thuật hạ giọng ừ một tiếng, quay sang tiếp tục xem bóng rổ.

An Tĩnh bất giác ăn hết toàn bộ đồng thịt xiên từ lúc nào không hay, Trần Thuật lấy mấy tờ khăn giấy cho cô, tay cô dính nhiều dầu mỡ, không thể lau sạch được. Cô cau mày, quyết định vào nhà vệ sinh rửa tay, nhân tiện tắm luôn.

Trần Thuật liền lười nhác ngồi dựa vào ghế sofa. Đôi mắt đen láy sâu thẳm nhìn lên tivi, nhưng tâm tư thì không biết đã bay tới tận đâu rồi. Đột nhiên, trong phòng tắm vang lên một giọng nói yếu ớt. An Tĩnh đang đứng bên trong gọi cậu.

Trần Thuật lúc ấy mới bừng tỉnh, cậu thở phò một tiếng, đứng dậy đi tới trước cửa nhà tắm, nghiêng người, cúi mắt xuống, khuôn mặt không chút biểu cảm hỏi: "Sao thế?"

Một lúc lâu sau, bên trong mới có tiếng trả lời: "Em quên lấy quần áo ngủ rồi, anh tìm hộ em nhé."

Trần Thuật sửng người, mím môi. Khuôn mặt của cậu không có biểu cảm gì, cũng không nói gì, chỉ đi tới chỗ để hành lý, ngồi xuống mở khóa vali của An Tĩnh. Cậu khựng lại giây lát, ánh mắt tối đi. Bên

trong toàn là quần áo mỏng manh mềm mại của con gái, một số cái còn có ren. Là lĩnh vực cậu chưa từng chạm tới.

Bên cạnh là vali của cậu, có sự đối lập rõ rệt. Quần áo của cậu toàn đen với trắng, còn cô giống như quần áo của cô vậy, khiến cho cuộc sống của cậu trở nên rực rỡ sắc màu.

Trần Thuật cẩn thận lục tìm, không dám mạnh tay. Cậu tìm thấy một bộ đồ ngủ mà bình thường cô hay mặc. Còn có... hai mắt cậu nhìn chăm chăm vào thứ đó, một lúc sau cậu nhìn đi chỗ khác như không có chuyện gì xảy ra, tìm hai món đồ lót ở nơi cô chuyên để đồ lót.

Cậu bọc hai món đồ nhỏ nhắn ấy vào trong đồ ngủ, sau đó đứng dậy đi đến cạnh cửa nhà tắm, gõ cửa, cánh cửa mở ra mỗ khe nhỏ, một bàn tay run rẩy từ bên trong thò ra ngoài. Hơi nóng tỏa ra, bàn tay nhỏ nhắn mịn màng đó khiến người ta không thể lờ đi được.

Trần Thuật không nói gì. Cậu đưa thẳng quần áo vào trong, ánh mắt nhìn chăm chú ra bên ngoài. Giống như một màn kịch câm không có người vậy. Trong thời gian đó không ai nói gì. Người ở trong cũng có chút ngượng ngùng, vội nhận lấy sau đó đóng chặt cửa lại.

Trần Thuật im lặng, cậu cúi đầu che miệng ho một tiếng, hắng hắng giọng rồi lại ngồi xuống sofa, chỉ là ánh mắt có chút trống rỗng. Đây là lần đầu tiên cậu chạm vào đồ lót của con gái. Cũng không nói ra được là cảm giác gì. Chính là, nhỏ nhỏ, chỉ có mấy miếng vải, mịn mịn. Trần Thuật mím môi, cổ họng khô khốc, cậu uống một ngụm nước.

Lại đợi mấy phút nữa, cánh cửa mở ra. An Tĩnh từ từ bước ra khỏi nhà tắm. Vì buổi trưa đã gội đầu rồi nên buổi tối cô không gội nữa.

Trần Thuật đã dọn dẹp sạch sẽ rác trên bàn rồi. An Tĩnh cúi đầu, thực là ngượng quá. Những thứ như quần áo mà cũng bảo Trần Thuật đi lấy, huống hồ còn có cả cái đó nữa. Có điều lúc này nhìn Trần Thuật, cậu có vẻ rất tự nhiên, không hề có vẻ gì bất thường.

An Tĩnh thở phào nhẹ nhõm, may quá. Có lẽ chỉ một mình cô cảm thấy ngại mà thôi.

Cô khẽ nói: "Em lên giường trước đây."

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Chương 77: Chúng Ta Cùng Nhau Trưởng Thành, Rồi Lại Cùng Nhau Già Đi

Trần Thuật sững người, gật đầu. Sau đó An Tĩnh nhẹ nhàng leo lên giường, cô nằm nghiêng, xem điện thoại một lúc, thấy An Nguyệt không nhắn tin lại nữa, thế là cô liền đặt điện thoại cạnh gối.

Hình như Trần Thuật cố tình chỉnh nhỏ âm lượng tivi, cũng không biết cậu có nghe thấy hay không. An Tĩnh thả lỏng đầu óc, tựa vào chiếc gối mềm mại. Cô đang nghĩ về chuyến đi chơi đơn giản nhưng thoải mái ngày hôm nay. Đến đây, cảm giác tâm hồn như được gột rửa vậy. Không biết vì sao.

Trong phòng không còn âm thanh nữa. Trần Thuật đã tắt tivi, trong không gian tĩnh lặng, dường như đôi tai trở nên vô cùng nhạy bén, An Tĩnh nghe thấy tiếng Trần Thuật đứng dậy đi lại trong phòng, cậu đi tắt đèn. Trong phòng tối đen.

An Tĩnh nghiêng người, mắt nhìn phía trước, cảm giác vô cùng hồi hộp. Bỗng nhiên sau lưng có tiếng động, Trần Thuật chậm rãi vén chăn lên, nằm xuống giường. Cậu nằm thẳng, nhìn chằm chằm lên trần nhà, hai tay đặt trước ngực, gương mặt trầm tĩnh.

Cậu không làm gì cả. May quá, An Tĩnh nhắm mắt lại. Một lúc sau, Trần Thuật quay đầu, nhìn lên người cô, cậu mấp má môi, từ từ áp sát lại, vòng tay qua eo cô, nắm lấy bàn tay đang đặt trước ngực của cô, bàn tay hơi lạnh.

Giọng Trần Thuật rất trầm, rất khế: "Ngủ rồi à?"

Mí mắt An Tĩnh run run, giọng nói nhỏ tới mức không nghe thấy: "Chưa."

"Ừ."

Lúc đầu Trần Thuật ôm cô từ phía sau, người áp sát vào người cô. Về sau không biết từ lúc nào, cậu cup mắt, làn môi lạnh lạnh men theo đường nét trên cổ An Tĩnh, hôn lên cổ cô. Chầm chậm lướt đi, cứ như thế trở đi trở lại trên cổ cô.

An Tĩnh hơi căng thẳng, từ vành tai đến trái tim đều nóng ran. Cô nắm chặt tay cậu không cho cậu cử động.

Bỗng nhiên Trần Thuật khế cười một tiếng. Cậu lật người An Tĩnh lại, sau đó lặng lẽ nhìn cô một lúc trong bóng tối. Ngón tay của cậu chạm vào khuôn mặt trắng nõn của cô, vuốt ve. Sau đó cậu nằm đè lên người cô, cúi đầu hôn lên môi cô, từ từ hôn xuống dưới, lướt qua cằm, mơn man cái cổ trắng ngần, sau đó là xương quai xanh rất đẹp của cô. Cậu đưa lưỡi, liếm mát.

An Tĩnh chỉ thấy tim đập nhanh hơn, cũng có chút sợ hãi, mặt ửng đỏ. Một cảm giác khác lạ, đến đầu ngón tay cũng run lên. Đây là lĩnh vực cô hoàn toàn chưa từng tiếp xúc. Nhưng lúc đầu đã nói với cậu là ở chung một phòng, cô không thể nói mà không giữ lời. Vì thế cứ để mặc cho cậu hành động.

Hơi thở của Trần Thuật cũng gấp gáp hẳn lên, cậu cố gắng không chế hơi thở của mình. Cậu hôn tới phía dưới xương quai xanh, sau đó dừng lại, ngẩng đầu nhìn cô, thò tay vào trong áo cô, chầm chậm lướt bàn tay lên phía trên, làn da của cô thật mịn màng.

Đột nhiên bàn tay úp lên thứ gì đó. Trán cậu túa mồ hôi, bất giác nuốt nước bọt.

An Tĩnh chợt ôm ngực, ở đó có cảm giác khác lạ. Một nơi chưa từng có ai chạm tới, lòng bàn tay rất to và ấm áp úp lên đó, xung quanh tối đen tĩnh lặng, chỉ có hơi thở hơi nặng nề của hai người che lấp tất cả, ngoài bóng tối cô có thể thấp thoáng nhìn rõ bóng người ở phía trên.

Bàn tay đang nắm lấy tay cậu khẽ run rẩy. Trần Thuật cảm nhận được, cậu gục mặt xuống cổ cô, mồ hôi đầm đìa, im lặng một lúc, sau đó rút bàn tay đang đặt trong áo cô ra ngoài.

Trần Thuật ôm lấy cô, thân mật hôn lên chóp mũi cô, gân xanh trên trán của cậu hằn lên rõ rệt, như đang kìm nén cái gì đó, giọng cậu khàn khàn: "Chờ anh một lúc." Trần Thuật buông cô ra, bật chiếc đèn trên kệ tủ. Ánh sáng tỏa ra xung quanh, cậu đi vào nhà vệ sinh.

Chẳng bao lâu sau, tiếng nước chảy lại vang lên. An Tĩnh vội thở hỗn hển, sững sờ ngồi ngây ra một lúc, sau đó đột nhiên nhớ ra cái gì đó, cúi đầu chỉnh lại quần áo. Đặc biệt là áo lót bên trong. Chỉ cần nghĩ tới chuyện lúc nãy là cô lại thấy xấu hổ. An Tĩnh kéo cao chắn lên che cả mặt mình.

Về sau Trần Thuật không làm tiếp nữa, cậu đã kìm chế. Cô cũng không biết vì sao.

Không lâu sau, Trần Thuật đi ra. Cậu và cô bắt gặp ánh mắt của nhau giữa trung, làn môi mỏng nhếch lên, mỉm cười với cô, rồi lại nằm xuống giường, đưa tay ra ôm lấy An Tĩnh.

Cô có thể cảm nhận được hơi lạnh trên người cậu, chần chừ hỏi: "Anh..."

Trần Thuật biết cô định hỏi gì, khoé miệng cậu nhếch lên, nở nụ cười tinh quái, nhưng mày vờ vẻ không bận tâm: "Em tưởng anh nói muốn ở cùng phòng với em là muốn làm gì thật đấy à?"

An Tĩnh sững người: "Không phải như vậy sao?"

Trần Thuật hừ một tiếng, chậm rãi nói: "Anh chỉ muốn buổi tối được ôm em ngủ."

"Cùng lắm là thỉnh thoảng ném chút trái ngọt." Cậu nhìn cô rồi nói thêm.

An Tĩnh trầm nghĩ, trái ngọt là giống như lúc nãy sao.

Trần Thuật cup mắt, lúc nãy cơ thể An Tĩnh ở bên dưới lúc nào cũng căng lên, cậu biết cô căng thẳng sợ hãi, vì thế đầu gối chạm vào cô, chỉ có thể khổ sở nhẫn nhịn.

Trần Thuật nhắm mắt hôn cô, dịu dàng nói: "Không vội, chúng ta còn nhiều thời gian."

Người con gái anh thích, anh sẽ không ép buộc em bất cứ điều gì. Anh sẽ đợi tới ngày em sẵn sàng.

An Tĩnh bặm môi, lườm cậu: "Ai vội chứ."

Trần Thuật khẽ bật cười.

Hai người áp sát vào nhau, nói chuyện một lúc. Đột nhiên An Tĩnh hỏi: "Anh còn nhớ không?"

"Nhớ gì?" Trần Thuật nghịch nghịch tóc ô.

"Hồi lớp mười một có một hôm, em đang vẽ báo tường, đột nhiên anh đi vào nói là em vẽ ngực của Nami không đủ to." An Tĩnh nhớ rất rõ, cô khẽ nói từng câu từng chữ.

Trần Thuật khựng lại một chút, lẩm bẩm: "Có chuyện đó sao?"

"Có mà, anh đã nói như thế, em nhớ rất rõ." Đôi mắt An Tĩnh trong veo sáng ngời nhìn cậu chăm chăm: "Thế anh thích to hay nhỏ?"

Trần Thuật liền cảm thấy nguy hiểm. Làm thế nào bây giờ? Nói to hay nhỏ.

Cậu đọc truyện tranh xem anime, tác giả đều vẽ ngực của nhân vật nữ rất to, lúc ấy cậu cũng chỉ buột miệng nói ra, quan trọng hơn là muốn bắt chuyện với cô, đâu có bận tâm tới việc to hay không to. Hơn nữa hỏi cậu, cậu cũng không biết, cậu là gà mờ, chỉ mới sờ của An Tĩnh thôi, mà cũng chỉ là mới vừa xong. Cậu chỉ cảm thấy, ừ, rất dễ chịu rất mềm mại. Mong chờ mãi cuối cùng đã được chạm vào.

Cậu bắt gặp ánh mắt của cô, ghé sát bên tai cô, tâm tư dậy sóng, mỉm cười nói: "Những người khác anh không biết, anh chỉ thích như em thôi, rất vừa vặn, vừa lòng bàn tay."

An Tĩnh kìm nén rất lâu, cuối cùng không nhịn được ném chèn vào mặt của anh chàng không biết xấu hổ này, để cậu không nói thêm được lời nào nữa.

Mấy ngày tiếp theo, họ chỉ đi thăm những phong cảnh nổi tiếng ở đây, ban ngày ra ngoài chơi, buổi tối đi ăn những món ăn ngon, nhân tiện tới quán bar yên tĩnh ở đây, yên lặng ngồi nghe nhạc.

Ngày cuối cùng của chuyến du lịch, trong phòng vốn dĩ An Tĩnh đang ngủ rất say. Nhưng cứ có người ở bên cạnh cô, khe khẽ gọi cô. An Tĩnh mơ mơ màng màng mở mắt, Trần Thuật ăn mặc chỉnh tề, ngồi bên giường với cô, dáng vẻ như chuẩn bị đi ra ngoài.

Lúc này trời vẫn còn tối, Trần Thuật bật một ngọn đèn ngủ nhỏ.

An Tĩnh mơ màng, cô dụi mắt, miệng hỏi: "Sao thế? Anh định ra ngoài à?"

"Không." Trần Thuật nói: "Là chúng ta cùng ra ngoài."

An Tĩnh bấu môi, vẻ mặt không muốn chút nào. Cô nhắm mắt, chuẩn bị ngủ thêm một lúc, không có hứng thú hỏi cho có: "Đi đâu?"

Trần Thuật dịu dàng nói: "Chúng ta đi leo núi, ngắm mặt trời mọc."

An Tĩnh ừ một tiếng, nhưng vẫn không động đậy, cứ nằm đó.

"An Tĩnh." Trần Thuật ghé sát lại bên tai cô, "Em dậy đi được không?"

Trần Thuật cứ gọi cô mãi như vậy mà không hề thấy chán, lúc thì vuốt ve khuôn mặt cô, lúc lại hôn cô, khiến An Tĩnh không thể ngủ tiếp được nữa.

Cô nhắm mắt nhịn cười. Cuối cùng vẫn không thể chống lại cậu được. Cô ngồi dậy đi đánh răng rửa mặt.

Kéo rèm cửa ra, bên ngoài trời vẫn tối.

"Hơi lạnh." Trần Thuật lấy chiếc áo khoác đưa cho cô: "Mặc nhiều áo một chút."

An Tĩnh ngoan ngoãn đứng yên, Trần Thuật lúc thì giúp cô lấy quần áo, lúc lại giúp cô lấy giày leo núi, đêm khuya yên tĩnh, người bạn rợn nhất chính là cậu.

Cuối cùng, hai người ra khỏi cửa. Thị trấn Thanh Thành ở ngay dưới chân núi Thanh Sơn, vì thế rất gần.

Trên đường không một bóng người, chỗ nào cũng yên tĩnh. Điều đó khiến An Tĩnh có cảm tưởng thế giới dường như chỉ có hai người họ vậy.

Lúc leo núi, Trần Thuật liên tục dùng đèn pin soi dưới chân cô, sợ cô bị ngã. Cậu lại còn đi phía trước kéo cô, cậu đeo ba lô, nhưng nhìn sắc mặt không thấy có một chút mệt mỏi nào, dáng vẻ vô cùng nhẹ nhàng, có lúc còn khẽ nói với cô phải cẩn thận.

Ngược lại An Tĩnh lúc đầu thì vô cùng phấn khích leo núi, về sau bắt đầu thở hổn hển. Suốt đường đi đều là Trần Thuật kéo cô.

Cứ như vậy vừa đi vừa dừng, cô còn không có thời gian ngắm nhìn cảnh vật xung quanh.

Có điều may mà đường không khó đi lắm, đều có bậc thang, lại còn rất phẳng nữa, có điều hơi hẹp một chút, phải nhìn thật rõ dưới chân, hơn nữa còn hơi trơn, từng bước đi đều phải hết sức cẩn thận.

Càng về sau, An Tĩnh càng thêm sung sức. Hình như càng ngày càng không cảm thấy mệt nữa, cứ như thế kiên trì đi theo bước chân của Trần Thuật, trong lòng dường như có một niềm tin nào đó nói với bản thân rằng sắp rồi, sắp tới nơi rồi.

Cuối cùng, họ đã tới được nơi ngắm mặt trời mọc. Có điều lúc này trời vẫn còn tối, xung quanh chỉ toàn từng bách, cũng không biết họ đã leo được bao lâu rồi.

Rất lạnh, may mà An Tĩnh đã mặc áo dày. Trần Thuật lấy kẹo Snickers đưa cho An Tĩnh. An Tĩnh thở phò một tiếng, cầm thanh kẹo, nhìn về phía trước: "Mấy giờ rồi anh?"

Trần Thuật cúi đầu liếc nhìn đồng hồ đeo tay: "Bốn rưỡi."

Cậu nhìn quanh, dẫu cô tới một nơi kín gió, nhưng cũng là nơi đẹp nhất để ngắm cảnh. Trần Thuật lấy trong ba lô ra rất nhiều đồ, xếp thành nhiều lớp dưới đất để cô ngồi. Sau đó lại lấy một chiếc chăn đắp lên người cô, An Tĩnh dúi chăn xuống dưới cằm, lấy làm lạ hỏi: "Anh chuẩn bị từ lúc nào vậy? Sao em không hề phát hiện ra?"

Trần Thuật ừm một tiếng: "Muốn để em ngủ thêm lúc nữa."

Gió thổi xào xạc, luồn vào trong cổ.

Trần Thuật lại hỏi cô: "Khát không?"

An Tĩnh bất giác mím môi: "Hơi hơi."

Trần Thuật lại lấy bình giữ nhiệt trong chiếc túi đeo bên người mình, rót một cốc nước nóng cho cô. An Tĩnh cười, cô cầm lấy, nhấp một ngụm, khẽ nói: "Trong túi của anh sao cái gì cũng có vậy?"

Trần Thuật cúi đầu: "Tất cả đều được chuẩn bị cho em đấy." Cậu ngược mắt vuốt ve vành tai trắng trẻo của An Tĩnh, "Đỡ hơn chưa?"

Dòng nước ấm nóng chảy qua cổ họng, bụng và tim đều ấm áp. An Tĩnh đáp: "Được rồi." Cô đưa cho cậu chiếc cốc nước đã uống hết, Trần Thuật lại vắn nắp cất đi.

Trần Thuật giúp cô đắp kín chăn, khẽ nói: "Ngủ thêm chút nữa không?"

An Tĩnh gạt đầu, cô ngồi nghiêng, dựa vào người Trần Thuật. Cậu một tay ôm cô, một tay chống xuống đầu gối.

Đột nhiên An Tĩnh hỏi: "Anh có còn nhớ không?"

"Chuyện gì?" Trần Thuật cúi đầu nhìn cô.

An Tĩnh cười hì hì: "Anh còn nhớ lần đầu tiên gặp em như thế nào không?"

Trần Thuật im lặng một lúc rồi cũng cười. Cậu nheo mắt, từ từ nhớ lại, làn môi mỏng khẽ mấp máy, nhẹ nhàng nói: "Lần đầu tiên gặp em chỉ thấy lưng thôi."

Hơn nữa cô lại ngồi trước mặt cậu, chỉ cần cậu ngẩng đầu là sẽ vô tình nhìn thấy tám lưng nhỏ nhắn mảnh mai của cô gái ngồi phía trước. Bờ vai của cô mỏng manh, nhưng lại thẳng tắp, giống như một mầm cây nhỏ kiên quyết không chịu thua.

Mái tóc của cô có lúc thì để xòa, có lúc lại buộc hờ. Trần Thuật thích nhất là dáng vẻ của cô khi cô buộc tóc. Bởi vì như thế có thể nhìn thấy đường nét xinh xắn trên cổ cô.

An Tĩnh nhìn cậu với đôi mắt long lanh.

Trần Thuật đang nghĩ cái gì đó, cậu lại nói: "Về sau, có một lần em quay đầu lại, đúng lúc anh ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt của em, anh liền phát hiện ra, thì ra cô gái ngồi trước mặt mình xinh đẹp như vậy."

Chỉ một cái nhìn mà cậu đã lún sâu không thoát ra được. Không ai có thể nói rõ được vì sao lại như vậy.

An Tĩnh im lặng, cứ ngồi nghe cậu nói.

Trần Thuật cúi đầu hôn cô, "Còn em?"

An Tĩnh mỉm cười, ánh mắt sáng ngời: "Bởi vì anh quá nổi bật, hồi học lớp mười em đã từng gặp anh rồi, hồi ấy lúc nào anh cũng chơi bóng rổ ở sân vận động, em liền nghĩ, vì sao lại có người bỏ nhiều sức lực vào chuyện đó như vậy nhỉ."

Hồi ấy, nhiệm vụ hàng ngày của An Tĩnh chính là học học và học. Có điều, cho dù tan học hay là buổi trưa đi dạo ở sân vận động, cô đều nhìn thấy cậu vùng với một đám con trai chơi bóng rổ, xung quanh còn có một đám con gái hò hét cổ vũ.

Trần Thuật đứng ở chính giữa. Mái tóc rối bời trông có vẻ ngông nghênh. Đôi môi cậu mím chặt, hoàn toàn không bị ảnh hưởng từ bên ngoài, toàn bộ tinh thần tập trung vào trái bóng, chỉ đưa một tay lên, chậm chậm ném bóng.

Không biết vì sao, An Tĩnh giống như bị ma nhập vậy, ma đưa lối quỷ dẫn đường thế nào mà chột dừng bước. Cứ như thế ôm sách, đứng ở ngoài cùng, nín thở theo dõi. Cuối cùng bóng vào rổ, lúc ấy Trần Thuật mới từ từ nở nụ cười ngạo nghễ.

Cậu lau mồ hôi, đi tới bên cạnh những người anh em của mình, con gái xung quanh đưa nước cho cậu, cậu không bận tâm, chỉ uống nước của mình, toàn thân toát lên sức sống rạng ngời của một chàng trai trẻ.

Xung quanh ầm ĩ, ồn ào, huyên náo, An Tĩnh chỉ xem một đoạn ấy rồi cũng bước đi. Khi ấy cô hoàn toàn không quan tâm tới cậu. Nhưng thật không ngờ, bây giờ lại ngồi đây với cậu cùng đón mặt trời mọc.

An Tĩnh hít một hơi thật sâu, không khí trong lành, cô còn nhớ từng câu Trần Thuật nói với cô, dường như đó đều là những hồi ức trong suốt, thỉnh thoảng lại hồi tưởng lại, vừa ngọt ngào lại vừa chua chát.

Đó là thanh xuân thuộc về họ.

Cô ôm cánh tay Trần Thuật, càng sát gần bên cậu hơn nữa, ngửi mùi thơm dễ chịu trên người cậu, cô nhắm mắt, thì thầm: "Trần Thuật, em chớp mắt một chút nhé, đợi lát nữa mặt trời lên anh nhớ gọi em, nhất định phải gọi em đấy."

Trần Thuật cúi đầu, dịu dàng lặng lẽ ngắm nhìn cô, rồi lại đưa tay vén mấy sợi tóc đang bay tứ tung trên mặt cô ra sau tai, sau đó đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên cái trán căng mịn của cô, khẽ nói: "Ngủ đi, anh sẽ gọi em."

Không biết từ lúc nào, Trần Thuật đẩy đẩy vai cô. Thực ra An Tĩnh không ngủ say, trên đỉnh núi khá lạnh, gió thổi ào ào, rất dễ tỉnh giấc, có điều khoảnh khắc mở mắt vẫn cảm thấy mơ màng, cảm giác lạ thường không biết mình đang ở đâu.

Trần Thuật bóp tay cô: "Tĩnh rồi à?"

An Tĩnh nheo mắt, cô đang định nói gì đó nhưng lại không thể thốt nên lời, hơi thở như ngừng lại, vẻ mặt sững sờ, chỉ ngây người nhìn cảnh tượng có thể khiến cô suốt đời không quên trước mắt.

Phía sau dãy núi đá tầng tầng lớp lớp, chân trời đằng xa xuất hiện một vệt trắng bạc, không biết từ khi nào nhuộm ánh hồng, từ từ rải ánh sáng vàng rực rỡ ra xung quanh, những rặng núi trùng điệp nhấp nhô dường như đều đang chờ đợi khoảnh khắc này.

An Tĩnh không biết phải miêu tả cảnh tượng hùng vĩ tráng lệ, khí thế ngút trời này như thế nào. Cô chỉ cảm thấy tất cả đều xứng đáng. Cho dù là trời chưa sáng đã bị đánh thức, vẫn còn mơ màng ngái ngủ, hay phải leo núi rất lâu, thở hổn hển, tất cả đều vì cảnh sắc ngoạn mục, hùng tráng khiến người ta khó quên được này.

Cô thật sự rất cảm ơn Trần Thuật. Vào ngày cuối cùng, không để cô lỡ mất cảnh sắc này. Chuyến đi lần này không còn gì nuối tiếc.

An Tĩnh nhìn chằm chằm không chớp mắt, chỉ sợ bỏ qua một chi tiết nhỏ nào.

"An Tĩnh."

Bên cạnh vang lên giọng nói trầm trầm của Trần Thuật, cậu cúi mắt chăm chú nhìn khuôn mặt rạng ngời trong ánh mặt trời của cô, đôi mắt dịu dàng đến vô cùng.

Cậu đã dành cho cô tất cả tình cảm nồng cháy của tuổi thanh xuân. Sau này cũng sẽ yêu cô với tất cả con tim mình.

"Dạ?"

"Tốt nghiệp xong chúng mình kết hôn nhé."

An Tĩnh sửng người một hồi, trái tim giống như bị ai đó bóp nghẹn, xúc động nghẹn ngào. Trong lòng như có cơn sóng đang dâng trào, cô nở nụ cười dịu dàng.

"Vâng."

Khoảnh khắc này sẽ được ghi nhớ mãi mãi.

Em ngẩng mặt trời mọc, anh ngẩng em, cùng nhau thề nguyện dưới cảnh sắc tráng lệ.

Từ đồng phục trường tới chiếc váy cưới.

Người bên cạnh từ đầu tới cuối đều là anh.

Chúng ta cùng nhau trưởng thành, rồi lại cùng nhau già đi.

HOÀN CHÍNH VĂN

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Ngoại Truyện: Sinh Nhật Trong Kỳ Nghỉ Hè

Kỳ nghỉ hè năm thứ hai đại học, hai người về nhà, lần này bố mẹ hai bên không còn can thiệp vào chuyện của hai người nữa.

Bà Lục Mỹ Hoa mẹ An Tĩnh cũng ngầm cho phép hai người qua lại. Chuyện này đối với đôi uyên ương nhiều trắc trở này mà nói thật đúng là chuyện đáng mừng. Bố Trần Thuật thường xuyên làm việc ở bên ngoài, còn mẹ của cậu là Tống triều Anh quen biết rất rộng, không biết đã bay đi đâu chơi rồi, vì thế An Tĩnh thường xuyên tới nhà Trần Thuật chơi.

Hôm ấy là một ngày mùa hạ oi bức, An Tĩnh ở lì trong phòng mình ngồi điều hòa ăn dưa hấu, so với cô, người còn lại nằm trên giường cô, thì có vẻ vô cùng tức giận. An Nguyệt nằm trên giường của An Tĩnh, ra sức bấm bấm vào màn hình điện thoại, như thể đang giận đối với chính mình vậy, khuôn mặt đầy vẻ bức bối.

An Tĩnh xúc một thìa dưa hấu, liếc nhìn An Nguyệt rồi hỏi : " Chị sao thế ?"

An Nguyệt chững lại, cô lập tức ném chiếc điện thoại đi, xoay người, mắt nhìn lên trần nhà, cau mày nói với vẻ khó chịu: " Không sao cả, mùa hè nóng bức, tâm trạng không tốt."

An Tĩnh im lặng một hồi. Cô chớp chớp mắt nói: " Chị ơi, nhưng nhiệt độ trong phòng đang là mười tám độ mà, chị không thấy lạnh sao?"

Một giây sau.

" Cái gì?"

An Nguyệt bò dậy khỏi giường, lảo đảo đi đến bên cạnh An Tĩnh, cầm điều khiển điều hòa lên xem, lông mày cau tít lại, " Em để tận mười tám độ, không muốn sống à, vừa ăn dưa hấu lạnh vừa ngồi điều hòa lạnh như thế cẩn thận cảm đấy." An Nguyệt nói rồi chỉnh điều hòa tăng thêm mấy độ.

An Tĩnh cười: " Vì nóng quá mà."

Cô múc một thìa dưa hấu đưa lên miệng An Nguyệt, An Nguyệt há miệng, hai má phồng lên, khuôn mặt lạnh lùng liền có phân đáng yêu, cô nói với giọng không vui: " Đến lúc em bị ốm thì Trần Thuật nhà em lại lo lắng đến không ăn không uống gì được."

An Tĩnh sững người, cô cụp mắt xuống lầm bầm: " Làm gì có."

An Nguyệt hứ một tiếng.

An Tĩnh ăn một miếng dưa hấu: " Chị, Lục Cách đâu ?"

An Nguyệt dừng lại,giật mình, phản ứng lại như con sư tử đang xù lông, như thể bị chạm nọc vậy : " Cậu ta thì liên quan gì đến chị! Làm sao chị biết được cậu ta đang ở đâu."

Cuối cùng, An Nguyệt nghiêng răng bực tức : " Nếu chị mà biết tên khốn ấy ở đâu thì tốt."

An Tĩnh thấy mắt An Nguyệt tóe lửa, cô có chút do dự, khẽ nói: " Chỉ là em thấy hai người thân thiết nên mới hỏi chị..."

An Tĩnh chưa nói hết câu đã bị An Nguyệt ngắt lời.

" Ai thân thiết với cậu ta! Có quý mới thân thiết với cậu ta. Còn cậu ta muốn thân với ai thì thân, chị không thèm quẩn." An Nguyệt chống hông lớn tiếng nói.

An Nguyệt bực tức thở phò hai tiếng, lúc ấy mới ngạc nhiên nhận ra mình đã trút giận ra ngoài. Căn phòng bỗng trở nên yên tĩnh, không ai nói gì, An Nguyệt sững người, cô đưa mắt nhìn, chỉ thấy An Tĩnh cắn thìa, nhìn cô với ánh mắt khó hiểu.

Lúc ấy An Nguyệt mới cảm thấy vừa rồi mình phản ứng hơi quá. Cô có chút bối rối và khó xử. cô bứt tóc, đang định mở miệng nói gì đó nhưng lại không biết phải nói như thế nào, chỉ có thể bực tức ngồi trên giường.

Một lúc sau cô mở miệng: " Tĩnh Tĩnh, bọn mình ra ngoài đi dạo phố đi?"

" Dạo phố?"

" Đúng vậy , mua ít quần áo, em nhìn bộ đồ trên người em xem, em bao nhiêu tuổi rồi mà còn mặc, thật là trẻ con, sao Trần Thuật không chê em nhỉ?" An Nguyệt ghé sát lại giật giật bộ áo ngủ Hello Kitty của An Tĩnh, bĩu môi.

An Tĩnh cười ngọt ngào: "Dĩ nhiên anh ấy không chê rồi, sao Trần Thuật có thể chê em được chứ."

An Nguyệt: ...

An Nguyệt ngồi dậy, cúi đầu chỉnh lại quần áo trên người.

"Đi không? Chị nói với em này, chị đã ngắm được một cửa hàng trên đường Thất Viên, quần áo siêu đẹp siêu nữ tính, vừa hay hôm

nay đi dạo phố."

An Tĩnh áp úng, liếc nhìn An Nguyệt.

An Nguyệt: "Sao vậy?"

An Tĩnh lắc đầu, chỉ giờ điện thoại ra trước mặt An Nguyệt. An Nguyệt nheo mắt, nhìn màn hình.

"Đang làm gì thế?"

"Vừa nói chuyện với chị em vừa ăn dưa hấu."

"Chán không?"

"Không."

"Đến nhà anh không?"

"Không."

"Sao không?"

"Sao phải đến?"

"Ngoan nào, anh nhớ em."

An Tĩnh chớp chớp mắt, dუნ đẩy cho ai đó: "Chị ơi, anh ấy tìm em."

Gân xanh nổi lên trên trán An Nguyệt. Hóa ra lúc cô đang bực tức, hai người này lại lén lén lút lút nhắn tin yêu đương mùi mẫn với nhau, cơn tức giận vừa mới lắng xuống lúc nãy của An Nguyệt lại

bùng lên, suốt ngày từ sáng tới tối đều tranh giành cô em gái ngoan ngoãn xinh đẹp đáng yêu của cô, khiến cô không có ai chơi cùng.

"Trần Thuật, cậu và Lục Cách cùng đi chết đi."

Cuối cùng An Tĩnh vẫn tới nhà của Trần Thuật. Vẫn chưa tới khu nhà họ thì đã nhìn thấy cậu đứng ở vườn hoa ngoài cửa. Trần Thuật người cao chân dài, vai to và rộng hơn hồi cấp ba rất nhiều. Lên đại học, cứ có thời gian rảnh là cậu lại chơi bóng rổ, da cũng đen đi nhiều, tóc cắt rất ngắn, mặc chiếc áo cộc tay mỏng màu đen.

Cậu cúi đầu ngồi cạnh vườn hoa, trêu đùa với một chú chó. Lúc thì lấy tay chọc vào đuôi chó, lúc lại sờ tai chó.

An Tĩnh cười, từ từ đi tới. Vẫn còn cách một đoạn, dường như Trần Thuật cảm nhận được điều gì đó, cậu ngẩng đầu nhìn thấy cô, khóe miệng nở nụ cười, chậm rãi đứng dậy, bước tới bên cạnh An Tĩnh, nắm tay cô.

An Tĩnh chỉ tay về phía chú chó đang ngơ ngác ở đằng xa và hỏi: "Chó nhà ai vậy?"

Trần Thuật hôn lên mu bàn tay của cô, sau đó nắm tay cô, ngược mắt chậm rãi nói: "Là chó bảo vệ khu nuôi, bình thường nó rất thích đứng canh ở đây, anh không có việc gì nên chơi với nó."

An Tĩnh ngạc nhiên: "Đứng canh?"

"Đúng vậy. Trừ khi trời mưa, nếu không chú chó này ngày nào cũng đi tuần quanh vườn hoa."

An Tĩnh cười: "Hình như nó thích anh."

Trần Thuật nhướn mày: "Sao cơ?"

An Tĩnh nhìn về phía vườn hoa, ánh mắt ra hiệu về phía ấy, chú chó ngồi im ở đó không nhúc nhích, có lẽ vì trời quá nóng, nó há miệng, lưỡi thè ra ngoài thở phì phò. Nhưng đôi mắt nhỏ bé đáng thương thì vẫn nhìn Trần Thuật chăm chăm.

Trần Thuật cũng bật cười trước biểu cảm của chú chó nhỏ, cậu quay lại, thâm đảo mắt một vòng trên mặt cô, chợt cười đều, ghé sát lại gần cô: "Có phải là em đang ghen không?"

An Tĩnh sững người, đôi mắt long lanh chớp chớp.

"Ghen với ai chứ?"

Khuôn mặt của cô thanh tú trắng trẻo, đuôi mắt khẽ nhếch lên, mang theo chút gì đó nũng nịu, vàng trán căng mịn, đôi mắt sáng với hàm răng trắng muốt, hàng mi rậm khẽ chớp chớp, có thể khiến trái tim Trần Thuật tan chảy.

Trần Thuật mềm lòng, giọng nói càng dịu dàng hơn: "Ghen với chó chứ sao, dù sao thì bạn trai của em ai gặp cũng yêu cũng mến, lại còn đẹp trai thế này cơ mà."

Trần Thuật cup mắt xuống, khóe mắt nhếch lên, ung dung mỉm cười, cậu nắm tay An Tĩnh đưa cô đi về phía nhà mình.

An Tĩnh bị cậu nắm tay, chủ động đi theo cậu. Cậu trai phía trước hình như đã cao hơn một chút, bờ vai cũng rộng hơn rất nhiều, có chút khác biệt với hồi cấp ba, nhưng có một điểm không thay đổi đó là Trần Thuật vẫn chiều cô như vậy.

An Tĩnh bật cười, tiếng cười như chuông ngân vang ầm ập, cô nắm tay cậu, khẽ nói: "Này bạn Trần Thuật, sao da mặt của bạn lại dày vậy?"

Chỉ thấy Trần Thuật tỏ vẻ không hề bận tâm: "Da mặt không dày thì sao có thể cưa đổ em được."

An Tĩnh khựng lại, bỗng nhớ lại những chuyện xảy ra hồi cấp ba. Từng cảnh tượng hiện ra trước mắt. Cậu lén lút nói đáp án cho cô chép, mua cho cô chiếc bánh sinh nhật đầu tiên trong đời chỉ thuộc về riêng cô, chỉ bài cho cô, giành giải nhất cuộc thi chạy ba nghìn mét vì cô, còn có rất nhiều chuyện nữa không kể hết được.

Kể cả chuyện cuối cùng đã cùng thi vào đại học S, An Tĩnh không kìm được cảm khái thì ra đã qua lâu như vậy rồi, nhưng những ký ức ấy hình như vẫn ở trong đầu, chưa từng rời xa, chỉ cần nhìn thấy người trước mắt, bất cứ lúc nào cô cũng sẽ nhớ lại tuổi thanh xuân thuộc về mình và Trần Thuật.

Đến nhà Trần Thuật, quả nhiên đúng như cậu nói, bố mẹ cậu đều không có nhà. Trong nhà trống trải không một bóng người, vừa mở cửa bước vào, An Tĩnh vẫn chưa kịp phản ứng đã bị kéo tay, người cô chột ngựa ra phía sau, lưng dựa vào cửa.

Động tác cuối cùng Trần Thuật dùng lực rất nhẹ, thậm chí cậu còn sợ An Tĩnh va đầu vào cửa, nên đã nhẹ nhàng đặt tay sau đầu cô để cô không bị thương một chút nào.

Khoảng cách gần như vậy. An Tĩnh như ngừng thở.

Đôi mắt đen láy của Trần Thuật nhìn cô chăm chú, ẩn trong đó là cảm xúc An Tĩnh không hiểu được, cậu quay mặt đi, chậm rãi khóa

cửa. Tiếng cửa khóa vang lên rõ rệt trong không gian yên tĩnh.

Hàng mi của An Tĩnh run run, cô nắm chặt tay lại, buông thõng hai bên.

Ánh mắt này của Trần Thuật mấy năm qua An Tĩnh đã nhìn thấy rất nhiều lần rồi, chỉ khi nào ở trước mặt cô cậu mới có ánh mắt này, giống như con sóng ngầm dữ dội dưới biển sâu, như thể muốn nhấn chìm người khác trong đó.

Cô nhìn lên, hai tay từ từ giơ lên.

Trần Thuật nhướn mày, chủ động như vậy sao?

Cậu thậm chí còn vui vẻ chủ động cúi người xuống một chút để ôm cô cho dễ, trong lòng vui sướng như mở cờ trong bụng, vừa kích động vừa phấn khích, nhưng ngoài mặt vẫn lạnh lùng kìm nén như một quý ông nho nhã.

Nhưng sau khi lột bỏ lớp vỏ ngoài quý ông thì giống như con mãnh thú ăn thịt người, An Tĩnh đã được lĩnh giáo rồi. Ở trường, có không ít nữ sinh vô tình hay cô ý bắt chuyện với Trần Thuật. Trần Thuật sẽ che giấu sự khó chịu trong lòng, từ chối bọn họ một cách ngắn gọn và lịch sự.

Trần Thuật như vậy An Tĩnh chưa thấy bao giờ. Dường như mọi sự dịu dàng, kiên nhẫn, đắm say cậu đều dành hết cho một mình cô.

An Tĩnh nhoẻn miệng cười, tiếp tục đưa tay lên. Đúng lúc sắp chạm vào ngực cậu, cô chợt đẩy cậu ra, vừa nhú mày, đi ra phía sau lưng cậu, bấu môi lấy tay quạt quạt vào mặt, khẽ nói: "Thời tiết này thật là nóng bức."

Lúc ấy Trần Thuật không hề đề phòng, đột ngột bị đẩy ra, biểu cảm trên khuôn mặt cũng vô cùng thú vị, từ chỗ phấn khích cực độ, mong chờ háo hức biến thành ngạc nhiên ảm ức.

Đôi mắt của cậu như đang muốn nói, sao em có thể đối xử với anh như thế được.

An Tĩnh nín cười không bận tâm tới cậu.

Đến nhà cậu không biết bao nhiêu lần, có thể nói là đã thông thuộc đường ra lối vào, An Tĩnh lên cầu thang vào phòng của cậu, vẫn giống như trước đây, cậu đam mê những thứ mà các cậu con trai bình thường đều yêu thích như mô hình, bóng rổ, truyện tranh.

Từ sau khi hẹn hò với cô cậu rất ít khi chơi game. Nhưng máy tính thì năm nào cũng đổi loại mới nhất, tai nghe và bàn phím cũng là loại xịn nhất, có điều có một vài điểm khác biệt đó là căn phòng này có thêm một chút hơi thở của con gái.

Ảnh chụp chung của cậu và An Tĩnh đều được cậu cất giữ cẩn thận. Cất trong một tập album tinh xảo, đặt cạnh máy của cậu. Còn nữa, trên cái giá để những mô hình nhân vật truyện tranh đắt tiền có thêm một con búp bê đất độc đáo. Con búp bê đất này có thể nói là rất xấu nhưng trông rất giống An Tĩnh. Cho dù là khóe miệng nhô lên hay là ánh mắt sáng ngời, chỉ có thể nói là người nặn đã nắm bắt được thần thái của cô.

An Tĩnh chạm vào búp bê đất. Đó là con búp bê Trần Thuật đã lén nặn lúc họ đi du lịch. Hồi ấy cô còn không biết, chỉ cảm thấy mấy hôm ấy Trần Thuật cứ tỏ vẻ thần bí, vẻ mặt nghiêm nghị, về sau cô mới biết, thì ra Trần Thuật đi học nặn búp bê đất, sau đó ngày cuối cùng đem về một con búp bê.

An Tĩnh vô cùng ngạc nhiên và vui mừng, ôm con búp bê ngắm rất lâu. Có điều đến cuối cùng không thể ngờ rằng con búp bê này không phải Trần Thuật tặng cho cô mà là cất làm của riêng, khi ấy An Tĩnh tức lắm, còn nhớ cô đã hỏi: "Anh bày búp bê hình em trong phòng làm gì, chẳng phải nên tặng cho em sao."

Thì ra cậu bạn rận lâu như vậy không phải là để làm quà tặng cô. An Tĩnh vừa buồn cười vừa cảm động.

Trần Thuật gật đầu, nói một cách trang trọng: "Để ở trong phòng anh, như thế ngày nào anh cũng có thể nhìn thấy em."

An Tĩnh ngồi dưới thảm, cô lật giở cuốn tạp chí thể thao Trần Thuật để trên chiếc bàn nhỏ trước mặt, lật mấy trang phát hiện mình không hiểu gì cả liền gấp lại, xếp ngay ngắn lại với nhau.

Cửa mở ra, Trần Thuật bê một khay hoa quả và đồ uống bước vào, cậu lấy chân nhẹ nhàng đóng cửa lại, bước tới đặt lên bàn, đẩy đến trước mặt cô.

Cậu phỉ phỉ tay, ngồi xuống bên cạnh An Tĩnh. Hai chân khoanh lại thư thái, tay chống ra phía sau, tư thế vô cùng thoải mái. Cậu liếc nhìn sang bên cạnh, An Tĩnh cúi đầu, vừa xem điện thoại vừa ăn hoa quả.

Chắc là rất ngọt. Trông cô ăn rất ngon khiến Trần Thuật ngứa ngáy trong lòng, cậu nhìn cô, liếm môi: "An Tĩnh."

Nghe thấy người ngồi bên cạnh gọi tên mình, "Hả?" An Tĩnh đáp một tiếng, không ngước mắt lên.

Trần Thuật lại gọi cô thêm tiếng nữa, An Tĩnh ngẩng đầu với vẻ băn khoăn: "Sao..." Cô vẫn chưa nói hết câu thì đột nhiên nín thở,

chỉ thấy người trước mắt đột ngột phóng to, tốc độ của cậu rất nhanh, cậu áp sát lại, hôn một cái lên môi An Tĩnh.

An Tĩnh không kịp trở tay, hai mắt tròn tròn. Hơi thở gần ngay trước mắt, Trần Thuật nhắm mắt, hôn cô rất dịu dàng.

Cuối cùng, áp lực phía trước dần dần biến mất. An Tĩnh mím môi, đôi mắt long lanh nhìn Trần Thuật, bị hôn tới mức mặt đỏ bừng. Khuôn mặt của cậu nở nụ cười đắc ý, khóe miệng nhếch lên, giọng nói lười nhác, tâm trạng rất vui vẻ: "Rất ngọt."

An Tĩnh thấy mặt nóng ran, bấu cánh tay Trần Thuật một cái, cau mày: "Nói linh tinh."

Trần Thuật tỏ vẻ vô tội, vẻ mặt ngông nghênh rất đẹp trai: "Anh nói không sai mà, điều đó chứng tỏ hoa quả nhà anh thật sự rất ngọt, em đừng có nghĩ linh tinh."

Người nghĩ lung tung là An Tĩnh mím môi, không nói lại cậu được, quyết định xem điện thoại, ăn hoa quả, không nói chuyện với cậu nữa.

Trần Thuật ngồi một mình không biết làm gì, liên tục gây chú ý với bạn gái.

"An Tĩnh, giận rồi à?" Cậu chọc chọc vào cánh tay cô.

"Đâu có, em đang nói chuyện với chị em mà." An Tĩnh lắc đầu.

Trần Thuật hiếm khi lờm một cái vẻ không lịch lãm chút nào, bực tức nói: "Em ở nhà ngày nào cũng nói chuyện được, sao ra ngoài rồi vẫn còn nói."

Thật là! Từ khi nghỉ hè, cậu đã cảm thấy có chút bất mãn với chuyện này rồi.

An Tĩnh không đáp lại lời trách móc của Trần Thuật, ngược lại kéo tay áo cậu lắc lắc: "Anh có biết dạo này Lục Cách đi đâu không?"

Trần Thuật thấy cô nhắc tới người đàn ông khác, khẽ cau mày: "Làm sao?"

An Tĩnh nghiêng đầu: "Gần đây chị em cứ nhắc tới cậu ta hình như vô cùng tức giận."

"Cậu ta à." Trần Thuật thản nhiên cười cười, "Cậu ta đang chuẩn bị một chuyện đại sự."

Nhớ tới người anh em này, cậu chỉ cảm thấy đáng thương. Thích một cô gái gốc gác khác, hơn nữa lại còn thích nhiều năm như vậy, Trần Thuật cũng thật khâm phục cậu ta, còn nhớ cậu ta nói, một tác giả hiếm khi lộ diện mà An Nguyệt vô cùng yêu thích gần đây có mở một buổi ký tặng sách ở thành phố G, ngày tổ chức buổi ký tặng sách rất gần với sinh nhật An Nguyệt. Hôm sinh nhật nhà cô sẽ tổ chức tiệc mừng.

Trong khi đó thành phố G và thành phố A cách nhau rất xa, đi đi về về ít nhất mất mấy ngày liền, sợ không kịp về. Vì thế An Nguyệt đành phải từ bỏ trong nuối tiếc.

Còn Lục Cách thì kiên định nói với cậu rằng sẽ tới thành phố G để xin chữ ký.

Trần Thuật nheo mắt khuyên cậu ta: "Ông nghĩ kỹ rồi chứ, thành phố G cách thành phố A xa lắm đấy. Có thể ông sẽ không về kịp để

tham dự sinh nhật của cô ấy đâu."

Lục Cách cúi đầu hút một hơi thuốc, cười: "Không sao, dù sao thì chẳng phải gần đây cô ấy không muốn nhìn thấy tôi sao, cứ nhìn thấy là khó chịu, tôi không ở trước mặt làm ảnh hưởng tới tâm trạng của cô ấy nữa."

Trần Thuật cũng chỉ biết nhún vai.

Đến ngày sinh nhật An Nguyệt và An Tĩnh.

Đầu tiên là ngày hôm nay thời tiết vô cùng đẹp, ánh nắng rực rỡ, trời trong xanh không một gợn mây, cũng không nóng như những ngày trước. Ban ngày, bố mẹ An Tĩnh mua một chiếc bánh kem rất ro chúc mừng sinh nhật hai chị em. Còn buổi tối, bọn họ đã hẹn cùng tổ chức sinh nhật với Trần Thuật, Tống Tư rồi.

Sau khi ăn xong bọn họ quyết định đi KTV. Trong phòng KTV, những người bạn thân thiết thời cấp ba như Tống Tư, Châu Tề, Kỷ Nguyên đều đã đến đủ cả, Châu Tề còn dẫn theo bạn gái của mình tới, An Tĩnh có chút ngạc nhiên. Bạn gái của Châu Tề là một cô gái rất nhanh nhẹn, cô ấy để tóc ngắn, mặc đồ thể thao, tính cách có vẻ không câu nệ tiểu tiết. Cô nhìn Châu Tề nắm chặt tay cô ấy mà không kìm được mỉm cười. Thì ra Châu Tề thích mẫu con gái như vậy.

Bọn họ và bạn gái Châu Tề nhanh chóng hòa đồng với nhau, bạn gái của cậu ấy tính cách rất dễ chịu, phóng khoáng vui vẻ, rất dễ hòa đồng. Trong phòng rất náo nhiệt, không thiếu tiếng cười đùa nói chuyện.

Có điều về mặt An Nguyệt không được vui vẻ lắm, An Tĩnh có thể nhận ra, An Nguyệt có chút trầm lặng, không chuyện trò gì nhiều. An Tĩnh thở dài, cũng không biết phải khuyên chị gái thế nào.

Còn hai tiếng nữa là hết ngày sinh nhật của họ.

An Tĩnh đi vào nhà vệ sinh, lúc ra ngoài cô đi men theo hành lang, lúc gần tới phòng hát của bọn hò thì dừng lại, hai mắt tròn xoe. Chỉ thấy hai người đứng bên cửa sổ ở hành lang đằng xa.

Một người là An Nguyệt, người kia là Lục Cách trong bộ dạng mệt mỏi, mấy ngày không gặp, khuôn mặt của cậu ta trông phờ phạc, râu cũng không cạo. Không biết hai người đang nói gì, tâm trạng của An Nguyệt có vẻ rất kích động.

Cứ lớn tiếng nói gì đó, do hai bên đều là phòng hát, An Tĩnh không nghe thấy hai người nói gì, nhưng cô biết An Nguyệt cau mày, có vẻ rất tức giận.

Sau khi nói liên tiếp một hồi, cuối cùng An Nguyệt cũng im lặng, do tâm trạng kích động, lồng ngực của cô không ngừng phập phồng, mấy ngày không nghe điện thoại là ý gì? Không phải nói là thích cô sao? Chơi trò biến mất sao? Người này thích kiểu gì vậy?

"Cậu đi đi, tôi không muốn nhìn thấy cậu." An Nguyệt quay mặt đi, lạnh lùng nói.

Im lặng vài giây, chỉ thấy Lục Cách im lặng nãy giờ lấy ra một cuốn sách đưa cho cô.

"Anh lấy được chữ ký cho em rồi, điện thoại của anh hết pin nên mới không bắt máy của em, em đừng giận." Lục Cách vừa mới quay về đã bị An Nguyệt mắng cho một trận mà cũng không tức giận, cậu

nhếch miệng, nở nụ cười thường trực: "An Nguyệt, chúc mừng sinh nhật."

An Tĩnh không biết có nên đi tới chào Lục Cách một tiếng hay không. Đúng lúc cô định cất bước thì bỗng đưa tay che miệng, không dám tin vào mắt mình.

Không biết hai người họ đã nói gì, chỉ thấy sau khi Lục Cách đưa cuốn sách đó, hai mắt An Nguyệt đỏ hoe, lồng ngực phập phồng không ngớt.

An Nguyệt không nhìn thấy cuốn sách mà hai tay đưa lên kéo cổ cậu xuống, đôi môi đỏ mọng hôn lên môi cậu, cô nhắm mắt, hôn Lục Cách vô cùng đắm say.

Bản thân Lục Cách cũng sửng sốt một lúc, ngay người nhìn cô gái mà mình đã thích mấy năm trời. Có điều cậu cũng chỉ ngây người mấy giây, sau đó nhanh chóng ôm eo An Nguyệt, để cô áp sát lại người mình, nhắm mắt hôn cô nồng nhiệt.

Chuyện gì vậy?

An Tĩnh cứ thế đứng đó bụm miệng. Chẳng phải từ trước tới nay An Nguyệt rất ghét Lục Cách sao.

Đột nhiên phía sau có người vỗ vai cô, An Tĩnh giật nảy mình, chỉ thấy Trần Thuật cup mắt nắm tay cô, kéo cô đi: "Đừng nhìn nữa, người khác có gì đáng nhìn cơ chứ."

An Tĩnh chỉ có thể ngây người đi theo cậu. Đến tận khi đi rất xa rồi, An Tĩnh vẫn không thể tin được.

Về sau, Trần Thuật đã kể mọi chuyện cho cô nghe. An Tĩnh lộ vẻ mặt vô cùng phức tạp, thì ra là như vậy, cô cũng cảm thấy muốn khóc, hai người này mấy năm nay cứ dửng dăng với nhau, quần quăn quanh quanh lâu như vậy, cuối cùng cũng không uổng phí tấm lòng của Lục Cách.

An Tĩnh hiểu rất rõ, chị gái cô là một người bề ngoài lạnh lùng nhưng trong lòng ấm áp. Cuối cùng Lục Cách đã vượt qua được sự lạnh lùng của chị ấy, chạm vào được nơi ấm áp nhất trong tim chị ấy.

Trần Thuật đưa cô tới con sông mà họ thường tới hồi học cấp ba.

Buổi tối, ở đó vắng lặng không một bóng người. Họ ngồi trên chiếc ghế băng, An Tĩnh tựa vào vai Trần Thuật, cô buồn chán ngồi nghịch ngón tay cậu, hai người chốc chốc lại nói chuyện, sao sáng lấp lánh trên bầu trời đêm bao la, tất cả đều tuyệt đẹp. Hôm nay An Tĩnh dậy rất sớm, cô nhắm mắt ngủ thiếp đi từ lúc nào không hay.

Gió mùa hè thổi nhẹ nhẹ. Chẳng mấy chốc cô tỉnh giấc. An Tĩnh nhúc nhích, từ từ mở mắt, cô sững sờ nắm chặt tay lại, khóe miệng mấp máy.

Trước mắt là một chiếc bánh kem nhỏ nhắn xinh xắn, xung quanh toàn là kem, bên trên cắm một cây nến nhỏ. Ánh nến bập bùng, làm nhòa mắt cô, phía sau là Trần Thuật đang cười, khuôn mặt rạng ngời, hạ thấp giọng, khẽ hỏi: "Này, em tỉnh rồi à?"

An Tĩnh không nói gì, ngồi yên không nhúc nhích, cứ thế ngáy người nhìn cậu.

Trần Thuật cụp mắt nhìn đồng hồ đeo tay: "Vẫn còn mười phút nữa mới đến mười hai giờ, vẫn còn kịp."

Cậu đưa tay, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt An Tĩnh.

"Đã nói là năm nào cũng chuẩn bị bánh kem cho em rồi mà."
Giọng cậu lúc này vô cùng dịu dàng, âm thanh sáng rõ, sau khi dừng lại một chút, cậu cười: "Chúc mừng sinh nhật, Tiểu Tiên Nữ."

Trần Thuật.

Gặp được anh, yêu anh thời cấp ba.

Thật là tuyệt vời.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Ngoại Truyện: Cầu Hôn Đêm Giao Thừa

Sau khi tốt nghiệp, hai người đều rất bận. Trần Thuật bận rộn với công ty của mình, An Tĩnh tìm được một công việc thực tập tòa soạn ở thành phố A. Bây giờ ngày nào cô cũng bận rộn nộp bản thảo. Có lúc bản thảo không đạt yêu cầu, cô phải làm thêm giờ để hoàn thành công việc. Thậm chí còn về nhà muộn hơn cả Trần Thuật.

Sau khi quay về thành phố A, họ không sống ở nhà mình mà sống trong một căn chung cư nhỏ đứng tên Trần Thuật.

Công việc của hai người đều rất bận. Nhưng hàng ngày họ vẫn bớt chút thời gian để gặp nhau. Ngày nào cũng điện thoại nhắn tin. Có lúc, Trần Thuật đi làm về sớm sẽ tới chỗ An Tĩnh làm việc đợi cô. Ngược lại, nếu An Tĩnh về sớm hơn Trần Thuật, cô cũng sẽ mua đồ tới công ty của cậu, hai người cùng ăn cơm.

Cuối tuần, hai người sẽ cùng nhau đi xem phim, xem kịch nói. Sau đó cùng đi chợ, về nhà cùng nấu cơm.

Có lúc An Nguyệt hay nói, trong lớp không có cặp đôi nào hẹn hò lâu như họ, trong trường cũng không có. Thực ra, An Tĩnh nghĩ mình và Trần Thuật đã ở bên nhau sáu năm rồi. Điều thần kỳ nhất là cảm giác mới lạ chưa bao giờ mất đi. Họ đều rất trân trọng mỗi chuyện giữa hai người, đồng thời cũng luôn giữ được sự nhiệt tình với nhau.

Đêm giao thừa, An Tĩnh đi làm ngày cuối cùng trước kỳ nghỉ. Hôm nay Trần Thuật sẽ đón cô về, gần đến giờ. An Tĩnh có chút không tập trung, liên tục nhìn điện thoại, hai ngày hôm nay Trần Thuật bị cảm, An Tĩnh rất lo cho cậu.

Đồng nghiệp ngồi làm việc bên cạnh thấy An Tĩnh thất thần, mỉm cười trêu chọc cô: "Có phải anh bạn trai đẹp trai của em lại đến đón em đúng không?"

An Tĩnh ngượng ngùng mím môi, gật đầu.

Đồng nghiệp từng nói, cô bé mới đến thực tập này, vẻ ngoài thì dịu dàng nhẹ nhàng nhưng năng lực làm việc thì rất tốt, lại xinh đẹp như vậy, sao có thể chưa có bạn trai được.

Rất nhiều đồng nghiệp nam đều có ý định tán công cô. Có điều bọn họ nhanh chóng rút lui trong huyệt hắc. Nghe nói cô bé này có bạn trai rồi, hơn nữa những người hay buôn chuyện còn miêu tả rất sinh động, nói lần nào tan làm cô cũng có người đón, bạn trai cô rất đẹp trai, hơn nữa còn siêu giàu, chiếc xe mà cậu ta lái là phiên bản giới hạn.

Nhưng nói như vậy không đúng lắm. Bạn trai của cô giàu như vậy thì sao cô lại ăn mặc bình thường như thế, đều là nhãn hiệu bình dân, có người nghi ngờ mối quan hệ giữa cô và chàng trai đó, người thì nói là anh trai, người thì nói là bạn.

Cuối cùng, có một chị đồng nghiệp không kìm được tò mò, cười khi khi nói chuyện với cô: "An Tĩnh, hôm qua lúc xuống lầu chị nhìn thấy em."

An Tĩnh mỉm cười gật đầu: "Trùng hợp vậy ạ."

"Chị còn nhìn thấy có người đón em nữa, lái xe đợi em ở dưới. Người đó là ai?" Chị đồng nghiệp vừa hỏi vừa thận trọng liếc nhìn An Tĩnh.

"À." An Tĩnh tươi cười, khẽ nói: "Đó là bạn trai của e."

Chị đồng nghiệp tròn mắt, gật đầu. Quả nhiên là bạn trai, thôi xong, cô bé xinh đẹp như thế này, đám đồng nghiệp trong tòa soạn quả nhiên là hết cửa rồi.

Nếu đã như vậy, chị đồng nghiệp liền bắt đầu chuyện phiếm, chị vừa làm việc vừa hỏi: "Bạn trai của em trẻ thật đấy, trông như mới tốt nghiệp đại học, nhưng chắc là nhiều tuổi hơn em đúng không? Chị thấy chiếc xe của cậu ấy hình như phải làm việc rất lâu mới có thể mua được?"

Chị đồng nghiệp này làm việc ở tòa soạn đã hai mươi mấy năm rồi. Chị ấy rất tốt, thấy An Tĩnh vừa tới thực tập, cô bé thanh tú, dịu dàng nhẹ nhàng nên để ý quan tâm cô rất nhiều, cũng không cậ mình là bậc tiền bối mà bắt nạt đàn áp cô.

Nhưng chỉ có một chuyện khiến An Tĩnh dở khóc dở cười. Chị đồng nghiệp này quả thực rất thích buôn chuyện. Ngày nào cũng nói với An Tĩnh những chuyện riêng tư trong tòa soạn, chuyện riêng của người bộ phận bên cạnh cũng có thể nói như biết rõ lắm, ví dụ Tiểu Giai ở bộ phận của họ có anh bạn trai hơn cô ấy mười mấy tuổi, chồng của chị Vương bên cạnh hôm trước bị bắt quả tang ngoại tình.

Chị đồng nghiệp này rất thích việc phổ biến những chuyện này với một người vừa mới bước vào công sở như cô. An Tĩnh rất ngại khi phải nghe những chuyện riêng tư này.

Khi về nhà cô kể với Trần Thuật. Trần Thuật im lặng rất lâu, sờ má cô, hỏi một chuyện không hề liên quan chút nào. Cậu nhìn cô, hỏi: "Chị ấy rất quan tâm đến em?"

An Tĩnh gật đầu: "Đúng vậy, rất quan tâm chăm sóc, giúp em đỡ phải đi đường vòng rất nhiều trong công việc."

Trần Thuật gật đầu, im lặng mấy giây. Sau đó cúi đầu, tiếp tục đọc tài liệu.

An Tĩnh ngồi bên cạnh cậu, uống một ngụm sữa. Chỉ nghe thấy giọng nói không cao không thấp của Trần Thuật vang lên: "Sau này mời chị đồng nghiệp này của em ăn bữa cơm nhé, với tư cách là bạn trai của em, dù thế nào anh cũng phải cảm ơn người ta vì đã chăm sóc em."

An Tĩnh ngẩn ra một lúc, mỉm cười đồng ý. Hình như hồi học đại học cũng vậy, cậu mời bạn cùng phòng của cô ăn cơm, lịch sự nhã nhặn, biểu hiện ân cần chu đáo, cuối cùng nhờ họ chăm sóc bạn gái mình.

Cô đặt cốc sữa lên bàn, đi ra sau lưng cậu, cúi xuống ôm chầm lấy cậu.

Trần Thuật sửng người, khẽ hỏi: "Buồn ngủ à?"

An Tĩnh lắc đầu.

Câu hỏi của chị đồng nghiệp vẫn vang vọng bên tai.

An Tĩnh thật thà nói: "Bọn em bằng tuổi nhau, anh ấy là bạn học cùng cấp ba với em, bọn em yêu nhau từ hồi lớp mười một."

Chị đồng nghiệp há hốc miệng. Hoàn toàn không ngờ rằng sự tình lại như vậy. Chị ấy tỏ ra bí ẩn ghé sát lại thì thầm: "Này, nhà bạn trai em có phải rất giàu không?" Nếu không cũng không mua được chiếc xe kia? Từ trên xuống dưới quần áo giày dép đều là hàng hiệu giá cả đắt đỏ. Sau này cô bé này đúng là được hưởng phúc rồi.

An Tĩnh nghiêm túc suy nghĩ: "Cũng bình thường ạ, chủ yếu là từ hồi học đại học anh ấy đã bắt đầu khởi nghiệp rồi."

Chị đồng nghiệp nghe vậy, ánh mắt toát lên vẻ khâm phục: "Thế thì tốt quá, hai bạn em yêu nhau từ cấp ba đến bây giờ là mấy năm rồi đúng không? Cậu ta chung tình phết đấy, ngày nào cũng đến đón em tan làm, em phải trân trọng cậu ấy đấy."

An Tĩnh mỉm cười.

Đợi đến giờ tan ca, một đám con gái xúm quanh cửa sổ.

"Ôi, người ấy lại đến rồi."

"Nhìn xem, anh ấy đến đón ai vậy nhỉ? Lần nào mình cũng bỏ lỡ."

"Đẹp trai quá."

"Đến đón An Tĩnh thì phải? Nhìn giống anh trai."

Chị đồng nghiệp thích tám chuyện nhìn đám đông đang tụ tập kia, chị nghĩ một lúc, ho mạnh mấy tiếng liền, An Tĩnh chợt sững người, sao đột nhiên chị lại ho như vậy? Những người đang xúm quanh cửa sổ cũng quay sang nhìn.

Chị đồng nghiệp nhanh tay nhanh mắt nhìn đồng hồ, cố tình nói thật to: "Ồ, đến giờ rồi, về thôi."

Chị ấy kéo tay An Tĩnh: "Đi thôi, Tiểu An, mau về thôi, đừng để bạn trai em đợi lâu."

An Tĩnh không kịp trở tay, cầm túi đi theo chị ấy.

Những người cạnh cửa sổ tròn mắt há mồm.

Trong thang máy, chị đồng nghiệp cười: "Lần này thì tất cả bọn họ đều biết là bạn trai của em rồi. Xem bọn họ còn dám tơ tưởng nữa không."

An Tĩnh không nhịn được cười: "Tính cách của chị thật là đáng yêu."

Dưới tầng một, thấy An Tĩnh đi ra, Trần Thuật đặt điện thoại sang một bên, cậu chỉnh lại tay áo, mở cửa xe, từ xa thấy An Tĩnh đi cùng một người mà mình không quen, Trần Thuật đoán là đồng nghiệp cậu cô.

Cậu chạm rãi đi tới bên cô, nhìn An Tĩnh, khẽ hỏi: "Hết giờ làm rồi à?"

An Tĩnh vâng một tiếng, cô giới thiệu với Trần Thuật: "Đây là chị Quách, tiền bối của em, chị ấy luôn rất quan tâm chăm sóc em."

Trần Thuật gật đầu, cậu lịch sự mỉm cười với chị Quách: "Chào chị, cảm ơn chị đã quan tâm chăm sóc An Tĩnh, cô ấy còn nhỏ, còn rất nhiều điều chưa hiểu, nhờ chị để ý giúp em."

Do chị Quách rất thấp, còn Trần Thuật thì rất cao nên lúc nói chuyện cậu lạng lẽ cúi người xuống. Tất cả những hành động nhỏ ấy đều được một người tinh ý như chị Quách để ý. Hành động cử chỉ của chàng trai này vô cùng đúng mực, lịch thiệp nhã nhặn, mặc

vest chỉnh tề, bên trong là áo sơ mi đen, cúc áo tinh tế, ánh mắt khi nhìn người khác tuy có vẻ hơi cao ngạo, nhưng khi đứng trước bạn gái lại bất giác dịu dàng hơn rất nhiều.

Chị Quách cười tươi: "Đâu có đâu có, Tiểu An rất hiểu chuyện, năng lực làm việc tốt, gặp chuyện gì cũng bình tĩnh xử lý."

"Thật sao." Trần Thuật nhìn An Tĩnh, ánh mắt ẩn chứa nụ cười, An Tĩnh nhìn vào mắt cậu, lè lưỡi tinh nghịch, cậu đưa mắt nói với chị Quách: "Hôm nào em mời chị ăn cơm nhé."

Chị Quách không kìm được nghĩ bụng yêu nhau từ thời cấp ba, ở bên nhau lâu như vậy rồi, vậy mà ánh mắt cậu bạn trai này khi nhìn bạn gái khiến chị có cảm giác cậu chỉ nhìn thấy cô ấy mà thôi.

Chị Quách nói với giọng của người từng trải: "Được, hai em đi trước đi, hôm nay là giao thừa người trẻ tuổi còn nhiều hoạt động, chị biết, nên chúc mừng năm mới trước nhé."

Trần Thuật khẽ gật đầu: "Chúc mừng năm mới."

Sau khi tiễn chị Quách xong, An Tĩnh và Trần Thuật lên xe, An Tĩnh thắt dây an toàn, nhìn cậu một cái rồi cười: "Thế nào, chị Quách rất tốt đúng không, chỉ là có chút thích buồn dưa lên."

Trần Thuật hắng giọng, ngược mắt nói với vẻ nghiêm túc: "Bao gồm cả chuyện của hai chúng ta?"

An Tĩnh mím môi, lờm cậu một cái: "Chuyện chúng ta đâu phải dưa lên?"

Trần Thuật khẽ ừ một tiếng, vẫn tươi cười: "Ừ, chuyện của hai chúng ta không phải là dưa lê mà là dưa xịn."

Cậu ghé sát lại, nhìn cô, lướt mắt nhìn đôi môi đỏ mọng tươi tắn của cô, hôn lên má cô.

Hơi thở hòa vào nhau.

An Tĩnh sờ má cậu, xót ruột nói: "Anh đợi lâu rồi đúng không?"

Trần Thuật lắc đầu, liên tục hôn cô, miệng nói không rõ: "Không lâu lắm, cũng chỉ một tiếng thôi."

An Tĩnh vốn đang ngoan ngoãn để cho cậu hôn, kết quả vừa nghe thấy một tiếng đồng hồ lập tức vùng vẫy, ánh mắt đầy vẻ áy náy.

Trần Thuật đỡ vai An Tĩnh, tựa lên người cô cười đều, khổng chế hơi thở nói: "Cho hôn một cái là chồng em lại đầy máu sống lại rồi."

An Tĩnh cười nũng nịu, dịu giọng đấm vai cậu: "Chồng cái gì chứ, vẫn chưa cưới mà."

Trần Thuật nhướn mày, vẻ mặt đầy kiên định: "Dù sao thì cả này này em là của anh rồi."

Hai người thân mật trong xe một hồi, khiến các nữ đồng nghiệp tan làm vô tình hay cố ý đều nhìn sang, có một số người lúc nãy đứng cạnh cửa sổ, cố tình đi vòng sang bên này nhìn. Trần Thuật mặc kệ bọn họ, không thèm ngoái mắt lên, cậu chỉnh lại những lọn tóc rối bên tai An Tĩnh, cup mắt nhìn cô, cuối cùng hôn mỗi nơi cái.

Cậu quay về chỗ, chậm rãi thắt dây an toàn. Xem giờ xong, vừa nhìn ra ngoài cửa sổ vừa xoay vô lăng, nói với cô: "Tổng Tư đặt phòng rồi, hôm nay chúng ta đi ăn trước, sau đó tới sông Lý Hoa xem pháo hoa."

An Tĩnh ừm một tiếng, cúi đầu nhắn tin cho Kỷ Nguyên và An Nguyệt.

Bởi vì bình thường họ không tụ tập được với nhau, không ở cùng một nơi, người thì đi học, người đấu game, người thì đi làm. Mấy năm học đại học, họ đều không đón năm mới cùng nhau.

Bọn họ đều có chút tiếc nuối. Vừa hay năm nay họ đều ở thành phố A, liền bàn nhau cùng đón giao thừa. Nếu để lỡ lần này, không biết lần sau là lúc nào, dù sao thì mọi người đều rất bận, tụ tập được với nhau cũng không dễ dàng.

Điện thoại đổ chuông. An Nguyệt nói cô ấy tan làm muộn một chút, đến lúc ấy Lục Cách sẽ đón cô ấy. Kỷ Nguyên cũng nhắn tin lại, nói là cô ấy đã đến khách sạn rồi.

An Tĩnh vô cùng háo hức, khuôn mặt rạng ngời hẳn lên.

Trần Thuật nhìn cô, có chút ngạc nhiên: "Có tin gì khiến em vui như vậy?"

"Kỷ Nguyên ạ." An Tĩnh cúi đầu tiếp tục nhắn tin, vừa nhắn vừa lẩm bẩm: "Lâu lắm rồi em không gặp Kỷ Nguyên, cô ấy nói cô ấy đã đến phòng bao rồi, em muốn nhanh chóng gặp cô ấy."

Trần Thuật ừ một tiếng, không nói gì.

Im lặng mấy giây, An Tĩnh mới hiểu ra. Cô ngược mắt nhìn Trần Thuật, khuôn mặt nhìn nghiêng của cậu càng ngày càng đậm chất đàn ông, không hề giống sinh viên đại học mới tốt nghiệp chút nào, An Tĩnh cup mắt, đưa tay kéo cà vạt của Trần Thuật, dịu giọng nói: "Anh ghen cái gì, ngay cả Kỷ Nguyên mà cũng ghen à?"

Trần Thuật không ngờ cô lại làm như vậy. Cậu ngạc nhiên, ho vài tiếng về hơi ngưng, tai cũng đỏ ửng lên: "Anh đang lái xe, đừng nghịch."

An Tĩnh thấy lạ vì cậu lại thẹn thùng như vậy? Sau đó mới chợt nhớ ra buổi tối nào đó, lúc Trần Thuật cùng cô làm cái việc mà không thể miêu tả được đó, cô cũng chủ động kéo cà vạt của Trần Thuật, ép cậu cúi xuống.

Mặt của An Tĩnh cũng đỏ bừng lên. Toàn thân đều sôi sục, hai người lấy lại hơi thở bình thường.

Sau khi đến khách sạn, Trần Thuật đi đỗ xe, cho cô biết số phòng, bảo cô đi lên trước. Cô được nhân viên phục vụ dẫn đường, vừa vào phòng, còn chưa nhìn thấy bóng người thì đã nghe thấy tiếng nói vang bên tai.

"Ôi, nhìn xem ai kìa, Tiểu Tiên Nữ của chúng ta đến rồi." Vẫn là giọng nói cười cợt đó, An Tĩnh không cần phân biệt cũng biết đó là giọng Tống Tư. Cô đi vào phòng, quả nhiên Tống Tư ngồi chống tay lên ghế, trêu chọc cô.

An Tĩnh không có gì thay đổi so với trước đây, khác biệt rõ nhất là tóc của cô dài ra, hất lệch, đuôi tóc hơi xoắn, trông trí thức đầm

đậm hơn.

An Tĩnh mỉm cười. Châu Tề và Hứa Gia Nghiệp cũng đến rồi, bọn họ đang ngồi nói chuyện với nhau. Châu Tề để râu, mặc vest chỉnh tề, còn Tống Tư thì vẫn như thời thiếu niên, An Tĩnh chào hỏi họ, sau đó quay sang nhìn, hai mắt sáng lên, nhanh chóng đi tới bên cạnh Kỷ Nguyên.

Kỷ Nguyên cũng đứng dậy, bây giờ cô ấy để tóc ngắn đến vai, khuôn mặt thanh tú, trông có vẻ chững chạc hơn rất nhiều.

Hai người ôm nhau rất lâu, An Tĩnh có rất nhiều điều muốn nói với Kỷ Nguyên. Họ ngồi xuống, nhanh chóng không để ý đến những người kia nữa.

Cánh cửa mở ra, Trần Thuật bước vào. Cậu ngồi xuống bên cạnh An Tĩnh, tay chống lên chiếc bàn phía sau An Tĩnh, nói chuyện với Châu Tề, Tống Tư. Đột nhiên điện thoại rung lên, An Tĩnh liếc nhìn, cô nhướn mày nói với cậu: "An Nguyệt vừa nhắn tin cho em, nói bọn họ sắp tới rồi, bảo chúng ta gọi đồ ăn lên đi."

Tống Tư có chút phẫn khích, lâu lắm rồi không gặp anh em: "Lục Cách và cô chị ngốc của cậu tới rồi, thằng ranh Lục Cách này giờ đã thành tên chiều vợ chính cống rồi."

Châu Tề vẫy tay bảo phục vụ mang đồ ăn lên, cậu ta ra hiệu về phía Trần Thuật, bĩu môi: "Người chiều vợ thajstv sự đang ngồi đây này." Ngày nào công ty cũng bận chết đi được, vậy mà Trần Thuật cứ đến giờ là đứng dậy đi đón An Tĩnh.

Cậu ta cũng thấy băn khoăn. Hai thánh tình yêu của trường đều nằm gọn trong tay hai chị em nhà này sao?

Đồ ăn đã được mang lên hết, Lục Cách và An Nguyệt mới tới.

Tổng Tư đùa: "Chị gái ngốc tới rồi."

An Nguyệt nhú mào, trợn mắt lườm Tổng Tư: "Nói ai là chị gái ngốc đấy hả?"

Tổng Tư ghen hòng, rụt lại phía sau, không hện mà gập nháy mắt với Châu Tề, cười gượng, cô nàng An Nguyệt này vẫn nóng tính như xưa, cũng chỉ có Lục Cách là chịu đựng được.

Mọi người đã ngồi kín bàn. Con gái ngồi cùng con gái, con trai ngồi cùng con trai.

Trong bữa ăn mọi người cười nói vui vẻ, kể về tình hình của mình gần đây, chỉ là chủ đề nói chuyện từ anh chàng nào thích cô nàng nào biến thành công việc, chuyện riêng của mỗi người.

Đám con trai thì nói về cổ phiếu, công ty và một số vấn đề Hứa Gia Nghiệp gặp phải khi thi đấu như game thủ chuyên nghiệp. Ai trông cũng ra dáng người lớn. còn các cô gái thì thảo luận về mỹ phẩm, tình yêu và những chuyện đau đầu trong công việc.

Đã lâu lắm rồi mọi người không tụ tập nhưng khi gặp lại nhau thì không hề có cảm giác xa lạ chút nào. An Tĩnh nói chuyện rất lâu, khát khô cổ họng, cô quay sang cầm cốc nước cam trên bàn lên uống, lúc ngẩng đầu vô tình liếc thấy Tổng Tư, cậu ta đang nói về chuyện công việc với vẻ rất nghiêm túc, hoàn toàn tương phản với vẻ cợt nhả lúc này.

An Tĩnh cuối đầu tiếp tục uống nước cam. Hình như ai cũng thay đổi, nhưng lại không hề thay đổi.

Cuối cùng cũng ăn xong, thời gian vẫn còn sớm, họ lại đi chơi bi-a.

Cứ nói đến thắng thua con trai lại giống như trẻ con, ai cũng giật cà vạt ra, áo sơ mi cũng nói ra vài cúc, áo vest cũng vét cho con gái, hò hét tưng bừng.

Tổng Tư không chịu thua muốn đấu tiếp với Trần Thuật.

Trần Thuật nghe vậy khẽ cười, thản nhiên nói: " được thôi."

Những người xung quanh đều ngồi chờ xem kịch hay.

Kết cục vẫn là Tổng Tư thua. Cậu ta phải chịu hết mọi chi phí cho buổi chơi bi-a tối nay, thật là đáng thương.

Mọi người cứ từ từ giết thời gian như thế, tụ tập với bạn học cũ, An Tĩnh cảm thấy thật tuyệt, không giống với cảm giác nghiêm nghị khi làm việc, giống như lại được quay trở về thời niên thiếu, bên cạnh vẫn là những người bạn này.

Màn đặc sắc cuối cùng chính là ra sông Lý Hoa xem pháo hoa.

Trên đường, người càng lúc càng đông, ồn ào tấp nập, vô cùng náo nhiệt. Bọn họ đi theo dòng người, cứ đi rồi lại dừng, dừng rồi lại đi.

Câu được nói nhiều nhất có lẽ là:

"Cậu có nhớ cái này không? Hồi ấy cũng có"

"Wow, đường bên này vẫn thế."

"Ấy, bên này đổi nhãn hiệu rồi."

"Uông nước hoa quả không, mình nhớ lần trước uống ngon lắm."

Mỗi cảnh tượng đều là ký ức sống động.

Lúc bọn họ tới, bên sông Lý Hoa đã chật kín người, mọi người cười nói, thì thầm, ôm ấp, đáng tiếc là bọn họ không chiếm được vị trí đẹp nhất để ngắm pháo hoa. Có điều cũng không sao, bọn họ bị đẩy vào chính giữa dòng người, cảm giác rất khác biệt.

Trần Thuật luôn nắm chặt tay An Tĩnh, An Tĩnh cảm thấy rất an toàn. Mọi người cười nói vui vẻ. Tống Tư và Châu Tề có lúc còn đánh nhau, Hứa Gia Nghiệp đứng cạnh can ngăn, An Nguyệt và Lục Cách thì thầm to nhỏ.

Lục Cách cười đều nhìn An Nguyệt. Cuối cùng mặt An Nguyệt cũng đỏ bừng lên.

Đột nhiên, Kỷ Nguyên vốn đang yên lặng khẽ nói một câu: "Sắp đếm ngược rồi."

Tất cả mọi người đều không nói chuyện nữa, đồng loạt ngừng đầu nhìn phía đối diện, chờ đợi pháo hoa.

Mười, chín, tám...

Trong đó có tiếng hét của Tống Tư và Hứa Gia Nghiệp.

Bảy, sáu, năm...

Đột nhiên Trần Thuật bỏ tay An Tĩnh ra. An Tĩnh thấy tay trống không, cô thấy lòng trống trải, ngơ ngàng nhìn sang bên cạnh, không thể rời mắt đi được nữa, cô sững người, trái tim như bị ai đó

đập mạnh một cái, hoàn toàn không dám tin vào mắt mình. Cô bụm miệng, ánh mắt vô cùng xúc động.

Trần Thuật... Đây là?

Tiếng đếm ngược bên tai vẫn còn bốn giây.

Trần Thuật lấy trong túi một cái hộp màu đỏ, mở ra trước mặt cô.

Ba!

Cậu quỳ một gối xuống.

Hai!

Mở hộp ra, chiếc nhẫn kim cương lấp lánh hiện lên trong tầm mắt, cậu ngẩng đầu nhìn An Tĩnh, ánh mắt chăm chú ngắm nhìn cô, cười nói: "An Tĩnh, lấy anh nhé."

Một!

Trong nháy mắt, những bông pháo hoa rực rỡ sắc màu bùng nổ trên bầu trời, An Tĩnh cảm giác đầu mình cũng như bùng nổ, thoát một cái đã sang năm mới.

Mọi người đang hò hét, hoan hô, bên tai là những tiếng pháo hoa nổ rộ.

Mấy giây sau, có người nhìn thấy màn cầu hôn ở đây, lại càng kích động hơn, thi nhau vây quanh họ.

Có một thoáng chốc dường như An Tĩnh không nghe thấy gì cả, trong mắt cô chỉ có Trần Thuật, Trần Thuật của hiện tại và Trần Thuật của thời thiếu niên bất ngờ hòa vào nhau, vẻ trẻ con non nớt

và vẻ điềm đạm trầm tĩnh cùng thuộc về một người, điểm tương đồng là Trần Thuật lúc nào cũng chăm chú nhìn cô không chớp mắt.

"A!!!!!" Bên cạnh là tiếng hét như muốn rách họng của An Nguyệt.

Tổng Tư rùng mình, không phải chứ, chỉ là xem pháo hoa thôi mà, có đến mức như vậy không, cậu ta bắn khoản quay đầu lại, chột sững sờ, ngớ ra nhìn.

"Trời ơi! Người anh em! Khủng vậy sao? Cầu hôn trước mặt mọi người trong đêm giao thừa?"

An Nguyệt và Kỷ Nguyên liền lấy điện thoại ra quay lại cảnh tượng này, không hẹn mà cùng bùm miệng lại.

Mấy người anh em Châu Tề, Lục Cách cổ vũ trợ uy cho Trần Thuật, dẫn dắt đám đông hò reo cổ vũ nhiệt liệt.

An Nguyệt là người đầu tiên bật khóc, vừa khóc vừa giơ điện thoại. Lục Cách vỗ vỗ lưng cô.

Tất cả mọi người bên sông đều nhìn họ. Đột nhiên An Tĩnh biến thành trung tâm, là tâm điểm của mọi ánh nhìn, vốn dĩ cô không muốn khóc, nhưng không kìm được, thật sự không kìm được, hai mắt ướt nhòe, gió thổi qua, đêm nay chắc chắn là một đêm không bình lặng.

Mọi người xung quanh đều xúm lại nhìn, tiếng người nói ồn ào. Cô gái thì xinh đẹp, chàng trai thì tuấn tú, còn trẻ tuổi như vậy đã cầu hôn rồi. Càng náo nhiệt càng tốt, pháo hoa, ánh đèn, ánh lửa, du thuyền, tất cả mọi thứ dường như đều được chuẩn bị cho hai người.

Cô còn nhớ đêm hôm ấy trên đỉnh núi rất lạnh, họ cùng đón bình minh. Trần Thuật ôm cô, nói là tốt nghiệp sẽ kết hôn. Khi ấy cô đã nhận lời.

An Tĩnh cố nén nước mắt, khịt khịt mũi. Cô gật đầu, tay run run, cô đưa tay ra khẽ nói: "Vâng."

Mọi người đều điên cuồng hoan hô.

Chiếc nhẫn đeo vào ngón áp út của An Tĩnh, sau đó cô được ôm trong một vòng tay rộng mở, ấm áp. Cuối cùng cô không kìm chế được nữa, hai tay ôm chặt lấy Trần Thuật, khóc trên vai cậu. Những chuyện đã xảy ra thời học sinh, sự đè nén khi phải lén lút hẹn hò đều khiến cô không thể kìm được nước mắt.

Trần Thuật vỗ lưng cô, khẽ nói: "Đừng khóc."

An Tĩnh sụt sùi, cô vừa khóc vừa nói: "Lần sau... anh nói trước... một tiếng ... được không?"

Cảm giác này, trái tim cô như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực rồi.

Trần Thuật mỉm cười: "Được, em muốn anh cầu hôn bao nhiêu lần anh cũng bằng lòng."

Những lời đã nói cùng nhau thời niên thiếu.

Trẻ tuổi không sợ, quan trọng nhất là chúng ta cùng nhau trưởng thành là được.

Anh và em đều đã thực hiện được lời hứa của mình.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Ngoại Truyện Kỷ Nguyên 1

Lần cuối cùng gặp Tống Tư là trong hôn lễ của An Tĩnh và Trần Thuật.

Hôm ấy, cô ấy xin nghỉ một ngày, vội vàng vàng đi từ thành phố F tới thành phố A để tham dự hôn lễ của bạn thân. Trong đám bạn họ, An Tĩnh và Trần Thuật kết hôn sớm nhất.

Hôm ấy, An Tĩnh thật sự rất đẹp. Cô ấy mặc bộ váy cưới màu trắng hở vai, thuần khiết mà đẹp đẽ, khuôn mặt trang điểm tinh tế, vẻ mặt rạng ngời hạnh phúc, lúc nhìn thấy cô, vẻ mặt cô ấy có chút ngạc nhiên, nhưng nhiều hơn cả là nụ cười.

An Tĩnh nâng chiếc váy cưới rất dài đi về phía Kỷ Nguyên. Phía sau còn có mấy người đi theo nâng đuôi váy.

Kỷ Nguyên vội đi tới, đỡ lấy cánh tay của cô ấy, vẻ mặt áy náy: "Ngại quá, máy bay hạ cánh hơi muộn."

An Tĩnh vờ ra vẻ không vui, mỉm cười nói: "Cậu nói gì vậy, mình biết cậu bận, cậu có thể đến là mình vui lắm rồi."

Sau khi tốt nghiệp Kỷ Nguyên liền định cư ở thành phố F, hơn nửa giai đoạn này công việc của cô vô cùng bận rộn, có lúc còn rất khó mà tìm được cô, nhắn tin cũng không có thời gian nhắn lại, hướng hồ là gặp mặt.

Không phải như vậy. Kỷ Nguyên nắm tay An Tĩnh, vẻ mặt nghiêm túc: " Nhất định phải tới chứ, ngày quan trọng trong cuộc đời cậu sao mình lại có thể vắng mặt được, không đến thì không phải là bạn bè."

An Tĩnh hiểu cô, hai người không hẹn mà gặp cùng mỉm cười. Kỷ Nguyên và An Tĩnh là bạn bè từ thời cấp ba. Hai người bất kể là tính cách hay sở thích đều có chút tương đồng, vì thế vẫn giữ được tình bạn cho tới bây giờ, không phải là thường xuyên liên lạc nhưng trong lòng đều có nhau.

Hai người nhìn nhau một hồi, còn chưa nói gì nhiều thì sau lưng vang lên một giọng nói cà lơ phất phơ rất thân thuộc.

"Trần Thuật, cậu có biết Trần Thuật đi đâu rồi không..."

Kỷ Nguyên sửng người một lúc. Trong ký ức hình như đã rất lâu rồi không nghe thấy giọng nói này, lâu tới mức cô cũng không biết phải quay đầu lại như thế nào, không biết phải đối diện như thế nào, cô túm chặt áo mình.

An Tĩnh nghiêng đầu, nhìn về phía Tống Tư, lấy làm lạ: " Sao vậy?"

Tống Tư đứng ở cửa, cậu ta phóng khoáng đứng dựa vào tường, cười khì khì mách tội: "Mình tìm mãi không thấy Trần Thuật nên muốn đến chỗ cậu xem thế nào, ờ, hình như cũng không ở đây, cậu ta đi đâu rồi nhỉ?"

Cậu ta ngó ngó nghiêng nghiêng, phát hiện Trần Thuật không có ở đây. Rồi lại gãi đầu gãi tai lẩm bẩm: "Mình nghĩ chắc chắn là cậu

ta lại trốn vào đâu rồi, để một mình mình tiếp phụ huynh của mọi người là không được."

Vì Tống Tư có làn da trắng trẻo, ngoại hình nho nhã, trông rất đáng mến. Hơn nữa cậu ta biết cách ăn nói, lại rất nhanh nhẹn nên bắt được lòng của những người lớn tuổi, vì thế hết người này đến người khác muốn giới thiệu bạn gái cho cậu ta, cứ kéo cậu ta lại không cho cậu ta đi.

Tống Tư rất mệt, cũng không biết làm thế nào cả. Cậu chỉ có thể dùng đủ thứ lý do để tìm cách trốn. Cậu đi vài bước, vô tình phát hiện ra có một bóng dáng cậu chưa từng gặp, rất cao và gầy, cậu khẽ nhướn mày, nghiêng đầu nhìn cô gái ấy: "Đây là?"

Kỷ Nguyên chợt bừng tỉnh. Cái gì cần phải đối diện thì vẫn phải đối diện. Cô cup mắt xuống, từ từ quay đầu lại.

Mắt Tống Tư sáng lên, nở nụ cười tươi rói: "Kỷ Nguyên?"

Kỷ Nguyên khẽ mỉm cười, "Tống Tư."

Ký ức như một cánh cửa, từng bức màn mở ra trước mắt. Cô đang nghĩ, rốt cuộc từ lúc nào cô đã thích người này. Có lẽ là từ hồi lớp mười. Vì từ nhỏ bố mẹ ly dị, cộng thêm với công việc làm ăn của bố rất bận nên bắt đầu từ tiểu học, cô đã phải học cách tự lực cánh sinh, tự đi học một mình, về đến nhà cũng vắng vẻ hiu quạnh.

Trong nhà không có một ai. Chỉ có tờ giấy nhắn và tiền tiêu vặt bố để trên bàn. Cô đã sớm quen với chuyện đó nên không còn thấy lạ nữa.

Hồi nhỏ Kỷ Nguyên rất thích cười. Nhưng không biết bắt đầu từ lúc nào, khuôn mặt của cô càng ngày càng trở nên bình thản, thậm

chỉ có chút lạnh lùng, lâu dần, vì tính cách của cô nên cô không có bạn bè. Cô cũng không chủ động kết bạn.

Chuyện này cũng không có gì to tát, cho dù chỉ có một mình vẫn có thể sống rất tốt.

Đến năm lớp mười. Vì tính cách của cô lạnh lùng, ngoại hình không nổi bật nên trong lớp đám bạn học càng im lặng là thường, tới mức các bạn nữ không dám nói chuyện với cô, dần dần cũng không rủ cô chơi cùng nữa.

Kỷ Nguyên nhìn bọn họ thường ngày cùng nhau đi vệ sinh, cùng nhau đến nhà ăn, cùng nhau đến tiệm tạp hóa, nói không ngượng mồm thì không phải, chỉ là cô đã quen với cuộc sống như thế rồi. Cuộc sống chỉ có một mình.

Còn nhớ có một lần sau khi tan học cô tới vườn hoa trường, ở đó có một bụi cỏ ẩn khuất, có mấy chú mèo hoang thường hay tới đó, chúng rất ngoan, nhìn thấy người cũng không bỏ chạy. Cô tình cờ phát hiện ra chỗ đó.

Bây giờ, Kỷ Nguyên đang trên đường tới đó. Bước chân của cô cũng vui tươi hẳn lên, trong lòng ẩn chứa niềm mong đợi vô hạn, cô thường xuyên mang thức ăn cho những người bạn mới này vào giờ tan học, hoặc gãi ngứa cho chúng. Đồng thời cô cũng nói chuyện với chúng.

Ví dụ than phiền về những chuyện không vui trong học tập, hoặc chia sẻ với chúng hôm nay cô đã ăn món gì ngon. Bọn chúng cũng sẽ yên lặng lắng nghe, Kỷ Nguyên cảm thấy nơi này chính là vùng

trời nhỏ bé tươi đẹp của cô. Mỗi ngày chuyện vui nhất của cô chính là được đến đây.

Nhưng, không ngờ lần này lại có người ở đây. Kỷ Nguyên đứng sau góc tường, sững sờ nhìn phía trước. Giây đầu tiên, suy nghĩ hiện lên trong đầu cô chính là vùng trời nhỏ bé của mình đã bị người khác phát hiện. Ở phía xa, một bạn nam ngồi dưới đất, cậu ta có làn da trắng, đôi mắt hơi tròn, không chịu mặc bộ đồng phục hắc hoi, cậu ta đặt thức ăn cho mèo dưới đất, chống cằm mỉm cười: "Này, ăn đi, những thứ này hôm qua anh vừa mua đấy."

Lũ mèo hình như không sợ cậu ta. Có con còn lại gần cậu, ngửi ngửi, sau đó ngoan ngoãn nằm xuống liếm móng vuốt.

Cậu bạn đó vẻ mặt vui mừng ngạc nhiên không biết phải nói gì, có chút ngây ngây ngô ngô: "Hả? Em làm như vậy là muốn anh vuốt ve em sao, vậy thì anh không khách sáo nữa nhé bé cưng."

Cậu ta cúi người, tay chạm lên người chú mèo, thở dài: "Haizz, vì sao hôm qua anh mới phát hiện ra các em nhỉ, trước đây có phải là các em ăn không đủ no mặc không đủ ấm không? Hả? Bé con đáng thương."

Kỷ Nguyên nghiêng đầu nhìn sang. Cô phát hiện anh chàng này hình như có xu hướng lắm lời, cái miệng không ngừng nói một giây nào, chỉ một mình lẩm bẩm mà cũng có thể nói rất vui vẻ.

Mùa này, dưới mặt đất đầy lá rụng. Làn gió làm nhòa đi đôi mắt. Cũng không biết vì sao cô cứ đứng như thế nhìn rất lâu, cũng không lên tiếng làm phiền cậu ta, chỉ đứng nhìn như thế.

Đột nhiên điện thoại đổ chuông. Tống Tư ho một tiếng, nhấn nút nghe điện thoại, đầu tiên cậu ta nghe đầu dây bên kia nói, sau đó mặt mày hớn hở gào lên với đầu dây bên kia: "Được được được, tôi lập tức đến ngay đây, ông và A Thuật đợi tôi."

Kỷ Nguyên nghĩ, cậu ta sắp đi rồi sao. Quả nhiên anh chàng cất điện thoại đi, cậu ta ngừng lại một chút, vuốt lông chú mèo nhỏ với vẻ lưu luyến: "Ngoan nhé, ngày mai anh lại tới thăm các em, hôm nay anh về trước đây, ngày mai sẽ mang đồ ăn ngon cho các em."

Kỷ Nguyên khẽ cử động, đợi cậu ta đi thật rồi mới bước ra. Cô chậm chậm đi tới chỗ lũ mèo, nhìn dưới đất vẫn còn thức ăn thừa, tâm trạng có chút kỳ lạ, chính là, phải nói thế nào nhỉ, cảm giác giống như bị ai đó phát hiện ra vùng trời riêng của mình. Rất vi diệu.

Tiếp đó, ngày thứ hai, ngày thứ ba, ngày thứ tư. Ngày nào cô cũng nhìn thấy cậu ta trong khoảng giờ này. Anh chàng này cũng nói chuyện với mèo giống cô, dường như cậu ta không bao giờ biết mệt, miệng nói không ngừng.

Kỷ Nguyên liền ngồi ở nơi cậu ta không nhìn thấy, tay làm bài tập, lặng lẽ nghe cậu ta nói, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn sang. Cậu ta thường than phiền hôm nay có rất nhiều bài tập, cậu ta còn nói hôm nay nhìn thấy một cô gái rất xinh đẹp, chơi game cũng không qua cửa, cậu ta thích nghe nhạc của Vương Phi, và cả mấy người anh em mà cậu ta thường xuyên nhắc tới.

Kỷ Nguyên cảm thấy mình không làm bài tập một mình. Có một người bên cạnh mình, cảm giác này thật thích. Thậm chí Kỷ Nguyên cảm thấy mình và cậu ta rất thân quen rồi.

Đợi sau khi cậu ta đi rồi, Kỷ Nguyên mới bước lên phía trước. Tình hình này kéo dài liên tục nửa tháng, hàng ngày Kỷ Nguyên đều ở đó đợi cậu ta, có lúc cậu ta cũng đến muộn, có lúc cậu ta đầm đìa mồ hôi ôm quả bóng rổ chạy tới.

Nhưng chẳng bao lâu sau, cậu ta không tới nữa. Nhưng Kỷ Nguyên thì ngày nào cũng tới, lại có một ngày, cô nhìn vùng trời nhỏ bé không một bóng người, ánh mắt có chút ngơ ngàng, thực ra anh chàng này rất nổi tiếng ở trường. Cô biết cậu ta tên là Tống Tư, là một anh chàng thích ồn ào, nhưng rất tốt bụng. Chỉ là vì sao cậu ta không tới nữa. Kỷ Nguyên không thể kìm nén được cảm giác trống trải trong lòng.

Ngày hôm sau, cô nghe nói Tống Tư đang hẹn hò với một cô gái. Hai cô gái đi ngang qua người cô, lời họ nói lọt vào tai cô.

Kỷ Nguyên ôm chồng sách đứng yên tại chỗ không nhúc nhích. Vẻ mặt rất thờ ơ, ánh mắt hướng về nơi xa xôi. Thì ra là như vậy. Trong thoáng chốc, cô bước đi như không có chuyện gì xảy ra.

Khoảng thời gian đó chỉ như một chuyện nhỏ nhặt. Cô lại trở lại với những ngày học một mình, ăn cơm một mình, đi dạo một mình sau đó tới vùng trời riêng giải tỏa áp lực. Chỉ là cậu ta không tới nữa, cô cũng không bận tâm.

Khi học kỳ này sắp kết thúc, cô lại nghe nói Tống Tư và bạn gái cậu ta đã chia tay nhau. Sau khi nghe xong, cô lại tiếp tục học bài, chỉ là mỗi ngày càng chăm chỉ, cố gắng hơn.

Lớp mười một, cô đã vào được lớp A1, được học cùng lớp với cậu.

Trong lớp học này, cô có rất nhiều lần đầu tiên. Lần đầu tiên cùng với cô bạn thân An Tĩnh tới nhà ăn ăn cơm, lần đầu tiên được hỏi mượn khăn giấy, lần đầu tiên nói chuyện với cậu ta, lần đầu tiên ăn cơm cùng cậu ta, lần đầu tiên tặng quà sinh nhật cho cậu ta, lần đầu tiên đón năm mới cùng cậu ta.

Cô đều ghi nhớ không thiếu một chi tiết nào. Cô không biết đó có phải là thích hay không. Chỉ là cảm thấy, hình như cuộc đời u ám này dần dần trở nên tươi sáng vì có nụ cười của cậu ta, vì có sự xuất hiện của cậu ta.

Có một khoảnh khắc cô thật sự rất muốn nói lời thật lòng với cậu ta, muốn hỏi cậu ta vì sao không đi cho mèo ăn nữa, muốn hỏi cậu ta chơi game thế nào, còn muốn hỏi cậu ta có còn nghe nhạc của Vương Phi nữa hay không. Nhưng, cậu ta lại có bạn gái mới.

Ngày sinh nhật Tống Tư, bạn gái của cậu ta cũng có mặt. Đó là một cô gái hoạt bát đáng yêu, ngoan ngoãn dịu dàng ngả vào vòng tay của cậu ta nũng nịu, cô ấy là kiểu con gái hoàn toàn khác với Kỷ Nguyên.

Kỷ Nguyên không nói gì, chỉ đưa cho cậu ta món quà mà mình đã chuẩn bị kỹ lưỡng. Sau đó cô ra về trước.

Đêm hôm ấy cô không đi xe buýt mà đi bộ rất rất lâu. Đến bây giờ cô vẫn còn nhớ, chiếc cặp sách sau lưng rất nặng, cô đi mệt quá liền ngồi xuống chiếc ghế băng bên đường. Chốc chốc lại đắm đắm vào đôi chân mỗi nhừ. Toàn thân không chút sức lực, không muốn nói chuyện.

Đêm chỉ có một mình rất lạnh. Rõ ràng là đêm tối mùa hè có chút oi nóng, nhưng cô lại có cảm giác gió từ bốn phía dường như đều

táp vào tận trong xương thịt, giống như kim châm, có một chỗ rất đau. Buồn bã không nói nên lời.

Cô cũng hiểu rõ một chuyện. Hình như không thể đến được với người ấy.

Ngày tháng cứ trôi qua như thế. Không biết từ lúc khi nào cô trở nên thân thiết với An Tĩnh, An Nguyệt, còn hai người họ thì lại gần gũi với Trần Thuật, Lục Cách. Kỷ Nguyên cũng trở thành bạn bè với Tống Tư.

Dường như cậu đã coi cô là một thành viên của nhóm, lúc nào cũng bảo vệ cô. Cũng không biết có phải là chuyện tốt hay không.

Lại có tin đồn hình như nghe ai nói cậu lại chia tay, hôm ấy lúc cô và An Tĩnh, An Nguyệt mua trà sữa xong đi ngang qua sân vận động, Trần Thuật cùng một đám người đi tới. Trần Thuật uống một ngụm trà sữa của An Tĩnh.

Tống Tư hai mắt sáng lên, cũng nghịch ngợm đòi học theo, cậu ta tươi cười hơn hở nháy mắt với cô, nũng nịu nói: "Chị ơi, thưởng cho em một ngụm đi mà."

Kỷ Nguyên ngược mắt lạnh lùng nhìn cậu ta. Hàng mi của Tống Tư rất dài, làn da trắng, lại rất mịn màng, khi cậu ta nhìn cô như thế, cảm giác rất đáng yêu, cô thấy xao động trong lòng bèn đưa trà sữa cho cậu ta. Cuối cùng Tống Tư không uống, hình như cậu ta có chút ngượng ngùng. Kỷ Nguyên cup mắt xuống như không có chuyện gì xảy ra.

Về sau cũng không có chuyện gì nữa.

Kết thúc kỳ thi đại học, cô đến thành phố F học đại học. Ở đây cô vẫn đi đi về về một mình, mặc dù bố cô đã chuyển cho cô đủ tiền ăn học, nhưng Kỷ Nguyên vẫn đi tìm việc làm thêm, cố gắng để cuộc sống của mình bận rộn hơn.

Cũng không có thời gian để trả lời tin nhắn trong nhóm chat. Chỉ là mỗi buổi tối quay về ký túc xá, tắm rửa vệ sinh xong, nằm xuống giường cô sẽ đọc lại từng tin nhắn trong nhóm chat, bọn họ nói chuyện rất dài. Cô phải kéo lên rất lâu. Đến phần của cậu, cô đều dừng lại một hai giây. Cậu ta nhắn tin giống như lúc nói chuyện vậy, lúc nào cũng thích thêm biểu tượng cảm xúc. Kỷ Nguyên chỉ cần tưởng tượng trong đầu là có thể biết được ngữ khí của cậu ta.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Ngoại Truyện: Kỷ Nguyên 2

Cuối tháng Mười là sinh nhật của cậu ta. Kỷ Nguyên luôn nhớ, Tổng Tư cũng ra sức kêu gào trong nhóm chat từ trước, bảo bọn họ chuẩn bị sẵn quà khi nào quay về thành phố A thì từng người tặng cho cậu ta, bởi vì hôm ấy là thứ Hai, vì thế không thể rời khỏi trường được.

Trong giờ học, Kỷ Nguyên quay bút, nghĩ ngợi.

Sáng sớm hôm ấy, Châu Tề, Lục Cách đều chúc cậu ta sinh nhật vui vẻ ở trong nhóm chat.

Kỷ Nguyên đeo balo, đang trên đường tới giảng đường, cô không nhắn tin. Trong khuôn viên trường đại học F, đâu đâu cũng thấy sinh viên. Sáng sớm sương mù mờ mịt, lá vàng rụng đầy sân. Các bạn sinh viên bước đi vội vã, không ai dừng lại.

Kỷ Nguyên nhìn xuống mũi giày, khuôn mặt không một chút biểu cảm, nhưng trong lòng thì đếm bước chân. Đột nhiên, cô dừng lại, đứng ngây tại chỗ, không nhúc nhích, hàng mi của cô run run, khuôn mặt thanh tú dường như đã đưa ra quyết định.

Kỷ Nguyên mím môi, rồi hít một hơi thật sâu. Cô quay phắt đầu lại, chạy ra ngoài cổng trường. Rồi lại cúi đầu dùng điện thoại đặt một tấm vé máy bay. Cô thở hắt hắt, không biết làm như vậy có đúng hay không. Nhưng chỉ biết rằng, nếu lần này không đi thì sẽ nuối tiếc.

Sẽ nuôi tiếc. Chắc chắn là như vậy.

Cô không có ý gì cả, chỉ là muốn gặp cậu ta nói một câu chúc mừng sinh nhật. Chỉ như vậy mà thôi.

Lúc cô đến vẫn còn rất sớm. Cô tới gần trường của cậu ta tìm một quán ăn rồi đi vào, ngồi xuống gọi đồ ăn, nhưng cô không muốn ăn, chỉ ăn hai ba miếng rồi thôi.

Đến giờ tan học buổi trưa, cô đang chuẩn bị gọi điện thoại cho cậu ta, khoảnh khắc giờ tay lên, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, sững người, Tống Tư nắm tay một cô gái từ đằng xa đi tới.

Cô gái đó không nói chuyện với cậu ta, ánh mắt cố tình nhìn sang chỗ khác. Tống Tư liên tục cười với cô ấy, thỉnh thoảng lại còn làm đủ trò chọc cho cô ấy cười.

Cô gái ấy hình như hoàn toàn khác với những cô bạn gái trước đây cậu đã từng hẹn hò. Cô ấy có chút e thẹn, lại có cảm giác gì đó rất dịu dàng, khí chất rất khác biệt. Lúc thì không nhìn cậu, lúc lại lén nhìn trộm cậu. Đến tận khi bọn họ đi ngang qua Kỷ Nguyên, cô cũng không hề né tránh. Bởi vì ánh mắt của Tống Tư không hề rời khỏi cô gái kia.

Bên ngoài cửa kính trong suốt, khi hai người lướt qua nhau, Kỷ Nguyên vẫn ngồi yên không nhúc nhích. Hôm đó, cô đã ngồi rất lâu. Hình như ngồi suốt cả buổi chiều, chủ quán cũng không đuổi cô đi. Mặt trời lặn, ánh nắng rực rỡ chiếu lên người cô, khiến người cô nửa rực sáng nửa u tối, trong không khí có những hạt bụi rất nhỏ đang nhảy múa.

Kỷ Nguyên chớp mắt, cuối cùng rơi một giọt nước mắt. Nhưng bản thân cô không hề nhận ra. Cô đưa tay cầm điện thoại lên, gọi điện cho cậu. Sau đó chầm chậm đặt điện thoại bên tai. Đầu bên kia nghe máy, alo mấy tiếng liền, gọi tên của Kỷ Nguyên.

Kỷ Nguyên nghe thấy giọng cậu ta, trong lòng nhói đau, sống mũi cay cay, cup mắt nhìn xuống mặt bàn, một giọt nước mắt lại rơi xuống mặt bàn, trong veo. Cô nhìn thấy bóng mình trong đó, hình như có chút đau lòng.

Rất lâu sau, Kỷ Nguyên mới tìm lại giọng nói của mình, cô mấp máy môi: "Tổng Tư, chúc mừng sinh nhật."

Đầu dây bên kia nói liên tục không ngừng, nói cảm ơn, còn nói có thời gian ra ngoài chơi.

Kỷ Nguyên mở to mắt, cố gắng không để nước mắt rơi xuống, trong lòng có chút ghen nào, ngữ khí ngập ngừng ngắt quãng, cố gắng kìm sự thờ đốc, nói câu cuối cùng: "Tổng Tư, hẹn gặp lại."

Cô không nghe cậu ta nói gì thêm nữa, chỉ lặng lẽ cúp máy. Sau đó xóa số điện thoại của Tổng Tư.

Cứ vậy đi. Tổng Tư, chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại nữa.

Cuối cùng cô phải nói lời tạm biệt với chàng trang thích mèo, thích nói nhiều ấy.

Thời gian quay trở lại hiện tại.

Tổng Tư đi lên phía trước, ngắm nhìn cô từ trên xuống dưới: "Kỷ Nguyên cậu tới lúc nào vậy? Mình nói này, cậu cũng thật không chân thành chút nào, mấy năm nay nhóm chúng ta tụ tập chỉ có mình cậu là không đến, lúc nào cũng nói là không có thời gian." Cậu ta cố tình bấu môi: "Không còn tình cảm gì đúng không."

Kỷ Nguyên đang định nói thì An Nguyệt bước vào, cô ấy cau mày trợn mắt với Tổng Tư: "Cậu nói linh tinh cái gì thế hả, Kỷ Nguyên đơn thuần là vì bận quá, đâu có như cậu suốt ngày rảnh rỗi không có việc gì làm."

Tổng Tư linh hoạt tránh né.

An Nguyệt và Kỷ Nguyên ôm nhau, chào hỏi nhau.

Lục Cách đứng ở cạnh cửa thò đầu vào. Cậu ta cau mày: "Tổng Tiểu Tư ông đứng ở chỗ con gái làm gì thế, đi thôi, tới chỗ Trần Thuật, cậu ta đang bận chết đi được kia kìa."

Tổng Tư ờ một tiếng. Cậu ta trêu chọc đám An Nguyệt mấy câu, sau đó vẫy tay nói buổi tối gặp lại rồi đi mất, lúc ấy phòng nghỉ mới yên tĩnh trở lại, thợ trang điểm cùng một số người khác cũng đi ra ngoài.

"Trời ơi, chị quên nói lịch trình với mẹ và mọi người rồi." An Nguyệt giậm giậm chân, cau mày: "An Tĩnh, em và Kỷ Nguyên cứ đợi ở đây, chị ra ngoài một lúc."

Chỉ trong một phút, chỗ này chỉ còn lại hai người họ. Mặc dù mấy năm gần đây họ không hay gặp nhau, nhưng vẫn giữ liên lạc thường xuyên, vì thế lúc gặp lại cũng không có cảm giác xa lạ.

Kỷ Nguyên cẩn thận kéo đuôi váy cô dâu của An Tĩnh để cô ngồi xuống và nói: "Cẩn thận đấy."

An Tĩnh mỉm cười ừ một tiếng.

Thấy cô ấy không bị vấp, Kỷ Nguyên cũng yên tâm, tìm một chỗ bên cạnh cô ấy rồi ngồi xuống, chân thành chúc mừng: "An Tĩnh, chúc mừng cậu."

Bên cạnh đôi mắt to tròn long lanh của An Tĩnh dán nhũ trang trang điểm lấp lánh, rất đẹp. Tối nay cô ấy tỏa sáng rạng ngời, vô cùng xinh đẹp.

"Cảm ơn cậu."

Kỷ Nguyên thấy cô ấy như vậy, cũng cảm thấy rất mừng, có thể chứng kiến tình yêu từ cấp ba lên tận đại học, điều đó thật sự không dễ dàng, cô thật lòng chúc phúc cho họ.

Bắt đầu từ cấp ba Trần Thuật đã luôn chiều chuộng An Tĩnh, hình như từ trước đến nay cậu ta chưa hề thay đổi, luôn coi An Tĩnh là quan trọng nhất, còn An Tĩnh cũng rất yêu cậu ta.

Mọi chuyện cô đều biết. Vô vàn cảm xúc đan xen trong lòng Kỷ Nguyên, không biết phải nói gì, khóe mi ươn ướt, cô sờ tay An Tĩnh, nói với vẻ trịnh trọng: "Sau này nhất định hai người sẽ rất hạnh phúc."

An Tĩnh dịu dàng gật đầu. Cô ấy nhoẻn miệng cười, khịt khịt mũi, dang rộng hai tay ôm lấy Kỷ Nguyên, khẽ nói: "Mình sẽ hạnh phúc. Vì thế, Kỷ Nguyên, cậu cũng phải vui vẻ lên nhé, đừng để mình lo."

Kỷ Nguyên cup mắt xuống, tựa vào vai cô ấy.

Cô lắng nghe giọng nói dịu dàng của An Tĩnh, ra sức gạt đầu. An Tĩnh nói tiếp: "Mặc dù chúng mình không ở cùng một thành phố, nhưng chỉ cần cậu gọi điện cho mình, mình sẽ nghe máy bất cứ lúc nào."

Năm thứ nhất, thứ hai đại học, không biết vì sao Kỷ Nguyên càng ngày càng ít nói, có chút giống Kỷ Nguyên khi mới vào lớp mười một. An Tĩnh vẫn còn nhớ, có lần cô tới thành phố F thăm cô ấy, khi ấy Kỷ Nguyên làm thêm hai công việc liền, sắp xếp lịch trình của mình kín mít dày đặc. An Tĩnh tưởng cô ấy thiếu tiền, khéo léo đề nghị giúp cô ấy.

Kỷ Nguyên cúi đầu, nói chỉ là không muốn để mình có thời gian rảnh rồi suy nghĩ linh tinh. May mà gần đây Kỷ Nguyên đã trở lại bình thường.

An Tĩnh buông Kỷ Nguyên ra, nắm lấy tay cô.

"Kỷ Nguyên, cậu còn nhớ cậu đã từng nói với mình không?"

"Nói gì?"

"Chính là ngày trước cậu nói với mình là từ hồi lớp mười cậu đã thầm yêu một người."

Kỷ Nguyên há miệng, ánh mắt có chút bối rối.

An Tĩnh lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt ẩn chứa nỗi xót xa. Cô ấy thở dài: "Hãy quên cậu ta đi."

An Tĩnh nghĩ mấy năm này tâm trạng Kỷ Nguyên lạ lùng như thế rất có thể đều là do người mà cô ấy yêu thầm.

Kỷ Nguyên không nói gì.

An Tĩnh khẽ nói: "Hãy bước ra, cho bản thân một cơ hội được không?"

Im lặng một hồi, Kỷ Nguyên ngược mắt, mỉm cười thoải mái và nói: "Minh đã sớm từ bỏ cậu ấy rồi, yên tâm, mình sẽ chăm sóc bản thân thật tốt."

An Tĩnh thở phào nhẹ nhõm, đang định nói gì đó. Kết quả có một đám người đi vào, lại bắt đầu bận rộn. An Tĩnh ngại ngùng quay sang nhìn cô. Kỷ Nguyên xua xua tay, ý nói không sao.

Cô ngồi bên cạnh chờ chán quá, đột nhiên cô muốn đi vệ sinh. Cô đi ra cửa, nhưng đi sang trái rồi lại sang phải mà mãi không tìm thấy, cô quyết định hỏi một người đi ngang qua: "Xin hỏi cô có biết nhà vệ sinh ở đâu không?"

Người đó ồ một tiếng, nhiệt tình chỉ tay ra phía sau và nói, "Ở kia kìa, sau đó rẽ phải đi thẳng là tới."

Kỷ Nguyên nhìn theo đường cô ấy chỉ, cảm ơn cô ấy.

Người đó mỉm cười với cô sau đó đi tiếp.

Kỷ Nguyên đi vài bước rồi đột nhiên dừng lại. Cô ngoảnh đầu nhìn bóng cô gái ấy như chợt nhận ra điều gì đó, ngay người nhìn một lúc rất lâu.

Tám giờ tối, tại khách sạn Quân Việt, hội trường tiệc cưới được trang trí lãng mạn, khắp nơi đều là hoa tươi và pha lê. Cảm giác giống như đang ở trong thế giới cổ tích vậy.

Người tới tham dự hôn lễ càng lúc càng đông.

Kỷ Nguyên đến từ rất sớm, nên cô vào chỗ ngồi trước, bàn của họ gần như là gần sân khấu nhất, thuộc phần trung tâm, Kỷ Nguyên tìm một chỗ ngồi, trên bàn có viết tên. Kỷ Nguyên nhìn một lúc, đều là những cái tên quen thuộc. Châu Tề, Hứa Gia Nghiệp, Lục Cách, còn có cả mấy cái tên không quen, cô không nhìn tiếp nữa.

Xung quanh ồn ào náo nhiệt. An Nguyệt rất bận rộn, cô ấy mặc lễ phục đi qua đi lại, vẻ mặt nghiêm túc chỉ đạo tất cả mọi thứ. Bên kia, bà Lục Mỹ Hoa và Tống Mỹ Anh đứng cạnh nhau, cười cười nói nói. Bố của Trần Thuật đứng một bên, ông rất hiền từ, đã từng nhìn thấy nhiều lần trên tivi. Vì quá nổi tiếng nên nhanh chóng được mọi người vây quanh. Ông An Hướng Dật bận rộn tìm thông gia, kéo ông ra khỏi đám đông.

Kỷ Nguyên nhìn thấy rất rõ hai người không hẹn mà cùng nháy mắt với nhau.

Châu Tề và Hứa Gia Nghiệp ngồi tựa lưng vào ghế trò chuyện. Bọn họ đều ra dáng đàn ông trưởng thành.

Kỷ Nguyên nghe nói, lúc đầu bọn họ cùng mở một công ty nhỏ, Trần Thuật là ông chủ, nhưng điều khiến Kỷ Nguyên không thể tưởng tượng được là Hứa Gia Nghiệp thôi học, chạy đi làm game thủ chuyên nghiệp. Có điều mấy năm trở lại đây lên bổng xuống trầm, cậu ấy chỉ giành được một giải thưởng nhỏ, sau đó quyết định chuyển sang làm huấn luyện viên, ngược lại rất có tiếng tăm. Cuối cùng cậu ấy cũng đã tìm được đúng vị trí của mình, được làm nghề mà mình thích.

Đột nhiên một cô gái ngồi xuống bên cạnh Kỷ Nguyên:

"Xin chào, tôi là Cổ Vân."

Kỷ Nguyên quay sang: "Chào cô."

Cô có chút ngạc nhiên. Cô gái này chính là cô gái mà cô đã hỏi đường tới nhà vệ sinh lúc nãy, cũng là ... cô gái mà Tổng Tư nắm tay ngày trước, tóc cô ấy rất dài, dài tới eo, khí chất rất dịu dàng, Khoảnh khắc nhìn thấy cô ấy lúc trước Kỷ Nguyên đã nhớ ra rồi, cô bừng tỉnh.

"Xin chào, tôi là Kỷ Nguyên."

Cổ Vân thở dài: "Hôm nay cậu ấy bận quá, bảo tôi ngồi xuống trước." Cô ấy nhớ ra điều gì đó, lại mỉm cười xin lỗi: "Xin lỗi, không giới thiệu bản thân, tôi là bạn gái của Tổng Tư, cô là bạn học cấp ba với cậu ấy đúng không?"

Kỷ Nguyên ừ một tiếng.

"Vậy thì chắc tôi nhiều tuổi hơn cô, tôi là chị khóa trên của Tổng Tư."

Cô ấy lè lưỡi: "Tôi với cậu ấy có thể coi là tình chị em."

Thì ra bọn họ ở bên nhau từ đó đến bây giờ.

Kỷ Nguyên cảm khái: "Rất tuyệt mà."

Bỗng nhiên Cổ Vân ập a ập ứng, khuôn mặt có chút thẹn thùng: "Tôi có thể hỏi cô một chút được không? Tổng Tư hỏi cấp ba như thế nào? Thật ngại quá, bởi vì tôi rất tò mò."

Kỷ Nguyên sửng người một hồi. Tổng Tư hỏi cấp ba như thế nào? Thích ồn ào, thích nói chuyện, thành tích học tập tốt, cũng

thích chơi bóng rổ. Nhưng cậu ta rất sợ lạnh, cứ đến mùa đông là không muốn làm gì cả. Cô nghĩ gì đó, khước miệng nhoẻn lên, cuối cùng chỉ nói một câu:

"Tổng Tư rất tốt bụng."

Cảnh tượng nhiều năm trước vẫn còn trong lòng cô. Anh chàng lấm mồm ở bên cạnh lũ mèo, ngồi dưới đất gãi ngứa cho chúng.

Chẳng bao lâu sau, hôn lễ bắt đầu, bàn này ngồi kín người. Ngoài bạn học cũ, còn có mấy chàng trai cô gái không biết tên, có lẽ là bạn đại học của An Tĩnh và Trần Thuật. Mấy người họ cũng gật đầu chào hỏi nhau, đặc biệt là con trai, bắt đầu trò chuyện với nhau luôn.

Trần Thuật đi tới, nói mấy câu với Châu Tề. Về ngoài của cậu ta càng ngày càng đậm đậm, càng ngày càng nổi bật xuất chúng. Vẫn đẹp trai như xưa, cậu ta mặc bộ vest trắng thơm, đôi mắt đen láy khi lướt qua người Kỷ Nguyên khẽ dừng lại, lịch sự gật đầu chào hỏi.

Vô hình chung toát ra vẻ trưởng thành, đã không còn là chàng thiếu niên năm xưa nữa.

Kỷ Nguyên phát hiện, mỗi người đều có chút thay đổi dù nhiều hay ít, ngay cả bản thân cô cũng vậy.

Tiếp đó Cố Vân chốc chốc lại nói chuyện với cô.

Đột nhiên đèn trong hội trường vụt tắt. Tiếng nhạc cất lên, trên chiếc màn hình ngoại cỡ là ảnh của hai người, bắt đầu từ giai đoạn còn là học sinh ngây thơ trong sáng, hai người mặc đồng phục ngay ngắn chỉnh tề, sau đó là ảnh chụp chung của hai người khi đi du lịch

khắp nơi. Đến tận những tấm hình cuối, khi nhìn thấy dòng chữ cuối cùng, trong hội trường có người xúc động bật khóc, cả Cố Vân bên cạnh cũng khóc.

Bên cạnh những tấm ảnh hạnh phúc có viết:

Cô ấy là An Tĩnh.

Tôi là Trần Thuật của An Tĩnh

Trần Thuật đứng bên sân khấu, cậu thở ra một hơi. Mặc dù nhìn bề ngoài cậu có vẻ rất bình tĩnh, nhưng tim cậu thì đang đập rất nhanh, tay hơi run run, cậu nhắm mắt lại, lấy lại bình tĩnh.

Bình tĩnh, Trần Thuật, ngày hôm nay cuối cùng cũng tới rồi.

Sau đó bất giác cười gượng một tiếng, ngay trước đó, lúc hai người vẫn còn một mình trong phòng nghỉ, cậu còn thản nhiên hỏi An Tĩnh có căng thẳng không.

Khi ấy An Tĩnh lắc đầu nói: "Bình thường, không căng thẳng lắm."

Trần Thuật cau mày, tỏ vẻ nghiêm túc: "Làm thế nào bây giờ, anh căng thẳng quá."

An Tĩnh: ...

Trần Thuật da mặt rất dày, cậu nhếch miệng cười, hạ giọng nói: "Thật đấy, không tin em sờ vào ngực anh mà xem."

An Tĩnh nửa tin nửa ngờ giờ tay ra sờ, lúc ấy cậu chưa mặc vest, chỉ mặc chiếc áo sơ mi màu đen, khi tay của cô chạm vào ngực cậu, liền tỏ vẻ ngạc nhiên. Phát hiện tim của cậu thật sự đập rất nhanh.

"Sao anh lại căng thẳng như vậy?"

Trần Thuật cầm tay cô, cup mắt hôn lên đó: "Bởi vì sắp cưới được em rồi."

An Tĩnh sửng sờ.

"Thật đấy." Trần Thuật mím môi, cúi người khuỷu tay chống lên đầu gối, ánh mắt vô cùng nghiêm túc: "An Tĩnh, em là cô dâu xinh đẹp nhất, cảm ơn em đã chọn anh, cảm ơn em đã nhận lời lấy anh, anh yêu em rất nhiều."

An Tĩnh chớp mắt, cau mày trách: "Anh đừng nói nữa, anh mà nói nữa là em sẽ khóc đấy, sẽ nhoè hết lớp trang điểm mắt."

Trần Thuật: ...

Không cho cậu thời gian suy nghĩ vẫn vơ, cánh cửa quy tụ mọi ánh đèn trong hội trường mở ra, tiếng nhạc trang nghiêm và thiêng liêng vang lên. Cô dâu khoát tay ông An Hướng Dật đi vào.

Tất cả mọi người đều hò reo cổ vũ.

An Tĩnh khẽ cúi đầu, khóe miệng nở nụ cười, bước từng bước một. Cô đi chậm rãi và duyên dáng, dáng người thướt tha, uyển chuyển rạng ngời, để lộ cái trán căng bóng, mái tóc búi cao phía sau, hai bên má là mấy lọn tóc xõa xuống, càng thêm phần xinh đẹp dịu dàng.

Chiếc váy cưới lấp lánh, đuôi váy rất dài. Xương quai xanh trắng muốt với đường nét hoàn mỹ lộ ra, dáng người của cô yếu điệu thướt tha.

Ánh đèn màu trắng, chiếu theo cô suốt đường đi. Dường như những hồi ức thời cấp ba lại lần lượt hiện lên, cuối cùng dừng lại ở hiện tại.

An Tĩnh biết, cô biết rằng hiện tại có rất nhiều người đang nhìn về phía cô, nhìn cô bước từng bước từng bước về nơi ấy, An Nguyệt, Kỷ Nguyên, Tống Tư, Lục Cách, Châu Tề, Hứa Gia Nghiệp. Và cả Trần Thuật của cô nữa.

Một tay cô cầm bó hoa cưới, tay còn lại khoát tay ông An Hường Dật. Cuối cùng đi về phía hạnh phúc thuộc về cô.

Khoảnh khắc ấy, Trần Thuật có chút mơ màng, đầu óc không thể tập trung được. An Tĩnh đang đi về phía cậu lúc này giống hệt cô gái ngoảnh đầu nhìn cậu nhiều năm trước, đẹp tới mức chấn động lòng người, hoàn toàn không hề thay đổi.

Vẫn là Tiểu Tiên Nữ xinh đẹp nhất của cậu.

--

Kỷ Nguyên đi ra khỏi khách sạn. Lát nữa cô vẫn còn có hẹn với đám An Tĩnh, An Nguyệt. Chỉ là lúc này cô muốn ra ngoài cho thoáng. Cô cúi đầu giẫm lên mấy hòn đá vụn, suy nghĩ về một số chuyện. Cuối cùng cô lấy điện thoại trong túi xách, gọi một cuộc điện thoại.

"Kỷ Nguyên, sao vậy?" Giọng nói trầm thấp vang lên.

"Sư huynh, ngày mai em về." Kỷ Nguyên mỉm cười.

"Thật sao? Vậy ngày mai anh đi đón em." Sư huynh mừng tới mức khoa chân múa tay, hình như còn làm đổ cái gì đó.

Kỷ Nguyên cau mày: "Sư huynh, anh cẩn thận một chút."

Sư huynh cười nói: "Ừ."

Cúp điện thoại, Kỷ Nguyên ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời rộng lớn.

Gió đêm xào xạc, những vì sao lấp lánh tô điểm bầu trời.

Cô chỉ cảm thấy, thanh xuân chưa tàn.

EM LÀ TIỂU TIÊN NỮ CỦA ANH

Ma Ma
dtv-ebook.com

Ngoại Truyện: An Nguyệt

Trong khu trung tâm thương mại rộng lớn, dòng người chen chúc, toàn người là người. An Nguyệt đang đưa cô cháu gái nhỏ của mình đi chơi. Cháu gái của cô tên là Trần Ngôn Tâm, năm nay bốn tuổi. Trần Ngôn Tâm giống hệt mẹ, mềm mại nhỏ nhắn. Tính cách cũng giống mẹ, rất ngoan ngoãn, đáng yêu.

Đôi mắt của cô bé là giống An Tĩnh nhất, long lanh nước, vừa to vừa sáng, hàng mi vừa dài vừa rậm, lúc nhìn bạn có thể khiến cho bạn tan chảy.

Ở nhà, ngoài ông bà nội ông bà ngoại, người cưng chiều Trần Ngôn Tâm nhất chính là bố cô bé. Bởi vì cô bé Trần Ngôn Tâm vô cùng giống An Tĩnh, chẳng khác nào An Tĩnh thu nhỏ, Trần Thuật coi cô bé là cô công chúa nhỏ mà nâng niu trên tay, yêu chiều tới mức cô bé nghịch không thể tả được.

Người thứ hai cưng chiều Trần Ngôn Tâm chính là An Nguyệt. Đừng thấy cô hung dữ như vậy mà lầm, đối với cháu gái lúc nào cô cũng chiều theo vô điều kiện, cho dù cô bé muốn cái gì, An Nguyệt đều mua cho cô bé. Chưa bao giờ nở từ chối.

Vì trong nhà quả thực có quá nhiều người chiều chuộng Trần Ngôn Tâm, An Tĩnh bất giác phải trở thành bà mẹ nghiêm khắc. Có lúc Trần Ngôn Tâm không nghe lời, An Tĩnh dạy dỗ cô bé, Trần

Thuật ở bên cạnh không nổi nghe. Đặc biệt là lúc cô bé nhìn Trần Thuật với vẻ mềm yếu.

Trần Ngôn Tâm rất kén ăn, An Tĩnh vì chuyện này mà nói vô bổ rất nhiều. Cô bé vẫn vứt những thứ mà mình không thích ăn sang một bên. Lần ấy An Tĩnh liền sa sầm mặt xuống, cô nghiêm khắc dạy dỗ cô bé không nghe lời này rất lâu.

Khi ấy Trần Thuật cũng đi tới bàn ăn. Bàn tay thon dài của anh đang đóng cúc áo. sau đó đặt cà vạt cạnh bàn ăn, ngồi xuống cạnh An Tĩnh. Ngoại hình của cậu phong độ nho nhã. càng ngày càng toát lên sức hút của người đàn ông trưởng thành.

Trần Thuật nghe An Tĩnh dạy dỗ con gái. Rồi lại nhìn đôi mắt ướt nhoe, bộ dạng méo máo của cô bé. Cô bé dẫu môi, nhìn bố với ánh mắt cầu cứu.

Trần Thuật liền không nổi lòng nào từ chối cô bé.

Đóng cúc áo xong, cậu liếc nhìn An Tĩnh và nói: "Lần này bỏ qua đi, An Tĩnh."

An Tĩnh không hề lay động, vẫn nhìn con gái chằm chằm: "Mẹ đã nói gì với con? Không thể không ăn rau, còn nữa lúc mẹ nói chuyện với con, con phải lễ phép không được nhìn sang chỗ khác, những điều này con quên rồi sao?"

Trần Ngôn Tâm thấy cầu cứu bất thành, cô bé chớp chớp đôi mắt to tròn, ăm ực bật khóc. Hơn nữa không phải cô bé khóc kiểu gào khóc thảm thiết mà là nấc nghẹn, kìm nén trong họng. Trần Thuật liền thấy trái tim tan vỡ, cậu vội đặt bữa sáng xuống, đi tới trước mặt con gái, ngồi xuống.

Cậu cúi đầu, vô tình nhìn thấy đôi giày nhỏ mà Trần Ngôn Tâm yêu thích nhất bị tuột dây, thế là cậu kiên nhẫn buộc dây giày cho con gái, dịu dàng tỉ mỉ. Đây là việc mà cậu thường làm nhất.

Nhìn thấy cảnh tượng này, An Tĩnh cũng thấy bất lực. Chưa nói được mấy câu đã khóc rồi, đều tại Trần Thuật.

Buộc dây giày xong, Trần Thuật ngẩng đầu lau nước mắt trên mặt con gái. Cậu khẽ nói: "Không khóc nữa, Tâm Tâm, không khóc nữa nhé." Cậu dịu dàng vuốt tóc con gái: "Tâm Tâm, bố ăn cùng con được không, con ăn một miếng, bố ăn một miếng, chẳng mấy chốc sẽ ăn hết, đến lúc đó mẹ sẽ không giận nữa."

Trần Ngôn Tâm nghe vậy ngừng khóc, rồi lại lén nhìn mẹ. Cô bé khịt khịt cái mũi nhỏ nhắn, sụt sà sụt sùi nói: "Vâng ạ."

"Ngoan quá." Trần Thuật cười, cậu cầm chiếc thìa nhỏ chuyên dùng của Trần Ngôn Tâm, ăn một miếng cà rốt trước, sau đó lại đút cho cô bé một miếng. Cứ như thế con một miếng, bố một miếng ăn hết cả chỗ rau củ.

Trần Thuật đặt thìa xuống, nắn nắn bàn tay con gái, ghé sát lại khẽ cười: "Tâm Tâm, con nhìn mẹ đi, mẹ không giận nữa rồi, mẹ cười rồi, con nhìn xem."

Thật sao. Trần Ngôn Tâm lén nhìn An Tĩnh, biểu cảm của cô bé vô cùng thú vị.

Cuối cùng An Tĩnh không kìm được, bật cười. Thật sự phục Trần Thuật.

An Tĩnh đưa mắt nhìn đi chỗ khác, cầm chiếc cà vạt trên bàn, đi tới bên cạnh Trần Thuật, ngược mắt nhìn cậu, khẽ nói: "Cúi đầu."

Trần Thuật nhướn mày cười, chậm rãi cúi đầu xuống phối hợp với cô, để An Tĩnh thắc cà vạt cho mình, cậu cup mắt nhìn cô, ánh mắt chăm chú.

Thời gian dường như đã trôi qua rất lâu rồi. Chẳng biết từ lúc nào, con gái của họ đã bốn tuổi. Nhưng tình yêu cậu dành cho cô vẫn không hề thay đổi. Vẫn cho đi tất cả mà không màn giữ lại một chút nào.

An Tĩnh chỉnh lại cà vạt của cậu lần cuối, thấy đã phẳng rồi liền buông tay. Đột nhiên, bàn tay của cô bị nắm lại. An Tĩnh hơi ngạc nhiên.

"Sao vậy?"

Trần Thuật nắm lấy bàn tay của cô, đôi mắt đen láy nhìn cô, khuôn mặt tuấn tú áp sát về phía cô, khẽ nói: "Vợ ới, lại cho anh hôn một cái."

Cô bé Trần Ngôn Tâm không hiểu gì cả. Nhìn trái nhìn phải, rồi lại kéo áo bố. Kết quả đầu của hai người càng ngày càng sát lại gần nhau. Cô bé đành phải tự nghịch ngón tay của mình.

An Nguyệt ngồi xuống, đối diện với cô bé Trần Ngôn Tâm.

"Tâm Tâm, hôm nay muốn ăn gì? Dì đưa con đi ăn."

Cô bé nghĩ một lúc, nũng nịu nói: "Con muốn ăn pizza."

An Nguyệt nghĩ một lát rồi nói: "Được, dì đưa con đi ăn." Cô đứng dậy nắm tay Tâm Tâm định dắt đi nhưng cô bé lại đứng yên,

cô bé nhăn nhó, hai tay ngoan ngoãn đặt lên phía trước, xoắn hai tay vào nhau: "Nhưng, mẹ không cho con ăn pizza, nói đó là thực phẩm rác."

Có bé nói xong liền lén lút nhìn An Nguyệt một cái. An Nguyệt liền thấy mềm lòng. Cô cũng dịu giọng xuống: "Thế này nhé, chúng ta sẽ không cho mẹ biết, không ai nói thì mẹ sẽ không biết, hơn nữa chúng ta chỉ ăn một ít thôi, không ăn nhiều."

Trần Ngôn Tâm cười tươi tới mức hai mắt híp cả lại, giọng non nớt nói: "Vâng ạ."

Hiện tại An Nguyệt đang làm việc cho một công ty nước ngoài, cô đảm nhiệm chức vụ không nhỏ, nhân viên cấp dưới trong công ty nhìn thấy vị sếp nữ xinh đẹp này ai cũng phải run sợ. Bình thường ở công ty An Nguyệt rất nghiêm khắc.

Lúc nào cô cũng nghiêm mặt nhưng cứ gặp cô cháu gái nhỏ là khuôn mặt của cô lại không thể nghiêm lại được.

Trần Ngôn Tâm đúng là mặt trời bé con trong gia đình họ.

An Nguyệt nhanh chóng tìm được một quán pizza. Cô gọi một vài món mà trẻ con có thể ăn được, sau đó ngồi xuống ghế chơi đùa cùng cô bé. Cô công chúa nhỏ ngoại hình được di truyền từ An Tĩnh, nhưng sự thông minh lanh lợi của cô bé thì hoàn toàn là Trần Thuật thứ hai.

An Nguyệt đang định nói gì đó với cô bé thì điện thoại của cô đổ chuông. Cô cúi đầu lật tìm trong túi xách, lấy điện thoại ra xem.

Cô bỗng chốc sửng người. Số điện thoại quen thuộc này đã lâu lắm rồi không xuất hiện.

Lục Cách.

Họ chia tay đã bao lâu rồi nhỉ. Từ cấp ba tới đại học, cô còn nhớ, cậu rất thích bám riết lấy cô, hết lần này đến lần khác tỏ tình với cô, thích tới mức bất chấp cả tôn nghiêm. Còn cô thì ghét cậu tới nhường nào.

Cô yêu cầu rất cao với bản thân, vì thế cũng coi thường những người học dốt như cậu.

Có điều, cho dù có chuyện gì, cho dù cô cau có như thế nào, cho dù cô nói lời cay nghiệt như thế nào, cậu đều như không nghe thấy vậy, chỉ cười cợt không hề để tâm. Sau đó cố gắng khiến cô chú ý tới mình.

Ngày nào cũng nhắn tin cho cô, ngày nào cũng gọi điện thoại cho cô, nếu cô không nghe máy, cậu sẽ lập tức xuất hiện trước mặt cô, cho dù mưa to gió lớn, chỉ cười tinh nghịch với cô.

An Nguyệt cau mày nhìn cậu đứng một mình trong cơn mưa, chỉ nói hai tiếng.

Đồ ngốc.

Hình như là năm thứ hai đại học, cuối cùng cô không chống cự lại được sự tấn công của cậu. Hai người chính thức hẹn hò vào ngày lễ tình nhân, hồi ấy vô cùng hoành tráng, tất cả mọi người đều trêu chọc Lục Cách cuối cùng đã tán được người đẹp, trong mắt Lục Cách chỉ có cô.

Hai người hẹn hò như thế tới lúc tốt nghiệp. Thời gian yêu nhau thực sự rất vui, cô giống như những cô gái bình thường cuối cùng cũng có người để dựa dẫm, có người để chia sẻ mọi điều. Hai trái

tim cứ như thế sát lại gần nhau. Cuối cùng cô cũng nếm trải được mùi vị của tình yêu.

Nhưng không phải lúc nào cũng như vậy. Sau khi tốt nghiệp công việc của cô càng lúc càng bận rộn, bận tới mức hàng ngày không có thời gian hẹn hò, dần dần cũng không có thời gian dành cho cậu nữa. Lúc đó, cậu đã tỏ ra bất mãn.

Cậu cũng nổi giận với cô, tỏ thái độ với cô. Cậu mở một nhà hàng, bình thường công việc rất nhàn nhã, nhưng An Nguyệt thì khác, cô có hoài bão, có ước mơ cũng có lý tưởng của mình, cô có kế hoạch rất rõ ràng.

Mục tiêu của hai người từ đầu đến cuối đều không giống nhau. Cứ như thế càng ngày càng xa cách.

An Nguyệt cũng là người cao ngạo lạnh lùng. Sau khi bị bỏ mặc một lần, Lục Cách không chịu được, ngày hôm ấy hai người cãi nhau rất gay gắt, An Nguyệt giận dữ nói chia tay với cậu. Chỉ là không ngờ rằng hôm ấy Lục Cách đứng yên tại chỗ, sa sầm mặt xuống, im lặng một hồi, sau đó cậu cười, nói một tiếng. "Được."

An Nguyệt không dám tin vào tai mình, cô giận đến nổi toàn thân run lên. Khi ấy Lục Cách nhìn cô một lần cuối cùng rồi quay người bỏ đi.

Lúc ấy An Nguyệt còn tưởng rằng Lục Cách chỉ tức giận nhất thời mà thôi. Qua một thời gian sẽ hết giận. Khi ấy, cô tưởng rằng Lục Cách chiều cô hết lòng, vì thế cô cũng không bận tâm tới chuyện đó. Nhưng không ngờ, một tuần sau, điện thoại của cô vẫn không có động tĩnh gì.

An Nguyệt không tìm được, liền tới nhà hàng tìm cậu. An Nguyệt còn nhớ, hôm ấy thời tiết rất lạnh. Gió thu xào xạc, bên đường lá rụng lá tả.

Cô đứng bên ngoài nhà hàng, cố chấp hỏi cậu vì sao không đến tìm cô, cô là người chủ động tìm gặp nhưng cô lại cứng rắn và kiêu ngạo như một con thiên nga.

Lục Cách mỉm cười ung dung, cậu kẹp điều thuốc trên tay, nhả ra làn khói mờ mờ, khẽ nói: "Chúng ta chia tay rồi, An Nguyệt."

Gió cuốn theo giọng nói vỡ vụn truyền tới tai cô. An Nguyệt cố ép bản thân đứng vững, không hề run rẩy.

Chia tay thì chia tay.

Cô còn nhớ mình đã nói lời cay độc: "Ai quay đầu lại trước người đó là chó."

Từ đó về sau mặc dù hai người ở cùng một thành phố nhưng lại không hề chạm mặt nhau. Cậu tiếp tục mở nhà hàng của mình, cô tiếp tục công việc sự nghiệp của cô, hai người không hề chạm mặt nhau.

Chỉ là thỉnh thoảng nghe thấy Trần Thuật nhắc tới cậu.

Trái tim của cô vẫn đau đớn.

Nhưng vì sao bây giờ lại gọi tới. Chẳng phải đã chia tay rồi sao?

Điện thoại vẫn khònh ngừng đổ chuông.

Cô bé Trần Ngôn Tâm bên cạnh nghiêng đầu: "Bác ơi, điện thoại đang kêu."

An Nguyệt búng tỉnh, bàn tay run run từ từ đặt điện thoại lên tai: "Alo."

Sau khi điện thoại kết nối, đầu bên kia không nói gì, chỉ có tiếng thở.

An Nguyệt bỗng rớt nước mắt. Cô cao giọng, cau mày nói: "Lục Cách, anh nói đi."

Cô không phải là người nũng nịu, cũng không bao giờ cho phép bản thân yếu đuối, cho dù ở vào hoàn cảnh tồi tệ như thế nào cô cũng đứng thẳng lưng, ngẩng cao đầu.

Im lặng rất lâu, đầu dây bên kia mới cất tiếng, rất khẽ: "An Nguyệt, mẹ anh mất rồi."

Nghe thấy tin này, An Nguyệt sửng người. Bố Lục Cách đã mất khi cậu còn nhỏ, một mình mẹ cậu nuôi cậu khôn lớn, vì thế cậu có tình cảm rất sâu sắc với mẹ, cũng rất hiếu thảo với mẹ.

Từ khi hai người hẹn hò với nhau, An Nguyệt thường xuyên tới thăm bà Lục. Bà Lục rất hiền từ, lúc nào cũng tươi cười, bà thường làm những món ăn ngon cho An Nguyệt ăn.

Chỉ là từ sau khi bọn họ chia tay, hai người không gặp lại nhau nữa. Một người đang sống sờ sờ, sao có thể nói mất là mất được?

An Nguyệt lập tức lấy lại bình tĩnh, cô không dám tưởng tượng lúc này Lục Cách buồn như thế nào.

"Anh đang ở đâu?" Cô nhanh chóng hỏi.

"An Nguyệt, mẹ anh mất rồi." Đầu bên kia không trả lời câu hỏi của An Nguyệt, hình như cuối cùng đã chấp nhận sự thật, Lục Cách bật khóc, vừa khóc vừa nói, giọng khàn đặc.

An Nguyệt cố gắng không khóc. Cô hít một hơi thật sâu, rồi lại cất cao giọng hỏi một lần nữa: "Lục Cách, bây giờ anh đang ở đâu? Mau nói với em."

"Anh ở nhà, nhà của chúng ta." Cậu khẽ nói.

Khuôn mặt của An Nguyệt hoàn toàn tái nhợt, cô cắn chặt môi, trước khi cúp máy cô nói: "Anh đợi em."

Cô ném mạnh điện thoại vào trong túi xách, nghiêng răng, đồ xấu xa, ngày trước lúc chia tay chẳng phải đã nói là sẽ không bao giờ tới căn nhà đó nữa sao, vì sao còn đến đó!

An Nguyệt che mắt, nước mắt chảy qua kẽ tay cô.

Cô chửi: "Đồ xấu xa."

Cô bé Trần Ngôn Tâm hơi bối rối, lấy khăn giấy trên bàn đưa tới trước mặt cô: "Dì ơi, đừng khóc."

Trong đầu cô bé lóe lên một ý, nghĩ ra chuyện gì đó, nói với vẻ kiên cường.

"Dì ơi, có phải dì không thích ăn pizza không? Không sao đâu, Tâm Tâm sẽ ăn hết hộ dì. Dì đừng khóc."

Cô bé nhớ lại ngày trước, khi thấy món gì không thích ăn là sẽ bật khóc. Lúc ấy bố sẽ cố tình ăn hết những thức ăn đó. Tâm Tâm sẽ không khóc nữa, chắc là dì cũng như vậy.

An Nguyệt cầm lấy khăn giấy lau nước mắt. Sau đó nhìn Trần Ngôn Tâm đầy yêu thương, xoa đầu cô bé và nói: "Tâm Tâm, lát nữa dì có một chuyện rất quan trọng phải làm, vì thế những đồ ăn này sẽ gói lại mang về nhà ông bà ngoại ăn được không?"

Bởi vì mấy ngày nay An Tĩnh và Trần Thuật đi du lịch nước ngoài nên cô mới đưa Trần Ngôn Tâm đi chơi. Lúc này cũng chỉ có thể đưa về nhà ông bà ngoại.

Trần Ngôn Tâm không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng rất ngoan ngoãn gật đầu.

An Nguyệt hôn lên cái má mẫm mẫm của cô bé: "Tâm Tâm ngoan lắm."

Sau đó cô gọi nhân viên phục vụ gói đồ ăn rồi lái xe đưa Tâm Tâm tới nhà bố mẹ, sau khi đã sắp xếp ổn thỏa cho Tâm Tâm xong, cô lại tới nơi quen thuộc nhưng đã mấy năm rồi không đến.

Đến cửa, cô từ từ xuống xe. An Nguyệt nhìn tất cả mọi thứ xung quanh với ánh mắt phức tạp.

Hồi ấy, cô và Lục Cách yêu nhau, từ năm thứ ba đại học liền thuê trọ ở đây, bản thân cô dần dần học nấu ăn. Thực ra cô đặc biệt ghét vào bếp, nhưng lại vì cậu mà học làm mấy món ăn cậu yêu thích.

Ký ức dường như lại từ từ trở về từng chút từng chút một.

Trong căn phòng này, Lục Cách đã tổ chức cho cô mấy cái sinh nhật khó quên. Mùa hè bọn họ cùng nhau ở trong phòng ăn dưa hấu ướp lạnh, mùa đông hai người tựa vào nhau cùng xem phim, tất cả mọi thứ mới đẹp để làm sao.

Về sau, tới khi chia tay, cô dọn ra ngoài.

An Nguyệt điều chỉnh cảm xúc, cô trấn tĩnh một chút rồi đi tới gõ cửa. Một lúc rất lâu sau, bên trong mới có người ra mở cửa.

Trạng thái tinh thần của Lục Cách không được tốt lắm, râu ria xồm xoàm, tóc cũng dài hơn rất nhiều, quần áo xộc xệch, trên khuôn mặt không còn nụ cười đều đều thường trực nữa, nhưng đôi mắt đào hoa thì vẫn hết như trước.

Lục Cách không nói gì, chỉ nghiêng người để cô đi vào.

An Nguyệt chậm chậm đi vào, tất cả mọi thứ xung quanh đều không thay đổi. Thậm chí những đồ cô không kịp lấy đi vẫn còn nguyên tại chỗ, căn nhà này vẫn hết như xưa. Dường như không có gì thay đổi.

"Vì sao?" Toàn thân An Nguyệt đông cứng, cô ngây người nhìn tất cả mọi thứ.

Lục Cách nhếch nhếch khóe miệng, ngồi tựa trên sofa, cậu lại lấy một điều thuốc trong bao thuốc, nhả khói, bình thản nói: "Anh không nữ."

Một câu ngắn gọn nhưng lại hoàn toàn đánh gục An Nguyệt.

Cô đi tới ngồi xuống đối diện với cậu, giống như một con rối bị giật dây vậy.

Hai người im lặng một lúc. Không khí như đóng băng, ánh mắt Lục Cách chăm chú nhìn sang một bên, vẻ mặt trống rỗng, có chút tiều tụy, nhưng nhiều hơn cả là sự chán chường như không bận tâm tới cái gì cả.

Chốc lát cậu lại hút một hơi thuốc, chứng minh mình vẫn còn sống.

An Nguyệt mở miệng trước, có chút không biết phải nói thế nào, rất đau đớn: "Cô đi lúc nào?"

"Hôm kia."

Lục Cách bóp mũi, lúc này đã hoàn toàn không còn buồn bã như lúc gọi điện thoại cho cô nữa, chỉ hút hết điếu này đến điếu khác, cậu hút rất mạnh.

An Nguyệt mở miệng nhưng không nói được lời nào. Chỉ cần nhớ tới bà lão với khuôn mặt hình từ ấy đã rời xa thế gian đột ngột như vậy, trong lòng cô lại thấy buồn, đau nhói từng cơn. Cô thậm chí còn không tới thăm bà, cảm thấy có chút áy náy: "Sao lại thế cơ chứ..."

Lục Cách nói ngắn gọn: "Lúc phát hiện đã là ung thư giai đoạn cuối rồi."

An Nguyệt bụm miệng, nhắm mắt lại. Vì sao sinh mạng của con người lại yếu ớt như vậy.

Lục Cách đưa mắt nhìn cô. Thấy cô buồn như vậy cũng không nhẫn tâm, cậu mỉm cười buồn bã: "Gọi điện thoại cho em cũng không có ý gì, em đừng hiểu lầm, chỉ là anh ở một mình, buồn quá không biết phải tìm ai..."

Cậu vẫn chưa nói hết thì đã bị An Nguyệt ôm chầm lấy.

An Nguyệt khóc đỏ cả mắt, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: "Anh là đồ xấu xa, vì sao không đến tìm em sớm hơn, vì sao không nói cho em biết bệnh của cô? Vì sao chia tay rồi mà vẫn sống ở đây?"

An Nguyệt khóc tới mức không kiềm chế được nữa, thồn thức nghẹn ngào: "Lục Cách, anh là đồ xấu xa."

Lục Cách cup mắt, ôm lấy cô: "Ừ, anh xấu xa."

An Nguyệt khóc một lúc, cô ngẩng đầu lau nước mắt. "Lục Cách, chúng ta tới cục dân chính đi, chúng ta đi đăng ký kết hôn."

Lục Cách sửng người.

"Anh đừng sợ, anh còn có em."

An Nguyệt cứ lập đi lập lại câu nói này bên tai Lục Cách.

Cuối cùng Lục Cách không kìm nén được nữa, cậu bật khóc trên vai An Nguyệt, giống như một đứa trẻ, nước mắt nước mũi đầm đìa, gào khóc nức nở, xả hết nỗi đau đớn trong lòng, An Nguyệt xót xa ôm chặt lấy cậu.

"Anh đừng sợ, anh còn có em, chúng ta sẽ có một mái nhà."

HẾT

Chính thức hoàn các ce nhé.